Duygu, Ali'm, Bekir'den sonra...

IŞILCA

Sedat

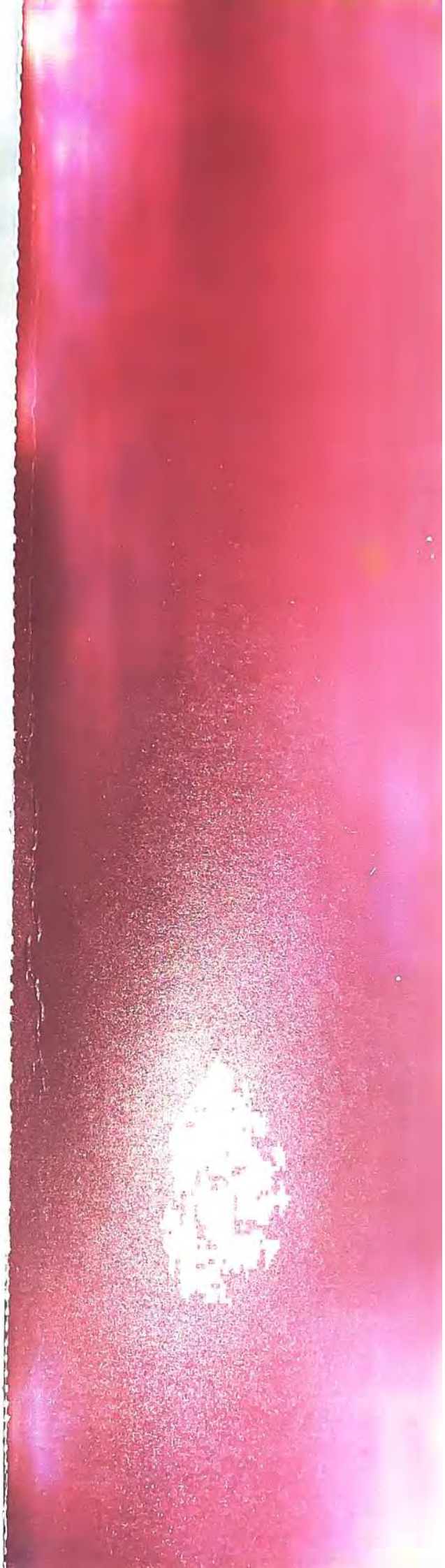
Bir Türk Masalı

Siyahı geçmişimden
silemem ama,
geleceğimin rengi sensin...

indigo kitap

İlkbahar Duygu'yu
anımsatır...
Sonbahar Bekir'i...
Kış gibidir Ali'm
sert ve bıçkın...
Yaz beklenir güneş
gibi Sedat gibi...

indigo kitap

IŞILCA

Sedat

Bir Türk Masalı

indigo kitap

Belki bir tesadüfle girdin hayatıma, belki neden olmasın? diye sorduğunda... Belki bir kitapla... Belki de hep vardın çocukluğumdan bu yana. Seninle işyerinde tanışmıştık belki de.

Korkularımı paylaştım seninle, en gizli sırlarımı. Kavga etmedik mi? Bitti ulan! dedik ama duramadık. Yine aradık, yine sorduk. Ben sana, sen bana muhtaç.

Deli gibi sabahlarken, boş konuşmalarıma katlandın ya bu bile yetti hayata umutla bakmama. En önemlisi acılarımı paylaştın benimle, kırgınlıklarımı, keşkelerimi, belkileri...

Ağlarken omuzunda canımı yakan herşeye... Geçecek hepsi silinecek dedin sabır dolu erdeminle. Yıllara meydan okuyan gülüşlerimi seninle paylaşırken biriktirdim ömrüm gibi seni. İyi ki varsınlara sığdın hep. Ne sitem ettin, ne sorguladın. Ayrılıkla geçen zamana hiç ama hiç yenilmedin. Sende ben hep vardım. Hep benimle kal dost...

Bir Türk Masalı Serisi
Hayatımdan yanıma kalan dostlarıma ithaf edilmiştir...

İnsan...

Elinden bir şey gelmiyorsa
Aşktan için yanıp da sönmüyorsa
Yüzün eskisi gibi gülmüyorsa
Azalıyor insan, tükeniyor insan
Artık içinde rüzgar esmiyorsa
Gönül telinde kuşlar ötmüyorsa
Aklının sözünden çıkmıyorsa
Azalıyor insan, tükeniyor insan
Geçmişin üstesinden gelmiyorsa
Hesabı kesip dosttan saymıyorsa
Vicdanının sesini duymuyorsa
Yanılıyor insan ne biliyor insan
Ağlıyor, azalıyor, tükeniyor insan
Yanılıyor, azalıyor, ölüyor aşktan
Yalnız olmaktan artık korkmuyorsa
Gururunu dost sanıp aldanıyorsa
Ne bekliyorsa yoktan olmuyorsa
Azalıyor insan, tükeniyor insan
Geçmişin üstesinden gelmiyorsa
Hesabı kesip dosttan saymıyorsa
Vicdanının sesini duymuyorsa
Yanılıyor insan, ne biliyor insan
Ağlıyor, azalıyor, tükeniyor insan
Yanılıyor, azalıyor, ölüyor aşktan

Şarkıyı dinleyebilirsiniz...

Söz & Müzik:
Bora Duran

Sedat'ın aşkına can veren bu eser için, katkılarından dolayı Bora Duran'a sonsuz teşekkürler...

Yalansa, sevdiğini mahkum edemezsin hayatına...

Şimdiki zamanlar... İstanbul... Yıl 2014

Ali "Abi salalım çocukları... Başlarım ben böyle işe! Duygu bu kadar geç kalmazdı. Kaç kere aradım. Deli çıkıcam,- kesin bir şey oldu belli! Başka bir iş var bunda!" diye yerinde dört dönerken ben dişlerimi sıkmış, taş gibiydim.

Duygu iyiydi. Daha da iyi olacaktı. Çünkü o sabah öksüzümü işe bırakırken aklımın bildiği aşık öksüz ruhumun kabullenemediği gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptı. Duygu'nun patronu Deniz'in bana kıskançlık dolu bakışlarını yakaladım. Belki beni etkilemezdi bu bakışlar çünkü Duygu'yu kaybetme korkusu içimde çoktandır ruhumda yer etmiş, benimle bir olmuştu da Duygu'nun ona bakışlarıydı beni kahreden. Sıcak, bir o kadar samimi... Bana hiç bakmadığı şekilde, bir abiye değil bir erkeğe bakıştı. Benim için son yaklaşmıştı. Sonrası hiçliğe bir adım kalaydı. Korktuğum, kabuslarım beni bulacak ve kaçınılmaz olan gerçekleşecekti. Hazır mıydım? Hayır! Kaldırabilecek miydim? Hayır! Peki ne olacaktı? İşte ne olacağı hakkında hiç bir fikrim yok. Aklımda tek bir cümle *Kendin ettin, kendin buldun...* Kararımda pişmanlık adına hiç bir keşkem yoktu. Bunu düşünüp beni boğan düşüncelerimde kaybolmak üzereyken Bekir girdi araya,

"Lan bi dur! Tarık sana patronuyla çıktı demedi mi?" diye sordu Ali'ye.

Ali o anı yaşayan sinir harbiyle "dedi hayvanoğlu hayvan ve yumruğu yedi. Hangi akla hizmet Duygu'nun o hırtla gitmesine izin verdiyse. Yanlarına koruma bile vermemiş. Ağzına sıçtım salağın!" diye yerinde duramaz haliyle söylenirken arabaya binip gidip Duygu'yu bulmak için bir şeyler söylememi bekliyordu.

Delirsem rahatlayacak gibiydi Ali ama Duygum... Onun bir suçu yoktu ki. Yuvasız öksüzüm bir gün kendine yurt edinecek, aşık olacak, sevgiyi bulacak, avucumdan uçup gidecekti de huzur bulan vicdanımın yanında can çekişen aşık öksüz Sedat ne olacaktı? Soruyu cevaplamaya ne cesaretim yeterdi ne de aklım.

Acı ama gerçek olan şuydu... Benim her ne olursa olsun hoşgeldinlere sığdırdığım canomun bende misafirliği bitiyordu. Tek kelimeyle açıklanabilir. Çürüyordum... Cüzzamlı gibi can çekişen bedenimin içinde sıkışan ruhum onsuzluk girdabında parça parça dökülüyordu.

Bekir "Ali!" diye kükrediğinde söylemek isteyip söyleyemediği bütün kelimeleri ismine sığdırmıştı. Ali birşeylerin farkına varır gibi sustu ama kurtlanmış gibi etrafta turlayıp sigarayı yemeye başladı. Onun duygularının kat be kat fazlasını paylaşıyordum. İçimdeki dizginlenemez yanım *Git bul ulan o Deniz'i... Hakkın rahmetine kavuştur! Kurtar beni de seni de! Kaza süsü ver, kim vurduya gitsin!* Diyordu da ya sonra?

Kaç kişiyi yok edebilir, kaç kişiyi Duygu'dan uzak tutabilirdim. O hep mutlu olsun diye değil miydi uzaklığım? Gülüşünde avunmak değil miydi amacım? Peki içimde kan ağlayan kimdi? Bu riyakarlık nedendi? Neden buz gibi ellerim? Neden boğazımı sıkıyor görünmezler? Onca yıldır kendimi alıştırmaya çalıştığım nedenler nerede? Olmazlarım, imkansızlarım nereye gitti? İçimde olmadığım

kadar canavarlaşan, aşkıma kardeş, öldürme güdüsü de neyin nesi? Niye yakıp yıkmak, avaz avaz bağırmak istiyorum? Bağırmak istiyorum da, niye *o benim* diyemiyorum? Diyemem, yanar dilim, kurur boğazım, bu ona da onun hayatına da haksızlık olur. En kötüsü çocuklar gibi ağlamak istiyorum. Bir keresinde Bekir *en güzel erkekler ağlar abi* demişti. İnanmamış üstüne üstlük dalga geçmiştimde doğruymuş dediği. Gözlerim dolu dolu olmuştu ve ben avaz avaz ağlamak istiyordum. Bana yabancı gözyaşlarıma sığınıp haykırmak istiyorum. *Benden gitme, sensiz ben bir hiçim.* diye...

Söylesem, haykırsam, çaresizliğimi ona olan aşkın ötesinde duygularımı anlatsam anlar mı? Yoksa... yoksa o ceylan bakışlarında hüsranı mı yaşarım? Bir iki saniye gözlerimi kapatmışken Bekir'in yanımdan uzaklaşan bedenini hissetmemle açtım gözlerimi. Bir kere daha Duygu'yu aradı. Duygu bu sefer cevap vermişti anlaşılan. Bekir üç beş metre uzağımda volta atarken gözüme baktı ve konuşmayı fazla uzatmadı. Bana doğru attığı adımlar öyle uzun geldiki zor sabrettim etmesine de, söyleyeceklerini duymak istemiyordum. Araf bana kardeş, cehennem bana helaldi.

"Deniz... bırakacakmış Duygu'yu. Yoldalarmış." dedi ya dişlerim hiç açılmamak üzere birbirine kenetlendi. Elimde tuttuğum telefondan çatırtılar yükselirken Ali "Yok artık! Gecenin onu ne işi var elalemin arabasında?" diye diklendiğinde kurduğu cümleye kendi de pişman oldu. Bekir "Ali, saçmalama vardır bir açıklaması." dedi saklamaya çalıştığı endişeyle.

Hepimiz susmuş söyleyemediğimiz her şey gecenin karanlığına yayılıyordu.Sessizlik bana iyi geldi. Yanımda dikilen Bekir'e baktım ilk, benden kederli görüntüsüne minnettardım biliyordum. O beni hep anlardı, sessizliğe sığınırdı hep ama gözleri hep konuşurdu benimle. Ali'nin benden sinirli haline gülümsedim acıyla. *Ulan Ali! Ulan Ali!* diye bağırıp onu yine söverken sevmek istedim. Benim için endişelenen bu iki adama *İyi ki varsınız!* diye sarılmak istemem şu anın karmaşasında en bulunmaz şeydi.

Yarım saat geçirdik bildiğimiz, ama söylemeye dilimizin varmadığı gerçeklerle... Biliyordum bilmesine de umut dilenen ruhum halen gerçekleri kabul etmeyip, aklımla karşı karşıya ölümüne savaşırken Deniz'in arabası durdu tam önümüzde. Yumruk olan ellerimi kabanımın ceplerine sokup, hissizleşmiş aklıma sahip olmaya çalışarak soludum soğuk havayı.

Duygu, ürkek bir ceylan gibi arabadan hızla çıktı ve gözleri gözlerimle buluştu. Ah be Duygum. Ne çektim elinden.

Ulaşılmazım... Ölsem kurtulabilir miydim içimdeki bu sızıdan? Kurtulamam biliyorum. Sensizliğe sıkışıp kalırım. Kendime acımak gerçekleri örselemekten başka bir şey değildi. Dik durup yine taşa dönüştü bedenime dar gelen ruhum. Ben öksüzümle bilinmez, sessiz savaşlara girmişken beklemediğim bir şey oldu... Deniz arabasından indi. Kabul, bunu beklemiyordum. Kendinden gayet emin bir şekilde bana doğru yaklaşırken "İyi akşamlar!" dedi. Aklımdan geçen onu parçalara ayırma senaryolarına benim bile kanım dondu yalana gerek yok. Kabanımı çıkarıp kollarımı sıvamak için neler vermezdim de... yapamazdım. Duygu, paniklemiş,benden bir aksilik bekliyordu. Onu haklı çıkarmayacak, mutluluk adına bir şansı varsa onu elinden almayacaktım. "İyi akşamlar!" dedim Deniz'in gözlerinin ta derinlerine bakarak. Bir şey dememe gerek yoktu, onu bakışlarımla öldürüp zaten parçalara ayırıyordum da adamın, umurunda değildi. Duygu tam bir şey söyleyecekken Deniz "Duygu, size anlatır mı bilemem, konuşmamız lazımdı. Ondan olumlu bir yanıt alır almaz, sizinle de görüşmek isterim." dedi ve Duygu'yla göz göze gelip biraz bekledi. Yanıt alamayınca başıyla selamlayarak arabasına binip defolup gitti. Adam akıllıydı. Cesurdu. Bir yanım *Ulan helal olsun sana piç kurusu!* diye bağırmak isterken diğer yanım çıkar silahı patlat uzaklaşan arabayı! diye bağırıyordu. Tek kurşun yeterdi.

Duygu korku dolu gözlerle bana bakarken ona hesap sormak, sarmalayıp her şeyi haykırmak arasında kalmam ise gerçekten çaresizlikti.

Ali "Ne konuştunuz bu hıyarla?" diye çıkış yaptığında fazla bile sabretmişti. Gitmeli, Duygu'dan uzaklaşmalı, içimdeki canavarı sakinleştirmeliydim. Duygu'nun Ali'nin sorusuna ne cevap vereceğini duymak beni ölmeden mezara sokabilirdi. Yıllardır bugünlere hazırlanmaya çalışan mantık dolu aklımı sikeyim. Kaçmalı ve bu azaptan kurtulmalıydım. Hızla arabaya binmek için arkamı döndüğümde Duygu Ali'ye cevap vermek yerine "Sedat!" diye seslendi. Arkamı dönmemek, ona Ömrüm! Dayanamam!Sus! dememek için zor durdum. Duymamazlığa gelip "Ali! Gecikme! Salondayım." diyerek gitmelere sığındım. Arabanın kapısını açtığımda Ali "Çirkindin, bir de salaklığın eklendi üstüne!" diye Duygu'yu azarladığında arabaya binmiş kapımı kapatmıştım.Tam gaza basıp uzaklaşacağım yan kapının açılıp Duygu'nun arabaya binmesi bir oldu. Boğazım düğüm düğüm. Gözlerim onu bulamıyordu. Kördü bakışlarım. Kelimeler yoktu bende. Ellerim direksiyonu koparacak kadar sıkılı, bir sela okunsa ölüp gidecektim de şu an onsuzluktu özgürlük...

Sesi titrek "Konuşmalıyız, niye gidiyorsun?" diye sorduğunda, içimde fırtınalarda savrulan ruhuma inat sert çıktı sesim.

"Ne konuşacağız?" diye sorumu beklemiyordu belli.

"Ben... Ben..." dedi söyleyecek bir şey ararken "İn Duygu, bana zaman ver!" dedim. Ama *Ne zamanı?* diye beynimde yankılanan sorunun cevabı yoktu. Hiç bir zaman yetmeyecek, ben onu başkasıyla görmeye alışamayacaktım. İnsan her şeyini paylaşırda sevdiğini asla. Hoş benim değildi ki paylaşayım. "Ne için?" diye sorduğunda içimdeki fırtına dışıma vurmaya meyillenmişti. Sakin ama dişlerimi sıkarak "Beni salak mı zannediyorsun? O zibidiye ilgilisin." diye kustum ama gözlerimi kapayıp pişmanlık beni sararken Duygu'nun kafasının karıştığını anlayabiliyordum. Tek bir cümlem yeterdi onu Deniz'den uzaklaştırmaya ama... aması var.

"Sedat ben..." dedi ve başladığı cümleyi bitirtmedim bile.

"Mutlu olmanı istiyorum Duygu, ama seni başkasının yanında görmeye alışmalıyım, hepsi bu!" dedim riyakarlıkla. Yalancılıktı ka-

bul. Ölüp ölüp dirilecek, onun mutluluğuyla avunmaya çalışacak gün geçtikçe uzaklaşacaktım.

Öksüzüm şaşırdı tabii.

"Kızmadın mı? Bak, ben ona bir cevap vermedim. Sen hayır dersen işi de bırakırım. Yemin ederim bir şey yok. Ben senden kopamam, ona da söyledim." diye nefes almadan çaresizce kendini anlatmaya çalıştığında bana düşen kabullenmekti. Kendimi ne zaman düşünmüştüm ki şimdi bencillik yapmaya kalkayım. Her zaman ki gibi önce öksüzümü düşünecektim.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Sıcacık... Bakmaya doyamadığım, dokunmaya kıyamadığım...

Boğazımı zapteden her neyse aldırmadan "Duygum sen mutlu ol! Yüzün gülsün, benim bütün derdim bu! Sadece öksüzümün başka diyarlara sığınmasını hazmetmem lazım." dedim ya doğruydu.

"Kızmadın yani?" dedi hayretle.

"Hayır!"

Nasıl kızabilirimdim ona? Beni bu aşka düşürüp inim inim inleten kadereydi bütün isyanım.

"O zaman hiç bir şey değişmeyecek, beni hep seveceksin değil mi?"

"Seni son nefesimi verene kadar seveceğim." dediğimde işte bu yalansız dolansız, yaşadığım onca yılda masum olan tek gerçekti. Belki o anlayamayacaktı ama bu benim Duygu'ya olan itirafımdı. Onu bırak nefesimi verene kadar bu dünya, öteki dünya, başka diyarlarda, hep sevecektim.

"Bırakmayacaksın da?"

"Bırakmayacağım." dediğimde ona sıkıca sarıldım. Ayrılığın acısıyla yalancı Sedat'a inat kokusunu ciğerlerime doldururken gözümden akacak kederi geri gönderdim. "İn artık işim var." dedim hiç bir şey yokmuş gibi. Duygu gözlerime bakıp yanağıma eğildi ve o güzel dudaklarını yanağıma dayadı. Zaman dursa, o hep bende, benle bu anda kalsa... Saçları dolandı yeni çıkmaya yüz tutmuş sakallarıma.

Benim gibi kopmamak, ayrılmamak ister bir halde zor ayrıldı tek teline kurban olduğum saçları. Kulağının arkasına sıkıştırıp kendini benden kurtardı ve son kez gözlerime bakıp arabadan inmesiyle gaza yüklenmem bir oldu. Onsuzluk her an içimdeyken bu yükü nasıl taşıyacaktım? Ne zaman o benimdi ki? Hiçbir zaman benim değildi ve olmayacaktı çünkü kahpe kaderi yazan bendim.

Hangi ara spor salonunun önüne geldim,ne ara arabadan indim bilmiyorum. Kapıda Kaan "Abi hoş geldin!" dedi. Habersiz geldiğim için şaşkınlığı yüzünden okunuyordu da ona cevap verecek gücüm yoktu. Dişlerim sıkılı, içim, dışım bütün her yanım ağrıyordu. Başımı gövdemden ayırıp bütün sorunlarıma çare olabilir miydim?

Soyunma odasına inip üzerimdeki kıyafetlerimden sıyrılmam on dakika bile sürmedi. Bilinçsiz, ne yaptığının farkında olmayan aklıma uyan bedenim kuduz bir köpek gibiydi. Kasılmış, saldırgan, bir o kadar canı yanan. Giyinip beni boğan soyunma odasından çıkacağım sırada kapı açıldı ve Kaan göründü. Şaşkınlığı halen yüzünde "Abi hayırdır?" diye sordu.

"Benim silahları ofise bırak. Hamza burada mı? "

"Evet abi müşterisi var."

"İyi! Ben ısınıyorum. İşi bitince ringe gelsin." dedim de niye? Dayak yemek mi? İyi gelmesini umuyorum. Yukarı çıktığımda bütün çalışanların gözü kaçamak bakışlarla beni buldu. Derin bir nefes alıp görmezden gelmek en iyisiydi. Yoksa bütün salonu boşaltıp biriken bütün öfkemi etrafa yayabilirdim. Boş kum torbalarından birine geçtiğimde Kaan "Abi!" diyerek boks eldivenini uzattı.

"Sağol koçum gerek yok." dememle bir iki yumruğu torbaya sallamam bir oldu. Yumruklarım çoğaldıkça etrafımda ne var ne yok silindi. Bir ben, bir ellerimin acısı kaldı... Vurdum da vurdum. Ta ki Bekir'in sesini duyana kadar.

"Sedat!" ve arkasından Ali'nin sesi "Abi!" onları duymazlığa gelmek benim için bir o kadar kolaydı. Bazen onları bu kadar iyi tanı-

dığım için kendime kızıyorum. Bugün *Biliyoruz ama susuyoruz, biz her durumda yanındayız.* diyen bakışlarını görmek istemiyordum. Ben torbaları yumruklamaya devam ederken Hamza gelmiş bizimkilerle selamlaşıyordu.

"Hoş geldiniz Abi!' dedi Hamza. Bekir sessiz kalırken Ali cevap verdi. "Hoş bulduk Hamza! Naber var mı bir durum?"

"Çok şükür her şey yolunda. Abi çağırtmış beni." dediğinde Ali "Abi hayırdır?" diye sordu da ben torbayı patlatma heveslisi yumruklayıp duruyordum. Yani cevap veren yoktu. Bekir artık "Sedat yeter!" diyerek torbayla arama girdiğinde iyice gelenler geldi. Zaten gitmeye hevesleri yoktu. "Çekil Bekir!" dedim burnumdan akan ter damlasını tişörtün koluna silerek. Ali "Abi gözünü seveyim! Ellerinin haline bak!" dedi ve daha konuşacaktı da Bekir araya girdi. "Sedat hadi çıkıp rakıya oturalım!"

"Lan sizin derdiniz ne? Siktirin gidin!" diye kükrediğimde bütün salon durdu. Bir iki saniye geçti geçmedi Kaan'ın benim bağırışımın ardından "Beyler bayanlar salonumuz bu gecelik kapanmıştır. Yarın görüşmek üzere!" diye bir bağırışı var ki sorma. Ben bile şaşırdım. Ali "Yahu buna o protein ilaçlarından uzak durmasını tek ben mi söylüyorum? Yeminle kuş kadar kaldı aklı." diye söylenirken Bekir'in ters bakışıyla sustu.

Hamza o ara kaybolup elinde bandajlarla geri geldiğinde "Abi saralım." diyerek ellerime uzandı. "Saralım Hamza!" dedim ne diyim? Ellerim kan içinde. Elleriyle para kazanan bir adam olmasamda, lazım olsa kullanamayacaktım, zorlamanın alemi yoktu.

Bekir "Kaan, madem boşalttın salonu kur rakı sofrasını." diye seslendi.

"Tamam abi! Başka bir emrin var mı?"

"Soda." dedi Bekir ve bu sefer sinirle gülen bendim. En karanlık günümden beni çekip nasıl çıkaracaklarını biliyordular ya nasıl gülmeyeyim? Adama iç deriz içmez. İçse tek kadehte uçuşa geçiyor. Kalkmış birde içebilecek gibi masa kurdurup üstüne üstlük soda söylüyor.

"Ulan madem bu mereti içemiyorsun ne masa kurduruyorsun Allahın lazı!"

Ali "Oh be!" dedi.

Bekir sırıtarak "İçemeyen senin gibi olsun." dedi bana diklenircesine. "Çık ulan ringe!" diye efelenmem konuyu dağıtmaya çalışmak içindi.

Cevabını alamayacağını bile bile "Oradan aptala mı benziyorum?" diye alayla sordu Bekir. Ali kahkahalarla gülerken "Yoo bir o kadar korkağa benziyorsun." diye Bekir'e sataşırken "Sen çık o zaman." dedim haliyle.

"Abi ben senin tarafından dayak yeme kotamı doldurdum. Hamza çıksın." dedi Ali ama yüzü ciddi bir hal almıştı da artık salonda kim var kim yok gülmeye başladı. Hamza "Abi haşatını çıkarmam diyorsan ben çıkayım ringe." dediğinde ona kıyamadım.

"Anlaşıldı sizden iş çıkmaz bu gece. İçmeye dışarı çıkalım burası daralttı beni." dedim.

Soyunma odasına inip duşa girmek için terden üzerime yapışmış tişört ve eşofmandan kurtuldum. Elimin bandajlarını sökerken kapının açılması ve içeri Senem'in girmesi bir oldu. Bende dertler boy boy nereme girdiği belli değil!

Yüzüne bile bakmadan "Ne işin var burada?" diye sormamı bekliyormuş.

"Telefonlarımı açmıyorsun."

"Gerektiğinde seni arayacağımı söylemiştim. Bir şey lazımsa Cengiz'i ara."

"Sedat bana bunu yapma!"

"Kendine bunu yapan sensin."

"Eski halime mi dönmemi istiyorsun?" diye sesi titrediğinde acı bir gülümseme yayıldı yüzüme.

"Çokta sikimde! Bana düzelmiş gibi konuşma!" diye ayağa kalktığımda Senem önce bir adım geri gitti.

"Sedat!"

"Senem defol git!"

"Hevesin bitti değil mi? Bitti ve şimdi beni başından atmaya çalışıyorsun!" diye bağırmaya başladığında çıplak bedenime aldırmadan onu boğazından tuttuğum gibi duvara yapıştırmam bir oldu.

"Başımda mısın ki? Senin her yanın heves olsa ne olur!"

"Sedat..." diye nefes almaya çalışırken onu bırakmam ve "Sana son bir şans kendini toplaman için. Yoksa seni Almanya'ya postalarım. O zaman kurtulmak nasıl oluyor görürsün!" dedim ve bandajları çöpe atıp duşa girdim. Soğuk su her derde devaydı. Sızlayan ellerimi ilk tuttum suya. Kan sulandıkça ellerimden kurtulup beyaz zemine yayıldı. Sonra kızmış kafamı soktum suyun altına. Soğuk su bütün sinirlerimi uyuştururken ben kendime geliyordum. Etimi kesercesine, ruhumdan Duygu'yu alırcasına titremeye çalışan bedenimi suyun altında tutmak her derde devaydı. Ellerim duvara dayalı aklım boşluğa düşmüş, derin nefeslerim suyla bir olmuştu ki duşun kapısı açıldığında Senem yine sahalardaydı da niye çıplaktı sorusunun cevabını beklemeye gerek yok. Senem işte! Sorunları bedeniyle çözmeye çalışan, bir o kadar acınası zavallı bir varlık. *Acıma acınırsın!* derler ya ben ona ilk acımıştım. Bana kim acısın.

"Sedat..." dedi ayağını duşa sokup yanıma süzülürken. Ses etmedim. Soğuk suya dayanamazdı zaten. "Bu su soğuk!" diye ciyakladı it gibi titrerken.

"Çık dışarı Senem!"

"Sev beni Sedat ne olur sev beni! Ona baktığın gibi bak bana..."

"Senem çizgiyi aşma! Sikerim belanı!"

"Tamam her şeye tamam. Sadece sev beni onun gibi sev." dediğinde ellerim duvardan çekilmiş karşımda soğuktan büzülmüş Senem'e bakıyordum. Soğuktan nefes alamayacak halde titriyordu. Elini kaldırıp göğsüme koyduğunda bir eli erkekliğime kaydı. İşini iyi biliyor bir erkeğin istediğini verecek kadar tecrübeliydi. "Sen de

istiyorsun." diye memnuniyet dolu gözleri benim için hiç bir şey ifade etmiyordu. En nihayetinde erkektim. Ruhum tüm varlığıyla Duygu'ya aitken kirli bedenim bir çok kadın teninde can bulmuştu. Bulacaktı da. Acınası erkeklik...

Gözümün önüne Duygu geldi bir an. Şu an burada olmalı, beni o arzulamalıydı. Onun teninde ruhumla varolmalıydım da imkansızı istemek insan doğasıydı. Kaçanı kovalıyordu gönül ama Duygu kaçmıyordu ki! Onu isteyende, kaçanda bendim. Nasıl kaçmam? Bana güvenmiş, kahramanı yapmış. Ötesi berisi gerisi yok.

"Senem kaşınma çık dışarı!" dedim erkekliğimdeki elini çekip kapıyı açtım. Çıkmak yerine bana daha bir sokuldu. Ne soğuk suya aldırıyordu ne tehditlerime.

"Kaşısana!" dediğinde onu kollarından tutup ayaklarını yerden kesmemle bacaklarını belime dolaması bir oldu, kendimi ondan uzak tutuyordum.

"Sedat" dedi arzuyla. "Senin için hiç zaman Sedat olmadım Senem... Sado diyeceksin. Adım senin için Sado..."

"Ne istersen derim. Yeter ki beni bu halde bırakma!" dediğinde "Merak etme bırakmam." son kelimelerimdi çünkü hırsımı, bütün öfkemi çıkaracak bir yer bulmuştum. Kendimi sertçe içine ittiğimde hatun zevk dolu acıyla inledi. Bu beni daha bir kamçılarken bom boştum. Acımı dindirircesine, her şeyi unuturcasına yüklendim beni kabul eden bedene. Sonrasında bir tek ben ve erkekliğim vardı. Ne bir his, ne bir temas...

Gel gitlerimle Senem'in fayanslara vurup geri dönen bedeninde bir o kadar hayvandım. Tabii onun bundan memnun olduğunu anlayan aklım bu eziyet dolu boşaltımı fazla uzatmadı. Tükenip ondan saniyelerle uzaklaştığımda Senem'in dizlerinin üzerine düşmesi bir oldu. Uzanıp onu yerden kaldırırken "Ölüp gideceksin elimde!" diye sinirle kükredim "Harikasın..." dedi manyak.

"Çık o zaman Senem!" dedim sinirle. Bu salağı ben öldürmesem başkası öldürecekti ya hayırlısı.

"Akşam eve gelecek misin?" diye sordu, yüzünde pis bir sırıtışla dudaklarında kalan suyu yalarken. *Hey Allahım vur ağzının ortasına!* diyen dürtülerime engel oldum tabii.

"Ne o gelirken ekmek al mı diyeceksin?"

"Yok yine sevişiriz belki diye sordum." dediğinde ben suyun altında halen kendimi temizliyordum. Sevişmek mi? Ben kimseyle sevişmemiştim ki...

"Umarım o haplara tekrar başlamamışsındır. Yoksa seni benim elimden kimse alamaz. Gömerim seni haberin olsun. Yürü git şimdi!" diye kükrediğimde Senem kahkahalarla duşun kapısını kapattı.

Beni akıllısı bulmaz anasını satayım. Senem'den umudu keseli çok olmuştu,bendeki sabrın sonlarını kullanıyordu. O benim kendimde düzeltemediğim yanım gibi olmuştu. Hayatta bir yer edinememiş, yersiz yurtsuz bir kızdı Senem. Annesi babasını terk edip Almanya'ya gittiğinde Senem iki yaşlarındaymış. Babası terk edilmeyi hazmedemeyip kendini içkinin kollarına bıraktığında eve bir kadın getirmesi pek uzun sürmemiş. Kadın Senem ve ablasını istemeyince Senem ve ablası için acımasız hayat kendini göstermiş. Önce babaannesinin yanına, babaannesi ölünce yetimhaneye verilmişler. Yıllar sonra annesinin aklına gelmiş kızları ve Senem on yaşındayken ablasıyla onu Almanya'ya aldırmış. Tam *Bir yuvamız oldu* diyecekleri sırada, Senem annesinin eroin bağımlısı sevgilisi tarafından kaçırılmış. Adam kendi yetmemiş iki günün içinde bir çok kişiye satmış Senem'i. Senem yarı ölü halde bulunduğunda bir çok ameliyat geçirmiş. *Keşke ölseymiş* diyor insan ama öldürmeyen Allah öldürmüyor. Sonrası kırık dökük... Alman devleti sahip çıkmış ama Senem'in aklı uçmuş belli. Ancak on sekizine kadar durmuş orada. Sonrasında ver elini Türkiye. Tabii düzgün bir yaşam hak getire. Para yok, ev yok, akıl yok. Onun kucağından inip bunun kucağına binen psikopat bir yaşam...

Niye onu bu kadar sahiplendin? sorusuna cevap gayet basit. Duygu'yu kurtaramadım ya... ona geç kaldım ya... İçim hep o günlere

geri dönüp onu iki ay öncesinde o hayvanların elinden alma hevesi. *Bir şansım daha olsaydı...* deyip dururken keşkeler hiç bir işe yaramıyor. Tıpkı belkiler gibi.

Senem, ilk zamanlarda yaralı, bir o kadar vazgeçmişti hayattan. Kısmen aynı yollardan geçmiş, aynı savaşları vermiştik. Senem'i normalleştirmek bir nevi kendimi iyileştirmeye çalışmaktı. Senem benim kadar şanslı da değildi. Benim şansım Bekir ve Ali'ydi. Nolmuş yani piçsem? Ne olmuş dünyada tek bir akrabam yoksa? Sırtımı dayayacağım, gözümü bile kırpmadan canımı vereceğim insanlar var. Baba gibi Bekir, yıkılmaz duvar Ali'm var. En olmazım, ulaşılmazım Duygum var. Her şeye rağmen...

Uykusuz gecelerin sabahını, bana sor...

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

Duştan çıktığımda Senem gitmişti. Üzerimi hızla giyinip soğuk suyla uyuşmuş beynimin ayılmasına izin vermemeliydim. Develeri alıp içki şişeleriyle buluşmaya gitmekti amacım. Ali ve Bekir'i bizim ofiste buldum. Çoktan kurulan çilingir sofrasına oturmuş demleniyorlardı.

"Lan bu ne hal? Hani dışarı çıkacaktık?"

"Abi bekle bekle kırklandın herhalde. Bizde oturduk." dedi Ali. Doğru söze ne denir. "Koy lan bana bir kadeh. Açılmış şişe bitmeden kalkılmaz." dedim ve yan sandalyeye oturdum. Bekir kadehi rakıyla doldurup içine buz attığında kafama dikmemle şişeye uzanmam bir oldu. Bütün kederimi unutmaya meyilli aklımla ikinci kadehi doldurdum ve benim ahiretliklere doğru kaldırıp "Bahçıvan şerefe!" dedim ve her zamanki gibi "Hayyam ne demiş?" diye sordum.

Bekir bezgince "Bıktım bu Hayyam'dan. Her rakı sofrasına sanki bizimle o da oturuyor." dediğinde ben tekrar sordum sırıtarak.

"Hayyam ne demiş?"

Ali oflayarak "Dost ile içilen rakı helaldir, puşt ile içilen su bile haramdır. Ben helali haramı ayırırım demiş abi." dediğinde bizim kadehler tokuşmuş ben ikinci kadehimi kana karışması için boğa-

zıma doğru dökmüştüm. Dördüncü kadehten sonra bedenimde suyun yarattığı serinlik yerini rakının sıcaklığına bırakırken aklım kalbime yoldaş, istediğini düşünür olmuştu. Ey rakı sen nelere kadirsin! Hal böyle olunca rakıya derdimi katıp aşkımı içtim içtim içtim.

Bekir'in iki kadehte tipi kaymış "Şerefe!" deyip dururken telefonu çaldı. Tabii arayan Selma. Haklı kız...Yeni evlenmiş, gecenin bilmem kaçı olmuş koca ortada yok. Bekir "Geç gelirim bekleme beni." dedi ve kapattığında Ali "Yürü be Bekir! Kim tutar seni! En birincim sensin!" diyerek kadehini kaldırıp "Kazak erkek Bekir'ime!" diye kahkahayı patlattı.

Bekir "Sabah beni yeleğe döndürür artık." dedi yüzünü ekşitip içemediği rakıyı kafasına dikti.

Kaç kadeh rakıyı yuvarlaya yuvarlaya boğazımdan içeri indirdim saymadım. En son ayağa kalkıp "Kalkın gidiyoruz." dedim. Bekir ve Ali dipçik gibi ayaklanıp sorgusuz sualsiz peşime takıldıklarında bizim çocuklar önlü arkalı arabalarda bizi takip ediyorlardı.

"Nereye?" diyen Bekir "Kocaeli'ye." diyen bendim.

Neden Kocaeli dedim hiç bir firkim yok. Ali "Abi lütfen bu sefer böceklenmeyelim." dedi ya beni aldı bir gülmek. O günü hiç unutmam, gerizekalı Ali'nin takıldığı bir hatunu kapatması yapan Derman denilen itin Kocaeli'ndeki çiftliğini bastığımızda, adamları gebertip kızı kurtarmıştıkta İstanbul'a döndüğümüzde hepimizi pireler sarmıştı. Kaşın Allah kaşın üç dört gün her yanımız al al olmuştu.

"Ulan yok Kocaeli mocaeli pirelenmeye gerek yok." dedim gülerek.

Bekir halinden gayet memnuniyetsiz "Bir piremiz eksik." dedi ya huysuzluğundan, asılı suratından bana gelenler geldi. Ulan tamam bende çok gülmezdim de bunun ki ayrı bir surattı. Karısı olsan çekilmez. Hakim tek celsede boşar.

"Ulan sen niye bizimle geliyorsun? Git evine! Zaten içemiyorsun! Evli barklı adamsın. Birde surat asıyorsun!" diye çıkıştığımda "Aklım sizde kalır. Uyuyamam şimdi." diyerek sahte bir sırıtmayla otuz iki dişini gösterdi.

"Vayyy! Bekir canımsın." dedi Ali kahkahayla ve biz klasik olarak bir meyhanenin önünde durduk. Saat olmuş iki. Gerçi iki olmuş, üç olmuş umurumda mı? Yemişim saati. Kapıda bizi gören vale "Buyur abi! Hoşgeldiniz!" diyerek kapıyı açtı. Girdik içeri haliyle. Fasıl ekibi toplanmış gidiyorken bizim Tarık hızla yanlarına gitti. Tabii tekrar oturup çalmaya başlamaları bir oldu. Yanımıza gelen mekanın işletmecisi "Hoş geldiniz abi, şeref verdiniz. Var mı özel bir isteğiniz? Abi tandır yaptırayım size..." diye başladı sıralamaya Ali "Noluyo lan gece vakti susmak bilmiyorsun? Bu saatte tandırlayağ komasına mı sokacaksın bizi?"

"Abi sever diye söyledim abi." dedi çocuk ve devreye ben girdim. "Sen peynir, yoğurt falan getir koçum uğraşma gecenin bir vakti." dedim ve herkes masanın etrafından uzaklaşınca "Ulan Ali her dakika birilerini dövmeye çalışma ulan. Günah insancıklara."

Ali "Yok be abi ne döveyim. Benim tarzım bu." dedi sırıta sırıta.

Bekir "Tarzına sıçayım Ali!" diye küfür ettiğinde Ali'yle salak salak Bekir'e bakıyorduk. Bekir kızmadıkça küfür etmezdi çünkü. Tabii ilk kahkaha benden geldi ve Ali beni takip etti. Bekir de kahkahayla bize katıldığında ekip kurulmuştu. Gün ağırırken Bekir neredeyse masada yatar pozisyona geçmiş, Ali "Abi bu son olsun. Şişe açılınca bitecek diye diye komaya giricez." demekte zorlandı çünkü ağız burun yamulmuştu. Tabii benimde. Bekir toplasan beş kadeh içmemiş "Çok içtim ben ya! İki gün kendime gelemem." diye sızlanırken "Bugün ben Diyarbakır'a geçerim." dediğimde ikiside ayılıverdi. Bir ağızdan "Niye?" diye sorduklarında sırıtıyordum.

"Babamı göreyim." dedim ne diyim. Duygu'dan kaçıyorum diye itiraf edecek halim yoktu.

"Abi gözünü seveyim gitme. Gel beni dinle. Beni dinlemezsen Bekir'i dinle. Hoş onun konuştuğu yok ama en azından aynı fikirdeyiz. O da konuşuyormuş gibi beni dinle." diye motoru çalıştıran Ali nefes almadan konuşuyordu.

"Ali sakın ola o konuyu açma." diyerek araya girmişti Bekir.

"Abi kız elden gidiyor. Ne açmaması?" dediğinde o sinirle yerimden kalktığımda Ali "Bismillah yine mi dayak yiyeceğim ya!" diye isyan etmekte gecikmedi.

"Ulan ben sana ne zaman vurdum?" diye bağırdığımda Bekir "Allahım neydi günahım." diye masaya yüzünü dayamış kafasını kaldıramıyordu.

"Abi ben o zaman kimden dayak yedim yıllarca." diye sızlandı Ali.

"Hayvana bak yaa! Yıllarca diyor birde!" diye bağırarak konuyu kapatmış olabilirdim.

"Abi geçen Duygu'ya kızıp beni ringte bok çuvalına döndüren kimdi? Çok eskiye gitmeye gerek yok, daha acısını unutmadım." diyen Ali'm benim olayı kapama kısmını yutmuştu da Bekir masaya dayadığı yüzünü kaldırmadan "Sedat, bu konu kapanmaz. Yeme bizi." dedi ağzını yaya yaya.

Derin bir nefes alıp "Konu açılmadı ki kapansın. Duygu mutlu bir o kadar normal bir hayat yaşayacak. Siz de ona laf sokup durmayın fena olur."

"Peki sana sokalım o zaman." dedi Bekir kafasını kaldırıp sigara pakedine uzandı ve belki de ilk defa yüzünde sinir gördüm.

"Bundan sonra göreceklerine katlanabilecek misin?" diye sorduğunda alkoldan yamulmuş adam gitmişti. Ayağa kalkmış, volta atarken hiçbir yere sığamıyordu.

"Bu konuşmaya açık bir konu değil." dedim ama nefes alamıyordum çünkü gerçekler sesli olarak yüzüme vuruluyordu.

"Peki o zaman sana olacakları söyleyeyim. Evet Deniz Duygu'yla evlenir. O yolda ilerliyor. Sonrasında Duygu'yu mutlu da eder.

Adamda bok gibi para var. Dünya turları, Maldiv'lerde balayına bile götürür. Yani pembe bir dünya sunar bizim kıza. Duygu zaten sevgi dilencisi, yıllardır sende bulamadığı sevgiyi de bulur, iyice sahiplenir adamı, kocası en nihayetinde. Buraya kadar siktir et seni, olay yağlı ballı. Geliriz zurnanın son deliğine. Bizim anaç tavuk Duygu bebek ister ve evlilik meyvasını veremez. Duygu bebek derdine düşer. Sevdiğini sandığı kocasına bir bebek vermek için çabalar durur ve acı gerçekle yüzleşir. Artık sonrasında..." diye volta atarken Ali bile ağzı açık Bekir'i dinliyordu.

Yerimden kalkarken sabahın sessizliğinde sandalyemin yere çarpan sesi kulaklarımı tırmalarken, "Yeter!" diye bağırdım.

"Yetmez!" diye bağıran Bekir ilk defa avaz avazdı.

"Yetmez! Duygu kardeşimiz, çocuğumuz, arkadaşımız.Senin kadar bizim de mutluluğumuz. O bizim her şeyimiz anla Sedat! Sen kabullenmesende Duygu senin. Hep senindi. Bir sen anlamak istemiyorsun! Sana bakışlarından belli! Sadece bilmiyor. Ona fırsat verecek, anlamasını sağlayacak hiç bir şey yapmadın!"

"Sen... sen saçmalıyorsun o size de.."

"Geç bunları Sedat, yemiyor de. Benim onu Deniz kadar sevecek yüreğim yok de! O, ne bana ne Ali'ye sana baktığı gibi bakmadı. Konuşturma beni şimdi!" dediğinde üzerine yürümemle yakasına yapışmam bir oldu.

"Kapat çeneni lan!"

"Kapatmazsam ne olur Sado?"

"Bekir!" dedim demesinede beklemediğim bir yumruk yüzümde patlayıp yere yapıştığımda Bekir tepeme dikilmişti. "Ya Duygu'yu adam gibi sevip sahiplen! Ya da siktir git, çık kızın hayatından. O da sende canımsınız ve ben bunu daha fazla ne görmek ne de yaşamak istiyorum!" dedi ve hızla çıkıp gitti.

Ali sandalyeye mıhlanmış gibi kalmıştı. Ben yerden kalkarken "Sanırım şişe bitti." dedi ve Bekir'le olanlara yorum bile yapmadı.

Mekandan hepimiz ayrı ayrı çıkarken ben direkt Beykoz'daki eve geçtim. Ali ve Bekir dahil kimse beni iki üç gün aramadı. Duygu dışında...

"Noldu Duygu?" dedim içime batan neyse artık çıkarmaya bile uğraşmıyordum.

"İyi misin? Sesin kötü geliyor."

"Uyuyorum." dedim en ruhsuz sesimle.

"Sedat..."

"Ne Duygu ne!"

"Ama sen niye bana kötü davranıyorsun yaa!"

"Duygu! Söyle ne var? Uyuyorum!"

"Deniz..." dedi ve sustu.Nefes alamıyordum. Devam etti benden ses çıkmayınca.

"Seninle konuşmak istiyor. Ben olmaz dedim ama..."

"İyi akşam gelsin bizim büroya." dedim ve Duygu'nun yüzüne kapattım. İçim katılırken ne yerde ne gökteydim. Bekir'in söylediklerini düşündükçe eve sığamadım. Giyinip çıkmam on dakika aldığında arabanın içinde Şişli'deki büroya doğru gidiyordum.

Ali büyük ihtimal evrak işlerinde boğulmuştu. Bekir nerelerdeydi? Sorumun cevabı telefonu elime alıp aramamla belli oldu.

"Sedat?" dedi meraklı bir endişeyle.

"Neredesin?" diye sordum ciddiyetle.

"Yumruğun hesabını vereceksin diyorsan söylemem." dedi piç bir sesle.

"Ulan ben ne zaman sizden hesap sordum."

"O zaman tamam. Ofisteyim."

"Geliyorum."

"Biz idare ediyoruz. Dinlen sen!"

"Deniz geliyor akşam." dediğimde Bekir sessizdi ki böylesi daha kötüydü.

"Bekir... bu benim kararım." dedim o bir şey demeyince.

"Eyvallah." dedi Bekir kırgınca, başka bir şey söylemedi. Ofise geldiğimde Ali de ofisteydi. O duvardan o duvara volta atarken burnundan soluyordu halinden belli. Hiç seslenmedim ama suskunluğa yarım saat dayanabildi. "Ne istiyormuş lavuk?" diye patladı.

"Büyük ihtimal izin alacak."

"Neyin izni lan! Gavat mıyız biz?"

"Ali kendine gel almıyım ayağımın altına!"

"Abi deli çıkıcam. O adamı sevmiyorum ben. Gözünü seveyim bırak ben hallederim. Sessizce uzaklaştırırım bizim Çirkin'den."

"Duygu seviyorsa..." diye kurduğum cümle canımı yakarken Ali sağolsun beni konuşturmadı bile.

"Ya bırak abi ya ne sevmesi? Duygu ne anlar sevgiden? İki sırıtana canım der. Onu bilmiyor musun?" dediğinde Ali'ye "Biliyorum Ali'm biliyorum. O yüzden benden uzak olsun istiyorum ya." dediğimde her şeyi özetlemiştim sanırım.

Bekir "Madem buradasın, büyük toplantıya katılacaksın sanırım" diye sordu.

"Hani iptal edilmişti?"

"Yoğun istek üzerine yapılıyormuş." diye dalga geçtiğinde "Ne yapalım, gidelim herkesi görmüş, hasret gidermiş oluruz." dedim alayla.

Ali "Gidin, gidin bir gün kağıt küreğin içinde ölüp gideceğim. Siz de kına yakarsınız!" diyerek masanın arkasına geçip sandalyeye oturduğunda Bekir "Sana bir şey olmaz bebişim." dedi Duygu'yu taklit ederek. Off Duygum off!

Arabaya bindiğimizde Bekir'in vardı bir karın ağrısı "Sedat..." dedi ilk.

"Söyle!" dedim.

"O gece sana vurdum."

"Hakettim."

"Biliyorum ama..."

"Ne demek biliyorum lan?"

"Sedat, Ali'nin yanında pek girmeyeyim diyorum ama yeter! Bizi geçtim, kendine biraz dürüst ol."

"Ben inkar mı ediyorum lan!"

"Kabulde etmiyorsun."

"Kabul edecek bir şey yok Bekir. Anla artık kararım kesin." dedim ve konu burada kapandı.

Tabii ikinci bir konu vardı ve Bekir hızlıca "Sedat bak toplantıda lütfen sinirlerine hakim ol. Geçen sefer ki gibi..." derken lafını kestim.

"Ulan elin pezevengi kalkmış *Sen karışamazsın karıda satarım senide satarım. Beni korumak zorundasın.* dedi. Ne yapmamı bekliyordun?" diye zılgıtı yedi.

"Yahu Cenap'ın kulağını kopardın!"

"Nolmuş kopardıysam. Küpe mi takamayacak?"

"Ben sana ne diyim daha, koparma insanların orasını burasını. En azından böyle toplantılarda koparma. Sonra ne istersen yap."

"Yeminle...Benim evlenmek gibi bir niyetim yok, çünkü maşallah pabuç gibi dili olan iki tane karım var."

"Kim lan?" dedi Bekir merakla.

"Sen ve Ali kim olabilir." dedim sırıtarak.

"Tövbe tövbe... Selma duymasın çok üzülür." dedi Bekir sırıtarak.

"Zevzek herif. " dediğimde bende sırıtıyordum. O sırada telefonum çalmaya başladı. Bizim Cengiz, açtım malesef çünkü açmazsam iki dakikaya kalmadan beni bulur söyleyeceğini yine söylerdi.

"Ne var Cengiz?" dedim.

"Abi ben geceden beri Senem Yenge'yleyim. Seni rahatsız etmek istemedim."

"Napıyorsun lan sen onunla." dedim sakince.

"Abi yenge bir barı dağıtmış. Karakolluk olmuş ama kendinde değildi. Ben olayı ele alana kadar kan tahlili yapılmış. Kanında uyuşturucu bulmuşlar. Almışlar içeri."

"Sonuç?" dedim bezmişçe.

"Abi ben hallettim. Beykoz'dayım ama sana haber vereyim dedim. Yenge iyi. Uyuyor."

"Cengiz çağır bizim temizlikçi ablalardan birini. Beykoz'da Senem'in ne eşyası varsa bavullara doldursunlar geliyorum. Sen oradan bir yere ayrılma! O Senem'i de bir yere salma."

"Tamam abi." diyerek kapattığında Müjde'yi aradım hemen.

"Efendim abi?" diyerek açtı Müjde telefonu.

"Müjde toplantıya biraz geç kalacağım. Haber ver kime verecek-sen. Almanya'ya Senem adına sadece gidiş bilet alıyorsun. Orada onu karşılayacak birini bul!" dediğimde Müjde bir iki saniye sessiz kaldı ve "Tamam abi." diyerek kapattı.

Yanımda sessizce oturan Bekir "Ciddisin." dedi.

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Güzel...Geç bile kaldın." dedi Bekir ve konuşma bitti.

Alem göt olmuş...

Şimdiki Zamanlar... İstanbul...

Toplantının yapılacağı otele geldiğimizde bizim çocuklar iyice tedirginleşti. Lobide bizi bekleyen Müjde'yi gördüğümüzde onun yanına gidip görevlinin bizi toplantının yapılacağı yere yönlendirmesi için beklemeye başladık.

Müjde "Abi nasılsın görüşmeyeli?" diye gülümseyerek sordu.

"Dalga mı geçiyorsun benimle. Her gün görmüyor musun beni?" diye kükredim. Ulan bir akıllı da beni bulsun. Her gün yiyor azarı yine de yüzü gülüyor. Güldüm sinir bozukluğuyla. Müjde'nin yüz kireç beyazı. Pişman oldum ama geri dönüşü yok bağırışımın. İyi kızdı Müjde. Canımı emanet edebileceğim, benim diyen adamdan daha adam hatundu. Mayası iyiydi yani. Duygu'dan bir iki yaş büyüktü. İstanbul'a iş için geldiğim zamanda onu tanıdım. Zabıtalardan kaçarken yola benim arabanın önüne atlamıştı. Çarptım haliyle. Elindeki kutu mendil yola dağılmıştı. Arabaya attığım gibi hastaneye getirdim. Kolu kırılmış. Kendine geldiğinde ben başındaydım.

"Senin okulda olman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Yok ben okumuyorum." dedi bir o kadar korkar şekilde. O ara acilin kapısından feryat figan bir kadın girdi. Başına yemeni sarılı, ayağında şalvar.

Müjde "Anne!" dedi demesine de kadın "Selpaklar nerede? Seni şerefsizin kızı!" diye neredeyse kızı dövecek. Kız yatakta küçücük kaldı. Kadını o sinirle kolundan tuttuğum gibi çıkardım dışarı.

"Abla kızın ölüyordu sen düşmüşsün iki üç peçetenin derdine!" dedim demesine ama kadın "Gebersin! Evdekiler ne yiyecek şimdi! Zaten zorla çıkıyor selpak satmaya." dedi ya! Yine beni bulmuştu elin bir garibi daha. Mıknatıs gibiydim nerede bir arızalı hayat var benim başımda. "Ya sabır!" dedim ve "Abla! Yarın Tarabya'da Kadir'in yerine gel. Oraya geldiğinde kime sorsan gösterirler. Sedat benim ismim..." dedim. Kadın ilk beni sallamadı. Sonra eline bir tomar para sıkıştırdığımda birden "Ağam sağol! Nasıl istersen." dedi.

Ertesi gün Müjde'nin annesi almış yanına iki erkek kardeşini gelmiş. Öyleydi böyleydi konuştuk ettik. Kadın yokluğun eğittiği, fakirliği mesleği bellemiş fukara belli. Göçmüşler yol yordam bilmeden İstanbul'a, yakında aile namına bir şey kalmayacak elinde.

"Ağam başıma bela benim kızım. Babası yok. Okumak diye tutturdu. Ben nasıl okutayım. Bende yedi nüfus var. Biraz serpilsin. Harama gözü dikmeden evlendirip kurtulucam inşallah." dediğinde "Kardeşlerin ne iş yapar?" diye sordum.

"Hamallık yapıyorlar." dedi kadın.

"Evinin bütün masraflarını ben karşılarım. Sana da bir iş ayarlarız. Kardeşlerine de sigortalı birer iş bakılır." dediğimde kadın şaşkınca bana bakıyordu.

"Kızının bütün okul masraflarını ben göreceğim. Bu benim ona kaza için özürüm olsun. Bir daha çocuklarını sokaklara salmayacaksın anlaşıldı mı? Okumak isteyenleri haber et." diye devam ettim. Kadın bin bir teşekkürle çıktı mekandan.

O günden sonra Müjde'yi sahipsiz bırakmadım. Ara ara haberlerini aldım. Bazen izlettim. Akıllı, hırslı, hedefleri olan bir kızdı. Bir yamuğunu görmedim. Yıllar sonra günün birinde bir restoran çıkışı karşımdaydı.

"Beni hatırladın mı Abi?" diye sordu. Tabii ki hatırlamıştım ama yüzlemeye gerek yoktu. Teşekkür etti kendince. Bende bilmiyormuş gibi yaptım. Müjde ailesi için umut olmuştu. Üniversiteyi birincilikle bitirdi. Staj yapmak üzere bir müşavirin yanına girdi. Ses etmedim. Biraz ayakları üzerinde dursun dedim. Hem okudu. Hem çalıştı. Ailesini adam etti. Bir seneye kalmadı aldırdım benim şirkete, küçük yaşına rağmen zehir gibi aklıyla bütün işi ele aldı. Yüzümü kara çıkarmadı. Azimle sıçan duvarı deler misali sabahlara kadar çalıştı durdu.

Şimdi mi? Şimdi kulağıma gelenleri duymazlığa geliyorum. Bizim korumalardan Salih'e gönül vermiş diyorlar. Onaylamıyorum yalan yok. Hoş daha bir şey yok ama o hayattan çekip çıkmışsın yine boka saplanmanın alemi ne? Aşk işte! Ota da konuyor bokada...

Bekir baktı Müjde salya sümük ağlayacak "Sen nasılsın Müjde?" diyerek olayı kurtarmaya çalıştı çünkü otelin lobisinde Müjde'nin ağlamasını çekemeyecekti. Hadi onu bırak ağladı diye benden iyice azarı yiyecekti orası ayrı.

"İyiyim abi." dedi Müjde gözleri dolu dolu.

Biz üç kişi yürürken Tarık önümüze arkamıza bütün adamları yığmıştı ya benim bozuk olan sinirler iyice tavan yaptı.

"Tarık abartma lan!" diye çıkıştım ama Bekir benim duyacağım şekilde "Bırak çocuğu rahat, işini yapsın." diyerek beni susturdu çünkü otel ana baba günüydü.

"Dosyaların hepsi hazır mı?" dedim Müjde'ye bakmadan. Müjde ilk bir burnunu çekti ve motor gibi konuşmaya başladı.

"Hazır abi. İsmini verdiğin kişiler için sana mail attım. Bu sabah toplantının yapılacağı yere gelip projeksiyonu ayarladım, herkesin önündeki bilgisayarları kodladım. Büyük sürpriz olacak. Toplantı sırasında gerekirse elimdekileri çıkarırım." *Aferin lan Müjde!* diye sırtına vurasım geldi de vurmadım. Ölür gider, birde onunla uğraşmayayım.

"Kaç dosya var elinde?"

"Onsekiz."

"Basınla ilgili olan dosyaları sonraya saklayalım. Siyasetçilerin ipliğini pazara çıkarmaya gerek yok. Bir dahaki mecliste onları göremeyeceğiz. Yabancı ortaklarımızdan bu toplantıya katılım olmayacağı için onlar da sonra. Diğerleri ne durumda?"

Müjde "Kız Cenap toplantıya gelmiyormuş. Asistanı aradı. Zaten onun dosyasını dürmüştük. O gün bu gündür usulsüz bir hareketi olmadı. Doğu Karadeniz'e bakan Bavulcu Davut, Rusya'dan yaşı küçük kızlar getirmeye başlamış. Çeşitli evler açarak hepsini orada pazarlama işine girmiş. Yani kendi alanından çıkmış. Batı Karadeniz'e bakan Sinek Rahman haşhaş işine el atmış. Çay adı altında yurtdışına ithal ediyormuş. Doğunun güneyini elinde tutan Hüseyin Ağa ve Sakallı bozuntusu..." diye nefes almadan anlatan Müjde'yi "İçim şişti yeter!" diye susturduğumda Bekir "Bence hepsini öldürelim." diye konuya netlik getirdi. Türkiye tertemiz olurdu yeminle.

"Ulan ne öldürmesi? Biraz önce sen değil miydin milletin orasını burasını koparma diyen!" diye kükrediğimde önümüzde arkamızda kim varsa bize bakıyordu.

"Yahu alenen yapma dedim ben sana. Devletin gözüne soka soka adam öldürmeye gerek yok. Güya onları koruyacaksın. Devlet bunu senden istemiyor mu?"

"Sanki bilmiyorlar. Lan ben onları ne koruyacağım. Tasmalarını tutuyorum elimde o kadar." dedim sinirle ve önden yürümeye devam ettim.

"Sedat Allahını seversen biraz temkinli ol. Biri çıkıp bizimle uğraşırsa yine demir parmaklıklar görünür." dediğinde kötü hatıralar aklımda can buldu. Duygu kaçırıldığı vakitlerde kısa bir süre de olsabasının ağzını kapatmak için içeri girmiştim ve üç ay hayatımın en kötü günleriydi. Çaresizlik ruhumu ele geçirip beni bitirirken Duygu iki ay şerefsizlerin elinde işkence görmüştü.

"Artık kimse beni içeri sokamaz." dedim dişlerimin arasından.

"O zaman dikkatli ol!" dedi Bekir son olarak. Haklıydı ve diyecek bir şey yoktu.

Gelenler yeraltı dünyasının büyük başlarının yanında siyasi partilerin görünmeyen yüzleri olsa iyi. Medyayı yönetip işlerine geldiği gibi şakşakçılık yapan para babaları da buradaydı. Yine saatlerce onların atıp tutmalarını kendilerini mağdur göstermelerini dinleyip son golü her zamanki gibi ben atacaktım. O sırada telefonum çaldı, Duygu...

Bekir ve Müjde'den uzaklaştım ve "Duygu?" dedim ikinci çalışta açıp.

"Sedat..." dedi sesi titrereyerek.

"Söyle."

"Ben...ben... sesini duymak istedim."

"İşim var Duygu." dedim sertçe.

"Sedat ya niye..." dedi ama "Kapatıyorum Duygu oyalama beni!" diyerek kapattım. İçim sızım sızım sızlarken aylardır planlanan toplantı benim ne kadar umurumdaydı? Hiç... Hem kendime hem aşkıma hem hayatıma lanet okudum. *Keşke...* dedim içimden ve gerisini getiremedim. Ne yani! *Keşke Duygu'yu tanımasaydım mı* diye lanet edecektim. O zaman ben yaşar mıydım? Bir amacım olur mudu? Cevap tabii ki hayır.

Bekir ve Müjde'nin yanına döndüğümde Bekir ne olduğunu anlamak istercesine bana bakıyordu.

"Yok bir şey."

"Bi şey demedim."

"Deme Bekir deme!" dedim burnumdan soluyarak. Düşündükçe nefes alamıyordum. O sırada asistanıyla konuşan Müjde "Abi biz bu dosyaları toplantı sonunda yasal prosedüre uygun olarak yukarı verecek miyiz?" diye sordu.

Benden "Bir o mu kaldı düşünecek?" diye yine azarı yedi.

Bekir, Müjde'ye bakarak "Hepsini öldürmezse iyi ne prosedürü?" dedi memnuniyetsizce.

"Yürüyün adamı sinir etmeyin." dedim. Yasal prosedürmüş. Yerim lan onların yasalını. Ulan devleti illegal oluşumlar yönetmiyor muydu? Ben neciydim? Devlet taş atıp yorulmasın diye ben vardım. Sözüm ona mafya tabirindeki şerefsizlerin ipleri elimde olsada; onları kontrol etmek, kuyruğu dik tutup, her an takipte olmak zordu. Kaldı ki hepsine koruma ve görevlerini yerine getirmeleri şartıyla destek sağlıyordum. Yani bir nevi kraldan çok kralcıydım. Bir nevi teraziydim. Dengelemek benim işimdi. Evet ben buydum. Tasma takar, ipte sallandırır, işime gelmeyenin nefesini keser bütün her şeyini elinden alırdım. Devletin bir numaralı köpeğiydim de kimseden emir almıyordum. Prosedürmüş!

İş bana teklif edildiğinde o zamanın başbakanı çok saydığım bir devlet adamıydı. Ben şartlarımı söylediğimde "Benim bile o kadar yetkim yok. Sana bu yetkiyi verdirebilmem için beni ikna etmelisin." diyerek kibarca beni reddederken "Siz bilirsiniz. Benim isteklerimin yanında yapacaklarım size cazip gelmiyorsa konuşacak bir şey yok."

"Kendinize çok güveniyorsunuz."

"Evet." dedim gülerek.

"Sizi anlamakta güçlük çekiyorum." demişti Başbakan.

"Ülke en iyi şekilde korunmayı hakediyor. İki seneye kadar şimdi başetmekte zorlandığınız yasadışı topluluklar alenen bu ülkeyi ele geçirmek için harekete geçecek. Buna dur demek devletin işi olsa bile bunu açık açık yapmak size hiç bir fayda sağlamaz."

"Ne öneriyorsun?" diye sorduğunda gülerek "Önerilerimi uygulayabilecek bir birim olduğunu sanmıyorum."

"O zaman koltukta oturmamın bir anlamı yok."

"Şöyle yapalım. Bana bir sene verin. Hepsini sizin istediğiniz kıvama getiriyim, tekrar bu konu üzerine konuşalım."

"Benden söz ya da hiç bir destek almadan mı bir seneni bana kendini ispat etmek için harcayacaksın."

"Sizden ricam devletin elinden geldiğince yoluma çıkmaması. Başka bir isteğim yok. Benim için zevk. Sonrası sonra."

"Peki Sedat." dedi ve o günden sonra Türkiye için eğitim vaktiydi. Ermenistan sınırından Edirne'ye kadar karış karış illegal oluşumlara kendimi tanıtıp kabul ettirmem bir seneden fazla sürdü. Tabii başbakan düzelen sorunların üzerine işbirliği yapmam için tüm isteklerimi kabul etti. Çalma kapıyı çalarlar kapını... Hoş şimdi bile hangi tarafta olduğumu algılayamaz hale geldim. Nejat savcının bana çizdiği yol bu değil miydi? Tamam onun benim için kurduğu planları az çok saptırıp kendi isteğime göre yönlendirmiştim de artık hiç bir şeyin önemi yoktu. Ben bağımsız, kafama göre hareket etmeyi seçtim. Özet bu.

Bizi yönlendiren görevliler eşliğinde otelin en üst katına çıktığımızda bizi içişleri bakanıkarşıladı.

"Nasılsınız Sedat Bey?" dedi gayet nazik ve temkinli bir şekilde.

"Teşekkür ederim Kadim Bey, siz nasılsınız? Yeni görevinizde başarılar." dedim. Tedirginliği daha bir arttı tabii. Adam yıllarını siyasi partilerde dirsek çürüterek bu mevkiye gelmiş, benim gibi ali kıran baş kesen bir adama yalakalık yapmak için kapıya dikilmişti.

"Her şey gayet yolunda. Partimiz ülkemizin istikrarını daim kılmak için var gücüyle çalışmalarına devam ediyor." dediğinde gülümsemeye çalıştım. Hayatta bir çok gerçek vardı da en belirgin gerçeklerden biri politikacı ve avukatlara güvenmeyecektin. İşin özü en iyisini dar ağacında sallandıracaktın. Politika denilince aklıma dansöz gibi kıvırmayı yalanla süsleyen insancıklar gelirdi. Avukat ise şeytanın varisiydi. Avukat iyi olduktan sonra suçu ispatlanmış adamı ipten alırdı.

Bir kaç bakan ve medya patronu ile selamlaşıp yalakalıklarını dinledikten sonra sıra yeraltı dünyasının şaklabanlarına gelmişti. Bakalım toplantıdaneler yumurtlayacaklardı. Çoğunun beni öldür-

mek için can attığını adım gibi biliyordum da işte. Ne onlarla oluyor ne onlarsız. Ellerinde barındırdıkları gücü kontrolsüz bıraktığımızda ülkenin kan gövdeyi götürür dereceye gelmesi içten bile değildi. Bundan değil miydi devleti yöneten politikacıların bizim gibi adamlarla iş birliği yapması. Hüsnü Babanın bir keresinde dediği gibi *Silah Politika gibidir. Ne zaman tetiği çekeceğine, kime doğrultacağına dikkat edeceksin.* Ben onu hep dinledim ve Hüsnü Baba beni hiç yanıltmadı.

Bekir "Başlıyoruz." dediğinde, soluma doğru baktığımda Sakallı yanımda belirdi. Bu Sakallı nasıl olduysa bir cemaatin başına geçmiş din üzerinden yaptığı sömürgeyle dünya üzerinden kendine bir çok mürit edinmiş bir şaklabandı. Her şeye tahammülü olan ben, insanların inançlarıyla oynayıp prim yapan zihniyete bir türlü anlayış gösteremiyordum. Sakallı "Allah'ın selamı üzerine olsun ey mümin." diyerek bana selam verirken Bekir "Namaz vakti burada ne ararsın ey kaba sakal?" dedi. Güya uslu duracaktık.

Sakallı dudaklarının arasında bir şey mırıldandı sonu sabırla biten. Ulan ben her gün sabırlara sığınıyordum ya neyse.

Sakallı, Bekir'i duymamış gibi yapıp "Sedat oğlum hayırdır konuşamaz oldun da benim mi haberim yok."

"Konuşamaz olsam bilirdin."

"O vakit neden senin yerine beni yanındaki adamların selamlıyor?"

"Benim selamımı alanın beli doğrulmadı. Götünün üzerine oturamıyor Mahmut Efendi. O yüzden Bekir sana iyilik etti. Ha dersen ki selam ver ben sana alasını veririm. Sırası gelmişken senin o din eğitimi adı altında açtığın evlerin hepsi kapanacak haberin olsun. Yoksa topunuzu diri diri gömerim. Eğitim okulda verilir." dediğimde Sakallı "Bunları toplantıda masaya yatıracağımızı sanıyordum." dedi soğukkanlılıkla.

"Ben nerede nereye istersem o zaman oraya yatarsın. Sana on gün süre. Böyle saçmalık istemiyorum. Bilmem anlatabildim mi?" diye-

rek ondan uzaklaşmamla Sakallı'dan ayrılmamı fırsat bilen Karadeniz ve Kuzey komşularla bağlantıları sağlayan Davut yanıma geldi.

"Sedat merhaba nasılsın görüşmeyeli?"

"Toplantıdan sonra daha iyi olmayı hedefliyorum." dedim kasten. Tabii bozuldu. Gülümsemeye çalışarak "Bekir hayırlı olsun evlenmişsin." diye ani bir manevrayla konuyu değiştirdi. Takdire layıktı da ben bu adamları sevmiyordum. Bakalım toplantı sonunda o gülen riyakar yüzleri ne hal alacaktı.

"Teşekkürler." dedi Bekir kısa ve öz olarak. Adam sanki altın gününe gelmiş gibi "Sedat darısı başına gerçi Bekir'e de şaşırmadım değil. Sizin işler sakat, her an dul kalabilir insan." dedi ya bana gelenler geldi. Aklı sıra bizi tehdit edecek. Tam ben birşey diyecekken Bekir yine sahalardaydı bana gerek kalmadı. Sırıtarak "Davut duyanda seni Rusya'ya simit satıyor sanacak. Sağladığımız koruma kendini bu kadar mı güvende hissettiriyor?" dediğinde ben gülmemek için zor durdum. Tabii bizim Laz oğlunu yalnız bırakmak olmaz "Davut!" dedim içimdeki bütün hinliği dışarı çıkarıp. Yüzü bana dönen Davut'a "Merak etme seni bana gelin etmeyeceğim. Dul kalmazsın." diyerek yanından uzaklaşırken bir adet beti benzi atmış Davut vardı ardımızda.

Bekir sıkıntıyla "Bu işleri bırakmak için çok geç değil mi?" diye sorduğunda yine yarama basmıştı da yüreğim eziliyordu. Şu an elimi ayağımı çekiyorum dediğim an yarım saate beni öldürmek için sıraya girerlerdi. Korkumdan değildi. Artık çok geçti bırakmak için. Oysa ne çok isterdim...

Herkesin gelmesiyle en son içeri Başbakan vekili girdi. Vekil dediğim Başbakan'ın bütün tezgah altı işlerini yürüten adamı. Herkese hitaben "Hepiniz hoşgeldiniz." diyerek gözleri benimle temas kurdu ve "Sedat Bey hazırız sanırım." diyerek yerine oturdu. Ben masanın başında yerimi alırken soluma Bekir geçti. Onun karşısına iç işleri bakanı Kadim.Yirmi beş kişilik hazırlanan masanın diğer başına başbakan vekili oturduğunda toplantı başladı. Müjde ilk gözüme

baktı ve benden onayı alıp "Tekrar hoşgeldiniz." diyerek konuşmaya başladı. "Büyük ekrandan toplantı içeriğini takip edebilirsiniz. Bunun dışında..." dedi ve susarak elindeki küçük kumandaya basıp. "... masanın üzerinde yer alan bilgisayarlardan herekese özel dosyalar ekranlarda belirecek. Onları inceleyebilirsiniz. Kadim Bey ve Sayın Vekil, sizlerin önündeki bilgisayarda tüm dosyalar görünecek." dediğinde herkes şaşkındı.Kimse böyle bir şey beklemiyordu. Bu benim sürprizimdi.

Herkes önünde sabit duran küçük ekranlara gözünü dikmiş şaşkınlıkla bakarken ben şaklabanlar sürüsünü izlemeye başladım.

Bavulcu Davut, Harun Ağa, Piç Sabri, Kukla Fikret, Sinek Rahman, Sakallı yeraltını yönetip piş işleri hallederken, medya maymunları onları gölgeleyip yönlendirmekle uğraşıyorlardı. Bu isimler benim gram kadar umurumda değildi. Asıl tehlike dış güçlerdi ki onların iplerini elimde tutmakta zorlandığım bir gerçekti. Adamların tam ümüğünü sıkacağım sırada sırra kadem basıp çekip gidiyorlar, hadi diyelim ümüğünü sıktık,ertesi güne bir yenisi peydah oluyordu.

Arta kalanlar işi düştükçe yarar sağlayıp, finans desteği veren Türkiye'nin zengin iş adamlarından oluşuyordu. Ekranda dosyası beliren on sekiz kişi ne yapacağını bilemez, oturduğu yere sığamaz haldeyken Başbakan vekili planladığı şekilde konuşmayı sürdürmekten başka bir çaresi olmadığının bilincinde gülümseyerek hal hatır sormaya başladı. "Başbakanımız sizlere teşekkürlerini sunmamı bizzat istedi ve bir dahaki toplantıya kesinlikle o da teşrif edecek." diye sözlerini bitirip katılanların sorunlarını dinlemeye başladı. Tabii ekranda dosyaları belirenler ne yapacağını bilmez haldeydi. Yüzlerinin aldığı şaşkınlık dehşet dolu ifadeleri para versen seyredemezsin. Uğultu ve kıpırdanmalarla geçen on dakikanın ardından önündeki dosyada yazanlara rağmen Doğuyu elinde tutan Harun Ağa aldı sazı eline başladı çalmaya yok efendim terör işleri baltalamış, kurulun verdiği yükümlülük fazlaymış, çok para kaybetmiş...

"Peki Harun bey bizden talebiniz nedir?" diye sordu vekil.

"Doğu sınırlarının benim tekelime verilmesini istiyorum. Biz zaten oralara hakimiz ama asker bizi zorluyor. Ayrıca maddi olarak destek bekliyorum. Sınırları biz yönetirsek huzuru getireceğimin garantisini veriyorum." dedi.

"Bu nasıl olacak?" sorusunu kimse benden beklemiyordu.

"Sedatçım bunun nasıl olacağını anlatmakla olmaz. Yaşamak gerekir. Birlikte yolumuzu belirler, üzerinde çalışır, gerekeni yaparız." diyen Harun'nun suyu ısınmıştı.Onun hakkında teröristlerle iş birliği yaptığına dair duyumlar kulağıma geldiğinde soluğu Diyarbakır'da almıştım. Orada kaldığım on gün boyunca terör örgütüyle yaptığı işbirliği bana bizzat ispatlanmıştı. Kaldı ki sol kolunu teröristlerle birlikte gebertmiştim de Harun kılpayı kaçmıştı. Onu bu masaya yatırıp kıtır kıtır kesmek vardı da dur bakalım...

"Sayın Vekil madem Harun Ağa'nın bu kadar derdi var onun yükümlülüklerini elinden almak, yerine getirilecek görevleri başka birine devretmek en iyisidir." dediğimde Harun'un kara suratı mora dönmüştü. Vekil gerilmiş, şu an için ne yapacağını bilmez haldeydi.

Harun "Doğu bizimle vardır bunu kimse inkar edemez. Bizimle var olacaktır. Babam ve dedelerim yıllardır süregelen bu döngünün içinde toprakları yönetiyorlar. Ben ölmeden..." dediğinde lafını kesmek bana çok büyük haz verdi.

"Doğu babanın toprağı mıdır ki? Ne zamandan beri Doğu monarşiyle yönetilmeye başladı?" dedim gayet ciddi bir şekilde. Önümdeki ekranda görünen fotoğrafların arasından Harun Ağa'nın resmine tıkladım. Herkes soluğunu tutmuş, ne olacağını merakla seyrediyordu.

"Rahman nasıl Harun Ağa?" diye sorduğumda Harun'un yüzünün rengi attı çünkü bizzat kafasına ben sıkmıştım.

"Rahman elem bir saldırıda sizlere ömür." dediğinde karşımdaki ekranda Rahman'ın cesedi yanında durduğum fotoğraf belirdi. Tabii

arkamdaki siyah bereli yirmi beş kişiyi söylememe gerek yok. Harun Ağa konuşurken ekrana dikkat etmeden konuşmaya başladığında "Baksen Allahın işine. Hayırdır?" diye sordum alayla.

"Sınırda işler zor kaçakçıları zaptedemiyoruz. Çatışma..." dediğinde ayağa kalkmam bir oldu. Bekir tam kalkacak ona dönüp "Bekir biz kaçakçılık yapıyor muyuz?" diye sorduğumda "Harun Ağa'nın bölgesinde hayır." diye net bir şekilde cevapladı.

"Peki Harun Ağa, Rahman'ın kafasına ben sıktıysam, sende kılpayı kurtulduysan ben nasıl kaçakçı oluyorum?" diye soruma cevap alamamam doğaldı. Yakasından tuttuğum gibi onu duvardaki projeksiyona çevirdiğimde nutku tutuldu ve "Sen..." dedi ve bende sabır bitti.

"Bu sana son ihtarım. Eğer bir daha terörle bir ilgin olduğunu görür ya da duyarsam seni sol kolunun yanına gömerim ki bu canlı canlı olur. O zaman o sahip olduğunu sandığın topraklarda ne var olur ne var edersin." dedim ve onu koltuğuna oturttum. Harun hayrete düşmüş, susup kalmıştı.

Vekil "Harun Bey, umarım Sedat Bey'in dediklerini iyi anlamışsınızdır. Hükümetimiz terörün yanında yer alanlarla bir arada çalışamaz. Şimdi Davut Bey sizi dinliyorum." diyerek Harun meselesini şimdilik kapatmış oldu.

Herkes yaşadıkları şokla toplantının seyrini merak eder halde ekranlara bakıyorlardı. Davut "Ben dosyamdaki suçlamaları kabul etmiyorum." diye konuya girecekti ki "Dosyalardakiler suçlama değil. Sizin yediğiniz boklar. Hepsi ispatlı! Söylediklerimi kelimesi kelimesine beyninize kazıyın. Sizinle yapılan anlaşmalarda sizlerin kirli işlerinizi görmezden gelirken tek şart vardı. Sizler verilen görevleri istenilene uygun yapacak, size sağlanan imkanları iyi kullanacak vatan toprağını bölecek, halka zarar verecek hiç bir harekette bulunmayacaktınız. Bir dahaki buluşmada bu dosyadakiler temizlenmez, tekrarı olursa bizzat ben kafanıza sıkacak, yaptığınız hataları sadece size değil beşikteki bebeğinize kadar ödeteceğim. Konuşmak isteyen

varsa şimdi konuşsun. Bu benim size son ihtarım." diyerek yerime oturduğumda vekil dahil hepsi susmuştu.

Toplantının başından beri dinleyici olarak kalan iç işleri bakanı Kadim'le göz göze geldim. O profesyonelce "O zaman dosyalarda bahsedilenlerin Sedat Bey'in talimatları doğrultusunda temizlenmesi için sizlere üç ay veriyorum. Sonra tekrar değerlendireceğiz. Gelelim komşularımızla ilgili sorunlarımıza. Dış İşleri Bakanımız yurt dışında olduğu için onun adına sizinle ben görüş sağlıyorum. Malum Suriye savaşta. Rusya ile bağlantılarımız bıçak sırtında ve oradan gelen kaynaklar sekteye uğramakta." diye nefes almak için sustuğunda kuyruk acısı olan Bavulcu Davut lafa atıldı.

"Kaynak kısıtlamasına en iyi örnek Cenap Bey. Sedat Bey'in koyduğu kurallar gereği pazarın yüzde ellisini kaybediyoruz." diye gol attığını sanarken ben gevrek gevrek gülüyordum.

"Bavulcu!" dedim sırıtarak. Tabii Davut böyle bir düzeysizlik beklemiyordu. Bir türlü süslü konuşmalar yapmayı öğrenememiştim. Neden mi bavulcuydu ismi? Adam Küba'dan bavulun içinde Türkiye'ye kaçmıştı da ondan. Ondan ses gelmeyince "Ben söyleyeceğimi söyledim. Önünüzdeki dosyalarda yazılıp çizilen bütün her şeyi sıfırlayacaksınız. Yoksa gerisi sizin sorununuz. Ben yapılan anlaşmaya sadık kalırım. Benim çizgim dışına çıkanlara yaptırımların ağır olacağını söylemiştim. Yine de son kez sizi uyarıyorum o da bütünlük adına. Yoksa kaşınız gözünüz için değil."

"Ben kendi adıma dosyamdakileri yeni yatırımlar olarak görüyorum." diyen yine Davut'du. Gel beni öldür diyordu herif illa.

"Rusya'dan yaşı küçük kızları getirip evlerde satmak yeni yatırımsa bu yatırımı Cenap'a bırak Bavulcu! Kaldı ki pezevenkliğe özendiysen ben sana konuyla ilintili bir sürü görev verebilirim." dediğimde sesi çıkmadı tabii.

Vekil artık gerim gerim gerilmekten sanırım ikiye bölünecekti. Derin bir nefes aldı ve "Toplantıyı Bakanımız Kadim Bey'in dediği gibi üç ay sonra tarafımdan belirlenecek bir tarihe erteliyorum. He-

pinize teşekkür ederim." dediğinde ben ve Bekir yerinden kıpırdamazken Türkiye ayağı yani yeraltının şerefsizlerivurgun yemişçesine toplantı salonundan ayrılmaya başladı. Vekil ve Bakan Kadim onları yolcularken Bekir "Bir yerde ölü bulunursak hiç şaşırmam." diye espri yaptığını zannederek sırıtırken "Ölünce nasıl sırıtacaksın çok merak ediyorum." diyen bendim. Espri öyle yapılmaz böyle yapılır Allahın Lazı...

"Ben espiri yapmadım ki." dedi sırıtarak.

"Çok komik!" dedim aynı şekilde sırıtarak.

Bakan herkesi yolculadıktan sonra "Sedat Bey Başbakanımız gönderdiğiniz dosyaları incelemiş ve sizi görmek istedi." dediğinde hiç şaşırmadım.

"Tamam ne zaman?"

"Hemen. Kendisi şu an burada. Sizinle dairesinde görüşecek. Malum gizlilik."

"Hay hay." dedim ne diyim. Tabii Bekir "Tarık, Selim, Kaan!" diye kükredi direk. Vekil "Buna gerek yok güvenliğiniz tarafımızdan sağlanacak." diye lafa atladı ama Bekir yer mi? "Gerek yok Sayın Vekil." diyerek sertçe çıkıştı. Ses etmedim. Bekir'i mi kırıcam. Bekir'le göz teması sağlayıp ondan ayrıldığımda arkamızdan gelen on on beş kadar korumayla iki kat aşağı indik.

Başbakanın olduğu kat kapatılmış, koridor korumalarla doluydu. Kapıda bekleyen güvenlik bizi görünce kapıyı çaldı ve kapı açılıp Başbakan gayet samimi bir şekilde "Sedat hoşgeldin." diyerek beni içeri davet etti.

Konuşulanlar benim tarafımdan umut vadederken gelen teklifleri reddetmem Başbakan tarafından hoş karşılanmadı. Çünkü ben hakimiyet istemiyordum...

Ağlamakmış oysa sevmek...

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

Otel odasından çıkmam beş saati bulmuştu. Bekir sabırla beni beklemiş garibim. Seviyordum lan ben bu adamı. Kafam balon olmuştu ve arabaya bindiğimde sessizliğe ihtiyacım vardı. Bekir on on beş dakika suskun kaldı. Başbakanla konuşmamla ilgili hiç bir şey sormadı.

"Bir ara bizimkileri toparla konuşalım. Şehmuz ve Nazlı'yıda çağır."

"Sanırım üzerine daha fazla yük bindi."

"Hepsini temizleyeceğim."

"Ne! Ne dedin sen?"

"Karar bu, ama zamana yayacağız. Aslında ben ne zaman istersem."

"İyi de..."

"Bunlar artık kaşarlandı. Başlarına geleceği bile bile devletin arkasından iş çeviriyorlar. Nesil yenileniyor. Bize yeni daha sadık adamlar lazım. Evet üzerime fazla yük bindi. Hatta binen binene diyebiliriz. Başbakan yeni listeyi hazırlayana kadar epey bir süremiz var. Tabii planlamalı ve organize olmalıyız. Bütün illere haber sal ama bizden olmayana ses etme.Yeni listeyi sonra gözden geçirir oluruna bakarız. Kaldı ki keklikler ürkmesin." dedim ve iş konusu kapandı. Bekir hemen arkasından "Kafan şiştiyse Deniz'le ben konu-

şabilirim." diye girdi lafa. Unutmuş olmayı diledim ama günün her dakikası akşam karşıma dikilecek, *Ben Duygu'yu seviyorum.* diyecek adama ne söyleyeceğimi düşünmekle geçti. *Korkunun ecele faydası yok. Ne yazıldıysa o...* diye içimden geçirerek "Gerek yok Bekir!" dedim ve konuyu kestirip attım. Saat gece dokuz olmuş ofisin ışıkları yanıyordu. Aklımda Ali'nin, Deniz'i öldürdüğüne dair olmazlar dönüp dururken bu düşünce içimi ferahlamıştı. Sorun kökten çözülmüş olur bir süre daha kendi kendimi avutabilirdim. Ah be Duygum! İmkansızım oldun bitirdin beni!

Arabayı park eden Bekir "Yeminle gündüz girdiğimiz toplantıda bile bu kadar gerilmedim. Gel beni dinle, evet deme şunlara." dedi son olarak.

"Bekir yeter!"

"Tamam ya tamam!" diye isyan etti ve arabayı durdurup sinirle indi. Ofise girdiğimde Duygu'yla göz göze gelmem bir oldu. Onun burada olacağını tahmin edememiştim. Aşkına sahip çıkmış, onu yalnız bırakmamıştı. Ruhuma batan herneyse kalıcı olarak yer edinirken, içimi oymaya devam ediyordu anlaşılan. Ağlamak istiyordum yalan yok ve kabul etmeliyim ki beni bu dünyada ağlatabilen bir tek Duygu vardı.

Ali masanın diğer tarafındaki sandalyede, Deniz'den olabildiğince uzak kalmaya çalıştığı her halinden belliydi. Yanak kasları saniyede yüz elli kere atarken, Deniz'i öldürmediğine şaşırdım doğrusu. Duygu Deniz'in yanına oturmuş, diken üstündeydi.

Beni görünce ayaklanıp önüme dikildi. "Hoşgeldin." diyerek belime doladı kollarını. İçim sızlamaya, nefesim beni terk etmeye başlamıştı. Bu geceyi atlatırsam bir daha hiç ölmezdim. "Hoşgeldin Deniz!" diyerek Duygu'dan sıyrılırken, ne o güzel kokusunu içime çektim ne de o bebeklerinde kaybolduğum gözlerine baktım.

"Hoşbulduk Sedat." dedi Deniz kalkıp benimle tokalaşırken Ali "Deniz Bey de gidiyordu." diye lafa girdiğinde "Ali!" dedim sertçe ve masaya oturdum.

Ali'nin bünye bunu kaldırmaz "Ben çıkıyorum." dedi ve o sırada Bekir içeri girdi. Ondan beklenmeyecek nezaketten uzak tavrı ile Deniz'in karşısına oturduğunda Duygu'yu belkide ilk defa yok sayıyordu. Duygu'nun yüzü bembeyaz, ağladı ağlayacak.

Deniz'e "Seni dinliyorum." dedim ölüm fermanımı dinleyecekmiş gibi.

"Ben Duygu'yu seviyorum ve beni tanımasını istiyorum. İznini almak için burdayım." dedi kısa ve öz olarak. Bir iki saniye kendime zaman tanımak, benim için mezarıma canlı canlı girmek gibiydi.

"Duygu?" dedim onun konuşmasını isteyerek. İstemiyorum. Ben seninim. demesi için kolumu bacağımı hangi uzvumu isterse verecek kadardı içimdeki ağıtlar. Bende kalan son güçle "Tanımak istiyor musun?" dedim donuk bir o kadar duygusuzca.

Duygu "E...vet" dedi ve benim biletim kesilmiş oldu. Ben bundan sonra hep eksik kalacaktım. Hiç bitmeyecek ıstırap girdabında yok olacak, onsuzlukla bir ceset misali yaşayacak, onun mutluluğuyla avunacaktım. Kısacası cehenneme yolculuk başlamıştı.

Kelimeleri kafamda toparlayıp Duygu'nun gözlerinden çektim hüsran dolu bakışlarımı. Avına ulaşıp hevesi kursağında kalmış avcı gibi Deniz'e diktim onu kıskanan gözlerimi. Sadece gözlerim mi? Bütün varlığım kıskançlıkla kavruluyordu. Aklım *Onun yerinde sen olmalıydın hayvan herif!* diye çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Onun tek damla gözyaşında seni boğarım. Bunu bil!" diyerek yerimden kalkmamla Duygu da ayaklandı. "Sedat..." dedi ama "Benim acil bir işim var. Gitmeliyim. Sonra uzun uzun konuşuruz." dedim ve rüzgar gibi ofisten çıktım.

Belki de ilk defa nereye gideceğini bilmeyen kurbanlık koyun gibi bir sağa bir sola gitti bacaklarım. Sonunda arabaya binmeye karar verip otoparka yöneldim. Telefonum deli gibi çalmaya başladığında arayanın Bekir olduğunu görmemle biraz rahatladım. Açar açmaz "Neredesin Sedat?" diye gelen soruya "Diyarbakır'a gidiyorum." cevabı anlıktı. Bekir bir iki saniye sessiz kaldı ve "Hüsnü Ba-

ba'ya selamlarımı ilet." diyerek kapattı. Evet, Diyarbakır bana iyi gelecekti. Zaten her sıkıştığımda soluğu babam dediğim adamın yanında almıyor muydum? Havalimanına varmadan önce Levent'i aradım.

"Buyur abi!"

"Duygu'yu an be an takip edecek ne yapıyor ne ediyor bana bildireceksin. Onun haberi olmasın. Sağlam, tanımadığı adamlar bul. Ona bir şey olmasın." dedim ve ne diyeceğini dinlemeden kapattım. Beynim sızlıyordu ama içim kadar değil. Kaçıyordum kabul. Kim ne derse desin Duygu'dan uzak duracaktım. Durmalı, onu kendimden, bok çukurundaki hayatımdan uzak tutmalıydım.

Ben daha Diyarbakır uçağına binmeden Bekir sayesinde geleceğimi haber alan bizim çocuklar Diyarbakır Havalimanı'na ayak bastığım an beni bir ordu dolusu arabayla karşıladılar. Başlarında Şehmuz.

İner inmez üzerime silahlarım verildi. "Eyvallah Şehmuz." dedim. Başını hafif sola kaydırarak selamladı beni. Ah be Şehmuz, senin gibi olmayı ne çok isterdim. Sessiz bir o kadar ölü gibi...

Önceleri Pala olan lakabı benim sayemde Lal Şehmuz'a çıkmıştı. Onun kadar sadığı zor bulunurdu. Benim yaş otuzları arşınlarken onun yaşı kırklarını çoktan bitirmek üzereydi. Ben oldum olası Diyarbakır'lı Pala Şehmuz'u tanırdım. Onu tanımayan yoktu aslında. Benim bıyıklar yeni terlemeye başlarken Şehmuz efsaneydi. Boyu o zamanlar benim üç katım. Sıksa suyumu çıkarır da kader bizi birbirimize bağladı. Diyarbakır'dan Ali ile ayrılırken gözüm arkada hiç kalmadı. Evimi barkımı babam dediğim adamı ona emanet ettim. Hiç bir zaman yüzümü kara çıkarmadı...

Eğitim şart...

Geçmiş zamanlar... İstanbul...

"A...abi! Nereye?" dedi Ali kekeleyerek. Gözleri korkuyla beş karış açılmış eli ayağı birbirine dolaşmıştı. Çocuk lan daha. Üç ay geçirmiştim onunla küçücük delikte.

"Ali noluyo kuyruğu kopmuş it gibi!"

"Abi sürmüşler seni. Hani senden habersiz kimse yerini değiştiremezdi?" diye panikleyen sesindeki korkuyu alabiliyordum. Yoksa kimse karşıma geçip hesap sorar gibi bu cümleleri kuramazdı.

"Ali dik dur! Bensiz ölmezsin ya!"

"Ama...ama..."

"Aması yok Ali. Hayatta hep yalnızsın unutma! Gardiyanlar başın sıkıştığında haberini bana ulaştıracak. Arayacağım seni." dedim ve açılan demir kapıdan hızlıca çıktım. İçim ezildi haline ama yapacak bişi yok. Uzun küf kokan koridorda yürürken yanımda duran iki gardiyana "Ali'ye bir şey olursa buraya döner ciğerinizi sökerim. Ona iyi bakın. Telefon ederim ara ara. Etmezsem, bana ulaşamazsanız Kürt Cevat'la irtibata geçin. İhtiyaçları görülsün. Siz de zarflarınızı ondan alırsınız." dediğimde ikisindende ses çıkmadı. Bu tamam demekti. Sinirle derin bir nefes aldım ve ellerimin kelepçelenmesine izin verdim. Normalinde nereye sürüldüğümün haberi

bir gün öncesinden bana gelirdi. Benim sürülmem demek yeni bir iş var demekti. İster kabul ederdim ister etmezdim de bu sabah *Sado gidiyorsun hazırlan!* diyen gardiyanın *Kurtulduk!* bakışları sinmiş yüzüne bön bön baktım. Yani gideceğimden haberim yoktu. Ne işten bahseden oldu ne sürgünden. Hazırlanıp, *Benim defterim dürüldü. Ölümden öte köy yok.* diye kabullenmiş, Ali'yle vedalaşmış ve yola çıkmıştım.

Ölüme giderken insanın ister istemez eski anıları canlanıyor aklında. İslahevi dediklere yere ilk girişimi hiç unutmam. Niye mi girdim? Yetimhanede çocukları döven görevliyi hastanelik ettim. Böylelikle ver elini ıslahane. Tabii orası yetimhaneden beter. Çıkarcı kurallar, güçlünün hakim olduğu, yine güçsüzün ezildiği bir bok çukuru. Racon dedikleri işleyişi öğrenmem iki haftamı aldı. Güçlünün kendi çıkarına göre koyduğu bu raconları sevmedim tabii. Bir sustum, iki sustum. Lanet olsun ki ben ezilenin yanında olmayı seviyordum. Bulunduğum koğuşu pisliklerden temizledim temizlemesine de çok geçmeden başka bir yere sürüldüm yani sefasını süremedim. Gönderildiğim başka ıslahevinde tekrar baştan uğraş dur. Üç beş bu böyle devam etti. Ben beş ayda o suç senin bu suç senin katlayarak bir seneyi diyar diyar ıslahane değiştirerek geçirdim. Huylu huyundan vazgeçmezmiş, gezdiğim bütün yerleri kendi kafamdaki huzurlu ortama çevirdim. En nihayetinde Kayseri ıslahevine geleli on beş gün olmuş müdürü beni odasına çağırttığında "Sedat Kara!" diye başlayıp önündeki dosyadan seceremi okudu. Sonra "Seni yan koğuşa alıyorum. Orayı adam edeceksin. Sen bana burası temiz diyene kadar oradasın." dedi.

"Al başına belayı!" dedim burnumdan soluyarak.

"Bana bela senmişsin gibi geldi." dedi Müdür memnuniyetle.

"Hakedene müdür! Hakediyor musun?" diyerek dişlerimi sıktığımda müdür ayaklandı ve sinirini gizlemeye çalışarak "Sana zorla bir şey yaptırmaya çalışmıyorum Sedat. Kızma hemen. Dosyanı senin yanında okudum. Gittiğin yerleri yaşanabilir bir ortama çevir-

diğin kesin. Biz yasal olarak suçu ispatlayamadığımız için müdahale edemiyoruz. Mağdurlar konuşmayınca içeride dönen suçlar cezasız kalıyor. Sen diğer ıslah evlerinde ne yapıyorsan burada da onu yapacaksın ve benim emrimle hiç bir gardiyan seni durdurmayacak. Ne istersen tarafımdan karşılanacak." diye başladı konuşmaya. En son "Bir nevi benim adıma çalışacaksın." dediğinde "Kimsenin adamı olmaya niyetim yok. Kimseden emir almam." dediğimde müdür şaşırdı ve "Sana emir veren olmayacak. Zaten ne diye emir verilebilir ki? Orasına vurma burasını kırma mı diyeceğim?" diye açıklaması mantıklıydı. Ben sessiz kalırken "Sen bir yan koğuşa geç sonrasını konuşuruz." dedi. Makul konuşmuş olabilirdi de benim bünyeye uymamıştı. Sinir tavan yapmış adamın beni kullanmak istemesine bozulmuştum. El mahkum geçtik yan koğuşa. Müdürün konuşmasını yerim. Kimsenin adamı olmayacağım ya etliye sütlüye karışmadım. Bir karışma iki karışma, adın çıkmış dokuza inmez sekize. Düşmüşüz buralara. Yapacak bir şey yok. Başladım onların deyimiyle temizliğe. Bir iki kere daha müdürün yanına çıktım. Koca adam bir kaç gün içinde neredeyse *Ocağına düştüm.* diyecek haldeydi.

Kayseri'nin bütün koğuşlarını temizlemem üç ayımı aldı. Müdür üç ayın sonunda beni yanına çağırdığında yanında biri vardı. "Sedat bu Maraş ıslahevinin Müdürü Macit Bey, kabul edersen seni Maraş ıslahevine aldırmak istiyor." dedi. Sonra mı? Sonrasında ıslahevlerindeki çürükleri, topluma yararlı bireyler haline getirmek bana meslek oldu. Türkiye'de gezmediğim ıslahane kalmadı. Adıma açılan hesaba gerek müdürler, gerek mağdurlar tarafındandeli gibi para yatırılmaya başladı. Ben mi? Hiçtim, ötesi yok...

Ön tekerlek nereye arka tekerlek oraya...

Geçmiş zamanlar...Diyarbakır...

İstanbul-Diyarbakır yolunda öldürülmeyi beklerken kendimi Diyarbakır adliyesinde Savcı Nejat Hocalar'ın makamında bulduğumda yine sessizdim. Savcı Nejat omzumu tutup merhametli sesiyle "Hüsnü Baba seni bekliyor. Özlemişsindir. Yarın duruşman var sonrasında konuşuruz." dediğinde neler olup bittiğini anlayamamıştım. Yabancıları sevmeyen, oldum olası suskun kalan ben "Benim daha altı ay yatarım var." diye konuyu kısa ve öz olarak ifade ettim. Altı ay da neymiş o nasıl olsa katlanıp gidecekti. Neyin içinde olduğumu çözmeye çalışıyordum da savcı konuştuğum için hayrete düşercesine "Gel bakalım Sedat." dedi ve yaverine "Ben bir saate gelirim." diyerek beni adliyeden çıkarıp arabaya bindirdi. Hüsnü Baba'nın çorbacı dükkanına gidene kadar tek tek hakkımdaki planlarını anlattı. "Senin düzeni sevdiğin, her gittiğin ıslaheninden belli. Sendeki bu cevheri kullanmak lazım. Yeterince ıslahevi müdürlerinin işine yaradığın." diye başladı anlatmaya. Ben *Bu adam kafayı yemiş* diye ciddiye almaz anı yaşadım. Babamı görecektim bu bana yeterdi. Hiç bir şey sormadım, merak bile etmedim. Bu dünyada

başına ne gelirse meraktan gelirdi. Arabadan inerken "Yarın görüşürüz Sedat." dedi ve şoförüne "Adliyeye dönelim." diyerek uzaklaştı.

Çorbacı dükkanına destur ile girdiğimde Hüsnü Baba çorba kazanının başında kepçe elinde karıştırıp duruyordu. Beni görünce sanki hep ordaymışım, bakkala gitmişim de dönüyormuşum gibi "Hoşgeldin oğul. Geç şu çorbaları dağıt." dedi. Mutlulukla "Eyvallah baba!" dedim. Elimi yıkayıp boynuma önlüğü geçirmiştim. Akşamın yedisi olmuş ben halen çorba dağıtıp, boşalan masaları toparlayıp siliyordum. Saat dokuz gibi Hüsnü Baba dükkanı kapatmak için toparlamaya başlamış ben boşalan kazanları yıkıyordum. Hüsnü Baba "Bir masada bizim için kurarız. Olur mu oğul?" diye sorduğunda son kazanı yıkayıp tezgaha ters çevirdim. Hüsnü baba arkasını dönmüş mutfaktan çıkarken "Olur baba." dedim. Ne güzel iki heceydi baba...

Üzerimde sırılsıklam olmuş önlüğü çıkarmadan son olarak yerleri süpürmeye başladım. Dükkan kapısının zili tıngırdadığında az çok bu vakitte gelen kim biliyordum. Kapıda Necati göründü. Necati oldum olası Hüsnü Baba'dan korkardı. Oysa onu da benim kadar severdi Hüsnü Baba. Necati ondan uzak durmayı tercih ederdi. Niyesini hiç sormadım.

Necati "Pişttt amele." dedi benden başka birinin duymasını istemediği sesini bana duyurmaya çalışarak. Sanki kapının açıldığını Hüsnü Baba anlamadı. Kapı açılınca çalan zil maşallah cehennemin dibine kadar duyulur. O nasıl duymasın? Yarım akıllı Necati diyim ben daha ne diyim.

"Girsene Necati!" diye bağırdım kasten.

"Bağırma hayvan Hüsnü Baba gelecek! Lan geldin niye haber vermiyorsun vefasız." dedi yine fısır fısır.

"Sabah geldim. Nereden haber aldın?" dedim sırıtarak.

"Haşim'in her şeyden haberi olur bilmez misin? Özledik seni kardeş. Gece bekliyoruz. Hadi görüşürüz." dedi ve çıkıp gitti. Kendimi bildim bileli Necati ve Haşim benimleydiler. Aynı kadere mahkum

çaresizlerdik büyüyene dek. Belki de bu yüzdendi benim için değerleri. Çok ekmek bölüşmüş, çok üzüntüyü paylaşmıştık. Efkar düşmeden içime ben sanki Necati gelmemiş gibi yerleri süpürmeye devam etmeye başladım.

"Sedat hadi oğul gel bir şeyler yiyelim." diye seslendi Hüsnü Baba. Önlüğü çıkarıp içeri geçtiğimde, radyonun düğmesini çevirip yerine oturdu. Radyo tıngır mıngır Zeki Müren'in sesiyle etrafı doldururken Hüsnü Baba aldı şişeyi eline. Rakıyı bir benim kadehe doldurdu bir kendi kadehine. Rakıyı sek içmeyi de, adamlığıda bu yaşıma kadar ondan öğrendim yalan yok.

"Baba Mazlum yok mu?"

"İki gündür avare yine. Sokakları özlemiş. Gelir yarın."

"Baba, ya başına bir şey gelirse, niye salıyorsun."

"Sen bilir misin benim endişelerimi? Salmasam ne fayda. Onu esir edip korkutmaya gerek yok. Sıkmamak lazım." dediğinde gözümün en derinlerine baktığını biliyordum. Niye mi bakıyordu? Gelinim sana söylüyorum kızım sen anla misali başka neden olacak da, bende Hüsnü Baba'ya verecek cevap yok. Anlamazlığa vurarak konuyu değiştirmek en iyisiydi.

"Baba bir doktora götürelim. Belki aklı düzelir."

"Bırak oğul o mutlu o azıcık aklıyla. Hem onun özrü doğuştan bence. Yaşı büyümüş ama aklı çocuk kalmış."

"Ne diyim. Sen iyisini bilirsin." dedim.

Hüsnü Baba kadehini kadehime doğru uzattı ve "Diyecek bir şey yok. İç oğul iç derdini rakıya katıp iç." dedi tokuştururken. Dert dinleyen en sessiz dosttu kadehler yalan yok. Radyonun tınısı suskunluğumuza inat tıngırdarken benim aklım *Gece yarısı nasıl Necati'nin yanına kaçacağım?* diye tasaya düşmüştü. Hüsnü Baba "Oğul fazla kaçırma, hadi vakitlice git vakitlice gel. Necati özlemiştir seni." dedi ya "Baba kızmadın mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Oğul kızsam neye yarar? Seni ben mi engelleyeceğim. En azın-

dan kendime saygım kalsın. Şimdi ben izin verdim de gitti diyebilirim. Ha Mazlum ha sen." dedi alayla.

"Baba beni Mazlum'la bir mi tutarsın?"

"O da oğul sen de oğul! Hadi git artık." dedi keyifle. Tabii hemen gitmek olmaz "Giderim baba erken daha." dedim çekinerek.

Bir süre sessizliğin ardından Hüsnü Baba "Savcı Nejat senin için büyük bir şans." dedi kafasını tabağından kaldırmadan. Tabii ilgimi çekmeyi başarmıştı.

"Seninlede görüştü mü?" diye sordum.

"Ona seni ben söyledim."

"Niye peki?"

"Oğul söyle bana Sado ne demek?" diye sordu Hüsnü baba.

"Baba ben istemedim..."

"Kendini anlatma bana. Bana Sado ne demek onu söyle."

"Sadist demek." dedim utana sıkıla.

"Neden sana Sado diyorlar?"

"Baba ezme beni."

"Konuş evlat söyle!" diye sesi sertleştiğinde "Hakedene acımıyorum." benim itirafımdı.

"Islahevinde adalet dağıtırken kendine ben ne olacağım diye sordun mu oğul?"

"Baba baştan yazmışlar bizim sonu."

"Bu mu yani?!" diye bağıran Hüsnü Baba ayaklanmıştı.

"Baba..." dedim yoktu kelimeler aklımda. Su testisi su yolunda kırılırdı. Bir gün benimde bileğimi bükecek biri yoluma çıkacak, nefesimi kesecek, eşek cennetine gönderecekti. Ya bugün ya yarın.

"Ulan seni kullanacağım diye içerden çıkarmıyorlar. Bu mu senin hayatın! Bu mu yaşamak! Şimdi ıslahevi! Reşit olduğunda müebbet verip il il dolaştıracaklar seni. Sonrası mı? Sonrası bir helada delik deşik olmuş cesedinin haberi gelecek bana! Bu mu istediğin

son?" diye bağırdığında sesim çıkmadı.

On dakika sonra iki sigara arkasına sakinleşti ve "Sırtında bıçağı hissederek, en iyisi kör bir kurşunun ucunda yitip gitme diye Nejat'a seni ben söyledim, ama en çok niye söyledim biliyor musun?"

Niye? diye sormadım ama Hüsnü Baba ben sormuşum gibi devam etti.

"Şimdiden peşinde yedi bela var. Bilmiyor muyum? Sana her ay o kadar parayı boşuna mı gönderiyorlar. Akıllarınca geleceğe yatırım yapıyorlar. İşlerini yaptıracak senin gibi biri lazım şerefsizlere. Her kes bir gün ölecek, ama öleceksende haklı bir sebebin olsun istedim be oğlum. Savundukları uğruna öldü diye avutayım kendimi. Bok yoluna gitti. Şerefsizinuğruna kör kurşunlara denk geldi de öldü demesinler. Arkanda *Allah razı olsunlar!* kalsın istedim be oğul."

"Baba onun söylediği çok mu iyi? Ha orası ha burası."

"Senin yolundan iyidir. Vatan için. Adalet için iyidir."

"Ama..."

"Aması yok. Ben söyledim, Nejat yolu gösterdi. O yola girer misin? Kendi yolunu seçer misin? Kör kurşunları mı tercih edersin senin kararın. Artık büyüdün kulağını çekip seni zorla gönderecek halim yok. Hadi ben yatıyorum. Sende kendine mukayyet ol. Sabah erken kalkacaksın." dedi ve yerinden kalkıp çekti gitti.

Ben mi? Konuşmanın ağırlığı külçe gibi yüreğime oturmuştu. Bir sürü soru işaretleriyle kala kaldım. Aheste aheste kafam bir dünya masayı topladım. Bomboştum.

Saat gecenin ikisi olmuştu. Necati'yi ve Haşim'i görmek istiyordum. Usulca dükkandan çıkıp, ordaolduklarını bildiğim Şıngıl pavyona gittim. Kapıda bizim yetimhaneden Yarma Kemal duruyordu. Uzun zaman olmuş nereden tanısın beni. Islahevi beni her yönden adam etmiş, beden olarak taşa çevirmişti. Uzun boyum, iri yapımla yaşıtlarımdan daha bir büyük duruyordum. Tam kapıdan girecekken "Hop birader babanın mekanına mı giriyorsun?" diye omuzum-

dan tuttuğunda elini bileğinden kavrayıp bükmemle Kemal havalanıp yere konduğunda ne olduğunu anlayamadı bile. Acı, hayret ve bir o kadar şaşkınlıkla yüzüme baktığında "Sedat, sen misin?" diye sordu inleyerek.

"Yok ben senin babanım. Ananın hal hatırını sormaya geldim."

"Babamın ağzına sıçayım. Anamı köpekler kovalasın." diye yerden kalkarken benden destek almayı ihmal etmedi. Üzerini başını düzeltip "Kardeş niye söylemiyorsun kim olduğunu? Tanıyamadım ya lan! İyice irileşmişsin."

"Yavru ve katip gibiyiz." dedim onun iri bedenini göstererek. Kemal "Sedat bak kimseye bu olaydan bahsetme kurbanın olam. Yeminle iş bulamam." dedi yere yapıştığını kastederek.

"Hangi olaydan?" diye sorduğumda bir kaşım havada sırıtmakla sırıtmamak arasındaydım.

"Büyüksün lan! Bu yüzden sana Sado diyorlar yeminle." dedi Kemal rahatlayarak. O rahatladı rahatlamasına da Hüsnü Baba'nın dedikleri kulaklarımda çınladı. Sado... Sado... Sado... bir kere yapışmıştı üzerime. Kanatlanıp uçsam silinmez.

"Haşim ve Necati içeride mi?"

"Evet." dedi tedirgince. Alışıktım bu bakışlara. Çocukluktan yerleşirdi bu kimsesiz bakışlar bize. Tekinsiz bir o kadar güvensizdik herkese. Niye mi? Anasız babasız yuvasızlar kimseye güvenmezdi de o yüzden.

"Korkma lan söylemem kimseye." dedim inansın diye.

"On on beş güne kadar korkmama hiç gerek kalmayacak. Haşim'e söyleme de." dedi Kemal ve ben duraksadım. "Hayırdır?" diye sordum.

"Apo'dan haber bekliyorum. Onun yanına girip kurtulacağım inşallah. Yanındaki adamlar Diyarbakır'ın kralı oluyorlar. Çok para veriyor. Buradan iş çıkmaz. Haşim hayal dünyasında. Hayaller büyük ama sandal küçük." dediğinde hiç yorum yapmadım. Apo'yu ne

görmüş, ne bilmişliğim vardı. Kulağıma gelenler sinirimi bozsa bile yorumsuz kalıyordum.

İçeri girdiğimde beni bildik sigaraya karışmış alkol kokusu karşıladı. Nefes alsan alınmaz, nefes almadan durulmaz. Kus kusamazsın mecbur soluyacaksın. İçerisi üç oda bir salondan hallice. Haşim ve Necati'yi görmem zor olmadı. Yanlarında yetimhaneden tanıdık yüzler ve bir iki yeni yüz. Beni görmedi salaklar. Ağızlarını ayırmışlar sahnedeşarkı söyleyen güzel bacaklı çakma sarışını seyrediyorlardı. Onlara sinsice yaklaşıp masanın başında durduğumda bile beni farketmediler.

"Ulan yine mi karı dikizliyorsunuz!" diye bir bağırdım ki Necati iki metre havaya sıçradı. Haşim "Ulan ben senin!" diye ayaklandı ama beni görünce eli havada kaldı. "Sedat! Hayvanoğlu hayvan! Ödümüzü bokumuza karıştırdın piç!" diye üzerime atlayıp bana sarıldığında bende ona sarıldım. Başka kimim vardı ki bu dünyada.

Necati ve ben yetimhanede Haşim'in korumasında büyüdük denilebilir. Haşim bizden üç dört yaş büyüktü. Yoksa ne sapığı, ne dayağı, ne açlığı biterdi orasının. Vefa borcum ödenmezdi. Tabii biz palazlanıp onun yanında yer aldıktan sonra iyice yenilmez oldu. Bir çok onaylamadığım davranışı vardı da bu onu kabullenip dost olmama engel değildi. Kafasına koyduğunu yapan, hedefine ulaşana kadar durmak bilmeyen yapısıyla kendine hayran bırakırdı. Ondaki kohırs ve azim korkutucuydu, ama sahiplendiğini canı pahasına korurdu. Bize kol kanat germesinden biliyorum. Ben yetimhanedeki görevliyi öldüresiye dövdüğümde Haşim duyar duymaz geldi. Geldi diyorum çünkü Haşim on sekizini doldurup yetimhaneden çıkalı çok olmuştu da bizi hiç bırakmamıştı. O geldiğinde ben müdürün odasından çıkmış emniyete gönderilmek üzereydim.

Haşim'le göz göze geldiğimde "Sedat senin hiç elinin ayarı yok mu? Ulan bu ne hal!" dedi sinirle. Sessiz kaldım kalmasına da gülesim geldi. Tesbih boncuğu gibi yan yana durmuş Necati'yle ikisi bön bön bana bakıyorlardı. Güldüm. Tabii küfürü yedim "Gülme-

sene lan! Oralarda ne bok yiyeceksin. Bakalım o zaman gülebilecek misin?" dedi sinirle.

"Başa gelen çekilir." dedim alayla.

"Dikkat et kendine yerin belli olduğunda gelirim." dedi Haşim.

Necati telaşlı gözlerle önüme dikilip "Ölme oralarda. Bir sürü söylenti var orası hakkında burayı aratıyormuş. Dikkatli ol arkanı kolla." diye taramalı tüfek gibi saydırdı.

"Kötüye bir şey olmaz." dedim ve polislerle birlikte emniyetin yolunu tuttum.

Haşim sözünü tuttu,ıslahevine ziyarete geldi. Vefalıydı Haşim. Kadir kıymet bilirdi sevdiklerine karşı. Her geldiğinde eli kolu dolu geldi. Çamaşırların içine para bırakır, sigara karton karton. Tabii benim il il ıslahevlerini gezmeye başlamamla ipin ucu kaçtı. Hangi yere gelsin. Ben bile bazen hangi şehirde olduğumu unutuyordum. Zaten gerek de kalmadı. Telefon açıp sesimi duyup kapatmakla yetindi. En son İstanbul'dayken aradı Haşim. Necati ve Nazlı yetimhaneden çıkıp onun yanına geçmişler. Necati neyse de Nazlı'ya şaşırdım. Esaslı kızdı. Savundu mu bir şeyi pat pat konuşur, kimseden çekinmezdi. Çıkarları uğruna öyle bir insan kullanmayı bilirdi ki *Helal olsun!* demekten başka bir cümle kurulamazdı. Yetimhanede Haşim dahil herkes ona aşıktı da o burnu düşse yerden almazdı. Haşim'i sevmezdi.Zaten Haşim'le aramızda ki tek çıkmaz sokaktı Nazlı. Haşim yetimhanede Nazlı'ya ona aşkını itiraf ettiğinde Nazlı *Ben Sedat'ı seviyorum* demiş. Haşim aşkına karşılık bulamayınca bir süre bana olan soğuk iğneleyeci tavrı hissedilmişti. Tabii dağ dağa küsmüş dağın haberi yok misali, ben Nazlı'dan bihaber, Haşim'in tavrından bihaberdim. Gerçi haberim olduktan sonra da kimse gelip bana bir şey söylemedi. Bende kimseye açıklama gereği duymadım. Olayı nereden mi öğrendim? Necati sağolsun.

Necati aramızdaki zayıf halka gibi görünse de aramızdaki en zeki adamdı. Aklı en olmadık, en çıkılmaz sorulara cevap bulurdu. Varsa çözülemeyen git Necati'ye bir çıkar yol bulurdu. Hoş

Necati hiç bir zaman ne kavgayı sevdi ne küfürü. Naif beyefendi kişiliği yaşadığı ortamla bir o kadar tersti de işte. Sevmesede bizim ortam belli. İster istemez bizimle birlikte karışır kavgaya ölümüne yanımızda yer alırdı. Çok dayak yedi yanımızda ama yiğitliğe bok sürdürmedi.

Necati "Sedat, adamım hoşgeldin." diyerek canıyla sarıldı. Sonra sırayla diğerleri sarıldı. Tanımadıklarım tanıştırıldı. Oturmamla boş bir kadehe rakı konması bir oldu.

"Anlat çabuk lan altı ay yatarın vardır nasıl çıktın?" diye direk sordu Necati.

"Yarın belli olacak neler olduğu." dedim ne diyim. Şimdi desem ki manyak savcının biri beni devletin adamı yapacak. Uzaylı görmüş tavşan misali aval aval bakarlar. Hoş inanırlar da işte.Kendi inanmadığımı dillendirmeye gerek görmedim. Öyleydi böyleydi. Yetimhane günleri yadedildi. Sonrasında konu Haşim'in karın ağrısına geldi.

"Öyle bir zamanda geldin ki Sado!" diye lafa girdiğinde gayet memnun bir halde devam etti. "Büyüyeceğiz lan! Dünyanın anasını sikip, o efelenen puştları kapımızda köpek yapacağız. Sen ben Necati! Gerisi yok." dediğinde Necati *Memnum mu olsam? Arkamı dönüp kaçsam mı?* dercesine dinliyordu.

"Nasıl olacak?" diye sorduğumda Haşim bu soruyu bekler gibi anlatmaya başladı. "Apo..." dedi ilk, sonra ciddiyetle ve devam etti "Onu indireceğiz. Başarırsak yukarısı Diyarbakır'ı bize verecek."

"Sen buna evet dedin mi?"

"Dedim ulan dedim. Bu fırsat kaçar mı?"

"Aklını kullan. Diyelim ki yukarısı dediğin şahıslar Apo'yu istemiyorlar. Niye kendileri halletmiyor? Bu gücün onlarda olduğu bir gerçek. Hadi diyelim ki sana jest yapıyorlar. Sana onu öldürmen için anladığım kadarıyla ne destek veriyorlar ne olayın içinde yer alıyorlar. Hadi ona da tamam. Niye senin gibi ağzı süt kokan birine vaatte bulunuyorlar. Bana seni siklememişler gibi geldi." dediğimde

ben Haşim'in bozulmasını beklerken o "Lan bana da öyle geldi." diye gülüyordu.

Sinirle "Sıyırdı yine." diyen Necati'ydi. Haşim bütün derdini burnundan aldığı derin nefesi geri vererek tüketti ve "Haklısın. Beni ciddiye almıyorlar ama Apo'yu indirince kim kimi sikiyor göreceğiz. Hem düşünsenize dünyadan bir pislik eksilecek."

"Ben yalnış yapıyorsun derim."

"Biz demek istedin herhalde" dedi Necati, Haşim bir şey demeden.

"Lan benim ne bok olacağım belli değil, ne bizi?" dedim sinirle.

Haşim "Biz planı hale yola koyana kadar sen zaten yanımıza gelmiş olursun." dediğinde "Haşim bırak bu olayın ucunu sonu iyi görünmüyor. Apo senin dengin değil."

"Evet benim dengim değil. Onun takımlarını eline vermeden rahat etmeyeceğim."

"Ne derdin var bu herifle?"

"Ulan Diyarbakır illallah etti. Sübyancının önde gideni. Kaç çocuk telef oldu onun zevkinde. Diyarbakır yol geçen hanına döndü. Bütün Diyarbakırlıları gavat sanıyorlar. Uyuşturucu batağı desen burda. Her gün sokaktan çocuklar kayboluyor. Teröre silah satışı bir numara. Kim karı satacak olsa burda. Kim pezevenklik yapacağım dese yer var. Burası yuvamız demiyo muyuz lan biz? Bu adamı öldürmek helal lan."

"Haşim yeme beni! Sen çıkarın olmadan mı yapacaksın bunu."

"Ben baştan söyledim buraların kralı olacağız diye! Ne yicem seni lan! Bal tutan parmağını yalar." diyerek gülmeye başladığında "Acele etmeyin." dedim ne diyim. Kendim daha ne yerde ne gökteydim. Belki yarın içeri girecek, kaç yıl daha diyar diyar gezecek, yine başka bir yere sürülecek içeriden çıkamayacaktım.

"Sen hayır demedin ya bu bile yeter. Yukarısı seni duyunca zaten şaşıracak." dedi Haşim heyecanla.

"Niye şaşıracaklar?"

"Ulan Sado diye bütün cezaevleri senden bahsediyor. Efsane oldun kitapsız!"

"Acele etme derim ben sana, bir önümüzü görelim." dediğimde Haşim, Apo'yu öldürüp Diyarbakır'a huzur getirebileceğimizin hayalini kurmaya başlamıştı bile. "Şu işi bir halledelim. Sırtımız yere gelmez." dedi ve konuşma burada bitti.

Necati "Hadi artık eğlenelim." diyerek, yan masada konsluk yapan kızlara el ettiğinde sağıma ve soluma gelen yirmi beşlerinde kızlarla sabahı sabah ettik.

Ve kader ağlarını örer...

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Sabah gözlerimi sağımda solumda çıplak bedenleri benim bedenime karışmış gece yanımda oturan hatunlarla açtım. Yalan yok iyi gelmişlerdi. Apar topar kalkıp hızla giyindim denemez çünkü çorabı yolda giydim o kadar. Korku mu? Değil... Babama duyduğum saygı. Sabah sekiz gibi Hüsnü Baba'nın dükkanındaydım. Kapıda siyah camlı, jilet gibi bir arabalar sıra sıra durmuştu. Telaşla içeri girdiğimde hangi masaya bakıp şaşıracağımı bilemedim. Şimdi kalkıp üzerime çullansalar yapacak en iyi şey şahadet getirip kadere razı olmaktı. Her masa tekinsiz, her masa bilindik karanlık yüzler.

Hüsnü Baba "Oğul gel hele." dedi sıkıntıyla.

"Buyur baba." diyerek yanına gittiğimde masada oturanlardan ikisi ayağa kalktı ve masada oturan ensesi yüzüyle aynı genişlikte, kafasında tek bir tel saçı olmayan koca burunlu bir tosuncuk bana "Hoşgeldin Sedat." dedi genizden gelen sesiyle.

"Hoşbulduk diyeceğim ama..." dedim ellerim yumruk olmuş bana gelenler gelmek üzereydi çünkü Hüsnü Baba'nın memnuniyetsiz hali canımı sıkmıştı.

Hüsnü Baba araya girerek "Sedat oğul bu Abdullah..." dediğinde içimdem *Tesadüfün bu kadarı...* diye geçti. Akşam öldürmeyi plan-

ladığımız adam tam karşımda oturuyordu.

O sırada Nejat savcı, sekiz dokuz kişi bizim göt kadar mekana girdi. Tabii onunda yüzünün şekli şemali içeride gördüğü adamlarla değişip renkten renge girdi.

Bizim bulunduğumuz masaya gelip "Günaydın beyler!" dedi. Hüsnü babayla göz göze gelip cevap beklemeden "Abdullah hayırdır? Canın çorba mı çekti?" diye sordu.

Abdullah "Canımın ne çektiğini bilsen savcı! Bırak soru sormayı yanıma bile yanaşamazdın." dediğinde gevrek gevrek gülüyordu.

Nejat savcı "Pislik herif! Seni içeri tıktığımda bakalım gülebilecek misin? Orada seni asarlar mı? Şişeye mi oturturlar bilinmez." diye çıkıştığında Abdullah'ın yanında oturanlar ayaklanırken Hüsnü Baba "Mekanımda hır gür istemem bilesin Abdullah!" diyerek araya girdi.

Abdullah "Sedat seninle bir ara görüşelim koçum. Sen gel benim yanıma kral ol. Bırak bu ölülerle uğraşmayı." diyerek Nejat savcıya baktığında "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye bağıran savcıyı Abdullah kahkaha atarak cevapsız bıraktı ve aheste aheste yerinden kalkıp çakal sürüsü gibi görünen adamlarıyla çıkıp gitti.

Savcı sinirden kuduracak gibiydi. Hüsnü Baba'ya "Baba sende ne alıyorsun bunları dükkana." dedi sinirle ama bir iki saniye geçmeden "Kusura bakma, sana karışmak haddime düşmez ama bu herifi adalete teslim etmeden rahat uyuyamayacağım." diye af diledi.

"Devletin savcısının bir duruşu olmalı evlat. İtle it dalaşına girilmez" dediğinde Nejat Savcı "Baba altı yedi çocuk cesedi. Sen de sekiz ben diyim on yaşındalar. Gözümün önünden gitmiyor. Hepsi bu şerefsizin işi."

"Allah bildiği gibi yapar inşallah." dedi Hüsnü Baba. Ben sessizdim. Kafam Haşim'in planına daha bir uymak istiyordu artık. Hem Haşim'e faydası dokunacak hem bu pislik ortadan kalkacaktı. Haşim bir kere daha haklı çıkmıştı yani.

***

Savcıyla birlikte adliyeye gittiğimizde bir olay bitmeden bir diğeri baş gösterdi. Kader mi desem, ne bok desem artık diyecek bir şey kalmadı.

Tam girdim savcının odasına bekliyorum benim duruşmayı. Tuvalete gideceğim tuttu. Savcı Nejat "On beş dakika var Sedat gecikme." dedi. Neyse koridordan sola dönüp karşıma gelen tuvalete girdim. Boştu. İki üç dakika geçti geçmedi içeri bir kaç kişi girdi. Kapıyı zorlayana "Dolu." diye bağırmama "Çabuk boşalt!" diye kükremeyle cevap geldi. Sabır deyip işimi bitirdim. Çıktığımda iki adam nöbet bekler halde duruyorlardı. Biri "Evlat hadi hızlan!" diye çıkıştı. Beni hiç mi akıllı bulmaz! Suyu açıp elimi yıkadım ve kapıdan çıktığımda koridorun bir başında çember oluşturmuş gibi duran yirmi kadar adamı gördüm. Cüppeli beş adamellisini geçmiş başka bir adamın karşısında ezilip büzülüyor, bir şeyler anlatıyorlardı. Adam sükûnetle onları dinliyor arada bir şeyler söylüyordu, ama gayet sakindi. O sırada sol tarafımdan bana çarpan biriyle kendime geldim. Sinir katsayımı ölçen bir gündü anlaşılan. Ben yavaş adımlarla aynı yönde olan savcının odasına gitmeye niyetli yürürken bana çarpan adamın arkasından ilerliyordum. Aceleci hali dikkatimi çekti. Pejmürde kazağı bir o kadar boldu. Kolunu beline doğru uzattığında ilk kaşınıyor zannettim ama beliyle pantalon kemerinin arasına sıkışmış silahı gördüğümde gözlerim daha bir açıldı. Adliyeye silahı nasıl soktuğunu düşünürken adam silahı çıkardı ve namluyu beş avukatın bulunduğu yöne doğrulttu. Bir yanım *Karışma!* diye bana telkinler verirken bir yanım *böyle kalleş bir ölümü kimsenin haketmediğini* bağırıyordu. Belki silahı doğrultan haklıydı. Belki tetikçiydi. Belki haksızdı da kahretsin içimdeki adalet...

O ara adam "Tarabyalı!" diye bağırdı. *Lan salak madem öldüreceksin ne bağırıyorsun! Sık gitsin!* diyeceğim de işte... Sanırım cesaret topluyordu. Etrafta bulunanlar silahı görmeleriyle ne olduklarını şaşırdılar. Doğal olarak kimsede silah yok. Korumalar ne yapacaklarını bilmez halde Tarabyalı'nın önüne geçtiler.Tarabyalı sanki ona hiç

silah doğrultulmamış gibi dimdik silahı tutanın gözlerine dikmiş bakışlarını taş gibi duruyor.

Of! Sedat of! Bilmediğin o anamı doğrucular kovalamış senin! diye kendime lanet okurken bir iki adım önümde duran adama doğru hızla hareket etmemle silahı saran parmaklarını parmaklarıma kenetlemem bir oldu. Gözlerim gözleriyle buluştuğunda bir o kadar şaşırmıştı. "Bırak ulan!" diye bağırdı. Bileğini kıvırıp silahı almak istedim ama olmadı. Direnişi kuvvetli bir adama aitti. Güçlüydü. Dirseğinden çekip büktüğümde aramızdaki mesafe kapanıp itiş kakış başladığında silah ikimizin ortasında kaldı. O hengamede parmaklarımla namlunun ucuna ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım. Bu da yetmezmiş gibi Tarabyalı denilen adamın yanındaki adamların üzerimize atlaması gecikmedi de hep birlikte yere yuvarlandık. Üzerimdeki adamlardan nefes alamaz halde ellerimde demirin soğukluğu sıkı sıkı tutmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Hüsnü Baba'nın *Bok yoluna gideceksin* cümlesi gerçekleşiyordu büyük ihtimal. Ve beklenen gecikmedi. Silah sesi kulaklarıma dolduğunda ister istemez bende bir gevşeme oldu. Daha önce silahla vurulmamıştım ama vurulanlardan ilk anda bir acı hissetmediklerini duymuştum. *Hadi hayırlısı!* dedim içimden. Üzerimdeki ağırlık teker teker kalktığında sıcak bir ıslaklık ellerime değdi. O ara içim ürperdi. Ne zaman sonra adamın üzerinden beni aldıklarında vurulanın ben olmadığımı anladım. Adam eli karnında kıvranıp duruyordu. Tabii polisler "Ambulans çağırın!" diye bağırıp adamı karga tulumba kaldırıp götürdüler. O ara panikle bana bağıran Nejat Savcı'nın sesiyle iyice ayıldım. "Sedat! Sedat iyi misin?"

"İyiyim." dedim. Ellerimdeki ıslaklıktan kurtulmak için üzerime başıma sürttüm avuçlarımı. Savcı telaşla oramı buramı kontrol ederken *Elin piçine niye bu değer bir anlasam* diye düşündüm yalan yok. Sanırım kafayı yemiş olmalıydı. O sırada karşımda kapı gibi dikilen Tarabyalıyla göz göze geldim. Sanki biraz önceki olay yaşanmamış ölümden dönen o değilmiş gibi bana bakıyordu.

Savcı adamın bana bakışlarından rahatsız oldu ama "Geçmiş olsun Kadir Bey." dedi. Böylelikle Tarabyalı denilen adamın adının Kadir olduğunu öğrenmiş oldum. Tarabyalı, Savcıya hiç cevap vermeden beni izlemeye devam etti.

Savcı Nejat "Yürü Sedat!" dedi bana sert sert. Tarabyalı'nın sessizliği ilgimi çekmedi desem yalan olur. Biz gözden kaybolana kadar gözlerini üzerimde hissettim. Savcı "Seni belasızı bulmaz mı oğlum!" dedi burnundan soluyarak. Tabii cevap vermedim. Çıkan olay yüzünden benim duruşma bir iki saat sonraya ertelendi. İfadeler alındı. Nejat Savcı uğraştı. Oradan oraya koşturdu durdu. Öğleden sonra duruşma salonuna girdiğimizde şaşırma sırası bizdeydi. Tarabyalı oturmuş sanık sandalyesinin arkasındaki banka bekliyor. Nejat Savcı delirdi tabii. Yanına gidip mırıl mırıl bir şeyler söyledi ama Tarabyalı cevap dahi vermedi. Hakim on sekiz yaşını doldurmaya üç ayımın kaldığını belirtip altı aylık cezayı iyi halden dolayı kaldırdığında Nejat Savcı memnundu. Karar açıklandıktan sonra omzuma elini koyup "Hadi gözün aydın. Seni güzel bir hayat bekliyor." dedi gülümseyerek.

"Teşekkür ederim." dedim duruca. Artık özgürdüm.

O sıra Tarabyalı bana doğru bir adım attığında Nejat Savcıona doğru dönerek "Olmaz ilk bizim eve gitmemiz lazım. Defne ablan bekliyor." dedi panikle.

Hangi eve? Defne mi? O kim? diye sorasım geldi ama her zamanki gibi sustum. Sonuçta Hüsnü Baba Nejat savcıya güvenmişti. Gerçi ben daha ne yapacağıma karar vermemiştim de işte. Kaldı ki Haşim'e yardım etmeliydim. Tarabyalı yeni dikilmiş ağaç gibi biz gözden kaybolana kadar yine öylece durdu.

Nejat Savcı arabaya bindiğimizde "Şerefsiz herif!" diye küfür etti. "Niye bu kadar sinirlisin?" diye sorduğumda cevap soru halinde geldi. "Sen niye bu kadar sakinsin?"

"Her şey olacağına varır." dedim. Öyleydi. Üç kural vardı. Ağlama, ezilme, ezme... gerisi zaten mukadderat.

"Bana kadere inandığını söyleme Sedat."

"İnanmıyorum."

"Kaderini sen yazacaksın. Ben buna inanıyorum. Sana her şekilde yardım edeceğim."

"Neden?"

"Sana inanıyorum da ondan." dedi.Ben kendime inanıyor muydum? Bilmiyorum. Diyarbakır'ın merkezinde bir apartmanın önünde durduğumuzda "Ben Hüsnü Baba'nın yanına geçeyim savcım. Rahatsızlık vermek istemem." dedim.

"Olmaz! Tarabyalı Diyarbakır'dan ayrılmadan içim rahat etmez benim. Sana bakışlarını beğenmedim. İstanbul'a yola çıkacak, bugün haberini aldım. Hem Defne seni merak ediyordu zaten. Onunla tanışmış olursun." dedi ve beni kolumdan tutup apartmana soktu. "Savcım o zaman sonra geleyim. Evi öğrendim nasıl olsa." dedim sıkıntıyla.

"Riske girmeye gerek yok. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Şu Tarabyalı belası bir gitsin. Burada kal o gidene kadar." dedi ve beni asansöre bindirdi.

Kapıyı otuzlu yaşlarında içinin güzelliği yüzüne yansımış esmer bir kadın açtı. Bir *Nejat!* deyişi vardı ki kırk yıldır görmemiş hasretlik gibiydi. "Defne, canım kalamıyorum. Adliyede bir sürü iş var. Sana Sedat'ı getirdim. Bir kaç gün misafirimiz olacak." dedi hızlıca. Bu adamda gerçekten akıl yoktu. Eli kanlı birini evine sokuyordu. Ben sudan çıkmış balık gibiydim de bu insanlar niye bu kadar sevgi doluydu.

"Tamam kocam. Sende gecikme akşam. Kızın hediyesini bekliyor ona göre." dedi ve bir daha görüşmeyecek gibi sarılıp "Canlı dön!" diyerek gülümseyerek bana döndü ve "Hoşgeldin Sedat! Tam gününde geldin ama pasta kesmeye yetişemedin. Şanslısın çok var. Hadi gel içeri." dedi sıcacık konuşmasıyla. Ben bildiğin maymuna dönmüştüm, ne aile görmüş, ne pasta yemiş olarak ezik büzük ol-

muş öyle dikilirken Defne denilen güler yüzlü kadın beni kolumdan tutup içeri soktu. Ne kirime baktı ne pasıma. Kapının karşısında kalan salona geçtiğimde beni koltuğa yönlendirdi. Salonda kimse yoktu. Güzel evler görmüştüm görmesine de bu kadar içimi sıcacık yapan bir ev görmemiştim. Mütevazi, bir o kadar karınca kararıncaydı. Salonda bulunan altı kişilik masa mutluluğun yansıması gibiydi.Yenilmiş içilmiş, ortada büyük bir pasta yenilmediği kadarıyla duruyordu. Ben oldukça uzun bir zaman evi inceleyip durdum. Mutlu bir ailenin nasıl olduğunu merak etmedim değil. En nihayetinde salonun kapısından Nejat'ın eşi Defne göründü. Telaşlı, bir o kadar mahçup şekilde "Sedat seni ihmal ediyorum ama kusura bakma birazdan geliyorum. İkinci posta misafirler gelecek. Az bir işim var. Bu arada senin odanı hazırlar, seni rahat ettiririz. Sakın rahatsız olma emi." diye hızla çıkıp gitti.

Ben mi? Sersem gibiydim. Burada ne işim vardı? Niye saklanıyordum? Saklanıyor muydum? Ruhum daralmıştı, kendimi kötü hissetmem doğaldı. Çıkıp gidebilirdim oysa. Tam ayaklanayım derken biraz vakit geçti geçmedi salonun kapısında küçük bir kız belirdi. Aslında belirmedi doğdu adeta. Beni bulan kahverengi gözleri pırıl pırıldı. İlk meraklı, sonra sevecen, gülümseyen güzel yüzünü tamamlayan kahverengi uzun düz saçlarıyla bir melek gibiydi. Beni görene dek "Anne!" diyerek içeri girdi. Üzerindeki kırmızı dantelli elbisesi ile doğum günü çocuğu olduğunu belli ediyordu. Beni gördüğünde korkuyla dönüp gitmesini beklerken o sıcacık bir gülümseme bahşetti. Gözlerinin içi güldü güldükçe. Gözlerini biran olsun çekmedi benden. İçimden ılık ılık bir şeyler aktı mutluluğa dair. Bir çocuğun gülüşünde mutlu olabilir miydi insan? Olurdu biliyordum. Ne zaman aile nedir hissetmeye çalışsam kendimi yetimhanede küçük çocuklarının olduğu yerde bulurdum. *Sedat Abi!* diye diye çıkarsızca sarılır öper oyun oynamak isterlerdi. Sümüklüsü, ağlayanı, suskunu, gözlerinin içi güleni, çekinip hiç yaklaşmayanı... Çok duydum *Sen benim babam olsana* cümlesini...

Kırmızı dantel elbisesiyle narince masaya oturdu. Gözleri meraklı bir o kadar cin bakışlarla doluydu. İçimdem gülümsemek gelsede gülemedim. Ayıp olsun yanlış anlaşılsın istemedim. Sonuçta o savcının biricik kızıydı. Ben mi, ben kimdim belli bile değildi. Ciddiyete bürünmüştüm, aramıza duvarlar koyarken o gayet samimi bir şekilde tabağını önüne çekti. Hareketleri o kadar tatlıydı ki gülümsememek gerçekten zordu. Çoktandır böyle kendim gibi hissetmemiştim. Çatalını pastasına batırdı ve tam ağzına götürecekken durup kafasını kaldırdı ve durdu. Hızla masadan kalktı vetabağını iki eliyle kavrayıp yanıma koştu. Bana gözlerini iyice pörtletip sakınmadan bakması ayrı bir şeydi. Ben ne yaptığını anlayamadan "Beraber yiyelim mi?" dedi sevgiyle. Ne kim olduğumu sordu ne de neden üzerimin kan revan içinde olduğunu. Umursamadı bile. Ben daha kendimi toparlayıp cevap vermeden yanıma oturup bana sokuldu ve başını omzuma dayadı. İçim sızladı. Ne kendime acıdım ne kimsesizliğime de, neydi bu şimdi? Yıllardır gözyaşı dökmeyen benim gözlerim doldu. Ruhum tek bir samimiyetle dibe vurmuş, yalpalamaya başlamıştı. Nedeninin niçinin bir önemi yoktu. Ben onların ailesine de mutluluklarına da bir o kadar yabancıydım. İçimdeki mutluluk toz bulutu olup uçuşurken "Hayır." dedim kısacası. İki saniye önce kafasını omzuma dayamış o minik kız anında yok oldu. Anında kaşları çatıldı, kahverengi gözleri küçüldü ve ayağa kalkıp yumuk elini beline koydu ve "Niye ki?" diye sordu. Cevap vermedim. Dudaklarını sola doğru büzüp tekrar yanıma oturdu ve hiç konuşmadan küçük elini benim elimin üzerine koydu. Bir kaç dakika öylece oturduk. Sevgisini ta derinlerde hissettim. Çıkarsız bir o kadar masumluk barındıran karşılıksız bir his. Tam ağzını açtı bir şey diyecek annesi girdi içeri. "Duygu, Sedat'la tanışmışsınız anlaşılan." dedi gülümseyerek. Duygu... ne güzel bir isimdi.

O sırada kapı çaldıve misafirler gelmeye başladı. Gelenlerin gözlerinde aynı tedirginlik. Kan olmuş tişörtümü, toza bulanmış panta-

lonumu süzdüler *Ne işi var bunun burada?* bakışıyla. Boyuma bakan inanmaz yaşıma. Ürktü insanlar, haklılar.

Duygu'nun annesi "Hadi Sedat odan hazır ilk önce bir temizlen. Kazanı yaktım. Sıcak sıcak yıkan. Banyoya Nejat'ın kıyafetlerinden koydum. Hoş sana biraz küçük gelir ama idare edeceksin artık." diyerek beni koridorun sonundaki banyoya yönlendirdi. Soyundum döküntüm üzerimdeki kan kokan kıyafetlerden kurtuldum. Yalan yok soğuk duş bana çok iyi geldi. Sıcak suya bir türlü alışamamıştım. Alışamadım dediysem sıcak suyu kim kaybetsin ki ben bulayım. Yetimhanede sona kalan dona kalır hesabı alışmış vücut soğuk suya. Gösterilen odaya geçtiğimde aklımda içerdeki yeni tanıştığım küçük kızın gülümsemesi vardı. İçeriden gelen *İyi ki doğdun Duygu!* temennilerine nedense *Umarım çok mutlu olursun Duygu!* diye katıldım ben de içimden. Sonrası uykusuzluğun acısını çıkarırcasına uyumuşum. Gözlerimi Savcı Nejat'ın sesiyle açtım.

"Sedat, hadi kalk bir şeyler yiyelim. Defne ablan çok güzel köfte patates yapmış." dedi gülümseyerek ve benim ne diyeceğimi beklemeden geldiği gibi sessizce gitti. Köfte mi? Patates mi? Benimle dalga geçiyor olabilir miydi? Sinirlendim ilk. Niye mi? Lan bırak patatesi ben ev köftesi mi bilirdim? Hadi geç köfteyi ben o masaya nasıl oturacaktım? Mutlu mesut birbirlerinin gözlerinde sevgiyi bulan ailenin yanında kendimi bok gibi hissetmeyecek miydim? Sanki şimdi farklı hissediyordum da hey hey! Kahbe hayat!

Soyuma da sopuma da...

Geçmiş zaman... Diyarbakır

Saçımı başımı üzerimi düzeltip odadan çıktığımda ilk banyoya geçtim. Elimi yüzümü soğuk suyun etkisine bırakıp gerginliğimi atmaya çalıştım. Hoş bu gerginlik başka bir şeydi. Bilinmezliğe atılan adımlar gibiydi. Yeminle şimdi deseler yirmi adamın arasına dal bu kadar tedirgin olmazdım. Derin bir nefes alıp koridora çıktığımda, yürüdüğüm koridor hiç bitmesin istedim. Tabii bitti. Salon kapısından girdiğimde masaya oturmuş, tahmin ettiğim gibi mutlu mesut bir aile manzarasıyla karşılaştım. Bedenim kasılmış ne yapacağımı bilmez bir halde "İyi akşamlar." dedim. Nejat Savcı gülümserken, karısı Defne "Gel Sedat, çok özür dilerim. Duygu'nun doğum günü telaşından seninle ilgilenemedim. Bir şeyde yemedin. Hadi gel otur acıkmış olmalısın."

"Defne bırak çocuğu rahat. Artık burası onunda evi sayılır. İstediği gibi davransın." dedi Nejat Savcı. Benim evim mi?

"Tamam Nejat, konuşuyorum işte. Sonuçta gündüz çok telaşım vardı. Üzüldüm. Aklım Sedat'ta kaldı."

Onlar birbirleriyle konuşurken bana sırıtarak bakan Duygu'nun karşısına geçip oturdum. Meraklı kahverengi gözleri kısılıp iyice bana gülümsediğinde bende ona sırıtıyordum. Nejat Savcı'nın sesiy-

le ona doğru döndüm."Duygu'nun pastasından yememişsin abisi." dedi gülerek. O ara Duygu'nun yüzü asıldı ve "Baba belki meyvalı seviyordur." dedi bilmiş bilmiş. Gözümün içine bakıyor, merakla konuşmamı bekliyordu.

"Ben eğer kaldıysa şimdi yemek isterim." dedim ne diyim. *Ben şimdiye kadar hiç pasta yemedim* diyemedim. Gerçi istesem her türlü yerdimde aklıma gelmedi sanırım. Duygu "Gerçekten mi?" diye heyecanla sandalyesinden fırladı ve cevabı beklemeden salon kapısından çıkıp gitti.

Defne "Pastayı getirmeye gitti. Sedat çok sessizsin. Hep mi böylesin? Yoksa seni sıktık mı?" diye beni soru yağmuruna tuttuğunda Nejat Savcı "O hep böyle Defne. Sessiz, sakin, bir o kadar durgun." dediğinde "Sizin gibi." dedim savcıya gülümseyerek.

Defne "Tam birbirinizi bulmuşsunuz o zaman." diyerek güldüğünde ikisi sevgiyle birbirlerine bakıyorlardı. Ne zaman sonra Defne "Nejat bana biraz senden bahsetti. Yaptıklarından." dedi. *Yaptıklarımdan?* diye sormak istesemde fazla soru sormanın başıma iş açacağını biliyordum. Sessiz kaldım.

"Rahat ol lütfen." dedi Nejat güven vererek gözlerimin içine baktı.

"Ben bir şey yapmadım."

"Islahevlerine yeni bir düzen getirdin. Adını duyan hizaya giriyor."

"Siz doğru kişiden mi bahsediyorsunuz?" dedim ciddiyetle.

"Sedat lütfen kendini hafife alma. Ben senin ileride büyük işler başaracağını hissediyorum. Sadece sendeki cevheri doğru yere yönlendirmeliyiz."

"Cevher mi?" dedim alayla. Bunda sessiz kalamadım yani.

"Kendine güvenmiyorsan, bana güven ve lütfen kendini önemse." diyerek konuşmayı bitirdi çünkü salon kapısından koca dilim pasta elinde Duygu göründü. Bana uzatıp "Afiyet olsun." dedi memnuniyetle.

O sırada Defne "Senin doğum günün ne zaman Sedat?" diye sorduğunda ilk ne diyeceğimi bilemedim. Anlamış olacak ki "Özür dilerim, düşünmeden sorulan bir soruydu." dedi mahçubiyetle.

"Bir ocak doğum günüm." dedim gülümseyerek.

Duygu konuşulanlardan bihaber "Anne bende pasta yiyebilir miyim?" diye sordu.

"Kızım köftelerini bitir önce." dedi annesi.

Ben tekrar ailenin sevgi selinde kaybolmaya başladım. Gece benim için bir o kadar farklı bir o kadar can yakıcı geçiyordu.

Aile ne demekmiş görüp, özendiğim saniyelerin dışında nereden geldiğimi bulma dürtüsü ilk defa aklıma düştü. Oysa bu zamana kadar isyan etmek dışında merak dahi etmemiştim. Bu zamana kadar geçmişimin peşine düşmemekle ne kadar salaklık ettiğimi fark ediyordum.

O ara ben tabağımı bitirmiş pastayı önüme çektiğimde Duygu'nun halen beni seyrettiğinin farkındaydım. Anlaşılan ben bu pastayı yemeden rahat etmeyecekti. Pastaya çatalımı batırıp koca bir lokma ağzıma attığımda neredeyse oh çekecekti. Gülümsediğimde mutlu mutlu köftesini yemeye devam etti. Biraz vakit geçtikten sonra tedirginliğim geçmiş daha iyiydim. Sonrasında anne kız masayı topladılar. Çaylar içildi. Duygu aldığı hediyeleri babasına gösterdi ve annesiyle birlikte iyi geceler dileyerek salondan çıktılar. Ben mi? Sadece mutluluğu seyrettim.

Nejat Savcıyla yalnız kaldığımda konuşulması gerekenler konuşulmaya başlandı. Endişeli cümleleri beni meraka sevk etmişti.

"Nedir korktuğunuz?" diye sorduğumda gözlerimin içine baktı.

"Senin gibi yalnız olmayı dilediğim zamanlar oldu."

"Neden? Bu özenilecek bir şey değil bence."

"Savaşırken korkuyor insan. Sevdiklerimi korumak o kadar kolay değil."

"Ben çok anlamıyorum." dediğimde samimiydim.

"Beni yolumdan döndüremeyenlerin tehditlerine ne kadar kulak asmak istemesemde korkuyorum, inkar etmeye gerek yok."

"Ne gibi tehditler?"

"Kızımın, karımın canına kast eden tehditler." dedi ve oturduğu yerden kalkıp bir duvardan bir duvara uzanan içi kitaplarla dolu kütüphaneye ilerledi. Kitabın birinin içinden bir şey çıkarıp bana döndü.

"Bunlar dün çekilmiş fotoğraflar. Altında bu not vardı." dediğinde fotoğrafa baktım. Duygu'ydu. Notta *Kızını seviyorsan, bu olayı kurcalama!* yazıyordu.

"Kim bunları gönderen?" diye dişlerimi sıkmam bir oldu.

"Abdullah. Hani şu Hüsnü Baba'nın yerinde gördüğün. Diyarbakır'da nasıl bir hakimiyet sağladıysa buraya geldiğimden beri onu içeri tıkmaya çalışıyorum ama nafile. Çok güçlü ve suçu ispatlanamıyor. Arkasında kim varsa adama dokunamıyorum bile."

"Korkuyorsanız..." diye başlayan cümlem "Ben korkayım, sen kork! Halkı kim koruyacak bu şerefsizlerden?" cümlesi bana aslında bir göndermeydi ve devam etti.

"Sende çözemediğim etkili bir hakimiyet var Sedat. Aklını, gücünü ve bu sana Allah vergisi hakimiyeti insanların lehine olarak devam ettirmeni bu yüzden istiyorum. Hayırlı evlatlar yetiştirmeliyiz. İyilik gittikçe azalıyor." dediğinde sessizdim. Nejat Savcı'yla oturduğum onca saat bana bir sürü aydınlanma sağlarken kafam iyice karışmıştı. Tek bildiğim Apo'yu öldürmesinde Haşim'e kesinlikle yardım edeceğimdi. Kararımı vermiştim. Hoş nasıl olacak bilmiyordum. Sonuçta kurt sürüsüne saldırmaya çalışan kuzudan farklı olmayacaktık.

Bana verilen odaya girdiğimde uyuyamayacağımı biliyordum. Yarım saat geçti geçmedi gitmeye karar vermiştim. İlk tuvalete uğrayacak ve soluğu Hüsnü Baba'nın dükkanında alacaktım. Bu kadar aile saadeti yeterdi.

Tuvalete girerken yan odadan konuşmalar geldiğini duydum. İlk kendime dinlemeyi yediremedim ve tuvalete girdim. Tabii kimseye güvenmeyen tarafım tuvaletten çıktığımda devam eden konuşmaları dinlemeye karar vermişti.

"Defne bu çocuğu kendi haline bırakmak haksızlık. Çocukluğunda yapılan zeka testlerini görmelisin. Böyle harcanıp gidecek."

"Sen en iyisini bilirsin kocam. Olmadı biraz kalsın bizimle."

"Onu hemen birime göndermeliyim. Yetmiyor peşindeki akbabalar, dün belalı birinin hayatını kurtardı. Adam Sedat'ın peşine düştü düşecek ne yapacağını bilmiyorum. Sizin için de korkuyorum. Sedat'a ulaşmak için size zarar verebilirler. Şu Apo sorunu da beni korkutuyor. Biliyor musun o bile peşinde Sedat'ın. Olmadı sizi bir kaç aylığına buradan uzaklaştıralım. Ne dersin?"

Defne "Ben hiç bir yere gitmiyorum. Zaten pek dışarı çıktığım yok. Seni yalnız bırakamam. Bir Duygu'nun okuluna gider geliriz. Lütfen sende kendine dikkat et. Hem bizim hem Sedat için." dediğinde aklımdan geçen karman çorman bir sürü düşüncenin yanında tek bildiğim onları korumak için gitmeliydim. Zaten devletin maşası olacaksam bu güzel aileyi riske atmadan olacaktı. Apo'yu halletmeli ve Nejat Savcı'yı rahata kavuşturmalıydım da nasıl? Hayatımda ilk defa parmak uçlarıma basarak bir yerden çıkmaya çalışıyordum. Sokak kapısının kilitli olmaması işime geldi. Usulca açıp hızla ayakkabımı giydim. Zaten kapıyı kapattıktan sonrası çorap söküğü gibi geldi. Gecenin bir yarısı ne dolmuş geçer ne otobüs. Hadi taksiye bineceğim desem ara ki bulasın. Tabana kuvvet dedim soktum ellerimi cebime yürüdümde yürüdüm.

En doğrusunu yaptığımı biliyorum. O güzel aileyi kendi pisliğime bulaştırmaya gerek var mıydı? Tabii ki yoktu. Kararımı vermenin huzuruyla doldum. Diyarbakır'ın sabah ayazı kemiklerime işlediğinde saat altı olmuş ben ancak Hüsnü Baba'nın dükkanına varabilmiştim.

Açmış dükkanı kaynatmaya başlamış çorbaları. Mis gibi kokmuş etraf. Hiç bir şey demeden üst üste duran masaları dışarı çıkarmaya başladım. Masaları, sandalyeleri düzenleyip, üzerine peçetelik, tuzluk, biberlik ve turşuları yerleştirip mutfağa geçtim.

"Hoşgeldin oğul." dedi Hüsnü Baba. "Günaydın." dedim ve üzerime önlüğü geçirip sarımsakları ayıklamaya başladım.

"Hayırdır sabahın köründe?"

"Uyayamadım erkenden geleyim dedim."

"Geç içeri dinlen biraz."

"Uykum yok baba. Şu sarımsakları halledeyim." dedim. Kelle paçacılar dükkana damlar çorbayla birlikte sarımsağın dibine vururlardı. Sarımsakları soyduktan sonra güzelce ezip çorbanın sosunu hazırladım.

"Sen iyisin. Ya Nejat?"

"Bensiz daha iyi olacaklar. Ben oraya ait değilim baba. Onlara zarar gelir benden."

"Senden kime zarar gelmiş oğul, ama sen bilirsin." dedi başka bir şey sormadı. Seviyordum ben bu babamı.

"Ekmek alıp geleyim. Fırıncı yine gecikmiş." dedim. Sanki saatlerce yürüdüğüm yetmemiş gibi ellerimi ceplerime sokup fırına doğru yürümeye başladım. Neyse aldım bir kasa ekmeği yerleştirdim omzuma. Geri döndüğümde Hüsnü Baba oturmuş dükkanın önüne hazırlamış kahvaltıyı, çayı beni bekliyor. Oturdum haliylen ve sessiz kalışına cevap olarak kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı. Hayatta birine açıklama yapacaksam bu Hüsnü Baba'dan başkası olamazdı.

"Baba bir şeyler yapacaksam bu benim emeğimle olmalı. Kaldı ki beni eğitecek, hizaya sokacak biri de yok, yer de yok. Sen bana her şeyi öğrettin bu yeter bana. Eğer şimdi Nejat Savcı'yla gidersem benden geriye hiç bir şey kalmayacak. İlk önce kendimi bulmalı ve isteklerime yön vermeliyim. Kaldı ki onunla gidersem taraf olacak

ona zarar vereceğim. Beni elde etmeye çalışanlar çökecek onun ve ailesinin başına." diyerek ettiğim itirafın üzerine Hüsnü Baba hiç bir yorum yapmadı. Oturup sessiz sedasız kahvaltımızı ettik etmesine de Hüsnü Baba kederli görünüyordu. Onun bu kasveti içimi dağladı. Dayanamadım, "Baba seni zora sokacaksa giderim ben Nejat Savcı'yla." diye kurduğum cümle "Sedat sen benim malım değilsin. Ben sana oğul dedim sadece. Senden hiç bir beklentim yok." dediğinde aklımda sığ yerlerde bekleyen duygular açığa çıktı.

"Neden ben baba?" diye çıktı ağzımdan. Belki de ilk defa sormak istedim.

"Nasıl neden sen?"

"Yurtta onca çocuğun arasından neden ben?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Eğer gerçek babam olduğunu söyleyeceksen..."

"Çok isterdim ama değilim."

"O zaman neden?"

"Neden şimdi bu soru?" diye soruma soruyla karşılık verdiğinde "Artık kim olduğumu bilmek istiyorum. En azından kim doğurmuş öğrenmeliyim." yanıtı gerçekti.

"Bunu öğrenmek istemediğini sanıyordum?"

"Artık istiyorum."

"Var bir sebebi?"

"İlla bir sebep mi olmalı?" diye sorduğumda Hüsnü Baba acı acı güldü.

"Hayır oğul illa bir sebebin olmasına gerek yok. Herkes soyunu sopunu bilmeli de elden bir şey gelmiyor."

"İznin olursa birazdan yetimhaneye gideceğim." dedim kararlı bir ses tonuyla. İlk defa Hüsnü Baba şaşkındı. Kafasını tabağından kaldırıp kaşık elinde öylece kala kaldı.

"O kadar yıl hiç sormadın?"

"Dün bir aile gördüm baba. Mutlu, sevgi dolu. Öğrenmeliyim

baba! *Hakkın olanın arkasında dur. Savaş!* diyorsun ya. Soyumu sopumu öğrenmek hakkımsa neden bir ailem yok öğrenmeliyim."

"Bırak oğul! Geçmişi bırak. Sana bir fayda getirmez." dedi ve susup tabağını alıp çekip gitti. Hüsnü Baba haklıydı. Bir ailem var mıydı? Niye benden vazgeçmişlerdi? Bilmek istiyordum. Etrafı düzenledikten sonra soluğu yetimhanede aldım. Yılların memuru şerefsiz Hamdi beni görünce iskemlesinden düşüyordu. Çocukları görmeye gelsem bile gerekmedikçe bu kata çıkmıyordum.

"Hayrola Hamdi yine ne yaptın?" diye sordum.

"Sen... sen... burada ne arıyorsun?"

"Hatırını sormaya geldim. Yine çocukları dövüyor musun?"

"Ha...ha..hayır"

"Aferin, duyarsam başına gelecekleri biliyorsun. Burada olayım olmayayım bana haberin gelir. O zaman o hiç kalkmadığın iskemleyi ters çevirir, bütün ayaklarına seni tek tek oturturum." Dedim ve Müdür Nagihan'ın bürosuna doğru yürümeye başladım. Bütün çocuklar ona anne derken ben hiç bir zaman demedim. Niyesi bilinmez. Demedim işte. Hürmetim, saygım, sevgim sonsuzdu. Kendimi bildim bileli vardı. Sert mizaçlı, gülmeyen ama merhameti dünyadaki bütün çocuklara yetecek bir kadındı. Emekli olduğu halde gönüllü kaldı yetimhanede. Bir çok Sedat büyüttü. Bir çok Necati ve Nazlı adam etti ama hiç gülmedi o yüzü...

Bürosunun önüne geldiğimde derin bir nefes aldım ama içim soğudu giremedim. Öğrenecektim de ne olacaktı? Buldum diyelim. Ana mı diyecektim Baba mı? Koca bir hiç. Kaybolan yıllarım geri mi gelecekti? Soğukta tir tir titrediğim, açlığımın kokusunu ağzımda duyduğum gecelerime merhem mi olacaklardı? Hayır...Hızla arkamı döndüm ve koşarak, evet koşarak yetimhaneden çıktım. Kuyruğumu kıstırıp çorbacı dükkanına döndüm. Aile de neymiş? Hepsinin ebesini sikeyim.

Kan olmak mı? Can olmak mı?

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Yurttan eve koşturarak geldiğim gün bizim Mazlum'la karşılaştım. Dönmüştü anlaşılan.

"Mazlum hoşgeldin lan!"

"Hoşbulduk Sedatım. İyi gördüm seni." dedi yüzünde yine anlamsız bir o kadar saf bir gülümsemeyle.

"Özlettin kendini." dedim.

"Beni özlemişler bir görüp geldim."

"Kim?" diye sordum çünkü kimsesi olmadığını biliyordum.

"Kim olacak arkadaşlarım." dediğinde kıkırdıyordu. Kimden bahsettiğini anlamadım. Merak etmeye ne güçüm ne sabrım vardı. "Babam nerede?" diye sordum çünkü o kesseler gündüz vakti burayı bırakıp bir yere gitmezdi.

"Hüsnü Baba gece gelmeyeceğini söyledi Sedatım. Bana emanet burası." dedi böbürlene böbürlene. Diyecek bir şey yoktu. Önlüğü kafama geçirdim ve çalışmaya başladım. Ben çalışmaya başladım da Mazlum durup durup emir verdi. *Yok çorba sıcak mı bir bak. Yok yerler kirlenmiş, bir tamamlayıver. Yok peçeteler bitmiş. Yok tuvaletleri bir kontrol et.* Yiyecekti ağzının ortasına yumruğuda elin garibine bulaşmayayım dedim. Sonrasında Hüsnü Baba *Elin delisinden ne*

istedin? diye beni azarlayacaktı.

Gerçekten babam o gece gelmedi. Ne eve ne dükkana. Sabahı da sabah ettim. Kendimi oraya buraya gidip sormamak adına zor tuttum. Öğlene doğru Hüsnü Baba yolun başında göründü. Derin bir rahatlama ile nefes ciğerlerime dolduğunda babam kapının önüne gelmişti. Karşısına dikilip "Hoşgeldin Baba! Masa kurayım mı?" dedim küçük bir çocuk gibi gözlerine bakarak.

"Kur oğul kur acıktım." dedi ve içeri geçip elini yüzünü yıkadı. Elinde havlu dirseklerini kurulayıp dükkanın önündeki masaya oturduğunda ben çayını koyuyordum.

"Mazlum dönmüş." dedim sohbet açmak için.

"Dün o geldiğinde çıktım."

"Arkadaşları kim baba?"

"Kedi köpek kim olacak?" dediğinde ben aval aval bakıyordum. Ciddi olduğunu anlayınca "Mazlum'u da çağırayım kahvaltı etsin." dedim. Mazlum görünürde zeka özürlüydü ama ben acaba öyle gibi mi davranıyordu şüpheye düşüyordum ara ara.

Mazlum "Sen yap Sedatım. Ben sonra yaparım. Dünden beri çok yordum seni. Bugün sıra bende." dediğinde bön bön yüzüne bakıyordum. Önüme baka baka kahvaltıya geri döndüm. Mazlum'la uğraşacak sabır yoktu bu sabah bende.

Hüsnü Baba yüzüme bile bakmadan kahvaltısını etti. Ben suçlu, kasabın bütün ciğerini yemiş kedi gibi onu izliyordum. En son Hüsnü Baba "Şükür bugünde doyduk." dediğinde benim çıtım çıkmıyordu. Gömleğinin cebinden sigarasını çıkardı. Dudaklarına götürüp yaktı ve bütün efkarını içine çekmek istercesine nefesini kendine doğru çekti. Öylece oturdum. On dakika mı geçti yarım saat mi bilmiyorum. Aramızda anlamsız bir sessizlik vardı.

Vefasızlık değil miydi yaptığım? Neymiş soyumu sopumu öğrenecekmişim. Mum alevi gibi sönen isteğime lanet ettim. Ne söyleyeyim şimdi, beni oğlu bellemiş yıllarca emek vermiş adama. İki

yüzlülüktü benimkisi. O anda vazgeçmiştim aile denilen şeyi aramaktan. Hem avuntu dolu değil miydi? *Akraba akreptir* söylemi... Ne akrabası? Asıl babam varmış. Benim hep arkamda olmuş. Kanı, canı olmadığım halde Hüsnü Baba benim hep babam olmuş.

Tam bir çıkış yolu buldum içim rahatlamış olarak ayağa kalkıp "Baba çorbalar hazır. Müşteriler gelmeden..." diyerek arkamı döndüm kapıdan giricem. Hüsnü Baba "Gamzelerini annenden almışsın." dedi pat diye. Ona doğru dönemedim bile. Bırak dönmeyi ne yapacağımı bilemedim. Anlatacaklarını deli gibi merak ettim. Hem korktum, hem anlatsın istedim, hem istemedim.

"Otur oğul." dedi Hüsnü baba ve ben "Baba boşver. Ben vazgeçtim. Hem sana da ayıp ettim." dedim. Ellerim neden bilinmez buz gibi olmuş duymak istemediğime karar vermiştim vermesine de Hüsnü Baba yıllardır içinde tuttuğunu dışa vurmaya kara vermişti. "Otur Sedat!" dedi sertçe sigarasından koca bir dumanı ciğerlerine çekerek. Oturdum...

"Anlatmaya pek meraklı değildim. Hatta anlatmayacaktım. Refo anlat bilsin, yoluna öyle devam etsin dedi." diye sigarasını bir kere daha dudaklarına götürdü.

"Baba gerek yok. Dedim ya ben..." dedim ama Hüsnü Baba konuşmaya başladığında kelimeler ağzıma tıkandı. "Adını ben koydum. Seni yurda bırakırken söyledim ismini kulağına. Bir oğlum olsaydı senin kadar ancak sever sahiplenirdim de kader..."

Bir babam olsaydı senin kadar severdim diyemedim. Söylemek istedim ama diyemedim. Hüsnü Baba gözlerime bakmadan başladı anlatmaya.

"Senden ayrılmak istemediği her halinden belliydi. Bırakacak ana öylesine sevgiyle bakmaz yavrusuna. Çaresizdi. Kim bilir ne derdi vardı. Onun hakkında sana söyleyebileceğim ne bir isim var ne de başka bir şey. Minyon tipli, kara kuru, kahverengi saçlı, yüzü sana benzeyen gamzeleri olan bir kızdı. Sana sevgiyle gülerken gördüm gamzelerini. Yirmi yaşında yoktu bile. Seni koynunda bir sarışı vardı

ki o sana ömür boyu yeter be oğul." dediğinde ruhum bedenime dar geldi. Hem anlatsın, hem sussun istedim. Acı ama tek gerçekti çaresizlik.

"Bir gece yarısı saat olmuş üç,tam dükkanın kepenklerini indirecekken belirdi camın önünde. Ürkekçe başını uzattı kapıdan. Çorba... çorba içecektim dedi korkarak. Kucağında battaniyeye sarıp sarmaladığı ince montunun içine sokuşturduğu yüzü ay parçası sen vardın. *Kapatıyorum. Çorba kalmadı* dedim ilk. Gözleri doldu. Çaresizliği, ne yapacağını bilmez hali içime dokundu. Tam arkasını dönecek *Gel bacım kalmış bir tabak* dedim. İlk seni masaya yerleştirdi korkuyla. Kuş kadar ürkekti. Yorgunluğu her halinden belli, zayıfça, üflesen uçacak. Çorbasını verip yanına yeşillik, ekmek koydum. Yüzüme bakıp *Sağol abi!* dedi gözlerini kaçırarak. Kaşığa uzandı ama tir tir titriyor. Rahat etsin diye masaları toplama bahanesiyle dükkanın önüne çıktım. Beş dakika geçmedi masaları toplarken içerden bir gürültü geldi. Annen yerde boylu boyunca yatıyordu. Bayılmış. Ne yapacağımı bilemedim. Ayıltmaya çalıştım ayılmadı. Yorgunluktan belli. Onu içeri taşıyıp üzerini örttüm. Sonra masanın üzerindeki battaniyenin içinde yatan bebekten sesler gelmeye başladı." dediğinde Hüsnü Baba gülümsüyordu.

Kafasını bana doğru dönüp "Çok güzel bir bebektin oğul." dedi sevgiyle. Sonra tekrar gözlerini kaçırdı ve konuşmaya devam etti. Ben mi? Nefes alamıyordum.

"Sen de üç günlüktün ben diyim beş günlük. Kıpır kıpırdın ve ben hayatımda bırak bebek ellemeyi yakından bile görmemiştim. Ağlamaya başladığında ne yapacağımı şaşırdım. Annenin yanında duran poşeti açtım. Biberonu gördüğümde altın bulmuş kadar oldum. İçi doluydu. Seni kucağıma almam bana göre asırlar sürdü. Sonrası hiç duymadığım bir sıcaklık. Karnın doyup uykuya daldığında sabaha kadar kucağımdaydın. Annen uyandığında ona derdini soracak bir çare bulacaktım. Sabah aydınlığını göstermeye başladığında seni annenin yanına bıraktım usulca. Uyanınca korkmasın diye. İçeri geçip bir san-

dalyeye oturdum. Ne ara uyudum bilmiyorum. Sızıp kalmışım. Senin ağlamana gözlerimi açtığımda biraz bekledim. Bekle bekle ne senin susman dindi ne dışarı çıktınız. Usul usul arka tarafa geçtim. Annen yoktu. Gitmiş. Seni kucağıma aldığım gibi dükkanın önüne fırladım. Sağa koştum. Sola koştum. Yok. Sabahın bir vakti kime sorayım. Gelir dedim. Seni doyurdum. Bekle bekle gelen giden yok. Bir gün geçti iki gün geçti. İki hafta oldu gelen giden yok. Sen kucağımdaydın ya ne burada çorba pişti ne yüzümü yıkadım. Seni kucağımdan bırakmaya kıyamadım. Ne eve gittim ne gözümü bir an kırptım. Annen gelir diye bir umut bekledim ama gelmedi. İlk karakola gittim. Bana yetimhaneye götür dediler. Götürmedim. Sonra polisler dayandı kapıya. Yanlarında sosyal hizmetlerden görevliler vardı. Vermedim seni ilk. Sonra Müdüre Hanım belirdi kapımda. Anlattı yasaları. Ertesi gün mecbur seni elimle Müdüre Hanıma teslim ettim. Çok müracaat ettim seni evlat edinmek için. Ama malum ne geçmişim, ne bekarlığım, ne yaşım müsait değilmiş. Vermediler.

O sabah annen seni bana bırakıp gittiğinde yeni bir dünya doğdu bana. Bir amacım vardı artık. Bir sebeptin benim için. Yaşamalı ve sana elimden geldiğince yetmeliydim. Annene sakın gönül koyma. Eminim gelebilse gelirdi." diyerek sustuğunda söyleyecek hiç bir şey yoktu. Karnıma yumruk yemiş gibiydim, kusmak istiyordum. Ne sorabilirdim ki? Her şeyi bütün çıplaklığıyla anlatmıştı. Geçmiş, geçmişte kalmalıydı. Zaten kalmayıp ne olacaktı. Sadece "Neden hiç anlatmadın?" diye sordum.

"Senin sormanı bekledim."

"Sormasaydım?"

"Anlatmayacaktım." dediğinde bu sefer gülümseyen bendim. Konuşmayı uzatmamak adına yerimden kalkıp içeri girdim. Ne kendime ne Hüsnü Baba'ya söyleyecek bir şey kalmamıştı. Artık biliyordum. Geçmişi dillendirip canımızı yakmaya gerek yoktu. Önlüğümü takıp mutfağa geçtim. Hiç duymamış hiç öğrenmemiş gibi, Hüsnü Baba benim gerçek babammış gibi...

Bütün gün ne kadar boş vermek istesem de Hüsnü Baba'nın anlattıklarını düşündüm durdum. Çorba doldurup, kazanları yıkarken merak içinde kayboldum. Annemi bulmak istedim. Çareler düşündüm. Kıvrandım durdum. Hatta bir ara dükkanın önüne çıkıp etrafı kolaçan ettim. Acaba burayı gizli gizli geliyor mudur diye. Sonrası boşluk, boşluğun sonu hiçlik... Tıpkı annem olacak kadının sırra kadem basıp bir daha dönmemesi gibi. Belki öldürüldü. Belki bir günahın bedeliydim. Belki! Belki! Belkiler içinde geçmişte kaybolmaya gerek yoktu. Aklıma düşen mutlu aile tablosunun sıcağına sığındım. Küçük bir kızın sevgi dolu gülüşüne...

Üç gün sonra...

Nejat Savcı'yı aramalı ve en azından beni evinde misafir ettiği için teşekkür etmeliydim. Sanırım Nejat Savcı evinden habersiz ayrıldığım için bana kızgındı. Nereden mi anladım? Ne aradı ne de çorbacı dükkanına geldi. Ben mi? Sanırım o gece o doğum günü masasında benim için çok şey değişti. Kendime göre hedeflerimi belirlemiş olsamda daha nereden başlayacağımı bilmiyordum. Hedeflerim arasında Haşim'e yardım edip Abdullah'ı yerinden etmek ilk sıradaydı da bunun asıl sebebi Nejat Savcı'nın ailesini korumaktı. Yani bütün yollar Abdullah'a çıkıyordu. Tabii ilk evvel Savcı Nejat ile konuşmalıydım.

Dükkanın yeni kalabalığından memnun olmayan Hüsnü Baba bütün hırsını bizim garipten ve benden alıyordu. Zavallı Mazlum'un az olan aklı iyice uçmuştu. Ben mi? Boynum kıldan ince... Babama sesim çıkmaz.

Dükkanın bir köşesinde Abdullah'ın adamları, bir köşesinde siviller, bir köşesinde Tarabyalı'nın adamları çorba içme bahanesiyle oturmuş ne olup bittiğini güya üstlerine, patronlarına haber veriyorlardı. Hadi sivilleri Nejat göndermişti. Tarabyalı'nın da bir nedeni vardı da Abdullah'ın adamları burada ne arıyordu hiç bir fikrim yok. Ulan ben neymişim diyeceğim ama ölsem Hüsnü Baba'dan başka üzülenim olmaz.

Düşünceler kepçe, dertler çorba olmuş altı tabağa çorbaları doldurup "Mazlum!" diye seslendim. "Yettim Sedatım!" dedi ya gülesim geldi. *Kim tutar seni be Mazlum!* diye bağırmalıydım aslında. Benden beş altı yaş büyüktü de akıl yaş baş dinlemiyor. İnce yapısı, uzun boyu, yeşil gözleriyle yakışıklı sayılırdı.

İki sene olmuştu Hüsnü Baba onu çöpleri karıştırırken bulmuştu. Çöpün içinden bulduğu yemekleri kedilere yedirir onlarla konuşur dururmuş. Mazlum'un en sevdiğim yanı güleç suratıydı. Bir kere bile asık görmedim suratını. Ağlarken bile güler mi insan? Hayat ona güzeldi. Dünyanın ne kahrını biliyordu ne tasasını. Bir türkü tutturur sabahın köründen akşamın yarısına kadar yerinde durmaz çalışır söyler dururdu. Hüsnü Baba *Yeter Mazlum!* diyene kadar yorulmazdı. Bazen gece tıkırtılara uyandığımda onu temiz yeri silerken, yıkanmış bulaşıkları yıkarken bulurdum. Bir kaç kere *Yapma!* dediysem bile dinletemedim. Hüsnü Baba "Bırak oğul öyle atıyor kederini." demişti. "Baba Mazlum'un ne derdi olur? Hali belli." diye sorduğumda "Senden benden büyük onun derdi." dediğinde alınmıştım.

"Gel Mazlum gel, götür bunu altı kişinin olduğu masaya." dedim. Mazlum yine dilinde türkü kaptı koca tepsiyi uçtu resmen. Arkasından "Dur lan yavaş!" diye bağırmamı sallamadı bile. Tabii salondan kırılan tabak çanak seslerinin gelmesi uzun sürmedi. Ben süpürgeyi gelip almasını beklerken çorbaları yenilemeye başlamıştım bile ama Mazlum'un haykıran sesiyle salona kendimi nasıl attım bilemedim. Apo'nunkilerden birinin başından aşağı dökülmüş çorba adamın halinden belli kıpkırmızı. Adam o hırsla sıkmış bizim garibin boğazını. İşin garibi Hüsnü Baba ortalarda yoktu.

"Vurma abim! Gel ben sana bir kova su dökeyim. Kafandan aşağı temizlenir, hem soğursun." diyen Mazlum'du.

"Ulan bir de dalga geçiyor!" diye adamın kalkan elini havada yakalamam bir oldu.

"Bırak onu!" dedim bütün cinlerimi yanıma alarak.

"Halime bak! Bu piç oğlu piç yüzünden." dediğinde bende devreler yandı. Adamın elini sola kıvırmamla adam olduğu yerde diz çöktü. Tabii Mazlum kurtuldu. "Piç kim lan! Piç kim?" diye manyağa bağlamış sorarken adamın arkadaşları ayaklanmış bana hamle yapmak için bir hareket bekliyorlardı da benden böyle bir şey beklemedikleri şaşkın bakışlarından belliydi. Sadece onlar değil dükkanda kim varsa şoktaydı. Apo'nun adamlarının ayaklanmasıyla diğer masalardakilerde ayaklandı. Kim kime dalacak yeminle merak ettim. O sırada dükkan kapısında beliren Hüsnü Baba'nın sesi duyuldu. "Yavaş!" Tabii zaman durdu. Bileği uyuşan adamın omzunun yavaş yavaş tutulduğunu ve anlık felcin bedenine yayıldığını hissedebiliyordum.

Hüsnü Baba dayak yediğim bir günün ertesi beni aldı karşısına, canımı yaka yaka beni acıdan bağırta bağırta insan bedenindeki hassas yerleri, kemikleri gösterdi durdu. En iyi tabirle kemik kırmayı öğretti. Haftalarca kemiklerim sızladı ama insan bedeninin mantığını anladıkça koca koca adamları önümde nasıl diz çöktüreceğimi daha iyi kavradım. Hoş öldüreyim diye öğretmedi. *Koru kendini oğul!* dedi öğretirken.

"Sedat bırak adamı!" dedi. Ben adamın elini bırakır bırakmaz yere yığıldı.

"Dükkan kapandı beyler! Çorba bitti. Yarın kimseyi burada görmeyeyim." diye son noktayı koymuştu. Gelip yerde başını dizlerine dayamış, ağlayan Mazlum'u kaldırdı ve başını okşaya okşaya "Gel Mazlum gel! Korkma oğul. Gel." diyerek mutfak tarafına geçti.

"Duydunuz!" dedim dişlerimi sıkarak. İlk siviller ayaklandı. Sonra Apo'nunkiler çıktı. Tarabyalı'nın adamlardan en yaşlı olanı "Buna bir son verebilirsin." diyerek çıktığında diğerleri onu takip etti. Son mu?...

Yok mu arttıran! Bul Karayı al Sedat'ı...

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Adamın elini kıvırıp büktüğüm gün Hüsnü Baba benimle hiç konuşmadı. Tabii ben süt dökmüş kedi misali arkasında önünde dolaşıp durdum. Akşam "Baba!" dedim sitemle.

"Ne babası ne!" diye kükredi.

"E baba ne yapsaydım? İyi olmadı mı? Gelmezler işte artık."

"Ulan sen o adamın değil Apo'nun elini kıvırdın farkında mısın?"

"Dua etsin kıvırıp gö..." dedim kaldım.

"Söyle söyle!"

"Baba gözünü seveyim elin garibinin gırtlağına sarıldı adam. Hadi ben Apo'nun bileğini sıktım. O da Mazlum'un değil senin gırtlağına sarılmış olmuyor mu?"

"Laf ebeliği yapma bana çarparım eşek oğlu eşek!" dedi ama sesi bir yumuşak çıktı.

"Peki baba." dedim boynum kıldan ince.

O gece konu öyle kapandı kapanmasına da ertesi gün Nejat Savcı geldi. Burnundan soluyor, belli öğrenmiş olanları. Ben mutfakta gelen siparişleri hazırlıyordum. Gelmesine sevindim yalan yok. Kapıya yanaşıp konuşmalarını dinledim ona da yalan yok.

"Baba gel etme, bırak alıp gideyim Sedat'ı. Harcayacaklar onu buralarda."

"Kısmet."

"Baba ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Neyin kısmeti?"

"Kaderinde ne varsa onu görür insan. Ben onu zorlayamam."

"Baba sen he dersen olur bu iş. Seni ezemez Sedat."

"Nejat seni sayar sever güvenirim, ama bu iş başka."

"Ne başka olan baba. Sen bana demedin mi *Bu oğluma bir çare ol* diye?"

"İstemiyor Nejat istemiyor. En kötüsü ne biliyor musun?"

"Ne?"

"İstememekte haklı."

"Baba ne yapacağız peki?" diye sordu savcı yıkılmışçasına.

"En kötüsü kalır tezgahın arkasında, oturur yamacımda. Benim olan onundur." dediğinde benim artık içeri girme vaktimin geldiğine karar verdim. Kapıyı açtığımda zaten suskundular. Yanlarına gidip "Hoşgeldin." dedim Nejat Savcı'ya. Demesen ayıp olur. Nejat Savcı tam bir şey diyecek, Hüsnü Baba onu da beni de konuşturmadan "Sedat biraz yanımda kalsın. Özlem giderelim. Sonra karar verecek ne yapacağına." dediğinde Nejat Savcı'nın hayalkırıklığı yüzünden belliydi.

Bana baktı ve "Peki sen nasıl istersen." dedi. "Dikkatli ol Sedat." diyerek dükkandan çıktı.

O giderken aklımda aniden beliren fikir çare miydi? Bilmiyorum ama o güzel aileye zarar gelmesin istedim. Onları koruyabilirdim. Hüsnü Baba'ya "Baba ben gelirim on dakikaya." diyerek hızla fırladım dükkandan.

Savcı Nejat kaldırımda sigarası elinde yavaş yavaş yürüyordu. Yanında yürümeye başladığımda "Hayırdır?" diye sordu.

"Yalnız yürümeni istemedim."

"Eyvallah." dedi gülümseyerek. Bana kızmış, kırılmış olabilirdi ama beni zorlamayacaktı belliydi.

Samimi bir şekilde "Alışmalıyım." dedim.

"Neye?"

"Her şeye..."

"Olur." dedi kederle. Hüsran yerleşmiş yüzü bana hiç bakmadı, ta ki "O zaman bana izin ver aileni koruyayım." diyene kadar.

"Anlamadım?" dediğinde durmuş yüzüme bakıyordu.

"Bırak onları koruyayım. Sonrasına bakarız." dedim.

"Buna gerek yok."

"Korkuyorsun."

"Evet korkuyorum, insan sevdikleri için korkar."

"O zaman ben senin teklifini düşünene kadar izin ver." dedim.

"Bu... bunu kabul edemem."

"Niye?"

"İllegal olur."

"Benim legal olduğum söylenemez. Sen beni devletin illegal işlerinde kullanmak için ikna etmeye çalışmıyor musun? Sen devletsin."

"Sedat buna luzum yok."

"Buna bırakta ben karar vereyim."

"Senin biran önce buradan ayrılman gerek."

"Kabul edersen diğer işe de tamam derim. Sen Apo'yu içeri tıktığında ne yapacağımıza bakarız." dediğimde Nejat savcıyı ilk defa şaşırmış gördüm.

"Senin yaptığın..."

"Benim yaptığım kendime çıkar yol bulmak." diye sözünü kestim.

"Tamam ama neden?" dedi gülümseyerek.

"Bazen nedeni yoktur."

"Peki." dedi gülerek.

"O zaman ailenin bana günlerini nasıl geçirdiklerini, saat kaçta nereye gittiklerini söylemen gerek." dediğimde biz bir saat kadar birlikte oturup ne yapacağımızı konuştuk.

Nejat Savcı "Bu böyle olmadı. Senin yarın İstanbul'a oradan Moskova'ya yola çıkman gerekiyordu." dedi bir ara.

"Acelemiz ne?"

"Sedat..."

"Buyur Abi."

"Sen gerçekten lakabını hakediyorsun." dediğinde gülümsemem yüzümde soldu.

"Neden bozuldun?" diye sordu Savcı.

"Ben hiç adam öldürmedim." benim bir itirafımdı. Nejat Savcı bir iki saniye durdu ve "Bende." dedi kahkahayla ve biz gülmeye "Ama öldüreceksin." demesiyle son verdik.

Savcı gözümün içine bakarken "O Allahın emri." dedim ya tekrar gülmeye başladık. Keyiften değil sinirden.

Nejat Savcı yanımdan daha bir umutlu, daha bir güler yüzlü ayrıldı. Ben mi? Garipti hissettiklerim. İlk defa bir ailem varmış gibiydi. Sanki her şey yoluna girecek, her şey çok güzel olacak duygusu sarmıştı içimi. Düşündükçe daha bir karmaşa içine girdim. Belkide bu küçük ailenin masum, sevgi dolu yürekleri yüreğime dokunmuştu. Kimsenin dokunamadığı kadar sıcak, bir o kadar şevkatle. Kendi düşüncelerime kendim güldüm. *Mutluluk kuşun kanadındadır* diye boşuna söylememiş kim söylemişse...

Dükkana geri dönüşüm öğleden sonrayı bulmuş, Hüsnü Baba her zamanki gibi bana hiçbir şey sormamıştı. Bende anlatamadım zaten. Zamana bırakmaya karar verdim. Tabii yine kedi misali onun önünde arkasında dolaştığımı söylemeye gerek yok. Bu dünyada beni maymun eden bir Hüsnü Baba vardı yeminle. Gün benim için dükkanda çorba kazanının başında geçti. Hüsnü Baba bir şey sormuyordu, ama sessiz ve tedirgin hali hissediliyordu. Sanırım bilinç-

sizce çalışmaya, önümü arkamı kollamadan huzur bulmaya ihtiyacım vardı. Tabii rahat bırakırlarsa.

Bizim çırak Mazlum yine yüzünde o aptal sırıtma, bir türkü tutturmuş "Abi iki mercimek çek." diyerek küçük servis gözünden kendini gösterdiğinde elimde bir parça somun ekmek içinde soğan kemirip duruyordum. Tabaklara çorba doldurup servis gözüne koydum. "Mazlum al tabakları." dedim ama ne gelen var ne giden. Yine hülyalara dalmıştı bizim kelek unutmuştu çorbaları.

Gülümseyerek mutfaktan çıkıp tabakları elime aldım. Mazlum'a bakınırken Hüsnü Baba'yı gördüm. Sırtı bana dönük, takım elbiseli ensesi kalın bir adamla oturmuş konuşuyordu. Adamın Tarabyalı Kadir olduğunu anlamam uzun sürmedi. İşin enteresan tarafı önceden tanışıyormuş gibi bir muhabbet içindeydiler.O ara Hüsnü Baba'yla göz göze geldik. "Gel oğul gel!" dedi demesinede sesinde ne keder ne mutluluk vardı. Bilinmezlik...

"Kadir bana adliyede olanları anlattı. Oğlum olduğunu duyunca bizzat kendi gelmiş." dediğinde birbirlerini tanıyor olmalarına şaşırmıştım. Aklımda sorular bitmez. Zaten biliyordu buranın Hüsnü Baba'nın yeri olduğunu. O an Hüsnü babanın geçmişinden bihaber olduğumu fark ettim. Kimdi? Neciydi? Diyarbakır'da neden bu kadar sayılır, sevilirdi? Neden bir ailesi yoktu?

Kafamdaki soruları bir kenara bırakıp "Hoşgeldiniz." dedim soğukça. Yalan yok adamın beni incelemesinden rahatsız olmuştum. Adliyede onu kurtardığım zamanki bakışlarından eser yoktu. Daha güleç, daha bir sevecendi.

"Hoşgördük Sedat." dedi Tarabyalı Kadir.

Uzaklaşmak için "Baba bir emrin var mı?" diye sordum.

"Yok oğul, gel otur şöyle Kadir seninle konuşmak istiyor." dedi ve ben mecburiyetten tabureyi çekip oturdum.

Tarabyalı Kadir "Neden?" diye sordu direk.

Ben ilk Hüsnü Baba'nın gözlerine baktım. "Ne neden?" diye sordum.

"Neden benim hayatımı kurtardın?"

"Kimse kalleşçe ölmeyi haketmez."

"Ya hakettiysem?"

"Hakettiysen bugün olmaz, yarın hakettiğini bulursun zaten."

"Sado!" dediğinde benim bakışlarım huzursuz bir o kadar hırçındı.

"Adım Sedat." dedim sıkıntıyla soluyarak.

"Hüsnü'nün oğlu olduğunu bilmeden araştırdım seni."

Gözlerine "Geçen adamların buradaydı." dediğimde bu bir soruydu.

"Seni buraya sığınmış biri sandım ilk. Uzun lafın kısası benimle İstanbul'a gelmeni istiyorum. Babandan izin almaya geldim."

"Ne yapacağım orada?"

"İşi öğreneceksin?"

"Ne işi?" dedim sesimdeki alayı gizlemeye çalışarak ama gizleyemediğim kesindi.

"Senin gibi biri lazım bana." dedi direkt.

"Baba çorbanın dibi tutacak." dedim Hüsnü Baba'ya bakarak. Bu benim izin alışımdı.

Tarabyalı "Ben kimseye borçlu kalmam çocuk." dedi gözüme bakarak.

"Bana borcun yok." dediğimde "Buna sen karar veremezsin." dedi Tarabyalı gülerek.

Aldığım nefesle göğsüm inip kalktı bezmişcesine "Baba çorba soğuk içilmez değiştirelim mi?" dedim önlerindeki tabakları kastederek. Ben karar veremezmişim. Çakıcaksın ağzına iki tane, görecek kararı küreği...

Hüsnü Baba "Otur oğul Kadir'in söyleyecekleri var." dediğinde tabii yerimden kalkamadım.

"Diyarbakır'da seni harcarlar Sedat. Gel benim yanıma. İstanbul büyükşehir, orada yanımda hem güvende olursun, hem hayatını yaşarsın. Herkese hayrın dokunur." dediğinde dinliyordum yalan yok. Niye herkes Diyarbakır'da benim harcanacağımı düşünüyordu orası ayrı bir terane. Tek merakım Hüsnü Baba'nın bu adamla bağlantısıydı. Nereden tanıyordu? Gerçekten merak etmiştim.

"Sende bir şey söylesene Hüsnü."

"Oğul Kadir'i kırk yıldır tanır, severim. Onun adaletine güvenirim. Sana diyeceğim budur." dedi ve Tarabyalı'ya dönerek "Nereye gideceği Sedat'ın bileceği iş." dedi Hüsnü Baba.

"Eski günlerin hatırı var Hüsnü. Oğluna lafının geçtiği belli. Ver fermanı gelsin benimle. Benim ne olacağım belli değil. Benim soysuza güven yok."

"Sen oğlunu severdin?" diyen Hüsnü babaya "Severim kansızı da büyüdükçe değişti. İçinde ne merhamet kaldı ne vicdan. Şımardı soysuz."

"Merhamet sende var mıydı?" diye sordu Hüsnü Baba gülerek.

"En azından yol yordam bilirim. Haklıyı haksızı ayırırım. Talat'ın çıkarına gelen her yol mübah Hüsnü. Her bok var pezevenkte. Ona bu gücü bırakmak istemiyorum. Haketmiyor."

"Kadir sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet. Sedat da bu cevher var. Yerim hakederse onun olacak."

"Sen delirmişsin. Buna bir görüşte nasıl karar verirsin?"

"Seni görene kadar böyle bir düşüncem yoktu. Sen yetiştirmişsin belli. Mayasıda iyi olunca diyecek bir şey yok."

"Bana söylemediğin ne var Kadir? Sen boşuna bu kadar ısrar etmezsin."

"Sandal yola çıktı Hüsnü. Vakit benim için bitiyor. Bir kaç sene daha yaşar sonra cehennemin dibini boylarım. Tek isteğim benim şerefsiz oğluma bu gücü bırakmamak."

"Neden?"

Tarabyalı "Yukardakine ters köşe yapıp cennete gidebileyim diye." kahkaha atmaya başladığında yalan yok ben de sırıtıyordum.

Hüsnü Baba kederle "Bilmiyorum Kadir bilmiyorum. Neyin doğru olup olmadığını artık bilmiyorum. Kararı kendi verecek." dedi bana bakarak.

"Sende biliyorsun Hüsnü. İnsan bu işlere bir girdi mi bir daha çıkamaz. Sedat'ın isminden çok namı yayılmış bu yaşta. Benim yanıma gelmese, başka birisi girecek kanına. O dürüstlükle adaleti karıştıran Savcı mı koruyacak onu. Onunla gidecekte ne olacak? Polis mi? Derin devlet mi? Güldürme beni. Sedat yapamaz oralarda. Emir alacak yapı yok onda. Harcarlar. Yıkarlar bir iki sene sonra bilinmezleri onun üzerine hiç ederler çocuğu. Gel beni dinle, gönder benim yanıma." diyerek oturduğu yerden kalktığında bende ayaklanmıştım.

Tarabyalı'nın samimi olduğu ses tonundan belliydi ve haklı olduğu tek şey emir almayı sevmediğimdi. Bana döndü ve elini uzatıp "Bunu bir düşün Sedat. Sana gel yanımda çalış demiyorum. Sana ben olacaksın diyorum." dedi ve Hüsnü Baba'ya sarılıp "Görüşürüz kardeş." diyerek son defa sarılır gibi sarıldı ve çıkıp gitti. Adamın hükmedici tavrı gerçekten hissediliyordu.

Hüsnü Baba "Çorbanın dibi tutmuştur oğul." dedi sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sesim çıkmadı. Kuyruğu kıstırıp içimdeki bütün bilinmezlikleri kenara bıraktım.

Günler rutine bağlamış benim için bulaşıkları yıkamak, çorba doldurup masa temizlemekle geçti. Bir öğleden sonra Necati geldi. Kaç gündür onları gördüğüm yok, Hüsnü Baba'nın gözünün içine baka baka dükkanda sıkışmış kalmıştım. Necati baktı Hüsnü Baba yok, oturdu bir masaya "Hey garson menemen yok mu? Ne biçim yer burası!" diye başladı bağırmaya.

Mazlum "Çorba var içersen. Menemen yok. Ne bağırıyorsun baş çavuşun eşeği gibi." diye ciddiye alıp diklendi tabii. Necati "Len Mazlum gel bir öpeyim lan seni." diye kafasını alıp sıkıştırdı koltu-

ğunun altına. Hinlikle sırıttım ve kapıya bakarak "Baba hoşgeldin." dediğimde Necati ne olduğunu şaşırdı. Mazlum'u bir bırakışı var. Tam seyirlik. Neyse öyle böyle Necati iki tabak işkembeyi midesine indirirken "Ulan benimde olur mu böyle bir dükkanım." diye başladı hayal kurmaya.

"Olur, olur." dedim sırıtarak.

Necati, Hüsnü baba gelmeden ayaklanıp, *Akşam pavyona gel!* diyerek sıvıştı, benim keyfim yoktu. Yarın sabah erken kalkıp Nejat savcının ailesini izlemeye başlayacaktım. Gözlerinin içi gülen yüzüyle Duygu belirdi aklımda. Sevgi dolu bir o kadar mutlu.

Belki bir gün...

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Gece nedense gözüme uyku girmedi. Bana kalsa gider Nejat Savcı'nın evinin önünde beklerdim diye düşünürken baktım giyinmiş çıkmışım. Sabah ezanında kapının önündeydim. Elimde sigara o sokak senin, bu sokak benim turlayıp zamanın geçmesini bekledim. Ne kadar turladım, kaç kilometre yürüdüm bilmiyorum. Saat yedi gibi siyah bir makam arabası durdu kapının önünde. Savcı elinde çantası üzerinde gri takım elbisesi çıktı ve arabaya binip uzaklaştı. Defne Hanım ve Duygu sekizde evden çıkacaklardı. O sırada bir araba yoldan ağır ağır geçmeye başladı. Kendimi saklayıp arabanın içine odaklandım. Savcı endişelerinde haklıydı anlaşılan. Apo'nun adamlarından üç tanesi arabanın içinde apartman girişini kolluyorlardı. Öfke damarlarımda yükselirken tek bildiğim bu aileyi yem etmeyecektim Apo şerefsizine. Niçini yoktu koruma içgüdümün. Nejat Savcı *E*şimin izlendiğinden haberi olmasın dediğinde *Tamam* demiştimde onlara yakın olmadan nasıl koruyacaktım hiç bir fikrim de yoktu.

Elim cebimde rüzgarı yüzümde hissedip bir saatin geçmesini beklemek, onca saatten daha uzun geldi. Sekize çeyrek kala anne kız belirdi kapıda. Benim varlığımdan habersiz okul yoluna saptılar. Duygu bıdır bıdır bir şeyler anlatıyor, annesi ilgiyle onu dinliyor ara

ara cevap veriyordu. O an bilmediğim ve hiç bilemeyeceğim anne sevgisini merak ettim yalan yok. Onların elli metre arkalarında yürürken apartman girişlerine duacıydım. Okula varmaya beş altı dakika kala evin önünde gördüğüm araba caddede belirip önlerinden geçtiğinde ben onlara doğru koşmak üzereydim ki araba ne olduysa hızla uzaklaştı. Adamlar çıkarıp silahı takır takır sıksa yapacak bir şey yoktu. Bu böyle olmayacaktı. Bir çare bulmalıydım. Okula geldiklerinde kendimi saklamak daha kolaydı. Okulun karşısında ağaçlarla kaplı küçük bir park vardı ve kalabalıktan beni farketmeleri daha zordu. İşim daha kolay oldu. Rahatça onları görebiliyordum. Duygu annesini öptü ve okul girişine yöneldi. Annesi arkasını dönmüş gidecekken Duygu ona "Anne unutma bak söz verdin." diye seslendi. Neye söz vermişti merak etmedim değil. Duygu okula girer girmez oradan ayrılan annesi alışverişini hızlı hızlı tamamlayıp eve döndü. Nejat Savcı'dan bugün evden çıkmayacağını öğrenmiştim. Yani okul çıkışına kadar işim yoktu. Dükkana dönme vaktiydi.

Bir ay sonra...

On on beş gün kendi halimde geçti. Nejat Savcının karısı Duygu'yu okula götürüp getirmek dışında fazla dışarı çıkmadı. Savcıya bahsettiğim karısı ve kızını takip eden arabanın sonrasında Savcı çareyi Duygu'yu arabayla okula getirip götürmekte buldu. Ben bir gölge gibi önlerinde arkalarında dolanırken neden hiç hissetmediğim kadar huzurluydum hiç bir fikrim yok. Hayatım düzene girmiş hiç bir şeyi düşünmek istemiyordum. Hayatta ilk defa bir amacım vardı. Çorba kazanı en büyük arkadaşım, Hüsnü Baba'nın dükkanı işyerim olmuş gibiydi. Hüsnü Baba benim işi ele almamla nefes almış, dükkanın önündeki sandalyesine oturup gazetesi elinde sigarasını tüttürüp duruyordu.

Nejat savcı arada *Vakit geldi, gitmeli ve hayatına yön vermelisin!* dese bile onu bir şekilde susturuyordum. Bunun yanında Hüsnü

Baba'yı bir kaç kere Tarabyalıyla konuşurken duydum ama ne istiyor diye sormadım. Hüsnü Baba bir gün elime koca bir zarf uzattığında açıp baktım. Desteyle para vardı. "Bu ne baba?" diye sordum.

"Tarabyalı gönderdi."

"Bu kadar parayı niye verdi?"

"Diğerlerine niye diye sormuyorsun?"

"Onlara iş yapmışlığım var."

"Tarabyalı geleceğe yatırım yapıyor. Onlardan bir farkı yok. Kaldı ki kapısında köpek olmanı istemiyor. Onun yerine geçmeni istiyor. Ben git demiyorum. Ben sana yolu gösterdim. Seçim senin."

"Geri gönder baba bu parayı. Bu paranın karşılığını veremem." dediğinde konu kapandı.

Hüsnü Baba gurur duyan bakışlarıyla yanımdan ayrıldığında üzerimdeki önlüğü çıkardım ve elimi yüzümü yıkayıp giyindim.

Ben dükkandan çıkarken Hüsnü Baba "Nereye oğul her gün aynı saatte?" diye sordu. Tek mutlu olduğum yere gidiyordum.

"Gelirim baba yarım saate." dedim. Ne diyim? *Nejat'ın kızının okul çıkışına gidiyorum* diyemezdim. *Neden?* diye sorsa verecek cevap yok. *Onları koruyorum* desem *Nasıl? Neyle?* diye soracak. Normalinde bir cevabı mantığı yoktu benim yaptığımın aslında. Koruma böyle olmazdı. Tamam ilk korumaktı amacım ama sonradan o aileyi izlemek bende alışkanlık oldu. Onlar mutlu olunca bende mutlu oluyordum. Duygu gülüyordu bende gülüyordum. İyi olsunlar diyordum sadece.Koştura koştura okula gidiyor, karşısındaki parka geçip banka oturduğumda heyecanla zilin çalmasını bekliyordum. Belki de burada oturduğum vakitlerkendime ayırdığım özel anlardı ve bu anı güzelleştiren Duygu'ydu. Onun gülüşündeki mutluluktu belkide...

Öğrenciler çıkarken ben ayrı bir dünyayı seyrediyor gibiydim. Anneler çocuklarının ellerinden sıkı sıkı tutup sevgiyle evlerine götürürken, bazılarını babaları alıyordu. Kimsesizliğim burada yüzüme daha

bir vurması gerekirken ben Duygu'nun gülüşünü göreceğimi düşündükçe unutuyordum öksüzlüğümü. O sırada Duygu göründü. Annesinin elini tutmuş nefes almadan bir şeyler anlatıyordu. Bugün Nejat Savcı'yla görüşmüş, onun okul çıkışına gelemeyeceğini öğrenmiştim. Onlar eve varana kadar izleyecektim. Duygu annesini heyecanla çekiştirip başka bir yola soktuğunda tedirgin oldum. Etrafı kolaçan edip peşlerine takıldım. Elim ayağım buz kesmiş, olasılıkları hesaplarken onlara daha bir yaklaşmaya çalıştım. On dakika kadar ilerleyip bir pastaneye girdiklerinde karşı caddeye geçip beklemeye başladım. Bir yandan dakika sayıyor bir yandan pastaneye girenleri kontrol ediyordum. Tam içeri girmeye niyetlendiğim sırada ellerinde bir kutu pastaneden çıktılar. Duygu coşkuyla *Bu benim en sevdiğim tatlı* derken ben sola doğru kayıp arkamı dönmüştüm. *Hangi tatlıyı seviyor acaba?* diye merakıma yenildiğimde hala onları takipteydim. Yalan yok eve girişlerini görene kadar yüreğim ağzımdaydı. Mutluluk benim için neydi bilmiyorum ama yüzümdeki tebessümdü Duygu.

Ellerim cebimde dükkana doğru yürürken Ali geldi aklıma. Duygu'yla aşağı yukarı aynı yaşlardaydılar. Ne adaletse iki ana kuzusunun hayatı o kadar farklıydı ki. Biri pamuklara sarılıp büyütülürken, diğerinin başında ne ana vardı ne baba. Ali'yi İstanbul ıslahevinde tanıdım. İçeri girdiğimin ilk günü tuvalette damatların birinin elinden almıştım onu. Ali'ye bulaşmadım ilk. Yetimhaneden idmanlıyım ya, yanımda kimseyi istemiyordum. Hem ayakbağı oluyordu hem vicdan. Tabii Ali kendini bana zorla yamadı diyebiliriz. Hikayesini sonra öğrendim. Babası ölmüş. Anasına sarkan birini bacağından bıçaklayınca girmiş Ali ıslahevine. Daha süt bebesiydi de öğrenme hevesi ve kendini belli eden kıvrak zekasıyla ileride piçin Allahı olacaktı.

Ben kendi halimde, kimseye bulaşmaz, kendi rahatıma bakarken Ali geceleri ayakucumda sabaha kadar nöbet tutmaya başlamıştı. Bir iki güne kadar vazgeçer, bende ondan kurtulurum diye düşünürken pes eden taraf ben oldum.

Bir gece "Çocuk ne yapıyorsun orada?" diye bağırdım bu velede. Cinler tepemdeydi. Sesi soluğu çıkmayı bırak, nefes alamadı.

"Lan konuşsana, kime diyorum!" diye iyice bağırdığımda koğuştaki herkesin bırak nefes almayı, kıpırdamadıklarını biliyordum. Panik bir o kadar titreyerek ayağa fırladı ve "Buyur Abi" dedi ellerini apış arasında birleştirip. Yitip gidecekti burada böyle giderse. Ağda yaptırıp etek giydirmezlerse iyiydi.

"Buyur ne lan!" diye kükredim. Uzandığım yerden doğrulup. Ali geri çekilmekle durduğu yerde kalmak arasında bocaladı bir süre ve "Emrin olur abi!" dedi bu sefer. Pes edip omuzlarımın düştüğünü tabii kimse fark edemedi.

Düz bir sesle "Ali, sıçtığım boku yer misin?" diye sorduğumda şaşırdı. Yüzü buruştu. Bana ne evet diyebildi ne hayır. Ağzından mırıltıyla hayır gibi bir şey döküldü. Ben onu hayır dedi kabul ettim.

Sertçe "O zaman kimsenin karşısında bükülme, dik dur lan!" dediğimde gözlerindeki parıltıdan ne demek istediğimi anladığına emindim.

Heyecanla "Tamam abi." dedi ya güldüm. Ben güldüm, o güldü. Dedim ya beni akıllısı bulmaz. O günden sonra ben Diyarbakır'a gönderilene kadar Ali benimle takıldı. Onu güvendiklerime emanet ettim. Uzaktan uzaktan izlediler. Her derdinde onu kollayıp hayatta bıraktılar.

Her ay harçlığını göndermeye karar vermiştim de arayıp sormak lazımdı. Sol tarafımda duran telefonun başına geçip ıslahaneyi aradım. Çıkan memur kim olduğumu anlamadı ilk. "Sado lan Sado! Git getir Beyoğlu Ali'yi telefona!" diye bağırdığımda Hüsnü Baba'nın duymamış olmasını diledim. Memur panikle "On dakikaya tekrar ara. Hemen alıp gelirim ben onu." dediğinde telefonun başında bekliyordum. Tamam Sado lakabını sevmiyordum ama işe yarıyor muydu? Fazlasıyla...

On dakika geçti ben yine çevirdim ıslahevinin numarasını. Şaşkın bir "Alo..." duyuldu.

"Benim Sedat, Ali nasılsın?"

"Sedat Abi sen misin? " diye çoşkulu bir çocuk sesi duyuldu. Güldüm tabii o göremedi. Sessiz bir o kadar kendini belli etmeyen bir gülüştü.

"Benim Ali. Bundan sonra ararım sık sık. Her ayın beşinde para göndereceğim sana. Bir durum olursa orada gardiyan Vahdet'i bul. O seni bana ulaştırır bir şekilde. Var mı canını sıkan bir şey?"

"Yok abi." dedi şaşkınlıkla çünkü böyle bir şey beklemediği bariz belliydi.

"Dik dur Ali! Başında kıçında dik tut." diyerek kapattım telefonu. Umarım başına kötü bir şey gelmezdi. Ben elimden geleni yapmıştım. Çok yatarı yoktu Ali'ninde, ben bir yere sığamıyordum ki onu çağırayım. Zamana bırakıp beklemeye karar verdim. Belki o zamana benimde bir yerim yurdum olurdu.

Yuvasız Kuşlar...

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Mazlum ve Hüsnü Baba akşam eve geçmiş dükkanı kapatmak bana kalmıştı. Hoş geldiğimden bu yana geceleri dükkan kapanmıyordu. Bu gece ne uykum vardı ne çalışasım. Necati ve Haşim'le buluşmak için dükkandan çıktım. Diyarbakır'da hava yaza dönmüş ılık hava etkisini göstermekteydi. Kafamda bir sürü tilki ne yapacağımı düşünüyordum. Her şeyden öte Abdullah meselesi kafamda dönüp duruyordu da bir çıkar yol bulamamıştım. Bir an önce çözüme kavuşmalıydı ki Nejat Savcı ve ailesi güvende olsun. Sonra yoluma bakabilecektim. Nejat Savcı'nın çizdiği yoldan gitmek ne kadar doğruydu bilmiyorum ama Tarabyalı'ya evet demeyeceğimi biliyordum. Yürürken ayağımın altında ezilen taşların sesine odaklanıp düşünmemek en iyisiydi. Ya da beni mutlu eden aile sıcaklığı veren Duygu ve annesini düşünmek. Çorba içmekten usanmış mideme bayram olsun diye yolumun üzerindeki İhsan Usta'ya uğrayıp o mis gibi kokan ciğer kebabı dürümünden aldım. Isıra ısıra Haşim'lerin yanına vardığımda yine olay vardı. *Bir günümde huzurlu geçsin amına koyim!* diye ettiğim sessiz isyan umarım yerine ulaşmıştır. Kapıda Haşim elleri arkada, yanında Necati durmuş bizim yarmalar tarafından dövülen adamı seyrediyorlardı. Adımlarıma hız verip yanlarına vardığımda "Hayırdır?" diye sordum. "Abdullah'ın

adamı." dedi Necati. Sesi tedirgindi,tavrı burada olmak istemediğini belli ediyordu.

"Ne yaptı?"

"Hiç." dedi Haşim sapık bir sesle.

"Ulan adamı niye dövdürüyorsun o zaman."

"Bulaşalım ki bulaşsınlar." dedi Haşim aynı tavırla.

"Sende kuş kadar akıl yok Haşim." dedim ve Necati'yi ensesinden tuttuğum gibi içeri sürüklemeye başladım. "Sedat noluyor lan?"

"Sen ne seyrediyorsun orada salak herif!"

"Seyretsem kabahat seyretmesem kabahat."

"Ne istiyorsan onu yap angut! Kukla mısın sen?" diye bağırdığımda Necati "Başka gidecek yerim mi var?" dediğinde oturmuş kendine rakı dolduruyordu. Cevabım yoktu. Sustum. Necati hiçbir zaman hüznü, mutsuzluğu seven biri olmamıştı. Bir iki saniye önce o acı cümleyi kurmamış gibi gözünü elimdeki dürüme dikerek "Ne yiyorsun?" diye sordu. Yüzüm beş karış cevap vermedim. Ondan beklenmeyecek çeviklikte elime saldırdığında "Yavaş hayvan elimi koparacaksın!" diye bağırdım yalan yok. Necati elimden kaptığı dürümden koca bir ısırık alıp "Memoo Sedat abine bardak getir. Bana da bir ayran." diye ayakta bekleyen çocuklardan birineseslendive bana dönüp "Ulan insan bize de yaptırır." dedi ağzındakini yutmadan.

"Niye biriyle doymayacak mısın?" dedim alayla.

"Tamam ya tamam, mecbur doyarım." dedi ve yemeğe başladı. O ara Haşim kapıdan içeri girdi. Kolunu atmış Nazlı'nın omzuna, yüzü gülerek sohbet ede ede yürüyorlardı. Nazlı'yla göz göze geldiğimizde gülen yüzü soldu. Tabii Haşim'in bana bakışlarından bir iki saniyelik bir öfke gelip geçti. Necati mi? Halen dürümü kemiriyordu.

Nazlı'yı geldiğimden beri görmemiştim de sanırım bıraktığım Nazlı ile şimdi ki Nazlı arasında çok fark vardı. Duruşu, bakışları bir başkaydı. Daha bir kadın olmuştu. Yalan yok Nazlı'dan hep uzak

durdum. Kadınlara olan merakım her erkekteki kadardı. Bana rıza gösterene gerekli alakayı gösterirdim o kadar. Bende aşkı kaldıracak ne kafa vardı ne de Nazlı'yı. Kaldı ki Nazlı delikanlı kişiliğinin ardında dişiliğini kullanmaktan hiç çekinmeyen yapısı bana uymuyordu. Yetimhanede yetişmiş olmanın getirisi yırtık tavırları onun kendini koruma yöntemiydi belki ama bana göre fazla erkeksiydi. Zaten o yaşlarda ne kadını ne Nazlı'sı? Düşmüşüz hayatın derdine.

Haşim yan gözle Nazlı'ya baktı ve "Hoşgeldin demeyecek misin Sedat'a?" dedi tahlil yapan tavırla. Nazlı gelip Necati'nin yanına oturdu ve "Derim, demem sanane Haşim!" dedi azarlayarak. Haşim gülerek "Sedat herkese sözüm geçiyorda bu kıza kâr etmiyor." diye dert yandı. Nazlı "İşine gelirse." dedi kaşını kaldırıp meydan okurcasına. Ben mi? Derin bir nefes alıp "Anlaşılan her şey aynı." dedim sıkılmışçasına. Nazlı "Aynı mı?" diye alayla sordu.

Haşim "Aynı be Sedat! Hala aynı Haşim, hala aynı Nazlı." dediğinde Necati ayaklandı ve "Ben dürüm almaya gidiyorum." dediğinde ortam bir iki saniye sessizleşti. Ve tabii hepimizin gülmeye başlaması bir oldu. Necati "Ne gülüyonuz lan! Açım ben isteyen var mı?" diye sordu. Nazlı "Ben yemem." dedi. Bizden ses çıkmayınca Necati sinirle çekip gitti. Nazlı "Niye kızdı şimdi bu?" diye gülmeye devam etti.

Çocuklardan biri gelip Haşim'i çağırdığında "Ben şu Apo'nun adamına bir bakayım." dedi ve memnuniyetsiz bir şekilde yanımızdan ayrıldı. Ben Nazlı'yı yok sayarak önümdeki mezeyle rakıyı birleştirip boğazımdan aşağı süzülmesini sağlıyordum. Nazlı "Hiç değişmemişsin." dediğinde gülümsedim.

"Sen değişmişsin."

"Güzelleşmişim değil mi?" dedi kıkırdayarak.

"Sen her zaman güzeldin." dedim. Doğruydu.

"Hayret senden iyi bir şeyler duymak... Ölücem herhalde."

"Neden buradasın Nazlı?"

"Nerede olmalıyım?"

"Senin düzgün bir hayat istediğini sanıyordum. Burada olmana şaşırdım doğrusu."

"Düzgün hayat istemekle olmuyor."

"Neyle oluyor?"

"On sekizi doldurduğum halde Nagihan Anne sağolsun bana hiç git demedi biliyorsun. Zaten nereye gideyim. Gidecek yer mi var? Anamın evine dönsem üvey babam beni anamın üzerine kuma yapar. Ama biri Nagihan anneyi onsekizini geçmiş çocukları yetimhanede tutuyor diye şikayet etmiş. Bende sepet havası, Necati'yi aldım yanıma çıktım yetimhaneden. Birlikte güzel bir hayat kuracaktık. Çalışıp ev tutup kendi yağımızda kavrulmak en büyük hayalimizdi. Nerdeee! Her girdiğim yerde sahipsiz olduğumu anlayanpayına düşeni almaya çalıştı. Necati desen ipsiz, sapsız...İş bulamadı. Benden iyi orospu olurdu da Necati'den iyi pezevenk çıkmaz diyerek kalktık Haşim'in yanına geldik." diye hikayeyi özetlediğinde diyecek bir şey yoktu. Bilindik mevzular.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hiç."

"Ne demek hiç."

"Haşim bekleyin hiç birinizin çalışmasına gerek kalmayacak diyip duruyor."

"Ya olmazsa?"

"Kader." dedi gülümseyerek ama gülümsemesi öyle bir bakışla tamamlanıyordu ki bedenimde erkeklik adına her şey ayaklandı. Bir gülüşte saklıydı kadınlık, bunun farkındaydım da benim Nazlı'da gönlüm yoktu.

"Sen nasılsın?" diye sordu Nazlı gözleri gözlerimde gezinirken. "Yaşıyoruz." dedim ve gitmek adına ayaklandım. Bu gece anlaşılan Necati ve Haşim'le konuşamayacaktım.

"Nereye?"

"Eve." dedim. Nazlı "İyi benide eve atıver." dediğinde Haşim'in sesiyle ona doğru döndüm. "Daha yeni geldin kardeş nereye?"

"Cehenneme Haşim gelecek misin?" dediğimde Haşim ilk bozulsa da sonrasında sırıtıyordu.

"Seninle her yere gelirim kardeş." dedi.

"Görüşürüz. Bir vakit ayırda konuşalım." dediğimde Nazlı almış sırt çantasını omzuna benimle gelmeye niyetliydi. "Nazlı benim uğrayacak yerlerim var. Seni Necati bıraksın." dedim. Şimdi ne Nazlı'yı, ne bedenimde yükselen erkeklik dürtülerimi çekemeyecektim ki Haşim'in bakışlarından halen Nazlı'yı benden kıskandığını okuyabiliyordum,Haşim'i hiç çekemezdim. Neydi lan bu kadınlarda bizi onlara çeken diye sormaya gerek yoktu.

İçimdeki sıkıntı iyice fazlalaşmış gerisin geri ben dükkana dönmüştüm. Açtım bir ufak koydum tabağıma peyniri ufak ufak başladım demlenmeye. Kafam kazan gibi, ruhum nefes alamaz haldeydi. İyiydim aslında. Allahtan belamı mı istiyordum. Babam vardı. Bana iyi kötü sağladığı bir yuva vardı. Yuva demişken Necati nerede kalıyordu bir sorsam iyi olacaktı. Geldiğimden beri ona sormadığım için kendime kızdım. Ona bir ev kiralayacak kadarından fazla param vardı. Ona harcamayacaktım da ne yapacaktım onca parayı. Sıkıntıdan babamın eski radyosunun düğmesini çevirip sigarama uzandım. Ne kadar geçti bilmiyorum, kapının tıngırdamasıyla kafamı kaldırdığımda Haşim ve Necati dükkana giriyordu.

"Vay vay vay biz olmadan ha!"

"Sizle içelim dedik ne adam dövmeniz bitti ne yemeniz."

"Eee tamam işte içelim." dedi Necati.Kurduğum masaya bakıp "Ulan bu da masa mı?" dedi ve yerinden kalkıp mutfağın yolunu tuttu. Haşim karşıma oturup kendine doldurma zahmetine girmeden benim kadehi kafasına dikti ve "Niye kaçtın lan bu gece?" diye sordu.

"Kaçan senin gibi olsun." dedim alayla.

"Nazlı mı?" diye sordu ama gözleri bir panik havasında. Elleri istemsizce kenetlenmiş vereceğim cevaba göre rahatlayacak.

"Nazlı mı?" diye tekrar ettim anlamsızca bakarak.

"Çocuk değiliz Sedat. Onun sana olan ilgisinden haberdarım."

"Yani?"

"Oyalama kızı."

"Ne diyim?"

"Ya bas bağrına ya da ümit verme."

"Evlen diyorsun yani." dedim ciddiyetle.

"Evlenmek mi?" diye bana aptal aptal bakarken "Haşim bana dürüst olduğun zaman yine konuşalım olur mu?" dedim.

Haşim daha bana söyleyebilecek kadar kendini rahat hissetmiyordu sanırım. Hoş benim Nazlı'yla aramda bir şey olacağı yoktu da işte. Biz konuşurken Necati mutfakla masa arasında gidip geliyordu. Adam seviyor mutfağı ne diyim.

"Sen bizimle ne konuşacaktın?"

"Apo'yu indirmenin vakti geldi." dedim ciddiyetle. Haşim şaşırmış ağzı bir karış açık bana bakıyordu. Necati elinde tabaklar kala kaldı.

"Sen ciddisin."

"Ulan sen ciddi değil miydin?"

"Ciddiydim."

"O zaman sana para yardımını ben yapacağım. Tek bir şart var."

"Nedir?"

"Diyarbakır'ı sana verirlerse çocukları hiç bir şekilde ne uyuşturucu aleminde, ne başka bir şeyde görmek istemiyorum. Zorla kimseye orospuluk yaptırmak yok. Adaletli olacak düşenin yanında yer alacaksın."

"Ah be Sado! Sen benim içimdeki merhameti daha anlayamamışsın. O tetiği kafasına dayadım mı iş tamam da ilk önce Şehmuz'u halletmemiz lazım."

"Şehmuz kim?" diye sordum. Hoş aşinaydı da işte...

Necati "Şehmuz'u halletmek Apo'yu öldürmekten daha zor." diye bilmiş bilmiş konuştu. Haşim "Hiç konuşmaz. Elinden uçanla kaçan öteki dünyaya giderek kurtulur. Apo'nun sağ kolu. Zaten sol kolu yok. Yanından ayrılmaz." diyerek konuyu özet geçtiğinde "Niye konuşmuyor?" diye sordum.

Necati "Ulan sana boşuna Sado demiyorlar. Takıla takıla adamın niye konuşmadığına mı takıldın?"

Haşim "Niye konuşmadığına dair hiç bir fikrim yok. Adam psikopatın Allahı. Apo ne derse sorgusuz sualsiz yapıyor." dedi.

"Bir planın var mı?" diye sordum çünkü Haşim'in bir planı olduğu belliydi.

"Mekanına dalmak var aklımda."

"Davul zurna ekibini almayı unutma." diye dalga geçerken gülmüyordum.

Necati "Adamları mekandayken ona nasıl ulaşmayı düşünüyorsun? Bu savaş demek. Kaldı ki savaşacak adamımız bile yok. Hadi var diyelim. Senin için öl desen ölecek kaç kişi var?" diye mantıklı olanı dile getirdi.

"Para her kapıyı açar." dedi Haşim. Neyin kafasını yaşıyorsa.

"Sen delirmişsin." diyen Necati'ydi.

"Sen ne diyorsun Sedat?"

"Avını yuvasında haklamak mantıklı." dediğimde Necati şok oldu. Bıraktı masa kurmayı oturdu yanımıza ve "Siz kafayı yemişsiniz. Benim daha yaşamak istediğim yıllar var, on sekiz yaşındayım lan ben." dedi sırıtarak.

"Tırsak Neco!" dedi Haşim gülerek.

"Mekana girip ona buna dalacak sağa sola bulaşacaksan bu iş olmaz. Eğer kendine bir isim istiyorsan elini kolunu sallayarak gidecek, adamı indireceksin. Böylelikle bütün adamları seni liderleri belleyecekler." dediğimde bu sefer uzaylı görmüş gibi Necati'yle

bana bakan bir Haşim vardı. Haşim'e ömrü boyu düşünecek birşey vermiştim.

O suskunluğa gömülürken Necati "Yok arkadaş yok, siz gerçekten benimle kafa buluyorsunuz." diye söylenmeye başladı. Haşim bize belli etmemeye çalışsa da Abdullah'ı tek başına nasıl gebertecek onu düşünüp duruyordu. Gece bizim için uzun geçti diyeceğim de Haşim Apo'nun adamını bahane ederek erken gitti. Kaldık Necati'yle ben başbaşa.Necati saat üç gibi "Kızları çağırayım mı?" diye sırıttı. "Ulan aklın fikrin uçkurunda."

"Yahu baksana sizin planlara! Şunun şurasında az bir vakit kalmış. Eee biz cennete de gitmeyiz ki huri versinler. Burada ne götürürsek yanımıza kar kalacak."

"Sen git lan! Benden iş çıkmaz bu akşam."

"Olmaz o zaman anca kanca. Gitmiyorsak hadi kalk günün çorbasını yapalım."

"Ne?"

"Çok hevesim var lan!" dediğinde gülüyordum. "Gülme lan!" dedi bozularak ama ben daha bir gülmeye başladım.

"Ya Sedat sen gülme lan! Şu gamzelerin karizmanı çiziyor." dediğinde bu sefer kahkaha atan Necati'ydi. Tabi ensesinden yakalayıp sıktığımda gülmesi böğürmeye döndü. "Seni yerden bitme piç!" dedim alayla. Biz gecenin üçü kafalar bi dünya kalktık çorba yapmaya. Bizim Necati bir çorba yaptı parmaklarını yersin. Tam her şey bitti, efkarlandı "Çok bir şeyde gözüm yok be Sedat. Nerede nasıl olduğu önemli değil, küçük bir yemek dükkanım olsun. Benim olsun. Oradan kazanayım, kendi yağımda kavrulayım."

"Ulan daha adını bilmiyorsun. Lokanta derler senin dediğin yemek dükkanına."

"Peki senin hayalin ne? Ne istiyorsun?" diye sorduğunda aklımda hiçbir şey yoktu.

"Kulağımıza bir çok şey geliyor. İstanbul'un en büyüklerinden biri peşindeymiş."

"Kabul etmedim."

"Niye lan?"

"Necati gelirse gelirim dedim kabul etmediler, bende gitmedim."

"Valla mı?"

"Valla." dedim alayla ve kafama elini kuruladığı bezi yedim.

"Geç dalganı sen! Bir gün hayallerime kavuştuğumda düşersin peşime." dedi alınırcasına.

"Necati sen nerede kalıyorsun?" diye sordum aklımdakini.

"Dönercilerin orda bir Han'da kalıyorum. Üç beş kişi tuttuk bir oda."

"Nazlı?"

"Bir arkadaşında kalıyor. Haşim bir ev tutacak, ne zaman bakalım."

"Tamam yarın sen bir ev bak. Çok aile mahallesinden olmasın."

"Anlamadım."

"Neyi anlamadın? Sana yarın bir ev bak diyorum. Nazlı da kalır seninle. Yarın gider ne eşya gerekiyorsa alırız"

"Sedat?"

"Hımm..."

"Sen ne bok işlere bulaştın?"

"Niye sordun?"

"Ulan Haşim'e para vereceksin. Bize ev tutuyorsun, birde eşya alıcaz. Gömü mü buldun?"

"Necati, sence ben neden diyar diyar gezip onca ıslahevi dolaştım?"

"Neden?"

"Ulan halen mi soruyorsun?"

"Anlamadım ben bu işten bişi."

"Anlama Necati anlama bırak böyle dağınık kalsın. Sen yarın bir ev bul." dediğimde Necati hala bana inanmaz gözlerle bakıyordu.

"Bakma öyle. Sen ölene kadar ev kiranı ödeyecek param var." dediğimde gece Necati'yle kahkahalarla geçti. Sabah Hüsnü Baba gelmeden Necati kaçtı tabii...

***

Necati'nin tuttuğu eve Nazlı ile yerleşmeleri bir gün bile sürmedi. Sabah Necati'yle bankaya gidip ona gereken parayı verdiğimde ne ara eşyaları aldılar ne ara yerleştiler çözemedim. İkisinin sırıtan yüzünü gördükçe mutlu oldum. Artık onlarında bir yuvaları vardı.

Akşamına Haşim'le beni yemeğe çağırdıklarında inanamamıştık. Kapıdan girdiğimde Necati'yi mutfakta buldum. Türkü çığıra çığıra köfte kızartıyordu. Elimizdeki poşetleri bırakıp salona geçtik Haşim'le.

Nazlı "Necati bir masa örtüsü alalım olur mu?" diye sordu mutlulukla. "Alalım alalım. Yarın kaçakçılar pazarına gider ne istiyorsan alırız. Birde önlük almak lazım."

"Ne önlüğü?" diye soran Nazlı'ydı.

"Yemek yaparken takmak için. Hani şu aşçılar takıyor ya."

Haşim "Ulan siz yediniz kafayı." dediğinde kendine ve bana rakı dolduruyordu.

"Elleme bırak Haşim." dedim.

Haşim keyifle "Bunlarınki görmemişin oğlu olmuş tutmuş koparmış misali." derken gülmemiz mutluluktandı.

Gece *En kötü günümüz böyle olsun!* eşliğinde saat beş gibi sona erdiğinde Nazlı perde almanın planlarını Necati'ye anlatıyordu. Necati mi? *Alırız alırız* derken kafasını koyacak yer arıyordu.

Hoşgeldin Sado, Güle güle Sedat...

On gün sonra...

Son günlerde dükkanda işler iyice çoğalmış ben dükkanda yaşar hale gelmiştim. Hüsnü Baba dükkandan iyice elini ayağını çekmişti. Onu tanımasam dükkanın bütün yükünü bilerek üzerime yıktı diyebilirdim de *Hüsnü baba yorulmasın, azıcık dinlensin. Bu zamana kadar hiç yardım edemedim. Ulan Mazlum bile benden hayırlı bir evlat!* diye diye çorba doldurup tabak kaldırmaktan gözümü açamıyordum. Şikayetçi miydim? Hayır. Huzurluydum. Kaygılarım yoktu. Vicdanım bir kuşun kanadının ağırlığına sahipti. Babamdı o adam. Öl dese ölürdüm de şimdiden sinyallerini veren sıkıntı beni rahatsız ediyordu. Bir iki ay daha sıkılmazdım ama sonrası için bir cevabım yoktu. Hüsnü Baba'ya kaç kere gerek yok buradan gelen paraya dediysem bile *Senin paran burada geçmez.* deyip duruyordu. El mahkum, boynum kıldan ince, sesim çıkmıyor, paşalar gibi çalışıyordum. Uykuya yenik düştüğüm saatlerde dükkanın arkasındaki depoda duran koltukta uyumak bende alışkanlık olmuştu. Bir gece saat üç gibi dükkanı kapatmaya halim kalmamış koltuğa uzanmış uykuya dalmak üzereyken kapı tıngırdadı. Uykuya geçişim öyle tatlıydı ki oralı olmadım. Hele ki Necati'nin sesini duyduğumda iyice gevşedim. Allahtan Hüsnü Baba dükkanda değildi. Ya Necati'yi öldürürdü ya beni. Gece yarısı hırsız gibi girip, oraya buraya çarpıp, fısır fısır konuşmak Necati'ye hastı.

Necati yine niye tepeme çökmüştü öğrenmek için gözlerimi bile açmadım. Bağırıp çağırıp onu kovmak geçti içimden de işte. Pes edip gözlerimi araladığımda uykumun açılması uzun sürmedi. Yüzünün rengi gitmiş titreyen sesiyle bir şey olduğu belliydi. "Noldu yine?" diye uyanmamış olmayı diledim. "Gece Haşim bize geldi. Bir ihtiyacınız var mı diye sordu. Nazlı biraz dalga geçti."

"Eee bunun için mi geldin buraya kadar geldin."

"Lan bi dinlesene."

"Anlat o zaman gevelemeden."

"Nazlı'ya aşktan meşkten bahsedince Nazlı ağır konuştu. Haşim masayı devirip evden çıktı. Tabii bende arkasından. Bir baktım Apo'nun mekanının karşı caddesindeyiz. *Ne işimiz var burada?* diye sordum. *Bu gece bu iş bitecek.* dedi ve mekana daldı." dediğinde benim o sıkı sıkı kapatmaya çalıştığım gözlerim faltaşı gibi olmuş çoktan ayaklanmıştım.

"Naptı naptı?" derken bağırıyordum.

Bu sırada kapıdan çıkıyordum, o kadar hızlıydım yani.

Bir taksiye atlayıp Apo'nun mekanına gittiğimizde bizi kapıda üç beş tane çam yarmasının karşılamasını zaten bekliyorduk.

"Damsız girilmez." dedi birisi böğürerek. Benim dişler sıkılı ne yapacağımı düşünür haldeyken Necati salağı "Bakıp çıkacağız." dedi. Yemediler tabii. Adamlardan en iri olanı "Sizin yaş tutmaz bebeler!" diyerek elini kolunu sallarken adamın bileğini olduğum yerde kıvırıvermişim. Adam acıyla önümde diz çökerken diğerleri şaşırmıştı şaşırmasına da silahlar çıkıp burnumuzun ucuna dayandığında yapacak bir şey yoktu. Necati "Aferin Sedat! Yani tebrik ederim. Burada bok yoluna gideceğiz." diye çıkıştığında sırıtıyordum yalan yok.

Silahları sırtımıza dayayıp içeri aldıklarında beklemediğimiz manzara bizi karşıladı. Haşim'in haline acısam mı? *Beter olsun!* diye küfür mü etsem iki arada bir deredeydim. Apo oturmuş masanın başına kral misali arkasında önünde bir sürü herif vardı. Haşim yerde

dayak yemekten pas pas olmuş, kıpırdamaya hali yoktu. Haketti pezevenk. Benim dediğimi götünden anlamış salak. Bok vardı kahramanlık yapacak. Yapabilse neyse diyeceğim de öldü ölecek haldeydi.

"Ohooo kimleri görüyorum. Sedat hoşgeldin yiğidim." diye keyiflenen Apo'ydu. Yanında sekiz dokuz yaşlarında bir çocuk oturmuş gözleri dizlerinde başı yerden kalkmıyordu. Sanırım bu benim kırılma noktamdı. Bu dünyada nefes almaması gereken birileri varsa sübyancılardı.

"Hoşbulmadım." dedim dişlerimin arasından. Apo kahkahayla "Seni hoş tutmak için ne yapabilirim? Dile ne dilersen." diye kahkaha attığında Necati "Seni tanıyor bu lan." diye mırıldandı.

"Haşim'i alıp çıkıcam." dedim gözlerimi gözlerine dikerek.

"Bir şartla."

"Şart şurt yok." diye efelenirken etrafı inceliyor, kaç adam var aklımca çıkar yol arıyordum.

Necati "Sedat manyak mısın lan! Biz buraya konuşmaya gelmedik mi?" diye bıyık altından beni dizginleyecek aklınca.

"Konuşuyoruz ya lan!"

"Allah belanı versin! Böyle konuşmak mı olur?" diye donuna edecek hale geldiğinde gözüm Şehmuz olduğunu anladığım adama takıldı. Tanıdıktı bakışları. Bir o kadar kaybedecek bir şeyi olmayan-bakışlardı gözlerindeki.

"Sedat! Seni bilir takdir ederiz. Çevremizde bizim yanımızda isteriz. Yaşın ufak olmasına rağmen alemde isim yapmışsın eyvallah. Nereye gitsen kapılar ardına kadar açık ama haddini aşma. Bu yerdeki köpek için değmez. İnat edersen yarın üçünüzü öğle namazına yetiştiririm."

Necati "Abi ne öldürmesi! Biz Haşim'i alıp çıkalım." dediğinde "Necati bir sus lan!" dedim bezmişçe.

Abdullah kahkaha atarken keyfinin yerine geldiği her halinden belliydi. Necati "Sayende biraz sonra nefes bile alamayacağım! Ne

susması." diye mırıl mırıl konuşurken "Sen orasını dert etme, belli olmaz yarına kimin cenazesi kalkacak." dedim Abdullah'a bakarak. Cüsse olarak herif benim üç katım. Tamam bende boy var ama üflese uçarım. *Hadi hayırlısı...* dedim içimden.

"Çok merak ettim nasıl olacakmış bu?" dediğinde yerinden kalkmış bize doğru geliyordu.

"Benim de bir şartım var."

"Oooo paşam emrin olur." dedi Apo alayla.

"Eğer seni öldürürsem herkes ben dersem onu yapacak. Bütün adamlarına lafım geçecek. Gitmek isteyene kapı açık." dedim demesine de Apo daha bir keyifle kahkaha atmaya başladı. O ara sinir katsayım tavan yapmış, şerefsizin üzerine atlamamak için zor duruyordum. Niye mi...Yanındaki sübyan tek sebep geç Haşim'i falan.

"Tamam ulan! İndir beni her şeyim senin." dediğinde "Duyamadılar!" diyerek mekanın içindeki adamlarıyla göz temasını kurdum. En çok Şehmuz'da takılı kaldı gözlerim.

"Duydunuz mu lan bu gece beni bu bebe dizlerimin üzerine çökertsin. Ona abi diyeceksiniz! Bu tıfıl beni indirsin cesedimi köpeklere yedirin lan!" diye alayla bağırdığında iki hızlı adımda yanına adeta ışınlandım. Ne silahım vardı ne ona yetecek kuvvetim. Sadece şansa ihtiyacım vardı. Apo islahevinde yere yapıştırdığım çocuklardan daha kilolu ve kalıplıydı. Her şeyi geç bu adamın insanlığı yoktu. Ya ölecek ya öldürecektim dönüşü yoktu. Yalan yok her yanım buz gibi bir esintiyle kaplanmış soğuk soğuk terliyordum. Şu sabi sübyanın intikamını alamazsam gözüm açık giderdi.

O sinirle "Şahadet getir!" diye dişlerimin arasından tısladım. "Ulan sıçtığım bok!" diye bağıran Apo belindeki silaha sarılmaya çalıştı. Çalıştı diyorum çünkü tek şansım olan o silaha ulaşmadan benim ona ulaşmamdı. Üzerine atılmamla baş parmağını yakaladım ya içimden *Evet! Evet!* diye avaz avaz bağırdım çoşkuyla. Yakaladığım parmağını dışa doğru kıvırmamla ilk bir iki saniye direnseede dirseğinden gelen kemik sesine yenilmesi ve acıyla bağırması bir

oldu. Baktım bu adam bununla yere çökecek gibi değil. Elini kıvırmamla sağa doğru kıvrılan bedinini yasladığı bacağı çarptı gözüme. Bütün bedeninin ağırlığını taşıyan dizinin dış yanını hedefledim. Dıştan kırılma noktasını odaklayıp var gücümle tekme savurduğumda içe doğru bükülen dizinden gelen kırılan kemik sesi benim rahatlamamı sağladı da adamın boşta kalan sol kolu göbeğindeki silahı almak için çırpınıyordu. Saniyelerle yarıştığımın farkındaydım. Hızla yağlı göbeğine uzanıp silahı çekmemle ondan bir iki adım uzaklaştım ve emniyet mandalını kaldırıp kafasına doğrulttum. O sırada Apo başına gelecekleri anladı ve etrafta onun kadar şok olmuş adamlarına "Öldürün! Öldürün pezevengi! Sıkın kafasına!" diye bağırmaya başladı. Ben ilk silahı indirmekle ne yapacağıma karar vermek arasında kaldım yalan yok. İlk Necati geçti aklımdan *bırakayım* dedim içimden ama sonra başını önünden kalkmayansübyana kaydı gözüm. *Yürü be Sedat kim tutar seni! Al lan sana ölmen için bir sebep!* dedim kendime ve silahın tetiğine basmak için daha bir dikeldim. Tam adamlardan bir kaçı öne atılacak boğuk, bir o kadar çatallaşmış bir ses duyuldu derinden "Kimse yerinden kıpırdamayacak!" diye kükredi Şehmuz olduğunu düşündüğüm adam. Sesi sanki zımpara yaparcasına kulakları tırmalıyordu da beni geçtim kendi adamları bile şaşırdı tavrına. Adamlar birbirlerine bakıp yerlerinde kalırken Şehmuz "Söz sözdür!" dedi Abdullah'ın gözüne bakarak. Abdullah "Ulannnnnn kurtarın beni! Allahsızlar!Şehmuz kahpesi dinle lan beni!" diyerek böğürürken bu işi bitirmem gerektiğini biliyordum.

"Sana bırak sela okutmayı, cenaze namazı bile kılınmayacak!" dedim ve silahı mantığımın el verdiği kadar alnının çatısına sabitleyip tetiğe bastım. Silah geri tepmiş omzum yerinden çıkacakmış gibi olduğunda yere yığılan Apo'yu fark etmem zaman aldı. Sonrasında dağılan beyni ve yere yayılan kanı görüp ne yaptığımın farkına vardım. Biraz önce ağırlığını hissetmediğim silah elimde külçe gibi oldu. O ağırlık yüreğimin ortasına yerleşip içimde Sedat'tan artan

kalan ne varsa alıp götürürken ben elimin hiç çıkmayacak kirine merhaba diyordum. İşte şimdi hoşgeldin Sado...

Gözlerim yerde dayak yemekten hali kalmamış Haşim'le buluştu. Bakışlarındaki kıskançlık mıydı? Necati'nin renk menk gitmiş Apo'nun adamları gibi donmuştu ve bu kaosta Şehmuz'un sesi duyuldu. "Dağılın! Görmediniz. Duymadınız!" diye öyle bir böğürdü ki, benim bile kaçasım geldi. Ben tetikte öleceğiz diye düşünürken Apo'nun adamları Şehmuz'un sözünü dinledi ve hepsi çil yavrusu gibi dağıldı. Necati yengeç yengeç Apo'nun cesedinden bir o kadar uzaklaşarak yanıma yanaştı ve "Öldü mü?" diye fısıldadı. Cevap vermedim çünkü birini öldürdüğümü kendime itiraf edene kadar şokta kalacaktım. Artık bu yükle bir ömür boyu yaşayacaktım ve biliyordum ki Apo gibileri oldukça ben daha çok adam öldürecektim.

Kendine ilk gelen Necati oldu. "Sedat... Sedat hadi gidelim." dediğinde Şehmuz yanımıza varmış arkasındaki iki adama bir şeyler fısıldıyordu. Ben mi? Kulağımda halen kurşunun çıkardığı o ses...

"Sedat!" dedi Necati bir kere daha son umutla. O sıra gözüm başı önünden kalkmayan çocuğa kaydı. "Necati..." dedim sesimi bulmak için.

"Şükür! Hadi gidelim." dedi bir panikle. Dokunsan koşarak kaçacak.

"Necati çocuğu al. Ben Haşim'i alırım." dedim kendime geldiğim kadarıyla Haşim'e doğru uzandığımda yine o boğuk ses duyuldu ve bizi ilkinden daha bir şaşırttı. O kadar şaşırdım ki Haşim'e uzanan elim öylece havada asılı kaldı.

"Abi..."

Ben ne duyduğumun kararını veremeyip yere doğru eğilip Haşim'i kaldırırken ikinci bir "Abi!" duyuldu. Necati'ye baktığımda o yutkunamaz şekilde Şehmuz'a dikmiş gözlerini duruyordu.

"Necati!" diye bağırdım artık o sinirle. Necati "Abi dedi ya lan!" diye şoklanmış halde cümle kurduğunda Şehmuz "Konuşalım." dedi buz gibi bir sesle.

Necati bana baktı ben Necati'ye. Haşim mi? Dayaktan artık kendinde değildi sanırım. "Olur." çıktı ağzımdanda *bu adam bizim kafamıza ne zaman sıkar?* diye düşünmüyor değildim de şansımı zorlamak adına "Konuşalım ama Necati ve Haşim gitsin. Çocuk onlarla gidecek." dediğimde Şehmuz, Apo'nun cesedini sürükleyen adama döndü ve "Şevket!" diye kükredi.

"Buyur abi!"

"Cesedi bırak birine. Necati abinle yerdekini dilediği yere bırak." dediğinde Necati benim duyacağım şekilde "Lan bana abi mi dedi?" diye mırıldandı. Necati artık bir yıl kendine gelemezdi.

Apo'nun cesedi sürüklendiği yerde kaldı. Şehmuz sanki o ceset orada değilmiş gibi "Abi silahı alayım." dedi ve uzanıp elimden silahı aldı. Giydiği takımın cekedinin sol üst cebine uzandı ve jilet gibi ütülenmiş beyaz bir mendil çıkardı. "Oturalım abi!" dedi yine. Abi demesi sinirime dokunmaya başlamıştı çünkü ne yapmak istediğini kestiremiyordum. Oturduk. Benden aldığı silahı başladı silmeye. Namlusundan tetiğine kadar sildi sildi sildi. O sildi ben onu seyrettim. Bir on dakika geçti ama bana asırlar gibi geldi.

"Abi..."

"Bana abi diyip durma!" diye isyan ettim artık.

"Ben demezsem kimse demez." dediğinde "Sen şimdi Apo'nun sözünü tutup bana abi mi diyeceksin?"

"Ben değil herkes buna uyacak. Uymayan gidecek. Sen demiştin." dediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Ayağa kalkmamla "Gidiyorum." deyiverdim.

"Konuşma bitmedi abi."

"Benim için bitti."

"O zaman cesedi ben hallederim. Yarın Abdullah'ı kimin öldürdüğünü bütün Diyarbakır duyacak. Gereksizler Abdullah'ın Arabistan'a gittiğini sanacak. Sonrasında gelip herkesle tanışırsın. Ben sabah gelir seni Hüsnü Baba'nın dükkanından alırım."

"Senin için çok konuşmaz dediler." diye sordum çünkü bu Hüsnü Baba'yı nereden tanıdığını merak edip sorma içgüdümü bastırmam ancak bu soruyla oldu.

"Konuşmam." dedi Şehmuz açıklama yapmadan. *Ona konuşuyorsun ya lan!*diye bağırmak istedim ama bağırmadım. En nihayetinde hayatımızı kurtarmıştı.

Benden ses çıkmayınca kapının ardında duran adama "Mirza!" diye bağırdı. Mirza "Buyur Abi!" diye seslendi kafasını bize çevirmeden.

"Abi'yi istediği yere bırak." dediğinde Mirza bir tuhaf oldu. Ya şaka yapıyorlardı ya da ben kendim tam bir şakaydım. Kapıda toplanan Apo'nun adamları sudan çıkmış balık gibi bana ve Şehmuz'a bakarken birisi önümüze yanaşan arabanın kapısını açtığında ben zaten kendimde değildim. Ulan ben daha on sekiz yaşındaydım. Şehmuz "Yarın seni alırım abi." dediğinde hepsi birbirine ve tekrar bana baktılar. Ben arabaya binene kadar Şehmuz durduğu yerden kıpırdamadı. Şehmuz cama doğru eğilip "Sen büyüyene kadar sadece seninle konuşurum çocuk. Her şey her yerde konuşulmaz." dedi ve benim bir şey söylememi beklemeden eğildiği gibi doğruldu.Arabanın arkasında yaşadıklarımın kabus mu yoksa bir rüya mı olduğuna karar vermekte zorlanırken Mirza denen çocuk "Abi nereye?" diye sorduğunda ona Necati ve Nazlı'nın evinin adresini verdim.

Necati büyük ihtimal buraya gelmişti. Kapının önünde durduğumuzda "Abi istersen bekliyim." dedi Mirza.

"Gerek yok." dedim sesimi kalınlaştırarak. "İyi geceler." dedi ve ben apartmana girene kadar gözledi.

Merdivenleri ağır aksak adımlarla tırmandım. *Noluyor lan?* diye sordum kendime. Tabii bir cevabım yoktu. Kapı ikinci tıklatışımda açıldı. Nazlı endişeli, bir o kadar panik halde "Sedat iyi misin?!" diyerek ve boynuma atladı.

"Necati ve Haşim burada mı?"

"E...evet. Yanlarında bir çocuk da var, ama..."

"...Ama ne?"

"Haşim..." dediğinde ben çoktan salona girmiştim. Haşim boylu boyunca uzanmış kendinde değil gibiydi. O kadar dayak yemişti ki tanınmayacak haldeydi.

Necati "Sedat iyi misin?" diye sordu.

"Ulan bana ne soruyorsun! Haşim'e sorsana!" diye çıkıştım.

"O iyi değil belli." diye Necati gülmeye başladığında sinirin onda ters teptiğini biliyordum.

"Neden hastaneye gitmediniz?"

"İstemedi."

"Kalk taşıyalım şunu. Nazlı sende bir taksi bul." dedim.

"Çantamı alayım çıkalım." dedi Nazlı.

"Sen evde kal çocuk yalnız kalmasın." dedim ama çocuğa bakamadım. İçim cız etti yalan yok. Onunla ne yapacaktım hiç bir fikrim yok.

Haşim'i karga tulumba hastaneye götürdük. Üç dört saate gözlerini açtı. Bileği kırık, ciğerler su toplamış, etleri ezilmiş falan filan. Yine iyi yırtmıştı hayvan.

"Nasılsın?" diye sordum hastanenin acil servisinde başında dikilirken.

"İyim kardeş." dedi hırıltılı acı dolu sesiyle.

"Ulan ben sana ne diyim! Ulan sıçtın birde üzerine mum diktin! Lan hangi akla hizmet gidersin oraya. Ben sana elini kolunu sallayarak gir derken bunu mu dedim?"

"Olan oldu." dedi Haşim soğukça.

"Noldu lan bir de tavırmı yapıyorsun pezevenk!" diye çıkıştım.

"Bağırma Sedat ya! Başım zonkluyor zaten."

"Başını sikeyim."

"Noldu anlatsana."

"Bilmiyor musun?"

"Kendimde miydim ki bileyim."

"Necati anlatmadı mı?"

"Sedat'a sor dedi."

"Ulan arkanızı topluyorum yetmiyor bir de anlatmamı istiyorsunuz. Nolacak Apo'yu öldürdüm."

Haşim "Sen mi? Sen mi öldürdün?" diyerek yatakta doğrulduğunda yüzündeki ifade anlaşılmıyordu.

"Yok Necati öldürdü." dedim sinirle.

"Sonra?" dedi Haşim.

"Ne sonrası lan! İşler boka sardı. Şehmuz beni yeni abisi ilan etti. Yarın konuşacağız."

"Apo'yu ben öldürmeliydim."

"Öldürseydin o zaman!" dediğimde Haşim bozulmuştu.

"Bunu bana yapmayacaktın. Ben öldürmeliydim onu!" diye neredeyse sinirden ağlayacaktı.

"Haşim beni daha fazla sinirlendirme. Ha sen ha ben." diyerek dışarı çıktım çünkü yanında kalırsam patlayan ağzı burnu benim tarafımdan yine dağılacaktı.

Arkamdan gelen Necati "Kafasına çok darbe aldı ne söylediğini bilmiyor." dedi.

"Ne bilmiyor lan! Adamın hayatını kurtardık dediği lafa bak!"

"Sedat..."

"Ne Necati ne?"

"Lan yırttık galiba!"

"Nasıl yırttık lan?"

"Ulan Şehmuz sana abi dedi."

"Taktın ha! Ne abi denmesine meraklıymışsın lan! Eee nolmuş? Yarında dayı der hala der." dedim alayla çünkü ben bu Necati'yle kafa bulmayı seviyordum.

"Bu ne demek biliyor musun?"

"Nedemekmiş Necati, hadi bana sen söyle."

"Ulan Diyarbakır'ın yeni Kralı sensin demek."

"Necati, Diyarbakır'ı bize yedirmezler. Hiç boşuna heveslenme. Hangi akıl yoksunu benim yaşımda birine Diyarbakır'ı verir."

"Haşim'e söz verdiler ama."

"Haşim'i yemişler Necati. O işler o kadar kolay değil. Sen kal Haşim'in yanında bir şey olursa haberleşiriz." dedim.

O gün bana bir türlü bitmedi. Gece oldu, herşeyi unutmak için uykuya sığınayım dedim. Olmadı... Sabahı sabah ettim. Neden mi? Kaç kere elimi yıkadıysam bulaşan kan arınmadı.

Ne yazdıysa o... Ne bir fazla ne bir eksik...

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Ertesi sabah Hüsnü Baba her zamanki gibi kurmuş kahvaltıyı almış Mazlum'u yanına beni bekliyordu. Mazlum "Acıktık abim gel artık!" diye bağırdığında gülümsüyordum. Oturduk tam çayları içiyoruz dükkanın önünde siyah büyük bir araba durdu. Arkasında iki araba daha. Siyah arabanın birinin içinden Şehmuz indi ilk. Sonra diğer arabalardan Apo'nun adamları. Hepsi düğmeleri ilikleyip neredeyse sıraya girdiler. Şehmuz ondan beklenmeyecek bir şey yaptı. Gelip Hüsnü Baba'nın önünde durdu ve eğilip elini avuçlarının arasına alıp "Öpeyim baba." dedi. Hüsnü Baba elini uzattı.

Şehmuz bana baktığında sanırım Hüsnü Baba'ya bir şey anlatmadığımı anladı ve "Baba olanları benden duy isterim. İznin var mı?" dediğinde ağzım beş karış açıktı.

"Hayırdır?"

"Baba önceki gece Apo sizlere ömür."

"Allah günahlarını affetsin."

"Baba yerine Sedat geçecek." dediğinde Hüsnü Baba "Ne!!!" diye bir bağırdı ki olduğum yerde kaldım yalan yok.

"Ulan ben senin!" diye benim bir üstüme gelişi var ki orada ruhumu vermediysem artık hiç ölmem.

"Baba..."

"Bu mu seçtiğin yol!" diye bağırdığında "Baba bir yol falan yok. Gitmiyorum bir yere!" dedim yeter ki kızmasın. Nereye gideyim. Hüsnü Baba biraz sakinleşmişken Şehmuz lafa girdi.

"Baba az konuşalım." dedi.

"Ne konuşalım? Ne konuşayım? Söyle lan eşek oğlu eşek sen mi öldürdün Apo'yu?" diye bana döndü. Çıtım çıkmadı.

Şehmuz "İyi de etti." dediğinde Hüsnü Baba dehşetle "Ulan sen niye yanındaydın o zaman. Birinin gelip öldürmesini mi bekliyordun?"

"Söz vermiştim baba." dedi Şehmuz.

"Şimdi bana bir söz ver Şehmuz." dedi Hüsnü Baba.

"Sen iste baba!"

"Sedat'ı sokmayacaksın bu işe."

Şehmuz "Girdi bile baba. Herkesin her şeyden haberi var." dediğinde Hüsnü Baba "Ulan ben senin!" diye tekrar ayaklanıp üzerime yürüdü. Tabi ben bir adım geri kaçtım.

"Baba adamlarının yanında ayıp oluyor. Gözünü seveyim sok içeri vur ağzına bir rahatla ama burada yapma." dedi Şehmuz.

"Lan bunun yaşı ne başın ne! Ne adamı ne ayıbı!"

"Baba Sedat'ı çok bilmezdim ama dün iyice tanıdım. Yaşta değil bu işler. İzin ver bir yukarıdakilerle konuşsun. Gitmezse ipini çekerler. Apo'nun olan her şey onun artık. Kaçarı yok."

"Ulan benim oğlum o, kim ipini çekebilir! İstemediği bir şeyi ona yaptırmaya kimin gücü yeter."

"Baba gözünü seveyim. Kurban etme oğlunu da beni de." dediğinde Hüsnü Baba bana döndü.

Kederle "Yaktın kendini!" dedi ve içeri girdi.

Şehmuz "Gidelim Abi." dediğinde ben hâlâ içeriye, Hüsnü Baba'ya bakıyordum. Derin bir nefes alıp arabaya doğru döndüğümde tetikte bekleyen adamlar arabalara doluştu. Şehmuz yanımda yola çıktığımızda "Nereye?" diye sordum.

"İlk konuşalım." dedi Şehmuz ve beni Dicle köprüsüne götürdü. Şehmuz'a kim konuşmaz dediyse yalan söylemiş. Yukarıdakiler hakkında ne var ne yok anlattı.

"Yalnızsın bu alemde unutma! Yapamam diyorsan bas git Diyarbakır'dan, bir daha da dönme çünkü dönüşü yok." dedi.

"Tek bir sorum olacak sana." dedim onu dinlediğim iki saatin sonunda.

"Sor."

"Neden Apo'nun yanındaydın?"

"Söz verdim."

"Öyle bir adama verdiğin sözün önemi yoktur."

"Vefa denilen şey insanın kendiyle ilgilidir. Bunun o şerefsizle ilgisi yok. Benimle ilgisi var. Ben söz verdim mi olay bitmiştir."

Belinden iki silah çıkarıp bana uzatırken "Temiz. Ruhsatlı. On sekizini doldurdun nasıl olsa." dediğinde uzattığı silahları alsam mı almasam mı diye düşünüyordum. Aldım çaresiz. O gün Şehmuz'la nereden geldiğini bilmediğim iki adamla buluştum. Adamlar konuşurken hep Şehmuz'un gözüne baktım. Niye güvendim Şehmuz'a? Niye o başıyla onay verdikçe üzerime geçen onlarca malı mülkü kabul ettim hiç bir fikrim yok...

Altı ay sonra...

Hani diyorlar ya kaderini kendin yazarsın diye. Bok yemiş diyen. Önüne ne çıkarsa onu yaşıyorsun. Ne karar verirsen ver ne kadar götünü yırtarsan yırt nafile. Öyle kolay olmadı tepeden inme yeni yetme Sedat'ı Diyarbakır'ın yeni sahibi diye kabul ettirmek. Şehmuz olmasa beni bir lokmada yer, bitirirdiler. Ne kadar dik durursan dur, ne kadar taşaklı olursan ol yaştan kaybediyorsun. Bırak yaşı hükmedeceğim adamlar feleği otuz iki kere tur atmış okeye dönüyorlar. Eğri oturup doğru konuşmak lazım.

Kelli felli, yılların kurdu, koca koca heriflerle aşık atmak beni bırak, her baba yiğidin harcı değildi. Büzük isterdi onlarla uğraşmak için o da bende var mıydı? Yok muydu? Zaman gösterecekti. Öğreniyordum. Aklım hep tetikteydi. İnce eleyip sık dokuyordum da bir boka yaramıyordu sanırım çünkü her hareketimde Şehmuz'un gözünün içine bakar olmuştum. Ta ki bir gece beni madara etmek için yemek düzenleyen Diyarbakır'ın kaçakçılar kralı Eşek Taci'nin mekanında bende film kopana kadar.

"Gitmeliyiz." dedi Şehmuz.

"Olay istemiyorum Şehmuz. Nejat Savcı'ya söz verdim. Oraya gidersem Allah yarattı demem birini indiririm." dedim çünkü sabrım tükete tükete bitme sınırına çoktan dayanmıştı.

"Belki de doğrusu budur." dedi Şehmuz.

"Ne yani gidip birinin kafasına mı sıkayım?"

"Seni sayacaklarsa sıkacaksın. Kaldı ki gitmezsen daha çok alay edecek, arkandan konuşacak seni tanımadan hakkında bir fikre sahip olacaklar."

"Ulan ne çektim lan ben! Kaderime sıçayım." dedim ve söylene söylene çıktık yola. Şehmuz yolda bana yemeğe gelecekler hakkında tek tek brifing verdi. Şu şunu yapar bu bunu yapar. *Bu adam şöyledir, bu adamda şuna dikkat et. Bu delikanlı heriftir, bunu indirebilirsin.* dediğinde bendeki balatalar hepten yanmıştı, gülüyordum.

"Ha yani öldüreceğim adamı bile belirledin öyle mi?"

"Apo'nun en yakın arkadaşı. Onun gibi her bok var şerefsizde ve şu an için yılanın başı o. Bu arada Sedat, sen gülme olmaz mı?" demişti.

"Şehmuz sakın ola gamze geyiğini bu gece açma! Yemin olsun seni Apo'nun üzerine gömerim."

"Onun bir mezarı yok." dedi sanki onu öldürecektim de bir Apo'nun üzerine gömmek kalmıştı. Alem adamdı bu Şehmuz.

"Niye?"

"Vasiyetini sende duydun."

"Ne vasiyeti Şehmuz yine bana geliyorlar haberin olsun."

"Apo şerefsizi *Bu tıfıl beni indirirse cesedimi köpeklere yedirin.* demedi mi?" diye sordu sakince.

Ben mi? Yaşadığım şaşkınlıkla Şehmuz'a ağzım beş karış açık bakıyordum. "Bunu gerçekten yaptın mı?" diye sordum ne zaman sonra.

"Vasiyeti vardı herifin."

"İçim rahatladı." dedim derin bir nefes alarak.

"Niye?" diye soran bu sefer Şehmuz'du.

"En azından ölünce emin ellerdeyim. Şehmuz bak sana şimdiden söylüyorum: Ölünce beni sakın köpeklere falan yedirme. En kötüsü yak." dedim alayla.

"Olur." dedi sanki ciddi bir şey konuşuyormuşuz gibi. Alem adamdı demiştim ya, alemlik bu Şehmuz'un yanında halt etmiş.

Neyse benim yarı şoklanmış halimle gideceğimiz yere vardığımızda Şehmuz yanımda yerini aldı. Mekana girdiğimde zaten bu toplantının amacının beni sindirmek olduğu anlaşılmıştı. Etrafta benden yaşça büyük konsomatrisler kucaktan kucağa gezerken, sahnede dans eden sayamadığım kadar dansöz zaten bana her şeyi anlatıyordu. Mekanın ortasına kurulan masada içmeye başlamış, gevrek gevrek gülen babam yaşında adamların yıllardır Diyarbakır'ın tozunu attırdığı bir o kadar belliydi. Tabii biz içeri girdiğimizde kimse bizi iplemedi. Ben mi? Şehmuz birini öldür demişti ya, ben hepsinin kafasına sıkma planları içine girmiştim bile.

"Buraya gelmeyecektim. Sıçtım sıvadım bu da tüyü!" dedim yetimhanede yemek sırasında sona kalmış, elimde boş tabak beklercesine.

"Bana bırak." dedi Şehmuz ve silahını çıkarıp saçma salak müziği ortama yayan kocaman müzik çalara tek el ateş ettiğinde yalan yok ben bile şaşkındım. Tabii belli ettim mi? Hayır. Etrafa yayılan

şaşkınlığı sessizlik izlerken Şehmuz bana dönüp "Abi geldiğin belli olsun istedim umarım kızmadın." dediğinde ben ortadaki masada donup kalmış pislik sürüsüne doğru adım attım ve "Şeytanınız bol olsun!" dedim.Ne diyim, Selamün aleyküm mü? Allahın selamı bile verilmez bunlara.

Tabii öldüreceğim mal kendini belli edercesine "Şehmuz ağam kusura kalma biz oğlunu aldın geldin sandık o yüzden karşılamayı geçtik." dedi pis pis sırıtarak.

Şehmuz sessiz kaldığında sözü bana bıraktığını belli ediyordu. Onun konuşması demek Şehmuz'un kuklası olduğum anlamına geliyordu ki, bu doğru bile olsa belli etmeye gerek yoktu.

"Keşke Şehmuz'un oğlu olsaydım da senin kızı bana istemeye yarın yanına gelseydik." dediğimde gücüne gitti tabii hızla kalktı yerinden.

"Bana bak veled-i zina! Lafını bil yoksa seni o çıktığın deliğe geri sokarım. Sen o bacak kadar boyunla üç beş kişi söyledi diye bize hükmedemezsin."

Yalan yok adamın ağzı iyi laf yapıyordu. Bu adamın hemen kafasına sıkmak yetmeyecekti de kendimi ispat edeyim diye karı gibi laf dalaşına girmek ne kadar doğruydu bilmiyorum.

Adama dönüp "Dayı senin emeklilik zamanın gelmişte geçmiş bile. Dayı dediğime bakma ben her ayıya dayı derimde senin yaşlılıktan işimi görecek bir yerin kalmamış." dediğimde kimse sanırım benden bu konuşmayı beklemiyordu. Şehmuz'un gözüne bakmamak için kendimi zor tuttum. Acaba iyi mi konuşmuştum? Yoksa halen tüy dikmeye devam mı ediyordum.

Ben kendi bokumda debelenirken Şehmuz masada en başta oturan birinin başına dikildi ve "Hayri, orası başın yeridir." diyerek kalkmasını istemedi,bakışlarıyla adeta *Kalk yoksa ben seni kaldırmasını biliri* dedi. Adam iki arada bir derede, kalksa bir dert kalkmasa bir dert, ne yapacağını bilemedi ama "Ben bir baş göremiyorum Şehmuz!" dedi en nihayetinde. Niye bilmiyorum,aslında biliyorum,

o an galiba sabırsız yanım canlandı. Sabırsız yanıma sıçayım, genç yaşımda vicdanımda boğulacaktım da işte o an *Lan ben bunlarla mı debelenip durucam!* dedim kendi kendime ve belimde asılı olan iki silahı birden çıkarıp gözüme kestirdiğim ve görür görmez nefret ettiğim, Şehmuz'un konuştuğu adamın kafasına takır takır sıktım. Yalan yok Şehmuz'la her gecenin sabahı yaptığımız atış talimleri işe yaramıştı. Aynı şekilde dört kişiyi daha alnının çatısından hakkın rahmetine kavuşturdum. Zaten masada on kişi var yok. Hepsi donduğu kaldı. Benim silaha davranmamla arkamda ki bizim çocukların hepsi birden çıkardı silahları. Masadakiler bırak silah çıkarmayı kesin donlarına etmişlerdi.

Aheste adımlarla masada oturmam gereken yere yürüdüm ve benim sandalyemi işgal eden cesedi ayağımla yere düşürüp "Şovunuz bittiyse kim olduğumu belirtmek isterim. Bundan sonra Diyarbakır benden sorulur. Ağası da, sahibi de benim. Ya güzellikle ya da zorla... Diyarbakır'da benden habersiz kuş uçmayacak. İtirazı olan şimdi konuşsun, sonradan *Ben duymadım!* diyeninizi duyarsam bu gece burada ölmediği için kendine lanet okur. Kurallar gayet basit, bundan sonra Diyarbakır'da dönen her işte benden izin alacaksınız. Gereken bedel bana ödenecek. Yoksa yedi ceddinizi bu topraklardan kazırım. Derdiniz benim derdim diyecek kadarda yardım severim.

Zorla kadın satmak, çocuk çalıştırmak, çocukları kullanmak, kumar borcuna senet imzalatmak yok. Bana bir Allahın kulu gelip sizi şikayet etmeyecek. Hakkını yediğiniz birini duyarsam burnunuzdan fitil fitil getiririm. Herkes yerini bilecek. Kimse bir diğerinin alanına el atmayacak. Benim verdiklerim ve size sağlayacağım imkanlarla yetineceksiniz. Sorusu olan?" diye konuşmamı bitirdiğimde kendime inanamıyordum. Tabii bu sefer silah elinde halen masadakilere nişan almış bekleyen Şehmuz'un gözüne bakmazsam geberip gidebilirdim. Şehmuz'un çaktırmadan boynunu olumlu anlamda kıvırmasıyla derin bir nefes aldım ve "Bu kadar iş yeter. Şimdi içelim güzelleşelim. dediğimde masada serili olan beyaz örtüyü kırmızıya boyayan kan

aldırmadan rakı bardağına rakıyı doldurup "Yeni Diyarbakır'a!" dedim. Yiyorsa kadeh kaldırmasınlar. Kaldırmakla kalmayıp "Yeni Diyarbakır'a!" diye beni desteklediler bile. Ulan göt korkusu nelere kadir. Can ne tatlı şeymiş ya lan...

Yeni oluşumu kabullenenen Diyarbakır'ın ağalarıyla bir saat ya oturdum ya oturmadım, Şehmuz kulağıma eğildi ve "Gidelim." dedi. İçimden *Emir demiri keser!* dedim ve "Umut vadeden günlere. Hepinize iyi geceler." diyerek hızla ayağa kalktığımda hepsi birden ayağa fırladı ve beni kapıya kadar geçirirken bütün iyi dileklerini belirtmeyi ihmal etmediler.

Şehmuz biz arabaya binip arabanın hız göstergesi istediği kilometreye ulaşana kadar hiç konuşmadı. Güvende hissettiğinde "Ulan ben sana bir kişiyi indir demedim mi? Olmadı hepsini gebertseydin de tam olsaydı." diye bir bağırdı ki sorma.

"Elim kaydı." dedim sırıtarak. Gerçi hala kendi yaptığıma inanamıyordum ama ilk zamanlarda olduğu gibi hiç bir yanım zangır zangır titremiyordu.

"Ben senin eline sıçayım diyeceğim ama sıvamak bana düşüyor. Yukarı ne diyeceksin çok merak ediyorum." dedi Şehmuz.

"Daha iyi adamları yerlerine koyacağımızı söylerim."

"Kimi koyacaksın çok merak ediyorum." dedi Şehmuz alayla.

Ben "Onu da sen bul!" diye sırıtırken Şehmuz burnundan soluyordu.

Ben olmadık işlerle uğraşırken yakınım dediğim insanlardan görmediğim ilgi canımı sıkıyordu. Hüsnü Baba kabuğuna çekilmiş bana yüzü gülmüyordu ya en çok ona üzülüyordum. Bu durumun düzelmesi gerekiyordu çünkü hayatta önem verdiğim yegane insanlardan biriydi.

Haşim'le aramızda Abdullah'ı öldürdüğüm o gece oluşan uçurumlar gittikçe derinleşti. İlk zamanlar bunun umurumda olduğunu pek söyleyemeyeceğim. Sakinleşir, mantıklı düşünmeye başlar,

hatasını anlar diye bekledim durdum. Beklemem hiç bir işe yaramadı. Hazmedemedi ki gelmedi. Hoş hazmedecek ne vardı halen benim bir cevabım yok. Biz hep beraber değil miydik? Zaman aramızı düzelteceğine daha çok yaraladı. Benim de sabrım bir yere kadardı. Vefasızlığa tahammülüm yoktu çünkü bana göre onun hayatını kurtarmaktan başka bir şey yapmamıştım. Kendi haline bıraktım.

Abdullah öldükten sonra bir süre Haşim'i görmedim. Bir iki haftanın sonunda Necati'nin zoruyla yanına gittim çünkü hali hal değildi. Kendini pavyona kapatmış kimseyle görüşmüyor, zil zurna sarhoş etrafında kalan üç beş kişiye saldırıp duruyordu. Beni gördüğünde şeytan çarpmışa döndü. Yerinden kalkmadan oturduğu yerde sırtına yaslanıp ellerini koltuğun kenarlarına yasladı.

"Vay vay vay, Diyarbakır'ın beyi gelmiş. En iyi karıların hayran olduğu, en iyi işlerin adamı, Haşim'in hayallerini çalan Sado! Ulan varya Sedat'ı çok özledim lan! O sessiz çocuğu çok özledim." dediğinde ben öylece gözlerine bakıyordum.

Yanımda gerim gerim gerilen Necati "Haşim, Sedat daha fazla uzatmayın hadi artık! Sizin bir olmanız lazım. O zaman yenilmez olursunuz. Bırakın artık çocukluğu." dedi gayet ciddi bir konuşmayla.

Haşim onu duymamış gibi "En çok canımı yakan ne biliyor musun?" diye sordu gözümün içine baka baka ve cevabı beklemeden "Ulan Nazlı bile seni seçti. Nazlı bile seni seviyor. Yıllardır yanıyorum lan. Kandırmak için yapmadığım kalmadı ama o Sedat diye olüyor!" diyerek bağırmaya başladı.

"Mallık yapma lan! Kaç aydır kendine gel diye bekliyorum. Senin bir bok yapacağın yok. Necati ayılt şu salağı!" dediğimde Necati "Ben kahve yaptırayım." diyerek sıvıştı.

"Mal sensin pezevenk!" diye bağırdı Haşim.

"Ne zamandan beri senin benim yapar olduk Haşim?"

"Ne o Nazlı'yı beraber mi sikelim diyeceksin?" dediğinde suratına yumruğu geçirmem bir oldu. O yere yapışmış kalkmaya çalı-

şırken tepesine dikilmiş bir kelime daha etsin de onu cehenneme postalayayım diye bekliyordum. Haşim ses etmedi ama bende kayış kopmuştu.

"Delikanlı ol lan!" diye bağırdım.

"Olur beyim olur ağam. Artık önünde boynum kıldan ince."

"Haşim bu olanları senin dengesizliğine saydım. Kendini ne zaman hazır hissedersen..." demeye kalmadı "Ağız kalabalığı yapma lan! Önünde arkanda Apo'nun adamları abi diye dolanmıyor mu? Yukarısı benim yerime Diyarbakır'ı sana vermedi mi? Köpeğin önüne kemik atar gibi gel benimle mi takıl diyeceksin? Ben olmalıydım senin yerinde ben!" diye içini döktü Haşim.

"Al o siktiğiminin beynini ellerinin arasına bir düşün. Toparlandığında yanıma gelirsin o zaman konuşuruz." diyerek arkamı döndüğümde Haşim hışımla yerinden kalktı ve önüme geçip yakama yapıştı.

"Siktir lan piç! Toparlanmış! Kimsin lan sen!" diye bağırmaya başladı. Yakamdan ellerini hışımla çekip "Yeter Haşim!" diyerek onun sağından kapıya ilerlerken Haşim hala bağırıyordu.

"Sahip olmak istediğim her şeyi elimden aldın lan sen!"

"Dikkat et nefesini de elinden almayayım. Aklını başına topladığında bekliyorum.Bir boku elinden aldığım falan yok. Gel, ne yapacaksak beraber yapalım." dedim ve kapıdan çıktım.

Çocuklardan biri "Abi nereye?" diye sordu. Bu sinirle nereye gideceğim...Dükkana gidemem,babam almaz. Karıların koynu bir yere kadar.Necati aklıma geldi. Kahve getirecekti alt tarafı, geri dönmemişti.

"Yürüyeceğim biraz! Dağılın siz!" dedim.Dinleyen kim. Sessizce arkamdan geliyordu üç beş tanesi. Ses etmedim.

Bunca olanların ben neresindeydim bilmiyorum. Biri yolu çizmiş, yürü lan diyip duruyordu sanki. Tek bildiğim benliğimde eksik olan her ne varsa Duygu'nun okul çıkışlarında tamamlanıyordu.

Diyarbakır'ı sahiplenmemin tek artısı buydu. Onları artık rahatça takip ediyor gidemediğim zamanlarda bile önlerinde arkalarında onları koruyacak birilerine emir verebiliyordum. Fotoğraflarını çekmek, Duygu'nun iyi olduğunu bilmek bana huzur veriyordu. Niye mi? Huzur bulduğum aile sevgisiydi Duygu ve ben yaşadığım süre neden bilmiyorum ama onun mutlu olmasına duacıydım. Ömrüm, gücüm yettiğince onu ve ailesini korumak için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Yürümek iyi gelmişti de gerçekler beynimi kemirmeye devam ediyordu.

Tüm sevdiklerim gibi Nejat Savcı da Diyarbakır'ın yeni sahibinin ben olduğumu öğrendiğinde sessizliğe gömülüp çıtını çıkarmadı. Küslüğünü,beni yok saymakla gösterdi. Birgün onu makamında ziyaret ettiğimde çok şaşırdı. İşim çok! diyerek beni geçiştirmeye çalıştığında "Savcım." diyerek durdurdum onu.

"Buyrun Sedat Bey." dedi imalı imalı.

"Bana bazen hayatı akışına bırakmak gerek demiştin. Engelleyemiyorum bazı şeyleri." dediğimde böyle bir cümle beklemediği kesindi.

Gülümsedi ve odaya girdiğimden bu yana ilk defa gözlerime baktı. "Haklısın. Allah yolunu açık etsin Sedat. Her ne kadar sana kızgın olsamda Diyarbakır'da yaptıklarını takdir ediyorum. Lütfen kendine dikkat et."

"Savcım duygularımız karşılıklı, sizin ya da ailenizin bir sorunu olduğunda buradayım. Elimden ne gelirse." dedim.

Kader Savcıyla beni hep bir arada tuttu. Diyarbakır'da çözemediği her olaya ben el attım. Her kanuna ihtiyaç duyduğumda savcıya koştum. Sağolsun bir dediğimi iki etmedi. Anlaşılmazdı aramızdaki dostluk. Belki hiç olmayan ailemdi onlar bilmeseler de. Kendimi o mutlu ailenin içinde hangi vasıfa koydum bilmiyorum ama mutluluklarıydı mutluluğum.

Eve geldiğimde Necati ve Nazlı oturmuşlar mırıl mırıl Haşim'le benim aramda geçenleri konuşuyorlardı. Nereden mi duydum? Ayakkabımı çıkarana kapıyı kapatana dek geldiğimi anlamadılar.

Necati salon kapısında beni görünce "Nerede kaldın?" dedi.

"Nerede kalmamı isterdin? Bok yedim seni dinledim gittim o pezevengin yanına. Yetmedi kayboldun ortadan, bir de eve gelmişsin bir şey olmamış gibi."

"Geri döndüğümde sen çıkmıştın."

"Her şeyin suçlusu benmişim işte duydun."

"Kafası dumanlıydı. Yarına gider yine..."

"Sakın Necati! Sakın bir daha bana gidelim midelim deme seni de onun yanına gönderirim!" diye bağırdığımda ağır olmuştu. Necati kapıyı vurup çıktı.

Haklıydı belki ama bende ki sinir dağları deler. Bilal sinmiş bir köşeye titrerken Nazlı on on beş dakika sonra elinde tepsi salona girdi.

"Çay?" diyerek uzattı bardağı. Aldım. Almasam akşam akşam hiç çekemem suratını.

El çabukluğuyla Bilal'e "Bilal sana da paşa çayı koydum ablam, hadi iç." diyerek ona da uzattı. Bilal kafası önde aldı bardağı robot gibi başladı içmeye. Nazlı çayları verdikten sonra koştura koştura çıktı salondan. Baktım arkasından elinde iki tabakla geri gelmesi bir oldu. "Kek yaptım. Geçen seferki gibi havuç yok içinde rahat rahat ye." dedi gülümseyerek ve bir tabakta Bilal'in önüne koydu.

"Eline sağlık." dedim ve tabağı elinden aldım. Sehpanın üzerindeki çayına uzandı ve şekerini atıp karıştırırken yanıma oturdu ve on on beş dakika birlikte televizyon seyrettik. Çayım ve tabaktaki kek bittiğinde "Ben yatıyorum." diye kalkacak oldum ama "Sedat..." dedi Nazlı telaşla.

"Ne?"

"Konuşalım mı?"

"Ne hakkında?"

"Haşim."

"Nesini konuşacağız o hayvanın."

"Aranızdaki iş mevzu beni ilgilendirmiyor."

"Ne peki?"

"Ben...ben onu hiç sevmedim. Yani o istiyor ama ben istemiyorum."

"Yani?" diye sordum gözlerime bir o kadar telaşla bakan Nazlı'ya.

"Yani bil istedim. Ben...Benim gönlümdeki sensin."

"Ne ben ne Haşim senin için doğru kişiler değiliz Nazlı."

"Kimin doğru kişi olup olmadığına ben karar veririm. Biliyorum gönlün yok ve bunun üzerine konuşmaya gerek de yok."

"O zaman lütfen kendini üzme!" diyerek odama geçip üzerimdekilerden kurtuldum. Yatağa uzandığımda aklımda hiç bir şey yoktu. Gözlerim tavana sabitlenmiş, bedenimin yorgunluğuna inat uyumayan aklıma küfürler savururken usulca kapı aralandığında gelenin Nazlı olduğunu tepeme dikildiğinde anladım.

"Nazlı hayırdır?"

"Ya ben bu Bilal'e çok üzülüyorum." dedi ve yatağın kenarına oturdu. Tam sinirle *Gündüzler çöpe mi girdi? Ne alaka gecenin bir yarısı!* diye çıkışıcam kör karanlıkta üzerindeki varla yok arasındaki geceliği fark ettim.

"Nazlı gece gece git uyu. Bakacağız bi çaresine." dedim.

"Sedat..."

"Ne lan ne!"

"Ben senin için çok korkuyorum." demesiyle boynuma sarılması bir oldu. Hemde ne sarılmak. Dolgun demeyelim. Aşırı iri göğüsleri bedenimi delip sırtımdan çıkacak gibiydi. Neden bütün bedenim dört nala erkekliğime koşuyordu sorusunun cevabı belli.

Yine de "Nazlı kalk üstümden!" diyerek kollarını boynumdan çektim.

"Sedat niye böylesin ya! Senin için delirdiğimi görmüyor musun?"

"Sen yanıyorsun kızım ne delirmesi!"

"Söndür o zaman." derken geceliğinin askılarını indirmişti, beyaz teni karanlıkta parlıyordu. İçine neden iç çamaşırı giymemişti soramadım. Benim boğaz kurumuş, acabalar erkekliğimle yarışırken Nazlı yanıma girmişti.Aklım başıma erkekliğimi söndürmüş,Nazlı'nın üzerinde ikinci sayıyı almaya çalışırken gelmişti. Çok pişman olacaktım çok...

***

Başıma kalan Apo'nun pisliklerini temizlemekten zaten doğru dürüst dükkana gelemiyordum ya geldiğim zamanlarda önümde arkamda bir sürü adam oluyordu. Tabii Hüsnü Baba'yı bırak, Mazlum bile delirip beni kovmaktan beter ediyordu.

Zaten Hüsnü Baba'nın benimle pek konuştuğusöylenemezdi. Ters bir şey söyleyecek bir daha gelme diyecek diye ödüm bokumda geziyordum. Sinirinin yatışmasını beklerken eve dahi girmeye korkuyordum. Çaresiz Necati ve Nazlı için tuttuğum, arada sırada kaldığım ev benimde evim oldu. Sanırım bu durumdan onlar kadar memnun olan kimse yoktu. Nazlı bambaşka biri olup çıkmıştı. Daha bir uysal, daha bir hanım hanım. O küfürlü ağzı gitmiş gözleri parlayan mutlu mesut bir hatun olmuştu. Benim ve Necati'nin tüm ihtiyaçlarını görüyordu. Ben onlarda kaldım kalalı çamaşırımıza kadar ütüsüz gezmedik. Karnımız ev yemeğinin her türünden gördü. *Hallederiz* dedik *Ben yaparım* dedi. *Tokuz* dedik, surat astı. Yalan değil sevgiyi görmemiş benim bünye, Nazlı'da bulduğu ilgiyle başı okşanan kediden halliceydi. Pek düşünmemeye çalışıyordum Nazlı'yı. O bana sığınaktı ben ona.

Hadi bize bakıyordu neyse de Apo'nun yanından aldığım sadece adınıbildiğim çocuğa annelik eder olmuştu. Bilal'in geldiği zamandan bu zamana başı önden kalkmamıştı. *Ye!* dedik yedi. *Yıkan!* de-

dik yıkandı. *Kalk!* dedik kalktı o kadar. *Anan, baban yok mu senin? Söyle götürelim* dedik çıtı çıkmadı. Yani kaldı başımıza. Bir ara Nejat Savcı'yla konuşayım yurda yerleştirelim dedim. Vazgeçtim. Bu çocuk bu halde orada orta malı olup çıkardı. Çaresiz kaldı bizimle.

Bir gün Nazlı "Bilal daldın yine hadi kalk masaya yemek yiyelim." dediğinde duydu mu duymadı mı bilmiyorum ama onun haline ezilen içimde birikenle "Ulan kalksana!" diye bağırmamla Bilal dört ayak üzerinde duran köpek gibi yerde titremeye başladığında hepimiz şok olmuştuk.

"Ulan Apo şerefsizi seni tekrar öldürmek için cehenneme geleceğim ahtım olsun!" diye haykırarak çıktım evden. Aşağıda bekleyen adamlara daha bir bağırıp başladım yürümeye. Yürüdüm yürüdüm yürüdüm. Ta ki kendimi huzuru bulduğum yerde bulana dek. Neresi mi? Nejat Savcı'nın evinin önündeydim. Çöktüm duvar dibine Duygu ve annesi çıkacakmış gibi başladım evlerini dikizlemeye. Sabahın kaçıydı bilmiyorum ama sol tarafımdaki kıpırtılarla aniden çıkardım silahı. Can tatlı korudum kendimi. Bir baktım Şehmuz.

"Şehmuz?" dedim nefes nefese. Hiç bir şey söylemeden gelip yanıma çöktü. Yarım saat oturduk sessizce.

"Anlat." dedi yarım saatin sonunda.

"Ne anlatayım diye soracağım yine anlat diyeceksin." dediğimde sesi çıkmadı. El mecbur "Bilal..." dedim. Sonra "Necati, Nazlı, Haşim ve babam daha ne anlayatım."

"Bilal Diyarbakır'da barınamaz. Etek giyer karı olur bir süre sonra." dedi efkarla.

"Nereye göndereyim. Gideceği yerde farklı mı olacak. Onun barınacağı bir yer bilmiyorum. Güveneceğim biri de yok."

"Kendinin farkına var. Sen Sadosun bir sürü imkanın var. İstemen yeterli." dediğinde "O çocuğun bir şansı varsa ve bunu yapacak gücümüz varsa yapmalıyız Şehmuz." dedim. İçimde o an anlatılmaz bir çoşku hissettim ve o gazla ayağa kalkıp "Şehmuz!" dedim.

"Buyur abi!"

"Bilal'e yeni bir hayat, yeni bir nüfus kağıdı ayarlayabilir miyiz?" diye sordum.

"Sen olacak dedin mi şimdi?" diye sordu alayla çünkü anlatmak istediğini anlamıştım. Gülerek "Dedim." dedim.

"O zaman bir bakalım ama önce çorba içelim." dedi ve biz yol üzerinde babamın çorbaları kadar olmasa da güzel bir çorbacıya girip karnımızı doyurduk.

Eve döndüğümde, Bilal masada tabak önünde yine başı eğik oturuyordu.

Nazlı tepesinde "Yesene Bilal. Tüm gün bir şey yemedin. Sedat abin sana bağırmak istemedi." derken Nazlı'yla göz göze geldik.

"Nazlı hadi sen bir bakkala git." dedim sertçe. Nazlı hiç bir şey söylemeden ayakkabılarını giydi ve evden çıktı. Bilal'in yanına masaya oturdum. Ne söyleyeceğimi ne demem gerektiğini bilmiyordum. İçimden *Bitti ulan! Öldü Apo! Korkacak bir şey kalmadı.* diye bağırmak geçse de bunun bir işe yaramayacağını biliyordum.

"Bilal ben senin kadar güçlü değilim. Senin yerinde olsam ölüp giderdim. Ben korkağın tekiyim. Ben..öyle korkağım ki senin hayata tutunan yanından bile korkuyorum." dedim ama Bilal yine kapı duvar. Hiç bir tepki vermedi. Başı önünde öylece gözünü tabağına dikmiş oturdu durdu.

"Sana ömrümün yettiği, gücümün el verdiği sürece bakarım da ya ben ölürsem halin nolur? Hangi şerefsizin elinde yitip gidersin o zaman buna diyecek hiç bir sözüm yok. O yüzden bugüne kadar ayakta kalmak için yaptığın her neyse bundan sonra da onu yapmanı istiyorum. Tek istediğim senin iyi olman. Ben ne dersem yaparsın değil mi Bilal?" diye sordum ama cevap yok. Alışmış bağırılmasına.

"Bilal beni duyuyor musun?" diye sordum yine tık yok. Kafasını eğdiği masadan çenesinden tuttum ve kaldırdım. "Bilal beni anladın mı? Ne dersem yapar mısın?" diye sordum.

Titreyerek kafasını sallamaya başladığında "O zaman bana söz vermeni istiyorum. Bana söz ver." Dedim.

"Cevap ver Bilal!" diye birazda olsa sesimi yükselttiğimde cılız sesiyle "Söz!" dedi.

Sonra mı? Bilal üç ay daha bizimle kaldı. Konuşmam ona hiç bir şey katmadı. Hiç bir değişiklik olmadı. Yine de vazgeçmedim. Şehmuz nasıl bir adamdı hiç bir fikrim yok. Üç ayın sonunda "Bilal'e yer buldum." dediğinde merakla ona baktım ve kederle "Umut yok gibi." dedim kederle.

"Çıkmayan candan umut kesilmez. Onun tedaviye ihtiyacı var." dedi.

"Ne tedavisi?" dedim merakla. Başladı anlatmaya. Ben ne anlarım psikolojiden.

"O zaman ilk oraya gönderelim." dedim heyecanla. Şehmuz "İznin olursa ben götüreyim İstanbul'a. Başkası bilmesin Bilal'i."

"İyi düşündün." dedim ve Bilal için yeni bir hayat başlamış oldu. Sonra mı? Bilal bir sene kaldı psikolojik tedavi gördüğü hastanede. Sonra onu İngiltere'de bir ailenin yanına evlatlık olarak yerleştirdik. Nasıl mı? Banka da ne kadar param varsa hepsini bu iş için harcadım.

Siyah zamanlar...

Şimdiki Zamanlar... Diyarbakır...

Ellerimi hissetmiyorum, kollarımı da! Kanım çekiliyor. Bacaklarım tutmuyor. Nefesim yetmiyor. Gözlerim görmüyor. Ölüyorum! Az kaldı geçecek, bitecek diyorum ama ne göğsümün ortasındaki ıstırap son buluyor, ne aklımdaki onsuzluk beni terk ediyor. Nerede huzurum? Nerede mutluluğum? Yaşam sebebim nerede? Niye cehennem ayağıma gelmiş gibi. Ağlamak istiyorum. Sarılmak. Kokusunda kaybolup varlığıyla avunmak istiyorum. Kimim ben? Nerede yıkılmazlığım? Ona karşı o kadar güçsüzüm işte. Gözyaşlarım ne ara akmaya başlamış? Ne ara hıçkırıklarım yükselip içki şişeleri yetmez olmuş. Bilmiyorum. Çarem bir o kadar uzak. Bir o kadar imkansız.

Diyarbakır'a babamın yanına sığınalı iki hafta mı oldu yoksa üç müydü? Umurumda mıydı? Hayır. Havalimanından Şehmuz karşıladı beni. Ağzından Hoş geldin bile çıkmadı. Her zamanki gibi saksı rolüne bürünmüş benimle arabanın arkasına oturmuştu. Ben mi? Daralmışım, ölüyorum zaten. Arabayı kullanan bizim çocuğa "Aslanım sen geç dükkana ben kullanırım." dediğimde Şehmuz'la birlikte arka koltuktan inip ben direksiyona o yanıma geçti. Gideceğimiz

yere varana dek tek kelime etmedim. Vardık. Zaman durmuş ben yine beni ben yapan zamanlara dönmek istercesine Şehmuz'a anlattım durdum. O dinledi ben konuştum. O sustu ben konuştum. Ben bağırdım o dinledi. Ha beton ha taş, ne var ne yok, anlatırken kaşı bile oynamadı. Yani kendim çaldım kendim söyledim. Nerede mi? Her konuşmak istediği zaman ya da ben konuşmak istediğim zaman beni götürdüğü o yere... Dicle Köprüsü'nde.

"O kadar şey anlattım Şehmuz. Bir lafın yok mu? *Git sık herifin kafasına kurtul. Duygu sana kalsın!* demeyecek misin? Ya da *Hayvan oğlu hayvan sen ne şerefsiz çıktın. Sana sığınan kıza mı sevdalandın?* diye yüzüme yumruğu indirmeyecek misin? Kanımın bozuk olduğunu söyleyip, suratıma tükürmeyecek misin?" Ses yok. Bende keder birikmiş, dağlar tepeler kadar büyüktü öfkem. Bulmuşum Şehmuz'u nasıl susayım.

"Ulan hadi benim gibi beş para etmez bir piçi bırakta adam delikanlı çıktı. Dikildi karşıma *Seviyorum* dedi. Hem cesaretini kıskandım, hem hayatını yalan yok. Konuştu ya göğsünü gere gere. Aşkına sahip çıktı ya. Sırtımın ortasına tornavida yemiş kadar oldum. İyisi bu Pala! Hayırlısı bu. Adamın soyu belli sopu belli. Onu mutlu eder. Huzur verir." diye avaz avaz bağırıp tam tabirle kudururken Şehmuz elleri kaşe montunun ceplerinde, gözleri akan nehire kitlenmiş taş gibi oturuyordu.

"Konuşsana!" diye bağırmam onu etkilemedi tabii.

"Haşim'in suyu ısındı... çoktan ölmeliydi." dedi sanki beni hiç dinlememiş, ben avaz avaz kendimi yırtarcasına Duygu'yu anlatmamışım, bağırmamışım gibi.

"Noldu yine?" diyerek yanına yaklaştım. Haşim aklıma geldiğinde sızlıyordu içim yalan yok. Özlüyordum onu da, artık çok geçti.

"Bizim bir kaç araziye çöreklendi. Kasten yapıyor."

"Niye söylemedin?" diye sordum kederle. Hoş söylese ne yapacaktım. Yine bu sefer son ellemeyin diyerek susacaktım. Şu vicdanım, vefa borcum yok mu? Ya bitirecek beni ya yüceltecek.

Alayla "Sevdalanmıştın." dediğinde gücüm bitmiş hayata kahkaha atıyordum. Güldüm güldüm ağlamak istercesine güldüm ve sonrası sessizlik. Gülmek ağlamanın kardeşi değil miydi? Niye ağlayamıyordum ki. Geçen on beş dakika sonunda beklendiği gibi sessizliği bozan yine ben.

"Burası bana iyi gelecek." dedim bir taşın üzerine oturup, gözlerim kapalı huzuru akan suyun sesiyle yakalamaya çalışırken.

"İyi hazır gelmişken izin ver Haşim'i öldüreyim."

"Olmaz."

"Olur."

"Olmaz Şehmuz."

"Yanlış."

"Bırak tek yanlışım o olsun."

"Duygu?" dedi ya buna bir cevabım yoktu. Sanırım konuşmaya karar verdi. Toplasan on kelime."Bırakma onu. Git söyle. İster sevsin, ister nefret etsin...Sen söyle. Sonra yoluna bak. Bizim gibiler bir defteri kapatmadan huzura ermezler." dedi.

Bu kadar basitti aslında. Gel de bana sor. Ulan hayat! Ulan dünya!

Şehmuz yanıma gelip bana elini uzattığında sıkı sıkı tuttum. Beni boktan çıkarırcasına çekip kaldırdı. Tıpkı Apo'yu öldürdüğüm o gün gibi. Tam ayağa kalktım gülmemek için zor durdum ve "Kaç yaşındasın Şehmuz?"

"Yirmi beş." diyerek sırıtmaya çalıştı ama beceremedi. "Hep yirmi beş kal olur mu?" dedim ve yanyana yürümeye başladık. O sırada Şehmuz "Sedat..." diyerek cebinden bir zarf çıkardı.

"Bu ne?" diye sordum haliyle.

Yüzü başka bir şekil. Hiç bir şey söylemeden elindeki zarfı bana uzatıp "Bilal'den." dedi. Gözleri gözlerimden ayrılırken meraklı bakışlarım karşısında "Kendin oku." dedi ve arabaya bindi. Elimde zarf bir iki saniye öylece kaldım ve ben de arabaya bindim. Zarf elimde bir süre okumakla okumamak arasında kaldım. Okuyacak-

larım karşısında ne hissedeceğimi bilmiyordum ama okumalıydım. Zarfı yırtım içindeki kağıdı çıkardım. Özenle katlanmış tertemiz bir kağıt. Tıpkı Bilal gibi...

Abi...

Abi diyorum haddim olmayarak. O karanlık günlerde sana hiç abi diyemedim. Tek pişmanlığım bu abi. Bunun pişmanlığını ölene dek duyacağım. Nasıl abi derdim ki? Ne sesim vardı. Ne benliğim. Ben bir hiçtim. Belki halen bir hiçim ama yaşamayı sana borçlu olan bir hiçim. Yaşıyorum abi, sayende bir hayatım, geleceğe dair umutlarım var.

Göğsümü gere gere karşına çıkamayıp, sana olan minnetimi satırlara dökmeye çalışmam seni hiç unutmadığımdandır. Yüzüm yok karşına çıkmaya... sesim yok halen sana karşı konuşmaya. Senin istediğin gibi bir erkek olamadım. Ruhum zamanla yaşananlara boyun eğmeyi öğrendi de, ben anamdan doğan erkek çocuğuna boyun eğemedim abi. Bilal ismindeki o erkek çocuğu o lanet günlerde kaybolup gitti.

Yine de bugün hayattaysam tek sebebi sensin abi. Benim için yaptığın her şey için minnettarım. Hakkını helal et...

Mektup elimde ne kadar vakit öylece durdum bilmiyorum. Bilal tercihlerini mi yaşıyordu bilmiyorum. Ne olursa olsun hayatını kurtarmıştı onu biliyordum. Kendi ayakları üzerinde duruyordu. Benim diyen adamın bitiremeyeceği iyi bir üniversite bitirmişti. İşin doğrusu Şehmuz'dan alıyordum haberlerini.

Bilal'i, Nazlı ve Necati hariç herkese öldü demiştik. Böylesi daha iyiydi. Onun psikolojisini anlamaya çalışsam, yüz yıl o erdeme ulaşamazdım. Kendi istediği gibi yaşıyordu ya bu bana yeterdi. Ona *Ben sana bir erkek ol demedim. İnsan ol, kendi hayatını kur dedim ve sen bunu başardın.* demeyi gerçekten isterdim. Diyecek miydim?

Hayır... Acılarını hatırlatmanın gereği yoktu. Düşünceler kafamda uçuşurken benim yüzümde, iç huzurumu yansıtan bir tebessüm vardı. Elimdeki Bilal'in yazdığı mektubu küçük küçük parçalara ayırıp camı araladım. Elimi camın dışına çıkarıp avucumu açtığımda kağıtlar rüzgarda uçuşurken, tek bildiğim Bilal artık özgürdü.

Yola düşüp babamın dükkanına vardığımızda "Gel bir tas çorba iç." diye sormam adettendi. Ses yok. Bu hayır demekti "Eyvallah Şehmuz."

"Sen burada mısın otele ya da eve mi geçersin?"

"Haber veririm." dedim çünkü babamda kalma niyetindeydim.

"Alırım yarın." dedi ve ben inince gaza basıp uzaklaştı. Baktım karşı caddeye iki araba. Bizim çocuklar beklemede. Kaşe montumu çıkardım. İçimdeki takımın cekedini çıkarıp kollarımı kıvırdım. Bu çorba dükkanının kapısından girerken ben ne Sado'ydum ne de yılların yorgunu Sedat. Ben Hüsnü Baba'nın oğluydum. Bir o kadar çocuktum. Kapıdan içeri girip tezgahın arkasında elinde hesap makinesi burnunun ucunda gözlük bir şeyler hesaplayan babama "Kolay gelsin baba." dedim. Kafasını kaldırmadan gözlüğünün üzerinden bakıp "Kolay kolay...Geç içeri kazanları yıkarken kolay gelir." dediğinde ben gülümseyerek bulaşığa geçiyordum. *Be mübarek kaç günün bulaşığı bu?* diye isyan edecektim de edemem nasıl edeyim. Boynum kıldan ince. Mazlum olsaydı keşke diye geçti içimden...

Bir hafta boyunca burnumu dükkandan çıkarmadım. Sanki hiç bu dükkandan çıkmamış, dertsiz tasasızmışım gibi. Bekir her gün arayıp iyi olup olmadığımı sordu o kadar. Şehmuz ne yapsa bilemedi. Her sabah beni almaya diye geldi Hüsnü Baba'nın *Gelemez, bulaşık yıkıyor.* demesiyle geri gitti. Sıkıyosa bişi desin. Duygu, aradı sesi bir o kadar mutsuz, ağlamaklı. İşim var. diyip kapattım hep. Her sesini duyuşum yangınım. Onu unutma çabam, kederimde savruldukça savrulmamdı. Ne onu istiyordum ne onsuz yapabiliyordum.

***

Ali her gün aramalarının rutinini gerçekleştirip dönmem için dil döküp dururken ben elimde sünger bulaşıkları yıkıyordum. "Ne var ne yok Ali?" diye sordum.

"Benim yurtdışı işlerini erteledim sen gelene kadar ama çok sallayabileceğimi sanmıyorum." dedi özetle.

"İyi etmişsin. Bekir'i orada yalnız bırakma. Duygu da yalnız."

"Ne yalnızı abi! Deniz'le o gayet mutlu. Zaten..."

"Zaten ne?" dediğimde kanım çekilmişti.

"Bende seninle bu konuyu konuşacaktım. Selma yenge ağır yaptı. Bizim çirkin salya sümük."

"Niye?"

"Biz sen gittikten sonra Duygu'dan elimizi eteğimizi çektik, pek görüşmedik yani."

"Aferin size! Ulan Ali hadi senin kuş kadar çalışmayan beynin var. Bekir ne bokuna onu yalnız bırakıyor."

"Abi ama..."

"Duygu'ya bir şey mi oldu niye ağlıyor? Ulan söyle çabuk." diye delirme noktasında oradan oraya yürüyordum. Kalbim korkuyla acıyordu.

"Yok abi o iyi. Biz konuşmuyoruz ya, çirkin ağlaya ağlaya bizi özlediğini gerekirse Deniz'i bırakacağını söyledi. Sende soğuk konuşuyormuşsun. *Selma da Hadi Sedat'ı anladık size noluyor? Yemeyenin malını yerler...*" dedi ve küt diye bir sesle "Bekir ne vuruyon abi! Sen demedin mi Sedat'la sen konuş..." diye devam ederken Bekir "Ver lan telefonu basiretsiz herif! Her şeyi anlat mı dedim?" diye bağırıp aldı Ali'nin elinden telefonu ve "Sedat işin özü gelmen lazım." dedi direk.

"Tamam Bekir ben gelirim bugün." diyerek kapattım telefonu. Yine suçluydum. Yine suçluyduk. Günahsızdı Duygum. Tek istediği mutlu olmaktı.

Kendimi kalbimin en derinlerine saklayarak o gün İstanbul'a git-

tim. Bir o kadar nefessiz bir o kadar kendimden vazgeçerek. Duygu'nun Kadıköy'deki evinin önünde durmuş yukarı çıkacak cesareti toplarken Levent "Abi hayırdır anahtarın mı yok?" diyerek hızla cebinden çıkardığı anahtarla apartmanın kapısını sonuna kadar açtı. İş yaptı diye böbürlene böbürlene gülümseyerek baktı. Al ayağının altına dedi şeytanda, uymadım. Sinirle apartmana girip kapıyı kapattım yüzüne. Keşke asansör bozulsaydı. Elektrik gitseydi. Sonsuza kadar o göt kadar yerde beni unutsalardı. Şansıma tüküreyim ne elektrik kesildi ne asansör bozuldu. Duygu'nun katında durduğumda bin bir işkenceyle indim asansörden. Kapıya dayadım ellerimi gözlerim kapalı bir o kadar cesaretsizdim. O sırada Duygu'nun karşı komşusu Gül Abla'nın kapısından tıkırtılar gelmeye başladı. Anlaşılan yine meraktan kapı deliğinden izliyordu. Ya sabır mı çeksem, silahı çıkarıp deliğe dayayıp dünyasını mı değiştirsem düşünürken Duygu'nun ziline bastım kaçarı yok. Anahtarla açmak istemedim. Belki de olacak olanı geciktirmek istememdi maksadım. Duygu delikten baktı ve jet hızıyla kapıyı açtığında benim için batan güneş tekrar doğdu. Hani nefes alamıyordum ya tekrar ölümden yaşama dönmüş gibi solumaya başladım.

"Sedat!" dedi ve kollarını belime doladı. Hiç bırakmamak istercesine. Bırakmasaydı hiç, benimle bir olup sonsuza dek göğsüme dayansaydı o nur yüzünü.

"Hayırdır?" dedim taş yutmuş gibi kollarından sıyrılıp içeri girdim. Çok oyalanmadan banyonun yolunu tuttum.

"Kaç gündür görmüyorum seni bir haftayı geçti. Bir de hayırdır diye mi soruyorsun." dedi kırgınca. Tuvaletin kapısını açıp içeri girdim ve "İşim vardı." diyerek kapıyı yüzüne kapadığımda gözlerimi kapattım kapıyla birlikte. Düşüncelerim yoktu. Kelimeler yoktu. Ben yoktum. Hiç bir şey yoktu. Hızla üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup kendimi soğuk suyun altına atmam bir oldu. Ne kadar kaldım duşta hiç bir fikrim yok. Bana kalsa burdan hiç çıkmazdım da işte. Çıkacak, yine hiç bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışacak onun

mutluluğuyla avunacaktım. Duştan çıkıp belime havluyu aldım. Giyinmek için banyodan çıktığımda Duygu karşımdaydı.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda panik halini hissedebiliyordum. "Aç mısın? Bir şeyler yiyelim mi beraber?" diye sordu telaşla. Sabah ne kahvaltı etmiş ne sonrasında bir şey yemiştim. Uçaktan indiğimde ofise geçmiş bir kaç işi halletmiştim de bu saate kadar yemek yemek aklıma gelmemişti. "Bir giyineyim de..." dedim ve odaya girdiğimde Duygu'nun uçarak mutfağa gittiğini biliyorum. O ara Duygu'nun telefonu çaldı. Birinci çalışta açıldı. Sesini duyamıyordum ama bu saatte az çok Deniz'le konuştuğunu biliyordum. Kabullenmeye çalışırken giyinip odadan çıktığımda Duygu masayı hazırlıyordu. "Yumurta kırdım." dedi şirince. Küçük tavaya sığdırdığı beş altı tane yumartayı önüme koydu. Ses etmedim. Elime aldığım ekmeği koparıp ağzıma attım ama yutamadım. Yerimden kalkıp mutfağa geçtim. Buzdolabındaki rakıyla birlikte bir bardak alıp tam arkamı döndüm ki Duygu burnumun dibindeydi. "Ne!" dedim sinirle.

"Niye bana kötü davranıyorsun?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Aramıyorsun."

"İşler yoğun." diyerek masaya oturdum ve bardağı ağzına kadar rakıyla doldurdum. Tabii kafama dikmem bir oldu. Gevşemem sanırım üçüncü bardak rakıdan sonraydı. Duygu öylece oturup yemeğimi bitirmemi bekledi. Gözleri dolu dolu hiç ses etmedi.

Kendimi oturduğum sandalyeden kaldırırken elime tavayı aldım ve mutfağa geçtim. Ardımda elinde tabak Duygu belirdi. Dayanamıyordum yalan yok. Ona iyi de davranamıyordum. Kötü davranmak istediğimden değil. Alışsın diyeydi belki de. Sebebini çözemiyordum halimin gitmek en iyisiydi.

"Sabaha karşı evden çıkarım. Sesleri duyarsan korkma." dedim aniden. En iyisi buydu. "İşlerde bir sorun mu var?"

"Her zamanki gibi, bir şey yok."

"Yanımda uyu o zaman yoksa korkarım."

"Duygu! Git yat delirtme adamı." diye çıkıştığımda gözünden bir damla yaş aktı ve ayaklarını vura vura odasına gitti.

Onun bir damla gözyaşına ölürdüm. Bir adım attım gideyim yanına diye durdum. Sanki bedenim demir parmaklık, ruhum Duygu'nun yanına gitmek isteyen hükümlüydü. Avaz avazdı içimdeki ses. *Gitmelisin! Onu sarıp avutmalısın. Sende istiyorsun!* diye bağırıyordu ama gitmedim. Gidemezdim. Ona bunu yapamazdım.

Ayaklarımı sürüye sürüye mutfaktan çıkıp salondaki masanın başına oturdum. Bir bardağa baktım bir rakı şişesine. *Açıldı bir kere bitecek!* dedim içimden. Bardağı doldurdum ve "Şerefine Duygum!" dedim havaya kaldırdığım bardağa boğazımdan aşağı boşaltmadan önce. Saat ikiye gelirken yalpalamaya başlamıştım. Gitme, açıkçası kaçma zamanıydı. Kıyafetlerimi giyinmek için kendi odama gideceğime kendimi Duygu'nun kapısında buldum. Her zamanki gibi kapı ve ışık açıktı. Kapıda dikildim bir süre seyrettim onu. *Yapma!* diyordu mantığım *Kurtul artık!* Rakının aklımı bulanıklaştırdığı, kalbimi yüreklendirdiği bir gerçekti. Işığı kapatıp ne ara yanına uzandım bilmiyorum. Sıcağına bir hırsız gibi sokulup yastığa yayılmış saçlarını okşadım. Ta ki yorgunluğa yenilene kadar. Gözlerim aşkıma ihanet eder gibi kapanmaya başlamış, Duygu'nun huzuru beni çevreleyip, koynunda uyutmaya hazırlanırken kalkmak zorunda olduğumu biliyordum. Ruhumun gezinmek istediği saçlarını kokladım hiç gitmeyecekmiş gibi ve çektim kopardım kendimi. Hızla çıktım evden. Kapıda çocuklar iki araba bekliyordu. Birine zor attım kendimi. "Hava alanına." derken hiç gelmemiş, hiç görmemiş, onu hiç tanımamış gibi yapabileceğim yere geri gidiyordum.

Diyarbakır...

Sabaha karşı eve gitmek yerine beni karşılayan Şehmuz'la birlikte soluğu dükkanda aldım. Sanki dükkana girdiğimde bütün dertlerim

bitecek. Duygu aklımdan silinecek gibiydi. Kurduk çilingir sofrasını sessizce. Ne konuştuk ne bir şey söyledik. Başladık demlenmeye.

Şehmuz "Haber ver bir daha gidecekken." dedi ikinci kadeh rakıdan sonra.

"Veririm."

"Olmadı bir telefon et."

"Ederim."

"İş mi çıktı?"

"Hayır."

"İyi." dedi. Hüsnü babanın gelmesine yakın "Ben gideyim." diyerek bardağında kalan son rakıyı kafasına dikti gitti.

Masaya yapışmış kafamı dükkan kapısının açıldığını bildiren şıngırdayan zille kaldırdığımda karşımda Hüsnü Baba duruyordu.

"Erken geldin baba." dedim yakalanmışlığımı bastırırca. Hüsnü Baba hiç bir şey söylemeden mutfağa geçti ve elinde rakı bardağı Şehmuz'un kalktığı yere oturdu. "Baba ezan yeni okundu." dedim alayla.

"Onun yeri ayrı bunun yeri ayrı." diyerek bardağını doldurmama izin verdi. Ben tabaktakileri yenilerken bir yandan sabaha hazırlık olsun diye bulaşıkları halledip çorbanın soğanlarını soydum. Hüsnü Baba ufaktan başlamış demlenmeye. Kafasını kaldırıp sağ gözünle bana baktı ve "Eşek oğlu eşek! Niye önlük giymedin bulaşıkları yıkarken? Hasta olup kaytaracağını sanıyorsan umurumda olmaz." diye çıkıştı. "Baba ne kaytarması Mazlum'a özendim o kadar." dedim hüzünle.

"Özenme o masuma. Melek oldu o."

"Özeniyorum baba. Hemde çok özeniyorum. Bazen onun kadar akıldan yoksun olmak istiyorumda hala niye kendine, bize bunu yaptı çözemiyorum."

"Yıllar geçti ama çözemedim nedenini. Bilemedim o gülen yüzünün ardındakini. Çare olamadım. Elimden kayıp gitti. Sana çare

olur muyum onu da bilemem, ama denerim oğul. Anlat bana ne derdin var?"

"Bir derdim yok çok şükür." dedim. Anlatsam utanırım, yüzüm tutmaz. Duygu desem gözleri buğulanır. Daha tanımadığı halde onun için üzülür durur babam. Birde içimdeki yangını bilse çekip vurur büyük ihtimal. Kurtarır mı beni bu çaresizlikten? Zaten ölmek çare olmaz Duygu'suzluğa...

"Bir derdin olmasa onca işini bırakıp niye yanıma sığınasın? Kaldı ki sabahlara kadar niye içki şişelerinde derdini rakıda unutmaya çalışasın." dediğinde verilecek dürüst bir cevabım yoktu.

"Seni görmeye gelmek için illa bir derdim mi olması lazım?"

"Şimdi alırım seni ayağımın altına it oğlu! Sen kimi kandırıyorsun!"

"Baba Allah aşkına yapma yeminle..."

"Yemin etme boşyere."

"Baba iş için geldim. Hem de seni göreyim dedim." derken telefonum çalıyordu. Ali... Babamdan, Duygu konusundan kurtulmak için açtım telefonu yalan yok.

Ali "Abi nasılsın?" diye sordu tedirgince.

"Senden daha iyi olduğum kesin."

"Hadi ya! O zaman neredesin bende geliyorum."

"Olmaz. Otur oturduğun yerde."

"Gelmişsin nerdesin?"

"Geri döndüm. Siz boş bırakmayın orayı."

"Abi ne dönmesi atı alan Üsküdar'ı geçecek sen boş bırakmayın diyorsun."

"Ulan Ali, senin atına da sana da! Kapat lan telefonu sabah sabah!"

"Abi ne dedim şimdi?"

"Arama lan ben arayana kadar!" dedim ve telefonu kapattığımda Hüsnü Baba'yı unuttuğumu farkettim.

"Baba..." dedim çıt yok.

"Ya babam anlatırım yeni geldim daha." dedim. Ters ters bakarak yerinden kalktı ve çorba yapmaya geçti. Anlattım mı, hayır. Zaten Hüsnü Baba bir daha sormadı. Bir kere daha gittim sonrasında Duygu'nun yanına, bir kere daha cehennemden cenneti seyreder gibi nur yüzüyle avundum. Bir kere daha ölüp ceset misali ayrıldım yanından.

Damat Şehmuz...

Şimdiki zamanlar... Diyarbakır...

Geleli bir ay olmuştu. Madem Diyarbakır'a gelmiştim. Doğunun bütün maşalarını haberli habersiz ziyaret ettim. Toplantıda aldığımız kararlar için çalışmalara başlamak için daha iyi bir zaman olamazdı. İpini çektiklerim, yerini değiştirdiklerim derken gündüzler hareketli geçiyordu. Bütün öfkemi hakedenlerden çıkardım.

Ama... Geceleri zordu. Hele Levent'in gönderdiği Duygu'nun fotoğrafları canımdan can alıyordu. Deniz'le el ele göz göze. Bir o kadar mutlu...İyi gelecek demiştim ya burası, gözüme uyku girmez oldu. Boğazımdan tek lokma geçmezken rakı şişelerine akıttığım kederime çare yoktu. Bazen gökyüzünde bir buluta bürünüyordu Duygu. Bazen bir şarkının tek hecesinde buluyordum onu. Söyleyemediğim en güzel şarkı olup çıkıyordu dilimde. Aklım uyuşup gülüşünü düşününce hayat buluyordum. Sonunda onsuzlukta ölüyordum yine.

Beni dizginleyen tek yer Hüsün Baba'nın dükkanıydı. O yüzden buradaydım aslında. Tek kelimesi yetiyordu durulmama. İşim yoksa kendimi Hüsnü Baba'nın hakimiyetine bırakıyordum ya, biraz ol-

sun huzur buluyordu içim. Hüsnü Babanın dükkanında durulacak, Şehmuz'un yanında törpülenecektim.

Gündüz Hasankeyf'te yaptığım anlaşmanın gecesinde Ahmet Ağa beni konağında ağırlamak istemişti, gitmek şarttı. Şehmuz'u alıp gitmeye karar verdim. Sonuçta ben yokken yetki ondaydı.

Hazırlanmak için otele geçtim. Koltukta, Duygu'nun hayalimdeki yüzüyle yenik düştüğüm uykumdan çalan telefonla uyandım. Şehmuz gelmiş, beni bekliyordu aşağıda.

Otelden çıktığımda altı araba dolusu adamı görünce ister istemez "Noluyor Şehmuz?" dedim.

"Tedbir iyidir." dedi kısaca. Gerisi teferruat.

"Eyvallah." diyerek çıktık yola. Kurak, bir o kadar sarp yolların ardından bütün heybetiyle surlarlarla çevrili konağa geldiğimizde bizi Ahmet Ağa ve ailesi kapıda karşıladı. Erkekler konağın önünde, kadınlar konağın balkonunda.

Ahmet Ağa "Hoşgeldiniz!" dedi uzattı elini. Arkamızdaki arabaları görünce şaşırdı ama bir şey söylemedi.

Batı ne kadar çağa ayak uydurursa uydursun buraların kendi kuralları vardı ve Ahmet Ağa bu kuralları çağa uydurup adaletiyle yürüten bir adamdı. Yıllar önce benimle çalışmayı istememişti. Haklıydı. Herkesin harcı değil hem devleti, hem insanı, hem parayı yönetmek. Tabii zamanla işler değişti. Hakimiyet kavramı farklılaştı. Çakallarla uğraşmakta zorlandığında ona koşulsuz destek verdim. Çıkarsızca kolladım. Buraya geldiğimi haber almış ve benimle görüşmek istemişti. Artık kendi sınırlarını korumak için benimle çalışmak istediğini belirttiğinde gözüm kapalı kabul ettim. Detaylar konuşuldu ve olura varıldı. Artık Ahmet ağa, oğlu Şahin'le birlikte yeni oluşumda benimleydi.

Evin avlusuna girmemle üç beş koç ayağıma yatırılıp kesildi. Şehmuz yanımda, onu kessen kılı kıpırdamaz.

Ahmet Ağa "Hayırlı olur inşallah." dedi. "Eyvallah Ahmet Ağa. Ne

gerek vardı." dedim. Ahmet Ağa "Adettendir misafire ne verilirse geri çevrilmez. Bu koçlar sana ve yiğitlerine hediyemdir." dedi ve biz surlarla çevrilmiş kaleyi andıran evin terasında hazırlanmış on metrelik masaya oturduk. Terasın bir yanında sedirlerle çevrilmiş, sıra gecesini andıran sazlı sözlü çalanların ortasında çiğköfte yapılıyordu.

Ahmet Ağa'nın oğlu hayran hayran bana bakarken biz çoktan Türkiye, gelecek, terör ve Allah ne verdiyse iş konuşmaya başlamıştık. Şehmuz her zamanki gibi lal.

Konu nasıl evliliğe geldi pek bir bağlantı kuramadım ama "Oğlum Şahin'i on altısında evlendirdim. Şükür ki beş oğlu var. Gözüm arkada değil anlayacağın."

"Tahtlarına zeval gelmesin. Bahtları güzel olsun." dedim tebrik edercesine.

"Bak Sedat ben lafı dolandırmayı sevmem. Bende beş kız var. Üçü evli. Birinin yaşı küçük. Erkek istedik mevlam yine kız verdi. Diğerinin evlilik çağı geldi de geçti. Ben isterim ki iş anlaşmamızı akrabalıkla pekiştirelim." dedi ya yutkunamadım.

Yanlış duymuş olmalıydım. Yanımda oturan Şehmuz'a baktım doğru mu duydum diye. İlk defa Şehmuz'dan bir tepki geldi. Tepki dediysem dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Kapının girişinde Ahmet Ağa'nın dediği aklıma geldi. *Misafire ne verilirse geri çevrilmez.* Geri çevirsem olmaz. Evet desem olmaz. Deli gibi düşünmeye başladım. Bir iki saniye sanırım Ahmet Ağa'ya uzun geldi.

"Ne düşünürsün?" dedi sertçe. Evet yanıtını beklediği kesin.

"Senin kızın yaşı kaçtır Ahmet Ağa?" diye sordum.

Ahmet Ağa sıkıntıyla "Büyüktür ama sen yaşına bakma küçük duruyor." dedi.

"Kaçtır?" diye ısrar ettim.

"Yirmileri bitti bitecek." diyince içim ferahladı yalan yok. Oğlu gibi kızınıda çocuk yaşta evlendirmeye çalışsaydı benim plan işe yaramazdı.

"Sen nasıl lafı dolandırmadın, bende dolandırmayacağım. Benim bir sevdalığım var. Senin gibi ağanın kızını kendime kuma alamam. Sen bize cömertliğini gösterip sofrana oturtmuş, evini, gönlünü açmışsın. İş anlaşmamız ölene dek sürsün isterim. Sen gel Diyarbakır'ın sahibine akraba ol." dediğimde gülmemek için zor duruyordum.

Masadaki herkes Şehmuz'a bakarken Ahmet Ağa'nın bunu beklemediği bir gerçekti.

"Nasıl olur bilmem ki?" dedi Ahmet Ağa.

"Senin izninle, senin belirleyeceğin bir vakitte görüşürler. Baktılar birbirlerini beğendiler. Sen bana akraba, ben sana akraba. Bilirsin Şehmuz benim canımdır." dediğimde Ahmet Ağa "Hayırlısı öyleyse." diyerek memnun bir şekilde rakı kadehini benimle tokuşturdu.

Neden sonra "Şehmuz sen ne dersin bu işe?" diye sordu Ahmet Ağa.

Şehmuz dişlerinin arasından zoraki "Abi ne derse o." dedi demesine de bütün gece yanak kasları atıp durdu. Bu hayra alemet değildi.

Gece iki gibi biten sohbetin ardından biz ardımızda, yapılan anlaşmadan, kesilen sözden memnun olmuş Ahmet Ağa'yı bırakıp yola çıktık.

Yolda Şehmuz "Adem durdur arabayı!" diye bağırdı bizim şoför koltuğunda ki çocuğa. Ben mi? İzliyordum. Adem arabayı durdurduğunda "İn aşağı!" dedi ve hışımla kendide indi. "Siz geçin dükkana! Adem geç ön arabaya!" dedi ve şöfor koltuğuna geçip sinirle gaza bastı.

Hiç bir şey sormadım. Az çok başıma geleceği ve gideceğimiz yeri biliyordum.

Dicle Köprüsü'ne geldiğimizde ani bir frenle durduk. Ben aheste aheste arabadan çıkıp içkinin mayıştırdığı bedenime sigaranın zevkini yaşatmak adına bir dal çıkarıp yaktığımda Şehmuz hala arabadaydı. Sigaramdan bir iki nefes çekip onun bulunduğu cama

vurdum ve "Madem orada oturmaya devam edeceksin beni niye getirdin buraya?" diye sordum. Kapının açılıp Şehmuz'un içinden zebellah gibi inmesi bir oldu. Tam sigaramı dudaklarıma götürdüm bir nefes çekicem yumruğu yedim ama ne yemek. Sanırım sigarayı yutmuştum. Yerde kıçımın üzerine oturmuş kendime gelmeye çalışırken parmaklarımın arasındaki yamulan sigarayı çekmeye çalışmam kafamın güzelliğindendi.

Tabii Şehmuz ipinden kopmuş gibi üzerime doğru gelirken oturduğum yerde ısınmaya çalışıyordum çünkü gece uzun olacaktı.

"Kırk beş yaşındayım lan ben! Ne evlenmesi? Senin aklından zorun mu var? Kendini kurtarmak için beni mi ortaya attın şerefsiz! Ulan ben seni bu nehirde boğmaz mıyım?"

"Laf laf laf! Tek yaptığın bu." dedim alayla. Adam hiç konuşmaz. Maksat kışkırtalım da ağız tadıyla biraz dayak yiyelim.

"Ulan bir de dalga mı geçiyorsun? Temizleyeceksin bu işi. Ben kimseyle evlenemem anladın mı?"

"Yahu kızı bir gör dedik sadece."

"Görüp ne olacak lan! İstemiyorum diyorum anlamıyor musun?"

"İstemekle olmuyor bazı şeyler. Ben istiyorum. Benim lafımın üzerine laf söylemeyeceksin herhalde." dediğimde gayet ciddiydim.

Taşın soğuğundan kalkıp bir sigara daha çıkarmaya yeltendim ama başaramadım, çünkü Şehmuz beni yakamdan tuttuğu gibi diğer tarafa fırlattı.

"Seni de, senin lafınında..." diye üzerime çıkıp çeneme sıkı bir yumruk geçirdiğinde dizimle onu sola itip solumla yüzünün ortasına yumruğu geçirmem bir oldu.

"Yeter lan! Sanki canını istedik!" dediğimde biz başladık dövüşmeye.

Ne zaman kollarımda derman kalmadı ne ara yüzüm uyuştu söylemeye gerek yok. Kıçımın üzerinde doğrulduğumda, Şehmuz dizlerinin üzerinde ağzından gelen kanı tükürüyordu.

"Yaktın ulan beni!"

"Abartma hadi gidelim."

"Abartmak mı? Ulan yazık değil mi elin kızına!"

"Yazık Şehmuz yazık! Sana da yazık, bana da, o kıza hepten yazık. Ama senden iyisini bulamayacağı kesin. Ya dalında kurur bu saatten sonra ya da babası evde kaldı diye kör topal bir sapsıza verir. Anlayacağın kızın bulamayacağı bir damat adayısın."

"Çenene sıçayım Sado!" dedi. Biraz olsun siniri geçmişti. Benimse her yanım sızlıyordu. "Gidelim mi yoksa daha dayak yiyecek misin?" diye sordum.

"Gidelim. Bu gece sana bu yeter, rahat rahat uyursun."

Gerçekten ben o gece günler sonra deliksiz bir uyku çektim.

Sonra ne mi oldu? Ahmet Ağa işi hızlıdan aldı. İki gün sonra Şehmuz'u çağırttı. Kızıyla, Şehmuz'u yanyana getirmiş. Hatta bir saat kadar yalnız bırakmış. Bizimki beş karış suratla geldi. Ben merakımı gizlemiş, elimde bir sürü evrak, kapıdan giren Şehmuz'a bakmadım bile. Çuval misali kendini koltuğa attı.

"İki güne düğün var." dedi ya ancak kafamı kaldırdım.

"Ne?"

"Ne! Ne?"

"Şehmuz kızı beğendin galiba."

"Beğenmesem kaç yazar?"

"Lan bir bak dedik. Direkt git evlilik günü belirle mi dedik?"

"Sedat sıçtın sıvama istersen bak cinler tepemde." dediğinde gülesim geldi yalan yok.

"Şehmuz!"

"Tamam olan oldu. Hüsnü Baba'yı alıp bu akşam kızı istemeye gidelim." dedi ve çekip gitti.

O gece Hüsnü Baba, ben ve Şehmuz hazırlandık, adetlerin gereğini yerine getirerek gittik konağa. Hüsnü Baba gelin adayını pek bir beğendi. Ağzım açık kaldı benimde. Adı Gülşah'mış. Adı gibi

kendi de güzel. Allah Şehmuz'a bağışlasın. Ben kız şanslı falan diyordum ama, kızın huyuda yüzü gibiyse Şehmuz yaşamıştı.

Uzun lafın kısası prosedür gereği istedik, verdiler kızı.

Şehmuz konaktan çıkar çıkmaz "Allah razı olsun baba. Başımızı yere eğmedin. Buralara kadar zahmet ettin." diyerek sarıldı babamın eline. Babam "Senin için heryere gelirim oğul." diyerek elini öptürdü. Babamın bu zamana kadar elini öptürdüğü pek sık gördüğüm şey değildi.

Şehmuz bizden ayrı bir arabaya binerken, biz babamla arabanın arkasına geçip oturduk. Ali geldi aklıma. Yüzüm aydınlandı. Şehmuz'un düğününde o da olmalıydı. Birlikte çok dert paylaşmışlıkları vardı. Çıkardım telefonu bastım Ali'nin isminin üzerine tek çalışta açıldı.

"Döndün mü abi?"

"Dönmedim Ali! Dönmüyorum var mı lan!" diye delirtti beni yine.

"O zaman tası tarağı toplayıp geliyorum." demesin mi?

"Ali dua et..." dedim ve Hüsnü Baba'yla göz göze gelip "Ali bu akşama bilet al buraya. Şehmuz'u evlendiriyoruz. Üç gün buradasın."

"Şehmuz Abiyi mi? Hani bizim lal Şehmuz. Hani..."

"Hani diyip durma lan! Bak buraya gelince uslu dur alırım ayağımın altına."

"Abi söz valla uslu durucam. Yeminle Haşim'i öldüreyim diye tutturmayacağım. Yeter ki Şehmuz'u damat olarak göreyim." diyerek telefonu kapattığında Hüsnü Baba'ya kaydı gözlerim.

Arabanın penceresinden kederle dışarıyı seyrediyordu. "Baba neyin var?" diye sordum ama sormaz olaydım. Küfürün bini bir para. Saydırdı da saydırdı. Nefes almak için durduğunda

"Babam gözünü seveyim yine naptım?"

"Bu değildi senin için istediğim."

"Neydi baba istediğin?"

"Devlete yararın olsun, ismin kalsın istedim."

"Devlete yararım oluyor baba, daha ne yapayım?"

"Niye bu kızı sen almadın oğul?" dediğinde ne demek istediğini anlamıştım.

Acı yüreğime bir bıçak gibi saplanırken aklımda Duygu vardı. Benim olmayacaktı biliyordum. Ben onsuz yanarken, o kimbilir kimlerde mutluluğu bulacaktı.

"Gönlümde başka biri varken elin kızına haksızlık etmek istemedim baba." dedim. Hüsnü Baba kaldırdı yüzünü, ta gözümün içine baktı ama hiç bir şey söylemedi.

Ali ertesi gün gelmiş sanki o söz vermemiş gibi ilk cümlesi "Haşim'i ne zaman öldürüyorum?" olmuştu.

"Ulan ne Haşim'miş! Ne meraklısınız lan Haşim'i öldürmeye!" diye bağırmamla herkes şok oldu. Ali'yi görmek bana Duygu'yu ne kadar özlediğimi anımsattı. Tabii bu da sinir yaptı yalan yok.

"Abi yeter yaptıkları. Aldım haberlerini. Boyu bini aştı."

"Zamanını ben söylerim Ali!" diye çıkıştığımda, Ali "Aman neyse! Nerede bizim yeni damat?" diye Şehmuz'u kastederek bürodan çıktı.

Ali'nin gelmesiyle ölü toprağı serpilmiş damat tarafı, yani biz, biraz olsun canlandık. İyi ki gelmiş yoksa kamber kim olurdu hiç bir fikrim yok. Duyan geldi düğüne ama Ali'nin burda olmasıyla düğün düğüne benzedi. Şehmuz bile bir ara halay çeker gibi oldu.

Biraz keyfim yerine gelmişti ki,"Ali gelmişken seni de bir evlendireyim."diye kurduğum cümle torba ağızlı Ali'nin "İlk sen abi." demesiyle kafasına bardağı yediği zaman arasında kaçtı gitti.

Öyleydi böyleydi. Benim vefakar Şehmuz'u başgöz etmiştik. Şehmuz'u sırtına atılan yumruklarla gerdeğe soktuğumuzun sabahı İstanbul'a dönme vakti gelmişti. Bekir'i aradım geliyoruz diye.

Bekir kapatmadan önce "Abi Cumartesi bir mangal yapalım hep birlikte." dedi. Hep birlikteden kastı Duygu'ydu.

"Yapalım Bekir, yapalım." dedim ve bataklığa gömülmüş, son nefesi içime çeker gibi eziyet içinde kapattım telefonu.

Tam indik otelin lobisine, bir baktık ki Şehmuz karşımızda. Ben bir şey diyemeden, Ali densizi "Şehmuz abi yenge seni kapıya mı koydu?" diye espiri yapacak oldu. Şehmuz öyle bir baktı ki Ali ellerini havaya kaldırıp "Şaka yaptım!" diye tırıs tırıs arabaya bindi. Bizde bindik arkasından.

"Ali ilk babama uğrayalım. Akşam vedalaşamadık." dediğimde Şehmuz burnundan soluyordu. Ali pis pis sırıtmaya devam ederken konuyu dağıtmanın en iyi yolu işti. Şehmuz'a "Geldiğin iyi oldu, bir türlü fırsat bulup konuşamadım. Ahmet Ağa'ya güvenebilirsin ama sırtını yaslamaya gerek yok. Yeni oluşumda her zamanki gibi ya batarız ya çıkarız ama eski defterler dürülecek. Sen kuyruğu dik tut. Benden haber bekle. Samsun, Adana ve Maraş'takiler çalışmalara başladı. Trabzon zaten cepte. İzmir bizim. Ankara'da zaten sinek uçurtmam ama burası önemli biliyorsun yılanın başı burada. Antep'e bizim çocuklar destekle sağlam girecekler. Haberin olsun. Belki bizden oraya kaymalar olur." dediğimde Şehmuz geldiğinden beri koruduğu sessizliği "Peki Haşim?" diye bozdu.

Ali "Hay ağzını öpem!" diye araba kullanırken çoştu. Ben mi? Cinler haydi halaya demeye bile gerek yok, hepsi kafamda horon tepiyordu.

"Ulan! Türkiye yerinden oynayacak sizin derdinize bak. Haşim siksin sizi!" diye bağırdım en nihayetinde.

Şehmuz "Sonunda ölecekse olur!" dedi normal bir şey söylemişim gibi.

Ali "Çüş!" diye hayretle ona baktı doğal olarak.

"Haşim'i ellemeyin onunla kozlarımı paylaşmadan ölmeyecek. Zamanı var." dediğimde ikiside memnuniyetsizce sustular.

Ben dükkanın önünde durduğumuzda yine takım elbisemin ceketini çıkarıp gömlek kollarımı sıvarken Ali "Abi hala mı?" diye sordu.

"Yiyorsa sen gir o ceketle içeri!" dedim sinirle. Kaldı ki babamın karşısında takım elbise içinde olmak beni kasıyordu. Onun karşısında takım elbiseli kendimi çok eğreti hissediyordum.

"Valla Hüsnü Baba ağzıma sıçar." dedi Ali ve üzerindeki ceketi çıkardı.

Şehmuz "Diyorum sana bu dükkan iyi gelmiyor diye ama beni dinleyen kim?" dediğinde Ali "Şehmuz sana evlilik yaradı. Bir dillendin bir dillendin. Bülbül gibi şakıyorsun." dediğinde kendini arabadan atmasa Şehmuz onu öldürecekti. Tepişmelerine gülsem bir türlü gülmesem bir türlü. Babamın yanına kaçtı Ali akıllılık edip.

Babam Ali ile kapıdan giren bana bir tepki vermedi de, Şehmuz'u görünce "Bismillah! Oğul senin burada ne işin var?" diye sordu haliyle.

"Bende sordum ama cevap alamadım baba." dedi Ali alayla.

Şehmuz "Baba izin ver Ali'nin kafasını kopartayım."

"Otur Şehmuz! Ali, Sedat kurun kahvaltı masasını, ama rakılı olsun." dediğinde Ali "Yaşa baba!" dedi.

"Ali, Bekir'e haber ver gecikeceğimizi meraklanmasın." dedim.

Ali yanıma geldi ve "Niye küfür yiyeceğim aramalar bana kalıyor?" diye sorarken Bekir'in numarasını tuşladı. Bekir'in bağırması kulaklarıma dolduğunda Ali ben sana söylemiştim bakışıyla beni süzüyordu.

Bekir "Bezdim ulan! Duygu'ya ne diyeceğim ben şimdi!" dedi ve telefonu Ali'nin yüzüne kapattı.

"Duydun!" dedi Ali ve başka bir şey söylemeden mutfağa geçti. Ben mi? Yine boşluk. Zaten sıvamışım kolları, geçtim çorbanın başına. Babam belli konuşacak Şehmuz'la. Ali mırıl mırıl ıslık çalarak yan masayı bir döşedi ki gören düğün yemeği hazırlanmış sanır. Gerçi düğün yemeği olmasında bir sakınca yoktu çünkü aramızda yeni damat vardı. Pala Şehmuz, Lal Şehmuz yeni ismi Damat Şehmuz...

Ali "Baba masa hazır. Buyur." dediğinde babamın bana bakması yeterliydi. Elimdeki koca çorba kepçesini bırakıp masaya geçtim.

Babam Şehmuz'un sırtını okşayarak masaya otururken son cümlesi "Yeter cehennemde yaşadın. Artık cennet vaktidir. Yeter ha Şehmuz!" dedi ve konu kapandı. İlk defa merak ettim. Neden Şehmuz'a lal dendiğini. İlk defa merak ettim neden kayıtsız şartsız Apo'ya kendini bağladığını. İlk defa merak ettim niye beni geçmişte adam etmeye uğraştığını. Soracak mıydım? Hayır. O anlatırsa anlatacaktı.

Biz sabahın dokuzunda oturduğumuz masadan gecenin üçünde kalkamadık. Babam bırakmadı.

En son Ali "Hüsnü Babam, büyüksün! Gel babam bizimle İstanbul'a o zaman dertlerimiz biter be babam." dediğinde eli kolu kalkmıyordu.

"Ne derdiniz var oğul?" dedi babam.

"Duygu evlenip gidecek! Biz yine yetim, yine öksüz kalacağız be babam!" diye ağzına koca ekmeği sokuşturduğunda Ali'yi öldürmenin türlü türlü halini gözümde canlandırıyordum.

Hüsnü Baba "O kız kuş kadar ne evlenmesi?" dedi ya Ali "Ohoo baba ondaki talipler İstanbul'u on kere turlar. Büyüdü artık! Güzelleşti serpildi. Ele avuca sığmaz oldu. Bir görsen benim çirkinimi."

"Seni bilmesem yanlış anlayacağım Ali." dedi babam.

"Anlama babam anlama. Küçük annem o benim. Kardeşim, çirkinim." diye ağladı ağlayacak.

"Ali Allah seni yanına alsa da bir kurtulsak." diyebildim kelimeleri toparlayabildiğimce. Ali elindeki çatalla ağzını bulmaya çalışırken halen peyniri yeme heveslisiydi.

Hüsnü Baba "Hayırlısı olsun o zaman." dedi. Hayırlısı neydi? Kimin için? Ne için?

Elinden bir şey gelmiyorsa...

Şimdiki zamanlar... Kartepe...

İstanbul'a uçakla gitmek istemedim. Niye mi? Belki de başıma geleceği erteliyordum. Duygu'yu görmek yarama tuz basmak gibiydi. Bedenimden kopup ona aşkını haykırmaya çalışan ruhumun parçalanmasıydı Duygu'yu görmek. Deli gibi gülüşünü görmek istemekle ondan uzak durmaya çalışmaktı eziyet. Yolda arabayı ben kullandım. Bir o kadar yavaş...Ölüme gidercesine isteksizdim.

Ali "Abi yorgunsun sanırım ben geçeyim direksiyona. Bu yol bitmeyecek senle." dedi sabırla.

"Bitmesin Ali. Bu yol hiç bitmesin." dediğimde sustu. Bursa tabelasını gördüğümde "Ali şu Bursa'daki işi halledebildiniz mi?" diye sordum.

"Yok abi bu hafta gideceğim." dediğinde ben Bursa yoluna sapmıştım bile.

"Sanırım Bursa'ya gidiyoruz?" diye sordu Ali.

"Evet." dedim açıklamaksızın. Biz Bursa'ya gittik gitmesine de işler tıkırında. Her şey yoluna sokulmuş hiç bir sorun kalmamış.

Ali "Hadi gidelim abi." dediğinde el mecbur yola çıktık. Cumar-

tesi sabahı sekiz gibi Bekir'i aradım. Sonuçta gecikeceğimizi haber vermiştik ama her şeye rağmen yetişmiştik.

"Bekir!"

"Efendim Abi?"

"Biz İstanbul'a varmak üzereyiz."

"Döndünüz mü?"

"Evet."

"Abi niye önceden haber vermiyorsun? Biz de Kartepe'ye gidiyorduk." dedi Bekir sıkıntıyla. O zaman el mecbur Duygu'yu yalnız görecektim.

"Tamam ben Duygu'ya geçerim o zaman."

"Abi Duygu bizimle, Deniz de."

"Ulan ben sizin hangi soyunuza küfür edeyim. Madem adamla tatile çıkacak kadar samimi oldunuz ne getirttiniz lan beni!" diye o sinirle telefonu kapattım. Elim ayağım titriyordu.

"Bende kabahat sizin aklınıza uydum. Allahın salakları! Lan siz benimle dalga mı geçiyorsunuz. Adama bak! Kartepe'ye gidiyorlarmış. Ulan bana yapılır mı lan bu! Sikicem lan belanızı!"

Ali "Ne oldu diye sormaya korkuyorum. Kim kimle Kartepeye gitmiş?" dedi demesine de hırsımı çıkaracağım yanımda bir tek o vardı.

"Bok oldu! Hiç ayarınız yok lan sizin! Bu mu lan konuşmuyoruz dediğiniz. Bu mu lan içinize almadığınız! Bekir Kartepe'ye gidiyormuş! Ben sizin ayarınızı sikeyim!"

"Ne var bunda?"

"Ulan Deniz ve Duygu da onlarlaymış. Daha ne olsun!" diye avaz avazdım. Ali'de renk menk gitti. Sessiz kaldı ilk. Tabii sessizlik onun bünyeye ters.

"Bekir'in ne suçu var. Biz sana onca laf ettik birini dinlemedin." dedi ciddiyetle.

"Tamam Ali tamam, yine giren bana girdi."

"Bu olayda her şeyi yapanda edende sensin abi. Hiç kusura bakma." dediğinde tam ona bütün sinirimi kusacağım, telefonum çalıyordu.

"Ne var Bekir?" diye sinirle açtım telefonu. Belli cinler tepesinde belli etmemeye çalışıyor Laz oğlu laz.

"Abi siz gelsenize. Orada mangal yaparız. Söz verdik Duygu'ya."

"Bekir gelip o mangalda kesip kesip seni pişirmezsem bana da Sado demesinler!" dedim ama ses yok.

Bir iki saniye sonra "Tamam biz gidince odaları ayarlarız." dedi ve ben bir şey söylemeden kapattı.

"Lan kapattı ya!" diye mal mal Ali'ye baktım.

"Abi olmaz gitmezsek. Deniz korktu der."

"Niye korkucam lan! Kimden korkucam? Yedi sülalesini gömerim lan ben onun ne korkacam!" diye avaz avaz bağırırken direksiyon elimde kalacaktı. Hırsımı direksiyondan çıkarırcasına vurup duruyordum. Sinir tavan. Tabii Ali'de ses kesildi anlamı olmayan delirmiş bağırışlarıma.

Beynim uyuşmuş, kendimi ne hale düşürdüğümün derdindeydim. Nasıl katlanacaktım. Ne yapacaktım bilmiyorum ama tek bildiğim ruhum bedenime dar geliyordu artık. Devamlı içimde ağlamaya hazır aciz biri vardı ve ben onu susturup duruyordum. Elim ayağım kesilmiş uyuşmuştum. Arabayı zor durdurup aşağı indiğimde Ali de benimle indi. Yaktı bir sigara verdi ve "Abi ben gidelim dedim ama gitmeyelim istersen. Bizde bahaneden bol ne var? Buluruz bir şey."

"Ölümden kaçılmaz Ali! Bırak tatavayı da geç direksiyona!" dediğimde Ali bir yorum yapmadı. Hayret!

Geçti direksiyona bastı gaza ve "Direk geçelim mi? Kıyafet ayarlayalım mı?" diye sordu.

"Alırız orada Alim. Şimdi uğraşacak ne gücüm var ne aklım." dedim bezmişçe.

"İzin ver ben halledeyim bu Deniz işini. Zaten Duygu'nun gönlü olsa *Ben vazgeçtim Deniz'den.* diyerek bize gelmezdi be abi."

"Ali... Güzel Alim niye anlamak istemiyorsunuz. Yılların alışkanlığı var kızda. Biz olmadan markete bile gitmedi. Bocalaması doğal. Alışacak. Yuvası olacak."

"Abi yeminle böyle konuşuyorsun ya sana Allah ne verdiyse dalmak istiyorum. Selma bile anlamış seni. Bir tek bizim salak Duygu anlamadı. Seninde ondan kalır yanın yok. İnadım inatsın."

"Kapat çeneni Ali. Deniz'e düzgün davranacaksın. Orada arıza çıkarma!" dedim demesine de ayaklarım geri geri giderken şimdi bu bana reva mıydı?

Sıkıntıyla gözlerimi kapattığımda uyku kaçıştı diyeceğim ama benimki baygınlıktı. Kaç gecedir uyumuyor, kaç gecedir kadehlere saklanıyordum. Ali'nin "Abi geldik." demesiyle faltaşı oldu gözlerim. Bir şey demeden indim ve etrafı kolaçan ettim. Otelin karşısında kar kıyafetleri satılan bir mağaza vardı.

"Ali gel ilk şuradan bir şeyler alalım. Ayağımızda kösele ayakkabılar, tam köyden indik şehire olacağız yoksa." dedim ya Ali başladı "Ayağında kundura! Ayağında kundura! Yar gelir dura dura..." diye türkü çığırmaya. Allahım beni bir akıllısı bulmaz yeminle.

Mağazaya girdiğimizde satıcı kız hemen bizimle ilgilenmeye başlamıştı. Sonrası mı? Ali yine başladı kıza dört nala koşmaya. Botları, kalın pantolonları ve tabii kalın kar montlarını çektik üzerimize ve iliğimize kadar ısındık. Ali ödemeyi yaparken benim gözler otelin çevresini araştırıyordu. Niye mi? Duygu'yu görürmüyüm diye niye olacak. Otele girdiğimizde resepsiyona geçtik. Bekir odalarımızı ayırtmış olmalıydı. Ali resepsiyondaki görevliye bizim kayıtları yaptırırken istemsizce Duygu'yu arayan gözlerim en nihayetinde onu gördü. Deniz'le el ele otelin kapısından giriyordu. Beni görür görmez elini ateşten çekercesine çekti Deniz'in elinden. Bir iki saniye bocaladı ve hızla bize doğru gelmeye başladı. Kalbim sıkıştı. Ağlamak isteyen biri vardıya içimde o artık ağlamak istemiyordu.

O ölmek istiyordu. Cehennem azabı yaşıyordu kalbim. Bakışlarımı hızlıca çektim Duygu'dan. Güya onu görmedim. Duygu cesaret edemedi ilk bana sarılmaya.

Ali'nin "Kız bu ne hal! Kardan adam gibi." demesiyle döndüm onlara. Duygu'nun gözler bende Ali onu kucaklayıp kaldırırken "Bir dahaki sene olimpiyatlarda beni izlersiniz." dedi şirin şirin. Oy ben sana ölürüm de işte... Ben Duygu'nun gülüşünde kaybolmuşken birden karabasan misali Deniz'in sesi duyuldu. Ne ara yanımıza gelmişti canına ok tıkadığım herifi bilmem.

"Tabii, havlu getirir götürür." dedi. Ben mi? Beton, duvar bilumum inşaat malzemesinden halliceydim. Sinirden kudururken Duygu, Ali'den kopup bana sarıldığında her şey silindi. Reva mıydı kokusu? Hak mıydı sıcaklığı? Yine kollarımdaydı. O hep kollarımda olmalıydı da ben razıydım uzaktan sevmelere. Dünya şimdi batmalı, zaman durmalıydı. Ben... ben yoktum. O vardı. O ve bana sıcacık sarılan cılız kolları. Ve ben o cılız kollara ölürdüm. Yine burnunu göğsüme gömmüş, kanım çekiliyordu. Sevinçle "İyi ki geldiniz." dedi. Dayanamadım. Saçlarına gömdüm yüzümü kokladım doyasıya. Son bir kez daha dedim içimden. Son bir kez daha... Kaçamak bir öpücük kondurdum ölüme gidecek mahkum gibi. "Geldik." dedim dıştan. *Canom* dedim içimden.

Ali yetişti imdadıma "Benim Zeynep gelemedi tabii." dediğinde ben dağılmış aklımı toparlamaya çalışıyordum. Duygu "Ya bırak şu sümüklüyü! Hatice'nin dibinden ayrılmıyor. Hatice'nin kafasına sık, o zaman Zeynep işe yarar." diye konuşurken ben her zamanki özlem dolu hayranlığımla onu seyre dalmıştım. Rüyam saniyeler içinde Deniz'in Duygu'ya doğru sokulmasıyla kabusa döndü. Burnuna uzandı ve "Sen kendi sümüğüne bak!" deyip eliyle sildi. Beni bu hayata getirenlerin, topunun sülalesini sikiyim!

Duygu, Deniz'in hareketiyle ne yapacağını bilemedi. Gözlerimden gözlerini çekmesiyle "Ben odama çıkıyorum. Siz de yerleşin.

Selma'yla Bekir'i arar, buluşuruz." diyerek uzaklaşırken ben bir daha onu görmeyecek gibi baktım ardından. Benim aksime Deniz mutluluk sarhoşu, güler yüzüyle uzaklaşmasını seyretti. Kıskançlık aşka karışıp damarlarımda dolanırken uyuşmuş bedenimin içinde avaz avaz bağıran bir ben daha vardı.

Yıllardır gördüğüm kör kabuslar teker teker gerçek oluyordu. Benim öksüzüm, pamuklara sarıp sakladığım, bir gözümden bir gözüme emanet edemediğim hasretim benden kopuyordu. Ruhum bedenimi terk ediyordu.

***

Ali vazgeçmedi. Her fırsatını bulduğunda *Abi...* dedi. *Bırak ben halledeyim.* dedi. *Öldün ağlayanın yok...* dedi. Haklıydı. Aklım ruhuma müebbet vermiş, bedenimle bir hareket ederken içim can çekişiyordu da son darbe hep birlikte otelin lobisinde çay içerken geldi.

Konu Bekir ve Selma'nın bebek meselesinden Deniz'in üstü kapalı evlilik teklifine nasıl geldi sorusuna bir cevabım yoktu.

Ali "Bizden kız almak öyle kolay değil." dedi dişlerini sıkarak.

Selma "Ne o, hendek mi atlayacak? Abi sen ne diyorsun?" diye sorduğunda ağzımdan çıkanlar benim kelimelerim miydi değil miydi bilmiyorum.

"Duygu isterse neden olmasın? Siz bir karara varın da..." dedim kusarcasına. Bekir ve Ali şok olmuş bana bakıyordu.

"Ya bir dakika ya! Olmadı şuraya bir nikâh memuru getirin." dedi Duygu. Deniz "Fena fikir değil." dediğinde göz göze geldiler ya bok çuvalından farksızdım.

Selma "Tamam Deniz, sen yarın çiçeğini çikolatanı al gel." dediğinde Ali "Yok artık!" dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Deniz.

Selma kaşı havada, inadına gözlerini bana dikmiş "Tabii, Duygu mutlu olacak ya! Gerisi boş." dedi çenesi yukarıda. Ben mi? Beyin

ölümüm gerçekleşmiş fişimin çekilmesini bekliyordum. Sonrası yok.

Çay faslı bitiminde Duygu, Deniz'le ortadan kayboldu. Bekir, Selma'yla. Ali'yi zaten saymıyorum. Kim bilir nerede hangi hatunu kafeslemeye çalışıyordu. Ben mi otel odası mezarım gibi yatağın üzerinde yüzümde yastık kapatıp kendimi boğmaya çalıştım bir süre. Sonra oda üzerime üzerime geldiğinde aşağı inmeye karar verdim. Belki bir şeyleri bahane edip buradan uzaklaşmak en iyisiydi de gidemiyordum. Belki de kalıp gerçeklerle yüzleşmekti benimkisi. Belki de intihar ediyordum.

Resepsiyonun önünde Duygu'yu yalnız gördüğümde ayaklarım istemsizce ona yürüdü. Aklım *Geç olmadan ona söyle! Onu kaybedemezsin!* diye bağırırken ikilemi yaşadığım bir gerçekti. Söyleyebilir miydim? Ona bunu yapabilir miydim? Kendi perişan hayatıma onu dahil edip huzursuz bir hayat geçirmesine izin verebilir miydim? Elimin kanıyla ona nasıl dokunurdum... Her şeyi geç, beni ister miydi?

Duygu resepsiyon bankında duran çiçekle uğraşırken öylece dikildim. Dönüp şaşkın bakışları arasında belime sarılıp o güzel kokusunu bana bahşettiğinde kendimi yakalanmış gibi hissettim. Çiçeği kastederek "Bu ne?" dedim sertçe.

"Deniz göndermiş." dedi Duygu gülümseyerek. Ulan Ali'nin dediği doğruydu. Aşkımı söyleyip ne olacaktı. Ne söylemesi? Atı alan Üsküdar'ı geçmiş ben acabalarımla boğuşuyordum. Duygu mutluydu. Benim ona gösteremeyeceğim sıcaklığı, aşka dair ne varsa Deniz altın tepside sunuyordu.

Nefesimi tutup "Ben yemeğe geçiyorum, geliyor musun?" diye sordum sertçe. İlk defa onun elini tutmadan yürüdüm çünkü bundan sonra tutamayacaktım.

Yediğim lokmalar boğazıma takılırken, yemek tam beklediğim gibi geçti. Deniz Duygu'nun her şeyiyle ilgilendi. Görmemek, duymamak için elimden geleni yaptım.

Bekir ve Ali'nin markajında olmamın sebebi belliydi. Benden bir

patlama bekliyorlardı. Duygum mutluydu ya... Kan tükürüp kızılcık şerbeti içecek, onun için dayanacaktım. Yemeğin sonunda hepsi otelin barına geçtiler. Benim için gitme vaktiydi. Daha fazla Duygu ve Deniz'i bir arada görmeye tahammül edemeyecektim. Duygusuzluk bana bir ömür yeterken mutluluğu en büyük avuntum olacaktı. Bir kaç telefon görüşmesinden sonra otelin barına yanlarına geçtim. Niyetim haber verip İstanbul'a yola çıkmaktı. Gelde git. Oturup Bekir ve Ali'yle dans ederken seyrettim öksüzümü. Ne çabuk büyümüş, ne çok güzelleşmişti.

Mutluluğu gözlerinden okunurken onunla dans etme sırası Deniz'e geldi. Çalan şarkı bitip yeni bir şarkı başladığında kulaklarıma dolan kelimeler derdime dert katıyordu. Hangi ara kalkıp, hangi ara dans eden Duygu ve Deniz'in dibinde bittim bilmiyorum. Hangi ara onu kollarıma aldım kokusunu duyduğumda kendime geldim. Bir eli göğsümde avucumda sıcacıktı. Gözleri gözlerimde, şaşkın bir o kadar meraklıydı.

Kederimi anlatmak istercesine "Dinle!" dedim şarkıyı kastederek.

Elinden bir şey gelmiyorsa
Aşktan için yanıpta sönmüyorsa
Yüzün eskisi gibi gülmüyorsa
Azalıyor insan, tükeniyor insan
Artık içinde rüzgâr esmiyorsa
Gönül telinde kuşlar ötmüyorsa
Yanılıyor, azalıyor, ölüyor aşktan

Bora Duran : İnsan

Duygu, gözlerime bakarken "Bu şarkı çok güzel." dedi. Her şey tükenmiş söylenecek hiç bir şey kalmamıştı. "Evet" dedim. Trabzon'da olduğu gibi aşk dolu bakışlarımdı anlatamadığım kelimeler. Ve her güzel şeyin bir sonu vardı.

Biz tam masaya geldik. Deniz ortadan kaybolmuş. Duygu, Deniz'in derdine düştü. Ben mi? İçkinin kollarında kederimi yine kadehlere anlatıyordum. İçim çekilip sabahın körüne kadar içtim. Ali'm bırakmadı beni.

"Kalk Ali'm kalk, gidip yatalım." dediğimde "Abi boşver yatmayı dönelim İstanbul'a kahroldun geceden beri." dediğinde sesim çıkmadı. Doğru söze ne denir.

"Kullanabilecek misin?" diye sordum.

"İyiyim ben." dedi ve ben lobide koltuğa yığılmış onu beklerken hesabı halletti. Bekir'i aradığında Bekir uyku sersemi apar topar lobiye indi.

"Hayırdır bir durum mu var?" diye sordu gözleri pörtlemiş.

Ali "Biz bekarız Bekirim. Ne durum olsun. Nerde sabah orda akşam." dedi alayla.

Bekir derin bir nefes aldı. "Sedat, emin misin?" diye sordu.

"Yürü Ali yürü. Bekir son kararın mı diye sormadan gidelim." dedim ve rakının verdiği uyuşmuşluğa sığınarak gülümsemeye çalıştım. Ali ve Bekir ne konuştu bilmiyorum çünkü ben otelin önünde bekleyen bizim arabaya çoktan binmiştim bile.

Ölmek değil de sensizlik çok zor olacak...

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

Ali, İstanbul'a bir saatte giderdi de gece içtiğimiz onca şişe rakıdan sonra çorbacıda durup içimizi temizleyelim dedik. İki tabak işkembeyi mideye indirip tekrar İstanbul'a koyulduk. Nasıl temizlikse...

İstanbul girişinde "Beni Kadıköy'e bırak." dedim ruhum çekilmiş gibi. Ali merakla bir iki saniye baktı suratıma ama bir şey demedi. Evin önüne geldiğimizde "Abi çocuklara haber veriyorum. Ne olur ne olmaz. Akşam burada mı olursun? Alırım seni olmazsa."

"Sen Necati'nin oraya geç gelirim ben. Diyarbakır onsuz çekilmiyor, görelim bizim tosbayı. Bir büyük iyi gider bu gece." dedim.

"Abi Gazi'deki buluşmaya gitmiyor muyuz?" diye sordu.

"Gece çöpe mi girdi Ali'm. Gidelim bir görelim Necati'yi sonra gideriz." dedim efkarla. Duygusala bağlamış olabilirdim. Ali'ydi konuştuğum, neyi saklayacaktım ki. Ben ben olmayacaksam Ali'nin, Bekir'in yanında ne anlamı vardı onca senenin. Saklamaya çalışsam da bilirdi Ali beni. İçimi dışımı gözümden okurdu. Boşuna mı yiyordu benden dayağı. İnadıyla içime işliyordu söylemek istedikleri. Çıkamayınca işin içinden basıyordum tokadı. İyi mi ettim kötü mü

bilemiyorum ben bu Ali'ye ve Bekir'e de, onlar olmasa bu kahpe dünya hiç çekilmezdi.

Ali "Abi gözünü seveyim çocukları ayırma yanından. Yeni oluşum falan derken bok yoluna gitme. Kafan bir dünya zaten. Etme eyleme bak Leventler kapıda. Yalnız gezmede, yüreğimize indirme. Diken üstündeyiz zaten." dedi nefes almadan.

"Ali bas git! Ne konuştun sabahın köründe." dedim ve arabadan indim sahte bir sinirle.

Ali konu güvenlik olunca Bekir'i aratmaz. Telefona sarılmış çocukları aradığı kesindi. Apartmana girdiğimde asansörü kullanmak yerine merdivenleri kullandım. Bacaklarım açılsın, uyuşmuş bedenime kan gitsin diye. Ağır ağır çıktım merdivenleri. Duygu yoktu ya geri geri gidiyordu ayaklarım.

Duygu'nun kapısına geldim, yine her şey aklıma doluştu. İçim katıldı. Yine onsuzluk sardı kimsesiz yüreğimi. Sabırla anahtarı çıkarıp kapıyı açtım. Kokusu çarptı bir avuntu gibi yüzüme yüzüme. Derin derin soludum. Ne çok ağlamak istiyordum da ağlayamıyordum. Gözlerimi kapatıp güçlü olmaya çalışsamda yalnızlık en büyük düşmanımdı. Birisi yoksa yanımda ne kalkanlarım oluyordu ne o kendine duvarlar ören Sado. Yalnızken Duygu'nun hasretiyle kavrulan, yetimhane köşelerinde sevgiye aç o küçük çocuk geri geliyordu.

Bedenimde kalan son gücü koltuğa oturmakla tükettim. Sonra mı sonrası yok. Kaç saat orada öyle hareketsiz oturdum umurumda değildi. Onsuzluğu yaşıyordum. Kokusunda, evinde. Güneş vurdu sırtıma ama ısıtamadı Duygu'suz buz tutmuş yüreğimi. Sonra yavaş yavaş kayboldu güneş. Tıpkı hayatta hiç bir izi olmayan ben gibi. Tıpkı ben ve hadsiz sevdam gibi karanlığa gömüldü ev. Ne zaman mı kendime geldim. Kapının tıkırtılarıyla. İlk silaha sarılma iç güdümü bastırdım. Alt tarafı ölürdüm. Niye ölüm kelimesiyle içim huzur doldu? Sorusuna bir cevabım yoktu. Zaten düşünecek zamanımda yoktu. Kapı açılıp, Duygu'nun duvarda ışığın düğmesini bulmaya çalışan eliyle çıktım cehennemden.

Işığı açıp beni görmesiyle "Sedat!" dedi en korkmuş sesiyle. Şimdi kalkıp ona sarılıp korkma demek vardı da dememeliydim.

"Duygu..." dedim hiç bir şey yokmuş gibi. İlk ne diyeceğini bilemedi. Sonra doğal olmaya çalışarak "Niye karanlıkta oturuyorsun?" diye sordu. *Sensizlikten* diyebilmeyi öyle isterdim ki.

"Bilmem, karanlık bana iyi geliyor." dediğimde daha fazla bu ağır yükü taşıyamayacak gibi ağlamakla susmak arasında savaş veriyordum. Duygu ayakkabılarından kurtulmadan hızla gelip yanıma oturdu ve her zamanki gibi başını omzuma yasladı. Bende her zamanki gibi onu sarmayı istedim ama yapmadım. Farkındaydı.

"Niye bana hep soğuksun? Niye Trabzon'da olduğun gibi değilsin? Oysa gülmek sana çok yakışıyor devem ya!" dedi isyanla.

Sorma be Canom! Sorma be Duygum! Gülmek seninle var. Mutluluk senin nefesin. Diyemedim. Diyemezdim. Dememeliydim.

"Duygu yine çok konuşuyorsun." dedim üzerime yapışmış Sado'nun arkasına sığınarak. Sessiz kaldı biraz. Nefes almadı bir iki saniye. Bedeni gerildi ve "Deniz bana evlenme teklif etti." dedi bir nefeste. Taş kestim. Gözlerim kapandı bir iki saniye.

Nefes mi? Alamadım. "İstiyor musun?" diye sordum. Cevabını bilmek, duymak istemiyordum. Ne hayır ne evet derdime ilaç olacaktı. Avunamayacak ya da vicdanımda kaybolacaktım.

"Ben mutluyum." dedi ya gözlerim yine kapandı. Biraz olsun huzur buldu ölmekte olan ruhum.

"Onu seviyor musun?" diye sorduğumda sesim biraz olsun daha cesurca çıktı.

"Öğreniyorum." dedi Duygum samimiyetiyle.

Buydu anlatmak istediğim. Daha hayatın baharındaydı. Kaç senedir bizim yanımızda ne hayat görmüştü ki. Haklıydım kararımda. Ya ben? Sorusunu düşünmeye, kendime acımaya gerek yoktu.

Yüreğim paramparçayken aklım kahramanca "Ne zaman?" diye

sordu zamanın bir önemi varmış gibi. Elimden kayıp giden gönül yarama tuz basıyordu zaman. Bir önemi yoktu artık.

"Acele etmek istemiyorum. İlk küçük bir nişan yaparız. İsteme falan, altı ay sonra evleniriz." dedi Duygu.

Kanım çekilmiş aklımdaki tek şey oradan kaçıp kurtulmaktı.

"Olur! Yarın gelip istesin seni..." dediğimde Duygu beni kendine döndürüp daha bir sıkı sıkı sarıldı. Boynumda hissettiğim teni, canı çıkmış ruhuma sıcaklığıyla hayat verirken çekti kendini. Tel tel olmuş saçları sakallarıma dolanmış ayrılmak istemezken, Duygum ayrılmasın istedim benden. Ona aldığım, boynunda asılı kolyesinden tutup çektim kendime. Görmemeliydi kederimi, hele ki onun için akan gözyaşlarımı. Boynuna sakladım yüzümü. Hıçkırıklarım içimde patlarken öylece soluklandım boynunda. "Duygum!" dedim son bir kez daha.

"Hımmm..." dedi bir şey söylememi bekler gibi. Niye mutsuz gibiydi? Anlayamıyordum. Anlamak istemiyordum. Tek bildiğim benden gidiyordu ya ben ölüyordum. Ölmeliydim belki de Duygu'yu kurtarmalıydım. Beni ondan, onu benden...

"Çok mutlu ol, olur mu?" dedim canı gönülden.

"Seninle mutluyum." dedi ya, isyan etmeliydim aslında. *Benimle mi?*diye avaz avaz sormalıydım da soramazdım.

"Gitmem gerek, geç kaldım. Ali bekliyor." dedim. Kederimi yanıma alıp hızla çıktım.

Bu zamana kadar ağlamış mıydım ben? Evet. İlk kez o gün ağlamıştım. Duygu'yu o cehennem gününde bulduğumda, gözyaşlarım hıçkırıklarıma karışmıştı. Haykırarak ağlamıştım, ama bu sefer ki farklıydı. Bu seferki bir sondu. Ne öfkeliydim ne çaresiz. Kendimi yargılayıp, cezamı kesmiştim. Kendi kararımla idam ediyordum beni. Kendimden saklamıyordum gözyaşlarımı, adeta bir tokat gibi yüzüme yayılan soğuk yaşlarıma merhaba diyordum. Apartman kapısından çıktığımda benim arabaya yaslanmış Tarık'la göz göze gel-

dik. Kulağında telefon dondu kaldı. Belki beni bu halde gördüğü için onu vurmalıydım.

"Kalın kaldığınız yerde, gelmeyin peşimden ölünüzü sikerim!" dememle arabaya binmem bir oldu. Tarık'ın kulağındaki telefona "Ali..." dediğini duydum o kadar. Gaza basmamla arabanın hareket etmesi bir oldu. Gözlerim yılların birikimi kederimle bir olmuş isyanımla birlikte akarken ben deli gibi sürüyordum arabayı. Nereye gittiğimi bilmeden katıla katıla ağlıyordum.

Gözlerimden süzülen acının yanına bedenime dar ruhum arkadaş olmuş içimde ağıtlar yakıp duruyordu. Engelleyemiyordum ruhumun haykırışını... Çok sevdim seni Duygum, çok sevdim. Mu*tlu ol canom!* diye kendini kandırıyordu ruhum ama ne kendini avutuyordu, ne akan gözyaşlarımı dindiriyordu. Bir çıkar yol bulmalıydım. Kurtulmalı, acımı dindirmeliydim. Dayanacak ne gücüm ne sabrım kalmamıştı. Bitmeliydi.

Necati bilirdi ne yapacağımı, ne ara kendimi Tarlabaşı yokuşunda arabayı park ederken buldum fark etmedim bile. Ara sokakların sakinliği bana iyi gelecekti. Ellerim kaşe montun cebinde bir avareden halliceydim. Ne yerde ne gökteydim. Acıma çare yoktu da, yaşam umut üzerine kurulan camdan bir dünya. Nefes aldıkça umut var sanıyor insan. Yürümek sakinleşmeme yaramış, durgunlaşmıştım. Telefonum deli gibi çalmaya başladığında çıkardım cebimden. Duygu...

Açamazdım. Açmamalıydım. O sustu Ali aramaya başladı. Açtım.

"Abi neredesin niye almadın yanına Tarık'la Levent'i?" diyen sesi telaşlıydı.

"Tarlabaşı'ndayım."

"Abi yürüyor musun? Kafayı mı yedin? Kasten mi yapıyorsun?"

"Geliyorum Ali! Nizip'lerin arka sokağındayım. Kapat hadi!" diye sinirle bağırdım boğuk çatlamış sesime aldırmadan.

"Abi geliyorum. Kapatma..." derken ben çoktan kapatmıştım. Adımlarım bir o kadar yavaştı. Avunmaya çalıştıkça boka batıyordum. Utanıyordum. Neden mi? Aşktan! Aşktan utanır mıydı insan? Utanırdı. Hem de babalar gibi utanırdı. Benim gibi cesaretsiz, göt herifin teki en çok sahip çıkamadığı aşkından utanırdı. Aciz bir piçin tekiydim ben. Düşündükçe kendime acıyor, hıçkıra hıçkıra çocuk gibi ağlamak istiyordum. Tarlabaşı'nın karanlık ara sokaklarına duacıydım. İstiklal caddesinin kalabalığından beni saklarcasına karanlık, bir o kadar sessizdi.

Ta ki sessizliği bozan bir ağlama sesi duyana dek. Ağlama seslerine karışan diğer sesin ne olduğunu çözemiyordum ama içimde tutmaya çalıştığım hıçkırıklarım bu ağlama sesiyle dile gelmiş gibiydi. Sanki o sustuğunda bende iyileşecektim. Futursuzca adımlarımı ağlamanın geldiği küçük dar sokağa yönlendirdiğimde sokak lambasının direğine yaslı yere çökmüş bir kadın gördüm. Başı önde kucağında sıkı sıkı sarıldığı bebeğiyle ağlıyordu. Diğer sesin artık ne olduğunu biliyordum. Bebeğin ağlamaktan kısılmış sesiydi kadının ağlamasına karışan hırıltılar. Ben kadına odaklanmışken sol taraftan duyduğum sesle silahımı çıkarıp sesin geldiği yöne doğru dönmem bir oldu. Elindeki avcı tüfeğini kadına doğrultmuş yirmi beş otuz yaşlarındaki adam beni görmemişti. Dehşetle bebek kucağında, çaresizce sinmiş kadına bağırıp duruyordu.

"Bahar... Yapmayacaktın bunu bize. Benim günahım neydi? Babama anama bunu yapmayacaktın! Beni de yaktın kendini de! Askerliğimi yaktım. Mahvettin hepimizi. Başımız yerden kalkmaz oldu!" diye haykırırken adamın elleri titriyordu.

Yerde oturan kadın kafasını kaldırdı ve "Yapma abi! Ben ettim sen etme! Bebeğime acı bensiz koyma onu! Babasına acımadınız. Ona acıyın!" diyerek haykırırken Hüsnü Baba'nın annem hakkında anlatıkları can buldu beynimde. Annem...

Senden ayrılmak istemediği her halinden belliydi. Bırakacak ana öylesine sevgiyle bakmaz yavrusuna. Çaresizdi. Kim bilir ne derdi var-

dı. Yirmi yaşında yoktu bile. Seni koynunda bir sarışı vardı ki o sana ömür boyu yeter!

O an o esmer, yirmili yaşlardaki, kendi için değil bebeği için abisine yalvaran kadın benim hiç tanımadığım annemdi. Anam belki de kurtulmuş, belki de toprak olup gitmişti de bu kadının kurtuluşu ben olabilirdim. Silahımı belime koyup iki adımda kadınla adamın ortasına geçtiğimde tüfeğin namlusunun hedefi bendim artık. Tüfeği tutan adam ilk bir adım geri attı atmasına da "Sen kimsin be adam var git yoluna!" diye bağırırken bir o kadar ürkekti biliyorum çünkü tüfeği tutan elleri titriyordu.

"Kardeşin mi bu kız senin?" diye sorduğumda adam bir şaşırdı.

"Çekil aradan! Kardeşimse kardeşim!"

"Bana bak tam havamdayım o tüfeği bırak yoksa gelir götüne sokarım."

"Bu mu yeni bulduğun, seni oradan oraya kaçıran herif! Doğruymuş senin için dedikleri sen iyice yoldan çıkmışsın Bahar! Seni gebertmek helal bana!" diye arkamda kalan kız kardeşine seslenen adama iyice ayar olmaya başlamıştım.

"Girme kimsenin günahına abi! Tanımıyorum." diye ağlayan bebeğini korumaya çalışan kızın hali perişandı.

Adam "Çekil lan önümden! Karışma aile meselesine." diklenmeye çalışınca bende şalterler attı. Adamı evire çevire dövmek farz olmuştu da kızın kucağındaki bebeğin çığlıklarına yüreğim dayanmıyordu. Tüfeği bana doğrultmuş abisine aldırmadan kızın yanına gittim. Kolundan tutup yerden kaldırdım ve "İstiklal'e çık, sol kolda Neco diye bir restoran var oraya gir. Ali'yi bul, benim gönderdiğimi söyle. Biz abinle konuşup iki dakikaya yanınıza geliriz." dedim.

Abisi "Gidemez bir yere! Bu gece bu iş bitecek!" diye bağırdığında kız isyan etti artık "Öldür abi öldür! Mustafam olmadan neye yarar yaşamak ama bana bir söz ver. Bebeğimi ona buna muhtaç etme. Yetim, öksüz olunca boynu bükük kalmasın. Onun için kaç-

tım zaten, yoksa yaşamak değil benimki... Verebilir misin bana bu sözü? Son isteğimdir bu senden." diye abisinin önüne dikilmekle kalmadı doğrulan tüfeğe göğsünü dayadı.

Ben noluyor demeden abisi "Söz!" dedi ve tüfeği daha bir sıkı sıkı tutup "Bırak bebeği kenara!" dediğinde olaya dahil olmam gecikmedi. Kızı kenara itip kırık dökük tüfeği namlusundan tuttum ve "Ehh yeter lan! Fazla uzattın!" dememe kalmadı. "Karışma sen lan! Bitecek bu iş,yoksa bütün ailemin boynu bükük kalır köyde. Ne derim ben babama kahrından ölür."

"Gebersin pezevenk! Kızı ölsün ister mi lan bir baba!" diye bağırdığımda tüfeğin kabzasında o vardı namlusunda ben. Korkuyor muydum? sorusu saniyeler içinde niye belleğime yerleşti bilmiyorum ama belki de ölmeliydim. Ölme fikri aklıma düştüğünde her şey silindi. Kaç gündür dilimdeydi ölüm ama şimdi gerçekliğe dönüyordu. Bütün acılarım geçebilir, bütün kederim yok olabilirdi. Azap dolu günlerim hiçlikle son bulabilirdi. Ne Duygu'nun hasretiyle yok olur, ne onun mutluluğuyla avunabilirdim ölürsem. Biliyordum nefes aldıkça ondan ne kurtulabilecek, ne onsuz kalabilecek, ne de ıstırap dolu hayatım huzur bulacaktı. Zamanla içimdeki Sedat ölecek geriye sadece Sado kalacak, bu kısır döngünün içinde yok olup gidecektim. Sedat ölmeliydi. Önü, arkası, sağı, solu yoktu.

Öyle bir sakinlik gelmişti ki içime elimde sıkı sıkı tuttuğum namluyu bırakıverdim. Bırakmamla karşımda noluyor dercesine bana bakan adam şaşkındı.

"Adın ne?" diye sordum en sapık sesimle. İstesem ümüğünü iki dakikada sıkar, alırdım elinden tüfeği de istemiyordum. Şurada on dakikadır tanıyorum garibanı boğazını sıksam ne olacak sıkmasam ne olacak. Sorumla afalladı "Mahmut." dedi.

"Mahmut sen hiç adam öldürdün mü?" diye ona doğru bir adım attım manyak gibi. Kararımı vermiştim o an gelmişti. Düşünmeyecektim ve bu gece ben ölecektim.

"Ha...hayır."

"Birini hakkın rahmetine kavuşturduğunda hayatında hiç bir şey düzelmemek üzere kaybolup gider haberin olsun. Kaldı ki şimdi sen beni vuracaksın ya, ben son nefesimi verdiğimde, kız kardeşine o silahı doğrultmaya mecalin kalmayacak. Kanın çekilecek ve bedeninde hiç bir yerin kıpırdamaz olacak. Öldürdüğünle onunla birlikte sen de ölecek, bundan sonra nefes aldığın her anda onu düşünecek onunla yaşayacaksın. Özetle Mahmutçum ben ölmeden kız kardeşini öldüremezsin." dediğimde adamın gözündeki telaş, korku, dehşet birbirine girmişti.

"Sen nasıl bir manyaksın!"

"Bana bu iyiliği yapıp o tüfeği ateşleyebilir misin?"

"Deli misin be adam! Gelme üzerime!"

"Ya o tüfeği bırakır benim sikik hayatıma devam etmemi sağlar, kardeşini öldürmeden buradan defolup gidersin ya da o tüfeği ateşler beni eşek cennetine gönderir sonrasında kardeşini öldürürsün. Tabii yapabilirsen...Ki ben adım gibi eminim, yapamayacaksın. Sende ne o cesaret ne o erkeklik var." dediğimde onu sinirlendirmeyi başarmıştım.

Çaresizlikle "Kanına susama! O ölmeli! Yoksa beni de yaşatmazlar." dedi ama kandırılmaya öyle müsaitti ki. Ama benim kandıracak ne nefesim ne yaşama hevesim vardı. Bir Azrail bulmuştum en nihayetinde. Hastalıklı aşkımdan böylelikle kurtulacak, çektiğim çileye son verecektim.

"Yemezler aslanım! Yok öyle kardeşini öldürüp namusumuzu temizledim diyip köyünde salına salına yürümek. Hapise girip indirimlerden yararlanıp üç beş yılda kurtulmak." dediğimde namluyu tutup bırakmadım. Göğsümün tam ortasına yerleştirdim. Soluma yakındı. Tam kalbime dayamalıydım aslında ama kıyamadım çünkü kalbim Duygu'ya aitti.

"Ateş et!" diye bağırdığımda Mahmut yerinde sıçradı ve "Sen gerçekten delirmişsin!" diye geri çekilmek istedi istemesine de namluyu çektiğimde bir adım bana doğru gelmek zorunda kaldı.

"Bırak tüfeği!" diye çıkan sesi artık güçlü değildi. "Bas tetiğe!" diye dişlerimin arasından tısladığımda yapamayacağı belliydi. Uzanıp tetiği tuttuğu eli yakaladım. Benimkisi intihar olmasına intihardı. Ben ölecektim, Mahmut'un kız kardeşi yaşayacaktı. Mahmut hayatının dersini alıp ömrü boyunca kendine gelemeyecekti. Buna değerdi çünkü bir anne yavrusundan ayrılmayacaktı. Bir sebebi olacaktı ölümümüm.

O sıra tetikteki elini çekmeye çalıştı izin vermedim. O çekti ben tuttum. Haykırmaya başladığında aramızdaki itiş kakış benim hakimiyetimdeydi. Ne benim gücüme, ne dirayetime dayanabilirdi.

"Bırak vazgeçtim öldürmeyeceğim kardeşimi bırak beni!" dediyse bile "Çok geç Mahmut! Bunun geri dönüşü yok. Öldürmenin ne demek olduğunu bu gece öğreneceksin." dediğimde tetikteki eline bastırmamla kulağımda çınlayan sesi duymam ve göğsümün ortasındaki sıcaklığı hissetmem bir oldu. Ellerim gevşemiş gözlerim kapanmıştı. Aklımda beliren gamzeli bana benzeyen kadının yanına gittiğimi düşündüm nedense! Sanki beni tanıyacak. Anne diye haykırsam belki tanırdı beni...

Bedenimdeki sıcaklık göğsümün ortasından çıkarken rüzgar esmeye başladı. Esti esti... Beni üşütene, bedenim titremeye başlayana kadar devam etti. Bahar'ın haykırışlarıyla açıldı gözlerim ve o an ölümle yüzleşmeye başladım. Üşüyen bedenime inat başım göğsümün ortasındaki sıcaklığa doğru eğildiğinde kendi kanımla boyanmış gömleğimle karşılaştım. Bacaklarımdan çekilen kuvvetle dizlerimin üzerine düşmem bir oldu. Haykırışlarını duydum Bahar'ın. Ağlamalarına Ü*zülme ben iyiyim daha iyi olacağım!* demek istedim ama çıkmadı sesim. Kelimeler yoktu artık sadece huzur...

Huzurla birlikte yere düşen bedenimin daha bir rahatladığını hissettim. Bir tek nefes alamamak zordu. Havayı soluyup geri vermeye çalıştıkça acı daha bir katlanılmaz oluyordu. Son kalan gücümle sırtımı yere verdiğimde yolculuk başlamıştı biliyordum. Ağzımdan gelen sıcaklığın bir çok kere öldürdüğüm yüzlere yayılan kan oldu-

ğunu biliyordum. Yolculuk nereyeydi belliydi. Ölüme... Babamın dediği gibi bok yoluna gidiyordum.

Kapadım gözlerimi. Hoşgeldin dercesine ölümü kucaklarken Duygu'yu düşündüm. Ben gittikten sonra ki halini düşledim. Evlenecek, Ali, Bekir onu hiç yalnız bırakmayacaktı biliyordum. Gözüm hiç arkada kalmayacaktı da ben kulaklarımda çınlayan sesini özleyecektim. Sevsin diye kurduğum hayaller hep yarım kalacak bu benim cehennemim olacaktı. Ölüyorum diye telaşa düşmem gerekirken onsuzluk sardığı içindi telaşım. Uykum geliyordu sanki nefes aldıkça. En nihayetinde gözlerimin düşünen aklıma direnip kapanmasıyla her şey karanlığa, hiçliğe gömüldü...

Neredeydim algılayamıyordum. Evde mi? Uyuyor muydum? Çok içtiğim bir gecenin köründe miydim? Bir ara sanki Ali'nin sesisi duydum. "Abi dayan! Sakın ölme! Beni sensiz bırakma!" diye haykırıyordu. Ölmedim! diye haykırmak istedim, ama içimdeki huzur öyle ferahlatıcıydı ki ölüyor bile olsam bir önemi yoktu. Kurtuluştu benimkisi...

Yaşamak Duygu'dur bana...

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

Cevapları bulacaktım ya yolun sonunda. Bir türlü varamadım gideceğim yere. Tam ulaştım dediğim anda solumda bir sıcaklık hissettim. Kokusu doldu ciğerlerime. Soludukça Duygu koktu. Hiç bitmedi yürüdüğüm yol. Sıyrılıp Duygu'dan hızlandım kurtulmak istercesine ama ağlamaklı sesiyle *Dayan lütfen... Beni sensiz bırakma!* kelimeleriyle yavaşladı adımlarım. Hiç susmadı *Buradayım, yanındayım. Beni bırakamazsın. Hadi aç gözlerini, bana dön.* diye konuşup durdu ağlaya ağlaya. Nasıl kayıtsız kalırdım onun ağlamalarına. Kalamazdım. Hele ki tenini avuçlarımda hissettiğimde gerisin geri yürümek istedim Duygu'ya doğru. Öyle içten öyle üzgündü ki peki ya hissettiğim sıcaklığı neyin nesiydi? Duygu'ya ulaşma ihtiyacıyla koşmaya başladım gerisin geriye... Koştum koştum koştum...

Hiç bitmedi koştuğum yol... Asırlar sürdü ama pes etmedim. Koştukça beni saran sıcaklığın mutluluğunu hissettim. Sonra kelimeler anlam kazanmaya başladı. *Yaşa ki yaşayabileyim! Nefes al ki yaşayabileyim, yaşa ki karanlık bir daha hiç olmasın!* diye için için gelen sese kulak verip daha çok koşmaya başladım. Soruları, cevapları, huzuru geride bırakarak. Soru da neymiş? Sormazdım. Cevabı bulmakta neymiş? Varsın yenisi eklensin olmayan cevapların yanına.

Ben onun için yaşamak ne kelime, ben onun için ölmüştüm. Şimdi ise daha güçlü tutunmuştum yaşama. Ben onun için dünyayı yakabilirdim de önce onun için yaşamalıydım. Bencillikti ölmeyi istemek. Aşk, onsuzluğa rağmen Duygu için yaşamaktı.

Karanlık beni sakladığı zamanların birinde yine hasret kaldığım üzgün sesini duydum. *Uyan artık!* dedi bütün umudunu hissettiğim bir sesle. Karanlıktı her yanım. *İyiyim!* demeyi denedim ama diyemedim. İsmini ruhumda ezberime koymuş tekrarlarken açıldı gözlerim. "Duygu!" diye haykırdım ama sesim var mıydı bilmiyorum. Bitti karanlıklar. Canım yanıyordu. Yine nefes alamıyordum. Ta kii onun yüzünü görene kadar. Üzerime eğilmiş tek teline öldüğüm saçları bana değiyordu ya "Sedat!" dediği anda dudaklarımda sıcak nefesini hissettim. Eğer ben öldüysem cennet onun dudaklarıydı ve ben burada sonsuza dek kalırdım. Eğer yaşıyorsam dudakları hayattı bana. Canından can vermiş, ruhumu tekrar hayata döndürmüş gibi bir şeydi bana değen dudakları. Şimdi yerimden kalkıp ona doya doya sarılmayı deli gibi istedim. Aklım çelişkide ben ben değildim. Bu olabilir miydi? Duygu beni öpmüş müydü? Bu... bu imkansızdı. Sesimi bulmalı ve sormalıydım.

"Duygu öldüm mü?" diye sordum çıkmayan sesime rağmen.

"Hayır." dedi ya bu bana bir cevap olamazdı. Kesin cennettin kapısının önündeki kuyrukta cehenneme gitmek için sıra bekliyordum.

Öleceğimi bilsem de sormak için son gücümü topladım ve "Sen beni öptün mü?" diye sordum. Cevabın gerçekliğine ihtiyacım vardı.

"Evet, her yerini öperim ben senin, bir sorun olur mu?" dedi gülmeyle karışık bir ağlamakla ya yaşadığımı şimdi anlıyordum. Gözlerinden akan yaşları bir çocuk gibi sildi gülerken. Gülüyordu hayat bulmuş gibi. Gözleri endişeli, yorgundu yüzü... Göz altları çökmüş, yüzünün rengi çekilmişti. Onu görmüştüm ya olumsuz ne varsa silindi aklımdan.

"Hayır." dedim mutlulukla. Canım yandı inledim acıyla ama deli gibi mutluydum.

"Sedat, beni bırakma, olur mu?" dedi ya kendime kahrettim. Hayvandım ben. Tam anlamıyla bencil piçin tekiydim. Kahrımı saklayarak "Bir bırakmadın huzurla öleyim, tepemde vır vır." dediğimde içimi ezen "Bırakmam. Seni hiç bırakmam." kelimeleriyle ben yine yaşamla ölümü sorgular haldeydim. Ya ben kesin ölmüş cennete gitmiştim. Yada bu dediğim gibi cehenneme kuyrukta beklerken avutulmak gibi bir şeydi.

Öyleydi böyleydi doktorlar gelip gitti. Duygu yanımda uyudu koluma sarılıp, hiç bırakmadı. Ben mi? Uyumadım desem yalan olur. Eşekler gibi mi yoksa bebekler gibi mi uyudum bilmiyorum. O yanımdaydı ya uyanabildiğim kadar uyanıp onu seyrettim. Sanırım ilaçlar beni uyutuyordu. Gözlerim tekrar açıldığında Duygu yeni doğmuş bir bebeği sever gibi bakarak "Günaydın" dedi.

"Saat kaç?" diye sordum çatallaşmış sesimle.

"Öğleni geçti valla uyanmasan uyandıracaktım artık yüze kadar sayıyordum."

"Sen halen burada mısın?"

"Ne demek burada mıyım?"

"Duygu deli etme beni ne zaman gözümü açsam seni görüyorum." dedim yapmacık bir sinirle.

"Bundan sonra hep göreceksin. Yanından bir saniye bile ayrılmayacağım."

"Hadi ya!" diye sinirli bakışlarımın ardında horon tepen bir Sedat vardı. Ah safım, Duygum.

"Görürsün." dedi gülümseyerek.

"Duygu sinir etme adamı! Git dinlen. Yüzün kaşık kadar kalmış." dediğim anda içeri Ali ve Bekir girdi. Aynı mutlu, rahatlamış bir o kadar endişeli bakışlar. Allahım ben ne yapmıştım.

"Duygu hadi git bak bakalım ben aşağıda mıyım?" dedi Ali sırıtarak.

"Alim aşk olsun ya!" dedi Duygu ve Ali ona sarıldığında Bekir'in sevgi dolu bakışlarıyla iyice kendimi suçlu hissettim.

Bekir "Git babam git, biraz temiz hava al." dediğinde Duygu "Ne var yani ne konuşacaksanız benim yanımda konuşsanız. Belki Sedat'ın bir şeye ihtiyacı olur. Hem benden gizliniz saklınız mı var?"

"Varrrr!" dedi Ali pislik yaparcasına.

Duygu "On dakika veriyorum size." diyerek gözümün içine bakıp çıktı. Gitmek istemediği öyle belliydi ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Kapıdan çıkar çıkmaz Bekir dayanamadı.

"İyi misin?" diye sordu gözümün en derinine baka baka.

"İyi iyi turp gibi." dedi Ali ama onunda korku dolu yüzü görülmeye değerdi.

"Ulan benim size sormam gerekiyor iyi miyim?" diye.

"Abi gözünü seveyim maymun ettin bizi! Yeter içim şişti. Günlerdir bittik sana bir şey olacak diye! Sus sus bir yere kadar biz de insanız." diye nefes almadan konuşurken, Bekir "Ali!" dediğinde Ali "Tamam!" dedi ellerini havaya kaldırıp.

"Doktor Serdar inşallah eline yüzüne bulaştırmadı."

Bekir "Polis olaya dahil edilmedi. Hastane bizim tekelimizde olduğu için senin burada olduğunu bilen yok. Vurulduğunu kimse bilmiyor. Tek sorun mobeseler. Bulunduğun sokağın girişindeki ana caddedeki kameradan olay kayda geçmiş. Senin kim olduğunu biliyorlar. İki gün önce Beykoz'daki eve polis gelmiş ama halledilir. Bizim telsiz Yusuf'u aradım. Vurulduğun gece zaten o da buradaydı." dedi ve derin bir nefes alıp "Sedat seni dinliyoruz anlat şu olayı nasıl oldu. Bana hiç mantıklı gelmedi. Mahmut seni indirebilecek bir adam değil."

Lan çakal Bekir, nasılda tanıyor malını. "Ne biliyorsunuz?" diye sorduğumda Ali dayanamadı yine "Abi ne bileceğiz. Bahar denilen o kız ne anlattıysa o. Ben çıktım yola sana doğru tam geliyorum. Necati aradı. Bir kız seni soruyor çığlık çığlığa diye. Aha dedim benim manitalardan biri delirdi de Necati'nin orada ne iş pek bağlantı kuramadım. Sonra senden korkuma geri döndüm. Niyetim hatunu bir

an önce uzaklaştırmak. Bir girdim ki kızı tanımıyorum. Kız beni görünce çığlık çığlığa *Ali sen misin? Yetiş çabuk o... o vuruldu. Yani abim vurdu ama istemedi vurmak. O vuruldu sokakta şimdi! Ne yapacağımı* bilemedim. Abim kaçtı. diye avaz avaz bağırdığında, kimden bahsediyorsun sen derken kekeledim yeminle. Kız *Bana buraya gelmemi söyledi vurulmadan önce. Beni korumak istedi. Çabuk olmalısın!* dediğinde ben istiklalin arka sokaklarından sana ulaşmaya çalışıyordum. Sen olmayasın diye dua eder haldeydim ama yerde boylu boyunca yatan sendin. Çocuklarla hemen seni hastaneye kaldırdık."

"Sonra?" dedim sanki onlar benden anlatmamı beklemiyor gibi.

Ali "Eh yani pes diyorum başka bir şey demiyorum!" diye isyan etti. Bekir "Sonrasını az çok tahmin ediyor olmalısın. Bahar'ın abisini bulduk. Nedenler niçinler niye olaya karıştığını öğrendik ama..." diyerek sustuğunda Ali'ye döndüm ve "Adama çok zarar vermeseydin bir suçu yok" dedim.

Ali'den ses çıkmadı Mahmut'u öldürmediyse iyiydi. Bekir "Nasıl suçu yok? Sedat sen anlat o zaman!" dedi sinirle.

"O gece kafam iyiydi. Bir açıklamam yok. Mahmut ateş etmemek için elinden geleni yaptı." dediğimde ikisi de şok olmuş, nefes almaz bir şekilde bana bakıyorlardı.

Bekir "Ne yani sen ölmek mi istedin?" diye sordu ve gözlerime bakıp sinirle odadan çıkmadı adeta kendini dışarı attı.

Ali "Abi... Duygu mu? Onun yüzünden mi?" diye sordu ama cevabı duymak istemediği o kadar belliydi ki. Kanı çekilmiş gibiydi.

"Kapatın bu konuyu. Geldi geçti. Bahar ve bebeği nerede?"

"Bizim Saadet ablanın yanına yerleştirdim. Sen ne dersen o!"

"Yeni bir kimlik çıkarın ona ve bebeğine. Kurun hayatını. Polis bu işe karışmayacak. Mahmut..." dediğimde Ali daha fazla dayanamadı.

"Onun soyunu sopunu bir araştıralım. Senin vurulduğunu öğrenince Durmuş ve Dursun geldi. Parçalamasınlar diye bizim çocuklara bırakmadım Mahmut'u."

"İyi." dedim çünkü konuşmak beni yormuştu. Hemşirenin ve Duygu'nun içeri girmesiyle Ali'nin çıkması bir oldu. Duygu'yu görünce bütün yorgunluğum uyku halim sırlara karıştı. Seviyordum lan ben bu kızı. Sevmek ne kelime onun için ölüyordum.

Duygu "Ali'nin nesi var? Ya şu çocuğa düzgün davran Sedat. Hiç ayarın yok ona karşı. Stres topu değil ki benim Ali'm..." diye o konuşurken beni benden alan sesisin tınısıyla gözlerim kapanmış.

Hastanedeki günlerim bana hediye gibiydi. Burada oluşumun kaçıncı günüydü bilmiyorum. Duygu yanımdan ayrılmayı bırak dibimden ayrılmamıştı. Öyle telaşlı öyle ürkekti ki, bana bir şey olacak diye çok korktuğunu hissedebiliyordum. Gecelerim onu seyrederek geçiyordu, gündüzleri koynumda uyuması ise pahabiçilemezdi. Her yanıma kokusu siniyordu ya bir daha kendimi vurasım gelebilirdi. Mutlu günler benim gerçeklerle yüzleşmemle son buldu. Gerçekler mi ne? Deniz...

Duygu, Deniz beni ziyaret için hastane odasına girdiğinde ona sarılarak mutluluğunu paylaştı. Ben mi? Ölüm bana yine bir o kadar yakındı.

"Deniz bak, Sedat artık oturabiliyor." dedi Duygu mutlulukla.

"Çok sevindim." dedi Deniz.

Dirayetli olmalıydım. "Ali kucakla Duygu'yu." dedim en sert sesimle. Ali nedenini sorgulamadan Duygu'yu bir çırpıda kucağına aldı.

"Sedat lütfen! Gitmek istemiyorum. Ben iyiyim. Seninle kalacağım." dedi Duygu Ali'nin kollarında çırpınarak.

"Git, eve dinlen." dedim yine kendimden uzak sesimle.

"Olmaz!" diye isyan etti Duygu ama onu dinlemeyecektim.

"Olur! Yarından önce gelme!" dedim sinirle. Duygu az inatçı değildi "Olmaz, akşam buradayım!" dediğinde onu uzak tutacak olan şeyi söylemekten çekinmedim.

"Sanem gelecek!" dedim ya Duygu'da ses soluk kesildi de Ali "Ne!" diye isyan etti.

Duygu'nun yüzündeki bütün mutluluk çekilmiş gibiydi ya da ben onu öyle görmek istiyordum bilmiyorum. Bozulduğunu belli etmemeye çalışarak Ali'ye "İndir Ali'm!" dediğinde Ali hiç bir şey demeden Duygu'yu yere indirdi.

Duygu'nun rol yapmaya çalıştığı her halinden belliydi. Gülümsemeye çalışarak "Tamam, yarın öğlen gelirim." derken bile gözleri gözlerimden ayrılmadı. Deniz'in elini tutup elinden oyuncağı alınmış çocuk gibi gözleri dolu dolu odadan çıktığında Ali her zaman ki gibi isyanla "Abi, vallahi sen salaklıkta son nokta atışını demin yaptın! Yeminle artık ben senin tedaviye ihtiyacın olduğunu düşünmeye başladım. Duygu sana iyi gelmiyor. Duygu evlenince sakın ama sakın Türkiye'de kalmayalım. Yurt dışına taşınalım. Bu nedir ya? Elinle kızı Deniz'e itiyorsun. Pes yeminle pes!" dedi dönüp dururken.

"Ali..." dedim sabırla.

"Efendim abi!"

"Bi siktir git!" dediğimde "Abi Duygu seninle öldü vurulduğunda. Bana o öldüğünde beni yanına gömün dedi ya... Hayatından vazgeçti yeminle. Niye anlamak istemiyorsun. Duygu farkında değil ama senin o! Yapma gözünü seveyim yapma!" diyerek çıktı odadan. Haklıydı belki ama benim anlayacak halim yoktu. Uykuya sığınmaya çalıştım da uyuyamadım. Bir saat geçti geçmedi ben yine kendi cehennemimi yaşarken telefonum çaldı. Duygu... İlk çalışta açtım telefonu. Hastalıktı Duygu bende biliyordum ve tedavisi yoktu.

"Sedat..."

"Hımm."

"Seni özledim." dedi ya ruhum daraldı. Koşarak ona gidebilir onu sarıp sarmalayıp koyumda saklayabilirdim.

"Duyuyor musun?" dedi ikilemde kalmış benliğimden habersiz.

"Evet."

"Geleyim, izin ver."

"Hayır, dinlen biraz."

"Sanem gidince haber ver, olur mu?" dedi kederle.

"Tamam." dedim ama telefonu kapatamadım. Bir şeyler söylemek istiyordum. Tutmak çok zordu içimdeki aşık herifi. Sonu başı belliydi aslında ama cesaretsizdim. Sonrasından, getirilerinden, benim olduktan sonra onu koruyamamaktan korkuyordum.

"Bekliyorum. Gece kaç olursa ara olur mu?" dedi çaresizce ve kapattı.

Gece bitmek bilmedi. Karşı duvarda asılı koca saat bir ara beni öldürmeye bile çalıştı büyük ihtimal, çünkü ben telefonu elime aldığım gibi Ali'yi aradım.

"Çıkıyorum!" dediğimde Ali, Bekir, Durmuş, Dursun ve bizim tayfa yarım saate kalmadan yanımda bitti. Belli Bekir'i sözcü seçmişler.

"Sedat deli misin? Divane misin? Ne çıkması? Senin halinde birinin oturabilmesi bile mucize. Ben ne konuşuyorum ki yine beni dinlemeyeceksin. Söyle çıkıp ne yapacaksın?" dedi sinirle. Laz oğlunun artık devreler yanmış, sabrı bitmiş halinden belli.

"Tatil!" dedim.

Dursun "Yok artık sende ha!"

Durmuş "Ben doğri duymadum Sedat ve tatil!"

Ali "Diyorum ben, Duygu iyi gelmiyor diye beni dinleyen yok."

Bekir "Nereye peki?" diye dişlerini sıkarak konuşurken bana gelenler gelmişti.

"Ulan sizi kurayla mı verdiler bana! Çıkıyorum diyorum. Sormuyorum." dediğimde sanki ben orada değilmişim gibi nereye gideceğime karar vermeye başladılar.

"Doktorla konuşalım, uçağa binmesi sakıncalı mı soralım. Bir ambulansla Trabzon'a götürürüz." dedi Durmuş ciddiyetle.

Bekir "Çok uzun yol risk almayalım. Olmadı Bursa'ya geçeriz. Ambulans iyi fikir."

Ali "İstanbul çöpe mi girdi. Götürürüz beş yıldızlı otele bir sürü hemşire başında pervane, daha iyi tatil mi olur?" diye aralarında konuşurken yanlarında duran Kaan'a "Kaan benim silahım nerede?" diye sorduğumda hepsi sustu. "Zulada abi! Getirelim mi?" diye sordu.

"Senin silahın yanında mı?"

"Evet abi!"

"Ver ulan bana o silahı, bu gereksizlerin hepsini temizleyip rahat bir nefes alacağım." dediğimde Kaan ne yapacağını bilmez halde bir onlara bir bana bakıyordu. Tam silaha uzanacak, Ali "Vay puşt veriyor bak silahı!" diye Kaan'ın ensesine tokadı geçirirken Durmuş, "Ula Bekir bu bize gereksiz mi dedi?" diye sordu.

"He de geç tertip onun hali hal değil. Bir kendine gelsin sonra ciddiye almaya başlarsın." dedi sinirle.

"Allah demiş çek Sedat! Hepinizden ayrı ayrı. Geberemedim. Kurtulamadım sizin çenenizden! Getirin ulan benim eşyalarımı." dediğimde hepsi susmuştu.

Kaan korkarak "Hemen abi." diye odanın dışına kendini resmen atarken Bekir "Daraldım ben. Gelirim birazdan." diyerek çekip gitti.

Ali hapiste voltaya alışmış, duvardan duvara yürürken "Siktir git Ali! Kaldırma beni ayağa. Alt tarafı hastaneden erken çıkıyorum." diye bağırınca "Tabii ya tüfekle de vurulmadın zaten. İğneyle dürttüler." diyerek odadan koşarak çıktı.

Biliyor yiyecek yumruğu. Kendilerince haklılardı da, bende haklıydım. On dakika sonra Kaan geldi elinde küçük bir kutu. Kutuyu bana uzattı "Bu ne lan?" diye sordum haliyle.

"Abi eşyalarını istemiştin. Kıyafetlerini atmışlar." dedi ya ben yataktan zıplamadıysam bu göğsümün ortasındaki koca delik yüzündendi. Kutuyu bir açışım var sanki hayatımı kurtaracak. Ara ara yok. Boşalttım kucağıma "Yok burada! Yüzük... yüzük olacaktı gömleğimin cebinde. Bul Kaan o yüzüğü bana!" diye bağırışımla içeri Bekir ve Ali'nin bir girişi var bir silahlarına sarılmadıkları kaldı.

"Noluyor Sedat?" diye panikle sordu Bekir. Ben göğsümün ortasındaki acının yüreğime işlemesiyle "Yok.. yok birşey." dedim ve "Kaan fırla ne bok yersen ye bul bana!" diye dişlerimi sıkarak konuştum.

Kaan panikle kapıdan çıkarken "Ben aldım onu kutudan. Kaybolmasın istedim." dedi Bekir bana doğru yaklaşırken.

Ali Kaan'a yetişmek için odadan çıktı hızlıca.

Bekir ceketinin iç cebinden çıkardığı yüzüğü bana uzattı. Avucuma bıraktığı yüzüğü sımsıkı kavradım elimde. "Acın gittikçe artacak. Seni bitirip tüketecek. Bu halini mumla arayacaksın. Ve inan bana pişman olacaksın. Lütfen bunu kendine ve Duygu'ya yapma. Bu son bir daha ağzımı açmam." dedi ve çıktı gitti.

Akşama doğru çıkış için herşey halledilmiş Ali giyinmeme yardım ederken, Bekir burnundan soluyordu. "Sapanca'ya git bari! Hem yakın olursun buraya. Ben ayarlarım istediğin gibi bir yer. Kimseye haber verme. Git istediğin kadar kal."

"Mantıklı." dedim.

"Hele şükür birşeyi kabul ettin be abi!" dedi Ali. O sırada odaya Kaan girdi. Bekir'den nereye, kaç adam gideceğimizin planını alıyordu.

Odadan çıkmadan önce yanıma yaklaştı. "Abi istersen al bu deri kayışa tuttur yüzüğünü. Cebinde falan kayboluyor ya." dedi çekinerek.

"Sağol Kaan. İyi düşünmüşsün." dedim. Parmağıma taktığım yüzüğü çıkardım ilk. Deri ipe geçirdiğimde elimde tutarken Duygu'ydu aklımdaki...

Sapancaya varış umduğumdan zorlu geçti. Hareketlerim kısıtlıydı, göğsümün ortasındaki acı dayanılmazdı. Ambulansla Sapanca'da sessiz sakin, orman içinde bir köy evine getirmişlerdi beni.. Göğsümün üzerindeki yarada olduğunu bildiğim deriye tutturduğum yüzüğe gitti elim. İçim ezildi. Yine bir kaçıştı benimkisi...

Sen hep hoşgeldin...

Şimdiki zamanlar... Sapanca...

İki gün sonra

Dilimde küfürün bini bir para. Kime, neye, neden diye irdelemeye gerek yok. Hepsi kendime. Boy boy hemde. Hepsi bana. Niye mi?

Başa dönmüştüm. Yine kederimde boğulup Duygu'suzluktan ölüyordum. Yine onu kendi ellerimle Deniz'e bırakmıştım. Benimle ölüme giden Duygu'mu mantığıma kurban ettim. Dudaklarıma değen dudaklarını hiçe saydım. Bana dokunurken titreyen ellerini sıkı sıkı tutmak yerine bıraktım ya ağzıma sıçsınlar. Hakediyordum lan ben her şeyi. Hatta daha fazlasını hakediyordum. Duygu'nun nikah şahidi olup kahrımdan ölmeliydim ki bu gidişle nikah şahidini bırak düğünlerinde halay başı ben olacaktım. Ali, Bekir benim vurulmamın duyulmasıyla karışan işleri toparlamaya çalışırken ortadan kaybolmamla birlikte ölme ihtimalim üzerine çıkan dedikodularla savaşıyorlardı. Tabi davul çalıp ölmemi sevinçle karşılayan çakal sürüsü dağdan şehire akın etmeye başladı. Aslında bu iyiydi. Niye mi? Onları zaten ortadan kaldırıp yeni oluşuma yer açma bahanem artık hazırdı da benim uğraşmaya hevesim yoktu. Ben kendi girdabım-

da, bok çukuruna batarken Dursun, Durmuş gelmiş Ali ve Bekir'e yardımcı olurken benim için endişelenmek onlarda bir görev halini almıştı.

Ali kapatır Bekir arar, o kapatır Dursun arar, onu kapatırım Durmuş çaldırır. Diğerlerini saymıyorum bile.

Kaldı ki Bekir yine ağır yapmıştı. Sinirle aramış daha ne oldu demeden "Sedat, Duygu'nun hali perişan ne yemek yiyor ne kimseyle konuşuyor. Beni Sedat'a götürün diye ağlayıp duruyor. Konuş bir istersen. Diyorsan ki konuşmayacağım... Ben söylerim Sedat seni istemiyor diye. Ama konuşurum dersen söyle görmek istemiyorum seni diye. Bak tepem atıyor ha! Bu nasıl bir inattır sende ki! Yeminle bezdim!"

"Alışacak Bekir!"

"Ya hu neye alışacak? Alışmıyor Sedat, sen onun her şeyisin. Sensiz o bir hiç Sedat! Sende onsuz yapamıyorsun. Neyin kafasındasın anlamıyorum ki. Duygu seçimini yaptı Sedat. Bizi seçti. Seni seçti de anlamak istemeyen sensin. İlla kız kendini mi kessin. Saf işte. Yol yordam bilse senin hakkından gelir ya bilmiyor işte. Ya sabır!"

"Bekir onun seçim falan yaptığı yok. Tekrar tekrar aynı şeyleri konuşmayalım."

"Hepimizi perişan ettin farkında mısın? Ali günlerdir uyumuyor. Duygu'nun burun kanamaları durmuyor. Ben..." dedi ve susup bir iki saniye sonra "Kapatıyorum bir süre seninle görüşmezsem ancak soğurum. Ondan kaçarak bunu çözüme ulaştıramazsın. Ya bas bağrına, ya geldiğin cehenneme geri dön. Zaten bu gidişle arkandan teker teker hepimizi yanına gönderirler." dedi ve telefonu yüzüme kapattığında söyleyecek bir lafım zaten yoktu. Kapattığı iyi oldu bir bakıma.

Elimde telefon ekranda Duygu'nun ismi arasam mı? Aramasam mı? Diye düşünüp duruyordum. Hoş arasam ne diyecektim? Kelimeler konu Duygu olunca beni terk ediyordu. Uykuya sığınıp gündüz vakti olmasına aldırmadan pencere önündeki sedire uzanıp perdeleri kapattım.

Ne ara Duygu'nun hülyasında onu hayal ederek uyumuşum bilmiyorum. Yorgundum çokça bezmiş, yaşlıydı bedenime tezat içimdeki ruh. Kıpırdamaya mecalim yoktu, canlanmak ne kelime. Deliksiz uyumuşum.

Gece sağımdaki sıcaklık ve kıpırtıyla gözümü açtığımda ilk rüya sandım koluma sarılmış uyuyan Duygu'yu. Öyle bir sarılmıştı ki koluma, kolumu kıpırdatmayı bırak uyuşmuştu. Yüzümdeki sırıtmayı hissettiğimde mutsuzluk bana bir o kadar uzaktı. O kalem inceliğinde parmakları tenime değiyordu ya, o güzel öpülesi dudakları koluma yapışıp aralanmıştı ya yine cennet bana tahsis edilmiş gibiydi. Ağzından aldığı nefesten belli yine burnu tıkalıydı öksüzümün. Saçları yüzünün bir kısmını örtmüş, göremiyordum onu ya buna bile razıydım. Bu rüya bitmesin diye nefes almayı bırak gözümü bile kırpmadım. Kaç geceyi beraber geçirmiştik oysa. Kaç uykumu feda etmiştim onu seyre dalmışken ama ona doyamıyordu ki hasret yüreğim.

Rüyamdan cesaret alarak saçlarına uzandı ellerim tel tel çektim yüzünden. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamış, uyanacak bu rüya bitecek diye korkuyordum. O uyandığında ben yine yalnızlığımda boğulacak, gerçeklerle yüzleşecektim. Ben bunları düşünürken rüyamın gerçek olmasıyla yüzleşmem bir oldu. Duygu yanımdaydı. Gelmiş, nasıl gizli gizli ruhuma girdiyse, hissettirmeden yanıma girmişti. İnatçıydı. Sevdikleri için ölümü bile göze alırdı da bir bilse... Bir bilse... Ne yapardı? Sorusunun cevabını deli gibi merak etsem de yüzleşmeye cesaretim ve niyetim yoktu. Yavaşça kendimi ondan kurtarıp yüzünü yüzüme yaklaştırdım. Öyle güzeldi ki o kalkık burnu, öpmek için dünyayı yakacağım dudakları...Beni olmadık diyarlara savuruyordu.Güldüğünde aydınlanan bakışlarıyla içimi titreten o gözlerine hayrandım. Hadi bir cesaret diyerek boynuna yerleştirdim usulca yüzümü. Kokusunda öleyim cenneti hissedeyim diye. Sıcacık. Boynuna yerleşmemle beni sardığında bacağını üzerime attı. Koynundaydım ama ona bir o kadar uzaktım. Bütün gece

o dönüp durdu, bense onu sevip durdum. Koynunda, kokusunda hayat buldum.

Sabah olmuş, dirseğimin üzerinde onu seyrederken sanki yeni gözlerini kapatmış gibi açtı birden gözlerini. Sanki hep yanımdaymış, biz hep birlikte sabahlara uyanıyormuşuz gibi gülerek, kollarını gerim gerim başının üzerine kaldırdı ve kendini esnetti. Esnettiği kollarını boynuma dolayıp sarıldığında ben ben değildim. "Duygu..." dedim en ezberinden.

Benim gibi "Hımm." dediğinde mutluluktan ölebilirdim. Ben onu yerdim yer. Gülmeye başladım mutluluktan. Gülümseyen, bayram şekeri almış bir çocuk neşesinde yanağıma uzanıp ısırdı. Yavaş, tadına vara vara, dişleri dudaklarına arkadaş... Ruhumdan bedenim ayrılıp onda can bulmak istercesine ona kaydı. Hani uçurumdan düşmek gibi bir şey...

Her şey uçtu gitti aklımdan ve ağzımdan isyan gibi bir inilti çıktı. Özlem dolu, bir ağıt gibi istemsiz bir ses...

Duygu telaşlanıp benden uzaklaşmaya çalıştığında endişe sarmıştı her yanını. "Hadi uzan!" dedi ama bırakmadım sardığım bedeni. Nasıl bırakırdım hasretimi. Çalınmış dakikalarla onu sarmışken nasıl ayrılırdım. Yüzümü boynuna gömüp uzandım derin derin soluyarak. Rahatladı kendini serbest bırakıp küçük bir kıkırtıyla boynunu açtı hoşgeldin dercesine. Sarıldı ince kollarıyla beni incitmekten korkarca. Ciğerlerim bayram etti. Yüreğim katılmış, mutluluktan sarhoştu. Dudaklarım arsız, tenini hissetme meraklısı delirirken beni dizginleyen mantığımla "Üşümüyor musun?" dedim.

"Sence?" dedi sesindeki mutluluk tınısıyla.

"Burası çok muhafazalı değil."

"Niye buradasın Sedat?" diye sorarken sesi sitemkar ama temkinliydi.

"Tatil..." dedim ya kıkır kıkır güldü. O hep gülsün. O hep mutlu olsun.

Duygum "Harika bir seçim." dedi beni kırmaktan çekinir bir alayla. Bu mutluluğun sonu iyi değildi. Korktum. Kendimden, dizginlemekte zorladığım hislerimden. Artık içimdeki aşk onu hapsettiğim yerde durmakta zorlanıyordu.

"Hadi giyin, çocuklar seni bıraksın." dedim. Elinden oyuncağı alınacak çocuk gibi "Rüyanda görürsün." dedi ya içime güneş doğdu. Dilim başka söylüyordu gönlüm başka.

"Neden buradasın?" dedim boynundan uzaklaşmadan çünkü yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Bakarsam bütün her şey açığa çıkacaktı sanki.

Kızmaya çalışır bir ses tonuyla "Neden mi?" dedi.

"Senin nişan için hazırlanman gerekmiyor mu?"

"Nişan mı?"derken bu sefer şaşkındı.

"Duygu!" dedim sinirle çünkü meraktan ölmeden önce sorduğum sorulara cevap istiyordum.

Duygu'dan beklenmeyen, hüzün dolu ama sert bir sesle "Yeter Sedat! Nişanın canı cehenneme! Bana neyin var söyleyeceksin! O gece... o gece vurulmadan önce bir şey oldu..." dediğinde Duygu kalkmaya çalıştı. Yüzümü görmeye çalıştığı belliydi çünkü benim ondan istediğim cevaplar gibi onunda benden almak istediği cevaplar vardı. Sırtımı sedire koyduğumda yüzüm buruştu. Gözlerimi kapattım onun meraklı bakışlarından kaçmak için. Ne anlatabilirdim ki... *Sensizlikten öldüm Duygum.* mu diyecektim. Yüzünün yüzüme doğru eğildiğini hissettiğimde açıldı gözlerim. Göz göze geldik, öyle yakındık ki onun o masum, meraklı, bir o kadar sevgi dolu bakışları gerçekleri ararken "Söyle!" diye bağırdı. Köşeye sıkışmış, derinlerime hapsettiğim aşık Sedat'la Duygu bir olmuş bana karşı savaşmaya başlamış gibiydi. Tıkalı burnunu çekiyor, bu onun ciddi olmak isteyen tavrına darbe vuruyordu. Kıyamam ben sana ya!

"Git Duygu!" dedim *Gitme!* diye bağırmak istediğim halde.

"Gitmiyorum anlasana! Senden kopamam!" dedi gayet inatçı tavrıyla.

"Emin misin? Seni kendimden koparabilirim." dediğimde delirmiştim sanırım çünkü aklımdan geçen şeyle buz gibi oldum. Ben onun her saniyesini yanımda geçirmesini dilerken bunu nasıl yapacaktım. Onu korkutup kaçırmak mıydı amacım. Ne düşündüm bilmiyorum ama ona duygularımı açmak belki de onu benden uzaklaştıracak tek çözümdü.

"Yapamazsın!" dedi kendinden emin bir şekilde. Benden gelecek her şeye hazırdı da benden aşkı beklemediğine adım gibi eminim.

"Yaparım!" dedim demesine de benden nefret etmesine ben hazır mıydım?

Duygu içten, samimi bir sesle "Ruhumu çıkardığın an kendini benden koparmış olursun." dedi ya sinirle ama onun canını yakmadan hızla ellerimle yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Gözleri gözlerime merakla bakarken elleri omuzlarımın iki yanında ağırlığını üzerime vermemeye çalışıyordu. Şaşkın bir o kadar ışıl ışıldı bakışları. Gözleriyle *Sen yaşıyorsun ya! Yanındayım ya! Ne olursa olsun* diyor gibiydi. Sanırım ben delirmiştim. Gözlerinden mi anlıyordum bunca şeyi.

"Yaparım ve sen arkana bakmadan kaçarsın." dedim hevesle ve aklımdaki acabalarla cesaretimi toplamaya çalıştım. İt gibi onsuzluktan korkarken artık önlenemez duygularımla boğazım kurumuş sesim güçlü çıkmıyordu. Gözlerim yıllardır öpmek için öldüğüm dudaklara kaydığında sona yaklaşmıştık. Usulca ellerimin arasındaki yüzünü kendime doğru yaklaştırırken gerçeğe dair ne varsa birbirine girdi. İlk kez öpüşecek yeni yetme delikanlılar gibi kalbim deli gibi çarpıyordu ki göğsümün ortasındaki koca delikten fırlayabilirdi. Duygu mu? Tek duyduğum kalbinin kuş gibi çırpınan sesiydi. İhtiyacımdı dudakları yoksa yok olup gidecektim.

Dudaklarımı dudaklarıyla birleştirdiğimde bir iki saniye öylece kalakaldım. Yaşamın sonuna gelmiş soluklanıyor gibiydim. Bu anda

kalmalı, hep bu anda yaşamalıydım. Bir çocuk gibi ağlamak istiyordum. İçimde her ne varsa çoşku doluydu. Duygu'mun dudaklarında son isteği yerine gelmiş idam mahkumu gibiydim. Acemi, bir o kadar ne yapacağımı bilemedim. Lanet ederek ondan uzaklaşmadan önce tadını almak istercesine dudaklarını yaladım. Tadı kalsın ağzımın içinde diye. Çekip gidecek belki de bir daha benimle görüşmek istemeyecekti.

Nefessizdi Duygu, kalbinin sesiydi sadece yaşadığını anlatan. Gözlerinde görmek istediğim neydi bilmiyorum ama çözemiyordum. Gözyaşı olmamasına sevinmeli miydim? Şaşkın desem değil, korkmuş desem değil. Ben ki insanların ciğerini bilen Sado, şu an onun hakkında bir tek kelime üretemiyordum. Nasıl cesaret etmiştim onsuzluğa bilmiyorum ama o bağırıp çağırmaya, hüsranını yüzüme vurmaya başlamadan "Git şimdi!" diyerek kocaman olmuş o güzel gözlerinin içine içine bakıp cesaretli olmaya çalıştım.

Ben avaz avaz bağırmasını bana küfretmesini beklerken kollarından güç alıp yana kayması ve koluma sarılıp gözlerini kapatması bir oldu. Sanki hiç bir şey olmamış gibiydi. Hayatımın şokunu yaşıyordum. Ben daha ne yaptığını algılamaya çalışırken "Gitmiyorum." dedi umursamaz bir sesle. Yanlış duymuş olmalıydım, rüyaydı bu yaşanılanlar, ben kendi kendime hayal görmüştüm kesin. Allahım sen aklımı sakla. Bir yanım mutlulukla avaz avaz onu sarmak isterken bir diğer yanıma hüzün çökmüştü. Öyle yaralı, öyle sevgisizdi ki bir yanım inanasım gelmiyordu. Umutlanmak, sevgi hırsızlığı yapmak gibiydi. Dudaklarımdan çıkan "Senden uzak durmaktan yoruldum." cümlesini ben söylemiştim de bana ait değil gibiydi. Duygu'nun kıpır kıpır bedeni söylediğim cümleyle hareketsizleşti. Nefes bile almadı bir kaç saniye. Anlaşılmıyordu ve onu anlayamamak, ne yapacağını kestirememek beni deli ediyor çıkmazlara sürüklüyordu.

"Umurumda değil!" dedi Duygu ifadesiz bir sesle. Ne umurunda değildi? Ben mi? Onu öpmem mi? Olmamış gibi mi farz edecekti?

Sormaya cesaretim yoktu. Uzun bir sessizlikte öylece durduk. Bir tepki bekliyordum ondan çünkü benden bir tepki geleceği yok. Varsın sonsuza dek sürsün bu sessizlik o yanımda ya.

Duygu normal bir gün gibi "Acıktım." dediğinde kaşlarım havaya kalkmış, şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyordum. Benim onun yüzünü görme çabalarıma tezat o yüzüme bakmıyordu. Yüzü mü kızarmıştı? Saçlarını niye perde gibi yüzüne indirmişti orası da ayrı bir meraktı benim bünyeye. Utandığını düşünmek ılık ılık içimi ısıttı ama daha savunmasızdım. O utangaçtı, ben korkak. O ürkekti, ben cesaretsiz. O cesurdu ben kaçak. "Çocuklara söyleriz, bir şeyler getirirler." dedim de Duygu yüzüme bakmadan "Olmaz devamlı paket yemek. Kalıcı bir çözüm bulmak lazım. Onlar malzeme alsın, bir şeyler yaparız." dedi ve yüzüme bakmadan hızla yanımdan kalkıp getirdiği çantasına ulaştı. İçinden çıkardığı eşofmanlarını hızla giydiğinde saçlarından yüzünü göremiyordum. Paniklediği, ne yapacağını bilmediği öyle belliydi ki, el ve beden koordinasyonu sıfırdı. Sağa sola adım atmaya ve yüzünü saklamaya çalışarak "Mutfak vardır herhalde." dedi. Haline gülesim gelirken yüzüne beni hasret bırakmasına sinir oldum. Ben onu her an özlerken, bana bu yaptığı haksızlıktı. "Var." dedim düşüncelerimi sesime yansıtarak.

Hızla kendini odanın dışına attığında derin bir nefes aldım. O bilmiyordu nasıl davranacağını da sanki ben biliyor muydum? Şeytan diyordu *Dikil karşısına, yapış o güzel dudaklarına, nefesini kesene kadar ayrılma. Benimsin lan!* de. Sonra gör ebeninkini diyordu. Boynum kıldan inceydi Duygu'ma. Ne derse kabulümdü. Hiç bir şey diyemezdim ben ona. Kıyamazdım.

Bekle bekle gelmedi benim hatun. Benim hatun mu? Ne diyordum lan ben! Yüzüme yayılan sırıtmayla kalkıp cılızlaşmakta olan şöminenin ateşine odun atmaya başladım. O sırada Duygu içeri girdi. Yine saçları yüzünü kapatmış, yine panik halinde. Sesinin tonu mutsuz gibi "Levent bir şeyler alacak." dediğinde benim sabrım buraya kadardı. Hızla önüne dikildim.

"Buradasın yani?" dedim demesine de hayır diyecek diye ödüm patlıyordu. Neredeyse yalvaracak kadar içim içimi yiyordu da yüzünü görememek beni delirtiyordu. Tamam olmamış gibi yapıyordu da yüzünden gözünden anlam çıkarmaya çalışan bana da yazıktı.

Ben gözlerini bulmaya çalışırken "Evet." dedi ya içimde yine horon tepen bir sürü Sedat vardı. Mutluluğumu göstermeye korkaktım hala. Parmaklarımın titrediğini saklamaya çalışarak "O zaman şu saçlarını yüzünden çek." dedim ve kulağının arkasına iliştirdim sevgiyle. Gözlerini benden çekti hızla. Yüzü kızarmıştı belli. Utanıyordu şu an anladım.

"Olur." dedi yüzüme bakmadan ve ardından bakışlarımdan kaçmak ister gibi "Sen bütün gün burada sıkılmıyor musun?" diye sordu. Etrafı gözleriyle seyreder gibi yaparak. Bakışlarımdan kaçmak istemekte haklıydı. Ona öyle açtı ki bakışlarım. Kurdun kuzuya baktığı gibi baktığım kesindi, ama kendimi frenleyemiyordum ki.

Duygu'nun anlayamadığım duyguları beni kıskacına almış acabalar içimde çadır kurmuşken mutlu mu olsam avaz avaz bağırıp *Konuş!* diye isyan mı etsem bilmiyordum. Derin bir nefes alıp "Sıkılmama fırsat mı verdin? Geleli iki gün oldu." dediğimde gözlerini kısmış sahte bir sinirle bana bakıyordu.

"Hadi uzan, ateşi ben hallederim. Serdar Amca çıkmana nasıl izin verdi?" diye sordu. Belki de konuyu değiştirmek istiyordu.

"İzin aldığımı nereden çıkardın?"

"Peki, pansuman için?" dedi bakmadığı bir kaç saatin acısını çıkarır gibi gözlerime baktı. Endişeliydi.

"Daha gitmedim." dedim kafamın karmaşıklığında. Ben Duygu'ya odaklanmışken başka sorulara cevap vermek bir o kadar zordu.

"Aferin!" diye beni azarladı ya iyice sinir olmuştum. Yahu ben bu kızı öpmemiş miydim? Şimdi bana en iyisi nedenle başlayacak bir sürü soru sorması gerekmiyor muydu?

"Duygu!" dedim uyarırcasına ama "Ne?" diye sinirle söylenen iki harfle tırstım yalan yok. Neden mi? Gitmesinden, beni yine aşkıyla yalnız bırakmasından korktum.

Uzanıp gözlerimi kapattım. Duygu ne yanıma geldi, ne bir şey sordu. Öylece şöminenin başında oturdu. Gözleri kaçamak kaçamak bana baktı ara ara. Tanıyordum onu, mutsuzluk ve hüzün yoktu gözlerinde. Cindi bakışları biraz ürkek. Ben karışığım diyorum ya onunda benden kalır tarafı yoktu belliydi ama benim kadar korkak olmadığı kesin.

O sırada Levent seslendi. Duygu'yla göz göze geldiğimizde Duygu "Geliyorum." diye hızla odadan çıktı. Dışarıdan konuşmalarını duyuyordum. Levent alışverişi abartmış Duygu onu azarlıyordu. On beş dakika geçti geçmedi kapı açılıp Duygu elinde tepsi odaya girdi. Yine bıdı bıdı konuşuyordu. Belli ki konuşmak ona iyi geliyordu. Ara ara beni kontrol edercesine gözleri beni buluyor, yanakları kızarıyor ama çaktırmıyordu. O hep konuşsun ben ömür boyu dinlerim. Dinlemek ne kelime ölürüm lan ben sana!

"Çay işine bir çözüm bulmak lazım. Ocak yok, tüp de yok." dedi. O böyle normal davranıyordu ya benim cinler tepeme toplanmaya çalışıyordu da izin vermiyordum.

Yine de "Çay hazır." dedim gözümle sobayı göstererek.

Duygu "Modern yaşam beyin hücrelerimi öldürüyor." derken bakışlarını kaçırdı. Lan kaçırmasana! Niye bakamıyordu ki yüzüme. Utandığını biliyordum da benim umutsuz tarafım başladı mesaiye. Kızmış mıydı bana? Yılların hatırına mı susuyordu. Yoksa yüzüme tükürecek başka bir fırsatı mı bekliyordu? Ya da Deniz'i aramış gelip onu almasını mı bekliyordu? Nefes alamaz olmuş sıkıntıyla dışarı çıkmak için doğrulduğumda Duygu tepsiyi yatağa yerleştirdi ve sedire çıkıp karşıma bağdaş kurdu.

"Çay ne zaman demlenir?" diye sorduğunda ağzında kocaman bir ekmek parçası vardı. Hareketleri normal davranışlarından bir o kadar uzak ama şirindi. Yeni tanışmış gibiydi benimle. Yok saymak-

ta buluyordu belki de yaşadıklarını. Ben tam cevap verecektim ki aniden bana doğru uzandı ve boynumdaki deri ipe asılıp "Bu ne?" diye sorup çektiğinde Trabzonda Hacer ananın bize aldığı evlilik yüzüğünü görmesi bir oldu.

Bakışlarını yüzükten çekip gözlerime diktiğinde kelimelerin bir anlamı yoktu. Şaşkınlıkla ilk bıraktı yüzüğü elinden ama işaret parmağını yüzüğe doğru kaldırıp "Yüzük..." dedi. Yüzünde belki de onu öptüğümden beri ilk defa hüzün gördüm, nefesimi tutmuş tepkisini bekliyordum. Dizlerinin üzerinde doğrulup ortamızdaki tepsiye aldırmadan üzerime atılması bir oldu. Boynuma sarıldı sıkı sıkı. Ellerim ilk saramadı onu. Şaşkındım. Ne beklerken ne olmuştu. Derin bir nefesle kokusunu soluyarak sardım benden hiç kopmamasını dilercesine. Ne zaman sonra onu kendimden uzaklaştırıp içimden geleni yaptım. Sakalıma dolanan saçlarını toparladım tek tek. Usulca dudaklarına uzandım. Hayat bulmak istercesine. Varsın bağırsın çağırsın. Yılların Sedat'ı şuncacık Duygu'yu mu kandıramayacak diye aklımdan güç aldım. İkna olurdu inşallah.

Değdim beni kendimden geçiren sıcacık dudaklarına. Gözlerim kapandı istekle. Korkmasın, ürkmesin diye usul usul dolandım dudak kenarlarında. Dudakları aralandığında yine umut doldu onsuzlukta savrulan yüreğim. Durdum hazmetmek için bu halimizi. "Duygum!" dedim yalvarır gibi. Aralanan dudaklarından yarım kalmışlığımı dindirircesine süzüldüm içeri. Daha bir özgürdüm. Bütün arzularımı yansıtırcasına öptüm canomu. Önünü arkasını düşünmeden erkekliğimi önüme katarak öptüm. Duygu değildi ben onu öperken. Yıllarca arzularımda yaşayan kadındı artık. Kendimi özgür bıraktım ya bu zamana dek öpüşmemişim yalan yok.

Duygu ne zaman sonra nefes nefese "Dur!" diye kendini çekmek istedi ama izin vermedim. Yüzü al al olmuş yanıyordu. Benim gözüm kararmış, ortamızdaki tepsiye aldırmadan onu kucağıma çektim arzuyla.

"Sedat!" dedi gözlerini kaçırarak. Ellerini koyacak yer arıyor, bulamıyordu. Bana bakmakla bakmamak arasında kalmış ne yapacağını bilmez halini seyretmek ömürdü. Saçlarını toparladım elimle yüzünü görebileyim diye. Başını öne eğmiş göremedim tabii. Avuçlarımla kaldırdım yüzünü göz hizama kadar. Kızarmış yanaklarıyla utandığı öyle belliydi ki "Benden utanıyor musun?" diye sordum sırıtarak. Titreyen bakışlarına ekti kucağımda heyecandan büzülen bedeni. Konuşamadı. Hayır anlamında avuçlarımdaki yüzünü salladı üç dört kere. Yüzünü bırakıp ona sıkı sıkı sarıldım. Sarıldı bana aynı sevgiyle. Yarama dikkat etsin diye sarılamıyordu bile. Kokusunu duyma heveslisi yüzümü koynuna gömdüm. Ellerim onu sarıp sarmalayıp daha fazlasını isterken dudaklarım boynunda dolanmaya başlamıştı. Kendime engel olamıyordum. Öyle zordu ki önlemek. Durmak istemiyordum ki. İtiraz etmemesi yüreğime su serperken parmak uçlarının saçlarımın arasında dolanmasıyla iyice yüz buldum. Teni bana yer mi açıyordu? Bedeni bedenimle birleşme heveslisi, kendini bana mı bastırıyordu. Şaşkınlıktan felç olup kalabilirdim aslında. Hareketlerimi yavaşlatıp dudaklarımda tenini hissederken kıpırdamıyordum.

"Sen acıkmadın mı?" dedi usulca.

"Acıktım." dedim ama teninden ne burnumu ne dudaklarımı çekmedim. Öyle güzeldi ki...

Saçlarımı usulca koklayıp "İyi hadi yiyelim, çay bardaklarını getireyim." dedi kucağımdan hızla kalktı. Ellerim, gönlüm, onsuz kalırken yüzümde gülümseme öyle yoğundu ki mutluluktan uçabilirdim. Duygu odaya girdiğinde saçını başını düzeltmiş belli. Yüzü yine tam öpülesi kırmızının her tonu. Şeker ve bardaklar elindeydi. Ben mi? Elimde bıçak ekmeğe tereyağı sürüp duruyordum. Galiba Duygu'nun başlattığı oyuna ayak uydurmak en iyisiydi. Onu öpüp öpüp hiç bir şey olmamış gibi davranıyordum bir nevi. Aslında böyle yapmak bana iyi gelmiş aklım huzura kavuşmuştu. Mutluluğunu yaşayan yüreğime sahip çıkmaya başlamıştım.

"Üşüdün mü?" diye sordum. Gelip karşıma oturdu. Niye kucağıma oturmamıştı diye geçti içimden de *Sedat yavaş!* dedim kendime.

"Mutfak soğuk." dedi. Elimdeki ekmeği ona uzattığımda gözleri saniyeler içinde benim gözlerimle buluştu ama hızla çekti bakışlarını. Ekmeğe bal sürmeye başladı ve ağzına attığında onu seyrediyordum hayranlıkla. Utangaçtı da çenesi durmuyordu. Alışmış yıllardır her istediğini elde etmek için konuşup ikna etmeye.

"Ne?" dedi kaşları havada gülümseyerek.

"Hiç..." dedim ne diyim. Sen ekmeği ye ben seni mi? Sapıtma Sedat!

"Levent pansuman için birini getirecek." dediğinde suratım asıldı tabii. Bu mutluluğumu kimsenin bozmasını istemiyordum.

"Gerek yok." dedim huysuzca ama "Var." dedi. Eski Duygu geri dönmüştü.

Çay doldurdu bittikçe, şekerini attım su ekledim karıştırdım. Ezberimdeydi her şeyi her huyu..

Sessizliği bozan "Anlatacak mısın?" diye sorduğu tatsız sorusuydu. Cevap vermemi istediğini belli eden bir istekle sormuştu.. Anlamamazlığa geldim.

"Neyi?"

"Kimin yaptığını?"

"Sonra..."

"Korkuyorum." dedi ya vicdanım sızladı.

"Korkma!" dedim.

"Nasıl korkma Sedat, buna kim cesaret edebilir?" diye sordu.

"Edemez..."

"O zaman?" dedi kaşını havaya kaldırmış bilmiş bir tavırla.

"Duygu ne zaman işlerime burnunu sokar oldun?" diye sordum sorularını bastırmak için.

"Beni öptüğünden beri." dedi. O ne dediğini farkında değildi de ben yüzüme yerleşen gülümsemeyi önleyemedim. Bitirdin beni be Duygum.

Bakışları yine kaçtı benden. Söylediğini telafi etmek isterce "Yani ben hep merak ediyorum ama bu kadar ciddi bir şekilde hiç yaralanmamıştın." diye yaptığı açıklamaya rağmen ben halen sırıtıyordum.

"Gülme Sedat!" dedi alınmış bir sesle.

"Halledilecek, korkma, Durmuş burada."

"Biliyorum, gece gördüm onları." dedi yaşadığını unutmak ister gibi.

"Sana mı geldiler? Ya polis?" dedim merakla.

"Evet, Bekir'le geldiler. Niye polis peşinde?" diye sordu merakımı cevaplamadan.

"Kimsenin bir şey bildiği yok. Şüpheleniyorlar."

"Serdar Amca zor durumda kaldı sanırım."

"Hayır." dedim kısaca.

"Of!" deyip sinirle yerinden kalktı. Pes etmişti konuşmaktan. Çünkü bana yetemiyordu. Normalinde dişlerini çıkarır, o çok konuşan güzel çenesiyle beni bezdirmeye, merak ettiğini öğrenmeye çalışırdı da, şuan yapamıyordu.

"Bitti mi?" dedi tepsiyi almak için kapris yapan bir tavırla.

"Kızdırma beni!" dedim kızmış gibi ama bir bilse içimdeki mutluluğu.

"Tamam, sustum. Doydun mu?" dedi konuyu kapatırcasına.

"Evet" dedim. Kalktı ve masadaki bir poşet ilacın nasıl kullanıldığını öğrenmek için Doktor Serdar'ı aradı. Bir yandan beni azarlayarak vakti gelen ilaçlarımı içirdi. Sonrasında kızgınlıkla odadan yemek yapmak için çıktı. Duyda inanma Duygu yemek yapacak! Zehir olsa onun elinden yine yerdim de aç kalacaktık. Bir saat sonunda soğuktan titreyerek odaya girdiğinde ben kendi mutluluğumda, yatakta uzanıyordum. Üşümekten her şeyi unutmuş gibi hızla yanıma girdi. Ben kesin öldüm ve cennetteydim. Bakışlarım şaşkın halen beni kabullenmesine inanamıyordum. Acaba farkında mıydı?

"Soğuk!" dediğinde sıcağıma sokuldu. Sadece benim olduğunu belli edercesine. Ya da bana öyle geliyordu. Öyle içtendi ki bu hareketleri bana güç ve umut veriyordu. Sarmalıydım onu aslında ama hala korkaktım.

"Ne işin vardı o soğukta söylesem kabahat! Hem sen kim yemek yapmak kim?" dedim gardımı alan benliğime destek vererek.

"Ben kuru kuru yemek istemiyorum. Sen istersen paket söyle! Öğlen menemen var." dedi bilmiş bilmiş.

"Menemen mi?" dedim hayretle.

"Evet, beğenemedin mi? Hadi ısıt beni." dedi ya yine bir iki saniye durdum. Yok Duygu algılayamıyordu aramızda olanları. Ya da ben gerçekten ölmüş cennete gitmiştim.

"Kazağını çıkar!" dedim sırıtmamı saklayarak.

"Soğuk diyorum, sen kazağını çıkar diyorsun ya!" dedi yine kıpır kıpır hale gelirken.

"Duygu kalkınca daha çok üşürsün."

"Tamam." dedi huysuzca. Kazağı çıkarmıştı ama benim ona aldığım boynundaki madalyona takılmıştı kazağı.

"Hay ben senin." dedi kazaktan kolyeyi kurtarmak isterken tıkır tıkır sesler geldi madalyondan. Göz göze geldik. Eli ayağına dolanmış, kazak umurunda değildi. Bir an, kazaktan mı, yoksa benden mi madalyonu uzaklaştırmaya çalıştığını düşündüm.

"Kırıldı mı?" diye sordum ve kolyesinden tutup onu bedenimin üzerime çektim. Duygu ne olduğunu anlamadan kendimi üzerimde buldu da yaram acımasın diye kazağı ve madalyonu bırakıp yine kollarından kuvvet almaya çalışıyordu. Ben elimde madalyonu kazaktan kurtarmış evirip çevirirken "Hayır, kırılmadı bırak" dedi almak istercesine ama madalyonu açtığımda içinden bir şey göğsüme düştü. Yüzüğümüz...

Gözleri yine gözlerimle buluştuğunda yakalanmanın verdiği utanç vardı yüzünde. Yüzünü ezberlercesine, ondaki aşkımı bulmuşçasına sı-

caktı bakışlarım.Yüzüğü göğsümden aldım. Bu aramızda konuşulmamış her şeyin noktasıydı. Sol elini avucumun içine alıp dudaklarıma götürdüm. Benim yaparcasına, ısıtırcasına öpüp kokladım ve yüzüğü parmağına takıp "Çıkarma!" dedim dua gibi. Gözlerindeydi kelimeler. Söylemesede artık biliyordum. Boş değildi bakışları. Biliyordum Duygu benimdi artık. Bana bir şey söylemek yerine uzanırken sıcağıma, kolumu kaldırıp onu koynuma aldım. Göğsüme uzansın sinemde kalsın istedim. "Canın yanacak böyle." dedi yüzünü kaldırıp acı çekip çekmediğimi anlamak isterce. Belki de yüzümü görmek, inanmak istiyordu bilmediği sonsuz aşkıma. Acı Duygu'suzluktu kurşun yarası değil. Acı onsuzluktu göğsümdeki koca delik değil. Bedenim her türlü acıya dayanabilirdi de onsuzlukta yitip giderdi.

"Acımaz." dedim sormadığı sorulara cevap vermek ister gibi dudaklarına eğilip tadını hissetmeye duyduğum arzuyla. Bu zamana kadar ben hiç öpüşmemişim. Hiç arzulamamışım. Hiç istek duymamışım. Yalan bedenlerde dolanıp durmuşum yeni farkına varıyordum. Yüzüğümüzü saklamış olmasından cesaret alıp "Cevap vermedin?" dedim dudaklarımı ondan çekmeden. Sesim hayranlık ve zevk doluydu. O mu?...Yuvasını bulmuş, yeni doğmuş bir kuş gibiydi koynumda. Ne hissettiğini bilmeyen haliyle "Neye?" dedi öpüşlerimin kıyısında.

"Yüzük?"

"İlk sen çıkardın." dedi çıkar yolunu bulduğu en güzel cevapla.

Sonrasında dudakları ağzımda kayboldu. Acemiydi dudaklarıyla vermek istediği cevaplar. O narin parmakları kollarımı sarıyor canımı yakacak diye ürkekti. Ben mi? Allah ne verdiyse diyeceğim de yalan... Kendimi tutmakta zorlanırken elleri ellerimde kenetliydi.

Lanet olsun almak zorunda olduğum ondan ayrılmamı sağlayan nefese. "Tadın..." dedim zevkle. Gözlerim kapamış bu anı hafızama kazımakla meşguldüm. Derin derin soluklarım o kokuyordu. Koynumun kıyısında benim kollarımdaydı. Sıkı sıkı sarmıştı beni sarabildiği kadar incitmemeye uğraşıyordu.

"Beğenmedin sanırım." dedi safim. *İlk şaka yaptığını sandım ama o sinirle* yorganı ayağıyla ittirip kalkacaktı ki hırsla onu kendime çektim.

"Daha fazlası için ölüyorum Duygu!" dedim istekle. Anında sinirli hali yerini gülümsemeye bırakıp utançla bir oldu. Bu ne itiraf ne de başka bir şeydi. Bu deli gibi istekti. Onu istiyordum. İçinde olmak, onu benim yapmak istiyordum. Delirmiş olmalıydım. Ben onun için ölmeyi göze alırken şimdi ne düşlüyordum.

"An... anlamadım" dedi, afallamıştı halinden belli.

"Bana neler yaptığının farkında değilsin, değil mi?" diye sordum. Duygu benim masumluğumdu. Temiz bir o kadar saftı.

"Ben sana hiçbir şey yapmıyorum." dedi ya gülmemek için zor durdum. Yapsa halime yedi cihan acır. Bu halim perişan, o halimi düşünmek bile istemiyorum.

"Biliyorum." dedim. Ne desem boş!

"Öpme o zaman." dediğinde sıyrıldım düşüncelerimden. Öpme demişti de niye daha yakındı bana. Madem girmiştim bir yola "Senden uzak kalmayacağım, alışsan iyi olur." dedim samimiyetimle döşenmiş bir tehditle.

Dudaklarına uzanıp yine cennette dolanacakken Levent'in sesi duyuldu.

Ulan beni bu kadar dinlemez. Duygu'nun bir dediğini iki etmez hayvan! Bulmuş getirmiş bir ürkek bayan doktor. Kız işinin ehliydi yalan yok bir çırpıda anladı tüfekle vurulduğumu. Nasıl anlamaz göğsümün ortasında koca bir delik. Duygu'yu karım sandı ya değmesinler keyfime. Tabii keyfim Duygu'nun göğsümdeki koca deliği görmesiyle yerle bir oldu. Onun tek damla gözyaşına ölürdüm.

Pansuman geçmeyen ağrımı tetiklemiş, yaşadığım Duygu fırtınasıyla beni güçsüz düşürüyordu. Aldığım ilaçlar cabası. Pansumadan sonra Duygu doktoru yolcularken uzandım. Ne ara gözlerim

kapandı Allah beni kahretsin. Duygu'mu biraz daha görme fırsatım elimden alınmıştı. Ne kadar uyudum bir fikrim yok ama çok değildi sanırım. Gözlerimi açtığımda burnuma dolan soğan kokusuyla sobanın başında elinde tahta kaşık tavayı karıştıran öksüzümü gördüm. Seyrettim doyasıya. Daha bir sakinlemiş, ne istediğine karar vermişti hareketleri. Uyandığımı anladığında yine bir ara bocaladı hissettim.

"Gürültü mü yaptım?" diye sordu usulca. Daha özgürdü artık bana bakarken. Kabulleniyor muydu beni?

"Yok." dedim aşkla ona bakarken.

Üzüntü dolu bir kızgınlıkla "Sedat oradan odun atmaya bile kalkmayacaksın. Niye bana tüfekle vurulduğunu söylemedin?" diye hesap sordu. Dolu doluydu gözleri.

"Sormadın." diye dalga geçtim.

"Ne soracaktım, silah markası mı? Ağlayacak gibi oluyorum valla, senin hastanede olman lazım." dedi yine telaşa düşmüş çaresizdi.

"Gerek yok!"

"Gerek var! Beni düşün! Sensiz ne hâle geldiğimi bilmiyorsun." dediğinde içime dolan lanet bir suçluluktu.

"Biliyorum."

"Ne biliyorsun? Bir şey bildiğin yok!" dedi aceleyle arkasını döndü tavada ne varsa karıştırmaya devam etti.

"Ali anlattı." dediğimde durdu. Benden saklamak istercesine "Ağzında bir şey durmuyor onun... hem... hem... abartmıştır o."

"Yanıma gel!" dedim onu sarma isteğiyle. Bırak benden uzak olmasını yarım saniyemi onu sarmadan geçirmek istemiyordum. Yıllarca nasıl sabretmiştim ben. Hepsi unutulmuş geriye bu an kalmıştı.

"İşim var." dedi ya, kalkmaya yeltenirken "Ben mi geleyim?" dedim sinirle. Arkası dönük göremiyordum ama ağlıyordu biliyorum. Gözyaşlarını silip uzandığım sedire bin bir nameyle oturdu yüzü bana dönük.

Ellerini ellerimin içine alırken "Çok mu üzüldün?" diye sordum keyifle. Karmakarışıktım. Üzülüyordum ağlamasına ama deli gibi mutluydum. Burnunu çeke çeke "Hayır!" dedi sinirle. Sırıtıyordum yalan yok.

"Burun kanaman durmamış." dedim yine yüzüm asılarak. Gülerken ağlamak gibiydi benimkisi.

"Durdu!" dedi üzülmemi istemediğini anlıyordum.

"Zor durmuş."

"Sen iyiysen ben de iyiyim, ona göre davran." dedi ya içim ezildi.

"Saçmalama!" dedim çünkü o hep iyi olmalıydı. Benim bu düşüncemi ezercesine "Ne saçmalama Sedat ya! Sana ben... ben... yıllardır anlatamıyorum. Seninle nefes alıyorum, anlamıyor musun?" dedi. Bunu ilk duymuyordum ondan. Ama ben hiç şimdiki gibi düşünmemiştim.

"Seni kurtardığım için." dedim. Bu benim gerçek düşüncemdi. Beni sevebilme ihtimali hiç olmamıştı bende.

"Beni kurtarmakla kalmadığın için, beni ayakta tutup yaşattığın için, beni bunca yıl koruyup kolladığın için, sen benim her şeyimsin." dediğinde duyduklarım bilmediğim şeyler değildi.

"Her şeyin değilim." dedim acıyla aşk dilencisi gibiydim ama yine de söyleyemiyordum.

"Bunu nasıl söylersin?" dedi öfkeyle. O güzel yüzü kedere boğuldu. Hayret doluydu bakışları. Sanki iftiraya uğramış gibiydi verdiği tepki. "Yalan mı?" diye sordum inkar etmesini dileyerek de inkar etmeyi bırak saldıracak gibi "Sen tam bir öküzsün..." dedi tam konuşmaya devam edecek bana hırsla ağzını açtı o an işte tam istediklerimi duyacaktım, kapı açıldı içeri Ali girdi.

Ulan Ali! Ulan Ali! diye avaz avazdı içim ama dışım yine beton.

Ali'nin beklenti, merak doluydu fer fecir okuyan bakışları bir bana baktı bir Duygu'ya. Sonra sobanın üzerindeki tavaya bakıp "Kız Çirkin! Sen yemek mi yaptın? Gözlerim yaşardı." dedi anlamazlığa vurarak.

Duygu sanki bir dakika öncesinde bağırmıyormuş gibi gülümseyerek "Gel, hadi, fazla yaptım." dedi. Uzandığım yerden kalkacakken "Sen orada kal. Kolun bile kalkmayacak." diye diklendi Duygu.

Parmağı havada çocuk terbiye eder haline sinirlenmeliydim de hoşuma gitmişti. Yerim ben senin o güzel parmaklarını. Kızıyor gibi "Duygu!" dedim mutlulukla, ama çaktırmadan.

Ali'nin gelmesiyle daha bir sesi gür çıktı. Güç aldı devesinden. "O göğsündeki delik kapanana kadar ya beni dinlersin ya da seni polise ihbar ederim. O zaman hastaneye gidersin işte." diye ettiği tehdit yalanda olsa ciddiydi.

"Yine devreleri yanmış bunun." dedi meraklı bakışları bizi seyreden Ali'nin ama çoktan oturmuş masaya yemeye başlamıştı. Ağzı dolu dolu "Aferin kız Çirkin! Güzel olmuş." dedi.

Memnuniyet dolu bir gururla "Afiyet olsun Ali'm" dedi Duygu ve tabağa koyduğu menemenin yanına bir kaseye cacık doldurup yanına ekmek koydu. Sehpaya koyduğu tepsiyi bana doğru yaklaştırıp suratı asık bir nameyle "Ben yediririm." dedi sertçe. Yok yok burası cennetin en dibiydi. Karşı çıkmadan uslu çocuklar gibi gözlerine baka baka beni doyurmasına izin verdim. Gözlerim gözlerinde, ağzımı açtım durdum. Ölürüm kadın sana!

Ali yanımızda ya, çıtı çıkmadı bakışlarımdaki tacizlere. Kızaracak kızaramadı. Kaçacak kaçamadı. "Su?" dedi sinirle. Gülmemi saklamadan "Olur." dedim mutlulukla.

Ali "Valla vurulasım geldi." dediğinde benim yerime Duygu'dan "Zevzeklik etme Ali'm, doktoru bıraktın mı?" diye gelen azarı yedi. Onlar konuşurken benim gözler Duygu'da mest olmuşum. Duygu tabak bittiğinde "Doydun mu?" diye sordu ya! *Sana doyulur mu?* dememek için kendimi çok zor tuttum. Anlamış gibi tepsiyi aceleyle topladı cevabımı beklemeden. "Evet, çok güzel olmuş." dedim gözlerinin ta içine içine bakarken.

Ali "Abi biraz konuşalım." dediğinde onu vurmalıydım. Tam zamanıydı konuşmanın. Bok var konuşacak. Allah vermiş bunları başıma çek Sedat çek diye...

Duygu'yu bu zamana kadar hiç bulaştırmamıştık bizim işlere. Ne yanında konuştuk ne konuşturttuk. O da sorgulamadı. Sormadı. Tabii şimdiye kadar. "Ben çıkarım ama ne zamana kadar beni bu işlerin dışında tutacaksınız?" diye sordu. Gözleri yine korku dolu, endişeliydi. Hiç olmadığı kadar. Ali'yle göz göze geldik. Ciddileşmiş, gerçeklerle yüzleşiyordum. "Olabildiğince." dedim. Sessizce tavasını tenceresini masasını topladı ve dışarı çıktığında "Anlat niye geldin onca yolu? Siz bana kızgın değil miydiniz?" diye sordum Ali'ye.

"Ben kızgın değilim. Kızgın olan Bekir! Telefonları dinleyen biri olabilir diye konuşmak istemedim."

"Anlat." dedim yorum yapmadan.

"Abi bu seni vuran Mahmut'un ailesi haber gönderdi."

"Ne haberi lan! Telefonlaşıyormusunuz?" dedim sinirle.

"Yok abi. Bizim hatırı sayılır iş yaptığımız birini araya soktular. Görüşmek isterler."

"Ne görüşeceklermiş?"

"Oğullarını istiyorlar büyük ihtimal, ama dava kapanacak gibi değil. Kızın ölüsünü gönderin gibi bir cümle de geçmiş. Mahmut'un cezasını da kendileri verecek. Orada işler böyle biliyorsun."

"Köklerini kazıtmasınlar bana. Mahmut iyi bir çocuk. Artık mesuliyet bizde. Beklesin pezevenkler bir cevap vermeyin. Dursun ve Durmuş ilgilensin onlarla. Bir yolunu bulur bizim lazlar. Sordun mu Mahmut'a nerede yaşamak istiyor diye?"

"Abi kıza ve Mahmut'a sordum. Türkiye mi? Yoksa yurtdışı mı? Fark etmez dediler. Sana sorayım dedim."

"Acele etme biraz soluklansınlar. Polis ne alemde?"

"Polis önemli değil. Telsiz Yusuf halletti de. Bir boy göstermen

şart camiada. Öldün diye yayılıyor her yere. Ağzı olan konuşmaya başladı."

"Bırak konuşsunlar bakalım kimler ne konuşacak. Büyük sürpriz olur konuşanlara." dediğimde Duygu titreyerek içeri girdi. Üşümüştü. Kıyamam canoma. Ne konuştuğumuzu merak ediyor belli.

"Gel!" dedim onu ısıtmak isteğimi belli edercesine. Ali'ye aldırmadım. Nesine aldırayım. Can olmuş yıllardır bana. Biliyor beni. Biliyor bizi. Öğrensin mutlu olsun istedim.

Ali "Abi o zaman?" diye sordu ve sustu Duygu'ya belli etmemek adına.

"Siz biraz bekleyin. Durmuş konuşsun sonra." derken Duygu yanıma girmiş titriyordu. Taktı yemek yapacak, hasta olacak soğuktan. Çare bulmak lazımdı. "Ali şu mutfağa elektrikli soba getir koçum, benim hatun taktı yemek öğrenecek." dedim sırıtarak. Benim hatun, ne güzel iki kelimeydi. Benim...

Ali'nin bile yüzü aydınlandı. Anladı haliyle. Mutlulukla "Bir saate mutfak hamam gibi olur." dedi ve çıktı yüzünde *Oh be!* diyen bir sırıtmayla.

"Titrek seni." dedim Ali çıkar çıkmaz onu kollarıma alıp. Duygu bir şeyler söylememi bekler gibi gözüme baktı. Sonra kederle "Sedat ne olur kıpırdama, sen kıpırdadıkça fena oluyorum" dedi. Gözleri yine dolu doluydu. Elleri kolumu okşarken ben ben değildim. O neyin derdinde ben neyin...

"Acımıyor." İyi bir yalan değildi ama başka bir kelime aklıma gelmiyordu. Şu an sadece Duygu vardı kollarımda sadece kollarımda olsa iyi her yanımda.

"Beni kandıramazsın." dedi kaşlarını çatmış bir halde. Erkeklik öyle bir şeydi ki her yolu biliyordu. Onu elde etme isteği öyle yoğundu ki arzular tavan bende. Olmaz diyen aklımı dinleyen kim?

"O zaman sen beni kandır." dedim dudaklarına uzanırken.

"Ne desem boş." diye kurduğu cümle dudaklarımda kayboldu.

Tadını çıkara çıkara bütün onsuz geçen dakikalarımın intikamını alırcasına dolandım dudaklarında. Nefes almak için ondan bir santim ayrılık bile fazlaydı bana. İtirazsız beni sarışı, dudaklarının bana yer açışı ömre bedeldi. Gözleri gözlerimde yine gerçek olup olmadığını ispatlıyordum kendime. Elleri avuçlarımdaydı. Teninin her zerresini istiyordum. Acı çekmiş ellerini bir özür gibi dudaklarıma götürdüm. Tek tek öptüm narin parmaklarını. O günleri hatırlamak işkenceydi. Üç ay sürmüştü parmaklarının iyileşmesi, ezile ezile bütün kaslar, bağlar, tendomlar ne varsa kopmuştu. Kahrolmuştum o günlerde.

Her hareketimin gerçek olup olmadığını tahlil eder gibi her fırsat bulduğunda gözlerimde bitiyordu utanç dolu bakışları. Şaşkınlık yarışıyordu yeni duygularıyla.

"Seni gördüğüm ilk an hayatımı değiştireceğini biliyordum." dediğimde itirafımdı geciken.

"Hatırlamak istemiyorum." dedi gözlerini kaçırarak. İşkence gördüğü o günleri kastettiğini anlamam uzun sürmedi. Zordu bana kelimeler. Zordu onunla ama onsuz yaşadığım yılları sesli dile getirmek.

"İlk seni gördüğümde üzerinde kırmızı dantel bir elbisen vardı. Dokuz yaşındaydın, doğum günündü. Annen bir mutfağa, bir salona koşturuyor, bana gülümsüyordu. *Sedat, sen kusura bakma, misafirler gelecek. Birazdan odanı hazırlar, seni rahat ettiririm.* demişti içtenlikle. O güne kadar hiçbir yabancı, annen ve senin gibi bana gülümsememişti. Sen prensesler gibi masada oturmuş, gözlerimin içine bakıp gülümsüyordun. Annen telaştan beni koltukta unuttu sanırım. Sen masadan kalkarak önündeki pasta tabağını bana getirip yanıma oturdun ve *Beraber yiyelim mi?* diye sordun." kurduğum cümlelere ben bile hayretler içerisindeydim.

Duygu yüzümü görebilmek için bana doğru doğruldu ve "Hayır demiştin." dedi gözlerinden akan yaşlarla. Beni hatırlamıştı, o günlere gittiği her halinden belliydi.

"Kirimin sana bulaşmasını istemedim. Öyle temizdin ki! Bunun-

la da yetinmeyip kafanı omzuma dayadın, tabağı elinden bırakıp elimi tuttun." dedim. Duygu anlattıklarımla ağlamaya başladı. Hıçkırmamak için zorlandığı belliydi. Susmaya çalışarak sildi gözyaşlarını. Çok zordu geçmişi onunla paylaşmak. Acıydı. Ona bakamıyordum. Devam ettim kendimi zorlayarak "Diyarbakır'da kaldığınız üç sene boyunca seni uzaktan izledim. Sonra İzmir'e geldim. Seni izlemek benim için mutluluktu. Zamanla benim için ifade edemediğim her şey olmaya başladın."

"Neden?" dedi boğuk isyan dolu sesine aldırmadan.

"Sen küçük ellerinle tozuma toprağıma bakmadan gelip elimi tutmuştun. Sıcaklığın, dokunuşun..." dedim gülümseyerek. Boğazım düğüm düğümdü. Niye mi? İçimi bir sıcaklık kaplamıştı da, yine de diyemedim ona...Öksüzdüm. Kimsem yoktu. Ben hiç sevilmemiştim. Beni sevmemenden korktum. Aşağılamandan korktum diyemedim. Gerçi aile sıcaklığıydı izlediğim de işte. Nereden bileyim o sevginin zamanla beni aşka düşüreceğini.

"Niye o yıllarda yanıma gelmedin?"

"Sen benim için fazlaydın, fazla mükemmel, fazla masum, halen de öylesin."

"Beni bu yüzden mi kurtardın?"

"Kurtaramadım..."

"Sus artık! Geçti...İyiyiz." dedi ağlamaklı sesiyle. İşkence gördüğü zamanları konuşmak onun için ölümdü. Hiç açmazdı konuyu. Hiç olmamış gibi davranırdı. Kazara iki kelime geçse. *İyiyiz!* derdi şimdi ki gibi.

"Bana anlatmanı istiyorum Duygu, içindeki o zehri atmanı istiyorum. Sana Selma kadar yakın olamıyor muyum?"

"Ona senin bilmediğin hiçbir şey anlatmadım."

"O zaman gece, kâbuslarında sayıkladıklarını anlat!" dedim. Ama anlatırsa kaldırabilecek miydim? Yoksa geçmişin pişmanlıklarında ölüp gidecek miydim? Muamma...

"Sedat yapma! Bunun ne bana ne de sana bir faydası var. Bu yaralarımızı kanatır." dediğinde haklıydı.

"Senin çektiklerini bilmeliyim." dedim, çünkü içindeki zehir bana anlattığında onu terk edecekse ben razıydım ondan gelene.

"Niye, benimle acı çekmek için mi?" diye sordu ya canım yandı.

"Evet, neden olmasın?"

Belki de ilk defa Duygu'yla içimizi kemiren şeyleri konuşuyorduk. Tabii onun "O zaman niye vuruldun anlat, ya da geç onu! Bana hiç konuşmadığın geçmişini anlat." diyerek beni kendi silahımla vurmasını beklemiyordum.

Sustum... Anlatamazdım. Onun için ölmek istediğimi anlatamazdım. Geçmiş mi? Sikeyim geçmişimi, bir şey yoktu ondan önce geçmişimde. Koca bir hiçtim hepsi bu. Baksana onu öptüm öpeli daha önce hiç öpüşmediğimi anladım. Geçmişimde daha ne olsun!

"Duygu!" dedim kelimeleri ararken. Çaresizliğimi anlamış gibi "Geçmişimizi kurcalama, senin geleceğin bana yeter." dedi yine son noktayı koyarak.

"Gelecek?" dedim hayretle.

"Evet, gelecek!"

"Benimle bir geleceğin olamaz." dedim bu doğruydu. Pempe panjurlu evimiz boy boy çocuklarımız olamazdı. Benim yanımda durduğu her an tehlikede olacak huzur nedir bilemeyecekti. Her şeyi geçtim ona benim yüzümden bir şey olursa kahrımdan bütün dünyayı yakardım.

Ben kendi çıkmazımda boğulurken Duygu sinirle "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı sinirle.

"Hayır." dedim şaşkınlığımı belli etmeden.

"O zaman beni öpüp durma!" dedi kollarımdan hırsla çıkmak için çoktan yorganı tekmelemeye başlamıştı. Sesi de ağlamaklıydı. Tabii o küçük bedeniyle benden kurtulması imkansızdı. Onu kendime çekip sarmam bir oldu.

"Sana git dedim, gitmedin." dedim. İlk aklıma geleni söylemiştim. Saçmaydı biliyorum. Burun burunaydık ve o canım yanmasın diye yine ağırlığını bana vermemeye çalışıyordu. Bitirdin lan beni Duygu!

"Bu kadar basit yani, gitmedim diye mi?" diye hayretle sorarken dudaklarım çoktan dudaklarındaydı. Anlık değil ömürlüktü. Usuldu öpüşlerim de, bende ki istek dağları deler. Alt dudağına indiğimde dizginlenemezdi isteklerim. Of ulan of! Dişlerim benden izin almadan dudaklarına geçtiğinde inlemek için geberiyordum. İnleyemedim, öyle masumdu ki...

"Bu hayalimden bile güzel." dedim nefes nefese. Duygu yine sersemlemiş, öpüşlerimde iki arada bir derede kalmış gibi "Yapma!" dedi. Haklı kız *Geleceğimiz yok!* diyen bir herif onu öpüp duruyor. Niye diye sorarlar adama. Ne istediğini bilmeyen malın tekiyim lan ben.

Ben kendime sövüyorum ya boşuna. Duygu benim rüzgarımda savruluyordu, ben onun tadında kavruluyordum. Ne akıl kalıyordu bende ne mantık. Sadece dudaklarıydı aklımdaki. Dudak kenarında dolanırken "Sen beni öpmüyorsun?" dedim mırıltıyla. Yanmışım ağlayanım yok. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu...

"Öpmemi istiyor musun?" diye sordu ya hoşuma gitti. Dürüstlüktü onun sorusu ama beni kışkırttığının farkında değildi biliyorum. Onu içime sokarcasına sarılarak bıraktım. Elbet bu güzel saatler bitecek, yine beynim gerçekleri gözüme soka soka bana söylettirecekti. Ötelemeye gerek yoktu. Bitmeliydi cennetten çaldığım dakikalar.

"Daha fazla acı çekmek istemiyorum, öpme..." dedim dürüstçe ama bana inatmış gibi daha bir yaklaştı bilmeden tüm kadınlığıyla. "Çekeceksin ama..." diye dudaklarıma sokulan ömrümdü. Usulca alt dudağıma küçük bir öpücük kondurdu. Titrekti hareketleri. Acemi, bir o kadar utangaçtı. Of ulan of... Bunu beklemiyordum yalan yok. Bununla kalmayıp kollarından aldığı güçle kendini daha bir yukarı

çekti ve yüzümün iki yanına dirseklerini sabitlediğinde çocuk gibi korkuyordum. Neden mi? Aşktan... aşkın bana yaptıracaklarından.

"Yapma Duygu!" dedim. Belki de ilk defa kaçmak istedim. Hem ondan hem kendimden.

"Sen de öpme o zaman!" dedi fısıltıyla, aşk dolu bir gülümseme bahşetti bana. Hınzır bir gülümsemeyle alt dudağımı ısırıp bana doğru yaklaştı ve dudakları dudaklarımı bulduğunda yine ben ben değildim. Üzerimde yarattığı etkinin ismi yoktu. Bu andı bir ömür ıstıraba sığdırdığım. Dayanamazdım, mümkün değildi direnmem. Onun bu narin, ürkek, bir o kadar istekli haline nasıl hayır derdim. Cevap verdim beni benden alan dudaklara. Kendimi kaybetmiş gibi onu benim yapma heveslisiydim. Tek bir cümle anlatabilirdi halimi. Gözüm dönmüştü... Her şeyi geç onun için yanan erkekliğimi ona bastırıp duruyordum. *Yapmamalıyım!* diye kendime kurduğum cümlelere. *Siktir lan niye yapmayacak mışım?* yanıtını veren içimde senelerdir hapsettiğim aşka yenilmiş bir benden başkası değildi.

"Yavaş!" dedi Duygum inleyerek. Nefes nefese "Canın mı yandı?" diye sordum telaşla.

"Senin için." dediğinde gülüyordum. İçimden geçeni "Ölürüm ben sana!" olarak dışa vurdum. Elim Duygu'nun bedeninde aşağılara kaymaya başladığında kendime geldim. *Noluyor lan! Sapıttın iyice!* diye bir silkeledim kendimi.

"Yeter." dedim kendimi ondan zorla çekip alırken. Nefes nefeseydim. Çaresizdim. Heyecandan ölebilir, otuz iki diş ortada hakkın rahmetine kavuşabilirdim.

"Canın mı yandı?" diye sordu safım benim.

"Evet, canım yandı!" dedim ne desem boş. Patlamak bu olsa gerek diyeceğim ama değil yani.

"İyi." dedi utançla ama tam bana sokulacak. Hak mı bu bana? Bende insanım. Yıllar boyu onun hayaliyle yaşamış, rüyalarımda sevmişken şimdi bu kadar bana kendini sunması adalet miydi?

"Dön arkanı uyu Duygu, elimden bir kaza çıkacak!" diye isyanla çıkan sesim yüksekti. Aptalca suratıma bakıp neler olduğunu anlamaya çalışması boşunaydı. Şekilden şekle girdi o güzel yüzü. Kızdı, bir şey söylemek istedi ama sustu. Ağlamaklı oldu. Dudaklarını büzdü. Sakallarım tarafından kırmızıya boyanmış dudaklarına yapışmamak işkenceydi. Ne anlasın benim öksüzüm arzulardan, direndiğim aşkın getirisi erkekliğimden. Kıyamam ben ona.

En nihayetinde "Ne? Bu saatte mi?" diye sordu.

"Gözüme görünme!" dedim. İyi bok yedim.

"Ya sen benimle nasıl konuşuyorsun, iyice..." dedi ama gözüm dönmüş. Kurdun kuzuya duyduğu açlıkla anlatılabilecek duygularımı zapt etmek öyle zordu ki. Gerçi ne kurdu canavara bağlamışım, onu bir lokmada ham yapcağım haberi yok. Sertçe baktım ama ne bakmak. Sustu ve sinirden zıplayarak arkasını döndü. Soğumam lazımdı. Ulan hay ben senin kurşun yarana. Şimdi kalkıp bu evin çevresinde yüz tur atsam soğumam.

Sinirle solurken sol elimdeki yüzüğü fark ettim. Bir o kadar kolaydı sakinleşmem. Sebep belli. Öksüzümden bir parçaydı parmağımdaki. İster gerçek olsun ister yalandan. Duygu doktor Emel pansuman yaparken boynumdan alıp takmıştı parmağıma tıpkı benim ona yaptığım gibi. Mutluluk deryasında yüzerken Duygu ancak yarım saat sabretti. Bana döndü ve yüzüme bakmadan hızla yanımdan kalkmaya çalıştı.

"Nereye?" diye sordum ve aynı tonda "Mutfağa!" diye cevap verdi.

"Ali bir şeyler getirir bu gece." dedim suçlu suçlu.

"Olmaz, çorba istiyorum." dedi meydan okurcasına.

"Çorba getirir o zaman." dedim sevgiyle.

"Ben kendi yaptığım çorbayı içmek istiyorum." dedi kaprisle ve kendini benden kurtardı. Ayağa kalkıp öfkeyle dışarı çıktı çıkmasına da beş dakika içinde geri geldi. Merakla ona bakıyordum. Masanın üzerinde duran telefonumu eline aldı ve "Sevgilimi arayacağım." dedi.

Pişman olduğu yüzünden belliydi çünkü şaşkınca bana bakıyordu. Kaşlarımı havaya kaldırıp en manyak sesimle "Selam söyle!" dedim. Pislik yaptım yalan yok.

Bana doğru adım atacaktı ki durup sinirle "Sen tam bir öküzsün!" diye bağırıp odadan çıktı. Yine üşüyecekti o incecik tişörtüyle. "Kazağını giy!" diye bağırdım ardından. Gelmez dedim ama odanın kapısı bir hışımla açıldı. Yüzünde bin bir kaprisle kazağı giyip odadan çıkmadan önce ocağa odun atmayı ihmal etmedi.

Duygu çok geçmeden tencere elinde odaya girdiğinde sertçe "Ali'me söyle, su ısıtıcısı alsın. Bu arada ben nasıl banyo yapacağım, çok merak ediyorum." diye sordu.

"Ali'ye söyleyeyim bir jakuzi kapsın getirsin." dedim alayla ama hatun dirayetli, gülmeden "İyi olur." dedi ve tekrar odadan çıktı. Tencereyi sobanın üzerine bırakmıştı.

Kahkaha atmak bu kadar kolay mıydı? Mutluluk işte...

Ali'nin geldiğini Duygu'yla konuşmasından anladım. Aslan Ali, almış bir sürü ısıtıcı yerleştirdi küçük köy evinin her yanına. Üşüsün istemez çirkini.

Ali'yle rahat rahat konuştuk bütün işleri. Nasıl mı? Duygu mutfakta iki saat kadar kaldı. Çorba yapmak için savaş verdiği çok belliydi, çünkü iki saati geçmiş ortada çorba yoktu.

Masayı hazırlarken siniri geçmiş mi ölçmek için "Masada yiyeceğim." dediğimde ters ters bakmakla yetindi. Masaya iki tabak yerleştirdi. Benim için tabak koymadığı kesin. Çorbaları koyduğunda yanına küçük tabağa kesip koyduğu soğana gülesim geldi. Lan ben bu kıza aşıktım hemde köpekler gibi. Her şeyi hazırlamış, sofraya bakıp duran hatunun bir eksik var mı diye kontrol edişi bitirdi beni. Kalkıp onu kucaklayasım geldi.

Baktım dikiliyor "Otursana." dedim gözüne bakıp. Yine tafralı bir şekilde "Levent'lere de vereyim, çok yaptım" dedi ve çıktı.

Ali "Abi..." dedi Duygu çıktığında.

"Hımm"

"Mutlusunuz." dedi ağzımdan laf almaya çalışarak.

"Şükür yaşıyoruz." dedim pislik yaparcasına.

"Bizi gömersin sen bu inatla da Duygu'dan ümitliyim bu sefer. O seni dize getirir inşallah." dedi Ali. İnşallah Ali'm! dememek için dilimi ısırdım. Ali ikinci tabağı midesine indirirken Duygu içeri girdi. Ali mutlu mesut "Zeynep'le ortak dükkân açalım abi bizim Çirkin'e" dedi alayla.

Duygu "Sen bence Hatice'yle ortak dükkân aç." dedi Ali'nin alayının altında kalmayarak. Duygu saf olabilirdi ama zehir gibi akıllıydı. Güldüm tabii. Çorbam bitince ilaçlarımı verdi teker teker. Gözlerim yine ciğerini bulmuş kedi gibi üzerinde, yalan yok ama yüz vermiyor bana. Burnu havada kaçamak bakışlarına engel olup beni görmezden geliyor öksüzüm.

Duygu "Ali'm çıkma yola, burada kal, bak sıcacık." dedi.

Ne kalması ya! Ben Duygumla yalnız olmak istiyordum ya!

"Olur." dedi hayvan. Vur ağzının ortasına ne oluru ya! *Siktir git Ali!* diye kovmamak için yine zor sustum.

Duygu bir sevindi bir sevindi. Onu da öpe öpe öldürebilirdim sanırım.

"Sobayı odaya al ama gece." dedi mutlulukla el çırparak. Ali gece bizimle kaldı. Ben sinirimi belli etmeden uzanırken onlar yanık oynadı. En son Duygu "Mızıkçısın Ali'm, o kâğıdı çabuk yerine koy!" dediğinde Ali'nin saçına yapışmıştı. Ali, yenilmesini örtmek için "Hadi, ben yatıyorum, iyi geceler." dediğinde *Nihayet!* dedim içimden yalan değil. Özlemiştim lan ben Duygumu.

Duygu kağıtları toplarken sabırsızlığım sesime yansımıştı. Koynumda istiyordum onu, koklayıp sarmak istiyordum günler geceler boyu.

"Gel hadi!" dedim hevesle.

"Gelmem, uyu sen." dedi burnu havada naz yapmaya mı çalışıyordu.

"Duygu yine ne oldu? Saatlerdir soğuksun."

"Soğurum tabii, azarlayıp duruyorsun." dedi ama ses kaymış ağladı ağlayacak.

"Ben seni hep azarlarım." dedim itiraf eder gibi. Aşkımı inkara bir kulp lazımdı senelerce.

"Azarlama artık." dedi gözüme bakıp isteğini belli ederek.

"Neden?" diye sordum heveslice. İçten içe beni istediğini bilmek istiyordum.

"Bir nedeni mi olması lazım?" dediğinde elektrikler kesildi. Biliyorum onun karanlık korkusunu. Yerimden fırlamamla o "Sedat!" demeye kalmadı yanında bittim. Bana deli gibi sarılmış, neredeyse üzerime tırmanacak. O korkuyordu ya bana gelenler geliyordu. Bitsin istiyordum korkuları, ama bitmiyordu bitmeyecekti.

"Dur, hallederiz buradayım, korkma." dediğimde Ali'nin sesi geldi.

"Sigortalar kısa devre yaptı abi, hallediyorum."

Onu sedire oturtup kucağıma aldım sıkı sıkı sarıldım. "Gelir şimdi." derken gözleri kapanmış, titremesini durdurmaya çalışıyordu. Bir kriz gibi değildi korkusu, ben vardım yanında da, bedeni soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Onun bu korku dolu halini görmek öyle acıydı ki. Çaresizdim. Kahrolsun...Keşke geçmişi silebilsem.

"İyiyim ben." dedi ama titreyen elleri ellerimde sırılsıklamdı. Onu oyalamalı karanlığa alıştırmalıydım.

"Hadi, şu kazağı çıkar üzerinden." dedim ve kazağı eteklerinden tutup yukarı doğru kaldırdım.

Duygu korkusunu unutup "Sen kıpırdamasana ya!" dedi sinirle. Aldırmadım ona ses etmedim. Biraz olsun beni düşünüp unutmuştu karanlığı.

"Tişörtün ıslak" dedim ve onu da tutup çıkardım. Oda sıcak olabilirdi ama iç çamaşırıyla üşüyebilirdi.

"Uzan hadi." dedim ve onu koynuma alıp sedire uzandım. Korkak kediden hallice sokuldu sıcağıma. Sızladı yine onla dolu yüreğim. Üzerini örtüp sıkıca sarıldım. İyi misin diye sormak yerine "Üşüyor musun?" diye sordum. Kaskatı bedeni hareketsizdi.

"Hayır, ışık istiyorum sadece." dedi sesini iyi çıkarmaya çalışarak.

"Duygu, kollarımda korktuğunu söyleme."

"Huzursuzum." dedi gözleri kapalı sakinleşmeye çalışarak. Baktım geçmiyor korkusu "Ben bakayım bir." dedim.

"Hayır! Gitme, Ali'm halleder." dedi panikle.Gitmemi engellemek adına beni üzerine çektiğini fark etmeden. Üzerinde kaldım. Hayranlıkla onu seyrettim bir süre. Saçları yastığa yayılmış, gözleri gözlerimde. Korku dolu bakışları yumuşamıştı. Çok güzeldi. Benim olamayacak kadar güzeldi.

Korkusuna rağmen olmadığı kadar sessizdi. Yine hiç bir duygusu belli olmuyordu, gözlerimden çekmiyordu bakışlarını. Elim göğsünün üzerindeki lanet olası puro izine kaydı. Keşke dokunuşlarım bu izleri yok edebilseydi. Keşke o acıları yaşadığı günleri silebilseydim. İçimde yaşattığım o zamanlara ait kederi ifade edecek hiç bir şey yoktu.

"Duygum!" dedim özür gibi.

"Sedat, üzülme, ben iyiyim... biz iyiyiz... biz hep iyi oluruz." dedi bir dua gibi ezberlediği cümleyi. Çoğu gece ben bile tekrar etmemiş miydim bu cümleyi. Her an aklımızda değil miydi bu cümle? Keder beni ele geçirmeden eğilip göğsünün kenarındaki izi öptüm. Geçsin unutsun istedim. Sonra boynuna uzanan yerdeki puro izini öptüm usulca. Duygu kıpır kıpır yine ne yapacağını bilmiyordu. Sakinleşmesi adına bedenimin ağırlığını biraz üzerine verdiğimde kollarının beni sarması gecikmedi. Dudaklarım diğer izlerin üzerinde tenini hissediyordu ya öptükçe rahatladım. Öptükçe kederim yok oldu. Duygu bedenimin altında yay gibi gerilmiş dudaklarıma yer açarken hayal gibiydi yaşadıklarım. Ölsem aklıma gelmezdi onunla bunları yaşayabileceğim.

"Çok güzelsin." dedim istekle.

"Senin gözlerin bozuk." dedi sırıtarak.

"Güzelsin ama çenen düşük." diyerek dudaklarını buldum. Allahım öpüşmek yetmiyordu bana. Yetmeyecekti çünkü o Duygu'du. Öyle güzeldi ki her yanını istiyordum. Ellerim sızlıyordu teninde, bedeninde, kadınlığında dolaşmak için geberiyordum. Bedenim hiç bir zaman böyle istekle kavrulmamıştı. Sırtında dolanan ellerimi zaptedemiyordum. Amacım söküp almaktı üzerindeki kıskandığım kumaş parçalarını. Sızım sızım sızlayan bedenimde taşa dönmüştüm ya Duygu'ya verdiğimde ağırlığımı, erkekliğimle irkildi haliyle. Yüzüne baktığımda kıpkırmızıydı.

"Korkma!" dedim memnuniyet dolu bir arzuyla.

"Senden korkmam ki." dedi mırıltıyla ama yüzünün kırmızılığı ocaktan yansıyan ışıkla gecenin karanlığında bile belli oluyordu. *Korkmuyor musun?* diye sormak yerine ondan çektiğim erkekliğimi bir kere daha ona bastırarak sarıldım. Lan liseli aşıklar gibiydik ya. Deli gibi onu istiyordum orası ayrı da, buna ne ben ne Duygu hazır değildik. Ben kendimi frenlemek için bin bir savaş verirken Duygu'nun bacaklarını aralayıp beni hissetmeye çalışmasıyla nutkum tutuldu. Dudakları boynumda dolanmaya başladığında zevkle inledim. Daha fazla kendimi tutamayacaktım. Dudaklarını arzuyla bulduğumda biz dönülmez yola girmek üzereydik. Duygu hissetmiş gibi iç çamaşırının askılarına uzandığında yüzüne bakıp şaşkınlığımı görmesine izin verdim.

"Yapma!" dedim yap dercesine. Kısıtlamadı kendini. Dinlemedi beni. Usulca kurtuldu iç çamaşırından. İstekle ona yardım bile etmiş olabilirim.

"Duygu bitirdin beni!" dedim ve ellerim özgürlüğünü ilan etti. Usulca bulduğum avuçlarıma dolan göğsünü okşadım. Titriyordu. Parmaklarımın dokunduğu teni alev alevdi. Ben mi...Ne yerde ne gökteydim. Dokunduğum tenle varoluyordum. Tamamlanıyordu onsuz yüreğim. Dudaklarında dudaklarım kaç dakika öptüm onu

bilmiyorum ama yetmiyordu. Boynuna kayan dudaklarıma ek ellerim kalçalarına indiğinde nefes almak haramdı bana. Ne göğsümün ortasındaki deliğin acısı kalmıştı ne keder. Göğüslerini bulan dudaklarımla delirecek gibiydim. İçimdeki çoşkuyu tanımlayamıyordum. Hemen benim olsun, hep benimle olsun yanımdan hiç ayrılmasın, kimse ona bakmasın, teni tenime yapışsın istiyordum. Harektelerimi kontrol edemezken ilk defa sevişiyordu ruhumdaki Sedat bulduğu aşk ile. Duygu bana ayak uydurmaya çalışmayı bırakıp beni istekle kendine çekerken "Sedat!" dedi mırıltıyla.

"Hımm" dedim inleyerek. Rüyada gibiydim. Gerçek olamayacak kadar güzeldi yaşadıklarım.

"Beni istiyor musun?" diye sorduğunda gülümsemem tenindeydi.

"Çok mu belli oluyor?" dedim demez olaydım. Kulağıma doğru eğildi ve "Ben de seni istiyorum." dedi ya dondum. Niye mi? Lan istemek ne demek! Bu nasıl bir kız! Bu beklemediğim cümleyle sanırım kalpten gidebilirdim. Ben korka korka ona dokunup, kendimi frenlerken hatun ne diyordu? Onu bir severdim bir severdim de işte. Hayalini kurmak bile beni delirtirken ateşe düşmüş gibi çektim kendimi ve "Sen kafayı yedin!" dedim gözlerimi patlata patlata. Öküzüm lan ben. Sevmeyi bilmiyorum.

"Ne!" dedi nefes nefese.

"Beni istiyormuş bir de! Sen iyice... tövbe tövbe" diye kükredim. Susup utanacağına eline süpürgeyi almış dövüşe hazır gibi "Ne var yani? Şu halimize bak! Sen istersin de ben niye istemeyeyim ki?" diye hışımla sorduğunda boynum kıldan ince. Kadın erkek eşitliği diye bir şey var ki ben bu eşitliğe inanmıyordum. Kadın her zaman erkekten iki tık yukarıydı.

"Kızım bir naz yap! Olmaz de!" diye isyan ettim yanan bedenime aldırmadan.

Zafer kazanmış gibi "Sana mı naz yapayım? Komik olma!" dediğinde haklıydı. Yorum yok.

"Allahım, neye çattım ben?" diye kalkıp kaçmam lazımdı yoksa onu altıma alıp sabaha kadar sevmelere doyamayacaktım. Sırıtıyordum.

Ali'nin yanına vardığımda ancak kendime geldim. Allahtan karanlık yoksa gözünden kaçmaz bizim devenin.

"Ali bir boku beceremedin, çekil şuradan!" dedim hırsla.

"Abi bırak sen! Niye dellendin ki?" Ah Ali'm, canım Ali'm, bir bilsen niye dellendiğimi. Yüzüme yumruğumu çakardın, benim adıma mutlu mu olurdun bilmiyorum. Ne çektin lan Sedat!

"Yarın getir bir elektrikçi, yanmış bu kablolar."

"Abi her yere soba koyduk."

"Ya sabır! Git yat Ali!" dedim bezmişçe ve odaya çaresiz geri döndüm.

Duygu bütün güzelliğiyle sedirin içinde beni bekliyordu. Giyinmemiş! *Of ulan of! Sıçayım ben senin aklına Sedat!* dedim kendime ve hışımla önünde durup elime geçen tişörtü alıp "Otur Duygu!" dedim. Duygu ilk ne dediğimi anlamaya çalıştı. Suratı beş karış dediğimi yaptı. Tişörtü kafasından geçirip "Kollarını uzat." dedim sertçe.

Bile bile Qades der insan...

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Gelen gideni bitmeyen ve benim onca zaman sonrasında sahiplenemediğim Apo'nun mekanında Duygu'nun fotoğraflarına bakar bir halde oturuyordum. O ara kapı açılıp Haşim ve Necati içeri girdiğinde önümdeki fotoğrafların olduğu dosyanın kapağını kapatıp arkama yaslandım. Necati yine aynı Necati hır gür istemeyen ruh hali gözlerine yansımış. Haşim mi? Yüzünde anlaşılmaz bir pişkinlik.

"Selamün aleyküm." dedi Haşim temkinli bir şekilde.

"Aleyküm selam." dediğimde oturduğum masanın önündeki koltuklardan birine çökmüştü bile. Necati karşı koltuğa geçmiş, gözümün içine içine bakıyor, var bir karın ağrısı.

Haşim "Nasılsın Sedat?" diye sordu. Ulan ben sana ne diyim şimdi! Kalkıp ağzını yüzünü dağıtsam yeridir de işte. Aylardır ne arkamdan konuşmadığı kaldı, ne küfür etmediği.

"İyilik Haşim." dedim ifadesiz.

"Sormayacak mısın sen nasılsın diye?"

"Hayırdır Haşim? Aylar sonra hal hatır için mi buradasın?"

"Kendime geldim. Haksız olduğumu anladım diyelim. Sana karşı mahçubum." dediğinde gözlerinde ki ifade hiç samimi gelmedi.

"Yani?" dediğimde Haşim sinirlendi.

"Ne yanisi! Durumum ortada. Aylardır meteliğe kurşun atıyorum. Pavyon senin başa geçmenle iş yapmaz oldu. Kimse mekana uğramıyor. Yanımdaki üç beş garibanın hepsi aç." dediğinde en azından dürüsttü.

"Benden ne istiyorsun?"

"Ne demek ne istiyorsun?"

"Haşim aylar önce sana geldim. Sen ne yaptın? Anlaşılmaz bir kinle beni kovmaktan beter ettin. Ulan ben senin hayatını kurtarmaktan başka ne bok yedim. Ben mi dedim Diyarbakır'ı Haşim'e değil bana verin diye. Tut ki dedim. Ne zaman beri aramızda benim senin vardı."

"Sedat, ne desen haklısın. Ne desen boynum kıldan ince ama beni de anla. Her zaman arkanızı kollayan size koşan bendim. O durumdan ne duruma düştüm. Kabullenmem zor oldu. Ben hakimiyet isterken oraya buraya hayaller dağıtırken hepsi birden toz bulutuna döndü." dediğinde diyecek bir şey yoktu.

Haklıydı. Bu yaşıma kadar sayısız iyiliğini görmüştüm. Donuma kadar aldığını biliyorum daha ne olsun. Necati'yle göz göze geldim. Her zamanki duygusal Necati, kötü bir şey söyleyeceğim diye tetikte.

Ben sessiz kalırken Haşim "Sedat gel geçmişe sünger çekelim. Senin bana ihtiyacın var mı bilmiyorum ama benim sana var." dedi. Dürüsttü. Neyin davasını güdecektim. Bunca kalleşin arasında güvenebileceğim yegane kişiden biriydi.

Şehmuz kendini bana kanıtlamış sonsuz bir sadakat sunmuştu, ama benimle mi uğraşsın işleremi koşsun.

Necati iyiydi. Canımı emanet ederdim de bizim piyasada pişmeye hiç niyeti yoktu. Sok onu mutfağa yemek yapsın, başka bir bok yok.

Onca adamı benim yaşımda birinin zapt etmesi öyle zordu ki. Diyarbakır'ın insanı çetindi. İyiliğine iyisi vardı da. Kötüsüyle baş etmek bir o kadar zorluydu.

O sırada içeri Şehmuz girdi. Tabii girmesiyle Haşim'e ters ters bakmaya başlaması bir oldu.

"Abi..." dedi yalnız konuşmak istediğini belli edercesine.

"Şehmuz Mirza'ya söyle. Haşim'e bizim mekanları gezdirsin." dediğimde Şehmuz şöyle bir baktı gözümün içine. Ne diyecekse vazgeçti söylemekten sanırım, Haşim'e öyle bir bakış atıp dışarı çıktı ki sorma.

Şehmuz'un hemen arkasından Mirza içeri girmişti. Haşim "Seni zora sokmayacağım bundan sonra sen ne dersen o." diyerek yüzü aydınlanmış, Mirza'yla bir heves odadan çıkmıştır.

Necati'yle yalnız kaldığımda Haşim'in ne yapmaya çalıştığını soracaktım ki, benim kapı durur mu? Şehmuz geri gelmişti.

Yerimden kalktığımda Necati de ayaklandı. "Ben gidiyim Sedat, akşam belki buluşur konuşuruz biraz." dediğinde kal diyemedim bile.

"Ne söyleyecektin Şehmuz?" diye sordum Necati çıkınca.

"Haşim sırtını dayayacağın biri değil."

"Biliyorum."

"Eyvallah ben söyleyeyim de."

"Gözün üstünde olsun."

Şehmuz "Benden laf çıkmaz." dediğinde ne dediğini anlamamıştım. Sormadımda, sorsaydım iyiydi de işte. Bazen *Bir musibet bin nasihattan iyidir.* dedikleri bu olsa gerek.

Şehmuz işlerle ilgili bana bilgi verip uzaklaştığında ben babama uğramak için mekandan çıktım. Babam Apo'nun yerine geçmemi aylar geçmesine rağmen kabullenememişti. Artık bana bağırmayı bırakmışama iyice huysuz, bana karşı olduğundan daha sertti. Bu da yetmezmiş gibi Mazlum kendini hakka kavuşturdu ya babam iyice aksileşti.

Garibin ne derdi vardı bilmiyorum, bir sabah babam onu mutfakta kendini asmış bulmuştu. O zamana kadar ölüm hakkında pek

düşünmemiştim ama Mazlum öldükten sonra *Ölmek neye çare?* sorusu nefes aldığım her an aklımın bir kenarında yazılı olacaktı.

Babamın dükkanın önüne gelmeden bir sokak aşağıda arabadan indim. Koca koca arabaları görünce babamın cinleri tepesine toplanıyordu. Haklıydı. Kaldı ki cebimdeki silahlarla büyüdüğüm dükkana girmek içime sinmiyordu. Üzerimdeki takımın cekedini çıkarıp silahlarımla birlikte çocuklara verdim ve gömleğimin kollarını sıvadım. Ben dışarıdaki Sedat'tan sanki cekedimi çıkarmakla kurtulup, onu dükkanın dışında bırakıyordum. Hem babamın yanında, kendimi o cekedin içinde huzursuz hissediyordum. Dükkana girdiğimde babam yine yüzüme bakmadı. Ne otur oğul bir dertleşelim dedi ne de rakı masası hazırladı. Bilse ondan başkasına kederimi akıtamadığımı acaba böyle gönül koyar mıydı? Oysa o gözümün içine baka baka rakı kadehini kaldırırken *Bahçıvan şerefe!* diyordu ya benim bütün kederim uçup gidiyordu. Bir bilse...

"Baba ben geldim." dedim.

"Altı numaradaki masa çorba bekliyor dolduruver." dedi sertçe.

"Peki baba. Sonra oturup konuşur muyuz?"

"Sana ben çok konuştum. Varsa derdin dinlerim. Gerisi ben de yok." dediğinde ben kuyruğu sıkışan kedi misali mutfağa girmiştim. Konuşmak ne kelime gecenin bir yarısı olmuş ben halen çorba doldurup bulaşık yıkamaktan kafamı kaldıramıyordum.

Su gibi akıp geçiyor zaman...

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Haşim yanıma geldi geleli bir yılı geçmişti. Bırak beni, herkesi şaşırtmış bambaşka bir adam olup çıkmıştı. Hüsnü Baba'ya uğramayan adam her cuma gidip hayır duasını alırken, Şehmuz hangi işi verdiyse layıkıyla yerine getirdi. Onun hakkında kimseden kötü bir şey duymadım. Her ortamda adaletiyle, mertliğiyle herkesin takdirini topladı. Zamanla benim adımın yanında yer almaya başlamasıyla onun adına kurduğum planlar şekil aldı. Şehmuz bile onun sözünü dinler, onunla birlikte zaman geçirir oldu ya bu beni mutlu ediyordu. Bir tek Nazlı'yla görüşmedi. Gördüğü yerde kafasını çevirip ortamı terk etmekte buldu çareyi. Geçmişte yaşanan her ne varsa hazmetmişti de Nazlı konusu içinde aşk yarasına dönmüştü belli ve benim bu konuda yapacağım hiçbir şey yoktu.

Diyarbakır üç yıldan yani Apo öldükten sonra daha bir yaşanılası, daha bir nefes alınabilen bir yer olmuştu. Şehmuz Irak'ta karışan işleri toparlamak adına yola çıkarken etraflıca konuştuk.

"Sensiz başarabilir miyim bilmiyorum." dedim. Şehmuz gitmesin diye elimden geleni yapmıştım da el mecbur gitmeliydi yoksa Irak ayağını kaybedecektik.

"Onca günden sonra benimle dalga geçiyorsun herahalde. Bu işi tek başına başardın Sedat. Ben sana sadece yol gösterdim."

"Askerlik kağıtlarım geldi. Gitmesem olmaz ama seni bunca işle tek başına nasıl bırakacağım bilmiyorum."

"Sayılı gün çabuk geçer. Necati var..." dedi Şehmuz her zamanki duyarsız tavrından sıyrılmış dalga bile geçmişti.

"Aç kalmazsın." dedim alayla.

Birlikte güldükten sonra çoktandır aklıma düşen şeyi Şehmuz'la paylaşmaya karar verdim. Mantıklıydı da Şehmuz'un düşüncelerini merak ediyordum.

"Sabaha yola çıkmış olurum. Kemal'lere zorluk çıkarma. Aklım burada kalmasın." dedi Şehmuz.

"Yeminle beziyorum."

"Bezmen ölü olmandan iyidir."

"Haşim için ne diyorsun?"

"İyi ne diyim."

"Ben gidene kadar dönmezsen onu bırakırım buranın başına. Sen gelinceye kadar. Sonrası sonra."

"Ulan sen askerden dönmeyi düşünmüyor musun?" diye bir kükredi ki sorma.

"Yahu ya dönemezsem."

"Bırak o zamanın planını yapmayı. Kimi nereye sokacağını sonra düşün!" dedi hışımla ve ayağa kalkıp "Ben yatar." diyerek çekip gitti.

Neye sinirlendi bu kadar anlamadım ki...

***

Tam her şey yoluna girdi dediğim anda her şey üst üste gelmeye başladı. Her gündüzün bir gecesi vardır. Ben askere gidip onlardan nasıl ayrılacağım diye kara kara düşünürken Nejat Savcı'nın tayininin çıktığını öğrendiğim sabah apar topar soluğu adliyede aldım. Toplanıyordu.

"Savcım!" dedim gitme dercesine.

"Gel Sedat gel! Son kez makamımda seninle çay içelim."

"Son kez mi?" diye sorarken boğazımdaki yumru bildiğin yüreğime oturmuştu.

"Burada son diye dedim canım." dedi alayla.

"Savcım dilerseniz burada kalmanızı sağlayabilirim. Lütfen izin verin. Bunu sizin samimiyetinize dayanarak haddim olmadan dile getiriyorum ama gitmenizi istemiyorum." dedim. Konuşmayı sevmeyen, duygularını ifade edemeyen ben.

"Sedat, burada seninle çok güzel işler yaptık. Çok göze battık. Çok dualar aldık ama bitti. Ben İzmir'liyim. Defne oraya dönüyoruz diye o kadar mutlu ki. Hem Duygu'ya orada daha iyi bir gelecek sağlama imkanım olacak. Malum orası büyük şehir."

"Ama..." dedim sustum. Ne diyecektim ki? *Ailenizi gizli gizli burada koruyordum. Orada korumak zor olur mu? Ben siz olmadan ne yaparım. Yaşama sevincim oldunuz.* diyemezdim.

"Aması yok Sedat. Gel konuşalım." dedi ve beni omzumdan tutup deri koltuklara oturttu.

"Bak Sedat, ister kendi yolundan git, ister benim...Ama kurtar kendini Diyarbakırdan. Askerlik kağıdın geldi biliyorum. Git askere, aç önünü. Çürüme burada. Çok geçsin önünde uzun iyi bir gelecek olabilir. Orada bir düşün. Ne zamana kadar Diyarbakır'da karanlık ellerin maşası olarak kalacaksın. Ben sana dünyayı sunuyorum. Kendi özgürlüğünü, kendi başına buyruk halini sunuyorum."

"Yaşım geldi geçiyor. Askerlik şart oldu." dedim diğer duyduklarımı es geçerek.

"O zaman bana orada düşüneceğine söz ver. Zaten ben nereye gidersen git sana yardımcı olacak birilerini bulurum. İstersen İzmir'de yaparsın askerliği.Ayarlarım."

"Yok savcım bana öyle sahil kısımları iyi gelmez. Daha çok emir, daha çok bela demek. Varsın neresi hakkımda yazılıysa orası olsun ama bana bir kaç ay müsade et Savcım. Sana telefon açıp askere gidiş tarihimi bildiririm."

"Yine kendi bildiğim gibi diyorsun yani."

"Estafurullah Savcım. Kolay değil Diyarbakır'ı teslim etmeden askere gitmek. Kaldı ki siz de burada yoksunuz." dediğimde Savcı Nejat gülüyordu. Vedalaşmadım. Bu bir veda değidi. Biliyordum ki ben ne Savcıdan ne de onun o küçük ailesinden kopamayacaktım. Aklım Duygu'da, adliyeden çıktıktan sonra arabaya binmek istemedim. Şimdi ne yapacaktım hiç bir fikrim yoktu. Onu göremediğim günlerde fotoraflarıyla avunmak bir o kadar kolaydı da, şimdi aynı şehirde aynı havayı soluduğumu biliyordum. O İzmir'e gittiğinde ne olacaktı? Kolum kanadım kırılmış gibi arabayı gönderip başladım yürümeye. Yürüdüm yürüdüm yürüdüm. Neydi beni Savcı ve ailesine bağlayan onu çözmeye çalışarak yürüdüm. Çözdüm mü? Hayır. Keder boğazımı düğüm düğüm etmişti.

Eve vardığımda çoktandır karşılaşmadığım bir karanlık karşıladı beni. Işıkları açıp etrafı kolaçan ederken mutfağa girdim. Masanın üzerinde küçük bir kağıda yazılmış bir not vardı Nazlı'dan.

Ne beni sevebilecek ne istediğim gibi sahip çıkacaksın. Denedim ama olmuyor, bu ben değilim. Gidiyorum. Her şey için teşekkürler.

Masada oturmuş hayatımdan giden insanları düşünüyordum. Bir yanlış vardı da neydi bulamıyordum. O sırada Necati geldi. Elinde alışveriş yaptığı torbalar. "Vay Sedatım, ne yemek yapacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Nazlı'nın gittiğinden habersiz.

Notu alıp Necati'ye uzattım. Okudu ve "Ben onu bulur getiririm." dedi hızla mutfak kapısından çıkarken.

"Bırak Necati. Kız haklı. Benden ona ne köy olur ne kasaba. İyi olduğundan emin ol. Bir derdi olursa biz burdayız. Söyle yeter."

Necati üzgündü. Yüzüme baktı ve "Tamam." diyerek evden çıktı. O gece eve gelmeyişinden Nazlı'yı bulduğunu anlamıştım. İçimdeki boşluğun Nazlı'yla bir ilgisi olmadığını da biliyordum. Tek açıklamasının İzmir'e yola çıkacak o küçük aile olduğunu söylememe gerek yok. Nazlı'ya sadece vicdandı hissettiğim. Veremediğim sevgiydi üzüntüm. İçki şişeleri bana dost, bir sabahı daha karşıladım. Kendime acıyarak...

Eski çamlar bardak oldu...

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Altı ay sonra...

İzmir'den geldiğim bir akşamın körüydü. Ben yine efkarlı, ben yine Duygu'yu ve onun güzel ailesini görmenin verdiği o anlaşılmaz hisle bir o kadar mutluydum. Onları görmediğim, fotoğraflarıyla avunduğum günleri yine orada kaldığım üç koca güne sığdırmıştım. Az buz zaman değil altı ay geçmişti Savcı Nejat ve ailesi İzmir'e taşınalı. Neredeyse her fırsat bulduğumda, her kafam attığında kendimi orada buluyordum. Diğer günler mi? Bir fotoğrafçıyla anlaştım ilk. Güvenemedim yalan yok. Baktım olacak gibi değil İzmir'de aldım bir fotoğrafçı dükkanı geçirdim başına bizim Fuat'ı. Şimdi tek işi Duygu'nun fotoğraflarını çekmek. Her gününü, her dakikasını.

Fuat pek bir hevesli çıktı bu işte. Fotoğrafçıyı onun üzerine aldık ya adını Şipşak Fuat olarak değiştirmiş. Dışardan iş almak için benden izin aldığında olur dedim. Tabii asıl işini aksatmaması kaydıyla.

Bizim şipşak gerçekten aksatmadı işini de baktım çekilen fotoğraflar kargoyla postayla gelip gidecek gibi değil. Kara kara düşünür-

ken Fuat,*Abi ben sana bunu bilgisayardan internet üzerinden atayım.* dediğinde aldım bir bilgisayar. Yemedim içmedim öğrendim kullanmasını. İşime de yaradı hani. Zamanla kağıt kürek işini öğrendikçe bilgisayar üzerinden halletmeye başladım başlamasına da onlara nasıl bağlandıysam özlemim hiç bitmedi. Ne onca fotoğraf yetiyordu bana ne de iyi olmaları. Gözümle görmeliydim. Tıpkı İzmir'e yola çıktıkları gün gibi...

Diyarbakır'dan taşındıkları gün arabalarını takip etmiş İzmir'deki evlerinin yerini öğrenmiştim. Bu saplantılı halime anlam veremesemde boşvermiştim. Bu aile bana iyi geliyordu ötesi berisi yok. Duygu mutlu oluyordu gülüyordu ya dünyalar benim oluyordu.

İnsan mezarına alışır diyorlar ya doğru. Alışmıştım Duygu'nun İzmir'de olmasına. İlk günler zordu.

Hele ki Diyarbakır'dan eşyaları kamyona yüklenirken sokağın birinde çaresizce seyretmiştim. Kamyon İzmir'e doğru hareket edeceği sırada saat öğleni bulmuştu. Kamyonun yüklenmesiyle Duygu ve annesi belirdi apartmanın kapısında. Ardından Nejat Savcı'nın arabası göründü.

Duygu on üçlerinde yeni yetme bir genç kız, kapris memnuniyetsizlik akıyor yüzünden. Belli ki ayrılmak istemiyor alıştığı şehirden.

İzmir ona iyi geldi. Üzülmüştüm ya O İzmir'e taşındı diye şimdi mutluydum. Varsın gidip gelirdim yeter ki o küçük aile mutlu olsun diyerek kendimi avuttum. Apo'nun yerinde bilgisayar önümde açık Duygu'nun resimleri dönüp dururken koltukta uyuya kalmışım. Sabah Necati'nin sesiyle açtım gözlerimi.

"Sedat! Dönmüşsün?" dedi en telaşlı haliyle.

"Dönmeyecektim ama seni özledim." dedim uykumun arasında.

"Hadi lan! Ne varsa şu İzmir'de bir anlatmıyorsun. Lan yoksa yeni manita mı yaptın, bana söylemiyorsun?"

"Yeni manita yapan senin gibi olsun lan Necati!"

"Ne var o zaman?"

"Anlatırım bir ara." dedim ve elimi yüzümü yıkamak için tuvalete girdim. Çıktığımda elimde havlu kalakaldım. Necati yine ayakta dört dönerken yüzü gözü patlamış elinde kanlı peçeteler koltukta oturan Nazlı'dan başkası değildi.

Nazlı evi terk ettikten sonra bir arkadaşıyla ev tutmuş, bir giyim mağazasında tezgahtarlığa başlamıştı. Necati'den alıyordum haberlerini. İyi diyordu başka bir şey demiyordu, bende sormuyordum. Üç ay geçti geçmedi. Haşim bir gece elinde rakı şişesi geldi. "Konuşalım biraz." dedi tepeme dikilip.

"Konuşalım." dedim. Açtı rakıyı koydu bardaklara...Bir iki kadeh sonunda "Nazlı..." dedi ve sustu. Sessizdim. Baktı benden ses çıkmıyor.

"Senden ayrıldığından beri bir umudum vardı. Çok dolandım peşinde. Çocukluğumdan beri Nazlı hastalık bende. Seni seçti kadere razı oldum. Dün gece bana evet dedi demesine de sen varsın arada."

"Ben arada hiç olmadım."

"Nazlı..."

"Konuşacak bir şey yok Haşim. Ben arada hiç olmadım." diyerek konuyu kapattım. Şişe açıldı bitmeden olmaz. Haşim'le şişenin dibini görene kadar içtik. Sustuk ve içtik. O geceden sonra ne olup ne bitti bilmiyorum. Necati çekti elini Nazlı'dan onu biliyorum. Sordum bir gün *Beni ilgilendirmiyor.* dedi. Ses etmedim.

Tam Nazlı'ya doğru bir adım attım ki içeri ipinden koparılmış gibi Haşim girdi.

"Lan ne işin var burada! Soluğu hemen burda mı aldın?" diye Nazlı'ya doğru hamle yaptığında bana kalmadan Necati araya girdi.

Necati'yi ilk kez böyle öfke dolu görmüştüm. O kimseyi incitmez, kimseye vurmaz Necati, Haşim'e bir yumruk savurdu ki Haşim'in duvara yapışması bir oldu.

Nazlı ve ben tam anlamıyla yaşadığımız şokla olduğumuz yerde kaldık.

Haşim "Sen kime vurdun lan!" diye Necati'ye doğru yürürken Necati'yle onun arasına girmiştim bile.

"Haşim senin o kalkan elini sikerim! Kendine gel! Sıçmış sıvamışsın bir de tüy dikmeye çalışma!" dediğimde Necati'den gözlerini sıyırdı ve "Yürü lan eve!" diye Nazlı'ya döndü.

"Nazlı'yla ben konuşana kadar bir yere gelmiyor." Dediğimde, Haşim "Sedat o kadar uzun boylu değil!" dedi dişlerini sıka sıka.

"Neymiş o kadar uzun boylu olmayan çok merak ettim." dedim karşısına dikilmiş gözlerinin içine bakarak.

"Aramızdaki mesele seni hiç ilgilendirmez."

"Nazlı şu an benim mekanımdaysa ve ağzı yüzü patlamış, benden yardım istiyorsa her şekli beni ilgilendirir Haşim!"

"Yürü Nazlı!" diye omzumun üzerinden bağırdığında Nazlı "Gelmiyorum Haşim. Artık o eve dönmem." dedi sinirle.

"Seni yaşatmam lan!" diye bağıran Haşim'e cevap Necati'den geldi. Lan nolmuştu buna? Birden kedi aslana dönüşmüştü.

"Kimi yaşatmıyorsun Haşim sen?"

"Vay bitin kanlandı senin lan Sidikli Necati!"

"Siktir lan! Yeter artık yaptıkların. Sus sus ağzımıza sıçtın! Sedat yine iyi idare ediyor lan seni. İnsan bu kadar da yaptıklarını yüzüne vurmaz insanın. Bıktık be!" dedi.

Nazlı'nın yanına geçip "Gel Nazlı, yüzünü elini yıkıyalım." diyerek onu lavaboya götürdüğünde "Sedat girme aramıza!" diye bana diklendi Haşim. Allah bana bu Haşim konusunda ne sabır vermiş arkadaş. Harca harca bitmedi. İçimdeki vefaya sıçayım.

"Bu aranıza girmek değil. Nazlı'yı bırak, bir kadına kimsenin böyle davranmasına izin vermem. İster hak etsin ister etmesin. Şimdi git düşün kendine gel. Oturur konuşuruz ama Nazlı ne isterse o." Dedim.

"Ben onsuz yapamam Sedat! Bak sonum olur beni bırakırsa." diyerek gözüme bakıp bir şey söylememi bekledi ama ben sessiz kaldım.

Necati, Haşim'in gittiğini anlayınca Nazlı'yı tuvaletten çıkardı. Nazlı geldiğinden daha iyi görünüyordu.

"Hastanelik bir durum var mı?" diye sordum Necati'ye.

"Yok ağrı kesici içirdim. Bir de sakinleştirici." dedi kulağıma doğru.

Nazlı "Eve gidebilir miyiz?" diye sordu Necati'ye. Bana yüzü yok belli. Necati gözüme baktı. Sabırlara gelesin Sedat dedim içimden ve derin bir nefes aldım.

"Haşim'e döneceksen beni hiç uğraştırma. Onun gözünü korkutur istediğin gibi bir adam haline getiririm."

"Hayır o defter kapandı. Ben eve dönmek istiyorum."

"O ev artık senin evin değil Nazlı." dediğimde Necati de bana bakıyordu. Tam bir şey söyleyecek konuşmasın diye "O evin kapıları sen başına buyruk hareket ettiğin zamanlarda sana kapandı. Benim sana sunacağım tek kurtuluş Paris teklifimin halen geçerli olması. Git ve orada kendine bir hayat kur. Dilersen benim işler bittiğinde oraya yerleşir kalırsın, dilersen Türkiye'ye dönersin." dediğimde Nazlı'nın gözyaşları sel olmuş akıyordu.

"Beni affetmeyeceksin değil mi?" diye sordu hıçkırarak.

"Sana iki gün süre. Düşün taşın." dediğimde Necati'ye dönüp "Nazlı'yı bizim otele götür. Haşim bilmesin çocukları tembihle." dediğimde Nazlı'nın perişan hali içime batsa da bunu yapmaya mecbur olduğumu biliyordum. Onu yaşadığımız eve götürmek demek tekrar aynı kısır döngünün içine girmek demekti. Tamam ben tekrar aynı boku yemezdim de Nazlı'nın umudu bitmediği sürece yeni bir hayata başlaması çok zor olurdu. Necati bana sinir olsa da sessiz kaldı. Nazlı'yı ablası ailesi bellemişti biliyorum. Girdi koluna çıkardı mekandan ve Nazlı bir haftanın içinde Paris'e yola çıktı...

Haşim mi? Her gün bana Nazlı'yı sorması ve benden hiç bir şey duyamamak onu çıldırttı. Nazlı'nın gittiğini öğrendiği gün devreleri yanmış bir şekilde yakama yapıştı.

"Ulan piç! Ulan şerefsiz! Canımı aldın lan elimden! Bunu bana nasıl yaparsın!" diye avaz avaz bağırırken yumruğu yüzüne geçirip onu altıma alıp yer misin yemez misin diye canını çıkarmam bir oldu.

Haşim boş değildi, bende yedim dayak ama yediğim kadarın fazlasını attım yalan yok. Yerle bir olan büroda gücümüz tükenip sırtımız duvara dayanmış otururken "Gitti lan! Seviyorum lan ben onu!" dedi Haşim ağlamaya başlayarak.

"Siktir lan piç! Ne sevgisi!" diye bağırdım sinirle.

"Sedat getir onu geri! Yalvarırım getir."

"Onun tercihi. Benim değil! Toparla kendini Diyarbakır'ı sana bırakacağım." dediğimde Haşim ağlamayı kesmiş, bana bakıyordu.

"Ne diyorsun lan sen?"

"Bir iki aya askere gitmem lazım. Şehmuz Irak'ta yapıştı kaldı. Malum sen artık herkesle muhabbeti kurdun. Sana güvenmeyip kime güveneceğim ben?"

"Bunca olandan sonra mı?"

"Noldu lan?"

"Nazlı?"

"Haşim onunla aranda değilim. Hiç bir zamanda olmadım. Kızı elinden kaçıran sensin. Hayvan oğlu hayvan kızın pestilini çıkarmışsın. Ne bekliyorsun ki? Seni bırakmayıp biraz daha vur Haşim mi diyecek? Bu ilk değilmiş hem. Nasıl bir manyaksın lan sen. Bir de seviyorum martavalı okuma bana."

"O hep seni sevdi. Sana baktığı gibi bakmadı. Dayanamıyordum. Hazmedemedim. Yaparım dedim ama olmadı."

"Sen tam bir şerefsizsin."

"Akıllandım ben Sedat. O gitti ya her şey sona erdi. Söyle dönsün. Tövbe bir daha vurmam. Yemin olsun sana. Yeter ki dönsün."

"Nazlı davası senin için bitmiştir. İstemiyor seni." dediğimde Haşim ciddi olduğumu biliyordu. Haşim bir daha ne Nazlı'yı sordu

ne de aramızda geçenler hakkında yorum yaptı. Benim gidecek olmamla canla başla çalışıp işleri devralmaya başladı.

Omuzlarıma binen yük beni boğmaya başlamış yere göğe sığmaz halde çareler ararken uykularım kaçıyor, geceler gündüzler bana yetmiyordu. Bırak nefes almayı uykuya ayıracak vakit zor buluyordum. Bazen kendime bile inanmakta güçlük çekiyordum. Kimdim lan ben? Nasıl bu yükün altına girmiştim. Şehmuz'un dediğini dinlemeli miydim? Bana *Bu yarrağı yiyemeyeceksen altına girme!* demişti de şimdi anlıyordum ne demek istediğini. Tabii bu hengamenin içinde İzmir'e gidip gelmek bana iyi geliyordu orası ayrı.

Koş Ali koş, yakala Sedat yakala. Tut Bekir tut...

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

Sapanca dönüşü mecburen Duygu'yla Kadıköy'deki eve geçtik. Bizde olay bitmez. Maşallah kabile hayatı sürdürüyoruz. Hele Duygu'nun Kadıköyde ki evi tam Kızılay. Ne geleni biter ne gideni. O sokak kapısı her daim açık kalsa yeridir. Kapatmaya gerek yok. İnsan zile basandan, kapıyı açmaktan bıkar o kadar. İki gün zor dayandım.

Tamam öksüzüm gözümün önünde oradan oraya salınıyordu. Elleriyle bana yemek yediriyordu da yalnız kalalım diye gözünün içine bakıyordum. Baktım halim medine dilencilerine döndü. Geceleri onunla yalnız kalmak için saat sayar oldum. Geldiler bana. İkinci gün sabahın en erken saatinde onu sırtıma attığım gibi Beykoz'a getirdim. Yolda o güzel gülüşünü bana suna suna "Ya Sedat ayıp ama ya! Hem ben istemiyorum sende kalmak." diye diye geldik evimize. İkimizin evi... Onun ve benim.diye geçti ya içimdem. Bendeki o sert Sedat tarih oldu. Neyse...

İyi de ettim getirdim Duygumu. O kalabalıkta o aşık, masum bakışlarıyla bana bakıyordu, onu saramıyordum ya! Hoş niye sarmıyorsam? Bir cevap yok ama bundan sonra tutmayacaktım kendimi. Benimdi canom. Benimdi öksüzüm. Yıllarca kendimden bile

saklamıştım onu. Saklamayacak, saklanmayacaktım. Bu düşünceyle bütün yelkenlerim suya indi ve keyfim yerine geldi.

Beykoz'da yalnız geçirdiğimiz iki gün benim için yeniden doğuş gibiydi. Duygu'nun ilgisinden ölüp ölüp tekrar dirilebilirdim. Daha utangaç ama daha aşık bir kadın vardı karşımda. Gözlerindeydi aşkı ve ben artık ölmeyi bırak yaşayabilirdim. Şaşırıyordu bana. Gerçek mi yaşadıkları diye sorguluyordu. Sonra farkına varıp mutlu oluyordu, gözünün içigülüyordu, sarıyordu ya narin cılız kollarıyla, koynundaydı sonum.

Bir dediğimi iki etmiyor, bütün kaprislerime sessiz sedasız *Ama Sedat!* diye başlayan cümlelerle ince ince istediğini yaptırana kadar konuşuyordu. Bitirdin lan beni Duygu! Çabuk iyileşeyim, göğsümdeki koca delik çabuk kapansın diye canom kendini aştı. Beni yerimden bile kıpırdatmadı. Beceremediği yemekleri yapmak için uğraştı durdu.

Geceler mi? Yıllardır ben hiç bir bok çekmemişim. Onca yıl güya kokusuyla avunmuşum ya... Yalan! Duygu'yu asıl şimdi deli gibi istiyordum. Şimdi biliyordum ya onu, o biliyordu ya beni. Arzu da neymiş, yana yana sön Sedat! Küllerinden tekrar doğ Sedat! Allah beni kahretsin! Ne istekmiş lan bendeki! Hadi ben neyse de Duygu'ya ne olduysa... Bittim lan ben. Kuruyup kuruyup yeniden yağdım yağmur gibi. Hatunum korkunun ecele faydası yok misali bir istekli bir istekli. Kalp krizi geçirtecek bana haberi yok.

Uzun lafın kısası mutlu saatler bizim koca çeneli Selma'nın Duygu'nun sözde sevgilisi Deniz'e yerimizi söylemesiyle son buldu. Duygu, benim evin salonunda Deniz'i karşısında görünce afalladı. Safım ne diyeceğini bilemedi. Tabii bende şalterler atmayı bırak, kafamda nükleer santral patladı. Bana göre Deniz'e *Beni bir daha arama! Ben Sedat'layım. Onu seviyorum.* demesi lazımdı da kadınlarda mekanizma farklı işliyor. Bizim gibi bodoslama dalmıyorlar. Ölçüyorlar biçiyorlar öyle ağızlarından çıkıyor laf. Tabii sevilmeyi bilmeyen benim salak bünyeye bu şekil ters geldi. Eşeklik edece-

ğim ya. Deniz gider gitmez dikildim Duygu'nun karşısına. Bir şey söylemesine fırsat vermeden "Eşyalarını topla eve dönüyorsun" dedim. Duygu şoka uğramış gibi o güzel gözleri telaşla baktı bana ve "Anlamadım? Sen..." demesine kalmadı.Gözüm kararmış ağzımdan çıkanı kulağım duymadı. Ne menen bir şeymiş bu kıskançlık. Gerçi kıskançlık değil kendine güvenememe benimkisi. Haklıyım ama Duygu anlatılmaz, yaşanır. Buldumcuk olmak benimkisi.

"Senin ne istediğin belli değil!" dedim ya karşımda telaşla bana bakan güzel gözlerde ilk defa fırtına gördüm. Hüsranla karışık bir öfke büyüdü büyüdü ve ummadığım anda o fırtına yüzüme tokat olarak patladı. Tokadı yüzüme çarpmasıyla gözlerinden yaşlar döküldü ya ben zaten pişmandım. Tokat harbi beni kendime getirmişti de işte eşek işesin suratıma. Duygu gözlerinde yaşlarla "Olur!" diyerek sokak kapısına koştu ve çıkıp gitti. Kanım çekilmişti, lan on dakika önce mutluluk denizinde yüzen ben değil miydim? Yok yok ben bok çukurunda boğulmayı sevendim. Mutluluğu kim kaybetmiş biz bulalım.

Duygu öyle sinirliydi ki yalan yok gitmesine izin vermesem burayı başıma yıkacak. Pencereye doğru yürüdüğümde bizim çocuklardan biri bana bakıyor onay vereyim diye. Duygu geçmiş arabanın arka koltuğa bekliyor götürsünler diye. Başımla onayladım.

Allah beni kahretsin! Mantığım kurusun! Zaten bende akıl olsa bunca yılımı heba edip Duygu'nun aşkıyla kıvranıp durmazdım. Seviyorum lan derdim ne olursa olsun. Bok derdim... Diyemezdim, kıyamazdım ben öksüzüme. Duygu'nun bindiği araba uzaklaşırken ben çoktan onu gönderdiğim için pişman olmaya başlamıştım. Evin duvarları üzerime üzerime gelip çaresizlik beni ensemden tutmuş savururken, ben yaşadığım duygulara bir o kadar acemiydim. Bu çıkmazda masayı kaldırıp duvara çarpmamla üzerinde ne var ne yok etrafa saçıldı. Derin nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım yoksa tavandaki avizeleri koparmaya kadar giderdi bu iş. Yukarı çıkıp kıyafetlerimden kurtuldum. Sakinleşmek için soğumaya ihtiyacım

vardı. Duşun altına girip soğuk suyu açtım. Kafamdan aşağı akan suyla daha iyiydim. Duştan çıktığımda telefonum çalıyordu. Açtım.

"Abi Duygu'yu Kadıköy'e sağ sağlim bırakıp döndüm." dedi bizim çocuklardan biri. "Tamam" dememle telefonu kapatıp giyinmeye başlamam bir oldu. Bu böyle olmayacaktı. Gidip Duygu'yla bu işi çözmeliydim. Tam aşağı indim kapıdan çıkıcam Ali'yle, Bekir karşımdaydı.

Halimden olacak Ali "Abi hayırdır?" diye sordu telaşla.

"Yok bir şey çıkıyorum." dedim ama önümden çekilmediler. "Noluyor lan?" dedim sinirle.

"Sedat noluyor Duygu geldi hali perişan!" dedi Bekir.

Hesap soruyordu. Duygu'yu koruyan hali yine hoşuma gitti yalan yok. Vay!

"Hesap mı soruyorsunuz lan siz bana?"

"Hayda!" dedi Ali.

Bekir "Sedat daha yeni bir araya geldiniz. Bu ne hız!" dedi.

"Halledeceğim, Duygu'nun yanına gidiyorum şimdi." dediğim sırada yine benim hiç susmayan telefonum çalmaya başladı.

Açtım el mahkum "Söyle!" dedim bizim Taylan'a.

"Abi Duygu evden çıktı. Caddebostan sahilde Deniz'le buluştu." dediğinde bütün dünyam karardı. Telefon kulağımda mıydı? Ben neredeydim? Nereden elime o demir sandalye geçti. Ben hangi ara arabayı parçalamıştım hatırlamıyorum. Tek bildiğim Ali ve Bekir'in bana bakıp kıllarını bile kıpırdatmamasıydı. Durduğumda nefes nefeseydim.

Avaz avaz "Kafama sıçsınlar, ulan ben o Deniz şerefsizini parçalara ayırıp köpeklere yedirmez miyim?" bağırdım. Göğsümün ortası yırtılacak kadar acıyordu ama içim kadar değil.

"Lan ben onun o holdingini götüne sokmaz mıyım? Lan ben onun sinsi sinsi sırıtışını sikerim! Geberticem lan herifi!"

"Tamam gidip sıkayım kafasına!" dedi Bekir gayet sakin bir şekilde.

"Bilirim ben o pezevenge yapacağımı. Lan bana lan! Cesarete bak hayvanda!Biliyordu lan, o çakal biliyordu Duygu'yu sevdiğimi. Öldü lan o herif! Nefes almıyor artık!" diye avaz avazken Ali ve Bekir'in çıtı çıkmıyordu da ben Ali'ye daha bir gıcık oldum. Her olayda en manyak, en aceleciyken bu olayda gayet sinirleri alınmış gibiydi.

O sırada "Abi sakinleş bir oturup konuşalım. Gitti güzelim araba." dedi ya bana saldıracak yer lazım.

"Noldu lan sana! Deniz'e hak vermeye mi başladın? Sen devamlı bırak bana Deniz'i halledeyim demiyor muydun? Hallet ulan! Kopar kafasını. İzin benden sana!" dedim.

Ali "Abi valla bermuda şeytan üçgenine döndünüz. Ben neresini koparayım adamın. Valla Duygu duyarsa ağzıma sıçar." dedi ya Bekir anladı Ali'nin dayak yiyeceğini araya girdi. "Sedat!" dedi.

Ali "Şaşılacak şey Bekir sen beni mi koruyorsun?" dedi Ali.

Ali'nin üzerine yürümek bu sefer farz oldu. Ali bırak gardını almayı kaçmaya çalışarak "Abi ya bak yeminle hiç dayak yiyecek halim yok. Gözünü seveyim başka sefere!" dediğinde durdum.

"Sedat kendine gel! Bu ne hal! Ne zamandan beri bu kadar kendini kaybeder oldun?" diye soran Bekirdi. Haklıydı da içimde beliren öfke beni insanlıktan çıkarmıştı çünkü ilk defa Duygu'ya öfkeliydim. *Nasıl giderdi? Nasıl Deniz'le buluşurdu?* Bu kadar mı kolaydı. Yerimde duramaz haldeydim. Ondan uzak durmak en iyisiydi.

"Bekir bir kendimizi gösterelim artık. Sedat hortladı diyelim."

"Sedat!" dedi Bekir ama "İş bana iyi gelecek." dediğimde Ali mırıl mırıl "Bittim lan ben!" derken arabaya doğru gidiyordu.

Bekir "Sen geç o zaman ofise biz geliriz." dediğinde Ali ve Bekir'in nereye gideceklerini soramayacak kadar kafam karışıktı.

Sonraki bir kaç gün uyumadan, yemeden içmeden deli gibi çalıştım. İçimdeki öfke bitmek bilmedi. Neye, kime, ben bile bilmiyordum. Hazmedemiyordum Duygu'nun Deniz'le buluşmasını... Bana

bunu nasıl yapar? Sapanca'da ve sonrasında olanlardan sonra aklım almıyordu.

Üç günde iki aylık işi tamamladığımda Ali ve Bekir süt dökmüş kedi gibi oturmuşlar karşımda, sessiz sedasız benim yeni oluşumda görmek istediğim adamların listesini dinliyorlardı.

Ali "Abi o çocuk daha!" diyecek oldu. "Çocuk dediğin iki haftadır Urfa'da terörün dibini kazıdı. Yaşla mı Ali? Bunu en son söyleyecek kişi biziz."

"Peki abi, şimdi biz bunlara ne anlatacağız? Neresinden tutacağız? Sen rüzgar gibi estin, sonrasını düşünmedin. Eğitim şart. Yol yordam göstermek lazım."

"Ali haklı. Eskiler deneyimliydi. Yenilerin akılları bir karış havada." dedi Bekir.

"Ali her zamanki gibi kağıt kürek işinde. Sen çağır bizim tayfayı. Yap ayarlamaları ver eğitimleri. Herkesin yerini yurdunu belirle." dediğimde Bekir hayretle bana bakıyordu.

"Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordu hayretle.

"Ben üzerime düşeni yaptım. Sıra sende uşağım." dedim ya Bekir ayağa kalkıp "Lan giren yine bana girdi. Ben elin bebelerine ne anlatırım. Anlatsam anlamazlar. Tarih dersi mi vereceğim?"

"Coğrafya Allahın lazı!" dedi Ali alayla.

Bekir, Ali'yi duymazlığa gelerek "Durmuş ve Dursun'u çağırmak farz oldu." dediğinde Ali "Şehmuz ve Nazlı'yı da unutma. Bakarsın Cemşit ve Kemal gelir. Sonra Apo var. Lan arap ayağını da unutma." diye alay ederken benim aklımda hazımsızlığım yine fırtınalar koparıyordu.

Sessizdim kaç gündür. Tamam zaten fazla konuşmazdım da suratım sirke satmazdı. Hadi ben böyleydim, Bekir ve Ali niye Duygu ve benim aramdaki bu olayı yok sayıyordu merak etmiyor değildim. Hadi yok saymalarını geçtim Duygu'nun adını ağızlarına almamak için tövbe etmiş bir tavır içindeydiler. Oysa öfkeme rağmen onu

merak ediyordum. Hoş Kadıköy'deki evin önünde bekleyen çocuklardan haberi geliyordu da işte.

Gece yine yeni oluşum hakkında yapılacak konuşmayı Beykoz'daki evde yapmaya karar verip Ali ve Bekir'le rakı masasında buluştuğumuzda Ali konsolun üzerinde duran bilgisayarın enkazına bakıp "O... o... sana hesaplarabak diye bıraktığım bilgisayar mı?" diye sordu korkuyla.Oturduğu yerden kalkmış ama parçalara ayrılmış diz üstü bilgisayarın yanına gidemiyordu.

Kafama kadehi dikerken "Ne bileyim lan neyin nesi?" dedim.

"Abi nolur o değil de!"

"Lan alırız bir tane onu mu dert ediyorsun? Başlatma bilgisayarına."

"Abi ne yaptık ne ettik hepsi içindeydi.Gözüm gibi bakıyordum ben ona. Hangi ara o hale geldi. Sadece incele dedim,parçala mı dedim? Bütün adresler, bağlantılar, aklına ne gelirse..."

"Götür senin o çok övündüğün bilgisayar kurtlarına halletsinler."

"Pes abi yeminle pes!" dedi Ali ve sanırım bilgisayarın yanına gitmeye cesaret buldu. Yanına vardığında "Bittim ben! Gitti o kadar emek." diyerek başladı bilgisayarı ceset parçalarını toplar gibi toplamaya.

Herkesin derdi ayrı. Ben Duygu'nun derdinde, Ali bilgisayarın. Bekir mi? Can Bekir, benim derdimde.

"Sedat yaran tam iyileşmedi. Kendine dikkat etmiyorsun. Şunun şurasında vurulalı ne kadar oldu? İlaçlarını alıyorsun değil mi? Duygu dedi ki..." dedi ve sustu.

Ben merakla "Ne dedi Duygu?" diye sordum.

"Her gün ilaçlarını düzgün alıyor mu diye soruyor. Ne zaman sakinleşeceksin?" diye sordu Bekir. Cevap vermedim. O tokatı haketmiş olabilirim ama Deniz'le buluşmayacaktı.

...

Kaç gün geçti bilmiyorum çünkü bende zaman kavramı Duygu'nun gittiği ve Deniz'le buluştuğu gün bitti. Duygu, Deniz'le bir daha bulusmamış, genelde bütün günü Selma'nın evinde geçiriyordu.

Sabahın dokuzunda sıkıntıyla Şişli'deki galeride buldum kendimi. Telefonum çaldı o ara. Ali uğramış Beykoz'a bulamamış beni aramış haliyle. "Abi naber yoksun Beykoz'da?"

"Şişli'deyim Ali hayırdır?"

"Bilgisayarın parçaları evde kalmış olabilir mi? Bir bakmak için geldim. Çocuklar halledemedi. Benimde aklıma Osman geldi."

"Ne alaka? Osman'a gelene kadar bir sürü insan bulursun sen." dedim

"Abi kime güvenip ben al tamir et diyeyim şimdi. Yeminle topumuzu alırlar içeri. Bir çözüm bulmak lazımdı. Osman'ın yapamayacağı iş yoktur. Sağlamdır. Ona götürücem bugün." dediğinde "Sen bilirsin." dedim.

"Abi ben geçiyorum Beşiktaş'a Cihan'ın yanına, Celil Amca'yı da görmüş olurum. Bekir'den hayır yok bugün. Selma ve Duygu..." dedi sustu Ali.

Tabii bende merak tavan "Ne olmuş Duygu'ya?"

"Yok abi iyiler. Bekir onları biraz çıkarıp gezdirecekmiş, herkes iyi." diyerek konuyu kapattığında bir yerleri yumruklayasım vardı da tuttum kendimi.

Telefonu "Tamam Ali sen işini bir hallet belki uğrarım yanınıza." diyerek kapattım dişlerimi sıkarak.

Bir kaç işi hallettim, galeri üzerime üzerime gelirken bir saat geçmişti. Canım hiç bir şey yapmak istemiyor, kolum kanadım kırılmış gibiydi. Öfkem beni terk ediyordu anlaşılan... Duygu'suzluk içten içe beni çevrelemeye başlamıştı.

Arabaya binmiştim.Niyetim Ali'yi Beşiktaş'tan alıp Necati'nin yanına geçmekti. Böylelikle Celil Amca'yı da ziyaret etmiş olacaktım. Barbaros Bulvarı'na tam vardım telefonum çaldı. Ali arıyor. "Söyle Ali!" dedim açıp.

"Abi Mahmut'un abisini enselemiş bizim çocuklar. Şerefsiz bizi takibe almış Mahmut ve kız kardeşinin yerini öğrenecek aklınca."

"Neredesin?"

"Eminönü Tren Garı'nın ordalarmış, Cihan ve Osmanda benimle. Oraya geçiyorum."

"Onları niye sürükledin peşinden?"

"Şişli'ye galeriye gelicektik. Cihan'a araba verecektim."

"Tamam ben arkanızda sayılırım, orada buluşalım." dedim bastım gaza. On dakikaya vardım yanlarına. Tam geldim garın önüne bizim Ali, Cihan ve Osman sağa sola bakıyorlar. Merakla indim arabadan, yanlarına vardığımda Kaan bize doğru koşarak "Abi Mahmut'un abisi kaçtı!" dedi.

Ali "Noluyor lan! diye bağırdığında hep birlikte bizim arabalardan birine doluştuk ya kahretsinler bizi!

Ali şöför koltuğunda Osman yanında, ben Cihan'la arkada. Kaan mı? Kaan'ı sikeyim. Bir adamı tumamadı hayvan! Ali hızla gaza basıp başladı takip etmeye. O sırada Bekir aradı. Tam sırasıydı,zaten aklım Duygu'da açtım telefonu. "Sedat neredesin?"

"Ne sen sor ne ben söyliyim tertip. Sen neredesin?" diye sordum. Duygu'dan haber almak tek derdim. Öfkem nereme kaçmıştı sormaya gerek yok.

"Duygu ve Selma SPA diye tutturdu. Yalnız bırakmayayım dedim. Masaj yaptırıyorum bende." dediğinde keyifli sesi beni çileden çıkardı. Hava basmak farz oldu, sesimi düzenleyip "Biz de napalım. Ali, Osman, Cihan düştük Mahmut'un abisinin peşine kovalayıp duruyoruz." dedim ya bir iki saniye Bekir'den ses kesildi de bir kükremesi var evlere şenlik.

"Hep mi bensiz aksiyon! Hep mi bensiz! Geliyorum lan neredesiniz?" diye sinirle çıkıştığında "Ararım ben seni! Gerek yok sen kendini mıncıklat." dedim kapattım.

Hiç gülecek halim yoktu, Duygu'dan yine haber alamamıştım. Aklımda Duygu zaten barut gibi geziyorum. Yalan yok *Beni sağda bırakın eve gider yatarım.*dememek için kendimi zor tuttum. Aşk bunalımı bu olsa gerek. Bu bile güzeldi ya lan.

Ali "Ulan ben seni bir yakalayım. Balat'a girdi. Biliyor lan bu yolları bir yere gidiyor bu şerefsiz!" diye bağırırken Osman telefonuna hızlıca basıyor bir şeylere ulaşmaya çalışıyordu. Cihan mı? Adamla aramızdaki mesafeyi hesaplayıp duruyordu. Ben mi?... Of! Duygu of!

Ali "Lan bu saatte burada trafik niye yok!" diye daha bir gaza yüklendiğinde Osman "Atatürk Köprüsü'ne girecek gibi soldan devam et. Olmadı önüne geç." dediğinde Ali "Becerebiliyorsan sen geç direksiyona." dedi sinirle.

"Çekil lan! Kim verdi sana ehliyeti?" diye önde tepişmeye başladıklarında Cihan bana fırsat vermeden "Beyler, şu adamı bir yakalasak nasıl olur?" diye sorduğunda ancak sustular.

Mahmut'un abisi takip edildiğini anlamış olacak ki daha bir yüklendi gaza. O önde biz arkada Taksim'e doğru yol aldık. Şişhane'ye doğru yol kalabalıklaşmış, hızımız düşmüştü.

Ali "Az kaldı. Bekle beni!" diye önündeki arabaları sağlayıp sollayıp Mahmut'un abisine yetiştiğinde aramızda beş altı araba vardı. Şişhane ışıklarında Mahmut'un abisinin kullandığı araba durduğunda Ali "Ben alıp geleyim şu şerefsizi diye arabadan çıktı çıkmasına da, Mahmut'un abisinin arabadan çıkıp koşmaya başlaması bir oldu. Ali'nin "Ulan! Adam gidiyor." demesiyle hepimizin arabadan çıkıp adamın peşine koşmaya başlamamız bir oldu. Napıyorduk lan biz? Sorusuna cevap belliydi. Mahmut ile kız kardeşinin bundan sonra rahat yaşamaları için koşuyorduk. Halimiz görülmeye değerdi.

Ali koşarken "Abi sen bırak koşmayı zaten halin belli!" derken Cihan ön saflarda Osman'la yarışıyordu. "Ali neymiş lan benim halim?" dedim depar atıp onu geçtiğimde "Abi gözünü seveyim göğsünün ortasında koca bir delik var." dedi bana yetişmeye çalışarak. "Geçti lan o!" dedim sırıtarak.

Koşmak bana iyi gelmiş Duygu'suzluktan daralan nefesimi açmıştı da adam tazı gibi yakala yakalayabilirsen.

"Metroya girdi." diye bağırdı Cihan. Ve biz yürüyen merdivenlerin başına nefes nefese vardığımızda bakakaldık. Osman "Ne bekliyorsunuz?" diye bağırdığında Mahmut'un abisi kuyu gibi, neredeyse başaşağı durduğumuz metro girişinde gözükmüyordu bile.

Ali nefes nefese "Lan in in bitmez bu!" dedi. Osman "Bana hiç metroya binmediğinizi söylemeyin." diye hayretle bize bakarken Cihan "Bende binmedim nolmuş?" diye bağırdığında Osman "Yani?" dedi ellerini iki yana açarak.

Ali yürüyen merdivenin solundan hızla inmeye başladı. Cihan gözüme baktı "Ali'yi yalnız bırakmak olmaz." diyerek başladı inmeye.

"Lan ne günah işledim." diye söylene söylene Cihan'ın arkasındaydım.İndiğimizde nerdeyiz? Noluyoruz? Hangi yöne gideceğiz afallamıştım yalan yok. Osman'ın bağırtısıyla ona doğru koşmaya başladığımızda Ali "Orada kaçıyor!" diye bağırdı ve turnikenin üzerinden atlamasıyla Mahmut'un abisinin peşine düştü. Lan bu adamın bir ismi yok muydu? Niye biz Mahmut'un abisi diyip duruyorduk... Bi taraftan aklım bu soruya cevap arıyordu.

Turnikelerden tam ben atladım. Cihan atladı. Osman'ı güvenlik yakaladı. Benimle birlikte duran Cihan'a "Sen Ali'yi yalnız bırakma. Arkanızdayız." dediğimde Cihan koşmaya devam etti. Ben Osman'ın yanına geri döndüm de gerek yokmuş. Cüzdanından kart çıkarıp "Abi bak dört kişi basıyorum. Hadi bırak yakamı. Karım hastanede, doğuruyor. Onlar karımın abileri. Fazla heyecan yaptık." dediğinde ben şaşkın, ona bakıyordum.

Güvenlik "Hadi hayırlı olsun. Geç kardeşim. Boş ver kartı." diyerek sırtını sıvazladığında Osman nefes nefese yanıma geldi. "Bir dakika var metronun gelmesine yakalarız gidelim." dedi. İçimden *Helal olsun!* dedim sırıtarak. Seviyordum lan ben bu çocukları.

Neyse, koş koş geldim metroyu göreceğim diye baktım yine bir yürüyen merdiven. Başında Ali ve Osman.

Ali isyanla "Lan herif nerede?" diye Osman'a bağırıyor. Osman "Puşt kayıyor!" diye eliyle yürüyen merdivenlerin arasında kalan

metal yeri gösterdiğinde Ali "Ha siktir!" diye isyan etti. Osman "Ya Allah!" diyerek oturdu metal kaydırak gibi yerin üzerine "Yetişirim ben ona!" diyerek saldı kendini.

Ali "Hakkını helal et abi!" diye oturdu demir levhanın üzerine ve saldı kendini. Ben mi? Cihan "Ben kaymam!" diye ellerini havaya kaldırdığında ikimiz paşalar gibi başladık merdivenlerdenkoşmaya. İndik aşağı, metro gelmiş kalktı kalkacak, bizim iki sirk maymunu Osman ve Ali deli gibi metronun vagonlarının birine girip birinden çıkıyorlar.

Ali "Yok lan herif!" diye bağırdığında metronun hareket edeceğine dair kapıların kapanış sesi duyulmuştu.

Osman "Abi binelim başka çare yok!" dediğinde dördümüzde metronun içindeydik.

"Nereye gidiyor bu?" diye sordum haliyle. Ali ve Cihan birbirine bakarken Osman "Taksim!" dedi. Tam metro hareket etti. Ali kendini kaybedercesine "Lan binmemiş şerefsiz!" diye bir bağırdı ki metronun içindeki herkes bize bakıyordu. Perondan bize el sallayan Mahmut'un abisinden başkası değildi. Ali'nin kapıları açmaya çalışmasıyla insanlar neredeyse kaçışacaktı da Cihan "Ali yavaş! Sakin ol! Olan oldu." diye onu durdururken, ben mi napıyordum? Metronun içinde dikilmiş, elimde düşmeyeyim diye tuttuğum askılık, sap gibi duruyordum.

Osman halimi fark etmiş olacak ki "Abi boş yer var otursana!" dediğinde *Ya sabır!* çekiyordum. Biz toplaşıp altın gününe gidiyordukta benim mi haberim yoktu.

Osman benim bakışımla "Yeminle dalga geçmedim abi." diye gerilerken Ali ve Cihan kahkahalarla gülüyorlardı.

Metrodan çıktığımızda meydana doğru yürürken ruhum daralmıştı. Bizimkilere "Geçin siz Şişli'ye halledin araba işini. Ali o herifi yakalamadan uyursan seni metroya güvenlik yaparım." dediğimde "Abi yalnız nereye?" diyen Ali'den başkası değildi.

"Metroya binicem Ali yetmedi bana." diye sinirle soluduğumda hiç birinden ses çıkmadı ama peşimden gelmeyi de ihmal etmediler. Ses etmedim. Yürüsün piçler. Sinirimi anladılar ya, çıt çıkarmadan İstiklal caddesinde kendi aralarında konuşa konuşa yürüdüler.

Ali'nin yürüdükçe sesi kesilmişti. Sebebi belliydi. O zorda kalmadıkça İstiklal Caddesi'ne gelmezdi. Geçmişin canını yaktığını bilir, ses etmezdim ben de.

Necati'nin oraya vardığımızda "Girin bir soluklanın." dedim. Ali ses etmezken Osman "Abi biz ilk şu adamı bulalım da Ali metroya güvenlik olmasın. Ali için değil metroya binenlerin sağlığı için yani. Sonra araba işini halledip eve geçeriz."

"Eviniz nerede sizin?" diye sordum.

"Ali biliyor abi! Bir gün en kralından ağırlamak isteriz." dedi Osman sırıtarak. Cihan "Görüşürüz abi." dedi ve üç sap yürüyerek uzaklaşırken ben Necati'nin restoranına girmiştim. Kapıdaki görevli hemen "Abi hoşgeldin." diye bana kapıyı açtı.

"Abi seni istersen Necati Abi'nin ofise alalım." dediğinde bana da mantıklı gelmişti. Restoranın solundaki kapıdan yukarı çıktım.

Kapıyı çalıp Necati'nin "Girin!" demesiyle içeri girdiğimde Necati beni gördü ya, "Sedat!" diye ayağa fırladı. Ben bir şey demeden "Hayırdır? Bu saatte? İyisin değil mi?" diye paniklemişti.

"Kinyas! Adamları toparla!" diye bağırmasıyla soluğu yanımda almıştı. Bezdim yeminle! Derin bir nefes alıp "Lan Necati dur lan! Noluyor? Gömlek bul bana ter içindeyim. Senin burada duş var mı?" diye soyunmaya başladığımda benim ahiretlik şaşkınca "Ta... mam. Hallederiz gir sen duşa." dedi serseme bağlamış şekilde.

Ben soğuk suyla ancak kendime gelip duştan çıktığımda kıyafetlerim hazırdı. Giyinirken Necati halen tetikte "İyisin değil mi?" diye sordu. Ben koltuğa geçip dinlenmek için bacaklarımı uzatırken "İyiyim Necati." dedim sırıtarak.

Benim sakin halimle Necati ancak sakinleşmeye başladı. "Ne bileyim Sedat. Gün ortasını bulmuş sen buradasın. Olacak şey değil. Hem de yanlız! Kötü bir şey yok değil mi?"

"Yolum Taksim'e düştü sana da bir uğrayayım dedim. Kötü mü ettim lan!"

"Manyak mısın? Her gün gel hayvan herif! Kırkta yılda bir yüzünü görür olduk. Kuruyorum masayı bırakmam bu gece seni bilesin." dediğinde tamam anlamında başımı salladım.

Yorgundu ruhum. Özlem doluydu. Hasretti bakışlarım. Necati'ye anlattım mı? Hayır. Ben kimseye bir şey anlatamazdım ki. Saklamak istediğimden değil. Çıkmıyordu kelimeler. Zaten ruhumun ömrümün canomun nesini anlatayım. Anlatmaya kalksam ne kelimeler yeter ne de ömrüm.

Necati anlar gözümden "Yine kara kız mı?" diye sordu bir tek.

"Yine o Necati. Hep o. Başka ne olsun..." dedim bir tek. Gecenin sonu boşalan rakı şişeleriydi.

Ve Ali solumda yer almaya başlar...

Geçmiş zamanlar... İstanbul – Diyarbakır...

Bir sabah köylerden birinde çıkan olayı bastırmak için tam yola çıkacaktım ki, Haşim ben giderim dediğinde ses çıkarmadım. Gitsin. En nihayetinde Diyarbakır'ı yokluğumda onun yöneteceğini belli etmeye başlamıştım. Hoş kimsenin şikayet ettiği yoktu çünkü Haşim adaletli yapısıyla yüzümü kara çıkarmıyordu.

Ben mi? Madem gidecektim son zamanlarımı ben olduğum yerde babamın dükkanında geçirmek en iyisiydi. Arabaya binmiş, giderken telefonum çaldı. Arayan İstanbuldaki ıslahevinden bir gardiyan. *Ali yarın tahliye oluyor.* dediğinde aslında yol belliydi. Ali'yi sahipsiz bırakmayacaktım. Dört sene geçmiş Ali isminin hakkını vermiş Ali kıran başkesen biri olup çıkmıştı. Ses etmedim. Ezilmektense ezmek değil miydi yaşadığımız dünyanın kuralı. Daha yaşı on beş. Övünmek değildi aklımdaki, tabiri caizse boynuz kulağa geçmişti. Dükkana girdiğimde kafamda Ali meselesi direkt bulaşığa geçtim. Hüsnü Baba haliyle anladı bir şey olduğunu. İnadı inat...Biliyorum karışmıyor artık bana ama dayanamadı. "Hayırdır?" dedi. Oğul demiyor halen kızgın ya bana.

"Baba iznin olursa masa kurayım. Öyle anlatayım." gedim gözüne gözüne bakarak.

"İyi bakalım." dedi memnuniyetsizce. Bir masayı kuruşum var jet hızında. En nihayetinde oturduk başladım Ali'nin hikayesini anlatmaya.

"Ali'yi dört sene önce en son çıktığım ıslahevinde tanıdım. On bir yaşındaydı. Damatların birinin elinden aldım. O gün yapıştı bana ne yaptıysam pes etmedi. Babası ölmüş bir kavgada. Balık pazarında babadan kalma tezgahta yaşam mücadalesi verirken bir şerefsiz göz koymuş anasına, kadın direnmiş ama adam rahat bırakmamış, Ali adamı baldırından bıçaklayınca düşmüş içeri. Ali beni çok şaşırttı. Ne onu yaşatacak içerde sağlam tutacaksa ben söylemeden öğrendi. Gözledi. Dört sene de boynuz kulağı geçti baba. Çıkınca yanlış ellere geçerse..." diye başladım anlatmaya. İlk özet geçsemde sonrasında Ali'yi daha detaylı anlattım babama. Dinledi ilk, hiç bir şey söylemedi.

Ben sustuğumda "Niye bu çocuğu koruyorsun? Yetmedi mi yurttakiler?"

"Bilmiyorum baba. İnan bilmiyorum. Sadece gözlerinde benden bir şeyler vardı. Canım yandı bakışlarından. Çaresizliği içime dokundu. O pisliğin içinde o kadar masumdu ki. Şimdi onun adına ne doğru bilmiyorum."

"Kaderin önüne geçilmez. Sen olmazsan doğru yolu bulamaz. Hoş senin yanın ne kadar doğru bilinmez ama...Al getir yanında yetişsin. Sadece Ali'yi değil anasını da git al getir." dedi ya gönlüm rahatlamıştı. Acabalarıma cevabı Hüsnü Baba vermişti. Gerisi Ali'ye kalmış. Tabii evdeki hesap çarşıya uymadı orası ayrı.

İstanbuldaki işleri halleden çocuklara haber saldım, biletim ayarlandı. Tabii Şehmuz'un üzerime zimmetlediği üç çam yarması dikildi tepeme. Abdullah "Abi İstanbul'a gidiyormuşsun." dedi hesap sorar gibi. Daha ona cevap vermeden Kemal "Bizde geliyoruz abi." dedi. Cemşit "Ben hiç uçağa binmedim. Çok sallıyormuş diyorlar ama el mecbur bineceğiz. Acaba arabayla mı gitsek abi?" dediğinde benim cinler horon tepmeye başlamıştı.

"Kimse gelmiyor." dedim sakin olmaya çalışarak. Gerçi bunlara lafım zor geçiyordu. Hiç bir saygısızlıkları yoktu. Tek dertleri Şehmuz'a verdikleri sözü yerine getirmek. Şehmuz onları yanıma getirdiğinde *Bunlar Apo'nun adamlarından değil. Benim köylüm. Canımı bile emanet ederim. Şimdi seni canlı tutacaklar.* dediğinde sesim çıkmamıştı. O gün bugündür ensemden ayrılmıyorlar.

"Abi, kendini bize ezdirme biz söz verdik Şehmuz Ağama sen nerede biz oraya. Almazsan uçak bileti şimdiden arabayla yola çıkalım." dedi Abdullah. "Ya sabır!" dedim saygım kalsın koca develerde "Gidin Necati'ye halletsin biletlerinizi." dedim. Bir mutlu oldular sorma. Cemşit "Kemal yanıma oturacaksın ona göre." diye korktuğunu belli etmemeye çalışırken gülesim geldi.

Gitmişken İstanbul'da halletmem gereken işler için başladım hazırlığa. İki saat geçti geçmedi telefon çaldı. Haşim arıyor sesi acı dolu. Köyde çıkan anlaşmazlıkta yaralanmış. Hesap yaptım olmadı,el mecbur uçak kaçtı. Gece bineriz dedik ama bilet almayı akıl edemedik. Gittik Haşim'in yanına. Baldırından yemiş çiftçinin birinden tırmığı. Sol bacağının üzerine basamıyor.. Onu yaralayan çiftçinin ağzını yüzünü dağıtmış.

"Böyle mi yöneteceksin sen Diyarbakır'ı!" diye bağırdığımda "Bana günah değil mi lan!" diye gerisin geri bağırdı can acısıyla. Onu gönderdim hastaneye. İki aileyle konuş ortayı bul gecenin üçünü buldu. Evi bırak, hiç bir yere uğramadan havaalanına vardığımda sabahı bulmuştum. İstanbul'a ilk uçak en erken dokuz buçukta dediklerinde ben saçlarımı yoluyordum. Çaresiz aldık bileti beklemeye başladık. Beklerken ıslahevini aradım. Ali'yi istedim. Bulamadılar. Gardiyan "Gözünü seveyim kızma abi. Bu gün teftiş var. Buraya çocuğu getirmek zor olur." dediğinde "Ali'yi bul ona söyle ben gelmeden ıslahevinin kapısından ayrılmasın." dedim çaresiz. Biraz içim rahatlamıştı da Ali'yi görene kadar tedirginliğim geçmeyecekti.

Bir buçuk saatlik yol geçmek bilmedi. İndik ettik, son sürat ıslahevine gittik gitmesine de, Ali çıkalı bir saat olmuş. Teftişten dolayı

erken salmışlar. Ne diyim? Kimi geberteyim? Islahevinin önünde dört dönüyordum. Aklıma Ali'nin babasının balık tezgahı geldi. Hızla arabaya binip Balık Pazarına doğru yola çıktım. Balık Pazarı girişinde bir kalabalıkla karşılaştım. Hepsinin yüzünde dehşet dolu bakışlar. Hafif eğimli yolda kalabalığı yarayarak ilerlerken bizim çocuklardan yardım aldığım bir gerçek.

Ali'yi gördüğümde içimde kopan, yok olan Sedat'ın yanına bir yenisi daha eklendi. Adı küçük Ali'ydi. O çipil çipil benden medet uman Ali yatırmış koca herifi balık tezgahının üzerine çatır çatır kesiyordu. Adamın öldüğü çoktan belliydi de Ali kendini kaybetmiş. Kemal beni tutmak istedi ama izin vermedim. Bakmamla kolumu bıraktı. "Etrafı dağıtın.Tarabyalı'nın biletini kestiğini, konuşanın canının yanacağını söyleyin. Kimse bir şey görmedi duymadı."diyerek Ali'nin yanına vardım ve içimde onun için üzülen küçük Sedat'ı kenara bırakıp derin bir nefes aldım. Ağlamak istediğim bir gerçekti. Ali bunları haketmiyordu ama kader işte...

"Ali yeter!" diye bağırdım en sert sesimle. Gözü dönmüştü, önüne geleni parçalara ayıracak gibiydi.Kafasını kaldırdığında gördü beni. Bir iki saniye hayal sandı biliyorum. Bu sırada çocuklar kalabalığı dağıtmış benden bir şey söylememi bekliyorlardı.

"Ali gidelim." dedim. Ali birini öldürdüğünün yeni yeni farkına varıyor, yüzünün rengi atmaya başlamıştı. Kandan ne kadar yüzünün rengi belliyse o kadar... Şimdi buraya kusarsa hiç şaşırmayacaktım.

"Abi!" dedi medet umarcasına. Etrafa saçılan herifin parçalarını yok etmek gerekliydi. "Temizleyin burayı, kaldırın bu bok çuvalını." dedim.

"Yürü Ali." dedim bir kere daha. Ne diyeceğimi toparlayamıyordum ki. Tek bildiğim onu buradan götürmem gerektiğiydi. Bir çaresine bakacaktım ama nasıl bilmiyorum.

O ara nur yüzlü bir amcanın sesi duyuldu, "Bir temizlensin çocuk." dedi çekinerek.

Adam Ali'yi alıp dükkanına soktuğunda deli gibi Şehmuz'u aradım açmadı. En fazla yarım saate Polis buraya damlayacak birileri bir şeyleri anlatmaya başlayacaktı.

Babamı aradım çaresiz. "Baba!" dedim medet umarcasına. Sesimden anladı çaresizliğimi.

"Noldu?" dedi ikilettirmeden.

"Ali, Balık pazarında herkesin gözü önünde bir adamı doğradı. Aklıma Tarabyalı geldi herkese onun ismini verdim." dedim bir çırpıda.

"İyi ettin oğul. Taksim'e çık ben seni oradan aldırıcam. Tarabyalı sana yardım edecektir."

"Baba girmesin Ali o deliğe tekrar!"

"Girmeyecek. Söz sana! Onu alıp getireceksin buraya." dediğinde Ali dükkandan çıkmıştı. Eli yüzü kandan arınmış kanlı kıyafetleri üzerine büyük gelen kıyafetlerle değişmişti. Elektrik yemiş yavru kediden halliceydi.

"Gidelim." dedim derin bir nefes alıp. Hızla İstiklal Caddesi'nden Taksim'e doğru yürümeye başladık. Arabaya binmek akıllıca değildi. Biri bizi ispiyonladıysa kalabalığa karışmak en iyisiydi.

"Kemal, Cemşit! Taksim meydanına çıkın polis var mı diye kontrol edip bana haber verin." dedim sertçe. Abdullah bizim yanımızda kalırken Kemal ve Cemşit yanımızdan ayrıldı. Ali solumda titreye titreye yürüyor. Dik durmalıydım ki dik durabilsin.

"Bir süre İstanbul'dan gideceksin." dedim sertçe.

"Nereye abi?" diye sordu şaşkınca.

"İlk Diyarbakır'a oradan Irak."

"Abi, anamı bulmam lazım..." diye duraksadı. Anasına ne olmuştu soramadım. Kaldıramazdım şu an için.

"Ali, Balık Pazarı'nın göbeğinde herifi doğradın. Bu olay kapanana kadar ortalarda görünmemen gerek. Yakalanırsan müebbet yersin."

"Anam abi!"

"Ben bulurum anneni..."dedim de nasıl bulacaktım hiç bir fikrim yok, ama ağzımdan çıkmıştı ya bulacaktım.

"Söz mü?" dedi umut arar gibi.

"Söz Ali, söz!" dedim kalbimin en derininden. Ne olursa olsun bulacaktım Ali'nin annesini.

Taksim'e çıktığımızda Kemal'in yanımıza gelmesi bir oldu. Kemal "Abi etraf temiz gibi. Napıyoruz?" diye sordu. Elinin körünü diyesim geldi. Ne yapacağımıza dair hiç bir fikrim yoktu. Ben Ali'yi arabaya attığım gibi Diyarbakır'a getirecektim. Ne bileyim böyle olacağını. O sırada telefonum çaldı. Babam arıyor. Yetişti imdadıma.

"Baba!" dedim nefes bulmuş gibi.

"Sedat Marmara Oteline geçin. Tarabyalı sizi orada bekliyor." dediğinde ben çoktan yürümeye başlamıştım.

"Sağol baba!"

"Sedat, Tarabyalı ricamı kırmadı ama sana boşuna yardım etmez haberin olsun!"

"Peki baba!" dedim çaresiz. Denize düşen yılana sarılırdı.

Otelin içine girdim ya bütün dertlerim sanki kapının dışında kaldı. Çocuklar iki adım gerimde ben resepsiyona giderken Ali'yle tanışıyorlardı. Abdullah "Kaç yaşındasın sen ufaklık?" diye sordu. Kemal, Abdullah'a "Gören seni selvi boylu sanacak Apo!" diye dalga geçerken Ali ne cevap verdi ne bir tepki. Gözleri beni izliyordu. Bütün dertlerini içinden söküp almak istedim. Niye bilmiyorum.

Resepsiyondaki görevliye "Kadir Bey'le görüşecektim." dedim.

"Soyadı neydi efendim?" diye sordu görevli.

"Tarabyalı Kadir." dediğimde "İsminiz nedir?" diye sordu aceleyle.

"Sedat." dedim.

"Sizi bekliyor." diyerek yan tarafta duran iki takım elbiseli adama işaret verdiğinde adamlar yanımıza geldi. "Bu taraftan!" dediklerinde Kemal'le göz göze gelmiştim.Hepsinin peşime takılmak için hareketlendi.

Tarabyalı'nın adamı "Kadir bey, Sedat Abi'yle yalnız görüşecek." dediğinde "Abi olmaz öyle şey." diyen Abdullah'tı.

"Sorun yok Apo. Hüsnü Baba'nın sözüyle burdayız. Siz aşağıda bekleyin. Ali de sizinle kalsın." dedim ve ilerledim.

Asansör altıncı katta durdu. Koridorun sonundaki odanın önünde durduğumuzda "Abi emanet varsa onu alayım." dediklerinde "Temizim." dedim. Şehmuz her dakika belime silahları sokuşturup duruyordu da daha alışamamıştım. Uçaktan iner inmez çocuklardan istemek aklıma gelmedi. Ben temizim dediğimde bana inanmadılar tabii.

"Aramak ister misin?" diye sorduğumda "Yok abi!" diyen adam hata yapmış gibi paniklemişti. Kapı açılıp odaya girdiğimde Tarabyalı'yı bir masanın başında camın önünde Taksim'in muhteşem manzarasını seyrederken buldum.

"Gel Sedatım gel!" dedi bana bakmadan. "Gel de aşık olduğum İstanbul'u seyret. Ne para, ne kadın, ne de başka bir şehir İstanbul'un yerini tutamaz. Aşktır İstanbul. Hastalıktır. Bir kere bağlandın mı kopamazsın. Yıllarımı verdim ben bu şehre. Pişman mıyım? Yüz kere hayır! Gel otur Sedatım gel. Zevkini çıkar bu manzaranın." dediğinde masanın benim için hazırlandığını anladığım diğer ucuna oturdum. Lan benim buralarda ne işim vardı bir bilsem. İstemedikçe dibe batıyordum ya hadi hayırlısı.

"Hüsnü aradı. Çok sevindim İstanbul'da olmana. Keşke haber verseydin."

"Acil bir iş için gelmiştim. Hemen dönme niyetindeydim. Kısmette görüşmek varmış."

"Hep dürüst kalacaksın değil mi?" dedi Tarabyalı ilk defa gözünü diktiği camdan ayırıp bana bakarken.

"Dürüstlük her zaman işe yaramıyor." dedim, o da beni "Haklısın." diyerek tasdikledi. Ben yerimde rahatsızca otururken "Doldur bakalım Sedat kadehleri. Sonra anlat bana ne işin vardı İstanbul'da? Kim kimi doğradı?"

Rakı şişesini elime alıp bardakları doldururken "Anlatacak pek bir şey yok. Ali, on beş yaşında, balık pazarının ortasında bir adamı öldürdü. Onun içeri girmesini istemiyorum. Mesuliyeti bende. Önce Diyarbakır'a oradan Irak'a götüreceğim."

"Hallederiz." dedi Tarabyalı vakur vakur gülerek. O anda aklıma geldi. Madem Tarabyalı'nın ocağına düşmüştük "Ali'nin annesi, Sabahat Aral, o da kayıp, büyük ihtimal İstanbul'da."

"Ölmediyse buluruz. Öldüyse onu da haberini alırız." dedi Tarabyalı. Adam her şeyi hallediyor... Noluyoruz lan!

"Sağolasın. Yardımın büyük..." dedim ağzımdan kelimeler kerpetenle çıkarken.

"Ben kendime yardım ediyorum Sedat."

"Anlamadım?" dedim. Anlasam ne olacak? Zurnanın son deliğine gelmiştik.

"İstanbul'a öyle aşığım ki onu en iyisine bırakmak istiyorum. Yerime sen geçeceksin Sedat. İstesende istemesende."Buyur burdan yak. Ne diyim lan ben şimdi? Hayır desem bir türlü. Evet desem bin türlü.

"Benim askerliğim var. Ne olacağım belli değil. Hem ben..." diye sıralamaya başlamışken Tarabyalı "Daha zaman var evlat. Su yolunu bulur. Gerisini bana bırak. Senden tek istediğim zamanı geldiğinde hayır demeyeceksin." dediğinde elim kolum bağlanmıştı.

Ben sessiz kalınca "Ali denilen çocuğu bir beladan kurtaralım. Anasını bulalım. Sen bir askerliğini yap gel. Sonrasına bakarız." dediğinde "Söz... zamanı gelince..." dedim ve gerisini getirmeme gerek yoktu.

Bir iki saat sonunda "Hadi Sedat yolcu yolunda gerek. Dilersen Ali kalsın yanımda." dediğinde "Eksik olma ama onu yanımda götürmek isterim."

"Senin bileceğin iş. Gönlün rahat olsun. Ali ne bugün balık pazarındaydı, ne de birini doğradı. Bir haftaya kalmaz anasını da

buluruz. Benden haber bekle." dediğinde söylediklerine inanasım gelmedi.

Aşağı indiğimde bizim çocukları lobinin ortasında dört dönerken buldum. Kemal içlerinde en sabırsızı en ağzı laf yapanı ve dolayısıyla en patavatsızı. "Abi dokuz doğurduk. Gözünü seveyim. Şehmuz ağam aradı ağzımıza sıçtı. Gidince ne bok yiyeceğiz onu bir düşün." diye bana neredeyse sarılacak.

"Lan Kemal bu kadar mı korkuyorsun Şehmuz'dan?"

Alayla "Yok abi seni çok seviyoruz. Şehmuz da kimmiş?" dedi Abdullah Kemal'e fırsat bırakmadan. Tabii Cemşit "Seni Şehmuz Ağama söylemezsem." diye parmağını sallarken hepimiz gülüyorduk. O sırada lobinin koltuğunun ucuna ilişmiş Ali çarptı gözüme. İçim acıyordu ona baktıkça niyesi yok... Ötesi berisi hiç yok.

Çocuklardan uzaklaşıp "Hazır mısın Ali?" diye sordum.

"Neye abi?"

"Yeni hayatına."

"Olur abi!" dedi ya derin bir nefes alıp "Dik dur Ali! Her şey geçer. Bir bakmışsın ki bugünlerin unutulmuş, yerine başka acılar birikmiş. Dik dur Ali!" diyerek bağırmaya çalıştım çünkü Ali o kadar yaralıydı ki kolay kolay o yaralar kabuk bağlayamayacaktı.

Biz Diyarbakır'dan uçakla gelip arabay döndük. Ali yolculuk boyunca gözünü kırpmadı. Yolları seyretti durdu. Ne yedi ne içti. Cemşit durduğumuz yerde "Abi garibi biraz içirelim de uyku uyusun." dediğinde "Girmeyin kanına!Bırakın acılarını kabullensin ki, yenisine göğüs gersin." diye çıkıştım.

Diyarbakır'a vardığımızda Ali'yi, Necati'ye emanet ettim. Tanışmaları zaten anlatılmaz yaşanır. Evin kapısını açıp Ali'yi içeri soktuğumda Necati mutfaktaydı. Yemek yapmayı sever hali beni bezdiriyordu. *Onu yaptım tadına bak. Eeee güzel olmuş mu? Bak bunu yeni denedim.*diye diye beni deneme tahtasına döndürmüştü. Aşçı çakması gibi bir şey.

"Sedat sen mi geldin kocacım?" diye seslendiğinde Ali gözlerini pörtletmiş bana bakıyordu. "Ali geç sen salona rahat et koçum. Ben bir bizim zevzeğe bakayım." dedim. Bir hışımla mutfağa dalıp "Ulan Necati! Ulan Necati!" diye ensesini sıkarken böğürmesi bir oldu tabii. "Lan hayvan canımı yaktın!"

"Kocacım ne lan! Misafirimiz var..." diye devam edecekken. "Yahu Sedat yine kimi kaptın getirdin. Kızılay mı burası?"

"Bir Necati'miz var en hıyarından. Bir de Ali olsun hamurundan dedim. İyi etmemiş miyim?Karıcım!" dedim sinirli bir alayla.

"Tamam ya tamam. Eve iş getirme diyorum beni dinleyen kim hey hey! Sendeki bu yardım sever ruh hiç bitmeyecek." dedi ve tencerede pişen her neyse küçük bir tabağa doldurup "Bari misafirimize deneteyim." diye mutfaktan çıkacakken "İlişme çocuğa!" dedim.

"Çocuk mu?" dediğinde aklına Bilal'ın geldiğini yüzünün soluşundan anlamıştım.

"Onbeş yaşında, yeni çıktı içerden. Ona göre." dedim. Cevap vermeden salona doğru yürümeye başladı Necati.

Ben mi? Peşinde tabii. Ali'nin ne tepki vereceğini bilmiyorum ki.

Necati, Ali'yi gördüğünde ona merhaba demek yerine elinde tabak bana dönüp "Lan sen benimle taşak mı geçiyorsun. Bunun neresi on beş yaşında! Hayvan gibi herif bu! Ne yedirdiler koçum sana?" dedi hayretle.

"Necati!" dedim sinirle. Ali gerim gerim gerilmiş bir bana bir Necati'ye bakıyor. "Tamam ya! Hoşgeldin Ali. Adım Necati bak musakka yaptım. Bir tadına bak bakalım nasıl olmuş?" diye çocuğun burnuna tabağı soktuğunda Ali bir tabağa bir Necati'ye bakıyordu.

"Lan korkma zehirli değil. Bak!" diye koca bir çatalı ağzına götürdüğünde Ali "Yok ben..." diye hık mık ederken ben "Necati bırak çocuğu rahat, sofrada yer." diyerek odama geçtim. Kıyafetlerimden kurtulup Ali'ye benim tişörtlerden ve eşofmandan iki üç tanesini

verdim. Evdeki boş odanın sahibi belli olmuştu. Ali inşallah yüzümü kara çıkarmazdı.

Salona girdiğimde Necati'nin çene susmaz. Konuşup duruyor. "Ali bak madem artık bizimle yaşayacaksın. Senden tek istediğim yaptığım yemekler hakkında bana yorum yapman. İyi olmuş, kötü olmuş, tadı şundan kötü, bunun busu eksik gibi... Anlaştık mı?"

"Bunaltma çocuğu Necati!" dedim ama Ali'nin dikkatini dağıttığı kesindi. O gece Ali, Necati'nin zoruyla bir kaç lokma bir şeyler yedi. Ben onun gözlerindeki efkarla iki şişe rakıyı gömdüm. Ali hiç bir şey sormadı. Ben de hiç bir şey söylemedim.

Çelme takan kader mi?

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

İki gün sonra...

Ali'yi Diyarbakır'a getirdiğim günün ertesi Necati'yle birlikte alışverişe gönderdim. Üzerine başına kıyafetler aldırdım. Sonraki gün bir baktım sabahın yedisi kapının önünde beni bekliyor.

"Hayırdır Ali?"

"Abi ben bir işe girsem." dediğinde şaşkındım. Daha iki gün olmamış geleli. İçim ezildi yine. Ne aş istiyor, ne başka bir şey... İş istiyor.

"Senin durum bir belli olsun Ali! Acele etme bakalım."

"Abi evde kalmak beni boğuyor. Başına bela olmak istemem. Polis..."

"Polisin seni aradığı falan yok." dedim ve ayakkabılarımı giyip kapıyı açık bıraktığımda Ali peşimden geldi. Kapıda bekleyen Kemal "Vay Ali hayırlı olsun. Sende bizim tayfaya mı katıldın?" diye sordu. Ali yine sessiz...

"Kemal, Hüsnü Baba'nın oraya gidelim." dedim. İstemedim yalan yok Ali'yi benim çamura bulanmış ortamıma sokmak. İşe gireyim demişti. Belki onun için bir umut vardı halen.

Her zamanki gibi bir sokak aşağıda inip, ceketimden ve silahlarımdan kurtuldum. Ali merakla beni izliyor. Ne yaptığımı anlamadı tabi. Kemal "Abi dükkana girene dek burdayım." dediğinde "Tamam." dedim git desem gitmez.

Dükkana doğru yürürken "Babam dükkanın sahibidir. Orada takıl bir süre." dediğimde Ali yine sessizdi.

"Ne iş yapacağım?"

"O ne derse." dedim gülerek. Ali yüzüme baktı. Bir o kadar korkak bir o kadar çaresiz.

Dükkana girdiğimde babam elinde telefon, bir elinde boynundan düşmeyen beyaz bezi konuşup duruyordu. Arkası dönük konuşurken kapının ziliyle bana döndü. Benimle göz göze gelip bakışlarını Ali'ye çevirdi. Röntgenini çekti yeminle. Sonra telefonu kapatıp mutfak tarafına geçti ve bir elinde süpürge bir elinde muşambadan önlük Ali'yle benim önümüzde durdu.

"Sedat geceden kalma bulaşıkları hallet. Ali sende şu dükkanı bir süpür. Bende kahvaltı masasını kurayım." dedi ve arkasını dönüp gitti. Ali elinde süpürge "Bulaşığa terfi edeceğin günü iple çekiyor olacağım." dedim gülerek. Ali, Hüsnü Baba'nın tavrından çok, benim bulaşık yıkıyor olmama şaşırdı sanırım çünkü küçük servis penceresinden bana bakıp durdu. Ben mi? Koca koca kazanları yıkayayım diye yine sırılsıklamdım. Önlük mü? Sıçayım önlüğe...

Yarım saat sonunda Ali işini bitirmek üzereyken babamın "Hadi masa hazır!" diyen sesi duyuldu. Haliyle yarım bıraktım. Elimde küçük havlu masaya otururken Ali dükkanın önünü süpürüyordu.

Hüsnü baba gözü Ali'de karşıma geçip oturdu. Meraklandım haliyle "Ne düşünüyorsun baba?"

"Yanımda kalsın bir süre."

"Tarabyalı'dan ses yok iki gün oldu. Polis gelip götürecek diye aklım çıkıyor. Acaba direk Şehmuz'un yanına mı göndersem?"

"Tarabyalı hallederiz dediyse halleder."

"Baba emin misin?"

"Lan ben ne zaman seni acabada bıraktım!" diye kükrediğinde Ali koşarak içeri girdi. Hüsnü Baba "Gel Ali otur da kahvaltını et bakalım." dedi demesine de Ali'nin çay bardağını rakıyla doldurdu.

Ali bir bardağa bir bana baktı. Babam "İç oğlum iç. Tanışma vaktin gelmişte geçmiş bile. Benim yanımda iç ki ne kadar içeceğini öğrenesin." dediğinde Ali bardağı eline aldı. Babam "İlk bir şey ye Ali!" dedi demesine de Ali dinlemeden bardağı kafasına dikti. Çay bardağı yarılandığında Ali devam edemedi. Boğazının cayır cayır yandığından eminim. Gözleri kan çanağı olmuş içkinin kötü yüzüyle tanışıyordu. Hoş içkinin iyi yüzü yoktu ya neyse.

"Helal Ali! Helal!" dedim. Ali o sabah iki çaybardağı ile zurnaya döndü. En son ağlaya ağlaya içinde ne varsa anlatıp kafayı yoğurt kasesinin içine gömdüğünde ben onu dükkanın deposunda duran koltuğa taşıyordum. Babam efkarından o gün dükkana müşteri kabul etmedi. Haliyle bende orada Ali'nin derdini dert belleyip rakı masasında oturup kaldım.

"Anasını kabullenmesi zor olacak."

"Anlamadım baba..."

"Toy daha. Kanı çağlıyor. Anası ortaya çıktığında o yılların hesabını isteyecek belli."

"Ama..."

"Aması yok Sedat onca ağır yükün altında ne sorup ne sormayacağına karar verecek yaşta değil."

"Bulma mı diyorsun yani?"

"Buna kendin karar ver."

"Söz verdim."

"Senin bileceğin iş." dedi ve bardağını tekrar rakıyla doldurdu.

Bir ay sonra

Ali geleli bir ay mı olmuştu? Yok valla bence Ali burada doğup büyümüş benim küçük kardeşimdi. Tamam onca acıyı neresine sokup piçin teki haline gelmişti bilmiyordum ama tam bir fırlama olup çıkmıştı. Fırlama dediysem öyle saygısız, hiç bir boka yaramayan cinsinden değil.

Hüsnü Baba'nın dükkanı çekip çevirirken Diyarbakır'da gezmediği öğrenmediği, kendini sevdirmediği esnaf kalmamıştı. Kasabın çırağı hastalanır Ali koşar. Manavın halden malı gelmez Ali gider alır. Hamal hastalanır Ali onun yerine mal taşır. Mihri teyze hastalanmış bir gün Ali piyasada yok. "Nerdesin lan! " diye azarı yedi benden sabah eve girdiğinde. "Abi Mihri teyzenin yanında kaldım. Garibin kimsesi yok!" dedi ya sarılasım geldi.

"Siktir git yat biraz! Habersiz bırakma beni!" dedim gülmemi çaktırmadan.

"Hüsnü Baba'nın dükkana geçicem abi!"

"İyi!" dedim sertçe. Ali yüzümü kara çıkarmıyordu da kanı öyle bir çağlıyordu ki onu çözemiyordum. Sanki bir ay önce buraya getirdiğim çaresiz Ali'den eser yoktu. Geçmişini silmiş gibiydi. Tam Ali kapıdan çıktı telefonum çaldı. Bilinmez bir numara. Açtım telefonu Tarabyalı Kadir...

"Sedat nasılsın?" dedi tok sesiyle. Sesindeki otorite saygıyı öyle hakediyordu ki esas duruşta dursan yeridir.

"İyi olmaya çalışıyorum."

"Senin şu Ali'nin anasını buldum. Benim çiftlikte misafir." dedi ya ne diyeceğimi bilemedim.

"İyi mi?" diye sordum.

"Görünce kendin karar verirsin." dediğinde bu beni İstanbul'a çağırdığı anlamına geliyordu.

"Geliyorum." dedim de, ne diye dedim bilmiyorum. Gidip ne yapacaktım onu da bilmiyorum. Alıp getirecektim kadını büyük ihtimal.

"Biletin iki saat sonraya ayarlandı. Benim çocuklar karşılar seni." dedi Tarabyalı Kadir. "Tamam dayı. Yardımların için çok sağol. Hakkın ödenmez." dedim yarım ağızla. Alışmamış götte don durmaz misali.

"Ödenir Sedat ödenir." dediğinde yine ucu bana girmişti ya diyecek bir şey yok. Kapattık. Üzerimi değişip havalimanına geçtim. Cemşit ve Abdullah'ı bağırıp çağırıp geri gönderdim, Kemal geldi benimle.

Uçaktan iner inmez takım elbiseli, siyah gözlüklü, kulaklarında kulaklıklarla çevremi saran adamların hepsi film karesinden fırlamış gibiydi. Fazlaydı bana bu olanlarda ne desem boş. Ben kendim gelirim desem beni dinlemeyecekleri bir o kadar belliydi. Dişlerimi sıka sıka yuttum sinirimi. Amacım belli, Ali'nin annesini alıp Diyarbakır'a dönmek.

Yola çıktığımızda çiftlik yerine Tarabyalı'nın bizi ilk seferinde ağırladığı otelin önünde durduk. Tarabyalı bana Ali'nin annesinin çiftlikte olduğunu söylemişti. İçime bir kurt düştü. Şimdi bu neyin nesiydi. Bizi kapıda karşılayan çam yarması "Sizinle Talat abi görüşmek ister." dediğinde sinirleri gerilmiş Kemal "Talat kim lan?" diye sordu. Sinirlenmeyi geçtim, eli silahında. Haklı.

"Kadir Bey'in oğlu." dedi çam yarması renk vermeden. Ecelden kaçılmaz misali otelin lobisine girdiğimde yanımdaki adamlar bizi koridora yönlendirdi. Oradan bir asansöre bindik. Kemal'in yine eli silahta. Yalan yok, bende belimin iki yanındaki silahların sıcağını duymaya başlamıştım.

En nihayetinde biz otel müdürünün odası olduğunu anladığım yere girdiğimizde masanın arka tarafında oturan adamın Talat olduğunu az çok anlamışt'ım. Talat, babasının yani Tarabyalının heybetini almıştı. Ama ben daha bir oturaklı, ne konuştuğunu bilen birisini bekliyordum. Adam babasının bünyesine sahipti, nezaketinden gram nasiplenmemişti. Bunu anlamak için bir iki dakika yetti.

Ben aklımda Tarabyalı ve oğlunu masaya yatırmış tahlil yaparken Talat "Vay vay vay anlı şanlı Sedat Kara. Nam-ı diğer Sado!" dedi ve bana eliyle işaret ederek "Otur otur!" dedi. Bu aşağılayıcı tavırla bana gelenler gelmişti. *Ulan Ali! Ulan Ali! Nasıl bir belaya soktun beni!* diye isyan edesim geldi de çocuğun suçu ne?

Oturmadım haliyle. Ne kıpırdadım, ne cevap verdim. Sanırım bu Talat'ın sinirine dokundu. "Korkma lan! Bir şey yapmayacağım. Sadece bir kaç sorum olacak sana! Hakkında bilmediğim yok gerçi ama çözemediğim tek bir şey var." diye derin bir nefes alıp yerinden kalktığında Talat'ın korkulacak bir tarafı olmadığını anlamam bir oldu. Niye böyle bir düşünceye kapılmıştım bilmiyorum ama Tarabyalı Kadir'in mütevaziliğinden eser yoktu Talat'ta ve bu beni öfkelendirmişti.

"Fazla merak adamı öldürür." dedim dişlerimi sıkarak.

Kemal'in yüzünü görmüyordum ama gülümsediğini gayet iyi biliyordum. "Vay! Konuşabiliyorsun demek!"

"Adam olanla!"

"Pardon ağam Diyarbakır'ın senden sorulduğunu atlamışım. Kırmızı halıyı serdirmeyi nasıl unuttum." dedi Talat alayla.

Ben Talat'ın ne ayak olduğunu çözmeye çalışırken Kemal dayanamadı tabii. "O kırmızı halıyı senin götüne sokarım it!" diye Talat'a saldıracaktı ki elimle kolunu tutup onu durdurdum. "Kemal, arkadaş İstanbul'lu, ola ki yolu Diyarbakır'a düşerse biz ağırlama nedir gösteririz. Şimdi bırak halıyla uğraşmayı. Uğraştırma bizi. İşimiz gücümüz var." dediğimde Talat benim sakinliğim karşısında kuduruyordu, hissediyordum.

Sahte bir kahkahayla "Sana Sado diye boşuna demiyorlar değil mi? Sen sinirlenebiliyor musun?" diye sordu.

"Bazen zamansız öten horozlara sinirleniyorum. Tabii başına gelecek belli." dediğimde Talat "Kes traşı lan! Babam aylardır seni izlettiriyor. Deli gibi bana senin hakkında bilgi toplattırdı. Nesin

necisin. Günde kaç kere işersin senden iyi biliyorum. Babamın seninle ne işi var bana onu söyle!" diye ağzındaki baklayı çıkardığında "Babana sor." dedim ve sakince deri koltuğa oturup bacak bacak üzerine attığımda Talat'la rolleri değişmiştik. Talat benim halime şaşırırken Kemal aptal aptal bana bakıyordu çünkü o sinirden gerim gerim gerilmiş,neredeyse silahını çekip Talat'ı temizleyecek gibiydi. Oysa her an silaha sarılmak bir boka yaramıyordu.

"Sen gerçekten Tarabyalı'nın oğlu musun?" diye sordum.

"Ne o beğenemedin mi? Söyle bana, babam senden ne istiyor?"

"Bu sorunu cevaplamak için mi buradayım?"

"Evet ve öğrenmeden seni buradan göndermeyeceğim."

"Benim vaktim bol." dediğimde Talat derin derin soluyordu.

Çok geçmeden masanın üzerindeki telefon çaldı. Talat sinirle telefonu açtığında dinledi ve telefonu öyle bir kapattı ki masa ortadan ikiye ayrılmadığına göre çok sağlamdı.

"Şakir!" diye sinirle bağırdığında kapının açılması bir oldu.

"Al bunları çiftliğe babamın yanına götür." dediğinde benim kılım kıpırdamıyordu.

"Seninle işimiz bitmedi." diyerek işaret parmağını salladı ve sinirle odadan dışarı çıktığında Şakir denilen çam yarması "Gidelim mi?" dediğinde biz paket misali Polenezköy'e, çiftliğe gidiyorduk.

Kemal ve ben Talat'la geçirdiğimiz bir saatle iyice gerilmiş bizi neyin beklediğini düşünür durumdaydık. Kemal "Abi aha buraya yazıyorum. Cemşit ve Abdullah olmadan seni bir daha tuvalete bile salmam." dedi sinirle. Ben mi...Sinirler haşat gülüyordum. Uzun lafın kısası vardık çiftliğe. Evin girişinde bizi Tarabyalı karşıladı.

"Benim o mendebur bir şey yaptı mı sana?" diye sordu selamı sabahı es geçerek.

"Kimdir dayı mendebur?" diye sordum ne diyim. Bazen nabız yoklamak en iyisi.

"Sedat sen benimle eğleniryor musun?"

"Haşa dayı! Ben senin oğlun Talat'la tanıştım. Mendebur kim bilmem." dediğinde Tarabyalı keyifle gülmeye başladı. Bir daha da bir şey sormadı.

Oturduk yine kurulan rakı masasına. Tarabyalı bir iki kadehin sonunda "Bak Sedat, Ali'nin anasını bulduk bulmasına da..." diye konuşmaya giriş yaptı.

"Dayı bana detayı anlatmana gerek yok. Bilmem gereken bir durum varsa onu de!" diye kestim lafını. İstemiyordum duymak. Niye mi? Her Ali'ye baktığımda ona daha çok acımak, onun için üzülmek ağır gelecekti bana. Bazen az bilmek daha iyiydi.

"Bilmen gereken bir şey yok oğul. Huzurla kadını oğluna kavuşturabilirsin. Kız Cenap diye biri türedi bir kaç zamandır. Bu Cenap pezevenginin elinde senetleri varmış. Halledildi hepsi."

"Baba bilmesin kimse kimin nesi kimin fesi."

"Parası ödenip alındı. Kimse sormaz etmez." dediğinde ne diyeceğimi bilemedim.

"Nasıl yani?"

"Çekip aldım kadını, kimse sesini çıkaramaz bana. Ama Cenap şerefsizini birileri koruyor. Çok üzerine gidemedim. Bu kadarı için yaşlıyım ben artık." dediğinde eline sarılıp öpesim geldi. Harbi baba adamdı.

"Eyvallah." dedim.

Tarabyalı önündeki telefonu eline aldı, bir tuşa basıp "Sabahat hanım nerede?" diye sordu ve kapatıp "Dilersen bir iki gün misafim ol. Sana İstanbul'u gezdiririm, ilerde işine yarar." dedi.

"Plansız geldim. Bir sürü iş beni bekler. Başka sefere. Ali'nin anasını alıp döneyim ben."

"Ali'nin annesi bahçedeymiş." dediğinde "Ben bir bakayım." dedim neye bakacaksam.

Hayatımda çok çıkmazlarım yoktu. Duygularım yoktu. Mesela hiç ağlamamıştım. Çok zorlanırsam ancak içim burkulurdu. Yerim-

den kalkıp bahçeye çıkan kapıya ulaşana kadar aklımda *Ne diyeceğim?* sorusuna cevap arıyordum. Direkt Ali için buradayım demek en doğrusuydu galiba.

Bahçeye çıkan kapıyı açtığımda, sırtı bana dönük sandalyede oturmuş kadını incelemeye başlamıştım bile. Ağır ağır yürüdüm ve Ali'nin annesini gördüğüm zaman şaşırdım yalan yok. Ben hırpalanmış, hayatın ezdiği bir anneyle karşılaşmayı beklerken, karşımda omuzları dik ama yaşadıkları gözlerinin en derinlerine oturmuş, gerçek bir hanımefendi ile yüz yüzeydim. Ali'nin ürkek bakışlarına sahipti anası.

Beni görünce sanırım Tarabyalı'nın adamlarından sandı ilk. "Bir şey mi oldu?" diye sordu telaşla.

"Hayır... ben." dedim ama gerisi yok.

"E...vet. Ali'mden haber mi var?" diye sordu gözleri dola dola. O an aklımdan ne geçiyorsa onu söyleyeceğim belli olmuştu.

"Ben Sedat." dedim tam kelimeleri toparlayıp konuya gireceğim. Ali'nin annesi heyecanla "Ali'nin abisi Sedat mı?" diye ayağa kalktığında oturduğu sandalyenin devrilmesi bir oldu.

"Ben ıslahevinde onunla..." dedim ve yine heyecanla "Ali bahsetmişti bana senden. Onu korumuş kollamışsın. Hayrandı sana. Ali'm... o nerede? Ben..." dedi ve gözlerinden yaşlar akmaya başladığında her şey anlamını yitirdi. Sandalyeyi düzeltip onu oturttum ve karşısındaki sandalyeye oturup "Ali Diyarbakır'da haberi yok burada olduğumdan." dedim bir nefeste.

"O iyi mi?"

"İyi." dedim başka bir şey demeden.

"Seninle mi?"

"Evet."

" O adamı öldürmüş doğru mu?"

"Evet." dediğimde gözyaşları sele dönmüştü. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak "Ne onu ne kendimi koruyamadım. Yazık oldu Ali'me. Ko-

ruyamadım oğlumu. Koruyamadım." diye ağlarken sarsılıyor ama sessiz çığlıkları yine de o dik duruşundan taviz vermiyordu.

"Her şey geçti. Seni Diyarbakır'a, Ali'nin yanına götürmeye geldim." dediğimde gözleri gözlerimle buluştu. Şaşkındı. "Ben..." dedi ve sustu. Ağlaması dinmiş sanki başka bir keder sarmıştı çehresini.

"Nasıl buldun beni? Ali biliyor mu beni ne halde bulduğunu?" diye sorduğunda ona Ali'ye verdiğim sözü anlattım ve "Ben bile bilmiyorum nerede bulunduğunu. Tarabyalı babamın arkadaşıdır o yardımcı oldu."

"Senetler..." dediğinde gözlerini kaçırdı yine hıçkırarak. İçim burkuldu yine.

"Hepsi halledildi." dedim ona güç vermek istercesine. "Ben... ben gelemem." dedi ağlarken. Neden diye soramadım. Sormak istemedim.

"Her şey geçecek." dedim, avunsun istedim. Yaşanılan acıların hangisi geçtiyse. Derin nefesler alıp kendini sakinleştirmeye çalışarak.

"Peki Ali...Beni hiç sordu mu?"

"O konuşmamızdan sonra sormadı. Diyarbakır'da bir evimiz var. Orada rahat edersiniz. Ali'de orada kalıyor. İsterseniz başka bir ev tutarız. Dayar döşeriz. Evde sıkılırım derseniz babamın bir çorba dükkanı var. Dilerseniz orada çalışırsınız." Ali zaten pır dönüyor dükkanda, annesini de sığdırırız elbet.

"Neden bize yardım ediyorsun?"

"Neden etmiyim?"

"Ben bilmiyorum." dediğinde ona nasıl güven vereceğimi bilmiyordum. Öyle korkak bir o kadar vazgeçmişti ki. Başına gelenleri az çok tahmin ediyordum ama düşünmek bile istemiyordum.

"Ali'nin anasız kalmasını istemedim. Sebep bu olabilir. Yola çıkacağız bir iki saate. Bir isteğiniz var mı?" dedim. Kelimeler yet-

miyordu ki bana onu avutayım. Konuşmaya çalışıyordum ama pek etkili olduğum söylenemez. O ağladıkça oturdu yüreğimin ortasına hayatın acımasızlığı. İsyan edip yakıp yıkmak geldi onu ağlatanları.

"Ben çok yoruldum. Ali'nin yüzüne bakamam. O istemeli beni bulmayı. O aramalı anasını. Yoksa kucaklayamam ben oğlumu. Ali ketumdur. Belli içine gömmüş beni. Şimdi karşısına çıkarsam ikimiz de daha çok yara alırız."

"Ali'nin anasına ihtiyacı var."

"Ali'nin kendini bulmaya ihtiyacı var. Beni gördüğü her an ona daha bir acı verir. Kendini suçlar. Yer bitirir kendini. Böylesi daha iyi." dediğinde ona diyecek hiç bir sözüm yoktu.

Ben ne yapacağımı düşünmeye başlamış, hiç bir şey bulamazken "Oğlum, düşünme beni ben bir yolunu bulurum." dedi karşımda acılarıyla yüzleşmeye alışmış kadın. Oğlum dedi ya canımdan can koptu. Belki haklıydı biraz zaman ona da, Ali'ye de iyi gelecekti.

"O zaman izin verin yardım edeyim. Diyarbakır'a gidelim. Bir süre görmeyin Ali'yi. Siz ne zaman isterseniz alır getiririm Ali'yi."

"Sürükleme beni bilmediğim diyarlara. Orada yol bilmem iz bilmem. Bırak burada kalayım."

"Anam..." dedim demesine de bir nefes alamadım. Dilim yanmış, boğazıma kızgın bıçaklar girmiş gibi oldu. Derin bir soluk alıp "Burada koruyamam seni. Askerliğim var. Aklım sende kalır. Gel gidelim senin bilmediğin benim ezberlediğim yerlere. Rehber olurum sana orada ama burada zor."

"Bu zamana kadar bu halde hayatta kaldım ben. Gözün arkada kalmasın oğlum." dediğinde söylediği *oğlum* kelimesi yine bana azaptı. İçim niye katılmış, ellerim niye üşüyordu? Anladığım artık Ali'nin anası benimde anamdı. Ben ona anam dedim o bana oğlum...

Bir günlüğüne geldiğim İstanbul'da dört gün kaldım. Ne mi yaptım? Sabahat Teyze'ye yani Sabahat Ana'ma ev tuttum. Eşyalarını yerleştirdim.

Bu arada Tarabyalı yakın takipte. Her gece beni esir etti rakı masalarına. Hoş sohbeti o kadar dinlenirdi ki...Çok bilgili, benim için aydınlatıcı konuşmalardı. Tabii arada isteklerini ince ince belirtmekten kaçınmadı. *Sen başa geçince...* diye başlayan cümlelerini duymazlığa geliyordum da verdiğim sözün ağırlığında eziliyordum. Dayanamadım, "Oğlun Talat'ı niye kendi yerine düşünmüyorsun?" diye nabzını yokladım son gece.

"Az çok onu gördün sence İstanbul'un hakkını verebilir mi?" diye geldi cevap. Haklıydı Tarabyalı, "Beni de tanımıyorsun." dedim gülerek.

"Ben insan sarrafıyım Sedat. Gözüme baksana sen benim."

"Bana yine de bu isteğin iç açıcı gelmiyor."

"Kabul ettin." dediğinde yine söyleyecek bir şeyim yoktu.

Zaman bize belki bir yol çizerdi. Kurtulma ümidiyle sessiz kaldım. Dört günün sonunda Sabahat Ana'yla vedalaşırken, onun her ihtiyacını sağlayacak Tarabyalı'nın adamı Haldun'a emanet ettim. Tarabyalı gözün arkada kalmasın, o senden bana emanet dedi ya, içime su serpti. Adam her sözünün arkasında durdu. Güvense güven. Sabahat Ana'ya yine de babamın, Şehmuz'un, Necati'nin numarasını vermeyi ihmal etmedim. Bana ulaşamazsa diye.

"Ne isteğin, ne sorunun olursa aramaya çekinmeyeceksin. Bundan sonra bende senin oğlunsam her derdine koşmalıyım değil mi? Ben yoksam onlar var." dedim ümit ederek. Sabahat Ana yüzümü avuçlarının içine aldı ve "Allah yolunu açık etsin. Ali'me iyi bak oğlum. Sağlıkla git. Ararım tabii." dedi gözyaşlarıyla gülümsemeye çalışarak. Aklım Sabahat Ana'da mecbur çıktım yola. Kafamda Ali'ye annesini söylemek arzusu vardı da Sabahat Ana'nın dedikleri kulaklarımda tekrarlanıp duruyordu. Yani hangisi doğru, hangisi yanlış bilmiyordum.

Gelmişken Diyarbakır'a geçmeden İzmir'e uğradım. Adres belli ilk önce bizim şipşak Fuat'a uğradım. Yerinde bulamayınca aradım haliyle.

"Abi okulun kapısındayım. Bugün şenlikler için hazırlıklar var." dediğinde soluğu okulda aldım. Tabii ben oraya gidince Fuat'a gerek kalmadı. Onu gönderip oturdum bir banka gizliden gizliye bekledim.

Duygu'nun annesi ve Nejat Savcı birlikte geldiler Duygu'yu almaya. Yok ben kesin hastaydım. Bazen ne yapıyorum diye düşünüp bu cevabı buluyordum da bu aileyle mutluydum ya gerisi boş.

Köpekler gibi aşığım ya lan!

Şimdiki zamanlar... İstanbul – Trabzon...

Onsuz geçirdiğim on gün öfkemi alıp götürmüş, Duygu'suzluk başıma vurmuştu. Yere göğe sığamadığım bir gece kendimi Duygu'nun evinin önünde buldum. Ne akla hizmet gecenin ikisi geldiysem. Sanki Duygu kapıda beni bekleyecek... Yiyorsa çık yukarı. Yemez. Dolandım durdum kapının önünde. Tabii evin kapısında bekleyen bizim çocukların yanıma ışınlanmaları bir oldu.

"Abi iyi akşamlar hayırdır?" dedi Kaan. Nereden açtım lan ben o spor salonunu, açmaz olaydım. Benim bütün adamların kaslar gelişirken kafası küçücük kaldı.

"Hayırdır ne lan?" diye sinirimi çıkarırcasına bağırdım. Afalladı, hepsi bir adım geri çekildiler.

"Yok yani bir durum varsa hazırlıklı olalım abi." dedi kırgınca. Kaan'ı fosfor renkteki spor ayakkabılarından başlayıp, o çarpık kas yığını bacaklarını hızlıca bitirip, bedenine iki beden küçük gelen üzerine yapışmış beyaz tişörtünü inceleye inceleye süzdüm ve "Böyle mi hazırlıklısın lan sen her duruma? Gelin beni vurun diyen lamba gibisin." diye en sapık sesimle sordum.Kaan ne diyeceğini bilemez halde. "Abi affet, benim beyin durdu. Ne dediğini anlamıyorum."

"Tamam Kaan. Gidin yatın hadi ben buradayım." dedim bezmişçe. Çocuğa biraz daha yüklensem devreler yanacak. Tabii Kaan aslan kesildi. "Olmaz abi. Seni yalnız mı bırakıcağız. Sen geç arabaya ben bizim minibüsü dayarım kapıya. Daha rahat edersin." dedi ve cevap beklemeden çekip gitti. Gerçekten minibüs diye evin önüne dayadı karavanı.

İçine girdim benim ağız beş karış açık.

"Lan bu ne?"

"Abi baktık nöbet bitmiyor, çareyi bunda bulduk. Ev gibi...Nöbetleşe uyuyor, çay yapıyor, arada köfte bile kızartıyoruz. Mutfak nasıl abi?" diye gururla sorduğunda ben merakla karavanın içinde bakınıp duruyordum.

"Ulan boşuna Türk dememişler. Pes!" diye bir kapağı açtığımda karşımda duş ve tuvalet duruyordu.

Kaan böbürlenme ile karışık gurur dolu bir sesle "Abi çarşaflar temiz. Her yanı yeni temizlettim. Sen rahatına bak." dedi ve karavanın kapıyı çekip çıktı.

Bir süre uzandım yatağa, on dakika sızdımda sonrası cacık. Gözler faltaşı... Kalkıp buzdolabını açtım. Hayvanlar buzdolabını içkiyle doldurmuşlar. Açtım bir büyük, bir bardağı diktim tepeme çıktım dışarı. Kaan gitmemiş, yetmemiş Levent'le ikilemişler.

Levent "Abi iyi misin?" dedi merak etmiş belli halinden.

"Nöbet tutmayı özlemişim Levent. Yok bir durum."

"Ali'yi arıyım o tutsun abi sana noluyor?" dedi sazan. İşi gücü Ali. Kedi köpek gibiler yine de ayrılmıyorlar.

"Levent siktir git. Kaan bitti, sen mi başladın?" dedim ama Kaan moda geçmiş. "Abi hava güzel masayı atayım mı şuraya?" diye sorduğunda ben hala algılamaya çalışıyordum.

"Mangalda yakalım mı lan Kaan. Sucuk falan da var, ha?" diyen Levent'le bende film koptu.

"Lan siz gece yarısı dalga mı geçiyorsunuz benle?" diye üstlerine yürümemle kaçıştılar.

"Yok abi haşa..." Levent.

"Abi sen bugün pek bir sinirlisin. Ne dalgası kırkta yılda bir misafirimiz..."

"Lan ne misafiri!" diye kükreyen yine ben.

"Tamam abi ev sahibi ol!" diyen geri geri giden Levent.

"Hormonlu veletler, siktirin gidin sabah gelin." diye bağırırken arabaya binmeleri bir oldu. Tabii beni yalnız bırakmadılar. İki araba karşı caddede bekledi durdu.

Duygu'nun evinin kapısında bir karavana girdim bir çıktım. Bir uzandım bir oturdum. Deli gibi, çile doldurur gibi sabahı da sabah ettim. Bizim çocuklar bana hiç ilişmedi. Özlemim geçti mi? Hayır. İsyan etmeye az kalmıştı. Evi basıp onu sırtıma attığım gibi Beykoz'a götürecektim de sonra ne diyecektim bir toparlasam her şey çözülecekti. Gerçi onun karşısına çıkmak kolaydı ama sonrasında ne olacağını bilmemek beni frenliyordu. Kızsam, kızamam. Haklıyım desem, diyemem. Tamam haksızdım ama biraz da haklıydım. Yani iki ucu boklu değnek. İtirafsa itiraf; yusufluyordum. Gün geçtikçe haksızlığım daha bir yüzüme vuruyordu da, bir tarafım da *Ne işi vardı Deniz'le?* diye kendine haklı bir yan buluyordu.

Gün ışımadan karavanı alıp ayrıldım evin önünden. Bu koca şeyi kullanmak hoşuma gitmişti. Biraz dolandım İstanbul'u. Hatta öğlene doğru çektim Üsküdar sahile, uzandım bir saat kestirdim. Lan ne özgür bir şeydi bu karavan olayı.

Hızlandırdığım işleri toparlamam gerekiyordu ama canım ne Şişli'ye gitmek istedi ne de başka bir yere. Rahatlığım on gün içinde bir çok şeyi hale yola koyuşumdandı. Yetiyor muydu? Hayır! Yeni oluşumun ilk yankıları yayılırken vurulmam ortama bomba gibi düşmüştü. Tabii ölmemem bazılarına rahat bir nefes aldırırken, bazılarını hüsrana uğrattı. Bir çok işi halletmeme rağmen koşturmaya devam etmeliydim de hevesim yoktu. On gün içinde üç kere Ankara'ya gidip geldim. Ne askeri kaldı konuşmadık ne bürokratı. Hepsine yaşadığımı bire bir kahve içerek gösterdim.

Şişli'ye gitmeyi es geçip Beykoz'daki eve geçtim. Tek isteğim Duygu'nun rüyama girmesini umut ederek banyodan sonra yatağa girmekti. Çalan telefona bir oralı olmadım, iki kulak asmadım, baktım susacak gibi değil hızla banyodan çıkıp açtım telefonu.

"Ula Sedatum nereyesun? Ağaç olduk da haburaya!" diyen Durmuş'tan başkası değildi.

"Söyle da evleniy misunuz ki beni böyle itin kuyruğuna basmış gibi araysun?" dedim alayla.

"Yok da! Anam bulsin evlenceğuk. Bizum Kartal'un kuşuni sünnet edeyruk. Anam siz olmadan kesmeyi."

"Ben onun çükünü koparırım ya lan!"

"Çüş da! Koparmak ne da!" dedi Durmuş.

"Ne zaman sünnet? Gelir bir görünürüm." dedim.

Durmuş "Sedat görünmek ne demek? Sen bizim paşanın kirvesi olacaksın. Anam hepinizi bekliyor. Düğün edeceğuk. Horon tepeceğuk."

"Hepimiz mi?" diye sordum. Durmuş tam bir şey diyecekti ki arkadan Hacer Ana'nın sesi duyuldu. "Durmuş ver oğlum sen telefonu bakayım bana. Ne diyor bu Sedat!" diye bağırdı ve bir hışım aldı telefonu eline.

"Sedat hayırdır ahiret soruları soruyorsun. Yoksa ayağın yürümez mi? Ben gelinlerimi özledim. Toparla getir hepsini. Kartal biraz analık görür hem."

"Anam hemen uçar gelirim sen iste yeter." dedim. Emir demiri keserdi de, Duygu'da beni kesecekti orası kesin.

"Peki oğlum gelin bir an önce yapalım düğünümüzü." diyerek kapattı Hacer Ana. Duştan çıkmış belimde havlu var dedim ya ne ara giyindim. Ne ara evden çıkıp yoldan Ali'nin nerede olduğunu öğrendim sormaya gerek yok. Niye mi? Artık Duygu'ya ulaşmak için bir bahanem vardı. İçim günler sonra yaşam suyunu bulmuşçasına canlandı. Ali bizim spor salonunda oturmuş ofise evraklara

gömülmüş çalışıyordu. Beni gördüğünde "Abi hayırdır seni beklemiyorduk." diye sordu. Sorusuna cevap vermeden. "Ali toparlan Trabzon'a gidiyoruz." dedim sesimdeki neşeyi saklamaya çalışarak. Ali haklı olarak telaşa düştü. "Herkes iyi mi?"

"Kartal'ın pipiyi kesmemiz gerekiyormuş. Hacer Ana aradı."

"Ne?"

"Sünnet sünnet diyorum. Hacer Ana çağırdı."

"Abi maytap mı geçiyorsun? Hepimizi niye çağırsın? Alt tarafı bir santim et parçası. Kessinler işte."

"Ulan Ali! Ulan Ali! Sen harbi ayısın. Toparlan gidiyoruz." dedim ve heyecanla Duygu'yu aramak için telefonumdan *CANO* yazan aramaya bastım. Nefesimi tutup onun güzel sesini duymayı planlarken bir çaldı iki çaldı açan yok. *Arama sonlandırıldı.* yazısını gördüğümde bir boşluk kapladı içimi. Bir iki dolanıp tekrar aradım. Yine çaldı çaldı açan olmadı. *Duygu!* diye bağırasım geldi duysun diye. Arabaya atlayıp gitmeli miydim? Aklıma şeytanlar doluştuğunda soluğu Ali'nin tepesinde aldım. "Ali Duygu'yu ara, söyle Trabzon'a gittiğimizi hazırlansın."

"Abi sen niye söylemiyorsun?" diye sordu piç bir sırıtışla.

"Sana ne lan! Ara hadi! Açmıyor işte." dediğimde Ali tuşlara bastı. Tek çalışta açıldı ya telefon sinirlensem mi? Duygu iyi diye oh mu çeksem karar veremedim. Ali telefonda konuşurken Duygu'nun sesini duyayım diye neredeyse ona yapışıp telefonu elinden alacaktım. Kısık sesimle "Hoparlörü aç lan!" diye böğürdüm. Ali tuşa bastığında Duygu gayet sevecen bir sesle "Efendim Ali'm" dedi ya yağlarım eridi.

Tabii Ali'nin "Duygu neredesin, abi..." diye kuracağı cümle benim ensesine tokadı patlatmamla son buldu.

Duygu bir iki saniye sustu ve "Bana ondan bahsetme Ali'm. Ne var?" dedi. Zavallı Ali diyeceğim de dilini eşek arısı soksun "Seni aramış, bir şey söyleyecekmiş, açmamışsın." dedi.

Tam yine benden tokadı yiyecekti ki keklik gibi sekerek uzaklaştı. Duygu "Onunla konuşacak hiçbir şeyim yok! O beni istemiyorsa kendi bilir. Bu ne ya çocuk gibi! Onun yüzünden Deniz'le de evlenemedim zaten!" dedi ya gidip ben ona çocuğu göstermeyi o kadar isterdim ki.

Ali gözlerini pörtletmiş telefonun ses giden yerini kapatıp "Abi sakin ol ölümü gör! Duygu kesin fazla nutella yedi!" diye bana fısır fısır konuşurken benden bir tepki beklediği belliydi.

Duygu "Hoş, zaten istemiyordum." dedi ya içime su serpildi. Ali bir "Oh!" çekti ve bana dönüp "Bak gördün mü zaten istemiyormuş." dedi çocuk avutur gibi. Sonra hiç bana bir şey söylememiş gibi "Neyse Duygu bizim minik Kartal var ya..." dedi ve sustu. Biliyor Duygu'yu nereden vuracağını kimin çırağı diyeceğim de benim değil.

Duygu merakla "N'oldu, bir şey mi olmuş?" diye sordu.

"Sünnet oluyormuş ve Hacer Ana bizi çağırıyor." dedi Ali.

"Gidin o zaman." dedi benim öksüzüm. Ben sana ölürdüm lan. O saflığına iki kere ölürdüm.

"Bizi diyoruz. Hem Selma evlendiğinden beri anasından uzak." dedi Ali.

"Ali'm ben gelemem, nasıl geleyim? Kadın demez mi bebeknerede? Sedat yok."

"O da geliyor."

"Geliyor mu?" dedi Duygu şaşkınlık dolu bir sesle.

"Hacer Ana yemin verdirmiş, Duygu kızımı al gel diye." dedi Ali ya ona sarılsam mı diye düşünüyordum yalan değil. Güzel konuşuyordu hayvan.

Duygu şaşkınlık dolu bir sinirle "Ne yani, şimdi gidip yine onun karısı gibi rol mü yapacağım?" diye sordu.

"Kızım bana ne soruyorsun, aranızda manyak olacağım!" dedi Ali isyanla. Ben ensesini sıkmış konuşması için zorlarken Duygu

"Ben gelemem, Sedat'a söyle bir zahmet, gitsin yalanları temizlesin gelsin." dedi ve telefonu çat diye kapattı.

Ali "Eşhedüenla..." diye başladı ya benim tepemde kazanlar fokurdamaya başladı. Avaz avaz "Yalanları temizlesin ha! Bir zahmet ha! Ulan ben o yalanların hepsini teker teker gerçeğe dönüştürmez miyim?" diyerek spor salonundan bir çıkışım var. İçerdeki herkes beni seyrediyordu. Umurumda mıydı? Benim göz dönmüş ne umursaması.

O hırsla merdivenleri koşa koşa çıkarak Duygu'nun dairesine geldim. Açtım anahtarımla girdim içeri baktım benim hatun yok. O gazla indim Selma'nın daireye çaldım kapıyı. İçerden patır patır ayak sesleri geldi gelmesine ama açan yok. Kendi kendime noluyor lan? dediğim sırada açıldı kapı. Selma normal görünmeye çalışıyor ama her şeyi bildiği belli. Ulan ben senin bacaklarını ikiye ayırırdım da işte.

"Hoşgeldin abi." dedi gülümseyerek.

"Naber Selma?"

"İyi abi nolsun!"

"Duygu burada mı?"

"Balkona geçmişti." dedi Selma ve ben balkona geçerken o gözden kayboldu. Burnumdan soluyordum. Ne diyecektim bilmiyordum, öfkeyle kalkıp zararla oturacaktım da taşmıştım artık.

Aşk nasıl bir şey lan! Ne acısı bitiyor, ne keyfi. Hep bir şey eksik. Ordan tut olmuyor burdan yakala sökülüyor.

Balkon kapısını açtığımda Duygu'nun sırtıyla karşılaştım. Öfkem nereye kaçtı bilmiyorum ama onun yanında olmamla üzerimdeki ağırlık birden kalktı. Duamdı o benim. Yüreğimdeki nazarlıktı. Beni bütün kederden koruyan efsunumdu. Bakmadı bana. Kızgın, haklı kendince. Oturdum karşısına. Çok özlemişim. Seyrettim bir kaç saniye. Tam bir şey diyeceğim hatun ayaklandı. Elindeki sigarayı alelacele söndürdü, içeri girecek.

"Duygu!" dedim bileğini tutarak. Tuttum bileğini ama konuşacak yine kelimeler yok bende.

"Evet" dedi ama yüzüme bakmıyor. Tedirgin bir o kadar kırgın. Kapris mi? Tavan.

"Küs müyüz?" dedim. Soruya bak. On gün olmuş ne aramışsın ne sormuşsun.

"Ben sana küsmem. Sadece böyle olması gerekiyor." dedi sesi mi titriyordu? İrdeleyecek hal mi var? Düşmüşüm kendi derdime. Bende panik lambası yanmaya başladı.

"Nasıl?" diye sordum ama bir kötü bir şey söylesin yeminle kendimi kaybedip onu Beykoz'a kilitlemezsem bana da Sado demesinler.

"Böyle işte! Sen haklıydın. Ben olmayacak rüyalar gördüm. Sayende uyandım. Ben ne istediğimi bilmiyorum ya! Artık ne seni ne de Deniz'i istiyorum." dediğinde iyi bir şey mi söyledi kötü bir şey mi sonra düşünecektim.

"İyi, en azından bir karar vermişsin." dedim içimde kalan son sabırla.

"Evet, senin gibi." diye koydu lafı. Ulan ben kararımı vermeyi bırak, yoluna baş koymuşum haberin yok diye gürleyecektim de işte yemedi. Öldüm öldüm dirildim. Ne kararı?

"Ben..." dedim açıklamak içinde ne söyliyim. *Niye gittin lan Deniz'le?* diye bağırsam mı? Yoksa özür mü dilesem bilemedim. Sonuçta erkeklik var ipin ucunda...Sıçayım erkekliğe götüm yemez sormaya. Niye mi? Biliyordum içten içe Duygu'nun saflığını.

"Trabzon'a gitmeliyiz." dedim direkt.

"Hangi yüzle?" dedi ya bana gelenler geldi.

"Duygu!" dedim sinirle azıcık göz dağı vermekte sakınca yok.

"Ne?" dedi sinirle. Ne göz dağı vermesi sarılıp öpücektim bana kalsa.

"Çok kalmayacağız. Hacer Ana çok ısrar etti. Özlemiş seni, hem Kartal, biliyorsun anasız. Sana ana diyor." dedim vicdandan girerek olaya.

"Sen iyi misin ki?" diye sordu ya Şükür...dedim içimden.

"İyiyim." dedim sertçe. Lan benim hiç ayarım yok.

"Yaran?" diye sordu kaşını kaldırmış yüz vermemeye çalışır gibi merakla soruyor. Lan ben senin o tavır yapamayan ağzını yerim lan.

"Geçti." dedim de konuşacak bir konu arıyorum. Allahtan benim hatunda soru bitmez.

"Ne zaman gideceğiz?"

"Bu akşam." dedim. Belli gelecek. Bende plan hazır. Şimdi onu kaptığım gibi Beykoz'a götürür orada gönlünü alırdım da hatuna ne olduysa "Tamam, alanda buluşuruz o zaman, ben Bekir'lerle gelirim," dedi ya ben iptal. Eşekten düşmüş karpuz gibi kalktım ayağa.

"İyi" dedim bir hışımla çıktım balkondan zor attım kendimi evin dışına. Maymun oldum ya lan. Baktım kapının önünde Ali bekliyor.

"Ne bekliyorsun lan burada?"

"Abi ambulans lazım olur diye."

"Ne ambulansı lan. Ben o kadar hayvan mıyım?"

"Abi Duygu için değil senin için." dedi ya "Seni yanına alanın. Seni adam edenin!" diye bir bağırışım var, Ali çoktan kaçmıştı. Ben bu sinirle arabaya atladığım gibi havalimanına geçtim. Oturdum insanları seyrettim. İyi geldi mi? Hayır. Uçak zamanı geldikçe dökülmeye başladı bizim tayfa. İlk Ali geldi. Yanında bizim çocuklar hiç biri yaklaşmıyor bana. Ali geldi oturdu iki bank yan tarafıma. "Noluyor lan? Oraya niye oturdun?" dedim. "Hiç abi, sinirlisin ya! Elinin altında durmayayım ben."

"Ulan Ali! Ulan Ali!"

"Seni böyle gördüm ya gözüm açık gitmez be abi!" dedi Ali.Konuşmak iyi gelebilirdi bana. En nihayetinde karşımdaki Ali'ydi.

"Yaklaş lan!"

"Vurmayacaksın bak küserim."

"Ulan sende amma tırsak oldun." dediğimde Ali kıyım kıyım yanaştı. Bekliyor bir şey söyleyeyim diye. Tabii bende yine kelimeler yok.

"Abi..." dedi Ali.

"Hımm..." dedim her zamanki gibi.

"Çok güzel oldu be!"

"Ne güzel oldu?" dedim anlamazlığa gelerek.

"Duygu ve sen be abi!"

"Oldu Ali'm oldu da, olmuyor galiba."

"Olur abi de işin zor."

"Sağol ya benzin serptin yangına." dedim gülerek.

"Yok yani. Ben aşktan meşkten anlamam. O saf sen aşık nasıl olacak ben bilemedim."

"Valla bende bilemiyorum. Bir bilsem neler olacakta işte."

"Bırak dağınık kalsın o zaman. Su yolunu bulur." dedi Ali alayla ama haklıydı.

Bir şekilde ben sevmeyi öğrenecektim. Duygu neyi öğrenecekti orası muamma. Çek Sedat çek. Bittim lan ben!

Deveye sormuşlar...

Geçmiş zamanlar...Diyarbakır...

Bende kabahat askere gideceğim günü söylemiş, bizim hayvanlara eğlence çıkarmıştım. Tamam Necati'den her şeyi beklerdim de Şehmuz'un Irak'tan geldiğinde *Seni şanımızla askere uğurlayacağız!* demesiyle benden çekinenlerin hepsi yüz buldu. Sessiz sessiz yapılan hazırlıklar gözüme gözüme sokuldu.

Şehmuz ayrı bir terane. Döndü diye ferahlayıp ben gitmeden işleri toparlamama yardım eder diye beklerken, adamın amacı farklıymış. Hüsnü Baba'nın bıraktığını o devralmış, dövüş derslerinin yanı sıra her türden silahı kullanmayı öğretmeyi kendine görev edinmişti. Bir gece değil iki gece değil.

Vaktimiz olaydı ben sana tank ve helikopter kullanmayı da öğretirdim! dedi ya bende film koptu. Bazen gün ışığını görene ellerim kollarım uyuşana kadar dağın tepesinde çadır kurup atış yaptırıyordu da sabahına kilometrelerce koşup beni dövmeye başlıyordu. Ne dayak yedim lan ben bu Şehmuz'dan. Gitmeme bir hafta kala elinde bir sürü kağıt geldi ofise.

"Al bunları bir incele!" dedi. Baktım kağıtları bir sürü makine parçası dökümanı.

"Şehmuz bu zamana kadar bırak sana geçmişini sormayı, soyadı-

nı bile sormadım ama ölümü gör söyle sen manyak mısın? Bezdim yeminle, her yanım yara bere içinde. Yemediğim dayak kalmadı. Askerde kalmayacağımki lan ben! Allah bilir atom bombasının parçalarıdır bunlar!" diye isyan ederken o sanki ben hiç bir şey söylememişim gibi davranıyordu.

"Sen hele incele bakalım bunları. Sonra üzerine konuşuruz. Bakalım bulabilecek misin ne olduğunu." deyip çıktığında ben "Ya sabır!" diye başlamıştım söylenmeye. Benim dert Şehmuz'la da bitmiyor ki.

Ali Diyarbakır'a bir geldi pir geldi. Şirinliğiyle birleştirdiği, bana açamadığı çenesiyle Diyarbakır'ı ele geçirdi desek yeridir. Yine saygılı, yine gözümün içine bakıyor ama bir güven geldi ona burada. Birazda yaşının getirisi havalara girdi, gördüğü merhameti itibarla karıştırıp. Ses etmiyordum. Yaşayamadığı çocukluğu yaşasın, görmediği bolluğu gençliğinde görsün istiyordum. Bir nevi yaşayamadıklarımı Ali'de görüyordum, o yaşarken ben yaşamış kadar oluyordum.

İstanbul'dan geldiğim günlerde annesini bulduğumu söylemekle söylememek arasında kalmıştım. Gönlüm razı gelmedi saklamaya. Sabahat Ana'ya verdiğim söze rağmen bir gece Ali'yle bana rakı masası kurdum. Oradan, buradan Ali'nin Diyarbakır'a alışmasından konuşurken geldiğimizden bu yana ilk defa İstanbul'da olanlar konuşulmaya başladı.

"İyiyim abi ben." dedi hızlıca. Ali az çok beni tanımıştı, daha ben sormadan cevapladı.

"İyiyim diyorsun ama konuyu açtırmıyorsun."

"Önüme bakıcam abi! Ben sayende burada bir yuvaya, arkadaşlara sahibim. Hüsnü Baba gibi birini buldum. Allah seni başımdan eksik etmesin yeter." dediğinde diyecek bir şey yoktu. Bırak geçmişi konuşmayı, hatırlamak dahi istemiyordu. Ona hak veriyordum.

"Okumalıydın." dedim ilk geldiği günlerde okula yazdıralım seni demiştim ama istemedi.

"Okumak da neymiş? Ben senin kitabını okuyorum abi!" diye bilmiş bilmiş konuşurken güldüm.

"Anneni de mi geçmişine gömdün Ali?" diye çıkıverdi ağzımdan. İşte o an o efelenen, kendine güveni gelen Ali mum gibi söndü.

"Herşeyi, herkesi!" dedi gözlerindeki öfkeyle ve bir bahane bulup masadan kaçıp gitti. O gün vazgeçtim söylemekten. Babamın dediği gibi. Ali zor hazmedecekti geçmişini. Biraz daha beklemeye karar verdim.

Uzun lafın kısası askere gitme vaktim geldi çattı. Haşim bu uğurlama faslında başı çekerken, Diyarbakır'da kim varsa çağırmış öküz. Otobüs saatinden üç saat önce gardaydık. El mecbur sustum. Başa gelen çekilir hesabı.

Hepsini bir çuvala doldurup sopayla dövme fantazilerim aklımda uçuşurken Ali bile onlara uymuş otobüs garında halay çekiyorlardı. Haşim'le Necati ellerinde meşale gibi bir şey kalabalığı galeyana getirip *En büyük asker bizim asker!* diye bağırırken Hüsnü Baba ve Şehmuz durmuş bir köşede bu rezilliği seyrediyordu. Ben mi? Sırtımda Türk Bayrağı diyecek bir şey yoktu. Tamam adettendir,asker davullu zurnalı uğurlanırda, her önüne gelen davul zurnayla mı gelir?

Allah'a şükür otobüs saati geldi çattı. Haşim'e sarılıp "Diyarbakır sana emanet dedim." Son hafta onu yanımdan ayırmayıp her gittiğim yere götürmüş, *Haşim'in ağzından çıkan benim sözümdür!* diyerek onu tanıtmıştım. Haşim "Kendine dikkat et kardeş." diyerek benden ayrılırken onun yerini Necati aldı ve "Sakın öleyim, bir olaya karışayım deme." dedi, ağladı ağlayacak.

"Ali'ye göz kulak ol. Babamı boş bırakma. Ne olursa olsun beni her şeyden haberder et." dedim.

Necati "Gözün arkada kalmasın." diyerek sıkıca sarılıp ayrıldı benden.

Ali baktım kıyım kıyım yanaştı bana. "Abi..." dedi.

"Söyle Ali!" dedim.Melül melül bakışları *gitme!* der gibiydi.

"Yolun açık olsun abi!" dedi kısık bir sesle.

"Ali dik dur! Hüsnü Baba'nın dediklerini dinlememezlik etme kırarım kafanı!" dedim gülerek.

"Tamam abi!" dedi Ali ve kenara çekildi. Şehmuz'la göz göze geldik. Sarıldık haliyle.

"Gidiyorum!" dedim başka bir şey demek gelmedi içimden.

"Döneceksin!" dedi kısa ve öz.

"Irak'ta işler umarım konuştuğumuz gibi gider. Diyarbakır'ın sana ihtiyacı var."

Kulağıma "Sen bırak bunları şimdi. Askerliği bitir gel. Öğrettiklerimi unutma!" dediğinde gülüyordum. Yeminle askerde böyle eğitmezler. En son otobüs kalktı kalkacak babamın karşısındaydım.

"Baba gidiyorum hakkını helal et. Gitmek var dönmek yok belki!" dedim boğazımda bir yumru.

"Benden sana ne varsa helal olsun oğlum! Su gibi git su gibi gel Allah'ın izniyle." diyerek sarıldı boynuma ve "Gursun oğul!" dedi benim duyacağım kadar. Ulan ben bu gazla bütün Türkiye'yi elimde tüfek *Yaylalar! Yaylalar!* diye diye korurdum.

"Görüşürüz baba!" dedim ve hızla otobüse bindim. Aklımda kalan en son şey Haşim ve Necati'nin Şehmuz'u halay çekmeye ikna etmeye çalışması...

Niğde Bor İlçe Jandarma komutanlığı...

Geçmiş zamanlar... Niğde...

Nizamiyenin kapısında girdim sıraya. Önümde var yok yirmi kişi ama bekle bekle sıra gelmedi. Ne soruyorlarsa. Askerin biri çıkıp "Evraklarınızı verip, adınızı, soyadınızı, doğum yerinizi söyleyip sorulara kısa ve net cevapler vereceksiniz." diye bağırdı.

Önümdeki çocuklardan ikisi başladı konuşmaya. "Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu biri diğerine.

"Ben berberim. Baba mesleği bizimki."

"Boku yedin oğlum. Makas elinden düşmez artık on sekiz ay." diye gülerken.

Elinde dosya olan asker öküz gibi bir sesle " Tekmil ver asker." diye önümdeki çocuğun elinden askerlik evrağını söküp aldı.

"Erdi Karakugum. Zonguldak." dedi çocuk normal bir şekilde. Asker "Ne iş yaparsın?" diye sordu bağırarak.

"Berberim."

"Güzel. Geç. Valizini aç." dedi ve yanındaki iki asker valizini aramaya başladı. Sonra arkasındaki çocuk geçti aynı sorular soruldu. Şoförmüş. Asker "Geç" dedi.

Sıra geldi bana. "Tekmil ver asker." diyen asker benim yarım ka-

dar. Başını kaldırıp bir baktı bana. Süzdü de süzdü. "Sedat Kara, Diyarbakır."

"Ne iş yaparsın?" diye sordu. Ulan ben şimdi ne diyim. Bir mesleğim yok ki. Bir yere ait olmaksa asıl olan, "Çorba yaparım." dedim en salağından.

"Çorba mı?" diye sordu asker elinde kalem havada asılı.

"Baba mesleği, çorbacılık yaparız." dedim.

"Aşçı yani! Geç." dedi.Elimdeki valiz arandı, sırayla aldılar bizi içeri. Yüklediler bir kamyona getirdiler yemekhaneye. Burada herkese geçirdiği hastalıklar soruldu. Sonra sırayla diş macununa, spor ayakkabısına, eşofmana kadar her şey verildi. En son askeri malzemeler verildi. Çoğunluk büyük gelen kıyafetlerden yana sıkıntı çekti. Yemekti. Yatakhaneydi. Sonuç koyun gibi nereye derlerse oraya gittim durdum.

Bir hafta sıkılmaktan başka bir şey yoktu diyebilirim. Selam durmayı öğrenmek,kuralları dinlemek,gecenin bir yarısı saçma sapan sebeple uyandırılmak.

Sonra mı? Bir öğlen asteğmenin biri karşımda durduğunda ben ayağı kalkmış alışamadığım selamı veriyordum.

"Asker bundan sonra mutfakta görev yapacaksın." dedi demesine de bir bana bakıyor bir elindeki evrağa. Yanlış kişiye mi geldim diye baktığı çok belliydi. Sonra durdu ve "Sen aşçı mısın?" diye sordu. O anda içimden lanet okumaya başladım. Büyük ihtimal kapıda asker beni aşçı yazmıştı. Beni lan. Beni! Dilimi eşek arısı soksaydı da söylemeyeydim. Şoför niye demedim ya lan ben! Olandan kaçılmaz. "Evet komutanım!" diye kükredim. Sadece çorba yapıyorum diyemezdim. Asteğmen "Geç mutfağa!" dedi ve gitti. O günden sonra patetes soğan maceralarım başladı.

Ben sabahın yedisinden akşamın körüne kadar mutfakta gerçekten aşçılık öğrenmeye başlamıştım. Tabii yanımdaki askerleri de mecburen tanıyor, konuştuklarına kulak misafiri oluyordum.

İlyas denen çocuk Urfalıydı. Ciğercilik yapıyormuş. Ciğerciyim demiş, almışlar onu da mutfağa. Mehmet gerçekten aşçıymış. Babasının lokantası varmış. Zaten yemekleri onun tarifiyle eldeki malzemeye göre yapıyorduk.

Mutfağa girdiğimin ilk günü tanıştık ettik. Hoşgeldin diyerek bayram sevinciyle karşıladılar beni. Sebebini sonra anladım. Ben ayakta dikilirken İlyas "Sedat sen geç patatesleri soy!" dedi. Ses etmeden oturdum başına. Bir soydum, iki soydum İlyas dikildi tepeme. "Kardeş hızlı!" öğlen yemeği yetişecek tabi,haklı ne diyim.

Bir gün, iki gün baktım bunlar her işi üzerime yıkmaya kararlılar. Bir sus, iki sus... Bir gün mutfağa girdiğimde bunlar beni fark etmedi. "Ulan adam kalıbının adamı değil. Pehlivan gibi herif ama ağzı var dili yok. Mal lan herif. İyi denk geldi. İşleri yapıp duruyor." diye konuşuyorlar aralarında. Ses etmedim, görmediler beni.

Öğlen koydular önüme on kilo soğanı çıkıp gittiler. Soymadım. Akşam yemek yetişmedi tabii. Bunlar bir panik. Beni şikayet etmekte gecikmediler. Tutuşmuş makarna yapıyorlar koca bölüğe. Ben ellerimi kavuşturmuş bunları seyrediyordum. Şikayet etmekte hiç vakit kaybetmediler tabi.

Doğal olarak beni aldılar mutfaktan ama cezası oldu yemeğin gecikmesinin. Verdiler mıntıka temizliğine. Yanımda Yusuf diye bir çocuk. Polismiş, kısa dönem yapıyormuş. Aslan gibiydi ama hiç polise benzemiyordu. Sessiz, kendi halinde bir çocuktu. Merhabalaşmaktan öteye geçmedi konuşmamız. O sağı süpürdü ben solu. Sıkıntılı bir hali vardı. İki kere telefon kuyruğunda denk geldik. Ahizeye yapışıp mırıl mırıl bir şeyler konuşuyordu. Telefonu kapattığı iki seferde gözleri dolu doluydu.

İki ayda üç kere Nejat Savcı,bir kere de Şehmuz geldi. Haşim işlerden başını kaldıramadığından gelememiş, selamlarını göndermiş.

Haberlerini Necati ve Ali'nin gelişinde aldım. Ali merakla etrafı seyredip sırıta sırıta "Abi asker forması çok bir güzel durmuş üzerinde." dediğinde ensesini sıkıp salladım gülerek.

"Hüsnü Baba'yı üzmüyorsun değil mi?"

"Onu üzen taş olur abi!"

"Irak'a gitmek istemiyor muşsun?"

"Abi iyiyim ben Diyarbakır'da ama sen git dersen giderim."

"Git Ali! Madem bu işleri öğreneceğim diyorsun. Şehmuz sana en iyi öğretmen. Arapçayı sökersin. Oraları görürsün. Her şeyi geç coğrafyan gelişir Ali." dediğimde sesi kesildi.

Ali kantinden su almaya gittiğinde ben başladım Necati'yi sorguya. Gerçi gerek kalmadı. Necati idmanlı, takır takır anlattı her şeyi.

Haşim'in canla başla çalıştığını ama Nazlı'ya ulaşmak için yol aradığını. Ali'nin kırdığı cevizleri. Hüsnü Baba'nın delirip Ali'yi kepçeyle kovaladığını. Şehmuz'un Haşim'e yerinin geçici olduğunu açık açık söylediğini...

Bizim tayfanın her hafta sıraya girmiş gibi görüşe gelip gitmeleri dikkat çekti. Siyah arabalar, takım elbiseler, suratsız herifler. Nizamiye kapısında bir de Şehmuz'un üzerinden iki adet silah çıkınca doğal olarak kuş kadar komutanlığın diline düştük. Hoş kimsenin bir şey sorduğu yoktu da meraklı bakışlar sorgudan daha kötüydü. İnsanların bana olan tavırları zaten belliydi, gelen gidenden sonra daha bir belirgin oldu. Daha tedbirli...

Gel zaman git zaman iki ay geçmiş, ben son zamanlarda telefon kuyruklarında çok vakit geçirir olmuştum. Niye mi? İzmir'den ancak telefonla haber alıyordum. Nejat Savcı'dan ailesinin İzmir'de çok mutlu olduğunu dinlemiştim. Özlemiştim onları.

Bir gece yarısı telefon kuyruğunu bekle bekle, en sondaydım. Gerçi sona kalıp rahat rahat konuşmak işime gelmişti gerçişipşak Fuat'tı aradığım."Abi getireyim sana dosyayı." dediğinde "Lan Fuat benim niye aklıma gelmedi. Haftaya bekliyorum." demiştim.

"Tamam abi. Ben sana küçük bir telefon getiririm son model. İçine yüklerim hepsini. Sen canını sıkma. Allah kurtarsın." diyerek kapattı. Allah kurtarsın ne lan?

Neyse, tam arkamı döndüm. Yusuf "İyi geceler." dedi hızlıca telefona sarılarak. Bende "İyi geceler" diyerek koridordan yatakhaneye yürümeye başladım. Tam bir iki metre uzaklaştım,duyduğum küçük acı dolu bir hıçkırıkla adımlarım yavaşladı. Yusuf artık ağlamıyor kendini tutmaktan katılıyordu. İstemsizce geri döndüm. Yusuf ilk beni görmedi. Ağlamamaya çalışırken telefonda iyi bir şeyler söylemek için kendini zorladığı öyle belliydi ki. "Ağlama anam! İyi olacak Zeliha. Bulacağım çaresini. Mektup yazdım yurt dışına. Cevap bekliyorum. Ağlama sen. Siz her hafta gidiyor musunuz hastaneye?" diye sordu. Dinledi.

"Tamam anam yine ararım ben. Selam söyle Zeliha'ya." dedi ve kapatır kapatmaz yalnız olduğunu düşünerek dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı. Gittim yanına. Ne diyeceğimi düşünürken elimi koydum omzuna. İrkildi hızla yerden kalkıp kendini toparlamaya çalıştı.

"Üzülme bulunur her neyse çaresi." dedim. Yusuf "Bulunmuyor. Her yolu denedim. Çalmadığım kapı kalmadı. Kardeşim ölüyor." diyerek bana sarıldı. O gece Yusuf'la konuşmadığımız kadar çok konuştuk. Gerçi o anlattı ben sustum. Yusuf'un kız kardeşi böbrek hastasıymış. Diyalizle yaşıyormuş. Son evreleriymiş, böbrek nakline ihtiyacı varmış. Yusuf'u dinlemekten başka bir şey gelmedi elimden. Böyle bir durumda diyecek bir şey yok.

Güneşin doğuşunu görüp bir iki lokma bir şey yedik. Sonra başladık mıntıka temizliğine. Keşke süpürdüğümüz çer çöp gibi dertleri bir kovaya doldurabilsek...

Ben kan ter içinde fırça elimde yerleri süpürürken Asteklerden biri geldi yanıma.

Astek "Komutan emir verdi. Bugün çarşıdan komutanın alışverişini sen yapacaksın. Hazırlan, on dakikaya nizamiyenin önünde ol. Sivil giyin." dedi. *Hayda!* dedim içimden. Bu normal bir şey değildi. Ne sivil giyinmesi, benim acemi olarak dışarı çıkmam bile yasak değil miydi? Gittim koğuşa giydim benim sivilleri. Çıktım Nizamiye'nin kapısına.

Beş dakika geçti geçmedi siyah bir araba durdu camları film kaplı. Ben Şehmuz'u falan beklerken cam açıldığında karşımda duran Tarabyalı Kadir'den başkası değildi.

"Gel Sedat gel!" dediğinde hiç şaşırmadım. Bindim arabaya.

"Sağolsun komutan bir dostun akrabası çıktı. Rica ettik çıkardı seni." dediğinde "Zahmet ettin. Gerek yoktu." dedim.

"Ne demek gerek yok. Böyle zamanlarda insan lazım. Bir görüşelim, özlem giderelim dedik."

Neyse biz oturduk bir lokantaya, tabii rakı geldi masaya. Ulan iki aydır ağzıma koymuyorum. Görünce boğazım kurudu. Doldurdu Tarabyalı "İç Sedatım iç bize sorun olmaz bir kaç kadeh." dediğinde ben çoktan ikinci kadehi dolduruyordum. Hoş o iç demesede içecektim. Ne demişler yemek buldun ye, dayak buldun kaç...

Tarabyalı yine başladı anlatmaya. Anlattı anlattı, tabii bir büyük bitti. Sohbeti dinlenmese hiç çekilecek kahrı yoktu.Bana dışarda olmak iyi gelmişti. Doğru söylemek lazım.

Saat dörde gelirken "Beşte seni geri götüreceğime söz verdim. Var mı bir isteğin, sıkıntın, derdin?" diye sordu.

"Yok her şey yolunda." dedim. Başım hafif dumanlı.

"Ne olursa olsun çözerim biliyorsun değil mi? Ölümden başka her şeye çare var." dediğinde Yusuf geldi aklıma. Söylesem mi söylemesem mi diye düşünürken "Aslında çözülecek bir şey mi bilmiyorum ama Yusuf diye biri var. Kardeşi hasta." diyerek sustum.

"Anlat bakalım."

"Böbrek lazımmış." Tarabyalı biraz düşündü ve "Arkadaşın mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Askerde tanıdım."

"Ver sen bana bilgilerini hallederiz." dedi. Lan ben ne bileyim adresini.

"Bende yok."

"Tamam ben komutandan alırım. Arkadaşının adı ne?"

"Yusuf Özdemir." dedim.

Ulan bu işi de çözerse yuh diyecektim. İnsan her şeye hallederiz mi derdi? Ya da bu kadar büyük bir gücü gerçekten elinden barındırıyor olabilir miydi? diye bir sürü soru döndü kafamın içinde. Neyse geldik nizamiyenin kapısına tam arabadan inicem. "Kendin için ne zaman bir şey isteyeceksin Sedat?" diye sordu Tarabyalı.

"Bir derdim yok şükür, olursa isterim." dedim. Ben bu adama ne kadar soğuk durursam durayım onun çizdiği yol belliydi ve vazgeçmeyecekti.

"Ben ara ara uğrarım. Al bu telefonu bir şey olursa araman yeter. Para..."

"Olursa söylerim." dedim daha fazla devam etmesin diye. Güldü ve "Hadi bakalım asker Sedat. Vatanı bekle bir süre. Sonra İstanbul'u." dedi.

Arabadan inip nizamiyeye girdiğimde nöbetteki er şaşırdı. Tabii benim burada askerlik yaptığımı anlayana kadar almadı içeri. Baktı olacak gibi değil bir üstünü aradı. Nihayetinde girdim içeri. Koğuşa gidip üzerimi değiştirdim. En iyi dostumu yani fırçamı alıp sabah kaldığım yerden süpürmeye gittim ki her yer tertemiz. Yusuf...

Bir of çeksem karşı ki dağlar yıkılsa...

Şimdiki zamanlar... Trabzon...

Duygu'nun içine ne kaçtıysa çıkar çıkarabilirsen. Yemin ediyorum ben yedi yılda bu kızı tanıyamamışım. Kapris bırak aklını bütün bedenine yansımış, ne konuşuyor ne de yüzüme bakıyor. Burnu kaf dağında. Sanki Deniz'le ben buluşmaya gittim. Ben sevgili oldum canına yandığımın. Hadi ölüyoruz aşkından dedik, onu görünce yelkenleri suya indirip Deniz'le buluşmasını es geçtik. Barışalım yine koynumda uyusun dedim nerde!!! Hatun resmen inadım inat. Ulan aşığım, ölüyorum, neredeyse narkozla gezeceğim, beş karış suratından yanına yanaşamadım. Sabır dedim. Trabzon'da düzeliriz dedim ama dayanacak gücüm kalmadı. Sus sus bir yere kadar. Uçakta tavırlı hareketlerinden gelenler geldi.

Ali ile Duygu'nun ortasında oturuyorum. Ali cam kenarında "Tuvalet?" dediğinde mecbur Duygu'yla ayaklandık. Daracık koridor. Duygu düşmesin diye sarıldım beline. Tamam bahane olabilirdi de kollarımda titreyen kadın bakmıyor yine yüzüme. Tam benden sıyrılıp oturacak kokusunu aldım. Bir büyü gibi doldu ciğerlerime. Tabii onsuzluk sinir yaptı. Hesap sorarcasına alyansı sordum, çünkü yine parmağında takılı değildi. Lan Sapanca'da parmağına takarken birdaha çıkmayacak dememiş miydim?

"Yüzüğün nerede?"

"Çıkardım."dedi. Ulan bana bu cevabı başkası verecek ben o yüzüğü... Sinirle kolunu biraz daha sıkıp "Görüyorum." dedim demesine de hatun kendini benden çekmeye çalıştı. Sakin olmaya gayret ederek "Hacer Ana soracak yine." dedim. Hadi be Duygum. Yemin ediyorum. Penaltıda gol yemeyen kaleciler gibisin. Bu ne inat be kızım.

"Sıkıyor derim."dedi ya bende sinir ilk önce yerlerde süründü ve ağzımdan anın şaşkınlığı "Sıkıyor mu? Gerçekten?" sorusu olarak çıktı. Duygu gayet rahat bir şekilde yüzünü yüzüme doğru kaldırdığında, ben mest olmuş onun dudaklarını izlemeye başlamıştım. Ulan yemin ediyorum bu aşk olayını hiç mi hiç anlamıyorum.

"Sedat..." dedi ya *Ben o Sedat diyen ağzını!* diye kurduğum hayallerim dışıma çıkmasın diye "Hımm." dedim. Duygu'nun gözlerinin bir anlığına ışıldadığını gördüm yeminle. "Zorlama istersen!" dediğinde ilk ne dediğini algılayamadım. Benim tanıdığım Duygu bu değildi. O beni üzmemek için elinden gelene yapardı. Ayaklarımdan yayılan sıcaklık kafa tasımda kaynama noktasına ulaşınca onu kendime bir çekişim var ki içime girsin istedim. Bana karşı geliyor kendini bana kapatıyordu ya katlanamıyordum. Bu düşünceler bana öyle yeniydi ki ben bu zamana kadar hiç bir şey hissetmemişim. Hiç bir duygum yokmuş. Kıskanmamışım, öpüşmemişim, sevmemişim. Ben yaşamamışım. İşte buydu beni çileden çıkaran... Duygu'nun aşkıyla on sekizine yeni girmiş delikanlı kadar acemiydim. Saftı duygularım. Katıksız, hatta biraz öküzdüm.

"Seni var ya..." diye kurduğum cümlenin devamını öyle güzel getirirdim ki. Duygu tövbe eder. Bir daha bırak bana kapris yapmayı, elimi bırakmazdı. Kollarımda titriyor, gözleri kapanmış bana direndiği öyle belliydi ki... Bende balatalar yanmış burnumdan soluyorum.

O sırada Bekir geldi. "Abi!" dedi, Duygu'yu kurtarsın diye. Bıraktım Duygu'yu mecbur ama sorulacak hesabı, gözüm döndü artık.

Bekir, "Duygu, Selma seni çağırıyor." dedi gerilmiş bizim laz oğlu. Duygu adeta kaçmak için atak yaptığı sırada yedi benden lafı "Elimde kalacak, haberi yok!" dedim uçaktaki onca kişiye aldırmadan. Ters, kızgın bir bakışla çekti gitti. Tamam gözüm dönünce kimseyi tanımıyordum, yine de söylememeliydim. Sonu hep pişmanlık. Yine giren çıkan bana.Nasıl söylemeyeyim? Nasıl gözüm dönmesin?

Bir dehatun giymiş daracık, üzerine yapışan bir elbise o da yetmemiş o ellerimde kaybolacak kadar ince belini kıstırmış kalın bir kemerle kalçalarını savurup duruyor. *Ulan ben senin ince beline kurban olurum!* diye bağırasım geldi havaalanında ilk gördüğümde. Gelde ateş seni çağırmasın. Sakinleşmeye çalışarak abarttığımı düşündüm. Acaba bana mı öyle geliyor diye daha bir alıcı gözüyle baktım. Bakmaz olaydım. Düz duvara tırman Sedat, başka bir olay yok.

Trabzon'a vardık ettik. Biz yine tam takım Hacer Ana'nın çiftliğindeydik. Hacer Ana gözünde yaşla sarıldı Duygu'ya. Yemin ediyorum bu kadının gözyaşı yüzünden cehennemi garantiledik. Çok yalan söyledik. Niye mi? Hep bu Durmuş ve Dursun'un yüzünden. Benim karşılıksız aşkımı biliyorlar ya, Bekir'e, Selma'yı istemeye geldiğimiz vakit Durmuş salağı Duygu'yu Hacer Ana'ya karım olarak tanıtınca yalanların sonu gelmedi. Duygu'ya Hacer Ana anlamaz öyle arkadaş falan dediler, safımda kabul etti numara evliliği.

O zamanlar ben ona kömür gibi yanarken Duygu'nun bir şeyden haberi yok. Yalanlar diz boyu bitmedi tabii. Duygu bedenindeki izler yüzünden Selma'nın gelin hamamına gitmemek için Hacer Ana'ya hamileyim yalanını uydurdu. Haliyle şimdi de bebek düştü yalanını uydurmak zorunda kaldık da Allah'tan Selma hamileydi. Onu öne atıp kurtulduk.

Biz iki gün sünnete kalır döneriz derken Hacer Ana bir hafta sonra kesilecek Kartal'ın pipisi deyince sesimiz çıkmadı. Acaba bir hafta Duygu'yu kandırmam için yeter miydi? Önceden olsa bir iki dakika derdim ama hatun yeminle kabuk değiştirmiş gibiydi. Hadi

bakalım Sedat, aşk için her yol mübah. Ben işi gücü unutup, burada fazla kalacak olmamıza içimden horon teptim tabii.

Gece herkes odalarına dağıldığında Hacer Ana, Selma ve Duygu ile hasret gidereceğim diye kaldılar salonda baş başa. Ben mi? Duygu yanımda uyuyacaktı ya of ulan of! Bekle bekle gelmedi Duygu. Çene mi yediniz arkadaş? Ne biriktirmişler bu kadar konuşacak. Bir ara gidip bakayım dedim de zor durdum. Gitsem şimdi alay konusu olacaktım belli. Yatağın içinde dön dön bir yere kadar, zaten günlerin yorgunluğu, Duygu yanıma gelmeden uyuyup kalmışım.

Gözlerimi bir panik açtığımda ışık yanıyordu ve Duygu yanımdaydı.Bana doğru dönmüş, koymuş ellerini yanağının altına yüzü gülümser bir şekil uyuyordu. Telefonun saatine baktım merakla. Dörde geliyordu.Başucunda açık olan ışığı biraz kısıp pusuya yatmış avcı usulluğunda sokuldum yanına. Koklamaya kıyamadığım kokusu yayılmış her yana ya mest oldum. Biliyorum, şimdi sarılsam elektrik yemiş gibi açacak gözlerini. Sarılmayı bir kenara bırakıp izlemekle yetinmek en iyisiydi. Ben ona ölürdüm de boşuna zılgıt yemenin anlamı yok. Yıllarca ben onu gözlerimle sevmedim mi? Bir gece daha sabrederdim.

Seyret seyret nereye kadar. Boğazımda nefes kalmadı gibi oldu,-çıldırmak üzereydim onu öpmek için. Bırak öpmeyi dudaklarım dudaklarına deysin yeter diyordu aklım. Dayanmak istemiyordum artık beni ondan uzak tutan düşüncelere. Bu gazla santim santim yaklaştım öksüzüme. Yastığına koydum usulca yüzümü. *Allah bir yastıkta kocatsın ikimizi!* diye dua ederken aklım, dudaklarım dudaklarına bir ipek dokunuşuyla temas etti. Bedenim kasılmış kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

Daha fazlası için ölürken *Lan ben bir dudak temasıyla bu hale gelecek adam mıyım?* diyerek kendimi Duygu'dan çekip yataktan kalkmam bir oldu. Yeniydi duygularım, masumdu ona hislerim ama bedenimde çağlayan herneyse zaptetmekte zorlanıyordum. Hızla giyinip çıktım odadan gecenin bir yarısı.

Ne mi yaptım? Sabaha kadar bahçede dolandım durdum. İyi de oldu. Kararımı vermiştim. Duygu her şeye rağmen benimdi ve onu kimseyle paylaşmayacaktım. Tamamlanmalıydı benimle. İster seve seve ister neyse ne. Aldığım kararla kimse yokluğumla huzursuz olmasın diye saat yedi gibi girdim içeri. Ev halkı yeni yeni uyanıyordu. Soğuk duş ancak pakladı beni. Hacer Ana uyku mahmuru elinde bir bardak su evin içinde dolanıp duruyor.

"Oğlum günaydın. Yerini mi yadırgadın?"

"Yok anam alışkın bünye erken uyanmaya, uyuyamadım."

"Dikkat et sağlığına, sen iyiysen iyi olur bu deliler. Bir vuruldun herkes dağıldı. Duygu'nun halini anlattı Durmuş. Deli kız çok seviyor seni."

"Seviyor değil mi anam..." dedim mutlulukla.

"Allahım ben ona deli diyorum ama sen ondanda deli." dedi ya Hacer Ana söylediğimiz yalanların içinde tek gerçek buydu.

Hacer Ana'nın yüzüne efkar düştü ben kendi derdimde debelenirken. Belli ölen kızı Diler geldi aklına. Birde onu deliler gibi seven, ölümüne dayanamayıp intihar eden kocası.

"Ah oğul ah! Allah ayırmasın. Ne bu dünyada ne öteki dünyada."

"Anam... üzülme. Bak biz varız. Duygu var. Torunun olacak Selma'dan." dedim çaresizce.

"Allah sizin acınızı yaşatmasın." dedi Hacer Ana ve kalkıp kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Saat sekiz gibi herkes uyanmış kahvaltı masasında buluşulmuştu. En son Duygu geldi masaya. Yanıma yer ayırdılar karım ya. "Günaydın." dedi kaçamak bakışları beni bulup hızla çektiğinde.Herkes bir ağızdan "Günaydın." derken ses etmedim. Hatunum ben cevap vermedim ya, bozulup bir külçe gibi kendini sandalyeye yerleştirdi.

Bana kızgın biliyorum. Tanıyorum ben canomu. Herkesle sohbet muhabbet, kıkır kıkır gülüyor, benle tık yok. Gösteririm ben sana tıkı. Benim sessizliğim, Bekir'in suratsızlığı Hacer Ana'nın il-

gisini çekti tabii. İkimizi kastederek "Siz ikiniz cenazeye mi geldiniz de yüzünüzden düşen bin parça." dedi.

"Tövbe de Hacer Ana, sabah mahmurluğu." dedi Bekir ama suratı beş karış. Konuşmak lazım laz oğluyla nedir derdi. Selma'nın hamileliğine sıkıldı diyeceğim de nesine sıkılsın? Baba oluyor. Darısı başıma diyeceğim de hayatımın imkansızlarında bir de baba olmak var. Bıraktım kasvet dolu düşünceleri bir kenara. Kahvaltı kimseye sezdirmeden ince ince bana kapris yapan Duygu'yu seyretmekle geçti.

Harekete geçmeli, fırsatı değerlendirmeliydim de nasıl Duygu'yla yalnız kalacaktım bilmiyordum. Lan eski Sedat'a noldu bir bilsem. Yürü gidiyoruz desem kimseden çıt çıkmaz biliyorum ama yol yordamla olması gerektiğini söylememe gerek yok. Kahvaltı dağıldığında Bekir'i çektim kenara "Noluyor laz oğlu?" dedim. Karadeniz'de gemileri batmış bizim uşağın.

"Yok bir şey." dedi kederle.

"Bekir yeme beni!"

"Bitiremem seni!" dedi ama yüzü yine sirke satıyor.

"Anlat sen bir de derman olalım."

"Buna çare yok kaderden başka."

"Şiştim Bekir bilesin."

"Çıkalım mı?" dedi Bekir ve biz bahçeye çıktık. Başladık turlamaya.

"Selma hamile." dedi çıkmaza düşmüş gibi.

"Biliyorum hatta dün uçakta olan herkes biliyor." dedim alayla.

"Anam..." dedi ya gülüşüm yüzümde soldu ve devam etti. "Anam beni doğururken ölmüş. Korkuyorum." dedi ya anlamadım.

"Neden korkuyorsun?"

"Selma'nın doğumda ölmesinden."

"Olmuşla ölmüşe çare yok Bekir biliyorsun. Olmamış bir şey için şimdiden tasalanmak?" dedim ve sustum.

"Elimde değil. Hamile olduğunu öğrendim ya içinden...içinden benim parçamı söküp alasım var. Ona bir şey olacak diye..."

"Bekir!" dedim sinirle. Aklı selim olmalıydım da nasıl? Bir iki dakika sessizliğe izin verdim ve "Bekir bak. Bizi düşün yaşadıklarımızı düşün. Duygu'nun hayatını düşün. Öldürmeyen Allah öldürmüyor. Bir adım sonramızı düşünürsek bizim kapı dışarı çıkmayı bırak nefes dahi almamamız gerek." dedim. Keşke aklıma onu ikna edecek daha iyi kelimeler gelseydi. Bekir yine sessizliğe gömüldü.

"Oğlun olursa ismini Selim koy sen." dedim gülerek. Kasvetli konuşmaya son vermek gerekiyordu.

"Niye ki?" dedi her zamanki meşhur sorusu.

"Aklı selim biri olur babasına çekmez belki." dedim alayla.

"Eyvallah. Her şey yolunda giderde sapasağlam kurtulurlarsa söz."

"Kurtulacaklar ve o bebek bizim ailemizi daha çok birbirine kenetleyecek."

"Peki sen bir bebek ister miydin?"

"Bir piçin çocuğu olsa ne olur olmasa ne olur."

"Ulan herkes senin gibi piç olsun. Saçmaladın yine."

"Duygu yanımda olsunda...Anam babam çocuğum her şeyim o benim. Seninkileri severiz." dediğimde konuşma sonlandı.

İçeri geçtiğimde gözlerimi kapatıp her şeyi bir kenara bıraktım. Evin içinde Duygu'yu aramaya başladım. Tam mutfağın önünden geçiyorum ki Selma, Duygu'ya "Ben annemlere gideceğim" dedi. Duygu "Ben de gelirim, bir işim yok zaten" dedi ya, atlayıverdim hemen konuşmaya.

"Olmaz." dedim. Tabii beni fark etmeyen Selma ve Duygu dönüp şaşkınca bana baktılar. Bir bahane lazımdı ve bahanem hazırdı "Kartal için alışveriş yapmalıyız." dedim. Duygu memnuniyetsizce sesini çıkarmadı.

Allahtan Ali takılmadı peşimize. Selma ile Bekir çıkınca o da doktor Emel'le buluşacağım diye çıktı. Ben Duygu hazırlansın diye

beklerken baktım hatun salonda oturmuş Kartal bebekle oynuyor. Başına dikildim "Hadi çıkalım." dedim. Ters ters bakıp Hacer Ana'ya haber verdi benim saygılı sevdiğim. Gayet soğuk, afralı tafralı, bir o kadar sessiz. Olacak bunun patlaması da izin vermeyeceğim orası ayrı.

Arabaya bindiğimizde "Ne alacağız?" diye sordu soğukça.

"Önce sana yüzük alalım." dedim gayet sert bir şekilde. Şaşırdı tabii. Göster aşık Sedat kendini diyeceğim de zamanı var.

"Ne yüzüğü?" diye sordu ilgisizce.

"Sabah Hacer Ana yine azarladı beni, yüzüğü sordu." dedim. Yalandan kim ölmüş.

"Sana mı sordu?" diye sordu inanmazca.

"Evet " dedim ama gözlerim kaçtı. Sorgularcasına baktı ve üzerinde durmamış gibi "Kartal için de altın almak lazım." dedi. O soğuk tavırlarını ısıtmak farzdı da işte.

"İyi... bakarsın." dedim. Çarşıya gelene dek bir daha konuşmadık.

Girdik bir kuyumcuya. Adama anlattım ne istediğimizi. Adam çıkardı bir tabla yüzüğü Duygu'nun önüne sürdü. Duygu içinden ince bir yüzüğü evirdi çevirdi. Taktı parmağına"Bu ince değil mi?" diye sordum. Sabırsız Sedat sahalarda.

"Çok para vermeye gerek yok! Nasıl olsa..." diyerek devam etmeye gerek görmeden lafını tamamlamadan sustu hatunum. O sinirle tablanın içinde gözüme kestirdiğim en kalın yüzüğü alıp parmağına geçirdim. Tam oturdu parmağına."Bir daha parmağından çıkarırsan, parmağını koparırım" dedim gayet sert ve ciddiyetle.

"Çok komik." dedi sinirle ya komiklik öyle olmaz böyle olur diye tablanın yan tarafındaki taşlı yüzüklerden bir tanesini daha alıp kalın yüzüğün olduğu parmağının yanına geçirdim. Duygu "Bir tane yeter." dedi.

"Duygu!" dedim yalancı bir sinirle. Sonrasında Kartal'a bir şeyler alıp çıktık.

Çıktığımızda bir saat kadar kalmışız kuyumcuda onu farkettim. "Oturalım bir yerde." dedim benim hatundan ses yok. Sanki yabancı biriyle birlikte gibi hareketleri. En yakın bir kafeye oturduk. Benim hatun çıkardı sigarasını yaktı. Gayet sessiz ama hüzün doluydu bakışları. Bazen içimi eritiyordu bakışları. Mutsuz olsun istemiyordum. Lanet okuyordum kendime niye neşeli biri değilim, niye çok konuşmuyorum diye de malzeme bu. Hep o konuşurdu o şirinlik yapardı. Ben hep mutlu olur bıyık altından gülerdim de şimdi...

Keder düşmüştü sessizlik dolu ortama. "Sessizsin." dedim son vermek adına.

"Selma'yı ve Bekir'i düşünüyordum." dedi. Şükür bir şey söyledi.

"Niye?"

"Bekir'e kızgınım. Bebeği istemiyor ve Selma aldırmayı bile düşünecek durumda." dedi ya başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ne aldırması?

"Ne!" diye kendimi kaybedecek kadar bağırmışım. Duygu etrafı koloçan ederek baktı ve "Bağırmasana!" dedi telaşla.

"Bunu nasıl düşünebilir?" dedim hayretle. Selma yanımda olsa kıracağım bacaklarını bebeği aldırmasına gerek kalmayacak o kadar yani.

"Ne bekliyorsun? Kızı bir dövmediği kaldı, sanki tek başına yaptı!"dediğinde Selma'ya hak verdim. Onun açısından bakıldığında Bekir'in bu hareketleri kabul edilir gibi değildi.

"Bekir korkuyor..." dedim anlatsam mı anlatmasam mı diye düşünürken.

"Bir bebekten kim korkar? Hele ki onun bir parçası..." dedi Duygu doğal olarak.

"Selma'yı kaybetmekten korkuyor."dedim açıklamadan.

"Neden?" dedi isyanla. Duygu sigarayı söndürmüş ama konuyu ne anladıysa siniri geçmemişti. Bezgince "Annesi onu doğururken ölmüş..." dedim.

Duygu rahatlar gibi gözlerini devirerek "Ah harika!" dedi ve çantasından telefonunu çıkarıp "Selma'yı rahatlatmak lazım. Bebek içinde kuruyacak." dedi ve mesaj yazmaya başladı. Bitirip telefonunu çantasına koyduğunda yüzü gülüyordu. Tabii benimde.

"Siz ikiniz nasıl bir ekip oldunuz?" diye sordum sırıtarak. Yahu hatun kabuk değiştirdi demiştim ya. Yok anam yok. Bu terminatör olmaya aday. Bana yüz vermemek adına ne yiyip içiyorsa. Bir iki saniye önce gülen yüzü "Ekip falan olduğumuz yok. Kız üzülüyordu, hepsi bu! Kalkalım, Kartal'a birkaç parça kıyafet alalım." diyerek kalktığında yine suratsızdı. Suratsız ne kelime buzdolabı buz. Gülen yüzüm içimde patladı. Ömrümü yedin lan Duygu!

Sonra mağazaların içinde Duygu'nun peşinde ayran budalası gibi dolanan bir Sedat. Bana çocuk kıyafetlerini gösterip duruyordu. Ben mi? Sırıt Sedat. Duygu yüz vermiyordu ya sabrımın sınırındaydım. Duygu çocuk mağazalarının hepsinin altını üstüne getirirken Selma için bebek patiği almayı ihmal etmedi. İçim katıldı. Hiç bir zaman kendi bebeği için alamayacaktı o patiği...

Düşünme Sedat! Düşünme! diye telkin ettim kendimi ve konudan uzaklaşmak için

"Düğünde ne giyeceksin?" diye sordum.

"Selma'yla çıkıp alacağız. Onsuz alırsam kızar şimdi." dedi bana bakmadan.

"Tamam, o zaman bana bakalım, getirmedim bir şey." dedim ki bu doğruydu. Bir türlü alışamamıştım bavul hazırlamaya. Hoş alışsam ne olur. Hiç o bavul boşalmaz, boşalsa dolmaz. Kim uğraşacak. Sürekli git gel.

Duygu söylediğimin üzerine "Yoruldum." dedi ya isyan etmek hakkımdı. Benimkide can ama ya. Gözünün içine baktıkça ezdi geçti beni hatun.

"Duygu saat daha öğlen bir, benimle vakit geçirmek istemiyorsan, söyle." dedim sinirle.

"Beni istemeyen sensin. Ben sana saygı gösteriyorum, hepsi bu! Bittiyse eve dönelim, sen de kurtul!" diye patladı ya. Bana gün doğdu. Artık aşık Sedat devreye girecek ve sahneden hiç inmeyecekti. Beni bitire bitire bana seni nasıl bitireceğimi öğrettin Duygum.

Mağazanın soyunma kabininin önünden geçmemiz ilahi bir tesadüf olabilirdi. Duygu'yu apar topar kabine sokup kapıyı kapattığımda onun kadar bende şoktaydım. En kötüsü güvenlik kameralarından buraya girdiğimizi görüp bir görevliye bizi çıkarmalarını söylerlerdi de benim aklım, gözlerimin Duygu'nun gözleriyle buluştuğu an dünyasını bulmuşçasına uçtu gitti.

Usulca ellerimi o kollarımın arasında kalacak şekilde duvara yasladım. Gözleri tedirgin bakıyordu ama ne yapacağımı takip ettiği o kadar belliydi ki. Ben şimdi onun kokusu bu küçük alanda beni esir alırken ne diyim? Kelimeler kifayetsiz yani. Usulca eğildim ve yüzümü hep olmak istediğim yere gömdüm. Boynuna...

Her isteğim bir sonraki isteğimi tetikler gibiydi. Yetmiyordu. Yetmeyecekti bunu artık biliyordum. Boynuna gömdüm ya yüzümü. Öpmekti bir sonraki amacım. Dudaklarım teninde dolanmaya başladığında Duygu işkence görür gibi kıvrım kıvrım kıvranıyor ama bana karşı çıkmıyordu. Boynunu araladığını söylersem yalan olmaz. Yer mekan zaman ve dünyevi ne varsa yok olmuştu bende. "Kokunu özledim." dedim ve kendimi zorla geri çektiğimde saçları takıldı her zaman ki gibi sakallarıma. Öyle memnundum ki bu halimizden ahesteydi hareketlerim. Duygu "Şimdi biri gelecek, çıkalım." dedi gözlerini kaçırarak. Onu duyacak, daha doğrusu dinleyecek halim yoktu. Sadece onun aşkı ve ben vardım şu an. Dudaklarını arzuyla gözlerken Duygu "Sakın!" diyerek beni itmeye çalıştı ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. O benimdi. İçimdeki Sado bile engel olamamıştı ona olan aşkıma, Duygu mu engel olacaktı. Direnen başını çevirmeye çalışan çenesini elimle kavradım ve tam arzularıma ereceğim Duygu "Sedat!" dedi çaresizce. Bende olay bitmiş "Hımm..."dedim.

"Benimle oynama..."dedi ya bu ondan bana sunulan bir evetti benim için.

"Olur." dedim zevkle ve dudaklarını benimkilerle birleştirdim. Öyle özlemişim ki...Dünya değiştirip arşa çıkar, tekrar yeryüzüne iner bu dudakları bulana kadar Mecnun'a dönebilirdim. Duygu direnmekle öpmek arasında kalmış kıvranırken onu bedenimle duvar arasına sıkıştırmıştım. Nefes almak için ondan bir iki santim uzaklaştığımda "Sedat!" dedi yine nefes nefese.

"Sen bana uzak oldukça ölüyorum." dedim. Doğruydu o benim nefesimdi. Bitsin istiyordum bu anlamsız soğukluk.

"Bu senin suçun." dedi kedi gibi.

"Uzak durma!"dedim dua gibi.

"Olmaz." dedi bin bir nazla.

"Olur." dedim parmaklarım istemsizce dudaklarına kaydı. Tenimde hissetmek istedim. Dokundukça can buldum. Kulağına eğildim ve kararımı kendime ispatlarcasına "Geceyi iple çekeceğim" dedim. Duygu kurda yakalanmış kuzu gibi baktı bana. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesin. Elinden tutup çıkardım onu. Hissediyordum mutluydu. Sabah ki kaprisli halinden eser kalmadı. Masumdu. O bana ne kadar yeniyse ben ona o kadar yabancıydım. Sedat'ı tanıyordu yıllardır ama aşık Sedat'a bir o kadar yabancıydı.

Mağazadan tam çıktık Ali aradı. Doktor Emel yanındaymış bizimle görüşmek istiyormuş. Buluştuk. Gün benim için bitmek bilmedi. Eve döndüğümüzde baktım Bekir'inde Selma'nında yüzü gülüyor. Duygu'nun mesajı işe yaramış anlaşılan.

Ne geceymiş arkadaş bitmek bilmedi. Kalbim sıkışıyor, evin duvarları üzerime üzerime geliyordu.Duygu'yu kuytulara kaçırıp, yalnız kalmamak için zor sabrettim. Çay faslı devam ederken ve tabii sabır sınırlarımı genişletmeye çalışırken baktım etrafıma. Bir yanda Bekir ve Selma diğer yanda Ali, Durmuş ve Dursun. Hacer Ana'nın yüzü gülüyordu ya kendimi çok şanslı hissettim. Hiç olmadığı kadar aileydik. Hiç olmadığı kadar birbirimize bağlıydık.

Duygu almış Kartal'ı kucağına, ona aldığım boynunda takılı madolyon Kartal'ın elinde oynatıp duruyordu. *Yapma!Etme!* diye kıkır kıkır gülerken Kartal'ın dişlemeye çalıştığı madolyon kolye açıldı ve içinden bir şey fırlayıp yerde yuvarlandı yuvarlandı oturduğum koltuğun önünde ayağıma çarpıp durdu. Uzanıp aldım haliylen. İlk yüzüğümüz... Ulan ne yüzük davasıdır bitmek bilmedi de Duygu'nun surat kaydı. Yine yakalandı bana.

Duygu "Tebrik ederim Kartal!" dedi bebeğe sitem ederek. Ben mi...Yüzük elimde, yakaladım dercesine bakıyordum öksüzüme. Gülmemek içinde zor tutuyordum kendimi. Hatun istifini bozmamak için bin bir uğraşla Kartal kucağında kalktı oturduğu yerden ve karşıma dikilip "Yüzüğümü verir misin?" diye sordu.

"Hayır." dedim kararlı bir sesle.

"Niye? O benim."

"Sonra vereceğim ve bana açıklamasını yapacaksın." dedim sertçe. Allah'tan Hacer Ana girdi devreye de olay kaynadı.

Sonrası mı...Bütün gece ben avcı Duygu ağzıma layık av onu seyrettim durdum. Gülüşüm hiç silinmedi yüzümden. Yaşanacak güzel şeylerin bilincindeydim ve artık biliyordum. Duygu benim olacaktı. Şükür herkes aheste aheste uyumaya çekildiğinde salonda Dursun ve Ali'den başka kimse kalmadı. Duygu mu? Salonda bir oraya bir buraya toplamadık şey bırakmadı. Ben koltuğa yayılmış sabırla onu bekliyordum. Gözüm televizyonda gibiydi ama sırıtmam yüzümden hiç silinmedi. Niye silinsin ki Duygu'nun bu hallerini ömür boyu unutmam. Duygu salona gelmez olduğunda vakit tamamdı. Bizim develere iyi geceler diledim. Benim hatun salonu temizledi sıra mutfakta. Geciktiriyor uyumasını belli.

Dikildim mutfak kapısına ve "Hadi artık, kırkladın mutfağı." dediğimde Duygu bakışlarını bırak kaçırmayı bana bakamıyordu bile. Biliyor başına gelecekleri diyeceğim de aklının ucundan geçiyor mu diye merak etmiyor da değildim. Bana konduramıyordu büyük ihtimal. Ne kondurması hasretinden ölmüşüm ben. Duygu

mırıltıyla "Sen geç uyu, ben gelirim." dedi ama bende film yeni başlıyor. Elinden tuttuğum gibi onu odaya götürdüm. İtiraz etmedi. Ben bir şey söyler, kaprislerine devam eder diye bekledim ama beklediğim gibi olmadı. Nutku tutulmuş olabilir miydi? Onu içeri sokup kapıyı kapattığımda o kararlı halim yerini heyecana bıraktı. Hem de ne heyecan. Ayakta duracak gücümü çekip aldı içimdeki her neyse. Kapıya dayanıp seyre daldım hatunumu. Orada sabaha kadar dikilebilir Duygu'yu nefes almadan izlerdim de daha fazlası varken artık seyretmekle yetinmeyecektim. Hareket ettiğimde karşımda dikilen Duygu'ya da bir can geldi. Doğal davranmaya çalışıyordu. Eli ayağı birbirine girmiş hali öyle güzeldi ki. Yatağa oturup ayakkabılarından kurtulurken gece lambasını açıp odanın ışığını kapattım ve onun önüne dikildim. Nefes alamıyordum ve belki de ilk defa bir kadının karşısında korkuyordum. Neden mi? Bir bilsem...

Korkunun ecele faydası yok. Bana meraklı bir şekilde kafasını kaldıran ömrümün yüzünün kıyısına yasladım avucumu ve "Duygum! Özür dilerim." diyerek bütün akşam elimde tuttuğum yüzüğü uzattım. Duygu sessizce yüzüğü aldı ve kolyesinin içine yerleştirdi. Ayağa kalktığında benden uzaklaşacak diye ödüm patladı. İstemedim benden gitmesini. Onsuz kalmaktı korkum. Sardım belini.

"Niye özür..." diye soracak oldu da bende nerede ona açıklayacak kelimeler. Onca sene lal olmuşken çıkmazdı kelimeler."Bu gece konuşmayalım olur mu?" dedim kabul etmesini umarak.

"Ben de sana vurduğum için..." dedi ya "Hak ettim." dedim dürüstçe. Duygu kabullenmemle "Ben bilmiyordum, bilseydim Deniz..." diye açıklarken "Konuşmayalım." dedim onu koynuma alıp sıkı sıkı sarılarak. Saçlarına gömdüm burnumu. Kokusunu ciğerlerime, aklıma kazımak istercesine soludum. Derin nefeslerini hissediyordum, keşke o ne hissediyor bir bilsem. Kapalı bir kutuydu Duygu benim için. Saçlarında dolanan dudaklarım usul usul

indi alnına. Yüzünün kıyısını dolandı dudaklarım. O güzel gururlu burnunu öptüm gülümserken. Vuslatın bittiğini haber eden dudaklarını bulduğumda inim inim inledim zevkin getirisiyle. Nefesim yetmez olduğunda zorla ayırdım dudaklarımı. Gözlerinin içine bakıp izin alır gibi gömleğine uzandım. Usul usul açmaya başladım düğmelerini. Hem bir şey söylesin istiyordum hem bu güzel an bozulmasın diye yalvaracak kadar çaresizdim. Gömleğini omuzlarından sıyırdığımda avuçlarımda açmaya çalışan bir çiçekten farksızdı. Titriyor, bir yanı acabalarda ne yapacağını bilmiyordu. Karanlığın içinde lambanın ışığı yansıdı ona hiç yakışmayan omzunda bulunan yanık izine. Gözlerimi kapattım bir iki saniye. Görmemek için değil. Geçmişin karanlığından kurtulmak içindi çabam. Şimdi dön deseler o lanet güne. Döner canımı bile veririm onu kurtarmak için. Pişmanlığımı kanıtlayan gözyaşlarımı geri iterek dudaklarım gitti omzundaki ize. Usul bir o kadar kederle. Duygu gerilmiş gözleri kapalı kendini bana bırakmış gibiydi. Ellerini aldım ellerimin arasına. Titriyordu. Avuçlarını öptüm koklaya koklaya ve gömleğimin düğmelerine götürdüm ellerini. Duygu gözlerini açıp gözlerime baktı. *Gerçekten mi?* diye soran bir o kadar cesur bir bakıştı. Derin bir nefes aldı ve titremesine aldırmadan açmaya başladı ya kıyamadım haline. O bana yardım ederken sıyrıldım gömleğimden. Gözlerini gözlerimden kaçırdı. Eli kalktığında havaya hüzün gölgeledi o güzel yüzünü. Parmaklarını yavaşça kapanmış olan yaramın üzerinde gezdirdi. Gözleri doldu. Tam bir şey diyeceğim usulca sokuldu bana dudakları yaramı buldu. Küçük küçük öpücükler süsledi ya yaramı. Titriyordum. Zevkten mi? Mutluluktan mı? Heyecandan mı? Bilinmez. Tek bildiğim acemiydim. Bende her şey yeniydi. Sardım onu sabırsızca. Teninde gezmeye başladı dudaklarım. Yolunu kaybetmiş gibi. Duygu beni sarıyordu da "Sedat..." dedi en derinden.

"Hımm..." dedim mest olmuşum ne diyim daha.

"Ben..." dedi gerisini getiremedi.

"Benim olmanı istiyorum! Seni öyle uzun zamandır bekliyorum ki..." dedim dudaklarına uzanıp aşkla öperken. O güzel dudaklarındaki tadı özümsedim usul usul. Ağzının içine sızdığımda acabalar, keşkeler, belkiler, korkular her şeyi bıraktım düşünmeyi. Sadece Duygu ve bu an kaldı geriye. Kaç gecenin sabahında hayallerimi süslemişti bu an. Kaç gecenin köründe soğuk duşlarda avutmuştum kendimi. Başka tenlerde teselliyi bulamamıştım. Şimdi biliyordum nedenini.O hissedemediğim ten, beklediğim yarımdı.

Dudaklarında can bulurken o güzel bedeninde dolanıyordu ellerim. Bir o kadar erkektim artık. Kendimi dizginlemek öyle zordu ki nefes alamıyordum. İç çamaşırını açıp kollarından sıyırmamla dudaklarımı göğüslerine yerleştirmem arasındaki vakit benim için kayıptı. *Yavaş!* diyip duruyordum kendime. Ağzımı dolduran güzellikleri özümserken mest olmuştu ruhum. Usuldu her hareketimde heyecan artık kalbimi zorluyordu. "Duygu!" diyordum her nefes alışımda. İnanmalıydım gerçekliğine. Bu yaşadığımızın rüya olmadığına. Onu kucağıma alıp yatağa götürmemle daha bir sakindim. Onu yatağa uzatıp üzerimde kalan kıyafetlerden kurtulmam bana iyi geldi. Kuş gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışmıyordum bile. Çıplaklığa kavuşan bedenim, ruhumun çıplaklığıyla yarışamazdı. Usulca uzandım yanına. Onu kollarıma alıp sıkıca sarıldım. Gerçekti biliyordum çünkü sıkı sıkı sarılıyordu bana. Tıpkı benim onu kokladığım gibi kokluyordu beni. Korkudan değil heyecandan titriyordu. Tıpkı benim gibi. Kollarımdaydı ve beni istiyordu ya yine de korkuyordum. Duygu hayal olup uçup gidecek gibi geliyordu bana.

Gerçekliğini kendime kanıtlar gibi "Duygum, benim ol ki içimdeki ıstırap son bulsun" dedim yalvarırca. Duygu gözleri dolu dolu "Sedat! Yapmayalım..." dedi. Bir iki santim uzaklaşıp gözlerim gözlerini buldu. İstiyordu biliyorum da gözlerindeki hüzün beni bilinmez kederlere boğdu. Bütün isteğim son buldu o an. Onun isteğiyle akan sular dururdu.

Çaresizce baktı gözlerime ve açıklar gibi "Beni bırakırsan ölürüm." dedi ya cennet kapıları tekrar açıldı bana. İstiyordu beni. Kabullenmişti aşkımı. O da seviyordu. Sadece korkuyordu tıpkı benim gibi. Dudaklarına uzanırken "Ben seni hiç bırakmadım, bırakmam! Sen benimsin!" dedim bir söz gibi. İhtiyaçtı dudakları. Yaralarımın ilacı, dünümün, geleceğimin aynasıydı. Duygu'nun öpüşlerime karşılık vermesiyle iyice zevk doldu içime. Ellerim göğüslerinde, ince belinde, kalçalarında dolanıp dururken dudaklarım ellerimle yarışıyordu. Gözlerine bakıp onun duygularını hissetmek paha biçilemezdi. Gülümsemem yüzüme yayılmış nefesim bana yetmez olduğunda "Titriyorsun." dedim.

"Utandırma beni!" dedi gözlerini kaçırmakla kalmayıp yüzünü boynuma sakladı gülerek. *Ölürüm lan ben senin için!* diye avaz avaz bağırmak istedim de Bekir ve Ali'nin silah elinde odaya dalmaları gözümde canlandı bir iki saniye. Tabii içimde patladı çoşkulu bağırma fantazim.

Onu kendimden uzaklaştırıp yüzünü ellerimin arasına aldığımda gözleri yine gözlerimle buluştu. "Benden utanma lüksünü yıllar önce kaybettin." dedim aşkla bakıyordum öksüzüme. Utanamazdı benden. Koynumda uyumuş, ellerimden yemek yemişti. Biz acıyı, ölümü paylaşmıştık. Hayatı bulmuştuk birlikte. Utanmamalıydı.

"Bana hep böyle bak, olur mu?" dedi gözünden bir damla yaş akıtırken. Gözyaşının nedeni niçini önemli değildi. Bundan sonra akmayacaktı gözyaşları. İzin vermeyecektim akmasına.

"Sana hep aşkla baktım. İlk gördüğüm andan bu yana." dedim ve parmaklarını parmaklarıma kilitledim. Boşta kalan elim gözyaşını sildi usulca. Kısıtladığım bakışlarım yüzünün her çizgisini ezberlerken mutluluktan ölebilirdim. Duygu duymak isterce "Mutlu musun?" diye sorduğunda benim öküz tarafımı tebrik etmek lazım.

"Bu belli değil mi?" diyerek onun için kasıp kavrulan erkekliğimi ona yaklaştırdığımda Duygu irkildi ilk ve "Sedat..." diyerek güldü. Tamamdık artık. O benim olacaktı. Sonsuza kadar benim.

Bende arzular tavan yapmış, sabır sabır bir yere kadar "Sana o Sedat neler yapmak istiyor, bir bilsen." diye coştum. Sesim arzulu çıktı sanırım çünkü ellerim kontrolsüzce kadınlığına yol almış, onu pantolundan kurtarıyordu kendine yer açmak için. Duygu panikle elimi tuttuğunda gözleri gözlerimdeydi.

"Korkuyorum." dedi titreyerek. Soluklarım yavaşlamış ben Duygu'nun bedeninde kaybolma heveslisi "Korkma!" diyerek çektim bana engel olmaya çalışan elini. Dudaklarını bulup onu korkularından uzaklaştırırken ellerim sıcacık kadınlığına ulaştı ya beni sakinleştirecek bir şey lazımdı. Parmaklarım titriyor, dokunduğum tende varolmak için ölüyordum. Aşktan ölen tek insan olmaya adaydım. Onu hazırlayana dek dolandım sıcaklığında. Nefesi düzensizleşmiş, bacakları kıpır kıpır bana yer açıyordu. Küçük itirazlarını engelleyen dudaklarımla diğer elim benden kendini çekmek isteyen bedenini tenime yakınlaştırıyordu. Elim onun sıcağında her zerresini benim yaparken "Duygum... çok güzelsin." dedim isyanla. Elim ateş olmuşken çektim usulca. Zamanıydı vuslata ermenin. Deli gibi hızlanmış kalbime ek nefesim yetmez olmuştu. Duygu tam bir şey söyleyecek "Duygum..." dedim uzandım yavaşça üzerine buldum dudaklarını. Bacaklarını aralayıp yerleştim yurdum olmuş aşkımın cenneti sunan sıcaklığına. Dudaklarından kopup gözlerine baktım izin istercesine ve gözlerinin en derinine baka baka kendimi serbest bırakıp usul usul süzüldüm içine. Adım adım canını yakmaktan ürkerek verdim kendimi. Dudaklarından küçük bir inilti duyuldu. Kıyamazdım da dönüşü yoktu bu zevkin. Ömrüm boyunca benim olmasını dilediğim kadınımla tamamlanmalıydım. Gözleri sıkıca kapandığında ona yaşattıklarımı izlerken usuldu hareketlerim. Bir o kadar temkinliydi erkekliğim. Kendimi onunla azar azar tamamladım. En derinine inene dek ağırdı hareketlerim. Duygum artık benimdi. Ben onun sıcaklığında kıvrılırken, o beni sarıp sarmalamaya çalışıyordu, daha bir alıyordu beni ruhuna.

"Benimsin... Duygum." dedim aşkla gözleri kapanmıştı kadınımın. Yeniydi yaşadıkları, "Aç gözlerini Cano! Seni sevmeme izin ver." dedim onu daha bir hissetmek için bastırdım bedenimi altımdaki narin bedene. Duygu "Sedat..." diye inleyerek sarıldı beni kendine çekerken. Usul hareketlerim bana yetmez olduğunda en derinlerindeydim cennetin. Hızım yavaş yavaş yükseldiğinde Duygu'nun gözlerinden bir an ayrılmadı bakışlarım. Benimle bir oldu ya. Ağır ağır bana ayak uydurmaya başladı ya rahatlayıp özgür bıraktım içimdeki hiç bitmeyecek tutkuyu."Duygu bitirdin beni!" diye nefes nefese inledim kulağına. Ben hızlandıkça Duygu'nun iniltileri geceye yayılırken dudaklarımda kaybettim dudaklarını. O bağırmamak için dudaklarını ısırdıkça ben kendimi sundum zevk adına. Tırnakları her onun içine gömülmemde sırtıma geçerken zevk doluydu güzel sesi.

"Canın yanıyor mu?" diye sordum panik yapan aklımla duraksayarak. Yanlış anlamış olabilir miydim zevk çığlıklarını?

"Ne!" dedi nefes nefese. Şaşırmış, yine gözlerinibenden kaçırıyordu. Hayır anlamında üç dört kere başını salladı bir şey söylemeden. Huzursuzluk kapladı içimi. Tam üzerinden kalkacakken "Lütfen..." dedi utançla. Sırıttım yüzüne baka baka tekrar onda yerimi aldım da bu sefer daha bir piç, daha bir erkektim. Onu deli edercesine birleştim kadınımla. Çığlıklarını susturmak ölümdü de ev ahalisine ayıp olurdu. Dudaklarımla örttüm engelleyemediği zevk dolu bağırışlarını. Her güzel şeyin sonu vardı tıpkı benim bittiğim an gibi. Tek seferde tüketmişti arzularım beni. Lan ben şimdiye kadar hiç sevişmemiş gibiydim! Yüz elli tur koşmuş halen koşmak isteyen ama adım atamayacak haldeydim.

"Duygum!" dedim benim olan kadınıma. Dudaklarına son nefesimi verir gibi, bir daha hiç öpemeyecek gibi bir çok kez öptüm yine doyamadan.Üzerinden kendimi yan tarafa ancak bırakabildim.

Kendime duyurur gibi "Benimsin..." dedim onu üzerime çekerek. Duygu sudan çıkmış balık gibi, yüzünü mü saklasın, yaşadığı

dakikaları mı hazmetsin bilemedi. Tam dudaklarına uzandım. Bacaklarıma yayılan sıcaklıkla içim eridi o an. Duygu'ya göz göze geldim. Gözleri iyice açılmış ne yapacağını bilmez haldeydi.

"Şişt... sorun yok" dedim onu sakinleştirmek için. Kalkmasına izin vermedim. Kaçarcasına yüzünü göğsüme sakladı. Ellerim saçlarını okşarken uykuya dalmasını bekledim. Onu yine seyredeyim. Onu hiç özlemeyeyim diye... Sabahı da sabah ettim o uyurken. Çıplak bedenini okşadım. Yine içinde olmayı istedim ama kokusuyla avundum.

Yıllar sonra ilk defa huzurun koynunda uyur gibi güneşin doğuşuyla daldım uykuya. Bir o kadar özlemle...

Kuşlar uçuyor...

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Üç aylık acemiliğimi bitirdiğim gün Nejat Savcı beni nizamiyenin kapısından aldı. Ben Şehmuz'u beklerken Nejat Savcı'yı arabanın içinde gördüğümde şaşırmıştım. Şehmuz'la anlaşmışlar. Güldüm aralarındaki ahenge. Artık beni paylaşır olmuşlardı. Savcım arabaya bindiğimde "Sedat hadi bakalım çoğu gitti azı kaldı." dedi alayla.

"Sormayın savcım. Göz açıp kapatıncaya kadar geçti." dedim gülerek.

"Sedat ustabirliğin..."

"Ben memnunum." dedim cümlesinin sonunu getirmesine izin vermeden çünkü bir yerde kapalı kalmak ıslahevinden çıktığımdan beri bana göre değildi. Acemiliğimi yaptığım Niğde kırk dönüm bostan yan gel yat Osmandan öteye geçmemişti. Kalan askerlik süresince yani ustabirliğimde hiç bir şey yapmasam bile en azından dağ bayır yürüyebilecektim.

Nejat savcı aramızda alışılagelmiş beni devletin adamı yapma planlarını yol boyunca tekrar tekrar anlattı. O anlatırken bir şeyin farkına vardım. Sessiz kaldıkça karşımda daha bir umutlanıyor. Benim adıma planlarından vazgeçmiyordu. Onunla ciddi ciddi konuş-

manın vakti gelmişti. Konuşmaları ne kadar samimi ne kadar içten olursa olsun benim için artık çok geçti. Gerçi artık demek haksızlıktı çünkü bilinçaltım daha ilk günlerde bok çukurunu seçeceğimi belirlemiş, zaten zamanla kabullenmemi sağlamıştı.

"Savcım." dedim yine cümlesini bitirmesine izin vermeden. Sustu merakla bana baktı.

"Bir gün devletle çalışacaksam onlar bana gelecek. Sen ve ailen benim için her zaman kıymetli olacaksınız. Girdiğim yol bok çukurundan hallice bir yol biliyorum ama, sana söz vatana millete hayırlı olacağım. Bu nasıl olacak bilmiyorum ama kimseden emir almadan olacak." diyerek söyleyeceklerimi anlatmaya çalıştım.

Savcı söylediklerimi biraz hazmetti ve "Benden ümidi kes diyorsun yani?"

"Benden ümidini kesersen işte o zaman olmaya çalıştığım adam olamam. Bunu benden esirgeme."

"Kim olmaya çalışıyorsun?"

"Senin istediğin gibi bir adam, ama senin yolundan değil çünkü o yol bana göre değil."

"Çok da kötü bir yol sayılmazdı." dedi Savcı Nejat gülerek.

"Emir alamayacağımı şu askerlikte bir kere daha anladım. Hakkın ödenmez ama benden bunu isteme."

"Ne hakkı? Ben bir şey yapmadım. Yapamadım."

"Şuan o hapishane senin bu hapishane benim dolaşmıyorsam bu senin sayende savcım. Her şeyi geç bana evini açtın." dedim camdan dışarı bakarken.

Keşke aile sıcaklığını o yuvada bulup hayata sizlerle tutunacak kadar bana ümit oldunuz diyebilseydim.

Savcı gülümsedi ve biz Diyarbakır'a gelene kadar ordan burdan ve tabii ki Tarabyalı'dan konuştuk. Açık yüreklilikle İstanbul'da olanları, Ali'yi, en son Yusuf için ondan yardım istediğimi anlattım.

Savcı "Diyecek bir şey kalmamış." dedi kederle.

"Senin bana her zaman diyecek bir şeyin vardır savcım."

"Sedat söylesene bana, sana niye kızamıyorum ben?"

"Şeytan tüyü var bende sayın savcım." derken sırıtıyordum.

"Belli belli nerede bir manyak var kendine çekip sonra pirinç ayıklıyorsun."

"Abartıyorsunuz savcım."

"Islahevini geçtim. Sonrası bile sana yeter. Apo, Tarabyalı, Haşim, Şehmuz, Necati birde Bilal var ki, Ali'yi hiç saymıyorum onu tanımıyorum. Daha sayayım mı? Hadi bırak saymayı senin bu yaşta yer altı dünyasının patronluğunda ne işin var?"

"Pes ediyorum savcım." diyerek gülüyordum çünkü haklıydı.

Savcı beni Necati ve Ali'yle kaldığımız eve bırakıp ilk uçakla İzmir'e geçti. Ben mi? Kimseye geldiğimi haber vermemiştim. Hızla duş alıp giyindim ve yüreğimin yanına yola çıktım. İzmir'e ...

Duygu'yla annesini alışveriş yaparken seyrettim. Gidip dönerim diyordum ama iki gün kaldım İzmir'de. Geceleri kapılarında sabahladım. Keşke hep orada, onların huzurunun yakınında kalabilseydim. Zoraki döndüm Diyarbakır'a. Allahın bildiğini kuldan saklamaya gerek yok.

Haşim iyi idare ediyordu. Ne olumsuz bir şey duydum ne şikayet. Necati'yle araları düzelmişti. Necati canla başla ona yardım ediyordu, birlikte iyi bir ekip olmuşlardı.

Şehmuz'la telefonda görüştüm. Ali'yle işleri kovalıyor daha Irak'tan ne zaman döneceği belli değildi. Nazlı kendine Paris'te yeni bir hayat kurmuştu. Haberlerini Necati'den aldım. Orada bizim işleri hale yola koymuş iyiden iyiye benim diyen adamın kaldıramayacağı iş yükünü sırtımızdan almıştı. Onun adına gurur duydum.

Altı günün sonunda askere gitmek için kimseye haber vermeden çıktım evden. Telefonu ve belimde asılı iki silahı bırakmak için bizim ofise geçtim. Bizim çocuklar kapıda "Abi bizde seni arayacaktık. Misafirin var." dediler.

"Kimmiş?"

"Asker arkadaşınmış abi. Seni bekliyor senin odada."

"Tamam." dedim demesine de ben askerde kimseye yerimi yurdumu söylemiş miydim? diye düşünmedim değil.

Ofisin kapısını açtığımda koltukta başı önde oturan Yusuf'la karşılaştım. Onu karşımda görmeyi beklemiyordum.

"Yusuf?" dedim merakla. Hızla yerinden kalkıp bana bir sarıldı ki bir şey anlatmasına gerek yoktu. Gözlerinden süzülen yaşları saklamaya çalışarak sildi ve "Bundan sonra öl de öleyim." dedi.

"Kardeşin iyi mi?" diye sordum merakla. İnkar etmenin bir anlamı yoktu.

"Hem de nasıl. Artık gelecek için plan bile yapıyor. Çok teşekkür ederim. Allah ne muradın varsa versin. Bundan sonra canım, malım nem varsa senin."

"Dostluğun yeter bana Yusuf." dediğimde minnetle baktı yüzüme ve gözyaşları tercümandı söylemek istediklerine. Beraberce çıktık ofisten onu evine yolculadım otogardan. Bende yanımda küçük bir bavul, askerliğimi tamamlamaya otobüsle Şırnak'a gidiyordum.

23. Sınır Tümen Komutanlığı

Geçmiş zamanlar... Şırnak... (Şehr-i Nuh)

On iki ay sonra

Bugün iki askeri daha memleketlerine yolcu ettik. Türk bayraklarına sarılı olarak. Tümen sessiz, kimse uyumuyor, ellerinde sigaralar hala inanamıyorlar olanlara. Ölüm kokuyor her yer. Titriyor baba ocağından buraya vatan borcunu ödemeye gelip ölümün zamansızıyla yüzleşenler, bir nevi şok geçiriyorlar. Anne baba diye inim inim inleyenler, sinirden stresten kusanlar, ranzanın altına girip kendini herkesten uzaklaştırmaya çalışanlar ya da tuvalette gizli gizli gözyaşlarını akıtanlar. İlk çatışmaları çoğunun. İlk sefer hep koyar adama. İstersen on sene eğit, on sene hazırla, kar etmez. Ben ki adam öldürüp buraya gelen Sado ilk çatışmaya girdiğimde it gibi titremiştim. Hele yanımdaki askerin delik deşik olan bedeni üzerime düştüğünde ikihafta uyuyamamıştım.

Ağlıyorlar ya kızamıyordum bile, sırtlarını okşamak alışacaksın demek geliyor içimden. Sonra avutacak kelimeler bitiyor bende. Avutulacak bir tarafı yok ölümün. Alışıyor insan amabir an önce kendilerine getirmek şart oluyor. Ayakta kalmalılar. Kabullenmeli ve devam etmeliler de çok zor. Hayatlarını karartacak kadar ağır yaşadıkları.Bir gün öncesinde şakalaştıkları, umutlarını, hayallerini gelecek planlarını

anlatan arkadaşları bir gün sonra zamansız gelen ölümle yitip gidince başlıyorlar hayatın acı gerçeklerini enselerinde hissetmeye.

Şehitler ailelerine gönderildiğinde geride kalanlar komutanın cesaret yüklü konuşmasıyla gelirler kendilerine. İlk öfke kanlarını kaynatır. Sonra intikam düşer canı yanmış yüreklere. Önce vatan kelimesi çıktığında komutanın ağzından ne korku kalır ne ölümün soğuk yüzü. Kabullenip kaderi, onları belki de ölüme götüren helikoptere binip giderler vatanı korumaya. Kelle koltukta birbirlerine kenetlenerek savaşırlar aslanlar gibi.

On iki aydır fakirin bir dilim ekmeğe muhtaç olduğu, Cudi'de, Gabar'da, mayınların patlamaların eksik olmadığı askerin çatışmadan sağlam döndüğü her gün bitiminde tümenin betonunu öptüğü,halkın Şırnak yerine Şehr-i Nuh dediği şehirdeyim.

Şehr-i Nuh, Cudi ve Namaz dağlarının etekleri arasında kalan bir düzlüğe kurulmuş. Batıdan da Gabar Dağıyla cevrilmiş olan bir şehir burası. Civardaki kömür yatakları haricinde Şehr-i Nuh'ta yaşayanların en ciddi gelir kaynağı şehrin neredeyse yarısına yayılacak kadar geniş sınırları olan benimde bağlı bulunduğum komutanlıktaki askerlerin yaptığı alışverişler.

Bunun yanı sıra Şırnak'a bağlı olan yollar boyunca terkedilmiş tır ve kamyonlar görünüyor. İlginç bir görüntü aslında. Mardin'den itibaren her on kilometlede bir neredeyse jandarma kontrolü var. Şırnak, Cizre'ye göre ufak bir yer. Bir tane caddesi var ve herhangi bir trafik ışığı bulunmuyor. On dakikalık bir yürüyüşle bütün şehri gezebiliyorsun. Bunları on iki ayda değil bir günde öğrendim. Askerlik yapıyor sayılmam aslında. Göreve çıkmadığım sürece bizimkilerin biri geliyor biri gidiyor. Her hafta dışardayım. Özlem Et Lokantası diye bir yer var. Buranın isim yapmış, temiz yemek yenecek bir yeri. Necati geldiği zamanlarda mutfağına girip yemek yaptığı bile oluyor. Tarabyalı bir kere ancak gelebildi. Hastalığı ilerlemiş. Yataktan kalkamaz olmuş. Ben gidip gördüm. Kabuğunda kurumuş adam. Şehmuz ayarladı hatta bana kendi çapında sürpriz bile yaptı da öyle öğrendim Tarabyalı'ya gideceğimi.

Askerliğim Şırnak'a düşünce Şehmuz bir sevindi bir sevindi. Niye sevindiğini sonradan anladım. Şehmuz, Irak'ta ben Şırnak. Irak, Şırnak'a komşu daha ne olsun. Şırnak'ta kaldığım sürece, Ali yanında kuyruk, geldi gitti Şehmuz gönlünce. Hadi gelip gitmesini bırak koskoca komutanı aldı kafa kola. Ben ne zaman istesem dışardayını. Komutanınbu yağız topraklarda halktan gelecek her türlü yardıma ihtiyacı var. Şehmuz'da hakikatı saklamaya gerek yok halktan bir adam. Sevdirdi kendini. Biliyorum gönülden yaptı her yardımı. Ben bahane. Enteresan olan askere karşı bir zaafı vardı da çözemedim ben o yönünü yıllardır. Geçmişinde uzunca bir askerlik macerası olduğu kesin. Onca bilgiyi bana nasıl öğretecek başka türlü.

Az uğraşmamış komutanı ikna edene kadar. İlk benim haberim olmadı. Komutan tedbirli, terslemiş Şehmuz'u. Şehmuz delinin teki dönmüş Irak'a on beş günde teröristlerin inlerini mağaralarını öğrenip bir de harita yapmış, koymuş komutanın önüne. Komutan haritaların doğru bilgi olduğunu anlayınca gözleri faltaşı gibi açılmış. Bakmış Şehmuz'un ne Irak'ta ne Şırnak civarında bilmediği delik yok, yakınında tutmaya karar vermiş.Tabii dünya hali...Al gülüm ver gülüm. Komutanın güvenini sağladıktan sonra bahsetmiş benden.

Bir cuma günü öğle saatlerinde komutanın postası çağırdı beni yanına. Muzip bir ifade vardı tertipte. Severdim ben buradaki askerleri. Kimsenin kendi bünyesindeki pisliği çıkarmasına fırsat kalmıyordu. Belki de ölüm hepimizin içine nur indirmişti diyebiliriz. Ortak nokta tek yürek, önce vatan diyorduk.

"Hayırdır Fiko!" dedim.

"Komutanın emri var bu tepsiyi orduevinin terasına götürecekmişsin."

"Niye ben lan! Garson erlere ne oldu? Ulan kazara beni dağa çıkarmazsa, üzerine birde garson olursam yemin olsun seni çiğnerim sakız gibi."

"Yok lan sen götür. Halen görevlerde en gözde asker sensin. Senden manyağını nereden bulacak bizim yüzbaşı."

"Yeni gelen yüzbaşıdan haber var mı?" diye sordum çünkü gelecek olan yüzbaşıya yanımda bizim asteklerden Bülent'le birlikte ben rehberlik edecektim.

"Daha tümene teşrif etmedi." dedi sırıtarak. "Hadi hayırlısı." diyerek tepsiyi aldım elinden.

"Hadi sen şu tepsiyi götürde gel. Sigara içek." dedi bizim tertip. Üzeri kapalı olan tepsiyi araladım. Ne götüreceğimi bileyim sakata gelmiyim diye. Tepsinin içindeki otuzbeşlik rakıyla dilimlenmiş kavun ve peyniri görünce "Bu ne lan!" dedim haliyle.

"Ne bileyim tertip. Komutan hazırlat bunları götürsün Sedat dedi."

"İyi bakalım." dedim memnuniyetsizce başladım yürümeye.

Patikadan aheste aheste tepsi elimde ordu evine doğru yürürken beni görenler şaşırıyordu. Nerede görülmüş Sedat'ın tepsi taşıdığı. Tankı sırtlasam bu kadar şaşırmazlardı. Emir demiri keser ben napayım. Neyse nöbetçi askere başımla selam verip girdim orduevine, bana tertibin söylediği gibi çıktım terasa. Arkası dönük iki kişi Cudi dağını almış karşılarına önlerinde yeni bitmiş bir otuzbeşlik karşıdan görünen yoğun patlamaları seyrediyorlardı. Bu asker kısmı harbi manyaktı. Patlama seyretmek ne lan? Ben tepsiyi bırakıp çıkma meraklısı komutana tam selam vereceğim diğer sandalyeye kurulmuş Şehmuz'u görünce bırak selamı şaşkınlıktan "Şehmuz!" deyivermişim.

"Abi hoşgeldin." dedi alayla hayvan. Sanki benim ofise girmişim. Elimde tepsi kalmışım öyle iki arada bir derede.

Komutan "Asker selamın sabahın yok mu senin?" dedi pişkin pişkin gülerek. Tabii bunun üzerine gözüm Şehmuz'da "Sedat Kara, Diyarbakır emredin komutanım!" diye tekmil veriyordum.

Komutan "Rahat asker." dedi ve Şehmuz'un karşısındaki sandalyeyi göstererek "Otur bakalım Sedat. Sende ki cevheri gördük te bu kadarını beklemiyorduk. Şehmuz anlattı seni bana. Bir de aşçıyım demişsin ya ona gerçekten güldüm." dediğinde ben halen ayaktaydım.

Acaba Şehmuz'u bu terastan atsam kaç kemiği kırılır? diye düşünüyordum ki komutan "Otur asker!" diye bağırdığında ancak oturdum. Gözüm karşı dağda küçük balonları andıran toz bulutu patlamalarda. Patlamalar kulak rahatsız edecek seviyede olmasa bile sinir bozucuydu.

Oturduğumuz yerden tümenin etrafını kuşatan M48A2 tanklarının yoğun ateş seslerini duymaya biz alışıktıkta Şehmuz sanki şarkı dinliyor canına yandığım. Sadece tanklar olsa iyi helikopter pistlerindenkalkan savaş helikopteri olan kara şahinleri görmek bile Şehmuz'un kılını kıpırdatmamıştı.

Komutan "Sedat yarın misafirimize şehrimizi bir gezdiriver." dediğinde bu bir emirdi.

"Emredersiniz komutanım." dedim mecburen.

Şehmuz "Komutanım. Sedat yarın izniniz olursa bir İstanbul'a gidip gelse." dediğinde ben ağzım açık bakakaldım cesaretine.

Komutan "Hayırdır?" diye sordu.

"Bir büyüğümüz ölüm döşeğinde. Gözleri kapanmadan Sedat'ı görmek ister."

"Olur pazar günü saat beşe kadar izin ama askerim sana emanet Şehmuz." Dedi bana bakarken:

"Emriniz başım gözüm üzerine komutanım." diyen Şehmuz'dan başkası değildi. O gün ben, Şehmuz ve Komutanla bildiğin rakı içtim.

"Komutanım..." diye itiraz etmeye çalıştım ama iki otuz beşliği bitiren bendim. Özlemişim diyecek bir şey yok.

Akşam Şehmuz otelde bekleyen bizim çocukları çağırdı.O kadar eminmiş yani izni koparacağından. İlk otele uğradık, iyi bir temizlenip giyindim. Yola çıkmak için gece saat onu buldu. Tabii bende sabır bu kadar. "Konuş Şehmuz!" dedim. Anlattı tabii komutanı nasıl kafa kola aldığını. En son konu Tarabyalı'ya geldi.

"Seninle nasıl iletişime geçti?"

"Adam göndermiş."

"Irak'a mı?" diye şaşkınca sordum.

"Evet abi nereye olacak? Adamıyla birlikte döndük İstanbul'a. Tarabyalının bir nefesi kalmış. Sedat'ı görücem diye tutturdu. Seni görmek için komutanına ayar vermiş ama kabul görmemiş. Ben girdim devreye. Nasıl olur nasıl eder diye, ayarladık işte." diye sustu.

"Gidelim bakalım." dedim sadece. Kafa bir dünya, çoktandır rakı girmemiş ağzıma. Kapattım gözlerimi. Yol uzun.

Aşk için yaşarsın...

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

Yeni bir dünyaya uyanmış, halen gerçekliğine inanamıyordum. Her gecem, her sabahım, her dakikam anlatılamazdı. Duygu benimdi ya benim olmuştu ya etrafında dolanan bal arısı gibiydim. İçim içime sığmazken onunla bile onsuz gibiydim. Ne geceler yetiyordu ne sabahlar. Ne gece bitsin istiyordum. Ne gündüz son bulsun.

Tabii onu ailem dediğim insanlarla paylaşmak bir o kadar zor oluyordu. Trabzon dönüşü Duygu'nun ne inadı bitti ne Kadıköy'deki evin kalabalığı. Gelen gitmek bilmiyor. Kapının zili hiç susmuyor. Ben zaten Duygu'nun etrafından saniye ayrılmıyorum. Yani ayıkla pirincin taşını. Gel gidelim diyorum Beykoz'a, tuttu inadı. Tam dilinin ucuna gelen bir şeyi söyleyecek vazgeçiyor.

"Saklama bak öğrenirde altından bir çapan oğlu çıkarsa karışmam." diyorum.

"Ay bebişim ne alakası var. Sıkılırım ben Beykoz'da hem Selma'ya ayıp." deyip kaçıyor yanımdan. Bana ayıp değil dibine yandığım dünyada. Bir sabahın altısında onu tam kucakladım ahali uyanmadan Beykoz'a kaçırayım dedim benim hatun kucağımda ayakkabımı giyerken gözlerini açtı.

"Sedat napıyorsun?" dedi, kaçırıldığını haliyle anladı.

"Hiç birlikte kahvaltı ederiz." dedim konudan saparak.

"Saat kaç?" dedi ama kaşlar havada.

"Tam kahvaltı zamanı." dedim ayakkabıları giyip kapıyı açarken.

"Ya gecelik üzerimde. Ay sen ne ara eşofman giydirdin Sedat ya! Üstüm Nişantaşı altım Şişli. Hem.. hem sen kahvaltı etmezsin ki. Bari delikanlı gibi kaçırıyorum seni desene ya. Hem kalalım işte burada geleli zaten kaç gün oldu." dedi taramalı gibi. Bende sinir tavan. Gerisin geri çıkardım ayakkabıyı, geçtim odaya, koydum benim hatunu bir hışımla yatağa. Üzerini örtmeyi ihmal etmedim. Sinirle soyundum girdim yanına. Aldım koynuma kapattım gözlerimi. Duygu kıkır kıkır gülüyor.

"Duygu!" dedim gülüşüyle içime doğan güneşi ona çaktırmadan sinirli bir sesle.

"Bebişim bebişim ben seni yemişim." diye üzerime bir çıkışı var bende yelkenler çoktan okyanusun dibini boylamış. Ona hayır demek ne mümkün. Bir nevi onu kaçıramayışımın özrünü diledi benim canom. Bağırsam bağıramam, kızsam kızamam.

Saat dokuz gibi Selma kahvaltıyı hazırlamış, öküz Ali ve saz arkadaşı Bekir içerde bizi bekliyorlardı. Beklesin hayvanlar. Lan kasten yapıyorlardı diyeceğim de haksızlık etmek olur. Onlar benim canımdı. Duygu onların canı. Zaten belli etmiyordum. Etsem bir türlü etmesem bin türlü de onlar bekleye dursun ben halen Beykoz için Duygu'lu ikna etme çabasındaydım.

"Duygum ömrümü yedin. Yurt dışına taşınmayacaksın ki Beykoz kaç saat. Burası küçük geleni gideni bitmiyor. Doyamıyorum sana." dedim kollarımdan çıkmaya çalışan hatunuma.

"Sedat sonra konuşalım ayıp ama ya. Bırak hadi! Ali'mi Bekir'i geçtim Selma'ya ayıp."

"Lan ne ayıbı. Onlara ayıp yokta bize mi var?"

"Off bebişim ya."

"Senin o bebişim diyen ağzını..." dememle güzel dudaklarını bulmam bir oldu. Aheste aheste tadını ala ala öptüm canomu. Huzurdu dudakları, cennetti teni. Onun kıyısında bulmuştum hayatı. Duygu öpüşümle iyice gevşemiş kıvrım kıvrım beni kendine bastırırken sırıttım tabii. Bir o kadar kolaydı bana kanması.

"Sedat o gamzeler niye ortada?" diyen sesle geldim kendime.

"Isır diye bebişim."

"Ay beni taklit etmesene ya."

"Sen beni taklit et... Sevişiriz o zaman." diyerek boynuna kayan teninde santim santim gezen dudaklarımın keyfine diyecek yoktu.

"Olmaz ama ya! Ayıp... " dedi o da bırakmak istemediğini belli ederce. Ellerim cennetime yol almış aşkın zevki bulmuş haline bürünmüş ilerlerken Ali'nin "Abi öldük açlıktan!" diye böğüren sesiyle Duygu "Sedat kalk ya!" diye soluduğunda gözlerimiz birleşti.

Sinirle "Kalk Duygu kalk! Topluca ağzıma sıçtınız." dedim ve hızlıca kalktım. Duygu suçlu gibi apar topar üzerini toparladı ve bana çatmaya çalıştığı kaşlarıyla bir bakış atıp dışarı çıktı.

Duygu "Ali'm niye böğürüyorsun. Gece sabah olmadı ki bir türlü. Uyanamadım işte." dedi demesinede üç beş saniyenin ardından kahkahalar duyuldu. Safım ya! Duş alıp içeri geçmem yarım saati bulduğunda baktım bizim kabile hala kahvaltı masasının keyfini sürmekte. Hepsinin yüzü gülüyor ya içim şenlendi de belli etmedim.

Tabii dalga geçmeler başladı.

"Maşallah iyileştin sen abi!" diyen Ali'yi "Taş taş!" diye takip eden Bekir'di. Selma "Şeytan kulağına kırk bir kere maşallah. Ben bugün Hacer Ana'nın kan yapan ilik çorbasından bir yapayım da iç abi sen! Kuvvetin daim olsun." diye maharetli maharetli konuşurken Duygu bana yine hüzünle bakıyordu.

Masaya oturduğumda iç çekerek "Dinlenmesi lazım." dedi ve o anda benim kafada bir ampul yandı. Olabilir miydi? Kaan geldi aklıma ve onun karavanı. Kafamda ölçtüm biçtim. Tamam dedim ve

masadan kalkıp balkona geçtim. Kaan'a istediğim karavanın modelini verdim ve akşama hazır olmasını söyledim. Kaan "Abi ya hazır olmazsa, belki ellerinde yoktur."

"Duyamadım Kaan ne dedin?" diye sordum kasten.

"Abi... ben bişi demedim. Karavan dedim. Hani o model...Yani ben bir şekilde bulurum dedim abi. Duymadın mı?"

"Ha duydum şimdi." diyerek içeri girdiğimde yerine yeni yeni gelen keyfim bizimkilerin devam eden iyi dileklerini duymamla yok oldu. Sinirle "Yeter lan! Bir mevlüt okumadığınız kaldı. İyim ben geldi geçti." diye çıkıştım ya Duygu "Sedat ya bağırmasana. Kötü bir şey mi dedik?" diye atar yaptı. Gelde aşık olduğun kadının yanında çizgini koru...Nerdee?

"Bişi demedim ki, iyiyim diyorum." dedim en yelek sesimle. Kazağı kim bulmuş ben kaybedeyim.

"Hımm." dedi aynı benim gibi canom.

Ses etmeden ama Ali ve Bekir'e öldürürcesine bakarak masaya oturdum. Yiğidi öldür hakkını yeme Selma gerçekten yemek konusunda usta aşçılara taş çıkaracak kadar maharetliydi. Kahvaltı sofrasında kuzu çevirme eksikti abartmıyorum. Selma'ya "Eline sağlık Selma. Masada bir kuş sütü eksik." dedim ortam yumuşasın. Sonuçta kızın suçu yok. Bizim develerin hayvanlığı.

Selma "Afiyet olsun abi. Akşama istediğiniz bir yemek var mı?" diye sordu ya derin bir nefes aldım. Yine yalnız kalamayacaktık Duygu'yla belli olmuştu. Sabır ulan ya sabır! Ben daha bir şey söylemeden Ali sanki beş yıldızlı otelin lokantasına gelecek gibi "Yaşadık. Valla ben patlıcan oturtmaya bayılırım. Yanında pilav, bir decacık oldumu tadından yenmez." dediğinde Bekir "Tatlıyı unuttun da!" diye araya girdiğinde Duygu "Pes!" dedi.

Ben mi? Kendi derdime düşmüş Duygu'yu nasıl bu evden çıkaracağımı düşünüyordum. Onları istemediğimden değil. Aşktan...

Kızlar sofrayı kaldırırken Ali ve Bekir benden yediler azarı. Baktım gidecek gibi değiller "Bekir saat kaç?" diye sordum. "On tertip." diye geldi cevap.

"Eğitimler ne alemde bugün senin önemli bir görüşmen yok muydu?" diye sordum kaşımı havaya kaldırarak.

"Saat vermedim bekliyorlar." dedi rahatça.

Ali'ye dönüp "Ali bey sizin şirkette işler nasıl. Bu saatte işe giden yönetim kurulu başkanı mı olurmuş?" dedim de bizim pişkin Ali'de cevap tükenmez kalem gibi.

"Abi bizim gibi büyük şirketlerde yönetim kurulu başkanı holding binasının yolunu bile bilmiyor." dediğinde ben ayaklanmış "Ulan siz iyice gevşediniz ha! Birde bana dinlen abi biz varız diyip duruyorsunuz!" diye bağırmamla Duygu ve Selma mutfaktan jet hızıyla içeri girdiler.

Bir bana bir bizim develere bakıyorlar. "Abi senin kafa güzel mi? Diyorum sana ilaçlarla rakı içme diye dinlemiyorsun." diyen Ali'ye doğru yürürken Duygu'nun "Sedat vurma Alim'e." demesiyle durdum.

Bekir "Sedat bir şey varda bize mi söylemiyorsun sen?" diye doğru bir soru sordu. Vardı yalan yok. Ben tam anlamıyla buldumcuk olmuştum. Duygu'suz kalmak benim ayarlarımı bozuyordu. Canom yanımdaydı gözümün içine bakıyordu ama bana yetmiyordu. Bekir ve Ali'ye saldıracağıma buna bir çözüm üretmek adına "Yürü Duygu!" dedim sinirle. Duygu tıpış tıpış arkamdan girdi odaya. "Giyin." dedim sertçe. Kuzu gibi baktı yüzüme ve dolabını açıp kot ve tişörtünü giymeye başladı. Bende hızlıca giyindim çünkü Duygu'nun suskun hali pek uzun sürmezdi.

Salona çıktığımızda evde kimsenin olmayışını beklemiyordum. Pişmanlık sardı aklımı doğal olarak. Duygu ağlayacak gibi "Sedat bak eğer küstülerse..."

"Kime küsüyorlar lan!" diye bir kükredim ki Duygu yerinde sıçradı. Tabii gerisin geriye "Ya... ya sen niye bağırıyorsun! İyice tu-

haflaştın. Ne istiyorsun anlamıyorum ki. Niye bu ara herkese kötü davranıyorsun. Ben... ben Selma'ya gidiyorum. Sende bir kendine mi gelirsin. Fabrika ayarlarına mı dönersin..." dediğinde burnunun ucundaydım. Onu belinden kavrarken, en manyak sesimle "Fabrika ayarlarıma dönmemi ister misin?" diye sordum.

Duygu gözlerini kısıp "Hayır ama..." dediğinde dudakları dudaklarımda ezilmişti. Sıcak bir o kadar kışkırtıcı... "Hadi çıkalım." dedim nefesim yetmez olduğunda.

"Tamam ama bir Selma'ya uğrasam? Onlar şimdi kulisi kurmuştur. Gideyimde bir içleri ferahlasın. Hoş senin gitmen lazım, günah keçisi hep ben olurum zaten."

"Bir kaç gün ortalarda olmayacağını da belirt." dedim yine kendimden taviz vermeden.

"Sedat ya! Hani Beykoz yakındı. Niye ortalarda olmuyorum ben?"

"Sedat! Sedat! Ömrümü yedin! Kadın git hadi!"

"Her yerini yerim ben senin." diye kıkırdadı hatun ve kapıyı çekip çıktı. Sırıtan yüzümün yansıması vurdu karşımda duvarda asılı aynaya. Ben ne çok güler olmuştum. Ben ne çok mutluydum. Telefonu cebimden çıkarıp Bekir'i aradım. Açıldı da "Bekir nerdesin?" sorusuna "Bilmem nerede olmamızı isterdiniz Sado Bey." diye soruya soruyla karşılık geldi. Kapris yapacak yediği azarın getirisi belli, ama bende taviz yok.

"Bekir!"

"Tamam uşağım söyle!" dedi gülerek.

"Bir kaç gün buralarda olmayacağım."

"Hayırdır?"

"Duygu'yu alıp..." diye başladığım cümleyi bitiremedim. Bekir, "Bak ben sana demiştim. Duygu'yla yalnız kalmak istiyorlar diye Selma. Sakalım yokki dinleyesin. İddayı ben kazandım. Ne istersem olacak." diye coşkulu bir sesle yanındaki Selma'ya bağırırken beni telefonun diğer ucunda unuttu.

O sırada kapı çaldı. "Ulan Bekir! Sen Ali'yle fazla beraber takılmaya başladın bu aralar. Kapat lan!" dedim ve bir şey demesini beklemeden kapattım. Kapıyı açtığımda karşımda beş karış suratıyla Duygu duruyordu. Ağladı ağlayacak.

"Bekir'ler yok arıyorum biriyle konuşuyor. Selma'yı aradım açmıyor." dedi. "Benimle konuşuyordu. Selma yanında, büyük ihtimal telefonunu evde unutmuştur o Laz kafalı Bekir'in aşık karısı."

"Kızgın değiller mi?"

"Onlar bize kızabilirler mi Duygu?"

"Ama kırılabilirler."

"Hayır kırılamazlar. Hadi giy ayakkabını çıkalım."

"Nereye Sedat ya!"

"Duygu yeminle bak bu sefer seni sırtıma atar götürürüm ve bir daha ömrün boyunca buraya adım atamazsın." dediğimde Duygu oflaya puflaya ayakkabısını giyiyordu.

"Hep tehdit hep tehdit." dedi ve söylene söylene asansöre binmek yerine merdivenlere yöneldiğinde ben tam bağırıcam pat diye Duygu'nun yan komşusu meraklı Gül Abla daire kapısını açtı ve "Günaydın...Sabah şerifleriniz hayır olsun. Ay Duygu asansör mü bozuk yine..." diye nefes almadan konuşmaya başladı. Duygu'nun dediği doğruydu galiba, biz kapıyı açar açmaz kadının evinde alarm çalmaya başlıyordu ki hemen kapıda bitiyordu.

"Yok Gül Abla biraz hareket olsun diye merdivenlerden ineyim dedim." dedi Duygu. Gül Ablanın gözler benimle Duygu arasında gidip geliyor.

"Sedat Bey nasılsınız? Daha iyisinizdir inşallah."

"Ölmedik iyiz şükür." dedim Duygu'ya bakıp. Gül Abla bir şey diyecekti ki Duygu "Hadi Sedat geç kalıyoruz." diyerek Gül Abla'ya el salladı ve patır patır merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Bende peşinden tabii.

Apartman kapısından çıkmamızla Levent'in yanımıza gelmesi bir oldu.

"Abi günaydın. Bekir ve Ali de çıktı hayırdır bir olay yok değil mi?"

"Yok Levent yok! Ben Beykoz'a geçiyorum. Sizde ayrılın şimdilik. Bekir'le irtibatta ol. Selma'yı boş bırakmayın." dedim ve arabaya geçerken Levent peşimize iki araba takmayı ihmal etmedi. Duygu çoktan oturmuş arabanın içine kollarını göğsünde birleştirip sinirle dışarıyı seyretmeye başlamıştı bile. Geçtim direksiyona "Kahvaltı edemedin konuşmaktan. Sana kürk böreği ısmarlayayım mı?" diye sordum. Bana doğru dönmemek için direnerek "Ben tokum." dedi burnu havada.

"Gidene kadar yer açılır midende bence."

"İstemiyorum. Eve gidelim."

"Duygu! Dürüst ol!" dedim demesine de dilimi eşek arısı soksun.

Duygu'nun içine şeytan girmiş gibi bana dönüp "Sen bana ne kadar dürüstsün?" diye sertçe sorduğunda bir iki saniye kendime gelemedim.

"Sana hiç yalan söylemedim."

"Yıllarca beni kendinden mahrum ettin! O da yetmedi. Tam rahatlıyacağız bilinmez bir asabiyet. Söyle bakalım bebişim ne kadar dürüstsün?"

"Hepsi senin suçun!" dedim gözüm yolda gayet ciddi bir tavırla.

Duygu suçlama barındıran bu cevabı beklemiyordu. Hayret dolu bir bakışla "An..anlamadım?" diye sordu.

"Seni kendimden mahrum ettim. Dürüst değilim haklısın. Ama asabiyetimin tek suçlusu sensin."

"Neden ama?"

"Bu sorunun cevabını daha sonra vereceğim. Şimdi yorgunum ve kürk böreği yemiyorsan eve gidip senin koynunda uyumak istiyorum."

"Of! Yiyorum tamam açım aç." dedi sinirle ve tekrar kollarını birleştirip kafasını cama döndü. Ben kapris yapıyor, sırf eve geç gi-

delim diye börekçiye gidelim dediğini düşünürken benim hatun iki porsiyon kürk böreğini soluksuz midesine indirdiğinde hayretle ona bakıyordum.

Ağzında iki parça börek "Buraya hep gelelim!" diyerek çayını yudumlarken "Eve gidip yayılmak farz oldu." diye şirin şirin sırıttı. Ben hayran hayran onu seyrederken dudaklarına bulaşmış pudra şekerini kıskanıyordum. Ey aşk ne boktan bir şey... Maymuna döndüm lan!

Eve geldik ettik Duygu gerçekten yayıla yayıla bana sarılıp uyudu. Öyle derin derin uyudu ki rahatsız olmasın diye nefes bile almadım.

Saat beş civarı Kaan'ı aramak için odadan çıktım.

İlk çalışta açıldı telefon "Hallettim abi. Bir saate Beykoz'daki evin önüne çekmiş olurum."

"Eyvallah Kaan. İstediğim gibi mi?"

"Evet abi. Kurşun geçirmez. Şanslıyız. Bir Suudi prensin sıkılıp burada birine bıraktığı bir makineymiş bu."

"Makine ne lan?"

"Abi buna karavan demek haksızlık olur, görünce anlarsın."

"Göreceğiz." dedim ve telefonu kapatıp mutfağa geçtim. Karnım acıkmıştı ve Duygu onca böreğe rağmen bir şeyler yemek isteyebilirdi. Kulağıma telefonun kulaklığını takıp olmayacağım günlerde yarım kalan işleri halletmeleri için aklımdaki kişileri aramaya başladım. Önce Müjde...

İlk çalışta açıldı telefon her zamanki gibi.

"Abi iyi akşamlar."

"Nasılsın Müjde?"

"İyiyim abi şirketteyim."

"Her şey yolunda mı?"

"Bir kaç iş görüşmem vardı. Verdiğin dosyalarla ilgili." dedi ya bana gelenler geldi.

"Lan senin ne işin var o heriflerle. Ben sana birebir görüşme mi yap dedim!" diye bağırırken elimde bıçak soğanları kıyım kıyım kıyıyordum.

"Abi adamları tanımadan nasıl rapor çıkarabilirim?"

"Kapat lan telefonu." diye Müjde'nin yüzüne telefonu kapatıp Bekir'i tuşlarken bir taraftan masayı hazırlıyordum.

Bekir "Alo?" diye telefonu açtığında ben tepemde toplanan cinleri salmıştım bile.

"Bekir, neden Müjde yeni oluşumun raporlarını bire bir görüşmelerle süslüyor çok merak ediyorum." diye konuşurken "Sedat sen tatile çıkmadın mı?" sorusunu bana sorabilecek tek kişinin Bekir olduğunu söylememe gerek yok.

"Lan cevap ver bana. Sokturma tatiline şimdi!"

Bekir "Ya sabır! Sedat yeni oluşum derken şirketten temizlediğimiz kişilerin yerine alınacak elemanlarla Müjde görüşecek tabii kim görüşecek? Kız büyük başlarla görüşmüyor ki. Yeni oluşum için çalışacağımız büyük başların adamlarıyla görüşüyor. Muhasebeciler, halkla ilişkiler, reklamcılar." diye yaptığı açıklama gayet makuldu.

"Lan manyağa çevirdiniz lan beni. Niye bu kız böyle açıklamıyor."

"Açıklamasına fırsat vermediğine eminim." dedi Bekir bilmiş bilmiş.

"Kapat lan telefonu." dedim sırıtarak.

"Sedat hazır açmışken. Toplantıya daha var ama tatili fazla uzatma işimiz uzun. Aradığım günün ertesi burada olman gerek."

"Üç günden önce arama o zaman tertip."

"Lan aşık adamın halide başka oluyormuş." dedi Bekir alayla.

"Ben aşık bir Laz ile senelerimi geçirdim Bekir."

"Tamam kapatıyorum." dedi Bekir kahkahayla.

"İşine gelmedi mi Allahın Lazı!" diyerek telefonu kapatmıştım. Keyfim yerine gelmişti.

Ne kadar telefonla konuştum bilmiyorum ama kulaklığı kulağımdan çıkardığımda mutfaktaki masa hazırdı.

O sırada kapının ağzında beni sırıtarak seyreden Duygu'yla göz göze geldim. "Sedat misafir mi gelecek?" diye sorarken çoktan beni sarmış yüzünü boynuma gömmüştü ya, aklımdan her şey silindi sadece o ve ben...

"Akşam oldu canom. Acıkmadın mı?" derken saçlarını kokluyordum. Lan ben bu kokuyla hayat buluyordum.

Duygu'nun dudakları boynumda dolanmaya başladığında hiç aklımda olmayan şeyler için çoktan kışkırtılmıştım. Onu belinden tutup tezgahın üzerine oturtmam bir oldu. Ağzının içinde dolanıp onu sömürürken dudaklarından kopmam nefes alamadığımdandı. Duygu istemem yan cebime koy hesabı belime bacaklarını dolamıştı. Beni hissetmeye uğraştığını anladığım an her şey aklımdan uçup gitti. Benim olmalıydı binlerce kez, ömrüm boyunca bu anda takılı kalmalıydım. Delirmek üzereydim ve aklım şuursuzlaşmış boynundan göğüslerine yol alan dudaklarım "Senin iç çamaşırın nerede?" diye bahanesini bulmuş kendine yol açıyordu. Tişörte sıkışıp kalan göğsü beni kor ateşlerde yakarken tişörtün ince askısını aşağı indirmiştim bile. Duygu "Sedat mutfaktayız ama ya!" diye nefesi hızlanmış göğüslerini dudaklarıma bastırırken "Gerçekten mi?" diye sorduğum soruyu anlamadığına eminim çünkü ağzım doluydu.

Kıvrım kıvrım her yerimi avuçlayıp benim olmayı çabuklaştırmaya çalışırken "Beni kandırmasana ya açım ama ben!" diye ellerini tezgaha dayayıp kendini kaldırıp şortunu çıkarmama yardım etmesi ayrı bir dünyaydı. Naz kadınlığın şanındandır diye bir cümle yoksa bile artık var. O güzel bacaklarından sıyrılan iç çamaşırı ve şortu yerde yerini alırken sıranın altımdaki eşofmana gelmesi uzun sürmedi.

Duygu "Hadi çabuk çıkar! Açım zaten." dedi ya bir iki saniye bende düğme kapandı. Birde kadınlara romantik derler. Kendimi tezgaha yaklaştırıp onu kendime çekerken bir o kadar vahşileşmiştim. "Yapmayalım istersen!" dedim dişlerim sıkılı, avını yakalamış avcı misali.

"Çok istiyorum ama." diye sıcaklığını bana yaklaştırıp içine girmemi sağlarken inlemesi bir oldu. Ben mi? Kavrul kavrulabildiğin kadar... Usul gelgitlerime eklediğim öpüşlerim dakikalar sonunda onu kucaklamamla son buldu. Hangi ara mutfağın yerinde Duygu üzerimde deli gibi kendini bana veriyordu ben ben değildim. "Sedat..." diye nefes nefese üzerime uzandığında Duygu'nun hareketleri yavaşlamıştı. Ben hala onun olma heveslisi "Yoruldun mu?" diye sordum ondan kopmadan. "Hayır ama açım." dedi kıkırdayarak.

"Ben sana doymadım ama." diyerek onu altıma almam bir oldu. Duygu "Senin olmayı seviyorum" diyerek dudaklarımı bulduğunda ben sıcaklığında kaybolmuş aşkımı doyasıya yaşıyordum. Nefes nefese üzerine uzandığımda kendime biraz zaman tanımıştım hareket etmek için.

"Hadi karnımızı doyuralım." diyerek onu kendimle birlikte kaldırdım. "Ay duşa girseydim." dedi Duygu bir iki saniye önceyi unutarak.

"Girelim" dedim ve onu kucakladığım gibi banyoya götürdüm. Tabii bir yarım saatimiz daha aç kalmayla geçti. Banyodan çıktığımızda o bornozun içinde ve kucağımda mutfağa geri geldik.

Duygu "Çok yoruldum Sedat ben." dedi kıkırdayarak.

"Daha napayım kucağımdan indirmiyorum canom." dedim alayla.

"Ay çok terbiyesizsin sen ya!"

"Karar ver yatak mı yemek mi?" diye sordum alayla.

Duygu masaya bakarak "Bu masaya haksızlık etmek olmaz. Yiyeceğiz artık. Ayrıca harika görünüyor. Çoktandır..." dedi ve ağzı hayretle açılıp kucağımdan kendini aşağı atarcasına indi ve "Sedat o sucuklu yumurta mı? Tanrım çorba mı yaptın?" diye sorarak masaya oturup eline kaşığı aldığında açıklama beklediği belliydi.

Ben "Baba mesleği biliyorsun." diye sırıtırken "Çok oldu yapmayalı." dedi gözümün içine bakıp masum masum bakarken.

"Hiç istemedin."

"Açıkçası aklıma geldi ama hep yoğundun. Yorgundun."

"Senin için hiç yorulmam ben bebişim." dedim sırıtarak.

"Ya taklit etmesene ya!" dediğinde ellerim masaya dayalı Duygu'nun çorba bulaşmış dudaklarına uzanıyordum. Duygu kıkır kıkır ağzımın içinde dolanırken "Hadi otur yiyelim. Çok güzel olmuş ellerine sağlık." dedi.

"Çay?" dedim sırıtarak.

"Lütfen bebişim." dedi kıkırdayarak. Tezgaha dönüp çayları koyarken Duygu "Sedat et de kızartmışsın. Her öğün et mi yenir? Serdar Amca'dan tahlillerini isteyeceğim valla. Kesin kolestrol vardır sende."

"Serdar o tahlilleri sana versin. Dile benden ne dilersen." dedim alayla ve masaya Duygu'nun tam yamacına oturdum.

Duygu sırıta sırıta "Senden isterim bende." dedi gülerek.

"Duygu hadi yemek yiyelim sonra ben seni yerim."

"Off! Tamam istemiyorum." dedi mutsuzca.

"Neyi? Beni mi?" dedim konuyu dağıtmak için.

"Hayır tahlilleri...Sen ne alaka. Seni niye istemiyim." dedi Duygu sinirlenerek.

"Senin kontrollerinin günü geliyor." dedim kederle.

Duygu ağzı dolu dolu "Bak ya olay senin tahlillerden benim kontrollere nasıl geldi anlayamadım." dedi kaşını havaya kaldırıp.

Sırıtarak "Konu hep sensin." dedim dudaklarına uzanıp.

Duygu "Ya ağzım yağlı öpmesene Sedat ya! Doydum ben ve uykum geldi hadi yayılalım. Sonra toplarım ben mutfağı." diye elimi tutup kaldırdı ve "Kucak!" dedi şirin şirin. Onu kucaklarken "İyi alıştın sen bu kucak olayına." dedim mutlulukla.

"Beni bu hale getiren utansın bebişim." dedi ve boynuma kollarını dolayıp "Gidelim." dedi.

Ferdi söylüyor... Derman yok dizlerimde

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

Duygu'nun uykuya dalması tabii ki bir iki saati buldu. Beni kandırdı diyeceğim ama ben kanmaya dünden razı, onda kayboldum doğal olarak. O beni sarıp sarmalayıp uykuya daldığında yanından kalkmam bir o kadar zor oldu. Usulca süzülüp mutfağa indim. İnmez olaydım. Ne ara bu kadar dağılmıştı. Toplamaya kalksam Duygu çıkan gürültüye uyanır. Masanın üzerinde duran telefonu elime alıp gecenin bir yarısı demeden Ali'yi aradım. Uyumaz gecenin prensi biliyorum. İlk çalışta açıldı tabii.

"Abi iyi misin? Geliyorum. Neredesin?"

"Beykoz'dayım. Gelme lan ne gelmesi! Yarın evi bir temizlet. Mutfak boğaza kadar."

"Abi bunun için mi aradın yani?"

"He Ali bunun için aradım nolmuş?"

"Abi valla bu Duygu sende ayrı bir sinir yaptı. Bırak abi sen Duygu'yu yeminle iyi gelmiyor sana."

"Ulan Ali! Ulan Ali ben şimdi sana bir iyi gelicem ki sorma."

"Tamam abi ben temizletirim evi. Sen merak etme." diye söylenirken arkadan bir kadın sesi "Ali hadi!" dediğinde "Lan sen yine neredesin?" diye bağırmamla Ali "Alo! Abi! Sesin gitti! Alo! Aloooo!"

diye telefonun kapanması bir oldu. Sırıttım ne diyim. Uslanmayacaktı bu hergele. Eksikti Ali. Ben tamamlayamazdım eksikliğini. Ana şefkati arıyordu her koynuna girdiği kadının teninde. Bulamayacaktı da bunu ona söylesen anlamazdı. Bir kadına tutulacak ve ancak tamamlanacaktı.

Karavanı kontrol etmeye bizim evin bahçesinin dışına çıkarken bizim çocukların yanıma gelmesi bir oldu. Yola çıktığımda parlak siyah,devasa bıyuttaki, Kaan'ın makine tabirine uyan karavanı gördüğümde şaka olduğunu sandım. Bizim çocukların hepsi dizilmişler karavanın önüne içini merak ettikleri bir o kadar belli. Merak etmekte haklılar ben bile görünce gözlerime inanamadım. Buna karavan demek haksızlıktı o kadar yani.

"İçine girmediniz mi?" diye sordum birazda eğlence olsun diye.

"Yok abi. Kaan bıraktı bir şey söylemeden gitti." dedi Kenan.

"Anahtarlar kimde?"

"Bende abi." dedi Mustafa ve bana uzattı. Karavan demeye dilim varmayan makinanın sağ yanındaki kapıyı açtığımda otomatik bir merdivenin aşağı sarkması bir oldu. Led ışıklar içeriye doğru aydınlanırken arkamda biriken kalabalık beş kişiyi geçmişti. Dönmemle hepsi sağa sola kaçışırken "Gelin lan meraklı Melahatler." dediğimde adımımı atmadan arkamda sıraya girmişlerdi bile. Merdivenlerden çıktığımda kral koltuğu heybetinde şoför koltuğunu görmem bir oldu. Benim cüsse bile koltukta kaybolur o kadar. Koltuğun sırtından başlayan mutfak tezgahına gözüm kaydığında gözlerime inanamadım. Ocağı, ızgarası bulaşık makinesi ve çift lavabosuyla benim diyen lüks mutfakları aratmıyordu. Dolapları karıştırıp buzdolabını ve sağındaki dolabı açtığımda Kaan'ın iyi iş çıkardığını anlamam zor olmadı. Dolap tıka basa her çeşit yiyecekle doluydu. Tabii rakı baş rolde...

Sola baktığımda geniş üçlü koltuk ortada duran sabit sehba ile bir evin salon genişliğini aratmayan konforla arkamdabeni takip eden çocuklara dönüp "Ev gibi." dedim. Mustafa "Böyle evim ol-

sun milyon borcum olsun abi. Böyle karavan mı olur." dedi hayretle dolu bir hayranlıkla.

"Benim ev bile bunun yanından geçemez. Abi süper bu ya." derken ben arka tarafa doğru yürüyordum. Küçük koridorun sonundaki kapıyı açtığımda bizim yatak odasını aratmayan çift kişilik yatağı görünce "Yok artık!" demekten kendimi alamadım. Yatağın baş tarafında kocaman dışarıya bakan siyah cam gerçekten muhteşemdi. O sırada çocuklar kapıdan başlarını uzattıklarında "Oha!" demelerine kızamadım. Neyine kızayım haklı çocuklar. Benim bakışımla "Biz artık inelim." diyen Kenan'la beş kişi hızlı hızlı karavandan indiler. En son yatak odasında bulunan dar kapıyı araladığımda klozetli küçük bir banyoyla karşılaştım. Sanırım karavanın en sevmediğim yanı burası oldu. Duygu'yla sığmamız zor olsa da imkansız değildi. Karavandan indiğimde "Ben bir saate yola çıkacağım. Sizde dağılın artık." dediğimde Kenan "Abi biz gelmiyor muyuz?" diye sordu.

"Ulan ne işiniz var benimle?"

"Abi olmaz Bekir abi..."

"Başlatma lan Bekir'e, kaybolun." dediğimde çocuklar arabaya bindiler ama ayrılmadılar. Arabaya doğru yürüdüm ve "Ne bekliyorsunuz?" diye sordum.

"Abi bırak seni İstanbul çıkışına kadar götürelim en azından."

"İstanbul'dan çıkacağımı kim söyledi?"

"Abi gözünü seveyim bizi öldür merakta bırakma."

"Ulan basın gidin Bekir'in haberi var. Hadi!" diye bağırdığımda Kenan motoru çalıştırdı ve zoraki olarak gaza basarken ben eve girip Duygu'nun ve benim kıyafetlerimi bir çantaya doldurdum. Eksik kalanları bir yerden alırdık artık. En son her şey hazır olduğunda, sıra Duygu'yu uyandırmadan karavana taşımaya geldi. Usulca onu kucağıma aldığımda boynuma sarıldı ve uykusuna devam etti. Uyanmaması için uğraşmak bir o kadar zordu. Allah'tan Duygu yorgundu. Nasıl yorgun olmasın. Bazen kendime kızıyorum. Hayvan-

sın lan sen. Tam buldumcuk oldun diyorum kendime de ona olan açlığım hiç geçmeyecek artık biliyorum.

Karavanın içinde Duygu kucağımda ilerlemem bir hayli zor oldu ama onu uyandırmadan yatağa yatırıp ışığı yaktığımda yola çıkabilirdik. Karavanla tır karışımı bu makineyi nasıl kullanacaktım denemenin vakti gelmişti. Şoför koltuğuna oturup çalıştırmadan önce camların üzerindeki panjurumsu kepenkleri açan düğmeyi bulmam on dakikamı aldı. Sinir tam tepeme çıkmıştı ki bastığım bir düğme ile camı örten kepenk otomatik olarak açıldı. Karavanı çalıştırmamla yüksek motor sesine Duygu'nun uyanmaması için dua bile ettim çünkü uyandığında sabah saatleri olmasını istiyordum ki planladığım yere vardığımda onu istediğim gibi uyandırabileyim. Yol gerek karavanın büyüklüğü gerek benim bu makineyi kullanmaktaki acemiliğimle bir hayli uzadı. Dört saatlik yol oldu altı saat. İşin enterasan tarafı Duygu hiç uyanmadı.

Sallantıdan diyeceğim ama bir ara kenara çekip onu kontrol ettim. Mışıl mışıl uyuyordu canom.

Saroz körfezine vardığımda önümde açık duran navigasyona Uzunkum Plajı yazdım. Burayı daha önce bir arazi davasını çözmeye geldiğim bir yaz günü görmüştüm. Yazın plaj karavanlarla doluydu, bu mevsimde fazla kişi olmayacağını biliyordum. Sabah olmak üzereydi ve ben günün doğuşunu Duygu'yla seyretmeye kararlıydım. Plaja girdiğimde tahmin ettiğim gibi ucu bucağı olmayan plajda üç beş karavan olması gerçekten keyfimi yerine getirdi. Karavanı park edip uyuşan bedenimi esnettim. Dışarı çıkıp karavanın alt bölmesindeki kapağı açtığımda bir düğme konsoluyla karşılaştım. Üç beş düğmeyi kurcaladıktan sonra masa açılarak önümde yapbozun parçaları gibi kurulduğunda teknolojiye duacıydım. Kahvaltılık malzemeleri yerleştirip çayı koydum. İçimde mutluluktan başka bir şey yoktu. Yatak odasına geçip Duygu'nun yanına uzandım ve onu usulca kollarıma alıp "Canom hadi kalk artık özledim seni." diyerek uzandım dudaklarına. Kıvrım kıvrım neredeyse üzerime çıkarak

"Sedat uykum var benim ya! Saat kaç? Daha karanlık gibi." diyerek yüzünü boynuma gömdü ya içim eridi.

"Kalk çabuk kadın özledim diyorum." dedim ve Duygu aniden yüzünü boynumdan çıkarıp "Bende özledim bendeeee resmin şu an elimde. Sana koşmak isterim, derman yok dizlerimdeee!" diye şarkı söylemeye başladı ve o anda şarkıyı bırakıp "Oha! Neredeyiz yine mi beni otele getirdin Sedat ya!" demesi bir oldu.

"Otel mi?" dedim şaşırarak ama gerçekten bir otele benzediği doğruydu.

"Yemin ederim otellerden nefret geldi. Sedat bizim bir evimiz var biliyorsun değil mi? Gerçi senin evin, benim değil ama idare ediyorum işte. Neredeyiz söyle çabuk? Hem sen beni uyandırmadan nasıl arabaya bindirdin. Ya sen bana ilaç falan mı veriyorsun anlamıyorum ki. Deve gibi uyuyorum." diye beşinci vitese takmış konuşurken "Duygu burası otel odası değil." dedim sırıtarak.

"Ev mi? Garsoniyer ha!" dedi kaşlarını çatarak.

"Çüş!" dedim sinirle.

"Kabalaşmasana sen ya!"

"Duygu garsoniyer ne demek? Bana bunu nasıl yakıştırıyorsun?"

"Ay ne bilim tahmin yürütüyorum. Nerdeyiz o zaman? Hem sen böyle küçük yerlerde rahat edemezsin ki."

"Kalk Duygu kalk. Beni bir tek sen sinir edebiliyorsun." dedim ve onu kucakladığım gibi yatak odasından çıkardığımda Duygu hayretle etrafı inceliyordu. Tepki mükemmel. "Sedat çok saçma bir soru olacak ama odanın içinde şöfor koltuğunun ne işi var?"

"Canom ömrümü yedin. Bu bir karavan." dedim bezmişçe çünkü safım halen algılayamıyordu.

"Yok artık! Biraz sonra Bulgaristan'dayız dersen hiç şaşırmam."

"Duygu Bulgaristan'da ne işimiz var?"

"Bilmemki."

"Off Duygum of!"

"Sedat oflamasana ya!" dediğinde ben karavanın kapısını açmış kumsala indiğimde Duygu başka bir şok yaşıyordu. Kucağımda çırpınıp yere indiğinde güneş yeni yeni kendini gösteriyordu. "Aman Allahım cennetteyiz. Biz öldük ve burası ikimizin cenneti." dedi kumsala doğru yürürken.

Güneşin kızıllığı denize düşmüş karanlık yerini güne bırakırken deniz morla lacivertin tonlarına bürünmüş aydınlığa merhaba diyordu. Duygu bir kaç saniye manzarayı seyredip bana doğru koşup kucağıma atladığında "Sen var ya hayatımda gördüğüm en romantik adamsın."

"Bunu bir iltifat kabul edeyim mi?"

"Et valla çünkü öyle." dedi Duygu yüzümü gözümü öperken.

Arkasından "Neredeyiz? Ay Bekir'lerde..." dedi ve benim kararan gözlerimle sustu ve "Birdahaki sefere onlarıda alalım." dediğinde "Olur." diye sırıttım haliyle.

"Sedat denize girelim mi?"

"Gireriz ama kahvaltı hazır acıkmadın mı?"

"Yok artık hangi ara hazırladın?"

"Süper Sedat emrinizde..."

"Alışırım ama."

"Alış ömrüm...Yeterki hep benimle ol." dedim ve onu elinden tutarak kahvaltı masasının yanına getirdim. Sandalyeye oturtup içerden çayı almaya geldiğimde Duygu'nun koşarak yanıma gelmesi bir oldu ve panikle "Sedat gecelikle mi tatile çıkardın beni. Keşke söyleseydin. Ben şimdi ne giyicem."

"Ayarladım ben bir şeyler. Eksik bir şey olursa merkeze gider alır, geliriz."

"Ama burada ben bikini..."

"Sorun yok canom, kimseler yok gibi. Hem kime ne?" dedim sinirle.

Duygu girdiğimiz karamsar konuşmayı geçiştirmek için "Zaten su soğuk olabilir. Bakarız. Hadi gel! Hamarat erkeğim." dedi sırıta-

rak ve bardakları alıp dışarı çıktığında keyifli hali beni mutluluğa sürüklüyordu. O hep gülsün istiyordum ya başarıyordum galiba.

Kahvaltı devam ederken Duygu "Ay bebişim dur geliyorum." diye yerinden kalkıp koşarak karavana girdi ve bir şarkı yükseldi. Ferdi Tayfur söylüyor, Bende özledim bende...

Duygu gerdan kırarak yandan yandan gelip karşıma oturup "Ne kadar çok aşka intizar eden. Kimi çok seviliyor kimi yoksun sevgiden. Sen orada ben burada bir şey gelmez elimizden..." diye söylerken ben hayran hayran onu seyrediyordum. Hatun sanki kırk yıllık taklitçi o kaşlarını aşağı çekip Ferdi gibi boyun bükerek söyledi şarkıyı. Ne zaman şarkı bitti Duygu "Ferdi ya! Yazmış adam ya!" diye çayları tazelerken onu kucağıma çekip "Kız sen ne ara Ferdi fanatiği oldun?" diye yüzümü boynuna gömdüğümde "Ay bebişim ben sadece senin fanatiğinim ama Orhan Baba idolüm." dedi ya "Bak Duygu şimdi de Orhan dinleteceğim deme yeminle kendimi keserim ha!"

"Ay yok onu yarın sabaha bırakıyorum. Hadi çabuk kimseler uyanmadan suya girelim. Belki sevişiriz." diye beni karavanın içine soktuğunda ben suyun içinde Duygu'yla halimi düşler olmuştum.

Duygu tabii benim hazırladığım bavula söylene söylene bir hal oldu. "Sedat en açık bikinimi almışsın. Ben nasıl gireyim bununla suya ya!"

"Üzerine benim tişörtlerimden giy Duygu."

"Amele dizayn diyosun yani."

"Tamam çıplak girelim." dedim sırtından ona sarıldığımda "Olur." dedi ya bütün cinler tepeme toplandı.

"Elimi kana bulama kadın. Yazık insanlara."

"Of tamam hadi gidelim." dedi Duygu bir heves girdi banyoya çıktığında üzerinde gerçekten avuç içi kadar bir bikini vardı. Harika görünüyordu da geçmişten kalan karanlıkların onda bıraktığı izler güzelliğine gölgeydi. "Gitmesek sen o bikiniyle benim kucağıma gelsen nasıl olur?" dedim. Tutkudan sesim kısılmıştı sanırım.

Tabii Duygu apar topar üzerine benim tişörtü giyip kapının önünden "Bak sana Orhan Babanın çilekeşini dinletirim, çabuk gidip denize girelim." dediğinde ben karavandan çıkıyordum. Orhan Baba sevmediğimden değil. Kederi attım senelerce ben Orhan Baba şarkılarında da şimdi tam üç günlük mutluluk yaşarken damardan Orhan, Ferdi dinlemek kasıyordu. İşin enteresan tarafı Duygu'nun ağıt gibi hüzünlü şarkıları eğlenceli hale getirmesiydi.

Duygu kumsalda denize doğru koşarken bir çocuktan farksızdı. Bir çocuğun masumluğunu taşırken nasıl beni baştan çıkaran bir kadına dönüyordu hayret ediyordum. Duygu terliklerini çıkarıp suya ayaklarını sokup çığlık atana kadar ben düşüncelerimle başbaşaydım. Doğruyu söylemek gerekirse aşkımla...

"Su çivi gibi ama ya. Ben donarım, bu suya giremem ki." diye hüsranla bana doğru döndüğünde elimden gelse bütün denizi ısıtacak kadar istekliydim.

"Girince alışırsın gel hadi." diyerek elinden tutup onu suyun kenarına götürdüğümde Duygu ayakları suya değer değmez "Buz gibi ama ya!" diye isyan ettiğinde dişleri birbirine vuruyordu. "Çok üşüyorsun girmeyelim." dedim.

"Aşkım sen gir beni boşver." dedi dudak bükerek ya "Senin o aşkım diyen dilini..." diye yapıştım dudaklarına. Nefesim yetmez olduğunda ondan ayrılışımla Duygu "Isındım birden." dedi kıkırdayarak.

"Sen ısındın benim soğumam lazım. Yoksa o karavandan çıkamayacağız." dedim gözlerim dudaklarında.

Duygu "Hadi birimiz en azından yüzsün." dedi nazla. Kendimi tişörtümden kurtardığımda Duygu her bir yanımı süzüyordu. Duygu kuma otururken ben kendimi suya bıraktım da uzaklaşamadım. Duygu'yu kumsalda yalnız bırakmak istemedim. Duygu elini çenesinin altına koyup beni seyretti yüzünde aşk dolu bir tebessümle. Soğuk su bana iyi gelmiş, çakı gibi olmuştum. Dışarı çıkarken Duygu ayaklandı ve elindeki havluyu sırtıma verip "Bebişim üşümesin."

dedi sırıtarak. Islaklığıma aldırmadan onu sarıp dudaklarını bulurken "Ay ilk defa buz gibi benim erkeğim ya!" dediğinde kulağına "Isıt beni!" diye fısıldarken biz karavana doğru el ele yürüyorduk.

Üç gün üç gece, geceler gündüzlere karıştı. Beraber yürüyüşler yaptık, alışverişe gittik, doyasıya seviştik. Duygu'nun yüzünden tebessüm hiç silinmedi. Geceleri öpüşerek dans ettik. Sonra tekrar seviştik.

Ömrümdü benim. Kalbimin sızısıydı Duygu. Onsuz geçen anılarımın üzerine kapattığım kapımın anahtarıydı canom.

Bir iki gün daha kalmaya karar verdiğimizde Bekir'den telefon geldi. Hoş günde nöbetleşe yüz kere arıyorlardı. Fiks soru İyi *misiniz? Ne zaman dönüyorsunuz?*

"Söyle tertip."

"Dönme vakti Sedat. Toplantı ayarlandı her şey hazır."

"Ne zaman?"

"Sen döndüğünde gününü ayarlarız. Öncesinde zaten yüz yüze bizim takım konuşmalıyız."

"Tamam yarın dönüyorum." dedim. Çare yok.

Telefonu kapattığımda Duygu'yla göz göze geldik. Kumsala serdiğimiz örtünün üzerinde koynumda yıldızları seyreden mutlu kadından eser yoktu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. Cevabı alamayacağını bildiği halde o hep sorardı.

"Her zamanki işler." dedim onu sıkı sıkı sararken.

"Hep burada kalsak. Bu araba yuvamız olsa. Sen hiç dönmesen. Beni hiç bırakmasan." dedi yıldızlara gözünü dikmiş dilek diler gibi.

"Ben seni hiç bırakmadım."

"Onu kastetmedim. İşe de gitmesen. Her saniyen nefesimle birlikte olsa."

"Gerçeklerden kaçılmıyor canom. İçin rahat olsun bir sorun yok. Şirkete yeni ortaklar alıyoruz hepsi bu." Yalandan kim ölmüş.

"Peki ama kendine dikkat et. Beni sensiz bırakma olur mu?"

"Ben sensiz ölemiyorum bile biliyorsun canom."

"Oy romantik öküzüm." diyerek dudaklarımı bulacakken Duygu ciyak ciyak "Sedat yıldız kaydı göremedin." dedi heyecanla.

Benim duygusallık bir yere kadar, çoktan üzerine çıkmış onu benim yapma yoluna girmiştim.

Duygu kollarımda karavana doğru giderken "Sedat gitmesek." dedi dudaklarını uzata uzata.

"Canom gece soğuk olur. Hem özledim seni."

"Yok ben karavana demiyorum, İstanbul'a. Biraz daha kalalım. Yada sen git ben kalayım."

"Bak ya iki dakikada sat beni."

"Napıyım Sedat? Burası çok güzel."

"Geliriz yine ama dönmeliyim."

"Seni kandıramaz mıyım?" dedi işveyle. Karavanın kapısını açmış onu karavan girişindeki merdivene bıraktığımda aceleyle içeri gitti, ben de peşinden tabi. Duygu üzerine giydiği, ona beş beden büyük gelen önden fermuarlı eşofmanı çıkardığında "Senin altında bir şey yok muydu?" diye ona doğru istekle yürüdüğümde Duygu altındaki eşofmandan kurtulmaya çalışıyordu. "Dur Sedat ya şurda bir seni kandırmama izin vermiyorsun." dediğinde kollarımdaydı. "Senin her halin yeter beni kandırmaya"

"O zaman bir gün daha kalıyoruz." dedi üzerimdeki tişörte uzanıp kahkaha atarken.

"Kalırız canom, kalırız hatunum. Of gel hadi özledim seni." diyerek hevesle soyunup onu hızla yatağa götürürken Duygu "İki gün mü dedin?" diye soruyordu.

"On gün, yirmi gün, sen ne kadar istersen yeter ki sus artık."

Duygu'yu kabuk gibi sarmış teni tenimde keyfini sürerken güneş doğmuş tembellikteydim. Duygum burada çok uyur olmuştu. Gerçi geceleri sevişmekten uykusuz kalıyordu da benim gibi az uyuyan biri için yinede çok uyuyordu. Onu uyandırıp sevişmekle, kalkıp

kahvaltı hazırlamak arasında karar vermeye çalışırken karavanın kapısının yumruklanma sesiyle yatağın altındaki silahıma sarıldım. Tabii Duygu korkuyla sıçrayarak uyandı koynumdan.

"Korkma!" dedi gözlerini gözlerime sabitleyerek.

"Sedat noluyor?" dedi yüzü bembeyaz. Onunla birlikte kendimi yataktan kaldırdım. Duygu'nun yatağın ayak kısmının önünde durmasını sağladım. Yatağın altına elimi uzatıp deri bir kayış çıkardım ve onu kendime doğru çektiğimde "Bütün körfezi gebertecek silah var burada. Sakın korkma. Ben hariç bu kapıdan kim girerse indir."

"Sedat!"

"Duygu bir şey yok önlem sadece. Ben kimmiş bakarım şimdi." dediğimde yüzü avuçlarımda kafasını aşağı yukarı sallıyordu. Karavanın yumruklanması devam ederken ben hızla odadan çıktım ve kapının kilitlenme sesini duyup koridordan geçtim. Kapıyı açmak yerine şoför koltuğuna geçip dış kameraları çalıştırdığımda ağzım bir karış açıktı. Bekir ve Ali kapının önündeydi. "Ulan Ali! Ulan Bekir!" diye bir hışımda kapıyı açtığımda Ali "Sürpriz!" diye bağırdı. Tabii yüzümden anlamış olacak "Abi valla Bekir gelelim dedi. Ben arabadan mangalı çıkarayım." diye sıvışacak yer ararken Bekir "Satıcı puşt. Lan gidelim gitmezsek Duygu, Sedat'ı kandırır gelmez bunlar bir ay diyen kimdi?" diye kendini savundu.

"Bunu acısını çıkarıcağım sizden durun siz durun. Nasıl buldunuz lan bizi? Nereden biliyorsunuz yerimi?" diye sordum. Bekir "Kaan verici yerleştirmiş ne olur ne olmaz diye. İyi de etmiş bak. Özledik geldik." dediğinde suratının üzerine yumruğu geçirmem gerekiyordu.

"Ulan sizinle beraber gömüleceğiz bu gidişle." diyerek hızla içeri girip yatak odasına geçerken Bekir'in "İnşallah." diyerek dua ettiğini duydum. Sırıttım tabii.

Yatak odasının kapısı haliyle kilitliydi. Tıklattım ve "Canom benim aç senin develerin gelmiş." diye seslendim. Kapı hızla açıldı ve korku dolu gözlerle Duygu elinde silah bana sarıldı.

"Beni vurmadan ver şu silahı." dedim gülerek.

"Sedat dönmeyelim. Hiç dönmeyelim. Hatta buradan yakındır yurt dışına gidelim. Her şey geride kalsın. Ben ben sana bir şey olursa yaşayamam. Develerimi, Selma'yı yanımıza alıp kaçıp gidelim." diye ağlamaya başlaması beklediğim bir şey değildi. Ne diyeceğimi bilemedim. Duygu hayatıma tam anlamıyla girdiğinden beri ilk defa pişmanlık yaşıyordum. Benimle birlikte olduğu sürece hep korkuyla yüz yüze olacaktı. Konudan uzaklaşıp "Bak develerin mangal yapmaya gelmiş. Sucuk bile almıştır o senin Alin." dedim. Diyecek bir şey yok.

"Ben duşa girmeliyim çok terledim." dedi bir çocuk gibi gözyaşlarını silerken. Kahroldum ama çaresizdim. Ne Duygu'dan vazgeçebilirdim. Ne de bu hayata sırtımı dönüp gidemezdim. Ben ölmeden kurtuluş yoktu.

"Birlikte girelim mi?" dedim gülmeye çalışarak. Duygu üzerindekilerden kurtulurken "Sığamıyoruz ki." dedi masum masum.

"Sadece yıkanırsak sığarız gel hadi." dedim ama Duygu o güzel bedeniyle kucağıma oturduğunda ben ben değildim. O mu beni kandırdı, kim kanıma girdi...Kadınımın içine süzülüp sıcaklığı bana yarenlik ederken aklımda hiç bir şey yoktu. Duygu sırtı göğsümde dudaklarım ensesinde benimle bütünü tamamlarken "Sedat bitmesin.." diye inliyordu ya bütün gün onun içinde kalabilirdim.

"Olur canom! Sen iste. Hep benim yaparım seni. Senin olurum ölene dek." dediğimde Duygu "Yatağa gidelim." dedi nefes nefese. Onu kırmadım. Su bedenlerimizden akarken Duygu yatağa uzanıp beni üzerine çektiğinde dışardan duyulan türkü bizi kendimize getirdi. Ali neyse de Bekirde ona eşlik mi ediyordu gerçekten şaşkınlık vericiydi. İkisi bir ağızdan *Beyoğlu'nda gezersin. Gözlerini süzersin ahhhh... Sevdiceğim yavrucağım niçin niçin beni üzersin.*diye söyledikleri şarkıyla Duygu bana baktı ben ona.

"Ay develerimi unuttuk. Kalk Sedat kalk." diye çırpınırken bende küfürün bini bir para. "Allah göndermiş kahpe dünyaya! Çek

Sedat çek!" diye yataktan kalkıp giyinirken Duygu beni duymazlığa geliyordu. Saçlarını tam topuz yapıp ıslak bırakacak "Kurut o saçları!" dedim sertçe.

Duygu gözlerini kısıp "Peki sahip!" diye bana bakarken ben ona doğru adım atmıştım bile. Tabii hatun biliyor başına geleceği.

Yatağın üzerine çıkıp "Sedat ya! Tamam huysuzluk yapma lütfen. Gelmiş Alim ve Bekir ay keşke Selma'da olsaydı." diye konudan saparken ben sırıtıyordum. "Gülmesene bebişim." diyerek yatağın üzerinden bana sarıldı. "Hadi gidip sucuk ekmek yiyelim." dedi ve dudaklarıma sıkı bir öpücük kondurup, yataktan aşağı atladı, hızla gözden kayboldu.

İçimde kalan bütün duygularla derin bir nefes alıp, Bekir'i ve Ali'yi boğma dürtümü bastırdım. Karavandan indiğimde bizimkiler havaya girmiş. Bekir sıvamış pantalonun paçalarını.

"Bekir geç içeri benim şortlardan giy. Buradayız bugün anlaşılan." dedim ve o sırada i sahalardaydı. "Kız çirkin gel denize girelim." dedi Duygu'ya.Duygu'yu kucakladığı gibi denize doğru koşmaya başladı ve plajın sükunetinin buraya kadar olduğu çevre sakinlerince anlaşıldı.

Bekir "Ulan mangalı yine bana kakaladı çakal Ali." dedi.

Duygu "Alim çok soğuk üşütürüm ben sonra sen bakarsın, sakın suya sokma beni bak donarım." diye çığlık atarken Ali "Girelim nolur!" diye yalvarıyordu en son.

Duygu "Sedat da doya doya yüzemedi. Beraber girin işte." dediğinde Ali gerisin geri Duygu'yu karavanın yanına getirdi.

"Hadi Abi!" dedi ki bu benim için cazip bir teklifti. Bekir'in gözüne baktım "Git tertip git biz Duygu'yla hazırlarız masayı ama siz toplarsınız." dedi gülerek. Duygu "Ben kahvaltılıkları çıkarayım. Soğanları ellemem Bekir bilesin." diyerek sırıta sırıta karavana girdi. Ali'yle bir saatten fazla yüzüp durduk. Bir açıldık bir açıldık ki kara görünmüyordu. Bana gerçekten iyi geldi. Gerçi paslanmışım. Kara-

ya çıktığımda nefes nefeseydim. Benim hatun beni es geçip Ali'sine havluyu uzatıp kurulamaya başladığında kıskandım mı? Evet. Ben onu kendimden bile kıskanıyordum.

Bekir Allah için bir masa kurmuş evlere şenlik. Mangal on numara. Ben mangalı devraldım Duygu ve Ali oturdular masaya. Bekir tabakları doldururken Duygu "Ben sadece sucuk istiyorum." diyerek rakısını kafaya diktiğinde Ali "Yavaş be kızım! Gün uzun. Sabah sabah." dedi endişeyle. Bekir "Diyene bak." dedi ve biz hep beraber gülmeye başladık. Kadehler yine "Hayyam ne demiş?" dememle üçünün birden "Dost ile içilen rakı helaldir. Puşt ile içilen su bile haramdır..." derlerken havaya kalkmıştı da gerisini getiremeden gülemeye başladılar. Sabahın köründen akşam saat altıya kadar o masa hiç kalkmadı. Mangal hiç sönmedi. Duygu bir ara kafayı bulup denize giricem diye bile tutturdu. Tabii sokmadım. Ali, Duygu'nun yanında kalırken bir tur da Bekir'le yüzdüm. Hayvan idmanlı, zor yetiştim valla. İyi ki geldiler. Onlarsız olmuyor be usta...

Yemek yediğin kaba sıçmayacaksın...

Geçmiş zamanlar... Şırnak...

Terör saldırıları son haftalarda iyice kendini belli eder olmuştu Şırnak'ta. Bırak doğru dürüst uyumayı üzerimizden kamuflajı çıkaramıyorduk. Herkes tedirgin, emirleri bekliyordu. Birliklerin biri gidiyor, biri geliyordu.Gelen birliklerde ölü olmaması şükür dualarıyla karşılanıyordu. Şehit varsa kelimelerde yoktu. Komutan operasyonların sıklığını arttırmış teröristlerin kökünü kazımaya kararlıydı. Askerler canla başla vatanı savunurken ölümün kol gezdiği dağlara dualarla gidiyor her sağlam dönüşlerinde bir sonraki operasyona gitmek için can atıyorlardı. Biz Türkler harbi deliydik. Bunu burada daha bir anlıyordum.

Gece bulunduğum bölüğe operasyon emri verildiğinde saat ikiye geliyordu. On dakika içinde helikopterlerin olduğu yerde sıraya geçtiğimizde herkesin yüzünde geri dönebilecek miyiz? sorusu belirmiş silahlarımızı sıkı sıkı tutmuş, hazırdık. Komutan baba adamdı da, benim bölükten sorumlu yeni gelen Yüzbaşı Bülent'le yıldızlarımız hiç barışmadı. Gerçi hakkını yememek lazım bana hiç bulaşmadı. Sanırım beni görmezden gelmek daha kolayına geldi. Aslında aynı tarafta savaşmaktan kaynaklıda olabilirdi bu görmezden gelmek.

Tümeni yöneten komutan her operasyona giden bölüğü gururla yolculamak adetini edinmiş, bizi de uğurluyordu.

Yüzbaşı ona selam verip, askerlerin helikopterlere binme emrini verdiğinde ben on kişiyle birlikte helikoptere binmiştim.

Teröristlerin saklandığı mağaralara baskın yapılacaktı ve hedef olarak on mağara verilmişti. Bu demek oluyordu ki her mağaraya sekiz asker. Sekiz kişinin onbaşısı ben olurken üstümde bir çavuş ve bir astsubay vardı.

Çavuş helikopterin içinde "Beyler hadi bakalım. Eksik geri dönmek yok." diye bağırırken sağ tarafımda oturan Berat'ın dudakları mırıl mırıl, dua okuyordu. Solumda oturan Şemdinlili Osman sırıtarak "O zaman dans!" diyerek hayatı sallamadığını bildiren iki kelimeyle geceyi özetlemişti.

Asteğmenin yanında oturan Ahmet utana sıkıla "Bana bir şey olursa..." diye lafa girecek oldu da Asteğmen "Sana bir şey olursa üzerine ilk ben işeyeceğim Ahmet. Kapat çeneni kimse bu gece ölmeyecek." dedi sinirle ve ortam sessizliğe bürünüp helikopterden yayılan motor ve pervane sesine kaldı.

Ahmet'in yanındaki, İstanbullu Erhan "Ahmet kardeş söyle bana sen. Sen ölürsen kime ne diyelim?" diye sordu.

Astek ona ters ters bakarken sesi çıkmadı. Ahmet "Kız kardeşimin küçük kızı var. Beni çok sever. Babası yok onun, doğmadan önce öldü. Eğer ölürsem dolabımda ona aldığım oyuncağı ulaştırın bir zahmet.Dayın cennete babanın yanına gitti diyin. Hepsi bu." dediğinde herkes kanı çekilmiş şekilde onu dinliyordu. Astek "Yeter lan! Kesin ajıtasyonu. Bu gece burada benim takımından kimse ölmeyecek yasaklıyorum!" diye bağırdı ve "Anlaşıldı mı?" diye kükrediğinde herkes gürlercesine "Emredersiniz komutanım." diye bağırıp kahkahalarla gülmeye başladılar. Tabii bende sırıtıyordum.

Helikopter hedefe yakın bir alana bizi bırakıp, geri dönüş yoluna uçarken gelecek olan diğer helikopterlerin rahat iniş yapabilmesi için etrafı kollmaya başladık. Her hangi bir saldırıda bir helikopte-

rin düşmesi demek içindeki on bir kişinin ölmesi demekti ki bunu kimse istemezdi. Bir saatin içinde seksen kişilik birlik düzlük alana inmiş, hedeflere doğru dağılmaya başlamıştık.

Etrafımda gencecik çocuklar, titreyenler, dua okuyanlar, gecenin karanlığında lanet okuyanlar olmasına rağmen hepsinde kaderine razı olmuşluk vardı. Sekizerli gruplar belirtilen istikametlere ayrılırken yüzbaşı solumda son takımı yani bizi hedefe gönderirken "Sedat sen Mithat'la yer değiş. Benimle geliyorsun." dediğinde bizim çocuklarla göz göze geldik.

Mithat bizim çocukların yanına geçerken ben Yüzbaşının yanında yerimi almıştım. Yüzbaşı "Hadi aslanlar!" diyerek sola doğru kaydığında onu takip etmeye başladık. Eski takımım tam tersi yöne giderken onlarda aklım kalmıştı ve ben Ahmet için nedense İnşallah ölmez! diye dua ediyordum.

Hedef olarak belirlenen mağaraların önüne geldiğimizde belirlenen operasyon saatinin on dakika ilerisindeydik ki, bu bizim on dakika oramızı buramızı yırtan çalıların arasında nefes almadan kalmamız anlamına geliyordu.

On dakika geçmek bilmedi. Yüzbaşı ve tabii biz devamlı saatlere bakıp mağara girişini kontrol ederken bir hareketlilik oldu. Mağaranın içinden yükselen yoğun silah sesleriyle herkes birbirine baktı. Yüzbaşı "Son üç dakika. Bu bir tuzak olabilir. Yerinizde kalın." dedi ki bu çok mantıklıydı. Yanımda adını bile bilmediğim elleri tityeren askere "Sakin!" dedim sertçe.

"Abi ne sakini bok yoluna gidicez burada."

"Vatan yoluna diyelim biz ona. Bok yolu ne lan!" dedim sinirle. Mevlüt okur gibi "Allah ailelerimize acısın." dediğinde suratına çarpasım geldi. Üç dakika geçmiş, yüzbaşı "Başlıyoruz hadi aslanlarım." diyerek mağaraya doğru harekete geçti. Mağaranın içindeki silah sesleri susmuş, biz girişin iki yanında dört kişi bir tarafta dört kişi diğer tarafta sırtımız kayalara yaslanmış komut beklerken yüzbaşı elini iki işareti yapıp içeri girme onayını verdiğinde içeri ilk

giren ben ve yanımdaki titrek askerdi. On adım gerimde diğer iki kişinin olduğunu biliyordum.

Mağara ara ara bir iki mumla aydınlatılmıştı, ben geçtiğim yerlerdekileri ayağımla basarak söndürdüm. Girişin aksine darlaşan yolu kalın kütüklerle çökmemesi için desteklemişlerdi, kimse burada havasızlıktan geberebileceklerini söylememişti anlaşılan. Boğazıma dolan küf kokusu her yanımı yakarken mağaranın bir ev şekline getirilmeye çalıştığını gördüğümde içimdeki küfürlerin bini bir paraydı. Bir iki odacık tabirinin tam uyduğu boş yerlere girip çıktım ve daha büyük bir yere vardığımızda silah seslerinin sebebini anlamakla birlikte burada canlı kimsenin kalmadığını görmüş olduk. Yerde yatan beş cansız leş büyük ihtimal yakalanacaklarını anlayıp intihar etmişti ya da biri diğerlerini eşek cennetine göndermişti de benim içime kurt düştü.

Hızla "Bu bir tuzak olabilir. Çıkalım." diyerek gerisin geriye koşarken bizim arkamızdaki ilk gruba ulaşmamız zor olmadı. "Çıkalım bir sorun var." dedim ve hep birlikte diğer gruba doğru koşmaya başladık. Tam yüzbaşının olduğu gruba ulaşmıştık ki mağara girişinden silah sesleri ve patlamalar duyduk. "Koşun" dedi Astek ve biz deli gibi mağara çıkışına ulaştığımızda Yüzbaşı ve onunla kalan iki kişi karşı ateşe bütün güçleriyle ateş açarak cevap veriyordu. Yüzbaşı bizi görünce "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu ve herkes bana baktı. "Komutanım içerde beş ceset var intihar etmiş. Tuzak olabileceğini düşündüm ve hızla çıktım."

"Doğru düşünmüşsün asker ama buradan kurtuluş yok. Çok kalabalıklar. Amaçları biz içerdeyken burayı patlatmaktı büyük ihtimal."

"Komutanım burada böyle beklemeyelim." dedi Astek.

"Planın ne?"

"Arkalarından dolanabiliriz. Kaç kişi olduğumuzu bilmiyorlar." dediğinde "Ben giderim komutanım." dedim ağzıma sıçayım.

"Tamam gidiyoruz. Üç kişi burada kalıp onları yaylım ateşiyle

oyalıyacak. Sen sen sen." dedi ve yüzbaşı hızla "Gidelim." dedi ve biz üç kişiyle göz teması vedalaşıp hakkımızı helal edip çıktık yola.

Çalılar, karanlık ve tabii teröristlerin kaç kişi olmadığını bilmemek gerçekten bizi zorluyordu. Arkalarına geçmeye çalışmak yarım saatimizi aldı. İlk defa silah sesleri susmasın istiyordum. Silah sesinin susması demek bizim üç askerin hakkın rahmetine kavuşması demekti çünkü. Daha yolun yarısına gelemeden çaresizlik aklımı sarmış, üç askerin öleceği hissi bütün aklımı kaplamıştı. Astek "Komutanım. Biz iki kişi soldan devam etsek?" dedi çare ararca.

Yüzbaşı bir asteke baktı bir askerlerine ve "Sen burada kal." dedi ve bana ve elleri titreyen askere "Sen ve sen hızlı olun." dediğinde ben yanımdaki titrek askerle sola doğru kıvrılıp hızla koşmaya başladık. Yönümü biliyor muydum? Hayır. Sadece silah seslerine doğru gitmeye çalışıp çaresizce uzaklaşıyor hissine kapılıyordum. Uzaklaşıyordum çünkü sarp kayalar gitmek istediğim yöne geçit vermiyordu. Bacaklarım güçten düşmeye başladığında "Buradan aşağı bir yol var." dedi yanımdaki asker ve o an içimde umutlar yeşerdi. Hızla bir kişinin zor geçebileceği sağı solu kayalık ve çalılık yoldan ilerlemeye başladık. On dakika geçti geçmedi biz silah seslerini net duyabilecek bir yerdeydik ama henüz bizi tuzağa düşüren teröristlerin bulunduğu yere varamamıştık.

Yanımdaki asker "Buradan!" dediğinde "Aferin lan yön bulmakta üzerine yok." dedim.

"Köyde kaybolan her davarı ben bulurdum." dedi gururla.

Biz aşağı doğru inerken tutunmaya çalıştığım kayalarda bulunan çalılar ellerimi parçalıyordu. Canımın yanmasını düşünecek lüksümün olmadığını biliyordum. Üç asker orada sıkışmış onları kurtarmamızı bekliyordu. Nihayet ilk mağarayı gördüm. Ve tabii gecenin karanlığına yayılan, silahlardan çıkan ışık benim rehberimdi. Sırtıma astığım tüfeği çıkarıp "Sen beni kollayacaksın." dedim yanımdaki askere.

Bana bütün cesaretiyle "Tamam" dedi. Ben yüksek bir yere çıkıp tüfeğin ayaklarını takarken tek duam her bir kurşunda şerefsizlerin nefesini kesmekti. Ne kadar çabuk olursam o kadar yaşama ihtimalimiz vardı. Gecenin karanlığına duacıydım çünkü bu karanlıkta nereden ateş açıldığını tespit etmeleri zordu. Benim için de tabi.

Her şeyi ayarladığımda içimden*Hadi bakalım!*diyerek ilk ışığını gördüğüm tüfeğin on santim arkasına nişan alıp tek bir atış yaptım. İlk leş tamamdı. Sonra ışıkları takip edip teker teker altı atış yaptım. Hepsi hedefi buldu bulmasına da kalan şerefsizler mağara girişini bırakıp arkalarına döndüler ve nereye ateş açtıklarını bilmeden sağa sola ateş açmaya başladılar.

Yanımdaki askere "Işık gördüğün her şey hedeftir. Ateş etmeye başla!" diye bağırdım. Benim iki metre yanıma uzanıp "Tamam. Temizleyelim şu piç kurularını." dediğinde sırıtıyordum niyeyse. On beş dakika sonunda bütün her yanım kasılmaktan uyuşmuş, elim halen tetikte ateş edip duruyordum.

Yanımdaki asker "Yetemeyeceğiz biz bunlara!" diye bağırdığında "Allah kerim, devam et sen!" diye gerisin geri bağırdım.

Dakikalar geçmez olmuş, teröristler mağara girişinde bulunan üç askerle bizim aramızda sıkışmış olsalarda yenilecek gibi durmuyorlardı. İmdadımıza yüzbaşı ve adamları yetişti yetişmesinede arkalarında yirmi kadar teröristin onları takip ettiğini duyunca yorum bile yapamadım.

Yüzbaşı "Taş çatlasın on dakikamız var. Bunları temizleyelim ki geridekilere yer açılsın." dediğinde "Onlar bize gelmeden biz onları avlayalım." dedi Asteklerden biri. Yüzbaşı çaresiz "Nasıl olacak bu?" diye ter içindeki alnını sildi. "Bana bir kişi verin komutanım." dedi Astek. "Buranın girişine pusuya yatarız. Dar geçitte gireni indiririz." dediğinde bana da mantıklı geldi. Her yanım uyuşmuş hareket lazım "Ben teğmenimle giderim komutanım." dedim elimi tetikten çekmeden. "Dikkatli olun." dedi Yüzbaşı. Bizim Astek önde ben ar-

kada kendimizi saklayıp gelenleri avlayacak bir yer ararken "Sedat kaç kişiyi indirdin orada?" diye sordu.

"Saymadım."

"Böyle iyi nişan almayı burada öğrenmediğin kesin." dedi. Ne diyim. Şehmuz diye biri var, manyağın önde gideni sabahlara kadar bana nişan almayı mı öğretti diyim. Astek baktı benden cevap yok "Sabaha belli olur kaç kişiyi cehenneme postaladığın. Tabii yaşarsak." dedive "Şurası iyi gibi..." dedim söylediklerini es geçerek tepedeki yeri gösterdim.

"Evet, hadi tırmanmaya başla." dedi ve ben elimdeki silahı boynuma asıp üç dört metrelik düz kayalığa tırmanmaya başladım. Çalıların yüzünden tutacak yer bulmak zordu. "Keşke eldiven alsaydık yanımıza." diye bağırdı astek. Verecek cevap yoktu. Yukarı çıkar çıkmaz aşağı uzanıp teğmene elimi uzattım. Onu yukarı çektiğimde ikimizde sırtımızı düzlüğe vermiş dinleniyorduk. Teğmen "Kan kardeşi olduk Sedat." dedi sırıta sırıta.

"Galiba." dedim ve yerinde doğrulup bana elini uzattı ve "Adım Sinan." dedi. "Memnun oldum Sinan teğmenim." dedim elini sıkarken.

"Hadi hazırlanalım." dediğinde ben tepenin yan tarafında kurumuş çalıları kökünden sokup öne doğru sürüklemeye başladım. Bizi saklayıp aşağıdan görünmemizi engelleyebilirdi. Astteğmenne yaptığımı anladığında "İyi düşündün." dedi. Biz on dakika sonunda saklanmış bir şekilde gelenleri karşılamaya hazırdık. Yüzbaşının dediği gibi şerefsiz sürüsü kayaların arasında göründüğünde ardı arkasına sıralanmış ellerinde keleşler hızla ilerlemekteydiler. Astek "Öndeki benim sonra sen sonra ben. Bakalım kaç kişiyi haklayabileceğiz. Buraya gelmeleri uzun sürmez." dedi.

"Ölümden öte köy yok." dedim manyakça ve Astek tetiğe basıp öndeki ilk şerefsizi alnının çatısından vurdu. Sonra ben tetiğe bastım. Dört kişiden sonra geri kaçanları göremiyorduk. "Sedat ayaklan. Yolu kapattık zannediyorlar. Büyük ihtimal arkadan buraya

dolaşcaklar." dediğinde "Dur ya ben bunu daha önce niye düşünemedim." diyerek hazine bulmuş gibi üzerinde asılı el bombasını yerinden söküp pimini çekti ve "Yere yat!" diye bağırdı.

Yattığım an el bombasını iki kayalığın ortasına fırlattı ve kayalar böylelikle gerçekten yolu kapatmış oldu. O sırada arka tarafta bir hareketlenme oldu ve biz daha ne olduğunu anlamadan üzerimize dört kişinin çullanması bir oldu. Sinan belinden çıkardığı silahla birini indirirken ben onun kadar şanslı değildim. Çünkü silahım yoktu. Üzerime saldıran bir kişiyi ensesinden tuttuğum gibi yere çarpıp çizmemin kenarında asılı duran bıçağı kalbine sapladığımda diğerlerini karşılamaya artık hazırdım.

Sinan teğmene baktığımda şokla bana baktığını gördüm. "Teğmenim dikkat et!" diyerek yerde cansız yatan adamın bağrından çıkardığım bıçağı ona attığımda bıçağı yakalayamadı ve ona saldıran adamın üzerine atlamasıyla yerde yuvarlanmaya başladılar.

Elime ancak alabildiğim tüfekle üzerime doğru gelen iki kişiyi indirdikten sonra ona doğru ancak koşabildim. Üzerlerine ne ara atladım bilmiyorum ama teğmenin tutamadığı bıçağı adamın sırtına sapladığım gibi teğmeni ondan kurtardığımı biliyorum. Teğmen "Sedat, ben..." dedi açıklama yapmak istercesine. "Buradan gitmeliyiz." dedim ama nereye gidiyorsun.

Aşağıdan altı yedi kişi çoktan tırmanışa geçmişti. Teğmen bana baktı ben teğmene. Teğmen "Bakalım kaç kişiyi yanımızda götüreceğiz." dedi çoşkuyla karışık sinirle. Yine cevapsızdım. İlk tüfeğin kurşunlarını kontrol ettim. Teğmenin renk gitmiş "Bu kadar çabuk ölmeyeceğiz! Gelin köpek sürüsü! Ebenizi sikmezsem banada anamın en yakışıklı oğlu demesinler." diye böğürürken, tırmanıp bize ulaşmalarına adımlar kalan üç beş kişiye ateş açıp cehenneme postalamıştık bile.

Teğmen ön taraftaki dik kayalıktan tırmananlarla uğraşırken ben arka tarafı almış herifleri indiriyordum. Tabii dağlık alanı kollamak karanlıkla birlikte daha zordu. İki kişi çıktı karşıma silah elimde ni-

şan aldım onları indirmek için ama ne ara şarjör boşaldıysa "Şimdi sıçtım." kelimeleri döküldü ağzımdan. İki şerefsiz kahkahalarla gülerken birinin vurulup yere düşmesi bir oldu.

Teğmen "Kahkahalarla uğurlandı pezevenk." diye bağırıp önüne döndüğünde diğeri sırtında asılı keleşi çıkarmadan ben üzerine atlamıştım bile. Silahın şarjörünü takabilseydim iyiydi aslında, ama vakit olmadı. Adam neyle beslendiyse kuvvetliydi. Baktım yumruklarla yıkılacak gibi değil. Babamın öğrettiklerine şükürler ederek kemiklerine çalışmaya başladım. Kolunu kavradığım gibi eklem yerinden arkaya doğru kıvırıp kırılma sesini duyduğumda her şey benim lehimeydi. Kolunu bükmemle boynunu sardım ve kolumla nefesini kesene kadar bırakmadım. Gücü tükenip oksijeni bittiğinde bayılmak üzere olduğunu biliyordum. Yerde duran bıçağa uzanıp boğazını kestiğimde işi bitmişti. Etraf durulmak bilmiyordu ama Sinan teğmenin bana şaşkınlıkla bakıp "Ulan ben senin gibi psikopat görmedim." dedi nefes nefese.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama havada savaş helikopteri kara şahini gördüğümde bizim ölmeyeceğimiz belli olmuştu. Kayalardan tırmanan çalıların arasından bize saldıranları helikopterin sağında solunda oturmuş keskin nişancılar teker teker avladı. Ta ki hepsi geberene kadar. Düzlüğe inen helikopter bizi almasıyla birlikte teğmen "Yüzbaşına desteğe gitmemiz lazım" dedi.

"Komutan bölüğe dönmek üzeredir. Her yer temizlendi." dedi keskin nişancılardan biri.

"Kaç kayıbımız var?"

"Beş askeri şehit verdik komutanım." dediğinde ne bende ne teğmende kelimeler yoktu.

Bölüğe döndüğümüzde her yer ölüm sessizliğindeydi. Biz helikopterden indiğimizde bizi karşılayan titrek askerle göz göze geldik. Teğmene ve bana selam verdi. Teğmen "Sen ne arıyorsun burada asker?" dedi sertçe.

"Sizi merak ettim komutanım." dedi titrek. Teğmen yanında yürüyen askere "Yüzbaşı nerede?" diye sordu.

"Yemekhanede komutanım."

"Niye?"

"Bir asker..." dedi ve er sustu. Sinan bir şey sormadı. Sinan teğmen önde biz onun bir adım arkasında yürürken titrek asker bana "Sağlam dönmene çok sevindim." dedi mırıltıyla. Gülesim geldi. Benim bir gecedir tanıdığım askere "Senin adın neydi?" diye sordum.

"Ali." dedi ya, ben bir an yürürken bocaladım ve "Lan bendeki talihe bak burda da buldu beni Allahın Alisi." dedim sırıtarak.

Titrek Ali aptal aptal yüzüme baktı ama yorum yapmadı. Hep birlikte yemekhaneye girdiğimizde Yüzbaşı önünde ağlamakta olan askere bağırıp dururken askerin "Benim suçum değildi. Ben adam öldüremem." diye hıçkırmasıyla soğuk su yemiş kadar oldum.

Yüzbaşı "Onlar adam değil seni salak. Onlar vatan haini. Senin yüzünden üç aile oğulsuz kaldı. Senin o ölen şerefsizlerden ne farkın var. Öldüler lan aslan gibi " diye askere yumruğu geçirmesiyle çocuk yere yapıştığında Yüzbaşının kendini kaybettiği askeri tekmelemeye başlamasından belliydi.

Lan tamam asker hatalı da bu kadar vurulmazdı. Öne atılmamla "Yüzbaşım!" diyerek selamı sabahı unutup bağırmam bir oldu da Yüzbaşı o kadar kendini kaybetmişti ki beni duymadı. Ulan sıçayım içimdeki vicdana asker yerde iki büklüm tekmelerden kendini korumaya çalışırken "Yüzbaşım yeter!" diye araya girmemle ancak durdu ve "Ne var lan!" diye bağırdı. Sabırların sonundaydım. "Yüzbaşım yasal olarak ne yapacaksanız yapın. Arkadaş zaten dersini aldı."

"Sana mı sorucam lan!" diye bağıran Yüzbaşı beni kolumdan tutup kenara çekmeye çalıştı ama çekilmedim.

"Çekil lan önümden yoksa onunla aynı kaderi paylaşırsın!" diye bağırdığında "Yüzbaşım! Buna izin vereceğimi sanıyorsanız çok bü-

yük hataya düşersiniz." dedim ve Yüzbaşının kalkan elini havada yakaladığımda askerliğimin bitmeyeceğinin farkındaydım. Şehmuz çok kızacaktı çokkk!

Yılların yüzbaşısı adam haklı. Beni ya indirecek ya indirecek. Elimde tutulu elini çekti ve "Senin canına ok tıkarım lan ben! Piç kurusu!" diye bağırmasıyla bana vurmaya çalıştı. Çalıştı çünkü bende film kopmuş. Ne ara onun darbelerine karşılık verip ağzını yüzünü dağıtmışım bilmiyorum. Kendime on on beş kişinin beni tutmasıyla geldim. Sonra mı? Gelsin hapishane.

Kalan iki ay askerlik oldu altı ay. Bir ayım zaten hapishanede kör kuyularda geçti. En büyük üzüntüm Duygu'dan haber alamamaktı. Bırak haber almayı kimseyle iletişim sağlayamadım. Askeri mahkeme hafifletici sebepleri göz önünde bulundurdu. Sinan teğmen ve bölüğün diğer komutanları adıma olumlu ifade verince ucuz yırttık diyebilirim. Sonra mı? Afyon'a sürüldüm. Bir sabah jandarma eşliğinde ellerim kelepçelendi ve askeri araçla yeni bölüğüme geldim. Kapıda işlemler yapılırken nizamiyenin içindeki arazide bana bakan, benimle aynı boylarda bir askerle göz göze geldim. Nereden bileyim onun solumda yerini alıp can dostum Bekir olacağını.

Diyarbakır Prensi...

Şimdiki zamanlar... Antalya...

Allah'tan Bekir o koca karavanı kullanmış biz sabahın üçünde Beykoz'a ancak ulaşmıştık. Duygu'yu koynumda uyuttum. Çare olsun nefesi, kafamda dönen tilkileri kovalasın istedim ama kar etmedi. Onu huzursuz etmemek adına saat altı gibi usulca kalktım yanından. Duşa bile girmedim tüm gün kokusu bende kalsın istedim. Koyuldum yola ofise doğru.

Büyük toplantıya iki haftadan az bir bir zaman kalmış ben halen Akdeniz bölgesini kime vereceğim konusunda bir sonuca varamamıştım. Öneriler, tavsiyeler, tanıdıkların hısımları derken iyice çıkmaza girmiştim. Düşüncelerle boğuşurken telefonum çaldı.

Arayan Şırnak'ta askerlik yaptığım zamanlardaki bölük komutanım Tahir.

"Emredin komutanım."

"Rahat asker." dedi keyifle.

"Nasılsınız komutanım?" dedim mutlulukla.

"Ankara çok sıkıcı."

"Aynı fikirdeyim. Bir emriniz var mı komutanım?"

"Sedat azarı yemeden benimle düzgün konuşmayacaksın değil mi?"

"Evet komutanım!" dedim gülümserken.

"Bak hergeleye birde dalga geçiyor. Nasılsın anlat bakalım?"

"İdare ediyoruz demeyi çok isterdim ama bu aralar sıkıntılarıma çare bulmakta zorlanıyorum. Gece gündüz birbirine karıştı. Yetmek zor. Size doğu bölgelerimizin karışacağı ve bunun yankılarının metropol kentlerde hissedileceğini belirten raporlar göndermiştim." dediğimde "Sedat sen tek başına koskoca derin devleti çökertmiş adamsın. Şimdi karı gibi şikayet mi ediyorsun? İşine bak, sen bununda hakkından gelirsin."

"Bir şeyler yaptıysak tek başına yapmadık Tahir komutanım. Sizinde az katkınız olmadı."

"Ben seni niye aradım."

"Emredin komutanım."

"Şırnak'ta senin askerlik yaptığın dönemlerde Sinan vardı. Hani sana Afyon'a sürüldüğünde şahitlik etmişti."

"Evet hatırladım komutanım. Askerliği bırakmış diye duymuştum."

"İhraç edildi, Rus bir kızla evlendiği için. Küçük bir kafeterya açtı beceremedi. Asker insanın ne işi olur o işle. Uzun lafın kısası karısı ve iki çocuğu Antalya'da yaşam mücadelesi vermeye devam ediyor ama hali hal değil. Senin raporlara bakınca Akdeniz'in boşta olduğunu gördüm. Ne dersin Sinan bence bu iş için biçilmiş kaftan değil mi? Akdeniz Bölgesine. Güvenilir biri. Vatanını sever bir yanlışı olmaz." dedi.

"Kimseyi daha fazla bizim işlere bulaştırmak istemiyorum komutanım. Ona elimden ne geliyorsa yardım etmek isterim tabii ki ama bölgeyi vermek..." diye devam ederken komutan "Sinan üç senedir ailesini geçindirmek için ölüme koşuyor."

"Pek anlayamadım komutanım."

"Para için dövüşüyor. Yarın Kundu'da bir otelde bir hafta sürecek tezgah altı bir dövüş organizasyonu var. Sinan para için kendi kulvarında olmayan yurt dışından gelen profesyonellerle dövüşecek. Ne yardım kabul ediyor ne bulduğum işleri kabul ediyor. Böyle bir

adam harcanıp gidecek." dediğinde ne yapabileceğimi düşünmeye başlamıştım bile.

"Komutanım bu iş bende." dedim de ne yapacaktım henüz bir fikrim yok.

"Büyük toplantıda görüşürüz asker. Teşekkür ederim." dedi komutan.

"Emredersiniz komutanım." diyerek telefonu kapattım.

O sırada içeri Ali girdi. Arasan bulamazsın normalinde.

"Ali..." dedim ne diyeceğimi kafamda ölçüp tartarken.

"Buyur Abi." dedi benim Alim.

"Antalya Kundu'da bir otelde illegal bir dövüş turnuvası varmış. Bana detaylarını öğren." dedim ya bizimki bir havayla çıkardı telefonu bastı iki düğmeye "Kaan koçum şu şehir şehir sana gelen dövüş listeleri güncel mi?" diye sordu. Dinledi ve "Aç oradan Antalya'yı söyle bana Kundu'da olan dövüş hangi otelde?" diye sordu ve biraz bekledi ve "Sağol koçum. Yok lan bu ara zor. Bir dahakilerine." dedi ve kapattı. Benim cinler tepeye toplandı.

"Ulan sen yoksa bu dövüşlere mi katılıyorsun?" diye bağırmamla "Kaan'la bir kaç kere gittik. Çok eskiden." dedi gözüme bakıyor ama yalan söylediği bariz belli.

"En son ne zaman gittin? Hani iki gün gözünün üzerine et yapıştırıp gezdiğin üç hafta öncesi falan mı?"

"Abi sendende hiçbir şey kaçmıyor ha!"

"Ulan bana barda kavga ettim dememiş miydin? Sen bana yalan mı söylüyorsun?!" diye ayağa kalktım.

Kapı açıldığında içeri giren Şehmuz'du bu sefer. Yanında bir kaç kişi. Bakmasıyla Ali ile toparladık tabii. "Abi Acarlar aşiretinin oğulları."

"Hoşgeldiniz." diyerek hepsiyle birebir tokalaştıktan sonra "Hemen geliyorum." diyerek Ali'yi ensesinden tuttuğum gibi kapının dışına çıkardım ve "Madem dövüşmek istiyorsun. İkimizi de yazdır

bakalım şu oteldeki dövüşlere. İki saat sonraya bilet al Antalya'ya gidiyoruz." Dedim.

Ali "Valla mı?" diye ağzı iki karış açık baktı inanmazca.

"Benimle dövüşecek adamın adı Sinan karşımda onu istiyorum. Sende tozutma bir dövüş o kadar."

"Abi var sende bir şeyler."

"Uçakta anlatırım ama şu yalan olayını unutmadım." diyerek içeri girdim.

Acarlar aşireti oldum olası bizimle uyumlu çalışırdı. Bu karışıklıkta benim en büyük destekçilerim olmasını ümit ediyordum. "Tekrar hoşgeldiniz." diyerek başladım konuşmaya. Olacakları, neticeleri ve doğunun geleceğinden bahsettim. Şaşırıp dehşete düştüler tabii ki. Aralarından biri "Bu nasıl olacak Sedat Ağa. Söylediğiniz isimler yıllardır bizim selam verip iş yaptığımız insanlar, çolukları çocukları var. Sen şimdi hepsi ölecek. Siz de bana yardım edeceksiniz diyorsun."

"Bunu ben düşünmeyeceğim. Anlaşmalara uymayanın sonu belliydi. Siz bana tavrınızı belirtin ki bende ona göre şekil alayım."

"Hüsnü Baba'nın oğlu başımınız tacıdır. Biz yıllardır bunu böyle bellemişiz. Ötesi berisi yoktur. Vatan bizimdir. İhanet eden herkes bedeline hazırlıklı olmalı." dedikten sonra rahatladım yalan yok.

"Eyvallah varolun."

"Tek bir ricamız vardır. Senin adaletini biliriz ama söylemekte isterim."

"Buyur lafı olmaz."

"Çoluk çocuk, kadın..." diye başladığı cümleyi getiremedi.

"Merak etme hiç birinin ne canına, ne malına kast edilmeyecek." diye kurduğum cümlede samimiydim.

Toplantı bitiminde Şehmuz Acarlar'ı yolculamaya giderken "Bugün Antalya'ya gidiyorum. Ali ve Kaan yanımda yarın akşam dönmüş olurum." dedim.

Şehmuz hiçbir şey sormadı. Sadece "Korumaların olmadan." diye ekledi. "Evet" dedim.

Canoma haber vermek lazımdı. Görseydim iyiydi de imkansızdı. Telefon ilk çalıştı açıldı ama hatunun ses bir garip "Canom iyi misin?" dedim panikle.

"Sedat hayırdır aramazdın sen bu saatte."

"Arama saatlerim varda benim mi haberim yok Duygum." dedim ama hatun dışarıda belli.

"Sen neredesin?" diye sorarken bedenimi ateş basmaya başlamış endişelerim beni ele geçirmeye başlamıştı. "Dışardayım." dedi ıkına sıkıla.

"Levent yanındadır umarım." dedim ama ayakta yumruklarım sıkılıydı.

"Ay Sedat ya! Selma yanımda bebeğe alışveriş yapıyoruz. Açmıyım diyorum şu bebek muhabbetini yine *İstemiyorum bebek!* diye bağırıp çağıracaksın diye korkuyorum ama illa söylettiriyorsun. Ayrıca ben Selma'yı çok özledim bu gece ve hatta yarın gece orada kalıcam." dedi ya ben pamuk gibi yumuşacık oldum.

O iyiydi ya gerisinin bir önemi yok. İsabet oldu Selma'da kalması.

"Tamam Canom. Dikkat edin kendinize." dedim bebek muhabbetini es geçip. Duygu "Beni özle bebişim." diyerek telefonu kapattı.

Bebek kelimesini bile duymazlığa geliyordum. Ben kapatmaya çalıştıkça açılıyordu konu. Selma'nın hamileliği tuzu biberi olmuş, Duygu'nun bebek için delirdiğinin farkındaydım. Söylenecek ne kelimem ne bahanem vardı. Bu yüzden hayvanlığa sığınıp bebek istemiyorum. Sadece ben diyordum da deliriyordum. Çıkmazdaydım. İstemez miydim? Oysa ondan çok isterdim bir bebeiğimiz olsun. Onunla deli gibi evlenmek isterken, sırf bebek ister diye konusunu dahi açamıyordum.

Ali ve Kaan gelmişti şirkete. Havaalanına doğru yola çıktık. Saat yedi gibi Antalya'da otele yerleşmiş, karşımızda bize bakan dövüşü düzenleyen itleri süzüyorduk.

Ali'ye bıraktım çakallarla konuşmayı. Kim olduğumu öğrenmelerini istemiyordum çünkü yayılıp Sinan'ın kulağına giderse planım suya düşebilirdi.

Ali "Adam canını ortaya koyacak dayak yiyecek, sen bir bileti bin dolardan satacaksın adama dövüş başına iki bin lira vereceksin. Başka? Akıllı mısınız lan siz?"

"Abi dövüşçüsüne göre değişiyor. Beş bin lira verdiğimiz dövüşçüler var." dediğinde Ali daha bir sinirlendi. Ayağa bir kalktı ki karşısında yarısı gibi duran adam bir adım geriye gidip sehpayı devirdi.

"Beş bin lirayı demir birlik yaptırır senin bir yerlerine sokarım it! Sen bir haftada milyonları kaldıracaksın bu dövüşten. Hesap yapamıyor gibi mi duruyorum karşıdan?"

"Abi bir yanlışımız mı oldu? Yıllardır hürmetimizde bir kusur etmedik. Bilmeden ettiysek telafi edelim." dedi yanındaki adam.

"Bak ne güzel söyledin. Yıllardır bekliyorum kendiniz imana gelin diye ama yok. Sizi ancak dürtmeyle. Bundan sonra benim kurallarımla dövüşler olacak. Kaan ne derse o! Diğer bu dövüş rezilliğini yapanlara haber salın. Bilmeyen kalmasın. Getirdin mi dövüş listesini?" diye sordu.

"Evet abi kuralar çekildi." diyerek kağıtları uzattığında Ali'nin içine Şeytan girmiş gibi adama baktı ve "Tarsuslu Şevket yetmiş kilo ve sen onu yüz yirmi kiloluk bir adamla mı eşleştirdin?"

"Abi kurada çıktı napayım?"

Ali'nin sabır buraya kadar "Ulan ben seni şimdi bir torbanın içine sokup tombala oynamaz mıyım?" diye adamın suratının ortasına yumruğu geçirdi. Tabii adam yere yapıştı.

Ali, kenarda duran Kaan'a döndü ve "Yok bu iş böyle olmayacak. Kaan ayarla şunları. Beni yazma bir yere hevesim kalmadı. Günah lan adamlara. Ekmek parası için bu zibidilerin oyuncağı oluyorlar. Bu arada Abi'yi Sinan'a eşleştir." dedi ve yerden kalkmaya korkan adama döndü ve "Bu organizasyonun bütün gelirini bana getire-

ceksin. Tek kuruş aldığını duyarsam bak o zaman kura nasıl çekilir sana otuz bir kere gösteririm. Bu da sana bir ders olsun. Git temizle pisliğini! Yardım et Kaan'a!" diye adamı ensesinden tutttuğu gibi odanın dışına sürükledi.

Geri geldiğinde "Lan Ali sen Holding'ide böyle mi yönetiyorsun?" dedim.

"Bırak abi ya! Ben bileydim böyle bir bokluk olduğunu izin verir miydim! Ah salak kafam. Yiyorlarmış dövüşenleri."

"Artık biliyorsun." dedim sakince.

"Uçakta konuşamadık abi, Sinan kim? Niye adamı indirmek istiyorsun? Olmadı ben keserim nefesini.Sen şimdi Duygu'nun karşısına yamulmuş çıkma istersen."

"Yamulmuş mu? Ulan Sinan'ı havada karada iki dakikada yerim ben."

"Abi ne yemesi adamı araştırdım. Eski asker adam. Hiç yenilmemiş. Sokak dövüşcüsü uzun zamandır. Adamın işi bu. Zorlar seni bu adam. Hem yeni iyileştin sayılır."

"Ulan aylar oldu, neredeyse senesi olacak taktınız iyi ki bir vurulduk! Sen ayarla."

"Tamam ayarlıyım ama kim bu adam. Bana onu de!"

"Arkadaşım."

"Haşim de arkadaşın."

"Ali yine döndün durdun Haşim'e getirdin konuyu."

"Tamam abi birşey demiyorum.Ama baktım adam seni yiyor, atlarım ortaya sonra ne olur bilemem."

"Dayağı yer otursun." dedim sırıtarak.

...

Gece erkenden yatıp sabah saat altı gibi kalktım. Spor salonuna inip saat ona kadar çalıştım. Kaslarım esnesin kilitlenip kalmayayım diye. Sonrasında biraz yüzüp saat on iki gibi odaya çıkıp birşeyler yedim. Sonra ömrümü aradım. "Ömrüm." dedim ilk çalışta açılan telefona.

"Sedat, iyi misin?" diye telaşla sordu.

"İyiyim canom. Özledim." oysa bir gün bile olmamıştı ondan ayrı kalalı da bana aylar gibi gelmişti.

"Bekir şehir dışında olduğunu söyledi."

"İş..." dedim gerisi yok.

"Sedat dikkat et kendine. Canın içinde kalsın. Yoksa..."

"Canım sensin benim. Akşama geliyorum merak etme. Sen beni özlemedin mi?" diye sordum aşkla. Gün geçtikçe hiç konuşmayan yüreğim sökülüyordu ilmek ilmek. Daha bir titriyordu içim. Daha bir seviyordu ruhum ve ben Duygu'yla mutluluğun ne demek olduğunu öğreniyordum.

"Ay niye özlüyormuşum ki? Manyak mıyım ben?"

"Bak ya! Tamam söyleme. Akşam anlarım ben özleyip özlemediğini."

"Akşam işim var benim." dedi tavırlı tavırlı.

"Ne işin varmış kadın! Senin işin benim."

"Allah Allah! Senin hiçbir şeyin değilim ben."

"Duygu!"

"Hımm" dedi beni taklit ederek. O sırada diğer telefon çalmaya başladı.

Duygu duraksadım diye "Çok geç kalma olur mu? Özledim." dedi ya gülmeye başladım. Hiç kapris yapamıyordu ya benim canom. "Kalmam Canom." dedim ve zorla kapatıp diğer telefonu açtım. Arayan Bekir.

"Naber Diyarbakır Prensi!"

"Oda nereden çıktı Allahın lazı!"

"Hiç!" dedi kahkaha atarak.

"Bunun için mi aradın lan?"

"Yok Duygu aradı sabah seni sordu. Burnundan soluyor bilesin. Şehir dışında dedim. Nazlı da onunla mı diye sordu."

"Vay Sadonun hatunu!" diye keyifle gülmeye başladım.

"Yeminle tırstım sesinin tonundan." dedi Bekir.

"Bekir yerin kulağı vardır. Tırsmak falan yakışıyor mu sana?"

"Akıllı adam hatunlardan korkar tertip! Noldu Sinan olayı?" Buraya gelmeden telefonda anlatmıştım planımı Bekir'e.

"Akşama onu alıp dönmeyi planlıyorum. Sen ne yaptın eşi ve çocukları için?"

"Tarık ve Müjde Antalya'da, öğlene evlerine gitmiş olurlar."

"Müjde'yi niye gönderdin lan?"

"Tarık gibi bir yarmanın sözüne kim inanırda konuşmasına izin verir."

"İnce Laz!" dedim alayla.

Bekir "Diyarbakır prensi olmaktan iyidir." dedi ve kahkahalarla telefonu kapattı.

Duygu derdi sinirlendiğinde bana Diyarbakır prensi diye. Laz kafalının nereden aklına geldiyse dolamış diline.

Biraz kestirmek için yatağa uzandım. Öğlen saat bir gibi Ali ve Kaan odanın kapısına dayandılar. Açtım kapıyı, Ali panikle "Abi hazır mısın? diye soracaktım ama değilsin anlaşılan." diye gözlerini pörtletti.

"Neye hazır olmam gerek Ali?" dedim uykulu sesimle.

"Abi inanmıyorum Sinan senin pestilini çıkarmazsa bende eşek gibi anırırım." dedi telaşla. "Bu sözünü unutma!" dedim ve duşa girip uyku mahmurluğundan kurtuldum. Üzerime siyah tişört, altıma gri bir eşofman giyip, atağıma spor ayakkabılarımı geçirdim ve hazırdım.

Ali odanın içinde dört dönüyordu. Kaan "Abi şort giysen daha iyi değil mi? Uzun eşofmanla hareketlerin kısıtlanacak."

Ali "Giymez o concon olur diye." dedi ama gülmüyor. Benim için endişelendiği kesin. "Hadi gidelim." dedim kapıya doğru yürürken Ali "Abi gel ben çıkayım şu ringe, Sinan'ı gördüm.Hiç gözüm tutmadı."

"Ulan sen beni ne zaman bu kadar hafife alır oldun." dediğimde Kaan'a göz işareti yapıp dışarı çıkmasını istedi. Kaan kapıdan çıkıp koridorda kaybolurken "Sensizliği kimse kaldıramaz." dedi ya "Alim korkunun ecele faydası olmaz bilirsin."

"Abi izin ver ben çıkayım."

"Peki ya sensizliği kaldırabileceğimizi nerenden uydurdun?"

"Tamam benden günah gitti. Tehlikede olduğunu hissedersem atlarım ringe." dedi ve kapıdan çıkıp beni beklemeye başladı. İnadına ona Sinan'ın kim olduğunu anlatmadım. Belki de Ali'nin paniği hoşuma gidiyordu. Asansöre bindiğimizde Kaan eksi üçe bastı. İkisi de bir gergin bir gergin. Sırıttım. Ali patladı "Abi niye gülüyorsun valla içim şişti."

"Patlatırız bebişim." dedim Duygu gibi. Yok ben hatunumu özlemiştim.

"Duygu'yu düşün. Gel ben çıkayım ringe." dedi Ali, zaten benim aklım Duygu'da. Onu düşünmediğim an yoktu ki. Asansör açıldı ve biz kısa duvar lambalarının aydınlattığı kırmızı halı döşeli bir kısa bir koridordan yürüdük. Çift kanatlı bir kapının önünde durduk. Kapının önünde bizim iki katımız çam yarması görünümlü adamlar Ali'yi gördüklerinde "Vay Ali kardeş hoşgeldin!" diye can ciğer kuzu sarması şeklini aldıklarında "Ayı İsot naber lan?" diyen bizim Ali'ydi.

Kaan "Ben tanımıyorum abi!" diye kendini benden korumaya alırken diğer kapıda duran yarma "Kaan lan halen dövüşürken dans ediyor musun?" diye sordu ya "Ağzınıza sıçmak farz oldu." diyen bendim.

Ali'ye sarılan İsot mudur nedir Ali'ye beni işaret ederek "Arkadaş yeni mi?" diye sordu.

Ali "Kendisi abim olur. Yılan Sinan'la dövüşecek." dediğinde İsot "Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordu gözümün içine baka baka.

Ali "Al işte! Yok abi ben izin vermiyorum bu Sinan'la dövüşmene!" diye önüme geçtiğinde "Ali bir bildiğim var. Karışma!" dedim ya Ali gözüme baktı.

"Peki abi!" dedi dişlerini sıka sıka. İki yarma gül çift kanatlı kapıyı açtı ve biz kalabalığı zar zor geçerek dövüşü düzenleyen, Ali'nin postayı koyduğu Şevket'in yanına vardık. Ali'yi görünce zaten adamın rengi soldu. "Hoşgeldiniz abi!" dedi ve kulağına eğilip birşey söyledi. Ali endişeyle bana baktı ama "Tamam sorun yok." dedi.

İçeride adım atılacak yer yoktu. Düğün dernek toplantıları için kullanılan salonun ortasına kare şeklinde halatlarla ring yapılmış, ringin etrafı kırk santim genişliğindeki kırmızı şeritle çevrilmişti. Biz kırmızı şeridi geçip ringin bir köşesinde yerimizi alırken hakem müsveddesi ringin içine girip kablosuz mikrofona ilk ingilizce hoşgeldin beşgittinleri sıraladı. Sonra Sinan'ı tanıtttı. Enteresan olanı Sinan ortada yoktu ve ringe çıkmadan beni görmesini istemiyordum. Hakem beni tanıtmaya başladığında ingilizce olarak kilomu boyumu söyledi ve sonra Diyarbakır Prensi dedi diye duydum ama yanlış anlamış olabilirdim. Hakem başladı Tükçe konuşmaya...

"Bayanlar, baylar hepiniz star organizasyonun düzenlediği Antalya dövüş festivaline hoşgeldiniz. İlk günün üçüncü dövüşü sizin her sene merakla beklediğiniz, Yılan Sinan ve bu yıl ilk kez festivalde yer alan Diyarbakır Prensi arasında gerçekleşecek..." diye devam ederken ben ne ara Ali'ye döndüm ne ara "Ulan Ali! Seni kurban bayramında kurban niyetine kesmezsem adam değilim. Şerefsiz herif başka isim bulamadın mı?" diye üzerine yürürken Ali "Abi valla bulamadım. Sado dicektim ama anlarlar diye demedim. Sonra birde karpuzcu geldi aklıma ama o da olmazdı." dediğinde boğazını sıkmamak için zor duruyordum.

"Dönme lan İstanbul'a sildim seni. Siktir git nereye gideceksen!!!"

"Bak bozuluyorum abi ha!" dediğinde bir alkış tufanı kopmuş seslerimiz gürültüye karışmıştı. Kalabalık *Sinan! Sinan! Yılan Sinan!* diye bağırmaya başladığında üzerinde beyaz atlet altında siyah şort ringte Sinan belirdi. Benim tanıdığım Sinan değildi gördüğüm. Hissiz, mezarını arayan bir insan azmanı vardı dövüş alanında. Hakem bizim köşeye doğru elini uzatıp beni çağırdığında Ali "Abi sol

böbreği arızalı." dediğinde ona ters ters baktım. Korku insanlara neler yaptırıyor. Ali mertliğini hiçe sayıp, sevdiğini korumak için bana bilgiyi vermişti ya! Üzülsem mi? Sevinsem mi? Bilemedim. "Ali biz ne zaman haketmediğimizi yedik?" diye sordum.

"Ben her bedeli ödemeye razıyım. Yeter ki sen yaşa!" dedi gözlerime öfkeyle bakarak. Ne diyeyim şimdi ben buna! Döveyim mi? Alıp içime sarılayım mı? Hiçbir şey söylemeden Kaan'ın kaldırdığı ipin arasından geçip ringe çıktığımda Sinan arkası dönük duruyordu. Ben boynumu esnetip ne yapacağıma karar verirken Sinan bana doğru döndü. Bir adım atıp duraksadı ve "Sedat!" dedi şaşkınlıkla. Yıllar ondan çok şey alıp götürmüştü. "Selam teğmenim!" diye bağırdım duyabileceği bir şekilde. Sinan bana doğru gelip sarıldı. Valla sarıldı. "Sedat sen ne arıyorsun burada?" diye sordu beni bırakıp şaşkınca yüzüme bakarak. Galiba Sinan ne durumda olduğumuzu anın şaşkınlığı ile unutmuştu. "Aynı soruyu benim sana sormam lazım." dedim sırıtarak. Hakem araya girmese biz ringin ortasına çilingir sofrasını kurabilirdik yani.

"Beyler dövüşecek misiniz yoksa sevişecek misiniz?"

Sinan daha ben bir şey demeden "Bir olup seni sikeriz ne dersin?" diye hakeme kükredi ya adam bir boğazını temizledi ve "İki dakikanız var. Yoksa maçı iptal ederim." dedi.

Sinan bağıran, tezahürat yapan kalabalığı rahatsız bir biçimde süzdü ve "Sedat sen ne arıyorsun burada? Ben... ben senin bu işi yaptığını bilmiyordum. Sen olduğunu bilseydim..." dedi ama gerisini getiremedi.

"Bırak şimdi ne işim olduğunu. Sana bir teklifim var. Eğer seni yenersem sorgusuz sualsiz benimle çalışacaksın." dediğimde Sinan aptalca bana bakıyordu. "Sen ne diyorsun Sedat?"

"Sana ihtiyacım var diyorum. Asıl sen ne diyorsun?"

"Sedat bu lanet dövüşleri kazanmam şart ama seninle dövüşmek istemiyorum. Ne bokuna burdasın anlamıyorum..." diye devam ederken hakem "Son kırk saniye beyler!"

"Kararını ver Sinan."

"Sen manyak mısın? Nasıl bir iş teklifidir bu?"

"Bizde böyle teğmenim!"

"Lanet herif sen o zamanlarda manyaktın."

"O zaman dans başlasın mı?" diye sordum alayla.

"Sedat bırak dövüşü oturup konuşalım."

"Olmaz seni yenersem yanımda çalışacağının sözünü ver yoksa hakem maçı iptal edecek."

"Tamam lanet olası...Ama beni yenemeyeceksin ve seni hastaneye ben götürüp vicdan azabından gebereceğim."

"Belli olmaz komutanım!" dedim ve bir adım geri çekilip hakemin konuşmasına izin verdim. Benim köşeye baktığımda Ali tırnaklarını mı yiyordu pek anlamadım ama yerinde zor durduğu kesindi. Sinan'ın bir taraflarını kırmasam iyi olacaktı da inşallah o da aynısını düşünüyordu.

Hakem "Dövüş başlasın!" diye bağırdığında Sinan istemeye istemeye bana doğru gelirken ben sırıtıyordum.

Sinan "Lan ne sırıtıyorsun! Hadi vur!" diye bağırdı.

"Olmaz ilk sen!" dedim sırıtarak. "Ulan ben senin!" diye bir yumruk savurdu ya rüzgarından üşüdüm. Burnumu teğet geçip havaya savrulan yumruğu bana gelseydi boku yemiştim. "İyi ki dövüşmek istemiyorsunuz komutanım."

"Ceylan gibisin!" dedi Sinan sinirle. Sıra bendeydi de ne yapacağıma karar veremiyordum. Onu indirip herkese rezil etmek de istemiyordum, ne kendime ne ona zarar vermek de içimden gelmiyordu.

Sinan ondan kaçan korumacı hareketlerimle iyice sinirlendi. "Lan buraya şaklabanlık mı yapmaya geldin? Dövüşsene! Diyarbakır Prensi." dedi ya sinir geldi. Ne ara yumruğum çenesinin altına yapıştı bilmiyorum ama havaya yükselişiyle "Ha siktir! Elime sıçayım." diye kendime küfür ettiğimde kendime geldim. Sinan Allah'tan düşmedi. Kafasını silkeleyip "Oh be!" diyerek bana doğru bir gelişi var

ki kaçasım geldi. Biz sağlı sollu yumrukları tekmeleri konuşturmaya başlamıştıkta birbirimize zarar vermemek için uğraştığımız bir gerçekti. Birinci raund gongu çaldığında Sinan sinirle beni ensemden tuttu ve "Sedat bu paraya ihtiyacım var. Canını yakmak istemiyorum. Çekil maçtan. Yalvarırım çekil!" dedi çaresizce.

"Çekilirsem benimle çalışmayacağını biliyorum. O yüzden mümkün değil."

"Lan senin aklından zorun mu var?" diye bana sinirlenirken neredeyse ikinci raund başlayacaktı. Hakem "Köşenize gidin!" diye bağırdığında Sinan kendi köşesine geçti ve havlusunu alıp yüzünü silmeye başladı.

Ben köşeye gitmeden Ali ringe atlamıştı bile. "Abi noluyor ya! Ne konuşuyorsun o Sinan denilen adamla! Ne o dövüşüyor ne sen!"

"O benim askerlik arkadaşım. İş konuşuyoruz bir şey yok." dedim ve bana ayrılan tabureye oturdum. Ali "İş mi? Ringte mi? Allahım sen aklımı koru!" diyerek havluyla alnımı silmeye başladı ama çenesi durmuyor. "Ne işi bu sorabilir miyim abi?"

"Akdeniz'i ona vereceğim."

"Yeni bir manyağa ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum."

"Beni akıllısı bulmaz Ali'm." dediğimde gong çaldı ve ben tekrar ringe döndüm. Dövüş başladığında, Sinan dövüşmüyor kaçak hareketlerle benimle konuşmaya çalışıyordu. "Sedat gözünü seveyim bırak dövüşü!" dediği anda "Bitirelim mi? Ama sözünü unutmayacaksın. Benimle çalışacaksın anlaşıldı mı?" dedim bu sefer ben onu ensesinden tutmuş bırakmıyordum.

"Yenemezsin beni Sedat! Daha dövüşmeye başlamadım bile!" diye isyan ettiğinde "Sinan çalışacak mısın benimle?"

"Hastasın sen! Tamam ulan devir beni köpeğin olmazsam şerefsizim!" dediği anda ensesinden tuttuğum gibi dört parmağımla boyun omurlarına baskı yaparken baş parmağımla boynuyla omzu arasında kalan kaslara baskı yapmamla Sinan'ın direncinin düşmeye

başladığını hissettim. Onun daha fazla canını yakmaya gerek yoktu. Bayıltıp sonrasına bakacaktım.

"Aramıza hoşgeldin Sinan." dedim ve onun bu savunmasız halinden faydalanıp sol elimle yumruğu yüzünün ortasına geçirmemle Sinan'ın kendini kaybetmesi bir oldu...

Sinan'ın yere yığılmasıyla etrafa bir sessizlik çökmüş, kimse bunu beklemiyordu. Hakem şaşkın, elinde mikrofon bize bakarken Ben "Ali, Kaan!" diye bağırdırm. Benim bağırmamla etrafa yayılan bizim çocuklar hızla ringe girmiş benim emirlerimi bekliyorlardı.

"Alın yerdeki adamı benim odama götürün." dediğimde Sinan karga tulumba yerden kaldırıldı. Ali yanımda, tetikte etrafı süzerken "Büyüksün abi. Unutmuşum ben seni!" dedi ferahlamış bir halde.

"Eşek gibi anıracaksın. Unuttum sanma." dedim pis pis sırıtarak. "Abi birşeyi de unut, nolur birşeyi de unut." dedi ama umurunda değildi. Onu en olmadık yerde anırtacaktım. İntikam soğuktur...

Odaya yürürken Ali'ye hikayeyinin boşluklarını anlattım. Tabii Sinan'ın özeline girmeden. "Ne yani şimdi bu adam senin askerde komutanın mıydı?"

"Evet sonra bırakmış askerliği."

"Niye?"

"Niyesini ona sorarsın. Akdeniz artık Sinan'ın." dedim ve biz odaya girdik. O sırada Sinan'ın bedenine sıcak havluları örtmeye çalışan Kaan "Abi naptın adama tir tir titriyor." derken haline üzüldüğü belliydi. "Korkulacak birşey yok kasıldı biraz. Bir saate bir şeyi kalmaz." dedim ve duşa girdim. Giyinip onların yanına geçtiğimde Sinan rahatlamış uyuyordu.

Ali elinde kumanda televizyon seyrederken "Ben gidiyorum." dedim.

"Nereye?" dedi Ali dikleşip.

"İstanbul'a."

"Bunu napacağız peki?" dedi Sinan'ı göstererek.

"Kendine gelsin İstanbul'a getirin."

"Gelmezse?"

"Gelir merak etme." dedim ve canoma doğru yola çıktım. Havalimanına giderken aradım. Heyecanı sesinden anlaşılıyordu. İçim ısındı.

"Geldin mi?" diye sordu.

"Uçağa biniyorum. En fazla dört saate yanındayım Canom."

"Tamam yemek yapıyorum bende, istediğin bir şey var mı?"

"Var."

"Ne istiyorsun?"

"Seni..."

"Çok ayıp."

"Ayıp mı?"

"Herşeyin dile gelmesine gerek yok." dedi Duygu. Güldüm öksüzüme.

"Gelince ayıp nedir sana iyice bir göstermem gerek."

"Terbiyesiz."

"Tamam terbiyesiz nasıl oluyor onu da gösteririm."

"Ya tamam kapat artık uçak kaçacak." dedi kıkırdayarak ve telefonu kapattık.

Savaşma Seviş...

Şimdiki zamanlar... İstanbul, Beykoz...

Duygu'nun Selma'ya gitmesi ile benim Antalya'ya gitmem çok büyük bir tesadüftü çünkü bunu aleyhimde delil olarak kullanamadı ama şansıma tüküreyim. Uçak rötar yaptı. Uçaktan iner inmez soluğu Kadıköy'de aldım. Onu kucakladığım gibi Beykoz'a getirdim tabii. Sonraki günler Kadıköy'de kalma çabaları tarafımca engellenip, Beykoz'da kalmaya onu razı etmem bir hayli zor oldu.

Heleki işimin, gün aşırı yapılan toplantıların arasında hatunun inadını kırıp her gecemi onunla süslemek gerçekten benim için tatlı bir savaştı. Duygu benimdi ve beni seviyordu ya hala rüyadaydım. Bazen mutluluktan kendi kendimi sırıtırken buluyordum.

Karavan macerasından döneli bir hafta olmuş ben Ali ve Bekir'in dürtmeleriyle hayatın gerçeklerine dönmek zorunda bırakılmıştım. Büyük toplantıya günler vardı ama içten içe çalışmalara başlamıştık. Otellerde, rakı masalarında bazende ücra köşelerde yapılan toplantılarda kendimi kesesim geliyordu.Bir taraftanDoğu'da temizlik başlamış, koparılması gereken kafalar teker teker avlanıyordu.

Bana kalsa Duygu'nun dediği gibi o karavanda onunla yaşlanıp, öksüzümün keyfini sürerdim. Her sabah işleri yoluna sokmak için canomun koynundan çıkmak işkenceydi. Sırf ona özlemimi

dindirmek için sabahın köründe kalkıp, onunda uykusundan çalıyordum.

Bir sabah, saat altı gibi telefonum çalıyordu. Telefondaki ismi görünce odanın dışına çıktım. Arayan Nazlı...

"Söyle Nazlı?"

"Sedat, bir haftadır seninle görüşmek için bekliyorum."

"Sabahın köründe bunun için mi aradın Nazlı? Bekir toplantı zamanını sana haber verecek."

"Seninle özel görüşmek istediğim bir konu var, acil. Samsunlu Halil'i tanırsın. Adam peşimde ve bu iş ciddi." dediğinde "Nazlı kafamı siktin sabah sabah. Çocuklara söyle seni Beykoz'daki eve getirsinler." dedim ve telefonu kapatıp Duygu'ya kahvaltı hazırlamak için mutfağa geçtim.

Nazlı gel dememi bekliyormuş yarım saat geçti geçmedi, yanında Trabzon'da bizimle tanıştırdığı Meltem ile kapıdalardı.

"Nazlı hemen gelseydin." dedim kapıyı açıp içeri bile davet etmeden. "Sedat konunun önemli olduğunu söylemiştim. Beklemek istemedim."

"Tamam geçin içeri." dedim sinirle ve onları salona yönlendirdim. Nazlı salona geçip "Meltem, Halil'in karısı." dediğinde benim sinirler tepeme çıkmaya hazırdı. "Yani?" dedim sabırla.

"Meltem, Halil'den boşanma kararı alıp dava açtı ama iki senedir boşanamadı. Halil Samsun'da hakimler dahil herkesi korkuttu. Meltem'e ben sahip çıktım ama Halil'le başedemiyorum. Bizim işlere ket vurmaya başladı. Yani olay bu gidişle sana kadar uzayacak. Uzamadan halletmemiz lazım."

"Nazlı, sen benim adımı nasıl özel işlerinde kullanırsın?"

"Senin adını kullandığım falan yok. Ben arkadaşımı zor gününde yalnız bırakmıyorum o kadar, yardım etmeyeceğini söylemen yeterli."

"Bana bak!Benim tepemi attırma. Sana adabınla bir soru sordum. Senin kaprisini çekemem."

"Tamam özürdilerim. Sinirlerim çok bozuk. Pislik herif bana posta koyuyor ve ben acizleşiyorum. Bu beni deli ediyor."

"Tamam bakarız bir çaresine." deyip mutfağa geçtim ve sucukları sinirle doğramaya başladım. Ulan bütün manyaklar beni mi bulur... Adamın karısı nihayetinde.

Ben niye halen kahvaltı hazırlıyordum hiç bir fikrim yoktu da "Sedat" diyen Duygu'nun sesini duyduğumda yeminle mutfaktan fırladım. İç güdüsel sanırım. Duygu salonun kapısında üzerinde benim tişörtüm, dikiliyordu. Altında hiç bir şey olmadığı güneşin üzerindeki tişörte bahşettiği ışıkla bedeninin kıvrımlarını göstermesinden belliydi.

Duygu, Meltem ve Nazlı'ya bön bön bakarken "Duygu." dedim.

Duygu şaşkınca bana dönüp "Şey..." dedi kaldı. Zoraki olduğunu anladığım "Hoş geldiniz!" çıktı ağzından. Öyle kadınsı görünüyordu ki *Lan Nazlı tam gelecek günü buldun!* diye bağırasım geldi. Bu halde karşımda biraz daha durursa ne Nazlı'yı ne ayıbı takacak onu sırtladığım gibi yukarı götürecek altıma alacaktım da "Hadi giyin." dedim ve elinden tuttuğum gibi merdivenlere yönlendirdim.

Duygu odaya girmemizle "Burada ne arıyorlar?" diye sordu. Ama ne soruş, dik durmaya duygularını bastırmaya çalışıyor. Kıskançlık mıydı gördüğüm yüzündeki bir iki saniye düşündüm.

"İş." dediğimde, eli beline gidip "Sedat ne zamandan beri eve iş getirir oldun?" diye hesap sorduğunda kazak Sedat sahalardaydı.

"Duygu!" dedim uyarıcı bir tonla.

"Bu Nazlı'yı hiç sevmiyorum." dedi sinirini saklamaya çalışırken. Bir hışımla tişörtü çıkarıp dolaptan iç çamaşırlarını aldı. Onu hiç böyle tırnaklarını çıkarmış görmemiştim. Keyfini mi sürmeliydim yoksa evden Nazlı'ları postalayıp onu yatağa mı atmalıydım kararsızdım.

"Sevmek zorunda değilsin zaten." diyerek üzerimdeki tişörtü çıkarıp dolaptan gömleğimi aldım. Giyinirken Duygu gözlerini kısıp "Bir yere mi gideceksin?" diye sordu.

"İşim var." dedim basit bir şekilde.

Duygu bir iki saniye kıpırdamadan durdu ve "İyi, ben de evime geçerim." dedi. Artık bunu duymak istemiyordum. Evime ne demekti lan. Duygu'nun evi, ben nerede kalıyorsam orasıydı, nokta...

"Duygu! Delirtme beni, burası senin evin."

"Burası senin evin."dedi.Yanına gidip onu kollarıma almamla sinirim balon gibi söndü. Kokusuyla mest olup "Niye huysuzluk yapıyorsun şimdi?" diye sordum.

Duygu konuşmaya fırsat bulmuş gibi "Niye mi? Bugün işe gitmeyeceğini söyleyen sendin."

"Gitmedim."

"Gün daha bitmedi."

"Hemen dönmeye çalışırım."

"Seni bekleyecek değilim. Evime döneceğim."

Duyduğum evime kelimesiyle "Duygu! Yeter çocukluk edip durma!" dediğimde kollarımdan isyan edercesine çıktı.

"Çocukluk mu? Sedat! O kadın... o kadın seni unutmamış, iş adı altında sana yanaşmaya çalışmaktan başka bir şey yaptığı yok!" dedi ya ağzım şaşkınlıktan yere düşücekti de ben duygularını belli eden bir adam değildim.

"Bu onun sorunu."

"Kabul ediyorsun yani."

"Duygu delirtme beni, neyi kabul edeyim? Beni tanımıyor gibi konuşuyorsun. Gözüm senden başkasını görmüyor." İşte bu söylediğim doğruydu. Ben başka kadınlara kör bakıyordum artık.

"Ben etrafında olmasına katlanamıyorum. Bak, eğer bir şey duyar ya da görürsem inan bana..." dediğinde sırıtarak onu kollarıma alıp dudaklarına yapıştım. Hiç nefesim bitmesin, dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmasın istedim ama yok öyle bir dünya. Nefes almak için ondan ayrıldığımda "Senin dudaklarından başkası artık bana haram, senin teninden başkasını koklamam." dedim bir söz,

bir yemin gibi. Ben mi söylemiştim lan bunu. Söylediklerim onun hoşuna gitmiş olacak ki sardı o narin kollarıyla bedenimi ve bin bir nazla "Öpme de." dedi gözlerime bakarak. Öper miyim ondan başkasını "Öpmem." dedim başka bir yemin edercesine.

"Sarılma da..." dedi beni daha bir sararken. Sarar mıyım bir başkasını "Sarılmam." dedim başka kollar cehennem bana.

"Sevişme de..." dediğinde ben çoktan taşa dönmüş, onu yatağa sürüklerken "Sevişmem" dedim aklımdaki her şey silinmiş, aklım yine başka bir tarafıma kaymış. Tabii onunla sevişmek yarım saate sığdırılmayacak kadar eşsizdi. Derin bir nefes alıp "Lan kadın! Beni ne hâle getirdin. Alet elimde dolaşıyorum resmen."

"O aleti başkasına sokma da..." dediğinde Duygu şaka yapmıyordu. Hissettim.

"Terbiyesiz!" dedim kalçalarını sertleşmiş kendime bastırırken. Duygu sanki beni bu hale getirmemiş, biz kahve içip sohbet ediyormuşuz gibi "Niye gelmişler?" diye sordu. *Hayda!* diye isyan edecektim.

"Meltem'in kocası Samsun'un belalılarından, kızı rahat bırakmıyor." dedim dürüstçe.

"Karıkoca en nihayetinde." dedi Duygu gayet ciddiyetle.

"Kızı öldürmek istiyor."

"Niye ki?"

"Ayrılmak istediği için."

"Ne yapacaksın peki?"

"İlk konuşacağız."

"Karıkoca arasına girme derim."dediğinde gülesim geldi de gülmedim. Gülsem ciddiye almıyorsun diyecek biliyorum.

"Öldürsün yani?"dedim.

"Kader, ne diyeyim?"

"Ya sen var ya, nasıl bir şey oldun benim başıma?" diyerek gülmeye başladım.

Duygu benden kurtulup banyoya girdi ve saçlarını toplamaya başladı. Arkasından gidip "Burada kal, Duygu! Yorma beni" dedim

çünkü aklım onda kalacaktı ve ben yine bir yolunu bulup onun yanında soluğu alacaktım.

Duygu inadını kamufle etmek için "Selma'yı özledim. Sabah konuşamadık. Sen bana gelirsin." dedi rahatça.

Onunla uğraşmayacak Kadıköy'e gittiğimde alıp tekrar buraya getirecektim. Başka çare yoktu.

"Off!" diye odadan çıkıp aşağı indim. Bazen savaşmaya gerek yoktu. Taktik diye bir şey vardı.

Ben Nazlı'nın ocağına düştüm martavallarını, Meltem'in gözyaşlarını dinlerken Duygu bir hışımla merdivenlerden indi. Lan noluyordu? Ben niye kendimi filmin içindeki figüran gibi hissediyordum. Salonun kapısından yüzüme bakmadan "Ben çıkıyorum" dediğinde ayaklandım.

"Duygu! Ben seni bırakırım." dedim sakince ve Duygu anlamlı anlamlı o kalkık burnu iyice havalarda "Dönmen zor olur. Benim araba burada nasıl olsa, gece görüşürüz." dedi ve benim bir şey söylememi beklemeden evden çıktı. Lan gerçekten noluyordu. Kıskandı diyeceğim tamamda ulan kıskanan insan böyle çeker gider mi?

"Duygu bekle!" diye bağırdım ama nerde. Hatun beni sallamadı bile. Hızla arabaya bindi ama ben jet hızıyla arabanın önündeydim. Ulan ben çek Sedat, çek Sedat diyordum ya! Hepsi fragmanmış. Ben bu Duygu'nun aşkıyla daha çok çekerim.

Nazlı'nın densizliği, Meltem'in uğursuz uğursuz ağlaması ve tabii Duygu'nun anlamsız kıskançlığı, ki bu gurur vericiydi, benitaşma noktasına ulaştırmıştı. Birde üzerine hatunum camı indirmeye tenezzül bile etmedi. Ben salağa bağlamış ne yaptığını anlamaya çalışıyordum da sabır bir yere kadar. Camı yumruklayıp açılmasını sağladığımda Duygu benim sinirimi aratmayacak bir sinirle "Ne!!!" dedi sinirle.

"Lan eşek mi bağırıyor! Sabah sabah cinleri tepeme çıkarma! Bunca işin arasında bir de seninle uğraşmayayım." diye çıktı ağ-

zımdam. Hoşgeldin Sado... Duygu'nun bir damla gözyaşına herkesi feda ederdim. Ne olursa olsun ona kötü davranamazdım ben.

Allahtan hatun idmanlı. Yıllarca Ali, Bekir ve benim kadroyla yaşıyor. Nefes almadan "Eşek değil, tam bir deve bağırıyor! Hem de en salağından! Haklısın, benimle uğraşmasan iyi edersin. Sen git içeridekilerle uğraş. Bu ne ya! Kocasıyla kavga etmiş, kurtar Sedat! Oldu, koca da bulursun sen ona! Hadi onu geçtim, o ne öyle... Nazlı Hanım ağayım diye ortalarda geziyor, kalkmış senden başka kimsem yok Sedat! Sedat! Sedat! Çok merak ediyorum, benim yanımda devamlı Deniz'i görsen ne hissederdin?" dediğinde yüzümden ateşler çıkıyordu hissediyordum. Arabanın kapısını açıp Duygu'yu dışarı çekmem bir oldu. Deniz konusu benim için tabulaşmış, hiç açılmayacak bir konuydu. "Deniz mevzusunu karıştırma, bak tepem atıyor! Aynı şey değil!" diye bağırdım. Biz sanırım ciddi ciddi kavga ediyorduk.

"Evet, aynı şey değil, çünkü ben Deniz'le yatmadım!" diye haykırdı. Neye şaşırayım? Duygu'nun ilk defa bana böyle diklenip sinirlenmesine mi? Yoksa onun tarafından ölesiye kıskanıldığıma mı? Yoksa Nazlı ile beni bilmesine mi? Ki bunu saklamamıştım, sadece anlatmamıştım. Hoş ben geçmişim hakkında Duygu'ya hiç bir şey anlatmadım. Hatun lafı iyi oturtmuştu da erkekliğe leke sürmenin bir alemi yok.Madem kavga ediyorduk "Gebertirim seni!" dedim sinirle. Tabii Duygu'dan geri dönüşü daha bir efsaneydi. "Bok gebertirsin!" diye bağırdı.

Hayatımda ilk defa yüz ifademden şok olduğum anlaşılacaksa işte o an bu andı. Bu halimi fırsat bilen Duygu kendini benden kurtarıp arabaya bindi ve gaza basıp çekti gitti. Tam anlamıyla göt gibi kaldım ardında. Bir iki saniye sinirden sağa sola yürüdüm. O sinirle eve girdim ve koşarak yukarı çıkıp telefonuma ulaştım. Hızla canom yazısının üzerine tıkladım. Lan Canom bana cehennemi tersten gösteriyordu ya lan. Bu da yetmezmiş gibi telefon çaldı çaldı açmadı. Telefon elimde peşine düşmekle düşmemek arasında kalırken aklıma Levent geldi.

Hızla onu aradım ve "Levent durdur Duygu'yu açsın o telefonu yoksa fena olacak!" diye bağırdım avaz avaz. Levent "Pe...peki abi!" diye hızla telefonu kapattı. On dakika içinde Duygu'yu yüz kere aradım sanırım. Açıldı sonunda. Daha o bir şey demeden "Duygu, akşam gözüme gözükme! Ben sana o telefon ilk çalışta açılacak demedim mi?" diye bağırıyordum. Yok ben bu olamazdım. Karşımdaki de Duygu değildi zaten.

"Bağırma Sedat!"

"Bağırttırma lan o zaman!"

"Kapatıyorum. Sakinleşince ararım."

"Başlatma sinirine Duygu!" diye bağırdım haliyle. Duygu bunu bekliyormuş. O ses o bünyenin neresinden çıkıyordu bilmiyorum. Lan ben neyi biliyormuşum bu zamana kadar bir bok bilmiyorum yeminle.

"Benimle doğru konuş! Senin karşında Nazlı orospusu yok!" diye avaz avazdı. Konu yine Nazlı'ya nereden gelmişti onu da bilmiyorum. Duygu telefonu yüzüme kapattı ya ikinci kere göt olmuş Sedat sahalardaydı. Bekir'i bugün daha iyi anlar olmuştum, çünkü kendimi yatak odasında içimden *Ya sabır! Ya sabır!* diye dolanırken buldum. Aşağı indiğimde Nazlı ve Meltem bıraktığım gibi salonun koltuklarında oturmuş sigara içiyorlardı. Nazlı ayağa kalktı ve "Sedat sorun olmak için burada değiliz. Duygu..."

"Duygu'yu ağzına alacak kadar tanımıyorsun. Hadi çıkalım. Şehmuz'la bir konuşalım." dedim burnumdan soluyarak. Meltem'le göz göze geldiklerinde "Meltem sen burada kal bizimle sürüklenme ordan oraya." dedim. Meltem "Olur." dedi ve biz Nazlı'yla çıktık. Yoldan Bekir'i aradım "Efendim tertibim." diye açtı laz oğlu laz telefonu.

"Ulan Şehmuz yanında ya keyfin yerinde dimi Allahın lazı."

"Valla paso konuşuyoruz." dedi Bekir Şehmuz'un sessizliğiyle dalga geçerek. "Siktir lan ordan sen sessiz, o zaten lal. Ancak bön

bön birbirinize bakarsınız." dediğimde Nazlı'nın yanımda kıkır kıkır gülmesine ters ters bakarak cevap verdim. Zaten sabahtan sinirliyim ona. Bekir kıkırtıyı duymuş olacak ki "Duygu mu yanında?" diye sordu.

"Yok o Kadıköy'de."

"Kim lan yanındaki o zaman?" diye bağırmasını beklemiyordum çünkü ne olursa olsun Bekir bana bağırmazdı.

"Noluyor lan!"

"Bana bak seni yeminle inşaat demiriyle döverim. Kim var yanında sakın bana Duygu'yu..." diye başladığı cümleyi bitirmesine izin vermeden "Devam et Bekirim, bu söylediklerinin acısını senden çıkarıcağım elbet. Eğlenceli olacak bence." dedim. Bekir'in ses soluk kesildi.

Nazlı "Benim Bekir Nazlı!" diye işveli işveli bağırınca Bekir "Ha tamam. Sen niye aramıştın?" diye sordu ciddiyetle. Bak sen bizim laza Duygu'yu nasıl koruyor. Lan beni de satışa getirmişti de neyse.

"Konu kapandı sanma Bekir. Herkes burada mı bugün bir rakı masası kuralım. Ben Necati'nin yerine geçiyorum. Herkesi toparla getir." dediğimde Bekir "Tamam hepsine haber veriyorum. Orada buluşuruz. Ali bugün Müjde'yle Tuzla'da.Onlar gelemez haberin olsun." dedi ve kapattığında ben arabayı Necati'nin yerine doğru sürmeye başlamıştım. Bedenim ne kadar ters yöne Taksim'e yola çıkmışsa bile, aklım Duygu'nun yanına Kadıköy'e gitmemek için can çekişiyordu...

Dost ile içilen rakı helaldir...

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

Nazlı'nın sabahki kederli hali yerini keyfe bırakmıştı diyecektim ama,zaten o kolay kolay kimseye üzülmezdi. Ya Meltem'den bir çıkarı vardı, yanında üzülmüş gibi yapıyordu ya da başka bir şey için onu korumasına almıştı. Hoş ne olursa olsun Nazlı güvenilirdi de kadınsı entrikaları hiç bitmezdi.

Nazlı "Size noldu birden. Necati de sende bir aşktır tuttunuz gidiyorsunuz."

"Sende dene belki ufkun açılır." dedim kaba bir şekilde.

"Ben aşk defterini yıllar önce seninle birlikte dünyanın merkezine gömdüm Sedat."

"Ben onu Haşim'den yediğin dayaklardan sonra gömdün sanıyordum."

"Çok şakacısın." dedi Nazlı gülümsemeye çalışarak çünkü bozulduğunu anlayabiliyordum.

"Duygu iyi bir kıza benziyor."

"Nazlı! Duygu'yu konuşacağım en son kişi sensin."

"Benim yüzümden huzursuz oldu kızcağız."

"Kızcağız ne lan! Benim asabımı bozma kapat konuyu."

"Neyin var senin. Niye beni sabahtan beri azarlayıp, tersleyip

duruyorsun? Ben sadece benim yüzümden huzursuz olmanızı istemediğimi söylemeye çalışıyorum." dediğinde cevap bile vermedim.

Necati'nin oraya geldiğimizde bizden başka henüz gelen yoktu. Biraz da iyi oldu. Necati zaten hazırlatmış rakı masasını, oturduk başına başladık eskilerden konuşmaya. Eskileri yad etmek üçümüze de iyi gelmişti. Necati yine aynı Necati. Nazlı onun anası, ablası eksikliğini duyduğu her şeyi. Bir kucaklaştılar ki sorma. Benim bile içim ısındı. Biz anasız babasız birbirine tutunmuş yetimlerdik en özünde. Nazlı iyi kızdı aslında. Kim kötüydü ki? Hayat bizi olmadığımız insanlara dönüştürüyordu ve biz bundan nefret ede ede yaşıyorduk, ya da zamanla buna alışıyorduk.

İlk Arap ayağını yöneten bizim Fellahlar geldi. Muhammed, Ali'nin Irak'ta olduğu zamanlardan kalma. Samet ise tam bir inat, ne yol bilir ne yordam. Onun doğrusu neyse o. Dindar, en hasından. Hoş herkesin dini kendine de, iman başka bir şeydi. Samet "Selamün Aleyküm" diyerek gelip benimle sarıldığında arkasında Muhammed duruyordu. "Aleyküm Selam imam efendi." dedim gülerek. Muhammed kahkahalarla gülerken Samet "Abi sende uyma şu Maho'ya." diye ters ters Muhammed'e baktı. Muhammed "Abi naber? Valla özledik." diyerek sarıldı bana. "Lan özledinde kaç gündür buradasın niye yüzünü göstermedin?" diye sordum. Cevap Samet'ten geldi. "Abi Ali'yle geceleri gezmekten fırsat bulamadı bu kafir." dedi. Muhammet "Ulan Samet sattın ya lan bizi. Niye gıybet yapıyorsun? Günah değil mi? Seni Ali'nin eline bırakayım da gör sen." dedi sırıta sırıta.

Biz masaya oturmadan kapıdan Şehmuz, Bekir ve Laz uşakları girdi. Dursun "Ula uşağım ben dedim sana bizim kemençeyi alıp gelelim diye bak herkes burada." dedi Durmuş'a doğru. Bekir "Ya sabır taktın sende bu gün kemençeye da." dedi bezmişçe.

Dursun "Kızma Bekir, horonum geldi ondan." dedi alayla. Durmuş "Hay senin horonuna." dedi. Şehmuz mu? Her zaman ki gibi Laf. Ulan ondaki otorite duvarı deler. Herkes kalkıp onunla selam-

laşırken benim bile sıraya gireceğim geldi. Hakkı ödenmez üzerimde çok emeği var. Beni ben yapan ikinci adam. "Şehmuz hoşgeldin." dedim. "Hoşbulduk abi." dedi ve oturmadan bir rakı bardağını doldurup kafasına dikti. Herkes birbiriyle selamlaşırken Laz uşaklarıyla sarılıp hasret giderdik ve masaya oturduğumuzda Necati arkasında on garson ellerinde koca koca kayık tabaklarda kebaplar içeri girdi. Masa bir iki dakikanın içinde donatılırken Necati yüzünde en mutlusundan bir tebessüm, herkese tek tek hoşgeldiniz dedi. Lan ben bu masadaki insanları seviyordum ya lan.

Herkes ayrı telden konuşurken ben Şehmuz'la konuşuyordum.

"Ali yok mu?" dedi.

"İşleri vardı bizim CEO'nun.

"Çok iyi yetişti Allahsız." dedi Şehmuz.

"Senin sayende."

"Hamuru iyiydi çocuğun."

"Halen delirtiyor beni." dedim gülerek.

"Sabahat Ana nasıl?"

"Sorma Şehmuz. Aynı. Ölmüşte bir mezarı eksik. Yiyor, içiyor, konuşuyor, geziyor ama bir ölüden farkı yok. Yıllardır bir gram ödün vermedi kendinden."

"Diyecek bir şey yok ama Ali'ye söylemenin zamanı geldi de geçti."

"Haklısın da nasıl bilmiyorum."

"Senin Laz uşağı bir çözüm bulur." dedi Şehmuz gülerek. "Bulur yeminle." dedim kahkahalarına eşlik ederek "Gülşah nasıl?" diye sordum. Şehmuz'un yüzünün şekli şemali değişti.

"İyi." dedi ya içime bir kurt düştü. Duygularını hiç belli etmeyen koca Şehmuz sanki konuşmak istiyordu. "Anlatırsan dinlerim biliyorsun." dedim sadece.

"Olur." dedi ya bu kelime tarihin tozlu sayfalarına altın harflerle yazılmalıydı. Şehmuz bana kendiyle ilgili bir şey anlatacaktı.

"En kısa zamanda." dedim. "Olur." dedi yine ve biz iş konuşma-

ya döndük.

Şehmuz "Çok büyük risk aldık. Doğu karışacak. Temizlik başladığında suların durulması zor."

"Ayıkla pirincin taşını Şehmuz. Gerçi ben gelir giderim de pisliği sende"

"Valla o pirinci ayıklarımda Haşim'i napacağız o merak konusu. Kesilen başların akrabalarını bize karşı kullanacağı kesin." diye kurduğu cümle Şehmuz için çok uzundu.

"Su yolunu bulur be Şehmuz."

"Ulan git Haşim'in kafasına sık diyeceğine dediğin şeye bak. Bu cümle sana hiç yakışmadı Sedat." dedi Şehmuz alayla ve buluşmanın son üç adamı da kapıdan içeri girdi. Tıfıl Cengiz ve Vur kaç Maho'nunda aynı tas aynı hamam olduğunu söylememe gerek yok. Onları ilk gün nasıl tanıdıysam, çizgileri tavırları hiç değişmedi. Telsiz Yusuf mu? Aralarında uzaylı gibiydi. Nasıl uzaylı gibi olmasın herif İstanbul'un emniyet müdürü. Yanındakiler bir numaralı dolandırıcı ve hırsız.

Hepsinin az çok olanlardan haberi vardı. Her işin ucundan tutuyorlar verilen görevleri harfi harfine sadakatle yerine getiriyorlardı. Zaten Bekir hepsine kendi bölgelerinde olacakları, kimin kimin yerine gelececeğini nelerin değiştini günlerdir anlatıp duruyordu. Rakılar konup yemekler yenirken "Bekir sizlere yeni oluşumda yer alacak herkesi büyük toplantıda teker teker tanıştıracak. Tek derdim sizlerin sağlam durması. Eski oluşumumdan arta kalanların ne yapacağı belli olmaz. İstanbul'da toplanmamızın sebebi kafanızda oluşan soruları gidermek. Bununlabirlikte,alınacak tedbirleri konuşmak." diye lafa girdiğimde hepsinin kendi fikirlerini anlatıp sorunlarını dinlemek gecenin dokuzunu bulmuştu. Ara ara yerimden kalkıp Duygu'yu sormak için Levent'i aradım. Canom evden hiç çıkmamış. Dişlerini bilediği kesindi.

Telsiz Yusuf ve Şehmuz toplantının en sessiz elemanlarıydı. En çok konuşan Karadeniz'deki limanları yöneten Dursun ve Durmuş

oldu. Nazlı ileiyi bir ekip oldukları, Soğuk diyarların soluk yüzlü adamlarını iyi idare ettiklerinden belliydi.

Muhammet ve Samet'in işi zordu. Ortadoğu cehenneme dönmüş, dört bir taraf savaşın karanlığında yitip gidiyordu. Söyledikleri tek şey insani yardımlara ihtiyaç duyduklarıydı. Toplantıda konuşulacak iş adına herşey bitmişti ve benim için aslında en önemli yere gelmiştik. Masadaki rakıyı kafama dikip tekrar doldurdum ve sırtımı oturduğum sandalyeye dayadım.

"Bu zamana kadar bire bir sizlere söylediğim bir şey var. Hayatınız pahasına buradasınız ve bunun için zorunlu değilsiniz." dedim ve söylemek istediğim hiçbir kelimeyi aklımda bulamadım. Ne zordu onlar adına endişe içide olduğumu belli etmek. Korktuğumu söyleyemezdim zaten ama anlatmalıydım bir şekilde. Minnetimi, bendeki yerlerini bilmeliydiler de nasıl? Çenem tutulsun diyeceğim ama zaten konuşamıyorum.

Sinirle bıraktım düzgün konuşmayı...

"Lan bok yediniz yanımda yer aldınız. Bir şeyler tam yerli yerine oturdu derken başa döndük. Yeni çıkacak fırtına eskisinden daha büyük olacak ve heran tehlike sizlerin ensesinde boza pişirecek. Diyeceğim şu kaçın kurtulun. Bırakın!" dedim demesine de hepsi bön bön suratıma bakarken Fellahlardan Muhammet "Abi bir hafta Bodrum yapıp geri gelmek buna dahil mi?" diye sordu ya herkesin ciddiyeti bir anda yerle bir oldu.

"Ulan Ali çakması! İkinizi kafa kafaya bağlayıp Haliç'e sallamalı ya! Neyse." Dedim.

Nazlı "Ben olduğum yerden gayet memnunum." dedi ve diğerleride onu takip etti. Yani onlar için duyduğum kaygılar yine bana kaldı. İsyan etmeli, masada oturan herkesi siktir çekip kovmalı ve hayatlarını riske atmamaları için ikna etmeye uğraşmalıydım da kafama sıçayım. Onlara ben mecburdum. Türkiye mecburdu... Sustum...

Necati toplantının bittiğini anladığı gibi "Antep'ten baklava ge-

tirdik. Yemeden bırakmam. Kinyas!" diye bağırdığında ben ayaklanmıştım. Aklım zaten Duygu'da saatler geçmek bilmedi. "Hepiniz zaten buradasınız. Sonra yine görüşürüz." dediğimde hepsi ayaklandı. "Oturun lan!" diye bağırdım haliyle. Hepsi oturdu sırıtarak. Nazlı hariç.

"Sedat, Meltem'i unutmadın değil mi? Napalım, ben geçip onu alayım senden olmazsa."

"İyi seni bırakırım Beykoz'a." dedim ve Nazlı diğerleriyle vedalaşırken, Necati "Tatlı yemeden nereye Sedat!" diye bana çıkışıyordu.

"Sen ye o tatlıları. Dana gibi oldun zaten." dedim sırıtarak. Nazlı gelip Necati'ye sarıldı ve "Görüşürüz." diyerek ayrıldığında biz yola çıkmıştık. Yolda telefonum çalmaya başladı. Arayan Levent. Anında açtım telefonu.

"Abi Duygu'yla markete gidiyoruz haber vereyim dedim." dedi ya, gülümsedim. Ulan tamam beni her şeyden haberdar et dedim de Ayarsız Levent...

Duygu kendini Nutella kavanozunda boğmadan ona yetişmeliydim.

"Tamam geliyorum" dedim ve kapattım. Nazlı "Bir şey yoktur inşallah." dedi merakla. "Bir şey yok. Ben Duygu'nun yanına geçeceğim seni bırakıp."

"Yolunu değiştirme istersen. İlk Duygu'nun yanına geçelim. Hem bende sabah için özürdilerim. Habersiz geldik sonuçta." dediğinde ses etmedim. Özürdilenecek bir şey yoktu. Duygu kıskançlık yapıyordu. Nazlı ile Kadıköy'e kadar işlerden bahsettik.

O sırada Nazlı'nın telefonu çalmaya başladı. Nazlı "Halil arıyor." dedi gözlerime bakıp. "Hoparlöre al öyle konuş." dedim. Nazlı telefonu açar açmaz daha gık demeden "Nazlı gusül abdest almana gerek yok. Seni öldürüp ölünü sikicem. İstanbul'dayım. Şişli civarında kalıyormuşsun. Benim karımı ayartmak neymiş göstereceğim ben sana." diye tehditlerini savurdu ve kapattı. Nazlı "Al işte! Manyak

herif!" diye sigara yakarken "Bu ara geçmeyin Şişli'ye. Kalın Beykoz'da bir anlayalım, araştıralım şu adamı. "

Kadıköy'e vardığımızda Levent'i aradım. "Abi halen marketteyiz." dedi. Güldüm haliyle. Marketin önünde durup Nazlı'ya bir şey söylemeden arabadan indim. Niyetim Duygu'yu da alıp Beykoz'a geçmekti.

Markete girdiğimde bir iki reyonun arasında dolanıp Duygu'yu Nutella kavanozu elinde gördüğümde hayattan soğumam gerekiyordu da ben bu kıza her saniye, her haline daha bir aşık oluyordum. Montunun kapüşonunu kafasına geçirmiş, bunalımda olduğunu belirtmişti yani. Saçı başı kapüşonun yanlarından fırlamış, üzerindeki monta tezat eşofmanı ve daha da komiği eşofmanın altına giydiği, bağlamaya üşendiği botlarıyla bir harikaydı.

"Duygu" dedim sevgiyle. Hatun hiç bir şey olmamış gibi "Hayırdır erkencisin." dedi bana.

"Duygu!"dedim alay etmesine sinirlenip.

"Ne!" dedi elindeki Nutella kavanozuna yeni doğmuş evlat muamelesi yaparcasına sarılarak kasaya yöneldi. Tabii bende arkasında, tam kasaya geldik. Duygu'nun baktığı yöne baktım. Levent ve Nazlı marketin önünde bir şeyler konuşuyorlardı. Duygu bana bir hışımla dönüp "Onu niye getirdin?" diye sordu.

"Sen nasıl konuşuyorsun benimle?" dedim konudan uzaklaşsın diye.

"Konu senin becerdiğin kadınlar olunca malzeme bu Sedat Bey!" diye yapıştırdığı lafla kuyruğum sıkışmıştı.

"Duygu yanlış anlıyorsun. Nazlı da üzgün, o yüzden burada..." dedim. Ulan kadın kıskançlığıyla uğraşmak ne zormuş.

"Ya bırak Allah aşkına, ağzını burnunu dağıttıracak bana." dediğinde benim gözler iyice açılmış yorum yapmadan ona bakıyordum çünkü Duygu bırak birini incitmeyi karıncayı bile ezemezdi. Kendi söylediğine kendide şaşırmış olacak ki "Yani ben kimseye vurmam,

biliyorsun ama o kadını evimde istemiyorum. Git kendi evine götür, ne yaparsan yap." dedi panikle.

"Ne yaparsan yap, öyle mi?" dedim sırıtarak.

"Evet, öyle! İstediğini ver kadının. İyice sulanmıştır o! Tövbe tövbe!" dedi ama yüzü kırmızıya büründü. Utanmıştı. Oy ben senin kırmızı yanaklarını öperim diyeceğim ama şimdi öptürmeyi bırak elletmez bile.

"Edepsiz!" dedim sırıtarak. O sırada Levent yanımıza geldi ve torbaları alıp çıktı. Duygu dişlerinin arasından "Sanırım sen gelmiyorsun?" diye sorduğunda üzerimdeki baskıyı ben bilirim. Taviz vermek yok tabii. "Sonra..." dedim sertçe.

"Sen bilirsin." dedi ve yine başını alıp marketten çıktı. Ben de peşinden tabi. Duygu, Nazlı'ya bırak selam vermeyi yüzüne bile bakmadı. Hayretler içindeydim. Bu balta elindeki kadın Duygu muydu? Onu kolumdan tuttuğum gibi kendime çektim ve "Duygu, aklım sende yapma bunu." dedim.

"Bir şey yaptığım yok. Ben sana rahatsız olduğum konuyu belirttim." dediğinde biraz olsun normale dönmüştü.

"Belirtmedin, kavga ettin."

"Ne yapmamı bekliyordun?" dedi dudaklarını uzata uzata ya benim akıl yine uçtu. Dudakları tek odağım halini aldığında Duygu "Ah, hayır, kes şunu Sedat! Bununla dikkatimi dağıtıyorsun." dedi ya dayanamadım ve dudaklarına yapıştım. Her yerde bunu yapmamalıydım ama kendime engel olamıyordum ki. Kendimi sökercesine ondan uzaklaştırdım.

"Nazlı'yı Meltem'e bırakıp gelirim." dedim kafa uçmuş. Kimi kime bırakacağımı düşünecek hal yoktu.

"Levent bırakabilir." Makul bir cevaptı da bu Meltem'in kocası ne ayaktı bilmiyordum ve Levent'i tehlikeye atmanın bir alemi yoktu.

"Duygu yapma!" diyerek ondan uzaklaştım. Sinirler tepeme iyice

toplanmış, kendimi kısıtlanmış hissetmeye başlamıştım. Duygu'ya anlatamamak çok kötüydü. Ona anlatmak demek gece gündüz korkuyla yaşaması benim için ölüp ölüp dirilmesi demekti.

Duygu sinirle "Bu gece gelme Sedat! Hatta biraz ayrı kalalım." dedi ve yürümeye başladı. Ben mi? Aklımdan geçen ayrı kalmayı ağzına dolama fantazilerini tek tek Duygu'ya yaşatmayı hayal ediyordum. Ulan halen anlamamış mıydı bu kız firavuneşleri gibi benimle birlikte gömülecekti. Sinirden uyuşan bedenimi gevşetmeye çalışırken "Levent git peşinden gelirim ben iki saate." dedim. Levent iki dakikada maymuna dönmüştü de sırıtıyor muydu? Ben soramadan "Tamam abi yenge bana emanet." dedi puşt. Torbaları almayı ihmal etmedi ve koşa koşa Duygu'ya yetişti.

Nazlı yol boyunca sessizce oturdu. Hiç bir şey söylemedi. Onu site girişinde çocukların yanına bırakıp "Bu gece gözünüz açık olsun Fikret." dedim ve gaza basıp Kadıköy'e geri döndüm. Saat on ikiyi geçiyordu. Anahtarımla kapıyı açıp içeri girdiğimde salonda koltuğa yayılmış olan Canom beni görünce oralı bile olmadı. Hiç bir şey söylemeden gelip yanına oturdum.

Elinde kaşık, kucağında Nutella kavanozu... Onu kucağıma çekip "Nutella istiyorum." dedim sırıtarak. Elindeki kavanoz ve kaşığı gösterdi suratı asık bir biçimde. Konuşmuyor kapris yapmayı bile beceremeyen canom. Dudaklarına uzanıp onu kışkırtmak için yaladığımda kendi tuzağıma düşmüştüm. Gözlerim kapanmış başım dönüyordu. Var mı aşktan öte mutluluk lan. Duygu kucağımda gerim gerim gerilmiş put gibi kalmaya çalışıyordu.

"Hımm." dedim enfes tadı belli etmek amaçlı. Duygu "Şirinlik yapmaya çalışma." dedi. Sırıtarak "Benim derdim Nutella'yla." dedim ve bir kez daha dudaklarını bulup onu öperken cevap vermemekte direniyordu da uzun sürmedi. Elleri beni sıkı sıkı sarıp kendine çekerken ben boynuna kaymış biz sevişme yoluna girmiştik.

"Sana gelme demiştim." dedi mırıltıyla.

"Duygu bizi rahat bırak!" dediğimde hedefe kitlenmiş ellerim

eşofmanının içindeydi de Duygu çene mi yemişti ne? Susmak bilmiyordu.

"Biz derken umarım Nazlı'yı kastetmiyorsun değil mi?" diye gözlerini pörtlettiğinde isyanım gecikmedi "Hay ben Nazlı'nın ebesini sikeyim!"diye bağırdım.

"Tamam o zaman, sen de onu benim gözümün önüne getirip durma, aklımda manyak manyak görüntüler beliriyor."

"O manyak görüntülere seni ve beni koy, olur mu?" dedim ya hatunum kollarını boynuma dolayıp "Sen gerçekten yüzsüzsün." dedi sırıtarak.

"Hayır, değilim." dedim dudaklarım teninde tekrar dolanmaya başladığında. Duygu "Öylesin, ayrıca hiç doymuyorsun." dedi sanki bana hayır diyebiliyordu da.

"Sana doyamıyorum. Hadi, beni doyur." dedim. Duygu binbir nazla "Sedat! Beni kandırıp durma." dedi. Benden kaçış yok "Tamam, sen beni kandır" dediğimde onu kucakladığım gibi yatak odasına geçtim demeyi çok isterdim. Geçemedim çünkü daire kapısı inceden inceye kurcalanmaya başladı. Duygu'yla göz göze gelip onu usulca yere bırakıp arkama geçmesini sağladım. Silahımı çıkarıp ışıkları kapattım. Duygu karanlığın etkisiyle sırtıma yapışmış ben yine çaresizlikler deryasında yüzüyordum. O olmasa ayrı. Ölüm benim göbek adım diyebilirdim de artık öyle bir lüksüm yoktu. Aşk kapıyı çalmamış, içeri girmiş yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali yan gelmiş yatıyordu.

Kapı tahmin ettiğim gibi yavaşça açıldı ve ben silahı kapıdan giren Duygu'nun boylarındaki adam mı kadın mı karanlıktan anlayamadığım kişinin ensesine yapıştırdım ya Ali panik halde "Abi!" diye haykırdı. Ben artık isyanları geçmiştim. Konu Ali'yse bu kesin bir hatundu.

"Ulan Ali! Ulan Ali! Buraya da mı hatun atmaya başladın. Kesecğim lan kökünden senin aleti." diye kükreyerek ışığa uzandım. Duygu merakla arkamdan çıkıp Ali ve yanındaki kızın önüne dikildi.

"Abi ne hatun atması ya!" diye isyan eden Ali'nin sesindeki sıkıntı dikkatimi çekti. Başlayacağım sıkıntısına hiç bitmiyorki. "Lan öldürüyordum kızı! Bu ne peki kadın değilse! Yoksa dönmelere mi takılıyorsun lan!" diye bağırmam "Oha! Abi ayıp oluyor" diye Ali'nin sitemiyle değil yanındaki sarı saçlı nur yüzlü kızın çığıran sesiyle "Ben dönme değilim. Ayrıca eve atılacak bir hatun hiç değilim. Bu hayvanla hiçbir işim de olamaz. Bu arada adım Aslı" demesiyle sona erdi.

Ben kızın kendini savunmasına mı? Eve atılacak hatun olmadığını anlatmaya çalışmasına mı? Korkusuz sesine mi? Ali'ye hayvan demesine mi? Bu kadar lafı sayıp kendini tanıtmasına mı? sorularına beyin fırtınası yaparken Ali'nin "Lan sus çakacam ağzına, hem kurtardık, bir de hayvan diyor." demesine mi yanayım... Allah beni kahretsin. Benim beyin ölümüm gerçekleşmeden Duygu girdi en temizinden araya yoksa elimden bir kaza çıkacak.

"Ali'm!" dedi uyarırcasına. Ali, Duygu'yu hep dinlerdi. Bir dediğini iki etmez, bir damla gözyaşına dünyayı yıkar geçerdi.Anında sakinleşip bana döndü ve "Abi siz Beykoz'da değil miydiniz?" diye sordu.

Tabii kan beynimde "Bir de hesap istiyor, üstü kalsın Ali!" diye kükredim. Duygu yine Alisini koruyacak ya, alenen yapamıyor, çünkü herif yüzde yüz suçlu. Konuyu değiştirir gibi "Sedat kapının önünden geçin içeri, Gül Abla çıkacak yine şimdi." dedi ve kapı kapandı.

Duygu kıza dönüp "Hoş geldin!" dedi ama cevap yok. Duygu kıza bakıyor, kız oralı değil. Ali kızın gözünün içine bakıyor cevap versin diye. Ben mi? Allah beni iki kere kahretsin.

Ali "Alo, cevap ver öküz müsün kızım sen? Hoş bulduk desene!" diye bağırdı.

Kız gayet erkeksi bir tavırla "Tanımadığım insanlarla konuşmuyorum. Böğürmesene hayvan!" diye gerisin geri bağırdı ya ben iptal. Lan böyle kız mı olur?

Ali "Lan ben şimdi!" diye şaha kalktı. Haklı desem bıyık, demesen sakal. Onu hiç böyle görmemiştim. Tamam Ali hiç bir zaman kibar, kendini kısıtlayan, nazik olmak için uğraşan biri olamamıştı da bu kıza davranışlarında başka bir şey vardı. Gerçi Ali'den çok bir şey beklemek haksızlık olur. Bahtsız bedevi kimin yanında yetişti. Al Şehmuz'u çarp benimle böl Necati'ye, sonuç Ali...

Duygu baktı iş sarpa sarıyor yine attı kendini ortaya ve "Ali bir dur ya!" dedi. Kıza "Adım Duygu, şu an benim evimde bulunuyorsun. Tekrar hoş geldin." dedi zeytin dalı uzatır gibi. Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarırmış ya ben o tatlı dilini yerdim öksüzümün.

"Hoş bulduk."

"Aslı ne işin var senin Ali'mle?" diye sordu benim hatunum.

"Ne işim olur, beni zorla getirdi." dedi kız normal bir şey anlatırmış gibi. Ali panikle "Ulan ne zorla getirmesi! Bizim kız Cenab'ın adamları arabasına bindiriyordu zorla."

"Sana ne ya! Bindirir bindirir." diye bağırdı yine erkek erkek.

Ali "Lan salak! Onlar İstanbul'un bir numaraları karı satıcısı! Ben olmasam sermaye olacaktın bu akşam, haberin yok senin" diye kükredi. Biz mi? Seyrediyoruz... Baktım bu iki manyağın kavgası bitecek gibi değil, zaten beni akıllısı napsın. Hazır cinler tepeme toplanmışken "Yürü Duygu!" dedim en delirmiş sesimle.

Duygu "Nereye?" dedi şaşkınca.

"Cehennem bile daha sakindir senin bu evinden. Sokacağım evine de, Ali'ne de!"

Ali'nin "Abi benim ne suçum var?" diye ettiği sitemi yemezler.

"Yok Ali, senin bir suçun yok, tek suç benim! Allah demiş çek Sedat! Çek! Çek!" diye isyan ede ede Duygu'nun montunu asılı olduğu yerdenaldım ve giymesi için ona doğru tuttum. Giyerken "Ya Sedat gece gece kalalım işte burada. Hem ben sana gelmek istemiyorum."

"Attırma tepemi! Düş önüme!"

"Of, Sedat kalalım ya!"

"Kalırsam ikisinin de kafasına sıkarım Duygu, ister misin?" dedim ya montunu giyip botlarını giymeye başlamıştı bile.

Ben kaçma heveslisi, Duygu kalma heveslisi, Ali mala bağlamıştı da sarışın masum suratlı adı Aslı olan kız haplanmış mıydı onu çözemedim. Kız sanki ev sahibi, bizi uğurluyor rahatlığında Duygu'yu bir süzdü ve botlarını kastederek "Kıyafetinle pek uymadı." dedi. Duygu donuk bir şekilde kızın ne dediğini anlamaya çalışıyordu.

"Yok, yok, bizi akıllısı bulmaz." dedim ve Duygu'yu kaptığım gibi kapıyı açıp evden çıkardım. Aslı "Ya beni bu Ali midir nedir, onunla yalnız mı bırakacaksınız?" demez mi...

"Onu öldürmeyi başarırsan, yarın sana ne dilersen alırım." dedim ve hızla kapıyı yüzlerine dışarıdan kapattım.

Asansöre binerken Duygu "Sedat gerçekten çok kötüsün." dedi surat asarak. Oy özlemişim. Onu kollarıma alıp kokusunu içime çekerken "Kötüyü göstereceğim ben sana, bir eve gidelim. Sana neler yapacak o kötü Sedat..." diyerek anlatmaya çalıştım.

Duygu naz yaparak "İşin gücün..." derken cümlesini "... sensin" diye bitirdiğimde asansörden inmiştik. Beykoz yolunda "Al işte, orada da Meltem var." dedi benim hatun bu sefer sinirle.

"Duygu seni tanımadığımız bir kızla bırakmamı bekleme." Bahanesini iyi bulmuştum.

"Meltem'i çok mu tanıyoruz?" diye cevap gecikmedi.

"Ben tanıyorum, hem yanında ben varım, ev büyük, senin ev kuş kadar, fenalık geliyor bana." dediğimde

Duygu ses etmedi. Eve vardık, evde kimse yok gibi karanlık. Duygu ilk iş ışıkları açtı. Ben mi rahatlamam lazım. Şiştim. Ne lazım? Tabii ki rakı. Mutfağa geçip hazırlamaya başladım. Rakımı alıp salona geçtim. Değmesinler keyfime. Duygu, Meltem'i kastederek "Uyumuş sanırım." dedi. Bir bilse Nazlı'nın da burada olduğunu. Sesimi çıkarmadan koltuğa oturup bardağı diktim tepeme. Yenisini koydum. Duygumu kucağıma çekip "Yemin ediyorum, ıssız bir

köye yerleşeceğim. Bu ne lan, bir dakika yalnız kalamıyoruz." dedim isyanla.

Duygu bana sokuldu ve "İlk defa bir kızın Ali'mi delirttiğini görüyorum." dedi kıkırdayarak.

"Başına iş alacak hergele." dedim ama Duygu'nun da fark etmesi benim haklı olduğumu gösteriyordu. Tabii şimdilik bunu Duygu'ya söylemeye gerek yoktu.

"Selma gibi biri lazım ona." dedi sırıtarak.

"Bekir gibi aklı başında mı bizim devenin?"

"Genç daha Ali'm." dedi sırıtarak. Hatunumun kulağına eğilip, "Beni de gençleştir hadi." dedim ve elimin birini beline yerleştirip kendime çekerken diğerini eşofmanın içine doğru yönlendirdim.

Duygu "Kızgınım sana ben." diye direnirken"Kızgın olduğunda seni daha çok öpmek istiyorum. Ellerimde kaybedip altımda zevki bulana kadar sakinleştirmek..." diye ona fısıldarken salonun kapısında "Sedat, hani gelmeyecektin?" diye beliren Nazlı'yı kıtır kıtır kesip parçalara ayırıp fakir fukaraya dağıtsa mıydım?

Duygu bir bana baktı bir Nazlı'ya. Hemde ne bakmak, baştan aşağı süzdü. Nazlı üzerinde saten, tüm hatlarını belli eden bir gecelikle dikildi ya acıyan Allah bana acısın. Duygu kesin derimi yüzecekti de Nazlı zaten bir ölü. Duygu için hani karıncayı bile incitemez dedim ya. Yalan. Bana da Nazlı'ya da El Fatiha...

Ben idamımı beklerken, Duygu gülümseyerek "Sizi yalnız bırakmayalım dedik." dedi ya yanlış duyduğumu sanıp beynimde geri dönüş yaşadım. Nazlı bir afalladı. Onunda benden kalır bir yanı yoktu çünkü cevap bile veremedi. Ne zaman sonra "İyi yapmışsınız. Ben de Sedat'a seni huzursuz ettiğimiz konusunu söyleyip duruyorum." dedi.

Ben herşey normal dediğim anda Duygu kucağımdan bile kalkma tenezzülünde bulunmadan "Huzursuzluk mu? Sen beni huzursuz edemezsin, ancak şu an olduğu gibi rahatsız edebilirsin, o ka-

dar." dedi sırıtarak ve o anlaşılmaz bakışlarını bir kenara bırakarak bana dönüp "Benim uykum var, yatalım mı?" diye sordu.

Onun sözünü dinleyen bir çocuk gibi onunla birlikte kalktım. Artık biliyordum. Kadın kısmıyla uğraşılmazdı.

Duygu "İyi geceler!" dedi kapının ağzında duran Nazlı'ya. Nazlı iyi geceler bile diyemedi.

Odaya girdiğimizde Duygu'nun canavara dönüşüp beni kıskançlıkla yiyip bitireceğini düşünürken ilk hamleyi yapıp onu bastırmayı hedefliyordum. Duygu kapıyı kapatırken "Bu neydi şimdi?" diye sordum.

Duygu bağırmak yerine kapadığı kapıya sırtını dayayıp o beni benden alan kadınsı cazibesiyle "Sevişelim mi?" diye kıkırdadı. Yok Duygu yine Duygu değildi. Her seferinde tahminlerim boşa çıkıyordu. Herşeyi boşverip hızla gömleğimi bir çıkardım ki süpermen yanımda halt etmiş. Gerçi Nazlı konusu bence Duygu için yeni başlıyordu da ondan gelecek herşeye eyvallahı çeker durumdaydım. Kapıya dayanmış bana işveyle sırıtan canomu bedenimle kapı arasına sıkıştırıp "Bu eşofmanlar çok seksi." dedim sırıtarak.

Duygu bana bakıp "Dalga geçme de seviş bebiş!" dediğinde ben onu eşofmanından kurtarıyordum. Duygu kendini deli gibi bana verdi. Hemde ne vermek. Hayrandım lan ben bu kadına. Gücüm tükenip külçe gibi yatağa uzandığımda onu üzerime çektim. Nefesimi düzenlemekte zorlanıyordum. Kadınımı sarıp "Başımı döndürüyorsun." dedim dudaklarından zorla kopup.

Duygu "Beni hala bu kadar çok isteyebildiğine inanamıyorum." dedi ya derin bir nefes aldım. Lan ben nasıl anlatacaktım bu kıza onu nasıl sevdiğimi!

"Kiminle birlikteyim o zaman haftalardır?"

"Bilmem kiminle?"

"Güzelliğinin farkında olmayan, huysuz, şımarık, kara kuru, çenesi düşük, terbiyesiz, ayrıca seksi eşofmanlı..." diye devam ederken

"Gamzelerini çıkar hadi ısırayım." dedi ya yine herşey bir rüyaya dönüşmeye başladı.

"Oldu başka." dedim onu altıma alarak.

"Hadi beni sevdiğini söyle." dedi ya korktum. Ondan bu cümleyi beklemediğim bir gerçekti. "Seni sevmek mi?" dedim kafamda çorba olmuş düşüncelerle. Lan ne sevmesi ben Duygu'yla vardım. Onu sevmek mi? Ben onu sevmiyordum. Ben onunla nefes alıyordum. Ölüm bile çare olmamıştı ki onun aşkına. Ben kendi düşüncelerimde dönüp dururken Duygu panikle "Ben seni zorlamak istemem! Öylesine söyledim." dediğinde "Duygu! Bunu bana söyletme!" dedim çünkü yine yoktu kelimeler. Ben giderim Mersin'e Duygu gider tersin'e hesabı "Acıma mı?" diye sordu ya ayıkla pirincin taşını.

"Sabah akşam altımda inlemelerini duymamın sana acıyor olmamla ilgili olamaz."

"Çok ayıp." dedi sırıtarak. Gözlerine baktım uzun uzun. Keşke aklımdaki, ona dair herşeyi okuyabilseydi. Keşke anlatabilseydim de yoktu ki ona olan aşkı anlatacak kelime. "Uyu hadi kadınım." dedim onu sarıp kokusunu içime çeke çeke sabahı da sabah ettim.

Dönme dolap...

Geçmiş zamanlar... Diyarbakır...

Afyon'a sürüldüm ya! Şırnak'ın gözünü seveyim. Şırnak'ın yanında Afyon tatil köyü. Yan gel yat. Şırnak'ta hiç sıkılmıyormuşum ve bir işe yarıyormuşum. Burada ottan boktan işler. Asker eğitimi adı altında öz bakım, hayata hazırlama da beni kastı tabii.Askerler boş boş durmaktan birbirlerine sarıyorlar. Bende kafa zaten dönmüş yerinde değil. İyice sessizleşip insanlardan hıncımı çıkarmamaya çalıştım. Sorarlarsa konuştum. Bir işe yaradı mı? Hayır. Beni akıllısı bulmaz bunu kabul edeli çok oldu.

Dursun ve Durmuş diye karikatür kılıklı Laz oğlu lazlar bütün nizamiyeyi parmaklarında döndürürken bunların toprağı Bekir adlı çam yarmasının korumasıyla iyice zıvanadan çıkmışlar. Yalan yok iyi, adaletli kısacası delikanlı çocuklardı da ele avuca sığmıyorlardı. Hayatın çilesinden uzak şımarık büyümüşler, herşey hazır ayaklarına gelmiş belli. Benimle uğraşmaya başladıklarında bir sustum, iki sustum, üçüncüde istedikleri dayağı attım. Bekir girdi devreye ama ne Bekir. Hem aynıydık, hem bir o kadar benzemiyorduk. Ne insan kayırırdı ne insan ezerdi. Bana dokunmayanı sokmam misaliydi.Benim gaddarlığım onun bünyesine tersti, ama manyaklığım okunuyordu gözlerinden. İçindeki canavarı ehlilleştirmeye çalıştığı belliydi. Tek zaafı bu iki laz. Onlara kıyamıyordu belli. Hikayesini

bilmesemde feleğin çemberini turlamakta olduğu belli. Uzun lafın kısası dayak atmanın, tabii dayak yemenin zevkini Bekir'le birlikte ceza alıp, hapisi boyladığımızda aldım. Hoş çok dayak yemedim ama helal olsun dedirtti kendine. Balyoz gibi yumrukları eğitimsizdi, ama vurduğunu yıkıyordu.

Sonra ne mi oldu? Durmuş ve Dursun yanımıza katıldı. Komutan baktı bunlar uslanacak gibi değil. Döveyim diye yanıma koydu. Üç düşmandan ömür boyu sürecek üç can kazanmışımda haberim yoktu. Bekir'le sessiz bir anlaşma var gibiydi aramızda. Bazen onun aklımdan geçenleri okuduğuna dair bir hisse kapılıyorum. Çok istedim Diyarbakır'a gel demeyi ama bir türlü neden bilinmez dilim varmadı.

Altı ayın sonunda Nizamiye kapısının önünde askerliği bitirmiş, Nejat savcının gelip beni almasını beklerken Dursun "Sedat, Trabzon'da bir evin var. Adres belli, telefon belli. Kelimeler ağzımdan Türkçe çıktı farkındaysan. Yani ciddiyim." dedi kederle. O sadece dalga geçince Laz şivesiyle konuşurdu çünkü.

Sırıtarak "Ula gelmeyen senin gibi olsun Laz kafalı." dedim ama çaktırmıyorum bir garip oldu içim ve sanki hiç ayrılmıyormuşçasına Bekir'e dönüp "Eee Laz oğlu sen nereye?" diye sordum sanki bilmiyorum.

Bekir ondan beklenmeyecek bir alayla "Yüreğimin götürdüğü yere Allahın Diyarlısı! Peki sen nereye?" diye sordu. Bu zamana kadar bana sorduğu ilk soruydu Bekir'in. Sesi efkarlı ama yine de soğuk.

"Şu an için belli değil. İlk önce İstanbul sonrası Allah Kerim, ama bir gün bir yerde mutlaka yolumuz birleşecek Bekir!" dediğimde cebimdeki telefon çalıyordu.

Telefonu açtım ve "Nizamiyenin önündeyim. Askeriyeden çıktım Savcım." dedim ciddiyetle. Savcı Nejat'a açık açık gösterdiği yoldan gitmeyeceğimi belirtmeme rağmen beni İstanbul'daki tanıdıklarıyla görüştürmek istediğini dile getirdiğinde ona hayır diyememeştim.

"Geliyorum Sedat. Allah izin verirse hemen İstanbul'a yola çıkarız." dedi Savcım heyecanla.

Ben yine çıkmazlarda, iki arada bir derede "Nejat Savcım önce bir konuşsak sonrasında karar veririz." dedim demesine de "Sedat gözünü seveyim cayma. Diyarbakır kaçmıyor." dedi.Telefonu kapattığında bir iki saniye öylece kaldım. Kafam yine karışmış ben yine istemediğim ama hayır diyemeyeceğim bir yola giriyordum. Neydi lan benim bu minnet duygum. Onun hatırı var, bunun hatırı var diye geliyordu başıma ne geliyorsa. Savcıya boynum kıldan inceydi. Beni ıslahevinden kurtarıp yoluma ışık tutmuştu. Hadi ona hayır diyememek için bir sürü bahanem vardı. Ya Tarabyalı? Adam resmen çıkmazlarımı kullandı. Ali'ye yaptıklarından sonra boyun eğdim ona. Hoş adama boyun eğip her dediğini yapmıyordum ama başıma gelecekler beni ürkütüyordu. Ben kendi derdimde düşmüşken Bekir'in bana bakışlarını yakaladım.

Acıyor gibi mi bakıyordu? Anlatsam gerçekten acırdı.

Çocuklar gülüşürken savcının makam arabası önümüzde durdu. İçinden Savcı'nın çıkmasını beklerken yardımcısı çıktı."Acele etmeliyiz. Savcım bekliyor." dedi. Yardımcısına hiçbir şey söylemeden bizimkilere dönüp "Bekir, Durmuş, Dursun, Nasuh! Gözüm üzerinizde!" dedim ve arabaya binip arkama bile bakmadım. Şimdilik...

Afyon'un çıkışında Nejat Savcı'yı yoldan almıştık.

"Hadi bakalım Sedat askerlik yeni başlıyor." dedi. Küfür etse daha iyiydi. Askerlik iyiydi hoştu da emir altında olmak bana göre değildi. Bir sürü soru kafamda dönmeye başlamadan "İçime su serptiniz sayın savcım." dedim ince bir alayla.

"Oh oh iyi. Aklına giremedim ama seni serinletmeyi başarabildim." dedi savcım laf çarparak ve bir şey dememe fırsat vermeden "Sedat bak, seni İstanbul'a bir şeyleri zorla kabul ettirmek için götürmüyorum. Bunu kafandan sil. Orada tanışacağın insanlar ne olursan ol başın sıkıştığında sana yardım edecek sağlam adamlar. Hepsinin eli kolu uzun vatansever insanlar. Seni benimsedikleri an, her derdinde yanında olacaklarına eminim."

"Savcım ama ben onların beni kabul edeceklerini sanmıyorum. Sonuçta yerim belli."

"Kendini hafife alıp olmadığın bir yere koyma Sedat. Seni bir görsünler. Zaten kabul edecekler demedim. Bir tanışın sonrası yine onlara kalmış." dediğinde susmuştuk.

Bu İstanbul'da ne varsa mıknatıs gibi beni çekiyordu. Taşı toprağı altın diyorlardı da ben mi göremiyordum. Gerçi büyülü gibi bir şehirdi İstanbul. Bir cinsiyeti olsaydı zarif bir kadın olarak tamınlayabilirdim. Bir o kadar kırılgan, bir o kadar vahşi...

Yol aheste aheste geçerken biz bir çok kere durup çay içtik, yemek yedik, dinlendik. Böylelikle yol uzadı da uzadı.

Savcı Pera Palas otelinden yer ayırmış. Odaya girdiğimde kendimi yatağa bırakıp belimi dinlendirmeye çalışmam bir oldu. Ne ara üzerimdeki takım elbiseyle uyuyakalmışım bilmiyorum. Gözümü açtığımda geceydi ve telefonum çalıyordu. Arayan Şehmuz.

"Söyle Şehmuz."

"Nerdesin?" diye sordu.

"İstanbul." dedim uykulu uykulu.

"Kafana göre iş yapma demiyor muyum ben!" diye bir bağırışı var ki uyuyan bütün beyin hücrelerim canlandı. "Lan beynimi siktin gece yarısı!" dedim sinirle.

Dediğimi sallamadı tabi. "Çocuklar yola çıkıyorlar sabah yanında olurlar. İki güne kadar Diyarbakır'a dönmelisin. Bende geliyorum."

"Hayırdır?" dedim yerimde doğrulup.

"Hayrı şerri gelince anlarsın."

"Tamam. Ali'yi de getir." dediğimde telefon kapanmış ben uyku sersemi ayaklanıp soyunmaya başlamıştım. Duşa girip ilk sıcak suyu açsamda ayılamadım. Soğuk su ne zaman kafamdan aşağı akmaya başladı ben kendime geldim.

Sabah yine telefona açtım gözümü. Saat sekiz. Arayan Savcı.

"İniyorum savcım." dedim ve bizim koşuşturmaca başladı.

Savcı Nejat karşısında Kemal, Abdullah ve Cemşit'i gördüğünde bir bozuldu ilk. Kemal "Abi bizi Şehmuz Ağam gönderdi." dedi sanki bilmiyoruz. Tabii yanımızda oradan oraya sürüklendi garipler.

Tanıştığım onca insana hayran kalmakla birlikte onların düzeyine ulaşmam için kaç fırın ekmek yemem lazımdı hiç fikrim yok. Konuştukları, anlattıkları hiç bir şeye yabancı olmamakla birlikte, bana ayrı bir bakışaçısı sağladıkları kesin. Bir ara herşeyi bırakıp sadece bilgilenmek için burada bir kaç senemi harcamayı bile düşündüm.

İlk günün gecesi Savcı odasına çekildiğinde Cemşit yine bombayı patlattı. "Abi, bir gezinsek ya şu İstiklal Caddesi'nde." dedi gözümün içine baka baka.

Kemal ve Apo şaşkınlıkla Cemşit'e bakarken ben sırıttım. "Gezelim. Sonra da içelim Cemşit." dedim. Kemal ve Apo bu sefer şaşkınca bana bakıyorlardı.

Kemal "Abi gözünü seveyim. Ne gezmesi? Ne içmesi?" dedi ama onu kim dinler.Biz Cemşit'le yapmışız planı "Kemal bizi kim napsın koca İstanbul'da..." diyerek çıktık İstiklal'e. Cemşit gezerken "Ulan bu İstanbul güzel şehir." dedi hayran hayran.

Ali geldi aklıma tam balık pazarının önündeyken. Kemal'le göz göze geldik. "Ali'nin tezgahlar ne durumda?" diye sordum. "Boş abi!"

"Boş kalacak ama temiz tutun." dedim sinirle. Hatırladıkça kadere isyan edesim geliyordu da ne desek boş. Alnına ne yazıldıysa o...

Biz gecenin üçünde kafalar bir dünya otele geri döndük. Kemal içmemişti. *Birimiz ayık kalsın* . dedi. Ses etmedim. Çocuklar odalarına geçerken lobide oturan Nejat Savcı'yı gördüm.Yanına gidip "Savcım hayırdır bu saatte?" dedim. Elinde dosyalar, kafasını bile kaldırmadı.

"İzmir'e geldiğimden bu yana büyük bir iş kovalıyorum. Zaman alacak ama kökünü kurutacağım inşallah." dediğinde diyecek fazla bir şey yoktu. Aklım Duygu ve annesi Defne için çoktandır duymadığım endişeyle kaplandı. Onları korumak için bir şeyler yapma

vakti gelmişti çünkü Nejat Savcı yine yeldeğirmenlerine karşı savaşmaya başlamıştı anlaşılan.

Biz ikinci gün kaldığımız yerden tanışma faslına devam etmiştik. Bitirdiğimizde kulaklarım uğulduyordu. Her konuşulanı beynime kazırken, her ismi unutmamak için tekrarlamıştım.Herkesin telefonları, adresleri ve onlara ne şekil ulaşabileceğimi hatırlatacak küçük bir not defteri tutmuştum.

"Savcım bu gece yola çıkalım iznin olursa."

"Keşke izin vermemek gibi bir lüksüm olsa." dedi gülümseyerek. Ses etmedim. Kemal'ler hazırlanıp aşağı indiğinde ayrılık vaktiydi.

Savcı "Dikkatli ol Sedat. İki günde öğrendiklerin sana umarım yönünü bulma yolunda bir ışık tutmuştur."

"Fazlasıyla." dedim ve onunla kucaklaşıp bizi bekleyen arabaya bindim. Kemal'e "Bana sağlam on kişi ayarla. İzmir'e yerleşecek ve birilerini ölümüne koruyacaklar." dedim.

"Abi bizden mi olsun?"

"Evet. Diyarbakır'dan kimsenin haberi olmayacak. Sen bul adamları." dedim içimdeki huzursuzlukla. Kemal "Ben gider ayarlarım herşeyi." dediğinde yine sessizdim. Diyarbakıra öğleden sonra ancak vardık. Ben direk geçtim ofise.

Haşim uzatmış bacaklarını masanın üzerine benim geleceğimden haberi olmadığı kesin. "Selamün Aleyküm." dedim sesimi kalınlaştırarak. Haşim beni görünce ne yapacağını bilemedi. Toparlandı ilk, sonra ayağa kalktı ve bana sarıldı.

"Hoşgeldin kardeş evine!" dedi coşkuyla ve "Sen beni niye haberdar etmiyorsun İstanbullara gidiyorum diye. Kemal'den öğrendim İstanbul'da olduğunu. Hayırdır kötü bir şey yoktur inşallah."

"Herşey yolunda. Gidip geldim. Senden ne haber?" dedim çünkü Şehmuz geliyorsa vardı bir sebep.

"Genel olarak herşey iyi. Bu aralar terör indi buralara. Asker her yeri didik didik ediyor. Bizim bir kaç mekanı bastılar. Bir şey çıkma-

dı ama bir kaç gün sıkıntı oldu tabii." diye ağzının içinde cümleler kurarken ben sadece dinledim.

"Komutan kim?" diye sorduğumda Haşim "Ne bileyim komutan kim?" dedi sıkıntıyla.

"Bizim mekana baskın ne demek? Misafir edelim bir bakalım." diye sakince anlatırken "Konu kapandı bulandırmayalım." dedi telaşla. Konuyu kapatmaya niyetim yoktu. Haşim'in tavrı, Şehmuz'unda yolda oluşu iyice beni işkillendirdi ama ses etmedim.

"Ben bir babama bakayım." diyerek ofisten çıktım. Beni gören bizim çocuklar coşkuyla *Hoşgeldin abi! iyi ki geldin özledik. Şükür kavuşturana!* diye bana sarılırken çorbacıya ulaşmam zaman aldı.

Çorbacıya gelmeden silahları Kemal'e verip herzamanki gibi cekedimi çıkardım. "Ben bu gece buradayım. Şehmuz gelince haberim olsun." dedim içeri girerken.

Kemal "Bizde dışarıda oluruz abi. Sen nerede biz orada." dedi ve ben içeri girdiğimde babam elinde süpürge yeri süpürüyordu.

"Yettim baba!" dedim ve gidip elinden süpürgeyi almamla babamın yüzü aydınlandı. Gözlerinde mutluluk vardı biliyorum. "Hoşgeldin eşek oğlu eşek." dedi sert olmaya çalışarak.

"Baba yine naptım?" dedim sırıtarak.

"Senin varlığın kabahat oğul." dedi alayla. "O zaman kes cezamı." dedim aynı tonda ve babam bana sarıldı. İşte...Baba ocağındaydım. Bütün günü dükkanı temizlemekle geçirdim. Dükkanın ihtiyacı varmış.Babam yaşlanıyordu. Bir çok kere dilimin ucuna geldi. *Kapat dükkanı baba yoruyor seni. İhtiyacın yok senin buraya.* demek ama gelde söyle. Yemedi.

"Baba gece ben kalırım hadi sen eve geç." dediğimde bağırmasını bekledim ama o önlüğü çıkardı ve "Çorbanın altı tutmasın." dedi ve gitti. O gitti saz üçlüsü damladı tabii.

Kemal "Abi babayı götürelim eve dedik azarladı." derken Apo

"Bizi hiç sevemedi." dedi kırgınca. Gerçi o cüsseye kırgınlık yakışmıyordu da Cemşit "Sevmesin başımızın tacı o bizim." dedi.

"Ulan bırakın zevzekliği geçin biriniz bulaşığa, biriniz servise. Cemşit sende şu kasaları indir." diye bağırdım ya ilk bir dondular. Sonra başladılar kim nereye geçecek kavgasına. Bilmezler babam sevdiği adamı azarlar. Bilmesinler...

Dükkanda çalışıyor görünüp hiçbir şeye karışmıyor gibiydim de aslında ben yokken neler olmuş neler bitmiş onu gözlemliyordum. Üçüncü günün akşamı Haşim geldi çorbacıya.

Babama "Babam elini öpeyim ver." dediyse bile babam oralı olmadan içeri geçti.

"Sedatım naber ya bir geldin askerden tıktın kendini buraya. Ne uğruyorsun, ne haberimiz var senden."

"Bak ne güzel merak edip geldin. Buradayım."

"Hadi gel gidip bir rakı içelim." dedi Haşim. "Bekle geliyorum." dedim ve mutfağa girip "Baba ben çıkıyorum. Sabaha..."

"Yoruldun kaç gündür, git uyu sabahına ben burdayım." dedi ya sustum. "Baba istersen Kemal kalsın."

"Senin benden daha fazla ihtiyacın var onlara. Yanından ayırma oğlum." dedi.

"Emrin olur baba." dedim ve Haşim'le birlikte çıktık. Üç saz arkadaşı benimle.

Haşim "Aşk olsun benim yanımda bu yarmalara gerek var mı?" dediğinde Kemal sinirle "Yarma kim lan!" diye kendini kaybetti ya şaşırdım.

"Yavaş!" dememle Kemal "Pardon abi!" dedi ve geride kaldı. Haşim'in bir bakışı var Kemal'e, kin besliyor belli. Var bir durumda çözecektim elbet.

Haşim beni yeni açıldığını söylediği Karamel diye bir kulübe getirdi. Anlatıyor kendince "Buraya çok para yatırdım. Diyarbakır'ın en ünlü, en klas yeri oldu. Çalışanlar hepsi bizden. Kalite yüzde

yüz. İstanbul'daki mekanları aratmama yolunda ilerliyor." dediğinde "Burası Diyarbakır Haşim. İstanbul mekanını buraya kopyalasan nolur kopyalamasan nolur?" diye sordum. Haşim "Eğlence anlayışı da nesil gibi değişiyor Sedat."

Yine sustum. Girdik mekana. Gerçekten şatafat almış yürümüş. İçeri girdiğimizde beni gören çocuklar teker teker hoşgeldinlerini sundular, benim en güvendiğim kim varsa hepsi burada. Hepsinin gözlerinde iyi ki geldin var. İyice cinler tepeme çıktı. Yine sustum.

Oturduk iki üç kız geldi yamacımıza. Haşim başladı yaptıklarından, ettiklerinden anlatmaya. Ben yine sustum.

Gecenin ikisi olmuştu, yanımdaki hatun kulağıma eğilip "Bu gece seninle uyumak istiyorum." dedi. Başka zaman olsa çok cazip gelebilirdi. Aylardır tık yok da benim kafa bir dünya.Takmışım bir dolaplar dönüyor. Çözeceğim illa.

Bunaldım haliyle. Kaldım iki arada bir derede. Hatunu yanımdan göndersem olmaz. Kalktım. "Bu gecelik bu kadar yeter! Yarın akşama bütün çocuklar ofiste toplansın. Kim var kim yok hepsini istiyorum. Necati hangi cehennemdeyse o dahil." diyerek çıktım mekandan.

Haşim yüzünde şaşkınlık öylece kaldı. Arkamda bitmesi gereken bizim saz üçlüsü neredeydi bilmiyorum ama önümde bir araba durdu. Ben bizim çocuklardan biri çıkmasını beklerken arabadan siyah kıyafetli beş adam çıktı. Beni ortalarına alıp "Sedat Kara, bizimle geliyorsun" dedi. "Parti devam mı ediyor?" derken önce hangisini indirsem diye düşünüyordum. Tabii ben düşünürken ensemden içeri sızan acıyla gözlerimin kararması bir oldu. Hadi bakalım cehenneme bilet hazır mıydı acaba?

İstanbul İstanbul olalı...

Geçmiş zamanlar... İstanbul...

Ensemdeki yanma olmasa kafamdaki ağrıyla başedebilirdim. Nefes alıp verdikçe cayır cayır dışarı çıkan ateşle inim inim inlemek istiyordum. Gözlerimi ateşin sıcağından açamıyordum.Sol kolumdaki soğukluğa gitti sağ elimve damardan bağlandığını anladığım kelebeği söktüm.İstemsizce avaz avaz bağırmaya başlamıştım. Her nerede yatıyorsam zorla açtım gözlerimi. Yattığım yerden hızlaca kalkmıştım, ipinden kopmuş kuduz bir köpekten farkım yoktu. Her yer bumanıktı, göremiyordum.Bir şeye çarpıp yere düşmem bir oldu. Bu beni daha bir öfkeye sürüklerken midem ağzıma gelip öğürmeye başladığımda ateş beni daha çok kavuruyordu. Öğürmelerimle dizlerimin üzerinde ellerim yere sabitlenmiştim.Ölmeyi diliyordum ama sakin huzur veren bir ses "Seni yakan ateşin geçmesini istiyorsan yere yat ve derin derin nefes al. Serumu çıkarman kötü oldu." dedi. Avaz avaz "Hepinizin derisini..." diyerek başladığım cümleyi tamamlayamadım. Nefes alıp verdiğimde ateşin kavurucu yakışı içimi doldurdu. Çaresiz beni yakan ateşe teslim oldum. Acıdan değildi teslimiyetim. Ateştendi. Ağzımdan odunu sokup üzerine benzin dökmüşler. Bir kibritle beni çatır çatır yakıyorlardı. Bana seslenen sese itaat ettim. İster acıya sığınıp, ister ateşe. Sırtımı yere verdiğimde bir çocuk gibi ağlayabilirdim. Sıkılı dişlerimi gevşetmeye çalışıp, bir ejderha misali nefesimi dışarı vermemle acıdan inlemem bir

oldu. Ses "Devam et! Sakinleşmelisin." dedi. İkinci nefesi almasına aldımda vermeye cesaretim yoktu. Daha doğrusu o ateşi hissetmek istemiyordum. Nefessiz kalıp gebermek daha iyiydi o kadar."Su, tek isteğim..." dedim artık nasıl susadıysam. "Su seni öldürür. Şu an tek yolun benim söylediklerimi yapmak ve serumu takmama izin vermen. Derin derin nefes alarak sakinleşmelisin." dedi ya bu ses kime aitse, eğer kendime gelirsemonu parçalara ayıracaktım. Su isterken tükettiğim oksijeni tamamlamak için derin bir nefes daha aldım. Nefesi verirken acı dolu çığlıklarıma kendim bile inanamıyordum. Her aldığım nefesi vermek beni ateşlerin içine atıp acıyla kavururken kaç dakika saatmiş gibi geçti. Aklım bir çıkar yol arıyordu, acı dolu inlemelerime bir güneş doğdu. Nejat Savcı'nın evindeydim. Diyarbakır'da, ilk gittiğim gün. Sanırım bayıldım...

Kendime geldiğimde hala gözlerim kapalı ben nefes alıp vermeye korkar haldeydim. Küçük küçük nefes alıp gıdım gıdım veriyordum nefesi. Halen ateşin sıcaklığı burnumdan çıkıyor, ben kül kokusunu almaya çalışıyordum. Bence yana yana bitmiş kömür olmuş bir odun parçasından farksızdım. Belki de cehennemden bir bölümdü yaşadığım. Eğer cehennem buysa tövbe etmekte fayda vardı ki bu saatten sonra yukardakinin bunu kabul edeceğini sanmıyorum.

Ne zamana kadar ateşten kaçabilirdim ki... İlk gözlerimi açtım. Beklediğim gibi olmadı. Gözlerim şiddetli olmasa da yanmaya başladı. Sulandı aktı ve normal görüşünü sağladığında kafamı sağa sola kıvırmamla ensemden alnıma doğru bir acı sardı. Küçük nefeslerim ağrıyla birlikte yetmez olduğunda elim istemsizce alnıma gitti. Bütün kemiklerim kırılmış, birisi alıp hepsini tekrar yapıştırmış, kurumasını bekliyor gibi bir hisse kapıldım. Nolmuştu lan bana. Kalın kumaş perdelerin sıkı sıkıya kapandığı bir odadaydım. Başucumdaki konsolun üzerinde yanan lambadan sızan ışık bile bana fazlaydı. Çok lüks bir otelde değilsem, çok zengin birinin evindeydim.

"Günaydın Sedat Bey, sağlam bir bünyeniz var. Tebrik etmeden geçemeyeceğim. Tarabyalı gerçekten sizi boşuna seçmemiş."

"Tarabyalı'yı da, seni de sikmek şart oldu. Topunuzu gebertip huzuru bulmazsam banada Sado demesinler."

"Tarabyalı için öteki dünyaya gitmeyi beklemek zorundasınız. Kendinize gelince ve tabii biraz kibar bir dille beni kandırıp yatağa atmanız büyük bir ihtimal. Diğerleri için bir şey diyemem. Gerçi bu dileğinizi ne zaman gerçekleştirecek vakit bulacaksınız merak ettim." dediğinde konuşanın bir kadın olduğunu fark ettim. Kafamı gelen sese doğru döndürürken yine acıyla inledim. Kolları göğsünde birleşmiş, siyah uzun saçlı, gözlükleri olan bir kadın duruyordu.

"Sen kimsin?" diye sordum zorla.

"Seni kurtaran doktor." dedi.

"Bu kurtarmaksa bir boka yaradığın söylenemez."

"Sizinde pek kibar olduğunuz söylenemez."

"Neredeyim?"

"İstanbuldasınız." dedi ya beni aldı bir gülmek. Acı dolu kahkahalarım odaya yayılırken kadın şaşırdı.

"İyi misiniz? Acınızı dindirip sizi uyutabilirim." diye arkasını dönüp elinde iğne bana doğru eğildiğinde hızla yerimden doğrulup kadının elini yakalamamla onu altıma almam bir oldu. İpinden kopmuş kuduz köpek gibi "Sakın bir daha bana iğne batırmaya çalışma!" diye bağırmam bir oldu. Kadın ne olduğunu şaşırmış, taş kesilmiş, altımda kıpırdamıyordu bile.

"Kim getirdi beni buraya? Kim soktu o iğneyi? Konuş lan!"

"Bu soruların cevapları bende değil. Ben sadece bir doktorum." derken korkmadığı öyle belliydi ki ama bir şeyler bildiği kesindi.

"Konuş lan!" diye öyle bir bağırdım ki kadın "Memduh Bey'in sizi öldürmek gibi bir niyeti yoktu. O iğneye o zehir nasıl girdi hiç bir fikrim yok. Araştırıyoruz." dedi kadın.

"Kimsiniz lan siz?" diye bağırdığımda kapı açıldı ve içeri üç dört adam girdi. Önlerinde yaşlıca, Tarabyalı'yı aratmayan onun gibi bir adam.

"Sedat Bey günaydın. Bizde uyanmanızı bekliyorduk. Serap Hanım'la tanışmışsınız. Rica etsem Serap Hanım'ın üzerinden kalkıp giyinir misiniz?" dedi.Arkadaki adamlardan birine "Sizde mutfağa haber verin Sedat bey için yiyecek bir şeyler hazırlansın." diyerek odadan çıkıp gitti. Ben halen kadının üzerinde gözleri gözlerimde duruyordum. Kadın "Boş durma bari sevişelim." dediğinde kendime geldim. Lan bütün manyaklar beni bulur. Sinirle üzerinden kalktığımda hatun sanki kendi yatağı gibi yerleşerek sırtını yatağın başlığına dayadı ve"Tamam ya geceyi beklerim." dedi. Ben noluyor lan bakışıyla ona bakarken aheste aheste yerinden kalktı ve "Görüşürüz." diyerek çekti gitti. Yatağa oturup ellerim yüzümü ovalarken her yanım sızlıyordu. Yerimden ne zaman kalktım ne ara banyoya girip soğuk suyun altında acıdan inledim bilmiyorum. Zaman kavramım yoktu artık.

Duştan çıktığımda, hazırlanan kahvaltı masanın üzerinde duruyordu. Boğazımdan bir şey geçer miydi merak konusuydu. Soyulmuş yumurtayı elime alıp tek seferde ağzıma tıkıştırdım. Tepsinin içindeki portakal suyunu kafama dikip yumurtanın boğazımdan geçmesini sağladım. Kan şekerimin yükselmesiyle kendimi daha iyi hissettim. Bu kadar bana yeterdi diyeceğim ama portakal suyu iyi gelmiş bardağı soluksuz bitirmiştim. İçim yanmış resmen.

Askıya asılmış duran, benim bedenime uygun olduğu her halinden belli olan iç çamaşırına kadar hazır kıyafetleri giymeye başladım. Kravatı kenara bırakıp diğerlerini giydim. Evleniyordum da benim mi haberim yoktu. Kravat ne lan!

Hazır olduğumda en son banyoya gidip benim için konulduğu belli olan kabından çıkardığım diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım. Sakinleşmiş, bedenimdeki acı geçtikçe sağlıklı düşünür olmuştum. Kapıdan çıktığımda, kapıda elinde silahla duran iki kişi vardı. Lan bunlar beni mi koruyordu? Yoksa kaçarsam direkt eleğe döndürmek için mi bekliyorlardı. Sorular ve kendi bulduğum cevaplarla birlikte koridorda aheste adımlarla yürümeye başladım. Karşıdan telaşla

kısa boylu şişmanca bir adam bana doğru hızla geldi ve "Sedat Bey hazırsınız. Kusura bakmayın geç kaldım. Size bugün ben yardımcı olacağım. Görüşeceğiniz..." dedi ve ben lafı adamın ağzına tıktım. "Yardımcı olmaya en başından başla ve sorularıma cevap ver!" dedim sertçe.

"Tabii buyrun." dedi şaşkınlıkla. "Beni o hale kim getirdi? Ki bunun cevabını aldığımda diğer sorulara gerek kalmayacak."

"Sizi o hale getiren iğneyi size sokan kişi şu an sorguda. Tahmin etmekle birlikte kesin net bir bilgiye sahip değiliz."

"Sizler dediğiniz kim?"

"Dilerseniz sizi tek tek tanıştırırken kim olduğumuzu anlatayım." dediğinde sabır sınırlarımın sonuna gelmiştik. Aşağı ineceğimizi tahmin ettiğim asansöre bindiğimizde yanımdaki kel adam "Bu arada benim adım Akif, Memduh Bey'in yardımcısıyım. Kendisi Kadir Bey'in en yakın arkadaşlarından olup sizi buraya getiren kişi."

"İğneyi o soktu diyorsun yani."

"Sedat Bey iğne olayı sizi incitmeden buraya getirmek için..."

"İncitmemek?" diye sinirle gülerken adamın boğazına yapışmamak için zor duruyordum. Çektiğim acının hesabını sormak için can atan içimdeki canavar delirmek üzereydi. O sırada asansör açıldı ve biz bir salona indik.

Salonun ortasında duran, otuz kişinin sığabileceği masada üç kişi oturuyordu. Hepsi elli yaşlarını aşmış, üzerlerinden zenginlik akan tiplerdi. Ortada oturan adamın az çok Memduh olduğunu anlamamla salonun başka bir kapısından içeri hızla bir adam girip ortadaki adamın kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Şehmuz diye birini tanıyor musun?" diye sordu.

"Tanıyor olabilirim, tanımıyor da olabilirim."

"Tanımıyorsan kafasına sıkacaklar." dedi direkt.

"Sağ kolum." dedim çaresizce.

"Alın içeri. Sedat'ı Sedat yapan adamı tanımak isteriz." dediğinde

ben adamın gözlerinin içine bakıyordum.

"Otur Sedat. Hoşgeldin. Bizi çok korkuttun ama yaşama azminede hayran kaldık."

"Kim yaptı bunu?" diye sordum dişlerim sıkılı. Adam solda kalan başka bir kapının önünde duran adama yaptığı bir el hareketiyle kapı açıldı ve iki kişi eşliğinde ağzı burnu kan içinde elleri arkadan bağlanmış bir adam içeri girdi. Onların ardından hayatımı kurtardığını iddia edendoktor Serap girdi.

Memduh denilen adam "Serap hanım bizim oluşumun en kilit insanıdır. Can kurtarır yerine göre, yerine göre can alır. Resmi olarak tanıştınız sanırım." dediğinde Serap cazibeli bakışlarla "Samimi bile olduk Memduh Bey." dedi rahat bir tavırla.

Benden ses çıkmayınca Memduh "Sana normalinde sakinleştirici iğne vurması gerekirken, zehirli iğneyi yapan kişi karşında. Ona bu emri kim verdi öğrenmeye çalışıyoruz. Serap bu konuda bize yardımcı oluyor." dedi. Serap'la göz göze geldiğimizde bir kadının böyle bir işi nasıl, ne şekilde yaptığını merak etmedim değil yani.

"Adamlarınız pek bir güvenilir." dedim aklımdaki soruları es geçerek.

"Biz kimseye güvenmeyiz. Kimse bizim adamımız değildir. Aynı senin gibi. Herkes iyisiyle kötüsüyle bedelini alır."

"Bu adamı ben istiyorum." dediğimde adamla göz gözeydik. Hiç bir duygu yoktu bakışlarında. "Bu kimin adamı?" diye sordum.

"Onun bizim adamımız olmadığını nereden anladın?"

"Gözlerinde hiç bir mahçubiyet yok. O sahibinin dediğini yapmış ve bundan pişman değil."

İki adamın kollarından tuttuğu, ağzı burnu kan içinde adam "Aynen öyle Tarabyalı benim babam gibiydi." diye haykırdığında Memduh "Bu emri Kadir'den almana imkan yok. O zaman... Talat!" dedi bir hışımla yerinden kalkıp.

"Bana Talat'ı getirin!" diye bağırdı. Akif denilen yardımcı "Efendim kendisi yolda. Zaten davetlimiz." dediği asansör kapısı açılıp

içeri Şehmuz girdi. Etrafı kolaçan edip benim yanıma yürüdü ve "İyi misin?" diye sordu çünkü gözaltlarımdaki morluklar bir süre benimle birlikte olacaktı.

"İyiyim, beni nasıl buldun?"

"Bunu mu merak ettin şimdi?" dedi isyanla. Gülecektim de gülemedim.

Memduh'un solunda kalan koltukta oturan daha güler yüzlü adam "Aslanlar oturun. Akif sulasana bizi kuruduk yeminle." dedi keyifle. Şehmuz'la göz göze bakıp geçtik oturduk koltuklara. Zaten ayakta zor duruyorum. Kanım çekilmemiş, yanmış.

"Emredersiniz efendim." dedi Akif ve yine başka bir kapıdan içeri üç hizmetli girdi. Ellerinde servis arabaları o koca masayı iki dakikanın içinde donattılar. Benim bakışlar Serap'la kesiştiğinde hatunun kendinden emin oturuşu dikkatimi çekti.Uzun saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, bir tutamı biçimli ince dudaklarına değiyordu. Koca koca mavi gözlerinden zeka fışkırıyordu. Alnını kapatan kısa saçlar gözlüğüne değmiş ona ayrı bir güzellik katarken gözüm yavaş yavaş aşağılara kaydı. Kendimi kandırmaya gerek yok. Hatun hoşuma gitmişti. Hadi hayırlısı. Ben gelmiş zurnanın zırt dediği yere... Kadın süzüyordum. Oldum lan ben oldum.

Asansör kapısı tekrar iki yana açıldı ve içeri Akif'in yanında Talat girdi. Beni masada görünce yürürken bir duraksadı. Gülen yüzünü kara bulutlar kapladı ve "Selamün Aleyküm Memduh Amca." dedi burnundan soluyarak.

"Gel bakalım Talat. Otur şöyle." dedi Memduh. Talat boynunda asılı kravatı gevşetip burun kemerini sıktı ve tam karşıma oturdu oturmasına da Serap'ın yanındaki adama bakıp tekrar bir kalakaldı. "Neler oluyor?" diye sordu istemsizce.

Benim sağ tarafımda kalan yaşlı adam "Hep beraber neler olduğunu anlayacağız." dedi sırıtarak. Memduh "Talat baban ölürken bizlere bir video bırakmış. Akif başlayalım. Avukatları ve şahitleri çağır." dediğinde Akif bir kapıdan dışarı çıktı.

Ben mi? İçimden *Hayır amına koyim! Hayır!* diye küfürü basarken Şehmuz uzandı rakıya. İki kadeh aldı "Burada iş uzun anlaşılan." dedi sinirle. Bir bana koydu bir kendine doldurdu.

Memduh "Şehmuz sana kaç kere haber gönderdik ama olumlu yanıt alamadık."

"Varolun onur duydum." dedi ya, ben yine aptalca Şehmuz'a bakıyordum. Ulan bunun geçmişini didiklemeyeyim dedikçe adam sihirli kutu gibi...

"Bana söylemediğin başka neler var?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Sormadın..." dedi kaşlarını kaldırıp kadehini kafasına dikerken.

Bende sabır bu kadar "Madem tanıyordunuz niye kafasına sıkacaktınız?" diye sordum sinirle. "Sıkmayacaktık." dedi yanımda oturan adam keyifle kahkahayı bastı.

"Bana bakın sıkılmaya başladım bilesiniz. Ne söyleyeceğiniz şu enseme iğneyi batıran adamın ağzından çıkan isim kadar önem taşımıyor." dedim Serap'ın yanında ağzı burnu patlamış adamı göstererek.

Şehmuz "Seninle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Ebemi sikti lan herif. Cehennemdeydim daha ne diyeyim." diye bağırdım. Şehmuz'un adama bir dönüşü var bir de bakışı. Adamı gözleriyle öldürdü.

Talat "Ben niye buradayım biliyorum da bunların burada ne işi var onu anlamış değilim." dedi kendine aşağılayan bir tarz yaratarak.

"Babanın videosu bize herşeyi açıklıyor Talat.Sabret." dedi Memduh.

"Akif videoyu yeniden mi çekiyor acaba?" diye gülmeye başladı.

Akif salona girdiğinde arkasından dört beş adam onu taküp ediyordu. "Kadir Bey'in iki doktoru ve evinde çalışan iki kişi." dedi.

Memduh, Talat'a dönüp "Hepsini tanıyorsun?" diye doğrulaması için sordu.

"Evet, tanıyorum." dedi Talat.

Akif hepimizin göreceği şekilde, yüksek bir konsolun önüne yerleştirdi.

"Osman Bey, Kadir Bey'in avukatı." Onu da tanıyorsun." Dedi Memduh tekrar, Talat'ın onaylamasını istercesine.

"Evet." dedi Talat huzursuzca.

Karşımda oturan adam "Başlayın artık, şiştim burada Akif!" dediğinde ,Akif "Peki efendim." dedi ve bilgisayarın tuşuna bastı.

Hasta yatağında, bir sürü cihaza bağlı yatan Tarabyalı Kadir belirdi ekranda. Yanında avukatları ve şuan karşımda oturan iki yardımcısı vardı. Tarabyalı konuşmaya başladı.

"Selam Memduh! Dört kolluya binme vakti geldi. Beni oralarda bekletmeyin. Bir an önce işleri toparlayıp Salih ve Tahsin'i al gel. Okeye dörtlü lazım." diyerek gülmeye çalışırken tıkanması bir oldu. Yanında bulunan doktorlar müdahale ederken onları kovalayıp nefesini düzenledi ve *"Fazla uzatacak gücüm yok. Talat yanındadır şimdi büyük ihtimal. Ben yatağa düştükten sonra iyice ipler onun eline geçti sanıyor şerefsizin oğlu."* diye yine öksürmeye başladığında Salih olduğunu tahmin ettiğim karşımda oturan adam "Ulan burayı kaç kere seyrettim hep gülüyorum. İnsan kendine şerefsiz der mi? Toprağın bol olsun be Tarabyalı" dedi. Tarabyalı *"Hırs akılla birleşirse bir işe yarar Talat! Akılda sende yok. O yüzden hep kaybedeceksin."* dedi ve elindeki makineden bir soluk daha çekti. Benim gözler Talat'a kaydığında yüzünün rengini geçtim,bilgisayarı parçalara ayırmak istediği gözlerinden okunuyordu. Talat "Memduh Amca bu saçmalığı seyretmem için mi çağırdın beni buraya? Bir sürü işim var." dedi ayağa kalkarak. O ara Akif bir tuşa bastı ve bilgisayarda konuşan Tarabyalının sesi kesildi.Memduh "Otur Talat bu babanın vasiyeti. En çok seni ilgilendiriyor." dediğinde Talat "Vasiyet mi? Ben onun tek varisiyim." dedi sinirle.

"Kime neyi istersek bırakır Talat! Otur yerine! Tek oğlusun diye herşeyi sana bırakacak diye bir kanun mu var?" diye kükrediğinde Talat'ın ses kesildi. Ardından Akif tekrar bilgisayarın tuşuna bastı ve Tarabyalı konuşmaya başladı. *"Talat uzun lafın kısası sana şahsıma ait mal varlığımdan bıraktıklarımın listesini avukatlara yazdırdım.*

Anana dua et, yoksa sana bir kuruş bile bırakmazdım. Paraya gelince zaten benden tırtıkladığın paralar sana ömür boyu yeterde artar. Bunun yanında İstanbul dışındaki tüm irili ufaklı şirketleri sana bırakıyorum. Belki onları büyük bir holding altında toplarsın diye ümit bile etmiyorum, ama Allahtan umut kesilmez. Sana bırakacağım başka bir şeyim yok. Dedim ya sen o nur yüzlü anana dua et. Sana İstanbul'u bırak, İstanbul'dan bir karış toprak bile bırakmıyorum." dedi ve elindeki makineyi ağzına götürüp derin derin nefes aldı. Talat sinirle yerinden kalktı ve "Yaranamadım ben bu bunağa, yaranamadım. Görüyorsun Memduh Amca ölüm döşeğinde söylediklerine bak."

"Kadir herşey olabilir ama bunak değildi Talat. Sakin ol ve bitmesini bekle." dedi Memduh.

Tarabyalı'nın sesi duyulduğunda Talat yerine oturdu. *"Gelelim Sedat'a. Ona İstanbul'u, ilk gözağrımı bırakıyorum. Geriye..."* diye devam ederken Talat'ın ayağa kalkıp "Bu... bu olamaz. Ne saçmalıyor... İstanbul'u... ne dedi duydunuz mu?" diye avaz avaz bağırmaya başladığında Memduh "Talat!" diye bağırarak ayağa kalktı ve "Sonuna kadar dinleyeceksin!" diye bağırırken ben elimde suratımı yelleyecek bir şeyler arıyordum. İçim yanıyordu ya lan. İster kanımda dolaşan zehirden ister omuzlarıma binen istemediğim yükten. Talat'ın haline acıdım yeminle. Yer değiştirmemiz mümkün olabilir miydi acaba?

Talat durulacak gibi değildi. "Bu köylüye mi? Bu ne olduğu belli olmayan piçe mi bıraktı şimdi İstanbul'u?" diye bağırırken Şehmuz ayaklandı. Tuttumkolundan ve "Zamanı var." dedim sakince.

Memduh"İstanbul babadan oğula kalacak bir mal değil Talat! Bunu en iyisen bilirsin. Babana babasından mı kaldı? İstanbul hakedene verilecek bir emanettir. Şimdi ya sakinleşirsin ya da ben senin ağzını burnunu bağlar yine dinlettiririm bu videoyu! Bu arada hatırlatırım. Babanın anasını tanırım da senin dedeni hiç tanımadım." dediğinde Talat son söylediğini es geçerek "O zaman benim İstanbul için yıllardır ne kadar çalıştığımı, bugünleri beklediğimi biliyorsun.

Şimdi karşıma geçmiş baban İstanbul'u ne olduğu belirsiz birine miras bıraktı diyemezsiniz!" diye devam etti.

Tahsin denilen, yanımda oturan adam "Biz babanın hatırına senin saçma sapan hırslarına göz yumduk. Ulan yemediğin bok kalmadı hiç bir şeyine ses etmedik. Çalışmışmış! Ne zamandan beri kumarhane açmak, karı satmak, uyuşturucu işine girmek çalışmak oldu. Lan benim bahçede bağlı köpeğim bile yapar bunları."

"Sizin yaptığınız işlerin benimkilerden ne farkı var Tahsin Amca onu anlayamadım."

"İnce noktayı çok güzel yakaladın Talat. Zaten farkı anlasaydın şu an İstanbul Sedat'a değil sana veriliyor olurdu. Boşa çenemi yorma benim. Şurada babanın iki gram hatırı var." dedi Tahsin ve masada duran su bardağını alıp kafasına dikti.Bitirince "Memduh sadede gel, ben sıkıldım bilesin." dedi.

Talat'a, Tahsin'in söyledikleri ağır gelmiş olacak ki "Siz yaptınız! Siz girdiniz bu bunağın aklına. Bu işi bir video ile halledemezsiniz. Yukarıyla konuşurum. Yedirmem ben İstanbul'u bunlara!" diye bağırmaya başladı.

Memduh "Ne yapacaksın çok merak ettim Talat! Aklını başına al! Yoksa ben sana yardımcı olurum." dediğinde sesi kesildi ve Akif tekrar bilgisayarın tuşuna bastı. Tarabyalı'nın Sedat'a bırakıyorumdan sonra söylediklerini dinlemeye başladık. *"...İstanbul dışında geriye kalan yerleri sen dağıt Memduh. Zaten İstanbul Türkiye'nin kalbi. Ben Sedat'ın bu işin altından kalkabileceğine inanıyorum. Sen, Salih ve Tahsin'in, Sedat acemiliğini atana kadar yanında olacağınıza eminim.*

Gelelim Talat tekrar sana, Ben senin yerinde olsam Sedat'la uğraşmam birlik olurum. Sırtınız yere gelmez ama senden bunu beklemek benim canlanıp tekrar ayağa kalkmam kadar zor..." diye konuşurken Talat "Geberdin pezevenk kurtuldum senden." diye bağırdı. *"Sedat, Talat ne yaparsa yapsın Talat'ı affedecek ve öldürmeyeceksin. Ta ki sen evet artık bunun ölmesi lazım diyene dek. Bu senden son isteğim, yani vasiyetimdir. Sen zamanını bilirsin. Belki akıllanır ümidiyle bu şartı*

koydum. Akıllanmazsa ister benim yanıma gönder istersen buzluğa koy beklet." dedi ve makineyi ağzına götürdüğünde Şehmuz'un konuşacağı tuttu. "Şimdi ben bu götü öldüremeyecek miyim?" diye güya bana soruyor ama bakışlar Talat'ı kıtır kıtır kesiyor.

Karşımda oturan Salih kahkahalarla gülerken Memduh "Beyler video bitsin buradan çıkıp ne yaparsanız yaparsınız!" diye uyardığında Şehmuz bana dönerek "Sen sözverdin ben vermedim." dedi manyak gibi.

"Daha mirası kabul ettiğimi söylemedim." dedim aynı şekilde sırıtarak.

Tahsin "Tarabyalı bir konuşmasını bitirsede rahatlasak." dedi. Ben boşuna demiyorum bütün manyaklar beni buluyor diye. Gerçi benimde çok akıllı olduğum söylenemez. Akif kaç kere durdurduğunu sayamadığı bilgisayarın tuşuna tekrar basıp Tarabyalı'nın konuşmasını sağladı. "*... ve bana verdiğin sözü unutma Sedat. İstanbul'u en iyi şekilde sahiplenecek ve layıkıyla onu yöneteceksin. Yönetmek için sana yardımcı olacak herşey avukatlara bıraktığım dosyanın içinde mevcut. Yolun açık olsun.*" diyerek öksürmeye başladığında video kapandı.

Talat'ın öldürücü bakışlarıyla gözlerimin birleşmesi bir oldu. Memduh "Tarabyalı diyeceğini dedi. Sedat İstanbul'un yeni sahibi olacak ve alışana kadar ona gereken destek bizim ve bize bağlı olan şahıslar tarafından sorgusuz sualsiz yapılacak." dediğinde Şehmuz "Daha kabul ettiğini söylemedi." diye lafı ağzımdan aldı.

"Şehmuz, Tarabyalıyı duymadın galiba Sedat zaten kabul etmiş." dediğinde benim kıvırma payım bile yoktu. Şehmuz bana baktı ben Şehmuz'a. Şehmuz duruca "Ne zaman kabul ettin abi?" dedi. Şarhoştum hatırlamıyorum demeyi çok isterdim.

"Ettim Şehmuz." dedim kabullenerek. Benim kafam gibi Şehmuz'unda karmakarışık olduğunu biliyordum. Binlerce soru aklımızda dönüp duruyordu. Biz istemeden gelen bu zırvalığı hazdemederken Memduh "Söyleyecek bir şeyi olan yoksa küçük toplantımızı bitirmek isterim." dediğinde Akif ve diğerleri toplanıp odadan çıkı-

yorlardı. Odada masada oturanların dışında doktor Serap ve korumaların tuttuğu enseme iğneyi sokan adam kaldı.

"Halen halledilmemiş bir konu var. Beni bu hale getireni istiyorum." dediğimde Şehmuz "Ne oldu bir anlatsan?" diye bezgince sordu.

"Zehirli bir iğne yüzünden sabaha kadar cehennem ziyaretindeydim." dediğimde Serap'ın yanındaki adama bakıyordum. Adam kapıdan girdiği kadar dik durmuyordu.

Şehmuz "Ben onu konuşturururum." dedi ve yanına gidip kulağına eğildi ve bir şeyler söyledi. Adam bir iki saniye sonra "Buna gerek yok. Ben sadakatle yıllardır Kadir Bey'in yayındaydım. Benim için oğlunun ağzından çıkanlar bir emirdi. Kadir Bey'in fikrini bilseydim bu emri yerine getirmezdim." dediğinde herkes Talat'a baktı.

Talat "Sen ne saçmalıyorsun!" diye ayağa kalktı.

Şehmuz "Öldürmeyeceğine söz verdin değil mi? Doğru mu anladım?" diye sorarken çoktan manyağa bağlamış Talat'ın üzerine atladı atlayacak.

"Şehmuz!" dedim dursun diye. Durdu. "O benim!" dedim ve oturduğum yerden kalkıp Talat'ın olduğu tarafa geldiğimde burun burunaydık.

"Sana dokuz can Talat! Biri gitti." dedim. Bizim konuşmayan Şehmuz'un burada konuşacağı tuttu.

"Kedi mi bu? Dokuz can neyin nesi? Allah'ın hakkı üçtür de geç. İçim şişer bekle bekle." dedi sinirle.

Talat "Topunuz gelsin ulan! Size papuç bırakacak adam mıyım ben!" diye bağırırken Memduh "Bu kadar yeter! Kozlarınızı paylaşacaksanız bu benim mekanımda olmayacak. Talat! Sedat'a kafa tutacaksan sadece onu değil bizi de karşında bulacaksın." dediğinde Talat bir hışımla hepimize öldüren bakışlar attı ve odayı terk etti.

O sırada Serap gayet rahat bir şekilde "Bunu ne yapalım?" diye sorduyanındaki adamı kastederek. Şehmuz "Abi emir kulu bir baka-

lım neyin nesi." diye kararı bana bıraktı. Memduh da "Sen söyle." diyerek işten kendini sıyırdı.

"Kalsın şimdilik sonrasına bakarız o zaman." dedim. Serap bana küçük bir öpücük atarak yanında iki çamyarmasıyla ve elleri arkadan bağlı adamla odadan çıktı.

Memduh "Serap Hanım bizim can damarlarımızdan biridir. Zamanla kendisini tanır ve hareketlerine alışırsınız." dediğinde Tahsin ve Salih ayaklanmış karşıma dikilmişlerdi. "Hadi bakalım Sedat. Allah bir yastıkta kocatsın." diyen Tahsin'di.

Benim boş bakışlarım karşısında Salih "İstanbul artık senin karın sayılır. Onu diyor bu ihtiyar." dediğinde gülümsedim ve "Eyvallah." dedim.

Salih ve Tahsin ayrılırken Memduh, avukatları masaya oturtuyordu. "Sedat bir ön bilgi versinler sonra nereden nasıl başlayacağına karar verirsin." dediğinde ben ve Şehmuz masaya oturduk ve çok fazla detaylara girmeden, kalan mal varlığı, yarım kalan işler, Tarabyalı Kadir'in istekleri üzerine bir saatten fazla konuştuk. En son avukatlardan biri "Kadir Bey, üzerine basa basa çiftliği elden çıkarmamanız konusunda sizi uyarmamı istedi." dediğinde "Nedeni belli mi?" diye sordum.

"Size bırakılan küçük notlarda bunu anlayacağınızı umuyorum. Bende Kadir Bey'e nedenini sorduğumda *Sedat zamanla anlayacaktır. Çiftlik onun kalesi.* ifadesini kullandı." dediğinde elimde bir kutunun içinde Tarabyalı Kadir'in bana yazdığı ve itinayla zarfladığı notlar duruyordu.

Memduh "Teşekkür ederiz beyler. Bundan sonrası için Sedat dilediği zaman sizlerle iletişime geçecek ve gerekeni yapacaktır. Siz yasal prosedürü hazırlamaya başlayın." dedi. Avukatlar ayaklanıp bana hürmetlerini sunarak çekip gittiler.

Memduh "Dilersen misafirim ol ama sana bir ev ayarlattım. Geçici bir süre için. Sen adamlara hakimiyet sağlayana kadar seni korumak bana ait. Yarın bir araya gelir bir yol haritası hazırlarız." dedi,

geldiğimizden buyana soğuk mizacının aksine babacan bir tavırla.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Herşey karşılıklı Sedat. Dünya değişiyor ve bizler eskidik. Yeni türeyenlere pabuç bırakmasak bile enerjimiz belli. Şanımız leke almadan göçüp gitme peşindeyiz. Kadir sana güvendiyse vardır bir hikmet." dedi ve susup sözü bana bıraktı.

"Ben otelde kalmayı tercih ederim." dedim duyduklarımı es geçip.

Memduh "Güvenli değil. O zaman sana hazırlattığım eve geç." dediğinde biz asansörde yukarı çıkıyorduk.

Şehmuz'la göz göze geldiğimizde onun bir fikri olmadığını biliyordum. "O zaman yarın görüşmek üzere." dedim fazla ısrarcı olmadan. Memduh bizi ev desem değil, villa desem değil kale desem ancak uyar dediğim mekanın dış kapısına kadar geçirdi ve son olarak hazır olda bekleyen iki kişiyi göstererek "Celal ve Cemal kardeştir. Birbirleri için ve sonra benim için ölürler. Sana İstanbul'da olduğun her an yardımcı olacaklar." dedi.

Cemal ve Celal "Hayırlı olsun. Sedat Bey!" diye bir ağızdan hürmetlerini sunarken Şehmuz'un suskunluk buraya kadarmış "Biz de boş gelmedik Memduh Bey." dedi içerler gibi.

"Farkındayım Şehmuz. Alınma hemen yardımcı olacaklar dedim bakıcılık yapacaklar demedim." diye mütevazi bir açıklama yaptığında diyecek bir şey yoktu.

Bize hazırlanan tank misali araca bindiğimizde sağımızda solumuzda arabalar belirdi. Ben ve Şehmuz'un karşısında oturan Celal ve Cemal ki hangisi hangisi hiç bir fikrim yok. Birbirlerine bakıp "Sedat Bey herhangi bir emriniz yoksa sizi evinize götüreceğiz." dedi.

O an aklıma Sabahat Ana geldi. Gidip onu görmeliydim.

"Gebze'ye gidiyoruz." dedim en kestirmesinden. Şehmuz herşeyimi bilirdi. Ses etmedi. Çocuklardan biri "Bize biraz daha detaylı bilgi verirseniz düzenlemeyi ona göre yaparız." dediğinde Şehmuz "İçim şişti. Ne istiyorsunuz siz? Düzenleme ne lan?" dedi sinirle.

Ben "Yavaş!" dedim sakince ve "Küçük bir mahalleye gidiyoruz. Göze batmamam gerekli, orada rahat etmek istiyorum."

"Anlaşıldı Sedat Bey." dedi.

Diğeri "Adres bilgilerini alabilir miyiz?" diye sordu. Şehmuz derin bir nefes aldığında "Şehmuz Bey, Sedat Bey'in hayatı bundan sonra planlı bir şekilde korunmalı." dediğinde Şehmuz "Adresi alınca nasıl koruyacaksın çok merak ettim."

"Şöyle Şehmuz bey, öndeki iki arabada sekiz kişi var. Onları adrese yönlendirecek ve Sedat Bey'in ziyaret ettiği yeri güvenli bir hale getireceğiz. Gönderilen adamlar her anlamda gizlenecek ve her tehlikeye karşı koruma sağlayacaklar." dedi.

Şehmuz derin bir nefes alıp "Bir gece bir şişe rakı eşliğinde bizim koruma tekniklerimizi anlatmak isterim." dedi ve derin bir nefes alıp camdan dışarı bakmaya başladı. Ben mi? Sırıtıyordum.

Cemal ya da Celal telefonunu çıkardı ve bize gösterdiği beyli hürmetli kelimelerden uzak, telefondaki kişiye "Mehmet vereceğim adrese gidip sotaya yatıyorsunuz. Sinek uçmayacak." diyerek telefonu kapattı.

Şehmuz'a yine gelenler geldi tabii ama bu sefer fena geldi ki kükreyerek "Ulan bizimle dalga mı geçiyorsun? Bize beylimeyli ağız yapman niye?" dedi.

"Şehmuz Bey..." diyecek oldu diğeri ama Şehmuz "Başlatma lan beyinden. Düzgün konuş!" diye bağırdı gerisin geriye.

Celal ya da Cemal "Abi! Memduh Abi saygıda kusur etmeyin dedi."

"Ulan bey demekle saygı mı olur! Şiştim lan arabaya bindiğimizden beri."

"Pardon abi, bizde şiştik valla." dediğinde herkes özüne dönmüştü.

Gebze'ye geldiğimizde "Sokağın başında beni bırakın. Şehmuz seni ararım." dedim ve belimdeki emanetleri Şehmuz'a uzattım. Cekedimi çıkarırken Cemal ve Celal bana ne yaptığımı sorarcasına bakarken Şehmuz "Birini yanında tutsaydın." dedi memnuniyetsizce.

"Babamın dükkanına silah mı soktum ki anamın evine silah sokayım?" Sorum cevapsız kaldı. Arabadan indiğimde önümde, arkamda bir sürü adam belirdi. "Noluyor lan?" diye sormadan Cemal ve Celal denilen iki yeni kuyruklarımdan birinden "Abi bize beş dakika müsade et. Sonra sıkıntı kalmayacak." dediğinde Şehmuz'la göz göze geldik.

Şehmuz elini kaldırıp ben bilmem bakışını sergilediğinde ben yukardan sabır diliyordum. Cemal ile Celal'in hakkını yememek lazım beş dakika içinde onca adamı nereye gönderdiler takip edemedim. İyi insan yönettikleri ve Memduh'un onları neden yanında tuttuğu belli olmuştu. Sokak bir nevi ablukaya alındı yani.

Şehmuz'a "Bir saate gelirim." dedim ve yokuş yukarı yürümeye başladım. Binalar yanyana dizilmiş, birbirinin üzerine yıkılacak gibiydi. Binaların en büyüğü üç katlı, derme çatma eskilerden kalma bu mahalleyi Sabahat Ana tercih etmişti. Niyesini sorduğumda Ç*ocukluğum burada geçti.*dedi ya bana söylenecek birşey kalmadı. Ondan habersiz oturduğu evi satın aldım ama ona söyleyemedim. Tutturdu *Kirasını ben vereceğim.* diye. *Neyle vereceksin?* diye soramadım bile. *Tamam anam.* dedim. İçine girdikten sonra tapusunu eline uzattım. Kızamadı bile. *Ali'yi getireyim.* dedim. *Kendi gelsin.* dedi çaresiz iki üç gün onunla evi düzelttim. Beni alışverişe Mahmutpaşa'ya götürdü. Onu alayım... yok. Bu lazım... yok. En sonunda tehditle işi çözdüm. *Ali'yi getiririm bakalım ona da yok diyebilecek misin?* dediğimde gözümün içine bakıp *Seni oğlumdan ayırdığım için değildi. Yeterince zahmete girdin.* dedi.

Askerdeyken sıklıkla aramaya çalıştım. Hep aynı cevap *Siz iyi olun yeter bana.* Ne bir isteği oldu ne de başka birşey. Gerçi Haldun iki günde bir yanına uğruyordu. Ondan alıyordum haberlerini de, işte göz görmeyince gönül rahat etmiyor.

Yokuşu bitirip binaya ulaştığımda yolun karşı sokağında bekleyen araba tanıdık geldi. Yanında Cemal ve Celal bekliyorlar. Sotaya yatmayı yanlış biliyorlardı bence. İyiki dikkat çekmiyorlar diye gül-

düm kendi kendime ve apartmana girdim. Cami minaresini andıran merdivenleri tırmandım. İkinci kata vardığımda sağ tarafa yönelip usulca kapıyı tıkladım. Bekledim açılmadı. Biraz daha hızlı duyulacak şekilde tıkladım ama yine ses yok. Meraklanmıştım. Aklıma Haldun geldi. Direk onu aradım. Tek çalışta açtı.

"Buyur abi?"

"Sabahat Ana'nın evindeyim. Kapı açılmıyor, bir yere mi gitti? Bilgin var mı?"

"Üç gün önce onu hastaneye götürdüm. Ağır bir grip atlatıyordu. Dün gelip kontrol ettim. Israr ettim kalayım ya da birini göndereyim diye kabul etmedi. Sabah geldim yatıyordu." dediğinde ben hiç bir şey söylemeden kapattım ve direkt Şehmuz'u aradım. Tek çalışta açıldı.

"Şehmuz sessizce kapı açmamız lazım birini gönder."

"Geliyorum."

İki üç dakika geçti geçmedi Şehmuz geldi.

"Neler oluyor?"

"Açınca anlayacağım." dedim. Şehmuz cebinden küçük çakı gibi bir şey ve kredi kartı çıkardı. Bir iki kurcaladı ve kapı ardına kadar açıldı. İçeri girdiğimde beni karşılayan küçük antre, salon, ve mutfağı içine alan kutu gibi evde üçlü çekyata uzanmış Sabahat Ana'yı görmem bir oldu. Hızla yanına gidip "Sabahat Ana!" dedim demesine de cevap yok. Ruhum sıkıştı birden. *Aklımda ben Ali'ye ne derim?* sorusu dönüp dururken Şehmuz geldi ve nabzını kontrol edip alnına elini koydu.

"Ateşi çok yüksek. Hastaneye götürelim." dedi ve Sabahat Ana'nın üzerindeki battaniyeyi aldı.

"Kucakla Sedat!" dediğinde kendime geldim ve hızla Sabahat Ana'yı kucağıma aldım. Şehmuz telefonda *Arabayı kapıya çekin!* diye emir verirken bir kere daha ona minnettardım. Soğukkanlı çatır çatır adam öldüren ben sudan çıkmış balık gibiydim. Niye değer ver-

diklerime bir şey olduğunda ne yapacağını bilmez, kolu kanadı kırık biri haline geliyordum? Bunu sonra düşünecektim.

En yakın hastaneye vardığımızda acilden giriş yaptık. Sabahat Ana'ya serum bağlandıktan bir saatin sonunda ancak gözlerini açabildi. Başında bir sandalye tepesinde ben vardım. "Sedat!" dedi hastalıktan çatallaşmış sesiyle.

"İyi misin?" diye yaklaştım ona doğru.

"Ne ara geldin sen?" diye doğrulmaya çalıştıysada "Kalkma biraz dinlen. Sonra doktorun istediği tahlilleri bir yaptıralım." dedim. SabahatAna'nın sesi çıkmadı. Ben ne olur, ne olmaz diye geceyi hastanede geçirmeye karar verdim.

Şehmuz odayı ayarlarken bir hemşire bize tahliller konusunda yardımcı oldu. Sonrasında Sabahat Ana'yı odasına çıkardık. SabahatAna mahçup bir şekilde "Oğlum hadi git sen artık." dediğinde "Ben buradayım, dinlen sen." dedim usulca.

Kadıncağız zaten yorgun sessiz kalıp gözlerini kapattığında usulca odadan çıktım. Baktım bizim Şehmuz'la birlikte Cemal ve Celal de bekliyor.

"Ben buradayım bu gece siz beklemeyin." dedim. Cemal ve Celal birbirine bakıp "Bizde buradayız. Abi açsan kokoreç yaptıralım. Hastanenin yan sokağından geçerken kokusu geldi burnuma." dedi biri.

"Hanginiz Cemal lan sizin?" diye sordum artık. İkisi sanki bilmiyormuş gibi birbirine bakarkem Şehmuz "Soldaki." dedi gülmemeye çalışarak ve olay çözüldü. Sonrasında hastanenin önündeki banklarda yenilen yarım ekmek arası kokoreç, ayran...

Demirin tuncuna, insanın piçine...

Geçmiş zamanlar... İstanbul...

İstanbul'a gelişimin ardından bir hafta geçmiş ben her gecemi Sabahat Anayla geçirmiştim.

Gündüzleri Memduh'un onunla bununla tanıştırması, Tarabyalının yaptığı işleri anlatması, geceleri Cemal ve Celal ikilisinden kurs görür gibibeni İstanbul'a alıştırmaya çalışmaları kayda değerdi. Her gece Memduh'un bana tahsis ettiği eve gitmek yerine Sabahat Ana'nın evinde kendimi bulduğumda neden sorusuna kafamda bir cevap yoktu.

Sabahat Ana'yla bu kadar şey paylaşacağımı söyleseler inanmazdım. Hastane çıkışı evine geçtik. Maksadım onu bırakıp, uğrarım diyerek çıkmaktı. Öyle güçsüz görünüyordu ki onu bırakmak istemedim. Ne yapacağımı düşünürken SabahatAna "Akşama yemek yapayım ikindi oldu zaten." dedi o halsizliğine rağmen.

"Ben bir şeyler hazırlarım ana geç sen yat. Ayakta durma hastasın sen." dedim sertçe. Kadın benden görmemiş böyle bir ses tonu. Bir duraksadı sonra geçti oturdu. Gömleğimin kollarını daha bir kıvırıp Şehmuz'un gelirken elime tutuşturduğu alışveriş torbalarını boşaltmaya başladım. Adam yeminle anlıyor alışverişten. Etinden sütüne kadar herşeyi almış. Düşündüm ne yapayım diye. Askerlikte aşçı dedikleri geldi

aklıma, güldüm haliyle. Hasta insan en iyi çorba içerdi ve benim en iyi yaptığım şey çorba değil miydi? Tezgahın yanında duran sepetten soğanları aldım, poşetten havuç ve patates çıkarıp hepsini soymaya başladım. Sabahat ana oturuyor ama tedirgin. Baktı ne yaptığımı göremiyor kalktı mutfağın önündeki masaya oturdu. Ben malzemeleri soyup doğrarken "Maşallah elin pek bir yatkın. Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Mercimek çorbası." dedim.

"Nerede öğrendin? Askerde mi?" diye sorduğu soruya gururla "Babamın çorbacı dükkanında." dediğimde Sabahat Ana'nın sorularının ardı arkası kesilmedi. Tuhaf olan benim hepsine içtenlikle cevap vermemdi. Hiç gocunmadım. Hiç sıkılmadım. Sorulara cevap vermek beni hiç sıkmadı. En son "Ali şimdi nerede?" diye sordu yavrusunu kaybetmiş ceylan gibi.

"Diyarbakır'da. Irak'tan yeni geldi. Arapçayı sökmüş hergele. Bir güveni geldi kendine sorma ana. Bir afralar bir tafralar. Tam Ali kıran baş kesen oldu. Gerçi daha bende görmedim. Şehmuz'dan alıyorum haberlerini." dedim gururla ama Sabahat Ana "Seni utandırmıyor inşallah." dedi çekinerek.

"Yok anam." dedimanlattığıma pişman olarak. Sabahat Ana canını yakan soruyu sona bırakmış "Beni hiç ağzına almıyor değil mi?" diye sordu. Sesi değişti ağladı ağlayacak.

Elimde soğanı doğrayan bıçak istemsizce yavaşladı. Ne diyebilirdim. Onu avutmalı mıydım? Yoksa dürüst olup onu mutsuzluğunda mı bırakmalıydım?

"Bırak getireyim sana onu." dedim sorusuna başka türlü cevap vermeyi seçerek.

"Olmaz oğlum." dedi ve oturduğu sandalyeden kalkıp içeri geçti. Ben çorbayı ocağa koyup etleri tavaya yerleştirirken elinde kıyafetlerle yanıma geldi.

"Bu gece buradasın anlaşılan. Bunlar sana tam gelecektir. Ali'nin babasının." dedi.

Ben yemeği yer giderim diye düşünürken istemsizce uzanmışım eşofmanlara. "Buradayım." dedim.

Sabahat Ana'nın bir oğula ihtiyacı vardı, benimde hiç bilmediğim ana kucağına. Yemekler piştiğinde Sabahat Ana salata yapmakta ısrar etti. O salata yaparken ben masayı kurdum. Tuhaftı yaşadıklarım. Kendimi olmadığım kadar güvende, olmadığım kadar huzurlu hissediyordum. Tıpkı Nejat Savcı'nın ailesini gördüğüm zamanlardaki gibi...Sanki o benim anammış ben işten gelmişim gibiydi. O hep varmış, hep bana dünyaları vermiş gibi...

İlk gece iki üç kere öksürük nöbeti tuttu Sabahat Ana'nın. Kalktım bir telaş su verdim ilaçlarıyla birlikte. Mahçuptu her hareketi. Kırgındı hayata ama dimdikti. Uyku girmedi gözüme. Ali'yi düşündüm. Ne çok benziyordu annesine. Gizliydi kederi. Gülüşünde saklıydı acıları...

Sabahları dualarla uğurladı akşamları hoşgeldinlerle karşıladı. Komşuları vardı bir gün erken geldiğimde "Oğlum." diye tanıştırdı ya beni o gece yine uyuyamadım.

...

Bir haftanın sonunda ben Memduh'un demesiyle ondan büyüklerle tanışmaya hazırdım. Bu buluşma bir şekilde benim İstanbul'u teslim alma törenim olacakmış. Sabahına sözleşip ayrıldık.

Şehmuz Çamlıca'ya kabul törenine gideceğimizin sabahı patlattı bombayı. Tam bindim arabaya "Kararlısın." dedi nabzımı ölçercesine.

"Bu zamana kadar hiçbir şey benim kararımla olmadı."

"Hayır diyebilirdin."

"Apo'yu öldürdüğümde hayır diyebildim mi?" diye sorduğumda bu soruya cevap vermek yerine "Diyarbakır'da işler karışık. Haşim arkandan iş çeviriyor. Herkes diken üzerinde, senin dirayetine ihtiyaçları var."

"Madem Haşim arkamdan iş çeviriyor, niye işleri ele almadın?"

"Diyarbakır senin çöplüğün. Onu başa koyan sensin. Benim karışmam olmaz." dedi. "Sende benim horozumsun ve ben öt dersem ötersin." dedim. Bu cümlemi yanlış anlamayacağını biliyordum.

"Eyvallah ama vakti zamanı var diye düşünüyorum."

"Bakalım. Bir dönelimde."

"Dönebilecek misin?"

"İstanbul batmaz ya, biraz daha beklesin." dedim bezmişçe.

Memduh'la buluşup Çamlıca tepesinde yine kale gibi bir yere geldiğimizde donumuza kadar arandık. Şehmuz silahları bırakınca rahatsız oldu ama çaresiz ses etmedi. İçeri girdik şaşkınlıktan öylece kaldım. Ulan devletin bütün adamları burada. Bir sürü milletvekiliyle tanıştım. Gazetelerde gördüğüm ne kadar iş adamı varsa hepsi buradaydı. Yani burası başka bir dünyaydı.

En nihayetinde zurnanın son deliğine gelindi. Toplantıyı başından bu yana yöneten yetmişli yaşlarına gelmiş İsmet denilen adam. "Biliyorsunuz ki Tarabyalı hakka kavuşmuştur. Bize ölmeden bir sene önce İstanbul'un varisini tanıtmış incelememize fırsat vermiştir. Oylama yapılmış, Sedat Karatarafınızdan kabul görmüştür. İtirazı olan varsa tekrar oylamaya sunmaya hazırım." dediğinde kimseden ses çıkmadı.

Kimdi bu insanlar? Neyin nesiydi? Ne için buradalar dı? Amaç neydi? diye sorularıma zaman içinde cevap bulacakken yine akıntıya kapılmış sürüklenmeye başlamıştım.

İsmet denilen adam "Sedat, senin bir diyeceğin var mıdır?" diye sorduğunda "Diyarbakır benim evimdir. İstanbul'la birlikte oranın benim kontrolümde kalmasını istiyorum." diye kurduğum cümle aklıma gelen tek şeydi. "Oranın yönetim şeklinden memnunuz. Şu an için bir sorun yok." dendiğinde yalan yok avaz avaz *Sikerim lan sizi kimin toprağını kime veriyorsunuz?* diye bağırmak istedim ama bağıramadım. *Daha değil!* dedim kendi kendimi sakinleştirerek. Toplantı bütün gün sürdü. Burada olanları Nejat Savcı'ya anlatmama kararı aldım. Nedenine gelecek olursak, onun güvenliği açısından...

Diyarbakır...

On günün sonunda İstanbul'da işler ne alemdeydi bilmiyorum ama şimdilik yapacak bir şey yoktu. Diyarbakır'a dönmeli ve Haşim'in yediği boklarla yüzleşmeliydim.

Uçakta "Ali'den ne haber?" diye sordum. Şehmuz "Büyüyecek."

"Sonra?" diye sordum.

"Sen ne istiyorsan o olacak. İster tetikçin olur, ister en güvendiğin."

"Sen diyorsan doğrudur."

"Haşim?" dedim başka bir soru sormadan.

"Senin verdiklerinle hiç yetinmeyecek. Suyu ısındı."

"Zamanı var." dediğimde konuşma bitmiş, Şehmuz herzamanki gibi Haşim konusunda sessiz kalmıştı.

Diyarbakır'a iner inmez ofise geçtim. Ufaktan herkes pirelenmeye başladı. Bir harala gürele, hareketlilik ses etmiyorum. Herkes bir heyecanlı. Şehmuz yamacımdan ayrılmıyor hayırlara vesile. Cemşit, Kemal, Apo üçlüsü tam tekmil kapıda bekliyor. Ben işerle uğraşırken büyük ihtimal geldiğimi Haşim'e haber vermişler.

Ağam uykudan yeni uyanmış belli afyonu henüz patlamamış apar topar çıkıp gelmiş.

Kapıdan girmeden Kemal durdurdu bunu "Silahlarını alalım." dedi ya ben baktım Şehmuz'a. Belli onun emri.

Haşim "Noluyor lan! Kendi mekanıma girerken silahları almak neyin nesi?"

"Şehmuz ağamın emri var. Derdin neyse ona de!" dedi Kemal. Haşim kapıda benimle göz göze geldi ve silahlarını sertçe Kemal'e uzattı. İçeri girdi ve "Hayırdır Sedat, bana da mı güvenmez oldun,- sana kendimizi kanıtlayamadıysak ölelim. Biz ufakken..." diye başlayacak oldu ama bende bu masallar çoktan eskimişti.

"Şehmuz, Haşim'in emrimde ne kadar adam var hepsini toparla-

yın. İki gün sonra senin belirleyeceğin bir yerde görüşme istiyorum. Ali nerelerde bu arada?" diye sordum.

Haşim "Urfa'ya gönderdim bir iş için." dediğinde "Ulan Ali ne zamandan beri senin emrine girdi?" diye ayağa kalkıvermişim.

Haşim "Sedat ayıp oluyor! Güvenilir biri lazımdı onu gönderdim."

"Güvenilir bütün adamları pavyona kapatmasaydın Ali'ye ihtiyacın olmazdı Haşim!" dedim sinirle.

Haşim sessiz kalırken Şehmuz "Ben herkesi toplarım." dedi ve kapıda bekleyen Kemal'e birşeyler söyleyip Haşim'i almadan çekip gitti.

Kemal, içeri girip kapıda bir zebellah gibi dikilip Haşim'e ters ters bakmaya başladı.

Haşim "Ulan Sedat, şu dilsize benden daha çok güveniyorsun ya çok içerliyorum." dedi koltuğa kurulup.

"Ali'yi çağır gelsin." dedim onu duymamış gibi.

"İşini bitirsin öyle gelsin."

"Ali'yi çağır Haşim!" dedim sinirle.

Haşim "Var sende bir şey." dedi.

Evet hissettiklerim vardı ve eğer hislerimde yanılmıyorsam Haşim'i eşek cennetine göndermem gerekti.

"Tasalanma sen ne var ne yok herkes anlar yakında. Lice'deki işler ne alemde?" diye sordum çünkü sabah oradakileri arayıp bilgi almıştım.

"İyi gidiyor. Herşey yolunda. Dışarı çıkacak mallar paketlenir paketlenmez yola çıkacak." dedi Haşim.

"Tamam bugün bir gidip bakalım." dedim kasten. Çünkü malların yolda çalındığını biliyordum. Kim cesaret etmiş, kim çalmış ortaya çıkmalıydı. Şehmuz'a göre malları Haşim çaldırmıştı.

Buna ihtimal vermek istemiyordum. Haşim "Ben giderim sen daha yeni geldin." dediği sırada kapıdan Necati girdi. Hepsi ayrı sorun. Necati bizim işlerden elini ayağını çekmiş avare avare do-

lanıp durmuş ve ben İstanbul'dayken babamın yanında takılmaya başlamıştı. Hüsnü Baba bir haftada canından bezmiş çünkü Necati çorbacı dükkanını restorana döndürmek için kafasının etini yer durumdaymış.

"Şükür kavuşturana!" diye gelip bana bir sarılışı vardı ki sorma. Bende ayaklanıp ona sarıldım.

Necati "Sensiz burası bok gibi ya lan!" dedi koltuğa otururken.

"Ulan ben seni bırakıp giderken, avarelik et mi dedim? O yetmezse babamı delirt mi dedim?"

"Bak ya beni mi şikayet etti? Yahu bir şey demiyorum. Bir kaç kap yemek yapıyorum. Deli satıyor. Öğlen olmadan bitiyor. İşler arttı. İyilik yaramıyor valla babaya." diye gülmeye başladığında Haşim ortamdan istifade "Ben çıkıyorum." dedi.

"Nereye?" deyince duraksadı ve "Lice'ye gidip geleyim." dediğinde kapıda dikilen Kemal'e "Kemal söyle Cemşit'e, Haşim'le Lice'ye gitsin." dedim. Haşim ses etmedi. Onlar çıkınca Necati koltuğa geçip "Neler oluyor?" diye sordu.

"Benim sana bu soruyu sormam lazımdı ama senin hiç bir şeyden haberin yok."

"Sedat olmuyor. Korkumdan değil. Benim bünyeye ters geliyor."

"Ben sana sadece olanı biteni izle dedim. İşleri yürüt demedim Necati." dedim.

"Haklısın ama Haşim'le Nazlı'nın olayından sonra toparlayamadık. Haşim yine aynı Haşim. Artık çekemiyorum."

"Aynı derken?"

"Aynı havalar, aynı asarım keserimler, gram kendini geliştirmedi. Dünyayı ben yarattım tavırları çekilmiyor."

"Bugün iş çok babamın oraya gelemem. Geldiğimi haber etme. Üzülmesin." dedim ve Necati'yi yolculadıktan sonra sırayla benim adamları konuşmak için yanıma aldım. Tek soru... *Anlatın bakalım ben yokken neler oldu?*

Duyduklarıma niye şaşırmadım. Niye peki Haşim'e sinirlenmedim? Belki de hep biliyordum böyle yapacağını. Belki de ona olan borcumu ödüyordum. Tabii bunu Şehmuz'a söylesem beni bir temiz döverdi yeminle. Neyse bütün gün adamları dinlemekle geçti. Tek öğrendiğim Haşim cebini doldurmak için elinden geleni yapıyormuş. Bizim muhasebeciyi çağırdım. Dinledim adam haklı. "Abi sen dedin. Benim sözüm Haşim'in sözüdür diye. Bende ne derse yaptım."

"Hesaplarındaki bütün parayı çek ve benim emrim olduğunu söyle. Bundan sonra ne yaparsa bana haber vereceksin." dedim. O ara telefonum çalıyordu arayan bizim şipşak Fuat.

"Abi hoşgeldin. Sana mail atıyorum haberin olsun."

"Var mı bir durum?" diye sordum.

"Yok abi herşey yolunda. Okuldan eve evden okula."

"Tamam." dedim.

Maille ne kadar oyalandım bilmiyorum. Duygu ne kadar büyümüştü. Artık annesinden daha çok arkadaşlarıyla fotoğrafları gelir olmuştu.

Kapı açılıp Ali'yi karşımda görene kadar başka bir dünyada gibiydim. Ali'yi gördüğümde şok olmam bir oldu. Lan bu çocuğu görmeyeli neler olmuştu? *Ali'mi acaba?* diye düşünmedim değil. Boyu beni aşmış, o cılız halinden eser yoktu. Enine boyuna serpilmişti.

"Abi hoşgeldin." diye üzerime atlayıp nefesimi kesene kadar sarılmıştı.

"Hoşbulduk Ali." diye onu üzerimden çekip baştan aşağı süzmekten kendimi alamadım. "Lan ne yedirdi bu Şehmuz sana Irak'ta? Nerede yandın böyle Ali. Araplar gibi olmuşsun."

"Abi sorma canımı çıkarıyor. Gönderme beni oraya. Sabahın dördünde kumun içinde kaç tur koştuğumu ne sen sor ne ben söyleyim." dedi ya ben kahkahalarla gülmeye başladım. Askere gitmeden bana yaptırdıkları geldi aklıma.

"İyi olmuş aferin Şehmuz'a. Gel otur bakalım şöyle." dedim ama halen gülüyorum.

Ali nefes almadan Şehmuz'un ona yaptırdıklarını, neler öğrettiğini anlatıp durdu. Şehmuz'dan bir şeyler duymuştum ama Ali'yi bu kadar eğittiğini düşünmemiştim. Ali insan azmanı yapısıyla hiç delikanlı gibi durmuyordu. Bu çocuğun otuzlu yaşlarını düşünemiyordum yani.

"Ali, Haşim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne düşüneyim abi. Sana güvendiğim gibi güveniyorum."

"Ne bana ne başkasına güvenmeyeceksin Ali! Bu hayatta yalnız olduğunu unutmayacaksın."

"Ama abi..."

"Dinle ben burada çok kalamayacağım. Senden Haşim'in her yaptığına dikkat etmeni istiyorum. Yanlış bir şey görürsen bana bildireceksin."

"Sen nereye abi?"

"İstanbul." dediğimde Ali'nin nefesinin kesildiğini görebiliyordum. Hazır değildi daha.

"Tamam abi de Şehmuz?" diye sordu.

"O bir süre benimle İstanbul'da olacak sonrasında Irak'ta."

"Abi gitmek zorunda mısın? Burada iyiydik."

"Sende burada kalıcı değilsin Ali. Buraya fazla alışma. Akşam bir rakı masası ayarla bakalım. İçelim güzelleşelim ama önce babama gidelim." dediğimde Ali sesini çıkarmadı. Biz akşamın altısında babamın dükkanına geçtik. İlk fırçamızı yedik. Sonra kurduk masayı babamızla içtik.

Ali bir ara tuvalete kalktı masadan "SabahatAna'da kaldım orada." dedim.

Babamın bardak elinde kaldı, götüremedi ağzına ve "Ali'nin anasını kendi anan mı belledin oğlum?" dediğinde başımdan aşağı dökülen kaynar sular ciğerimi yakıyordu. "Baba... sen beni bilmez

misin? Yalvardım. Getireyim Ali'yi diye. İstemiyor. Niye istemiyor anlamıyorum."

"Haklı kadın. Bırak ilişme ama her fırsatta sor. Haber ver oğlundan." dedi ve o sırada Ali geldi, konuşma kesildi. Ali'ye bakınca içim acıdı. O olmalıydı anasının yanında. O beklemeliydi sabaha kadar hasta yatağının başında. Haklıydı bir yerde babam.

Saat on iki gibi Şehmuz belirdi yanımızda Hüsnü Baba'ya "Destur var mı baba?" diye sordu.

Hüsnü Baba "Çek bir sandalye oğlum." dedi ve "Sana tabak, bardak getireyim." diye kalktığında Şehmuz fırsattan istifade "Toplantı için herşey tamam." dedi ve bir şey söylememi beklemeden "Ali senin ne işin vardı Urfa'da?" diye sordu direk.

"Gitmemle gelmem bir oldu. Haşim oraya gidince sana ne yapacağını söylerim demişti." dedi Ali her şeyden habersiz.

Derin bir nefes alıp "Benden ve Şehmuz'dan başkası senin kaldığına, girdiğine gittiğine geldiğine karışamaz. Kimse sana şuraya git. Şunu yap diyemez. Sen emirle yanımda duran adamlardan değilsin Ali." dedim.

"İyi de abi siz gittikten sonra ben burada ne işe yararım o zaman?"

"İlla emir alınca mı bir işe yararsın sen Ali?" dedim sertçe.

"Yok ama..."

"Aması yok benim gözüm kulağım olacaksın o kadar. Ben gerekeni gereken yerlere söylerim. Ben ne dersem o!" dedim ve babam gelip masaya oturunca konuşma kesildi.

Biz Müzeyyen Senar ve Zeki Müren eşliğinde kaç şişenin dibini gördük hatırlamıyorum. En son babam"Kapatırsınız. Ben gidiyorum." diyerek zengin kalkışı yaptı. Hepimiz ayaklandık onu uğurlamaya tabii. "Oturun lan! İzmir'e Yunan'ı denize dökmeye gidiyorumda benim mi haberim yok." dedi ya güldük hep birlikte.

Şehmuz karşı caddede bekleyen bizim çocuklara kaş göz etti. Babam yürürken takip edilsin diye. Sonrasında ilk defa Ali'nin ya-

nında Diyarbakır'da izleyeceğimiz yolu, İstanbul'da ne yapacağımızı konuştuk. Ali bir kedinin sessizliğinde, tilki zekasında bizi dinledi.

"Ben Haşim'i sil buradan derim." dedi Şehmuz.

"Tamam sileyim. Sonra? Sen yoksun. Ben yokum. Şimdilik alanını kısıtlayıp onunla idare edeceğiz. Düzeldi düzeldi. Düzelmedi ne ala." dedim.

Ali kendine hayıflanarak "Ne aptalım. Ona güvendim. Anlayamadım ne olduğunu." dedi kederle.

Allahtan Şehmuz'un bu aralar çenesi açılmıştı. "Anlarsın çocuk anlarsın. Sonra anladığın için kendine küfür edersin." dedi ve kadehler havaya kalktığında ben Hüsnü Baba gibi "Bahçıvan şerefe ." dedim ve gece, sabahın ilk ışıklarına kadar olurlar olmazlar eşliğinde tükenip gitti.

Bir hafta sonra

Artık Diyarbakır ve çevresinde emrimde çalışan ve iş yaptığım kim varsa en ufak sorunlarında bana geleceklerini biliyorlardı. Bunu yaptığım toplantıda açık bir dille ifade etmiştim.

İlk yaptığım hataya düşüp *Haşim'in ağzından çıkan benim ağzımdan çıkandır.* demedim. Deneyim dedikleri bu olsa gerek.

Sonrasında kol kırıldı yen içinde kaldı diyebiliriz. Haşim'i yüzlerken yanımda sadece Şehmuz vardı. Karşımda beklemediğim bir Haşim vardı. Süt dökmüş kedi gibi, hatası için özürdileyen kişi benim tanıdığım Haşim olamazdı.

"Söylediğin hiçbir şey yaptıklarını örtmüyor. Ya Diyarbakır'ın anası, babası, bacısı olursun ya da çeker gidersin."

"Söz bir daha böyle bir hataya düşmeyeceğim. Görmemişlik be Sedat! Sapıttık haliyle ama söz."

"Emrimdeki kimseyle zıt düşmeyecek, işine gelmeyeni yerinden etmeyeceksin. Herkes benim belirlediğim işi yapacak. Kimse kimseyi ezmeyecek. Kimse bir diğerinden fazla iş üstlenmeyecek. Yancı-

lık, yardakçılık, sana yakın olan adamların kayırılması gibi fısıltılar kulağıma gelmeyecek. İşlerin akışı değiştirilmeyecek. Ben ne uygun gördüysem o. Açtığın bütün pavyonlar kapatılacak. Kumarhanelerde buna dahil."

"Sedat çok para yatırdık."

"Çalışıp kaybettiğin kadarını ödersin. Sana hiç ettiğin parayı yerine koyman için altı ay süre. Gözüm üzerinde Haşim. Bu son şansın."

"Eyvallah!" dedi Haşim dişlerini sıka sıka ve "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Ali..." dedim.

"Nolmuş Ali'ye."

"Ali'ye karışmayacaksın. Hiçbir işte kullanmayacaksın. Gelir, gider."

"Beni iyice eziyorsun. Ben siktir olup gitsem daha iyi."

"Sen bilirsin. Tercih senin. Sana ben İstanbul'a gidene kadar süre. Ver kararını. Ya adam gibi gel. Ya da yol belli Haşim." dedim.

Haşim "Tamam sen ne diyorsan o." dedi ve çıkıp gitti.

Şehmuz "Bundan bir bok olmaz. Demedi deme. Yine diyorum fırsatını bulduğunda seni indirmek için elinden geleni yapacak." dedi ve onun arkasından o da çıkıp gitti.

İki aklı beş karış havada Necati ve Ali'ye babamı emanet ettim. İşin komik tarafı onları da babama emanet ettim. Körler sağırlar birbirini ağırlar misali. Ali işlere göz kulak olacak insanların dertlerini bana iletecekti. Necati mi? Yemek yapsın, başka bir boka yaramıyor şişko.

Şehmuz'la yine tam düşeceğiz İstanbul yollarına, benim içim kurtlu... Şehmuz'u eksemde İzmir'e uğrasam diye bir yol arıyorum ama mümkün değil. Yine de Ya Allah! diyerek "Sen İstanbul'a geç. Benim iki gün bir işim var." dedim sertçe.

"İzmir'e mi yine?" diye hiçbir şey yokmuş gibi sordu ya psikopata bağlamıştım.

Gayet sakin ama öldürücü bir sesle "Şehmuz sen beni Apo'nun elinden kurtardın ya!" dedim.

"Kurtardım denilemez. Sonuçta onu vuran sensin."

"Konuyu değiştirme!" dedim sinirle.

"Kurtardım diyelim."

"Ulan eziyet etmek için mi kurtardın? Ne eli kolu uzun bir adamsın. Babamı geçtin yeminle. Anlat lan! İn misin? Cin misin? Merak ediyorum anlat lan bana çocukluğundan başla tek bir saniyeyi bile es geçme. Anlat kurbanın olayım anlat!" dedim isyanla.

"Tam yola çıkarken mi?" dedi alayla.

"Yol uzun!" dedim yine aynı sertlikle.

"O zaman İzmir yolları göründü bize." dedi ve arabaya kurulup Kemal'in yanında şoför koltuğunda oturan köylüsüne "Cemşit hadi yine iyisin uçmuyoruz." dedi. Haliyle bozuldu Cemşit ve "Abi duyanda uçaktan korkuyorum sanacak."

"Korkmuyor musun? Allah'tan Apo yok abi. Bir taklidini yapıyor görmelisin." diye kahkaha atan Kemal'den başkası değildi.

Yola çıktığımızın ilk bir saati ellemedim. Kemal ve Cemşit aldılar sazı ellerine, çeneleri hiç durmadı. Sonrasında Kelam ile Cemşit'e "Hadi geçin arabalardan birine Apo sizi özlemiştir." dedim ve bunları sepetledim.

Şoför koltuğuna oturup "Hadi bakalım Şehmuz Efendi konuşmadığın kadar konuşacaksın bu yolculukta." dedim.

Şehmuz hiçbir şey demedi. "Eee?" dedim on beş dakika ancak sabredip.

"Anlatıyorum ya dinlemiyor musun?" dedi ya ben yoldan gözümü çekip aptalca suratına baktım.

"Lan ne anlattın? Oturuyorsun saksı gibi."

"Ben anlatıyorum şu an. Sen duymuyorsun." dedi Şehmuz.

"La havle! Lan neyi duymuyorum?" diye isyan ettim haliyle.

"Beni duymuyorsun. İlla konuşmam mı gerekiyor anlatırken sana."

"Ama..."

"Aması yok Sedat!"

"Tamam anlatma o zaman." dedim ne diyeyim ben buna şimdi. Birde üste çıkar gibi "Anlatıyorum ya dinlemiyor musun?" demez mi?

"Şehmuz sana burdan şimdi bir gömerim. Sonra yine dayak yerim." dedim gülerek. Şehmuz da sırıttı ve "İnsanın kendini bilmesi güzel şey." dedi ve yine susarak anlatmaya devam etti. O sustu ben dinledim...

Bülbülüm altın kafeste aman...

Geçmiş zamanlar... İstanbul...

İzmir'e gittik gitmesinede Duygu'yu göremedim. Annesiyle iki günlüğüne Denizli'ye gitmişler. Şipşak Fuat "Abi hangi ara haber vereyim? Sen bu sabah geldin. Bu sabah yola çıkmışlar. Öncesinde öğrenme ihtimalim yoktu. Zaten otobüsle gittiler bizim çocuklar yanlarında merak etme." dedi. Ona minnet duydum. İşini layıkıyla yapıyordu.

"Tamam Fuat, seni görmüş oldum." dedim dalgınlıkla. Fuat bir sevindi bir sevindi. Boynuma atlayacak. "Valla mı? Aslında abi seni Allah gönderdi. Bende sana bir şey diyecektim."

"Bana bak işi bırakıyorum deme gebertirim." dedim o sinirle.

"Yok abi! Bir kız var abi. İznin olursa evlenmek istiyorum."

"Lan benden niye izin istiyorsun manyak mısın? Hayırlı olsun."

"Abi olay izin meselesi değil. Benim kimsem yok. Kızı istemek lazım. Sen bana kızı ister misin abi?"

"Yok artık! Ulan bizi görünce vazgeçerler. Başka bir yol bulmak lazım." dedim ve Şehmuz'a baktım.

Şehmuz anlamış olacak ki "Sakın aklınızdan bile geçmesin. Hem üç sapa kim kız verir. " dedi ya haklıydı. Biz oturduk bir çay bahçe-

sinde Fuat'a nasıl kız isteyeceğimizi düşünüp durduk. O anda aklıma Nejat Savcı geldi.

"Buldum ulan!" diye bir bağırmışım, yerde yemleyen kuşlar bile uçuştu.

"Ne buldun? Allah vere ki birini öldürmesek bari." dedi Fuat ve Şehmuz'dan ensesine şaplağı yedi. Haketti.

"Nejat Savcı ve karısı Defne sana kızı isteyebilir."

Şehmuz "Oha!" dedi ya, Fuat "İster mi?" dedi tereddütle.

"Sorarız. İstemezse bir başka yol buluruz." dedim ve hızla telefonu çıkarıp Nejat Savcı'nın numarasını buldum.

"Günaydın Savcım. İzmir'deyim çayınızı içmek isterim." dedim.

Şehmuz "Ben otel ayarlıyım." dedi gözlerini devirerek. Fuat ve Şehmuz benden ayrıldığında ben Adliye'nin kapısından içeri giriyordum. Savcının kapısını tıklatıp girdim içeri. Nejat Savcı yine boğulmuş evrakların içine. Beni görünce yerinden kalkıp canı gibi sarılması bir oldu.

"Savcım ben demiştim her an size ihtiyacım olur benim diye."

"Hayırdır iyisin değil mi?" diye olayı ciddiye aldı.

"Hayırlı Savcım. Hayırlı." diye oturdum, anlattım durumu.

Savcı kahkahalarla "İsteriz isteriz. Sen kefil olduktan sonra." dedi.

"Savcım yalnız benimle olan bağlantısını atlarsak. Sonuçta Fuat artık işinde gücünde bir esnaf."

"Aşk olsun Sedat. Her şekilde yardımcı oluruz. Defne çok sevinecek. Bayılır o böyle şeylere." dedi.

Savcı Nejat'la öğlen yemeği yedikten sonra Şehmuz ve Fuat'la buluştum. Fuat dalmış hayallere anlatıyorda, kime anlattığının önemi yok onun için.

"Allah izin verirse herşey çok güzel olacak. İşler iyi hamdolsun. Dükkanı biraz büyütüp şöyle güzel bir stüdyo açabilirsem iki seneye evimi de alırım. Çocuk da yaparım. Araba bile alırım belki belli mi olur..." diye devam ederken bize baktığında susması bir oldu. Şeh-

muz "Olmuş bu olmuş." dedi ve Fuat "Pardon abi!" diyerek önüne döndü.

Şehmuz "Fuat'ın işini hallettiysek yola çıkalım. Kalmaya gerek var mı?" deyince gitmek bana da mantıklı geldi.

"Haklısın. İstanbul bizi bekler." dedim.

İstanbul'a yola çıktık. Şehmuz oturmuş yanıma yine arabayı ben kullanıyorum. Bir iki saat geçti "Fuat'a evi biz alalım." dedi.

"İki saatte bunu mu bulabildin düşüne düşüne."

"Çocuğu ben yapamayacağıma göre?" dedi Şehmuz ve gülmeye başladık. Biliyordum onunda Fuat'ın hayallerine özendiğini... "Alalım." dedim. Nedenleri, niçinleri, niyeleri belli olmayan bir halle İzmir, İstanbul yolu benim için uzadıkça uzadı. Sessiz, bir o kadar içim karanlıktı...

İstanbul girişinde Cemşit aradığında "Biz şimdi ne tarafa gidiyoruz abi?" diye sorulan uzmanlık sorusuna benim bir cevabım yoktu. Bana kalsa bir otele giderdim de Şehmuz "Ara şu Memduh'u" dedi. Cemşit'e telefonu kapatıp, Memduh'u aradım.

"İyi geceler Sedat. İstanbul'da mısın?"

"Evet, yeni geldim."

"Dilersen Kadir'in eski, senin yeni çiftliğine geç. Dilersen buraya gel."

"Çiftliğe geçiyorum."

"Tamam ben seni karşılattırırım. Dikkatli ol Sedat seni zor günler bekliyor." dedi ve kapattık.

Cemşit'i arayıp "Polenezköy'deki çiftliğe geçiyoruz." dedim.

Daha önce gittiğim Tarabyalı Kadir'in çiftliğine oranın sahibi olarak gidiyordum. Bomboştu içim. Biri tutmuş kolumdan sürüklüyor gibiydi. Fuat geldi aklıma. Kıskandım onu. Ümitlerini, aşkını, hayallerini kıskandım.

Çiftliğe geldiğimizde kapıda bizi bir ordu karşıladı. Bizim çocuklar arabalardan çıkıp karşılarında yüz kadar adamı gördüklerin-

de yanımda duran Kemal "Umarım bunlar bizdendir ağam. Yoksa sikerler." dediğinde verilecek bir cevap yoktu. O sırada Haldun'u gördüm. Tarabyalı'nın benim emrime verdiği benimde Sabahat Ana ile ilgilenmesini söylediğim Haldun. Yanıma geldi ve "Hoşgeldin abi. Çocuklar yorgun değilsen hayırlı olsun demek isterler." dedi ve biz bahçedeki çardağın altındaki masaya doğru ilerledik. Hepsi tek tek kendini tanıtıp hayırlı olsun derken Tarabyalı'ya bir kere daha hayran kaldım. Öldükten sonra bile bu kadar sadık adamını bir arada görmek gerçekten şaşırtıcıydı. Yarım saatin sonunda ben çiftliğe girerken Şehmuz "Ben şu bebelerle biraz zaman geçireceğim." dedi. Kafamı sallayıp kapıdan içeri girdim. İlk ne yapacağımı bilemedim. Salona doğru yürüdüğümde gecenin sürprizi beni bekliyordu.

Yiyeceklerle donatılmış, mumlar yanan bir masa ve elinde şarap kadehi bana gülümseyen Doktor Serap...

"Selam!" dedi ve masadan aldığı rakı bardağı ile birlikte aheste adımlarla yanıma kadar yürüdü. Kadehi bana uzatıp "Şarap sevmediğini düşündüm." dedi yüzünün sol yanına kayan ince dudaklarıyla. Şarap kadehini elimdeki rakı bardağına tokuşturup kafasına dikerek yanımdan uzaklaştı.

"Doğru tahmin." dedim ve bardağı alıp içmeden masaya bıraktım. Normalinde kafama dikip bedenimin rahatlamasını sağlayabilirdim de enseme yediğim iğne geldi aklıma. Çektiğim acıyı hatırlayınca tüylerim ürperdi. Bu kadın bana güven vermiyordu, ama beni deli gibi çekiyordu yalan söylemeye gerek yok. Cazibesi, bakışları ve bedeni on numaraydı da, o aşırı rahat tavırları beni kasıyordu.

"Geleceğimi Memduh mu söyledi?"

"Evet. Seni karşılamamı istedi." dedi.Koltuğa yayıldığında üzerindeki kısa elbise iyice yukarı çıkmıştı ve ben biraz zorlasam iç çamaşırını görecektim.

"İş diyorsun yani." dedim gülümseyerek. "İstemediğim hiçbir şeyi yapmam. Seni istediğim için buradayım."

"Çok açık sözlüsün."

"Ne istediğimi biliyorum diyelim."

"Ne istiyorsun?"

"Sana rehberlik ederken eğlenmek istiyorum hepsi bu."

"Anlaşıldı seni Memduh göndermiş. Söyle ona yatağıma kimin gireceğine ben karar veririm." dedim.

Kadının içine şeytan girmiş gibi oturduğu yerden kalkıp "Bana baksana sen! Oradan orospuya mı benziyorum? Evet Memduh gönderdi ama iş için. Kimin koynuna gireceğime ben karar veririm. Sen her zaman böyle öküz müsün? " dedi ve bardağını masaya vurarak bıraktı.

"Sedat Bey yarın sabah saat sekizde hazır olun." diyerek salondan çıktı gitti.

"Noldu lan şimdi?" dedim seslice. Kadına karşı ayıp ettiğimi biliyordum da böyle posta koymasını beklemiyordum. Aklım Serap'ta masanın başına geçip bıraktığım bardağı elime alıp oturdum. İkinci kadeh rakıyı bitirmiştim ki Şehmuz geldi. Masayı süzüp "Hayırdır?" diye sordu.

"Seninle romantik bir akşam geçirmek istedim." dedim hınzırca. Şehmuz masanın ortasındaki sandalyeyi sürüyüp "Ben sarışınlardan hoşlanıyorum." dedi ve birlikte gülmeye başladık.

Gece saat üç gibi biz Şehmuz'la evi geziyorduk. Kafalar bir dünya kaç odası var sayamadık tabii. Vazgeçip yan yana iki odaya geçtik ama ikimizinde diken üzerinde olduğu bir gerçekti. Evimiz olacak yerde ilk gecemiz eğreti bir otel odasında kalmaktan farksızdı.

Sabah "Sedat Bey size saat sekizde hazır olun dediğimi hatırlıyorum. Hazırlanmak için on dakikanız var." diyen Serap'la gözlerimi açtım.

Hatun yatağın başında, yine kolları göğsünde birleşmiş, kaşları havada beni süzüyordu. Hemde ne süzmek.

"Ayrıca sana üşütmemen için pijama almak lazım. Gerçi hiç üşüyor gibi durmuyorsun." dediğinde ben doğrulmuş başımdaki yastığı sırtıma koyup yaslanmıştım bile.

"Hadi bir sürü işimiz var. Beni duymuyor musun?" dedi sinirle ama oralı olmadım.

Bu kadın gerçekten hoşuma gitmeye başlamıştı. "Aşağı iniyorum eğer on dakika sonra aşağıda olmazsan vay haline." dedi ve arkasını dönüp kapıya ilerlerken belkide hayatımda ilk defa içimden geleni yaptım. Yataktan fırladığım gibi kapıyı açmasını engelledim. Serap sırtını kapıya vermiş, gözlüklerinin üzerinden o mavi gözleriyle şaşkınca bana bakıyordu. "Özür dilerim." dedim burnunun ucuna doğru eğilip.

"Neden?" diye sordu ama sesi uysallaşmış nefesi derinleşmişti. "Dün gece için."

"Ha şu mesele." dedi sanki unutmuş gibi.

"Evet o mesele. Kendimi sana nasıl affettirebilirim."

"O biraz zor."

"Benim için kolaylaştırabilirsin." dedim sırıtarak. Elini kaldırdı ve gamzemin olduğu yanağıma dokunup "Gamzen var." dedi.

"Seninde var mı?" diye sordum daha bir sırıtarak. "Görmüyor musun? Yok işte."

"Belki görünmeyen yerindedir." derken boşta kalan elimi sırtına doğru yaklaştırıp belini sardım.

"Meraktan öleceksin o zaman çünkü sana belimi göstermeyeceğim. Sen o treni dün gece kaçırdın." dedi yüzündeki hain sırıtışla.

Sırıttım ve "Peki!" dedim. Ondan uzaklaşıp "Duşa giriyorum on dakika sonra aşağıda olurum. Şimdi gidebilirsin." dediğimde öldürmek için can atan mavi gözleri görmemezlikten gelip banyoya girdim. Hala sırıtıyordum.

Duştan çıktığımda belimde havlu yatağa oturmuş dün gece içtiğim onca rakının sersemliğini atmaya çalıştım ta kii yatağın yan tarafında duran konsolun üzerindeki telefon çalmaya başlayana dek. Büyük ihtimal on dakika çoktan geçmişti ve bayan mavi göz beni arıyordu.

"Evet" diyerek açtım telefonu.

"İlk görüşmemiz sayende iptal oldu. Çabuk ol!" dedi burnundan soluyan Serap.

"Bana bak kadın tepemin tası attırma. Sen..." demeye kalmadı telefon yüzüme kapandı. Ben aşağı inip canını okumayı düşünürken beş dakika geçti geçmedi odanın kapısı açılıp "Çok merak ettim tepen atınca ne oluyormuş!" diye karşıma dikilmesi bir oldu. Cesaretine hayran kalmamak haksızlık olurdu. Derin bir nefes alıp "Senin gibi bir kadının tepemin atışını görmesini istemem."

"Bak sen!" dedi aynı sinirle.

"Beni oyalamazsan hazırlanacağım." dedim pişkinlikle.

Hatun zaten sinirli, belli şaşkın ama dizginleri bırakmak istemiyor. "Ya başıma bela mı geldin sen! Ne yapacağım ben seninle?" dedi sinirle.

Hızla yataktan kalktığımda bir adım geri atması bir oldu hatunun. Şaşkındı, ne yapacağımı düşündüğü kesindi.

"Çekeceksin." dedim zevkle.

"Diyorsun!" dedi ama sesi bir kısık çıktı.

"Diyorum." dedim ve arkamı dönüp kıyafetlerime doğru yöneldim. Hatun odadan çıkmak yerine konsolun üzerinde duran sigara pakedinden bir sigara aldı. Yatağa oturmakla kalmayıp iyice yerleşip sırtındaki yastığı düzeltti. Sigarasını yaktı ve beni seyretmeye başladı. Onda beni çeken neydi bilmiyorum. Niye taviz veriyordum onu da bilmiyorum. Sanırım dizginleri elinde tutma çabası hoşuma gidiyordu. Serap sigaranın derin nefeslerini ciğerlerine çekerken askıdan gömleği alıp üzerime geçirdim. Sonrasında belimdeki havluyu çıkardım. Tabii beklemediğim "Ya ama olmaz ki! Göremedim." diyen alaylı sesiydi.

Düğmelerimi iliklerken "Öyle herkese göstermiyorum." dedim ve iç çamaşırımı giydim. İşveli kahkahası "Aşk olsun ben herkes miyim? Hayatını kurtardım." cümlesine karıştı."Doğru, sana bir iyilik

yapabilirim." dedim ve pantolonumu giyip gömleğimi içine soktum. Kemerimi takıp bir delik bol bıraktım. Silahlar için...

"Borcun olsun." dedi Serap sırıtırak. Ses etmedim. Serap'ın ayak ucuna yatağa oturdum ve çoraplarımı giymeye başladım. Bittiğinde "Çıkalım mı?" diye sordum.

Serap "Bu halde çıkarsak herkese rezil oluruz."

"Hangi halde?"

"Kedi ve köpek gibiyiz."

"Biz ona kedi ve köpek demeyelim. Kurt ve kuzu diyelim."

"Kuzu olmaya razıysan sorun yok." dedi kahkahayla.

"Zaman, diyelim geçelim."

"Kurt olup ısırmakta kararlısın yani." derken sesi başka bir mırıltılı çıktı.

"İstersen." dedim ve olay başka yerlere kaymaya başladığında Serap boğazını temizledi ve sıcaklaşan havayı dağıtıp yatakta dikleşti.

Elini tokalaşmak için bana doğru uzattı ve "Barışalım mı?" diye sordu.

"Barışalım." dedim. Elini tuttuğum gibi kendime doğru çekip dudaklarını bulduğumda, ensemden beni kavrayıp deli gibi öpmeye başlaması bir oldu. Bir anda kendini benden çekip nefes nefese "Önce iş, geç kalıyoruz. Akşama sevişiriz." dedi, ben daha ne olduğunu anlamadan hızla yataktan kalkıp kendini aynı hızla odanın dışına attı.

Odanın kapısı hızla kapanırken "Aşağıda bekliyorum." diye bağırdı.

Yüzümde aptal bir sırıtış hazırlanıp aşağı indim. Ortalarda kimse görünmüyordu. Dış kapıdan çıktığımda Serap'ı bir kaç korumayla konuşurken gördüm.

Şehmuz elinde sigara köşede bizim saz üçlüsüyle birlikte bekliyordu. Serap beni gördüğünde adamlar arkasında bana doğru geldi ve gayet resmi bir şekilde "Sedat Bey hazırsanız gidelim. Bir isteğiniz var

mı?" diye sordu. İlk noluyoruz lan? diye geçti içimden ve açıkçası bozulmayı bırak, kan beynime çıktı. Bu Sedat Bey ayağı neyin nesiydi. İki dakikanın içinde ne olmuştu da kadın kabuk değiştirmişti. Kucağıma atlasın demiyordum ama bu kadar beton olmasına gerek yoktu.

Arabaya bindiğimizde Serap karşıma otururken Şehmuz benim yanıma geçti. Saz üçlüsü bir arabaya geçerken ben şoförü bizden ayıran bölmenin düğmesine bastım ve cam bölme yukarı doğru kalkıp kapandı.

"Serap Hanım bir sorun mu var?" diye sordumciddi bir sesle.

Serap elindeki dosyadan kafasını kaldırmadan "Size bunu düşündüren nedir?" diye sordu ya ben daha bir gıcık oldum. Güya barış imzalamıştık.

"Bu sabah sizi sinirli gördüm." dedim demesine de asıl sinirli olan bendim. O gayet rahattı.

Serap elindeki dosyayı kapatıp gözlüklerinin ardından bana zeki bakışlar atarak "Sabah sporumu yapamadım da." dedi imalı imalı.

Bu kadın beni sinirden ortadan ikiye çatlatırken aniden pembe bir dünyanın içine sokabiliyordu. Serap'a şimdi neler demek vardı da yanımızda Şehmuz vardı. Susup önümde duran gazetelere uzandım. Magazin gazetelerini yerine bırakıp elime aldığım resimsiz gazeteye göz gezdirmeye başladım. Köşe yazılarını oldum olası sevmişimdir. Tabii bitiremedim. Serap durup durup bir şeyler sormaya başladı.

"Nüfus kağıdınızı alabilir miyim?" diye sordu ilk.

"Neden evlenecek miyiz?" diye sordum alayla.

Serap ciddi çizgisinden çıkıp "Hayır seni nüfusuma geçireceğim." dedi ya bir anlam veremedim.

"Desene artık bir piç olmayacağım." dediğimde Serap "Kastettiğim o değildi. Özür dilerim." dedi ve konuşma bitti. Demek ki geçmişimi biliyordu.

Öğleye kadar ordan oraya sürüklenirken Serap'ın durmaksızın verdiği bilgileri dinlemekle geçti.

Şehmuz bir ara sıkıntıdan patlayacakken "Abi bir yemek yiyelim." dedi.

Serap "Öğle yemeğinde İstanbul Emniyet Müdürü'yle olacaksınız." diye araya girdi. Şehmuz renkten renge girerken benim takıldığım Serap'ın olaya ne kadar hakim oluşuydu. Çok zeki bir kadındı... Herşeyi yerinde, zamanında yapan. Hiçbir şeyi birbirine karıştırmayan yapısıyla takdirimi kazanıyordu.

"Şehmuz sen istersen çocuklarla birlikte takıl." dedim. Benim hiçbir şekilde kurtuluşum yoktu. En azından o nefes alsın istedim.

"İyi olur." dedi Şehmuz ve biz öğle yemeği için Boğaz'da bir restorana geldik. Şehmuz araba durur durmaz kendini dışarı attı.

Benimle restoranın içine kadar gelip her yeri kontrol etti. Biz yerimize oturduktan sonra "Buralardayız." dedi ve Kemal'i hemen arkamda bırakıp Cemşit ve Abdullah'la birlikte uzaklaştı.

Serap yalnız kaldığımızda "Çok yoruldum, gece bana köpük masajı yapacaksın." dediğinde ben pis bir gülümsemeyle yüzüne bakıyordum.

"Emrin olur." dedim.

O sırada Emniyet Müdürü yanında korumalarıyla içeri girdi.

Yanımıza geldiğinde Serap'a "Serapcığım, bu ne güzellik. Gitgide gençleşiyorsun." diyerek sarıldı.

Sonrasında bana dönüp "Merhaba Sedat Bey, İstanbul'a hoşgeldiniz." diyerek elimi sıktı. Ne günlere kaldık. Ye kürküm ye ne kadar doğru bir cümleydi.

Emniyet Müdürü'yle sorunlar, yardım edebileceği alanlar,bizi tolere edebileceği durumlar hakkında iki saate kadar konuştuk. Saat beş olmuş adamın hala kalkmaya niyeti yoktu, bunalmıştım yeminle.

Serap "Bu toplantı sonrası işimiz bitiyor." diye kulağıma eğilip fısıldadı ve sohbete kaldığı yerden devam etti.

Yorumsuzdum Serap'a karşı. Beni sabahtan beri her yönden şaşırtmıştı. Birileri varken bir o kadar resmi, yalnız kaldığımızda bir o kadar yakın ve samimiydi.

Herkesi duruşuyla, konuşmasıyla ortamdaki hakimiyetiyle kendine hayran bırakması gözümden kaçmadı. Psikopat yanıyla benim karşıma dikilmesiyle tanışmıştımda, dişiliğini keşfetmek ayrı güzel olacaktı. İlk defa bir kadını bütün olarak istiyordum. Onunla üstünlük savaşına girmek hoşuma gitmişti.

Toplantı sonrası Şehmuz çocuklarla aynı arabaya bindi. "Hayret sen benden ayrılmazdın." dedim.

"Doktor Hanım rahatsız olmasın." dedi ciddiyetle. Az çakal değildi Şehmuz'da bu konularda ne şaka yapardı ne yorum. Saygısızlık olarak algılardı.

"Niye rahatsız olacakmış? Gülünü seven dikenine katlanır." dedim sırıtarak.

Tabii Şehmuz'un eline sazı vermiş oldum. "Ha yani diyorsun ki ben gülüm sen diken. Lan senin her yanın gül olsa ne olur?" dedi kahkaha atarak.

"Ben gül olamam ama senden iyi diken oldu be Şehmuz." diye başladım bende onunla birlikte gülmeye.

Şehmuz "Sabaha görüşürüz." dedi ve ben arabaya binene kadar bekledi. Arabaya bindiğimde Serap'ın ciddiyetten uzak, arabaya yayılmış mini eteği neredeyse beline çıkmış görüntüsüyle karşılaştım. Hatun hava durumu gibiydi yeminle. İster istemez onu burnunun ucundan ayak bileğine kadar süzdüm. Ellerini arabanın tavanına dayadı ve gerim gerim gerilerek "Bugün yorulduk ama değdi, değil mi?" diye sordu.

"Değip değmeyeceğini zaman gösterecek.

"Bu gecelik iş yeter. Biraz eğlenelim. Eve gidip sevişelim ne dersin?" derken oturduğu koltuktan kalktı. Dizlerime ellerini koydu ve bana uzanıp olacakların habercisi gibi kısa ve öz bir öpücük koydu.

Tabii bu beni keser mi? Onu kendime çektiğim gibi kucağıma oturmasını sağlamam bir oldu.

"Sedat yavaş!" dedi Serap ama elleri bir sardı sarabildiği kadar. "Yavaş oluruz."

"Oha burada mı yapacağız?"

"Düzgün konuş doktor!"

"Pardon paşam!" diyerek sırıtırken dudaklarını dudaklarıma kenetlemesi bir oldu. Ayırabilene aşk olsun. Ne ara kemerim çözüldü. Ne ara Serap benimle bir bütünü sağladı algım kapandı. Tek bildiğim ben bir bok anlamadım. Bir daha arabada bu boku yersem beni siksinler lan. Avuntum gecenin uzun olması...

Ömrüme ömür ol...

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

Duygu'ya ayırdığım zaman ne bana, ne ona yetiyordu. Aramızda geçen bebek konusundaki sert tavrımdan dolayı Duygu hep susar olmuştu. Yine aşık yine sevgi doluydu ama anlıyordum kırgınlığını. Benim sevgimle avutuyordu kendini ve bu beni çok yaralıyordu. Yetmiyordu çaresizliğim, bitmiyordu sıkıntılar.

Ofisteki işimi tam bitirdim, canomun kokusunda avunmak için Beykoz'a yola çıktım telefonum çalmaya başladı. Ali'ydi arayan.

"Abi Duygu'yu Kadıköy'e bıraktım. Bir kaç gün orada kalacağını söylememi istedi." dedi ama pis pis gülüyor, sesinin tonundan anladım. Tabii bana gelenler geldi.

"Delirtecek misiniz lan siz beni! Ne demek Duygu bir kaç gün Kadıköy'de kalacakmış. Bir de Sedat'a söyle mi dedi?" diye avaz avaz bağırırken harbiden delirmek üzereydim. Ali'yi geç, bilmiyor muydu onsuz uyuyamadığımı? Bilmiyor muydu gözlerini görmeden, ona sarılmadan huzuru bulamadığımı? Ah ulan Duygu bitirdin beni!

"Abi celallenme hemen! Kızmıştır yine bir şeye biraz soğusun!"

"Kocaya kızılır mı lan!" dedim çıkar bir yol arar gibi.

"Kızılmaz mı?" dedi Ali alayla.

"Kızılmaz tabi salak herif! Öğren bunları."

"O zaman abi benim hatun bana çıkıştığında, ağzının ortasına..."

"Höst deve! O kadar uzun boylu değil!" dedim sinirle. Bokunu çıkarmaya gerek yoktu. Zaten ne diyordum ben biliyor muydum? Aklım Duygu'da telaşa kapılmış, ruhum sıkışıyordu. Kimbilir yine neye kızmıştı.

Ali "İstersen ben geçerim yanına. Telaşlanma yalnız kalacak diye." dediğinde ampuller yandı başımın üzerinde. Sesimi biraz azaltıp "Ulan Ali sen bilmiyorsan nedenini ben de adam değilim." dediğimde eminim sırıtıyordu.

"Abi gözünü seveyim beni karıştırma! Duygu söylediğimi duyarsa iflahımı kurutur." dediğinde niye rahatlamıştım bilmiyorum. Ali biliyorsa önemli bir konu değildi. Duygum da yine kapris yapıyordu anlaşılan.

"Söyle lan!" dediğimde Ali anlatacak yer arıyormuş zaten, döküldü hemen.

"Abi yine aynı terane! Dün gece aradım hatırını sorayım dedim. Ağlayarak anlattı da tam ne dediğini ancak sen ve ben çözeriz. Bebek mevzusuna takmış ama ifade edemediği o kadar belli ki. Başka şeylerin ardına saklıyor bence."

"Neyin ardına?"

"Anlatacağım abi!"

"Ağzıma sıçtınız lan senelerdir gevelemesene lafı!"

"Abi susarsan..."

"Hay çenenin içine sıçayım Ali!" dediğimde abarttığımı biliyordum ama birilerine patlamalıydım değil mi? Duygu'suzluk daha onsuz kalmadan başıma vurmuştu sanırım. Ali'm ya seviyordum ben bu hergeleyi. Her nazımı, sazımı, cazımı çekiyordu. Sanki küfürleri yememiş gibi devam etti.

"Abi kız dertli, ağlaya ağlaya *Ben çirkinim biliyorum. Sedat benden ayrılmadan ben onsuzluğa alışayım bari.* diyip durdu. Niye? diye

sordum. *Er geç Sedat benden sıkılır, bırakır beni böylesi daha iyi.* dedi. Bence seninle kafayı yedi Duygu. Gerçi haklı tabii yıllarca kocaya kaçmasın diye çirkin aşağı çirkin yukarı deyip durduk." diye konuşurken benim cinler beynimde toplanmış horon tepiyordu. Yok bu Duygu'nun otuz bin bakımı erken gelmişti. Ya bende bir eksiklik vardı ya da Duygu'da. Ben ona doyamazken, ben ona ilk andan beri açken, hala anlayamadıysa pes etmekten başka bir çare yoktu.

"Tamam Ali ben Kadıköy'e yola çıktım zaten. Gidiyorum yanına."

"Sanada bahane lazım. Toplantıyı sakın düşünme abi sen."

"Ulan sanki toplantıyı sen hazırlıyorsun. O şirket senin bu holding benim kravatı takıp geziyorsun. Şişli'de ki ofise bile uğramaz oldun."

"Napayım abi orada?Oturup araba mı sayayım."

"Say lan!"

"Abi neyi sayıyım hepsi senin arabaların değil mi?"

"Say lan! Satacağım hepsini!" dedim hırsımı çıkarır gibi.

"Tamam abi!" dedi benimle uğraşmayı bırakıp telefonu kapattı.

Duygu'yu arayıp barışma ziline basmalıydım. İlk çalışta açıldı. Hele bir açılmasın. Meraktan ölürüm lan.

"Efendim!" dedi benim hatun nazlı nazlı. Seviyordum lan hemde Allahına kadar... O naz yapsın, ben ömrümün sonuna kadar çekerdim.

"Efendim diyen o ağzına neler yaparım. Niye gittin sen yine?"

"Sedat, Ali'yle mi konuştun? Nereden biliyorsun Kadıköy'de olduğu mu?"

"Evet ne işin var orada Duygum dön evine hadi canom!"

"Yok iyiyim burada bir kaç gün kalmak istiyorum. Hem Gül Abla'yı Nurten Teyze'yi özledim."

"Onlar seni ısıtamaz ki."

"Sedat kalacağım burada."

"İyi o zaman bende Diyarbakır'a geçerim bir kaç gün." dedim. Benim hatunda ses mes gitti. Biliyordum üzüleceğini.

"Diyarbakır'a mı?" diye sorarken kendini tuttuğu sesinden belliydi.

"Evet kaç aydır erteliyorum."

"Niye ki?" dedi daha kısık bir ses tonuyla.

"Fırsat olmadı. Üç beş güne toparlar gelirim"

"Üç beş gün mü?"

"Evet."

"İyi..." dedi derinden bir sesle. Ah onun o hüzün dolu, canı yanmış sesi yok mu? Sırf o sese büründü diye vazgeçecektim gitmekten, o kadar.

"Sen neler yapacaksın?" diye sordum mahsustan.

"Evde hiçbir şey yok. Markete gideceğim."

"Gitme bu saatte ben çocuklara söylerim getirirler herşeyi." dedim yalandan. Duygu "Olur!" dedi kırgınca. Dişlerimi sıkıp "Görüşürüz canom. Dikkat et kendine!" dedim ve telefonu zorda olsa kapattım.

Yüzümdeki sırıtma benliğime yayıldıkça yayıldı. Mutluydum lan ben! Değmesinler keyfime. Özlemim benim olmuştu yaa! Allah onu bana yazmıştı ya! Benimdi değil mi?

Kadıköy'deki evin yakınındaki marketten alışveriş yaptım. Arkamda yürüyen bizim çocukların "Abi taşıyalım." ısrarlarına aldırmadan elimde poşetler Duygu'nun evine doğru yürürken kafamda düşünceler dönüp duruyordu.

Sıkıntılıydı içim çünkü büyük toplantıya günler kala bana aile olmuş, yıllardır kahrımı çekip omuz omuza yürüdüğüm insanlar yine vatan için sorgusuz sualsiz hayatlarını riske atıyorlardı. Çok değil toplantıdan sonra Türkiye ve çevresinde yer yerinden oynayacak fırsattan istifade etmek isteyen çakal ordusuyla uğraşması zor olacaktı. Öte yandan bizi bilen düşmanlar her birimizi avlamak için her fırsatı kullanmak isteyeceklerdi. Onlar adına korkuyordum. Birini kaybetmem demek kolumun kanadımın kırılması demekti ve bu korkularım onca işe rağmen huzuruna sığındığım Duygu'mun koynunda bile beni rahat bırakmıyordu. Omuzlarımdaki yükün farkında olmaktı

beni korkutan biliyordum. Beni sevenleri, canım dediklerimi bu işlere bulaştırmıştım ya, beni yoran buydu. Yıllar geçtikçe daha bir kenetlendik, büyüdük, yıkılamaz hale geldik ama bedeli ağır oldu. Artık sevdiklerim için korkmak yaşam biçimim halini aldı.

Kolayı seçmiş, bencillik etmiştim. Necati'yi tam sıyırdım dediğim anda paravan olarak kullanmaya başlamamış mıydım? Şimdi bütün herkes onu benim adamım olduğunu biliyordu. Tıpkı Yusuf, tıpkı Müjde, Levent ya da Durmuş ve Dursun gibi. Bekir ve Ali için korkmaktan çoktan vazgeçtim. Düşünemiyorum bile. Ne hatırlamak istiyorum, ne de düşünmek.

Ali'yi Haşim'in elinden öldü sanıp aldığımda yerleşti bu sızı içime. Bekir'i ne zaman gördüm beton demir sırtına saplanmış, bende film koptu. *Ali'yi kurtaracağım diye atlamadı mı Bekir kurşunun önüne. O zaman yerleşmedi mi bu korku içime? Ben korkuyu Duygu'yu o lanet günden alıp yaşama bağlarken öğrenmedim mi?* diye diye Duygu'nun evinin önüne geldiğimde karşımda Bekir!

Uzanıp bir kaç poşedi alırken "Bu ne hal tekrar buraya mı yerleşmeye karar verdiniz? Duygu kandırdı galiba."

"Yok lan ne kandırması. Duygu'nun yine heyheyleri gelmiş."

"Biliyorum bende ona bir bakmaya gelmiştim."

"Lan madem biliyorsun ne konuşturuyorsun beni? Hem senin nereden haberin oldu?"

"Eve geldim, Selma anlattı. Konu Duygu olunca Selma'nın içine şeytan giriyor. Çık yukarı kızla biraz ilgilen yoksa gelme eve diye bir bağırışı var duymalısın."

"Biz bitmişiz Bekir! Bitmişiz... ipin ucunu bırak makarayı ellerine vermişiz. Sarıp dururlar bizi iplik gibi."

Bekir "Doğru söze bir akşam rakıda boğulmak lazım." dediğinde ikimiz birden kahkaha atmaya başlamıştık bile. Güldükçe gülesim geldi.

"Otele mi geçiyorsun sen?" diye sordum Bekir'e.

"Evet de bir şey diyeceğim kızmayacaksın." dedi Bekir gülerek.

"Söyle Laz oğlu laz!"

"Şimdi sen barışmak için Duygu'nun yanına gidiyorsun ya..."

"Evet, tavşan dağa küsmüş dağın haberi yok. Baskın yapacağım benim hatuna."

Bekir "O zaman bu poşetler neyin nesi?" dediğinde elimdeki poşetlere bakma ihtiyacı hissettiğim doğrudur.

"Lan aç mı kalalım ev tam takır."

"Aç kalmayın abi de, bir demet çiçek alaydın iyiydi." dediğinde pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Yeminle pamuk Sedat olup çıktım! Ulan Duygu! Ulan Duygu ben seni... alıp sarmalamaz mıyım?

"Git bul lan bir demet çiçek bekliyorum ben burada." diye bağırdığımda Bekir "Ulan giren çıkan yine bana. Hay dilimi eşek arısı soksun!" diyerek bindi arabaya bastı gaza.

Bekir uzaklaşırken ben pis pis sırıtıyordum.

Arabanın yanına poşetleri koyarken baktım Levent pusuda.Beni görünce çıktı arabadan geldi yanıma "Abi hayırdır! Niye haber vermiyorsun geleceğini? Çocuklar nerede? Niye yalnızsın?" diye başladı soruları sıralamaya.

"Çeneni sikerim senin bi sus lan!" dedim ve yanda duran poşetleri gösterip "Al lan bunları çıkar yukarı! Kapının önüne bırak! Velede bak hesap istiyor birde." diye çıkıştım ya Levent ne olduğunu şaşırmış "Sinirli günün sanırım abi." dedi bir adım uzaklaşarak ve yolun karşısında bekleyen çocuklardan ikisine işaret edip poşetleri yukarı çıkarttırdı. Cinler tepemde kapının önünde çiçek beklerken nasıl sakin olabilirdim ki? Lan ben bu durumlara düşecek adam mıydım?

On dakika geçti geçmedi. Bekir'in araba yanımızda durduğunda Levent ve bütün çocuklar yanımda tetikte neyi beklediklerini bilmeden duruyorlardı. Bekir arabanın camından ilk baktı duraladı ve indi. Sırıta sırıta "Çok yalnız gördüm abi seni." dedi ve çiçekleri bana uzatırken ben durumu çoktan kavramıştım. Arkam-

da kapurdanan bizim veletlere "Güleni görürsem dilini koparırım." dediğimde hepsi taşa döndü. Daha ne kadar madara olabilirdim? Burun kemerimi sinirle sıkıp, elimde gül demeti apartmana girdiğimde arkadan gelen kahkahaları onlara ödeteceğim zaman gelecekti. Piç kuruları!.

Yukarı çıktığımda kapının ziline basmadan önce aklımdan her bir bok silinmişti. Yüzünü görecek, kokusunu duyacaktım ya! Getirisi cehennem ateşiydi. Ben dünyadaki cennetimi bulmuş en güzel yerinde, kalbinde yerimi almıştım ya! Yeter ki Duygum hep bende kalsın ömrüme yazılı kalsın...

Ben kapı açılır diye beklerken içerden paldır küldür sesler gelince çiçekler yere, elim belimdeki silaha gitti. İçimdeki endişe beyin damarlarıma nüfuz ederken kapıya yüklenmek için tek hamleye ihtiyacım vardı. Kulaklarım içerde tek bir sesi duymaya odaklı, silahım ağzına mermiyi ha verdim ha vereceğim kapının kilidi tıkırdadı.

"Kim o?" diyen en tatlı ses.

"Aç cano benim!" dedim Allah'a binlerce şükürler ederek. Çiçeği elime aldım ama eğreti duruyordu yalan yok. *Allah bu halimin daha kötüsünü vermesin!* diyeceğim ama değerdi benim öksüzüme. O istesin herşey feda! Yani maymuna dönmekte bir sakınca yoktu.

Kapı açıldığında Duygu'nun şaşkın yüzü görülmeye değerdi. Oy kurban olurum ben senin güzel yüzüne! Geleceğimi biliyor olabilir miydi? Çünkü sadece elimde çiçek demetine bakıyordu. "Sedat!" dedi şaşkın, bir o kadar güzel yüzüyle. Yıllardır bıkmadım ya lan ben o güzel yüzüne bakmaya. Üzerinde ince belini bağıyla sıkıştıran, onun iki katı peluş mudur, polar mıdır nedir bir bornoz vardı. Saçları kıvır kıvır tepesinde toplanmış onu bu halde görünce bende şaşırdım. *Nolayor lan!* diyesim geldide kelimeleri zor yuttum.

Her hali güzeldi bana, her hali içime işliyordu da alıştığım düz saçlarının kıvır kıvır hali harikaydı. Her an koynumda, her an teni tenimde olmalıydı da işte. Birde o anlasa çıra gibi yandığımı, onsuz bırak nefes almayı, korkularımda boğulduğumu. Kendini toparlayıp

kaprisli havaya bürünmeye çalışarak "Bunlar ne?" dedi o güzel okka burnunu yukarı kaldırıp.

"Çiçek lan görmüyor musun?" diye çıktı ağzımdan. Benden bu kadar.

"Görüyorum eee..." dedi ve bir adım geri çekilip eve girmemi bekledi. Öylece kala kaldım. Bana gelenler gelmekteydi ve onun soğuk tavırları beni karanlıkla çevreliyordu.

"Ne eee si, sana aldım."

"Ay bende Gül Abla'ya aldın sandım."

"Lan delirtme beni! Alsana poşetleri."

"Çiçeği almayayım yani öyle mi Sedat?"

"Onu da al canom! Çiçeğide al, beni de al, poşetleri de al."

"İyi!" dedi sertçe ve beni, çiçekleri bırakıp poşetlere uzandı.

Hatun poşetleri alıp mutfağa geçerken ben elimdeki çiçekten ve üzerimdeki ceketten kurtuldum. Salonun koltuklarına yayılmadan önce silahları sota bir yere sakladım. Canom zaten gergin, daha fazla sinirlendirmeye gerek yok. Televizyonun kumandasını elime alıp günlük haberlere göz atarken mutfaktan çıkan hatunum tavırlı tavırlı "Diyarbakır'a gidiyorum dememişmiydin sen?" dedi umursamaz bir şekilde. Lan bu hatun ciddi miydi? Ben kapris yapıyor sanarken gerçekten beni istemiyor olabilir miydi? İçimde huzursuzluk iyice uyandığında, dıştan taş gibi göründüğüm kesindi.

"Sonra." dedim duruca.

"Açsın sanırım." dedi ve cevabımı beklemeden mutfağa girdi. Duygu sanki kırk yıllık evliymişiz gibi tavırlara bürünmüş, ben gerim gerim gerilmiştim. Ayrıca yemek yapmak kim Duygu kim. Ellemedim hazırlasın bakalım. Kalkıp ona bir şey demeden duşa girdim. Soğuk su kemiklerime işlerken ben kendime geliyordum. Tek avuntum biraz sonra saracağım bedenin ruhumu iyileştirip küllerimden doğmamı sağlayacağıydı. Duştan çıkıp eşofman ve tişörtü üzerime geçirdim. Saçlarımı havluya sürte sürte kurularken Duygu banyo kapısını tıklattı ve "Yemek hazır." dedi soğukça.

Salona bir geldim ki değmesinler keyfime! Salata yapılmış, et pişmiş, birde yanına patates kızartılmış! Hepsini geç, bunları benim hatun yapmış.

"Ne içeceksin?" diye sorarken üzerindeki bornoza bakarak "Rakı" dedim ve devam ettim. "Bu üzerindeki ne bu saatte?"

"Geleceğinizi bilmiyordum Sedat Bey. Yoksa kostüm giyerdim." dedi iğneleyerek.

"Sen her halinle güzelsin Canom."

"Hımm öyleyim tabi" dedi burnundan kıl aldırmıyordu da ben bu gece ondan neler alacaktım haberi yok.

"Canom neyin var yine?"

"Hiççç dedim ya."

"Tavırlısın."

"Değilim." dedi ama üzerime saldıracak imkanı olsa.

"Duygu delirtme beni! Sen ne zaman canın sıkılsa bir şey olsa kendini buraya kapatmayı alışkanlık edindin."

"Allah Allah madem bu kadar beni izliyorsun. Neden buradayım sebebini sen söyle!"

"Senden duymak istiyorum."

"Duyamayacaksın o zaman."

"Bilirim ben seni konuşturmasını."

"Yemeğini ye ve evine git Sedat"

"Lan attırma tepemi!" diye bağırdığımda Duygu yüzünü buruşturmuş, gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Atmasın tepen!" dedi ağlamaklı bir sesle ve bende akan sular durdu. Ne ara ona uzanıp kucağıma çektim. Ne ara o güzel kokusunu alabilmek için yüzümü boynuna gömdüm. Ben ben değildim ki zamanını bileyim.

"Maymun ettin lan beni! Söyle hadi!"

"Söylemek istemiyorum." dediğinde iç çekti çekmesinede nefesi

o güzel dudaklarından çıkarken beni ne hale koyduğunu bir bilse.

"Ben söylesem?"

"Söyle Sedat!"

"Çok mu istiyorsun?"

"Evet."

"O zaman sana bunu söylerken, seni sevmeme izin verir misin Canom!" dedim ve onu kucağımdan indirmeden ayağa kalktığımda "İzin vermesem duracaksın sanki!" dedi mız mız ama bir o kadar istekle.

"Benimsin! İzin verecek, benim kalacaksın." dediğimde yatak odasının kapısını dizimle açmıştım bile. Duygu'yu kucağımdan yere bıraktığımda benden bir iki adım uzaklaştı. Gözleri bir o kadar arzulu, dudaklarında hain bir sırıtma vardı.

"Gel yanıma!" dedim.

"Gelirim ama..." dedi ve sustu.

"Aması yok gel hadi!" dedim arzuyla. Kanım kaynamıyor, volkana dönmüş çağlıyordu. Teni tenimin acısına ilaç olsun istiyordum. Kasıklarım onun sıcaklığında kaybolmak için yanarken, eşofman yırtılacaktı onu biliyorum.

"Gelirim ama söz verdin neden sana tavırlı olduğumu söyleyeceksin."

"Söz Duygum." dedim arzulu bir o kadar istekle.

"Bir iki dakika bana müsade et tuvalete girmem lazım." dedi dudakları dişlerinin arasına sıkışmış gülmemek için zor dururken...

"Çabuk canom özledim seni." dediğimde Duygu yengeç yengeç tuvalete girmişti. Üzerimde gereksiz ne varsa kurtulup bir o kadar istekli, taşa dönmüş halimle yatağa uzanmadan önce fazla ışıkları kapattım. Ayaklı ışığın loşluğunda kalan odada yatağın içinde bir o kadar hevesle ömrümü beklerken banyo kapısı açıldığında sanırım ben ben değildim. Eli kapının pervazına dayanmış, arkadan vuran ışık teninde dalgalanırken sanırım hayal görüyordum. Nefes alamıyor kıpırdamaya takatim yoktu. Neden mi? O üzerine giydiği küçük

kumaş parçası onu tanrıçaya dönüştürmüş, beni benden almıştı da o yüzden. Sanırım ölüyordum. Allahım sana geliyorum!

"Eşhedü enlaaa....!" diye çıkan ses benim değildi içimden yükselen ölümün ta kendisiydi çünkü ben Duygu'ya ölürdüm....

Ben cennet deryasında daha tenine değmeden yüzmeye başlamışken birden yüzüme kapanan kapıyla odanın karanlığına gömüldüğümde ne olduğumu şaşırdım. Bütün duyularım anında yerine gelirken "Ha siktir!" diye yerimden jet hızıyla kalkıp kendimi banyonun kapısında bulduğumda ciğeri önünden alınmış kediden farkım yoktu. Lan kedide olduk ya!

"Canom noldu!"

"Git Sedat! Beni daha fazla sinir etmeden git!"

"Lan noldu şimdi!"

"Ne olacak? Ben... ben senin için bu aptal şeyleri giyiyorum. Olmadı bir yasin okusaydın!" diye çığıran sesin ardından hızla kapı açıldı ve Duygu ayılı pijamalarına bürünmüş haliyle önüme dikildi. Ben iyice dumura uğramış, çölde bulduğu buz gibi su elinden alınmış bedeviye dönmüştüm. Bir şeye de savaşmadan kavuşsam! Duygu öyle bir baktı ki, kollarıma alsam mı almasam mı diye bir iki saniye düşündüm.

"Yeter lan akşamdan beri!" dedim ve bileğinden tutup kucağıma alıp yatağa getirdim. Kucağımdan indirmeden yatağa oturdum ve "Konuş Duygu bak sikeceğim belanı!"

"Doğru konuş benimle Sedat bak yeminle..." deyişi dudaklarımda son buldu. Yeterdi lan bu kadar tatava! Öyle onsuz kalmıştım ki! Öyle ona acıkmıştım ki yeterdi. Öpüşlerimin sertliği dudaklarının yumuşaklığını hissedince son buldu. Dudakları bana cevap vermeye başladığında nefesim yettiğince doyurdum dudaklarımı. Derin bir nefesle bütün kokusunu içime çektiğimde kıskançlığımdı tüketmek istediğim. Kimse kokusunu almasın, bende kalsın bana sinsin istiyordum.

"Duygum..."

"Hımm" dedi benden aldığını bana satarca.

"Sen Çirkinsin ya..." dedim dudaklarında gezen dilimi ağzında kaybederken. Benden hışımla koptuğunda gözleri gözlerimle buluştu. Tam itiraz edecek "Susacak ve dinleyeceksin!" dedim sertçe.

Devam ettim "Tamam mı?" dediğimde gözleri buğulanmıştı.

"Cevap ver bana!" dedim sesimin tonunu bir ton daha yükseltirken. "Tamam." dedi gözünden bir damla yaş kayarken. Dudaklarım damlayı yanağında yakaladı ve gözüne yol aldı.

Gözünü öperken "Benim için bile akmasın gözyaşların. Ben o gözünün bir damla yaşında yok olurum anla artık." dedim acıyla.

"Ağlatma o zaman!" dediğinde dudaklarını örttü ona susayan dudaklarım. Dilim tadını aldı her zerresine kadar içime işler gibi. Çıplak bedenimde her hücrem ona akarken bu gece kendimi düşünmeyecektim. Kadınım anlayacaktı benim tenimdeki ruhumdaki ederini...

Dudaklarından bir iki santim koptum ya da kopmadım. Daha fazla ayrılamazdım sıcağından "Nerede demin üzerinde olan o seksi şeyler?" dedim sırıtarak. Gözleri ne dediğimi anlamak istercesine "Çıkardım." dedi bin bir nazla.

"Nerede?"

"Banyoda! Nerede olacak" dediğinde kucağımdan onu kaldırıp yatağa uzattım ve "Geliyorum" dedim. Duygu "Ya Sedat nereye ya!" dedi sinirle. "Bekle kadın geliyoruz dedik!" dedim ve sırıtarak banyoya girdim. Musluğun kenarına tor top olup atılmış kırmızı dantel şey şu haliyle benim için hiç bir şey ifade etmiyordu. Duygumun bedeninde can bulmuştu! Giyse de olurdu giymesede! Ben onun her halini beğenir benim yapardım. Paketlenip süslenmeye ihtiyacı yoktu ki! Tabii bunu onunda anlaması gerekiyordu. Yatak odasına girdiğimde Duygu yatakta sırtını dayamış ayaklarını uzatmış yorganın içinde oturuyordu. Surat yine beş karış!

"Sedat neyin peşindesin?" dediğinde elimdeki şeyi gösterip "Bunun!" dedim.

"Hayır! Gebertsende tekrar onu bana kimse giydiremez." dedi kollarını birleştirip yüzünü büzerek. Yüzüm gayet ciddi, onun tarafına geçtim. Yorganı üzerinden çekip yere fırlattım. "Sedat bak..." dediğinde yanına oturmuş gözlerine bakıyordum.

"Tamam giyme!" diye dudaklarına uzandığımda gözleri hal açık, ne yapmaya çalıştığımı anlayamıyordu. Dudaklarım enfes tadında dilinin kıyısında gezerken ellerim ayılı pijamalardan onu kurtarıyor Duygu bana yardım ediyordu. Ben hala direk gibi ortada gezerken, harbiden sabırlıydım ha!

"Omuzlarından süzülen ayılı pijamayla "Duygu bu ne lan! Kat kat giyinmişsin kızım yaa! Sabaha kadar ancak soyarım seni!"

"Ya üşüyorum ne yapıyım! Soyma o zaman! Yine öküzlüğün tuttu." dedi elime vururken.

"Lan şimdi o öküz sana..." dedim ama ya sabır çekmem içimdendi. Şahadetin üzerine ya sabır, Duygu kesin beni evden atardı.

Çenesini kavrayıp dudaklarımla onu susturmam daha iyi olur, hem sabrımın müfakatına ulaşmam zaman almazdı. İçinde ne halt giydiyse atletiyle sıyırıp onu teniyle baş başa bırakırken yine arzularım bana selam veriyordu. "Duygum!" dedim, dizlerimin üzerine kalkıp bir çırpıda onu iç çamaşırıyla birlikte alt pijamasından kurtardım.

"Üşüyorum!" dedi binbir nazla.

"Isıtırım ben seni" derken elime aldığım kırmızı dantel iç çamaşırını evirdim çevirdim bacak kısmını bayağı bir uğraştan sonra bulup ayaklarından geçirdiğimde ellerim bacaklarını okşarken. "Sen çirkinsin ya!" dedim dudaklarım kaval kemiğinin olduğu iç kısımlarda gezerken ellerim kalçalarına küçük kumaş parçasını yerleştirmekle meşgüldü. Duygu sersem gibi "Sedat giydirme gel!" dedi ne dediğimi anlamaz bir halde. Tek parça kalçalarından geçen dantel çamaşırı göğüslerine doğru uzattım ve dizlerimin arasında ince beli kalacak şekilde onu altıma aldım. "Uzat kollarını kadınım!" dedim sertçe. "Giydirme" dedi cılız bir istekle. Dinlemedim "Şşş uslu dur!" dedim ve kulağına doğru eğilip "Üzerinde o varken benim olacaksın

ama önce bana güzel olduğunu itiraf etmelisin."

"Ne!" dedi Duygu bir rüyadan uyanır gibi.

"Sesini çıkarma! Sadece sorularıma cevap vereceksin?" dedim. Nihayet bulmaca formunda iç çamaşırını giydirmiştim. Ne zordu arkadaş.

atağımda her güzelliğini bana sunmuş kadınım dururken, üzerinde arkasında hiç bir kumaş barınmayan dantel çamaşırın ön tarafı yuvarlak pencerelerle bana ödül gibiydi. Sabrını denemek isteyenlere bunu önerebilirdim yani! Üzerine uzandığımda itiraf ediyorum kumaş içimi gıcıklamıştı.

"Canom..." dedim kumaşın üzerinden kendimi ona bastırdığımda Duygu istekle inledi. Elleri kadınlığını örten danteli kenara çekerken tek amacı benim olmaktı. Gururluydum bu haliyle ama "Uslu dur" dedim ellerim biraz olsun varlığında gezerken danteli düzelttim ve zorda olsa elimi sıcağından çektim. Aferin lan bana! Tabii Duygu'dan isyan geldi.

"Sedat hadi eziyet etme, istiyorum."

"Söyle bana canom sen çirkin misin?" dedim dudaklarımın köprücük kemiğinde gezerken erkekliğimi az daha zorlasam iç çamaşırını çıkarmaya gerek kalmayacaktı.

"Ya ne alaka şimdi?" diye sinirle soludu Duygum.

"Söyle kadın!" dedim ve dolgun dudaklarını ısırarak "Bunları böyle sömürürken, çirkin mi bu beni benden alan dudaklar söyle!" diye çıkıştım sertçe.

"Hayır!" dedi memnuniyetsizce kıvrandı altımda.

"Güzel..." dedim ve dudaklarım boynuna kaydı.

Teninin biraz tadını alıp "Söyle Duygum bu kokusunda ömrümü vereceğim bu boynun çirkin mi?"

"Sedat şimdi öleceğim!Hadi gir artık içime."

"Lan kapat çeneni de seviş! Ama cevap ver sorularıma."

"Ha öküz ha!"

"Konuş ömrüm söyle çirkin mi?"

"Çirkinim işte! Bırakacaksın hevesin geçince. Zaten tehdit edip duruyorsun."

"Çirkinsin öyle mi?" dedim sabırla gözlerim gözlerinle buluşurken "Haklısın! Dudaklarımın değmediği her yerin çirkin, ki değmeyen bir yerin yok. Kaldı ki ruhuna inen aşkım değer yüreğine..." dediğimde dantelin kapattığı göğüs uçlarında gezdi dudaklarım. Altımda zevkin eziyetiyle kıvranan kadınımın sabırsızlığı beni memnun ederken "Söyle bana çirkin misin?"

"Sedat yeter ya!"

"Söyle Canom!"

"Değilim"

"Değilsin... sen benim güzelimsin. Kendinin farkına var! Senin için delirdiğimin farkına var. Ellerimde kaybolan ince belinin, sıcaklığında kaybolduğum kadınlığının farkına var. O ılık nefesinin beni nasıl bir sarhoşluğa itip, cennete sürüklediğinin farkına var. Seninle her sevişmemde, cennetinde gezinirken, yeniden doğuşumun farkına var. Bir daha sakın ama sakın bensizliği aklına bile getirmeye cesaret dahi etme..." diye mırıldanırken dudaklarım baldırlarına inmiş küçük ısırıklar bırakırken artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Sıcağı dudaklarımı yakarken onu kana kana içtim. Duygu artık inlemiyor, çığlıkları beni daha bir kamçılıyordu. Nasıl doğruldum nasıl bir hızda o dantel iç çamaşırını bedeninden ayırdım bilmiyorum ama bedeni bedenimle bir olduğunda zevkin kollarında kendime geldim.

Öleceksem şimdi bu aşkın kollarında ölmeliydim. Biteceksem şimdi aşkımın kıyısında bitmeliydim. Beni ben yapan sevgisinin, tenimi ruhumu canlı tutan gülüşünde son bulmalıydım. Kıvrılan belinde bitmeliydi belkide her şey. Gözleri gözlerimde kalmalıydı bir ömür boyu. Ben ölene dek, ölümün ötesinde bende kal, benim öl be sevdiğim diye içimden ettiğim dualarla uyuya kaldım.

Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık...

Şimdiki zamanlar...İstanbul...

Yatak dar gelmiş, biri boğazımı sıkıp nefes almamı engellerken usulca sıyrıldım ömrümün koynundan. Eşofman altımı giyip üzerime bir tişört geçirdim ve aşağı indim. Gece sabahı bulmamış, yüzüme vuran soğuk bana iyi gelmişti. Biraz yürüdükten sonra koşmaya başladım. Sokak aralarında dolanıp, sitenin etrafında koştum koştum takii nefesim yetmez olana dek. Kaç tur koştum bilmiyorum ama aklımda bin bir soru.

Toplantı...Ne bok yiyeceğim lan ben! Yetemiyorum işte! Niye soktum lan ben bunca sevdiğimi bu bokun içine. Yetemiyorum, koruyamıyorum. Avaz avaz *Dağılın lan! Oyun bitti! Evli evine köylü köyüne!* diye bağırmak istiyorum. Artık herşey için çok geç.

Hepsi açık bir dille Necati'nin orada yapılan buluşmada *Ölmek var dönmek yok!* demişlerdi, bana laf bırakmamışlardı. Bu fırtınada temiz bir sayfa açabilecekken niye bokun içinde debelenmeyi seçmişlerdi belliydi. Ben niye gitmiyorsam onlarda o yüzden gitmiyorlardı.Kaderime sıçayım.

Yıllardan bu yana yanımda olan, perde arkasında kalmış asıl vatanseverler toplantıyı izlemek istediklerini söylediklerinde reddedemedim. Yapılan bütün planları iptal edip, toplantıyı sahibi olduğu-

muz otelde yapmaya karar verdik. On gün içinde otel boşaltılmış, sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı. Benim hakimiyetime girecek yeni kimlikler toplantı için otele doluşmaya başlamışlardı. Dolayısıyla Bekir otelden çıkamaz olmuştu.

Vatansever dediğim gizli kahramanlarla Ali ilgilenirken, yeni bebelerle baştan bu yana eğitimini veren Bekir ilgileniyordu. Ben Müjde'den bütün gelişmelerin, gelenlerin, geleceklerin raporlarını alıyor, yenilerin yedi ceddinin geçmişini öğrenmekle meşguldüm. Bulduğum her fırsatta oteldeki odamda evrakların içinde kayboluyordum. Afakanlar beni boğduğunda Şehmuz yanımdaydı ya ona sarasım, gırtlağına yapışasım geliyordu.

Ona dua mı yoksa küfür mü etsem diye soruyordu vicdanım ve ben bu soruya yıllardır bir cevap bulamamıştım. Gerçi onun ne günahı vardı. Tarabyalı sarmamış mıydı İstanbul diye bu olanları başıma. Sanırım Şehmuz'a şükretmek en iyisi. Beni boktan çıkarıp Türkiye'yi yöneten bir Sedat yaptı. Yok ben onu öldüreyim ya Diyarbakır'ı o sardı başıma...

Koşup koşup usulca eve çıktım. Banyoya girip sıcak bir duş yaptım. Onca işe rağmen öksüzümün koynuna girecek ve bu günü ona ayıracaktım. Sikerim toplantı hazırlığını. Duştan sonra usulca yatağa girdim girmesine de uyuyamadım. Aklımişleretakılmıştıyine. hatunumun usulca üzerini örttüm ve çalışma odasına geçtim.

İki saatin ardından en azından bir kaç işimi bitirmiştim. Uyumayı düşleyerek yukarı çıkıp yatağa girdim.Duygu gözlerini açıp "Günaydın bebişim." dedi sırıtarak ve yüzünü boynuma gömüp neredeyse bedenini üzerime yerleştirdi. Şımarıktı kadınım ya!

"Bugün işim yok." dedim Duygu'nun nasıl tepki vereceğini düşünerek sırıttım. Duygu "Bu bir teklif mi?" diye sordu yüzünü boynumdan çıkarmadan.

"İstersen." dedim sırıtarak. "Çok isterim. O zaman kalk. Nazlı'larla kahvaltı yapmak istemiyorum." dedi ya hızla yataktan fırladı ve beni elimden tuttuğu gibi çekiştire çekiştire banyoya götürdü.

"Duygum koynumda kalaydın biraz."

"Kalırım bebişim." derken eşofmanımı indirmiş ayak parmaklarının üzerine yükselmiş tişörtümü çıkarıyordu. "Niye beni soyuyorsun?" diye sorarken onu belinden tutmuş kendime çekiyordum. "Suyun altında sevişiriz diye düşündüm. Sırf spor yap diye..." derken dudaklarını bulmuş üzerindeki ayılı penye geceliği çıkarıyordum."

"Duygu iç çamaşırın nerede?" diye sordum soluk soluğa.

"Unuttum gece giymeyi ya!"

"Üşüteceksin."

"Dondum ısıt beni bebişim." dedi ve tezgahın üzerine oturup beni kendine çekti.

Seviştik, duş aldık derken sabahın köründe nasıl dışarı çıkmayı başardık hiçbir fikrim yok. Kahvaltı fiks belli, Duygu'yu götür kürt börekçisine bas üzerine pudra şekerini değmesinler keyfine.

"Sedat öğlene de börek alalım." dediğinde "Alalım! Alalım! Ömrümü yedin Duygu! Börek ne kelime." dedim kabullenerek. Börekçide ne kadar kürt böreği var alıp paket yaptırdıktan sonra arabaya geçtik. Telefonum sabahtan beri sessizdeydi. Ara ara kontrol ediyordum çünkü bırak Duygu'yla huzurla oturmayı arayanlardan nefes bile alamazdım. Baktım Ali aramış yüz kereye yakın. Panikledim tabii. Tam oturdum arabaya aramak için telefonun tuşuna dokundum Ali arıyor. Açtım ve tahminlerimde yanılmadım. Mevzu şu Duygu'nun evine getirdiği kız. Başını belaya sokmasına alışmıştımda ilk defa aşık oluyordu ve ben bunca derdim tasam yetmezmiş gibi onu düşünüyordum. Hayatında ilk defa bir kıza böyle baktığını görmüştüm. Nasıl mı bakıyordu? Çaresiz... Bekir de fark etmiş olacak ki sustuk. Elimizden ne geliyorsa yapmaya karar verdik vermesine de kızın neyin nesi kimin fesi olduğunu araştırmaya fırsat vermiyorlardı ki bir olay patlıyordu. Ali'nin her tarafı sorun.

Hergele tam büyük toplantı arasında yine başını belaya sokmuş, çözmek bize kalmıştı. Aslı denilen kız için kız Cenap'ın adamların-

dan birini indirmişti ve iş bu ara büyümeden halledilmeliydi. Gerçi Cenap'ın suyu yıllardır kaynıyordu, ondan iyi pezevenk yoktu şu alemde. Huyumu almış verdiğim emirlerin dışına çıkmamayı öğrenmişti de adı üzerinde pezevenk.

Doğal olarak Duygumla bütün günü beraber geçirme planlarım suya düştü. Onu Selma'nın yanına, Kadıköy'e bırakıp Bekir'i aradım. Bekir zavallım otelde toplantı için uğraşıp duruyor. Telsiz Yusuf'u al gel dediğimde dalga geçtiğimi sandı ilk. Ali'nin başı belada dediğimde fırladı tabii. Ne mi oldu? Toplantı da neymiş? Biz günlerce Ali'nin aşk hayatını düzenleyip, nişanını yapana kadar hendek atladık durduk.

On üç gün sonra

Ben Ali'nin kayınpederi olacak İstanbul'un hatırı sayılır eski kabadayılarından Arnavut Ethem'in peşinde koşturmaktan, bırak büyük toplantıya hazırlanmayı, tuvalete bile gitmeye vakit zor buluyordum. Adamın ayarı yok. *Sedat!* diye bir bağırıyordu ya hürmetim olmasa ağzına namluyu daya o kadar. Ona da hak veriyordum. Bir oğlu olsun istemiş, kızı olmuş. Şimdi bizi üç oğlu yerine koymuş hükmetmeye çalışıyor.

Yine arıyordu sabahın köründe ve açmazsam atlar gelirdi biliyorum da bana da yazık. Telefonu sessize alıp yarım gözle saate baktım. Sabah sekiz olmuş.Artık pilim bitiyordu. Bezgince açtım telefonu.

"Sedat araba kapıda.Seni bana getirsin konuşacaklarım var." dedi ya *Ulan ben senin!* diye başlayacaktım da...Başlayamazdım. Adamın az bir ömrü kalmış. Niye beni buluyor bu ömrü azalanlar bir çözemedim.

"Ethem Baba! Öğlene yanındayım." dedim ama dinleyen kim.

"Ulan bu saatte ne uykusu! Koskoca İstanbul Fatihi uyur mu? Bekliyorum!" diye bağırırken Duygu uyanmış o güzel gözleriyle kaldırmış kafasını bana bakıp Arnavut Ethem'in bağırışını dinliyordu.

"Tamam Ethem Baba tamam." diye kapattım telefonu ve Duygu'yu kendime çekip "Hergele yüz vermiyor Ethem'e. O da bana sarıyor." dedim ve gözlerimi kapatıp Duygu'nun saçlarına yüzümü gömdüm. Bir yarım saat daha uyumak için kendime izin verdim.

Bilincim ayıldığında yarım saatin bana çok iyi geldiğini hissettim. Gerine gerine gözlerimi açtığımda kapı açıldı ve içeri tepsi elinde Duygu girdi. "Günaydın. Hadi birşeyler yiyelim." dedi üzerinde benim tişörtüm.Uzun saçları sırtından aşağı savrulurken yine ben ben değildim.

"Elini yıkayacak mısın? Yoksa ben mi yedireyim?"

"Duygu saat kaç?"

"Beş." dedi kaşlarını havaya kaldırarak.

"Ne! Beş mi?"

"Sedat bak bağırmaya başlama. Bir iki saat yüzünü göreyim. Kaç gündür yüzünü gören cennetlik. Özledim valla. İstersen sonra gidersin."

"Telefonumu kapattın değil mi?"

"Kapatmadan önce Ethem'i ve Bekir'i aradım. Ethem'e hasta dedim. Bekir'e göndermiyorum dedim." dediğinde elinde kaşık yaptığı çorbaya daldırmış soğutmaya uğraşıyordu. Ulan ben bu kadına nasıl kızayım...

"Bu yaptığının bir bedeli olacak canom."

"Ay üstü kalsın. Bak yüzün gözün aydınlandı." dediğinde ses etmedim. Ortamızdaki tepsiyi konsolun üzerine koyup onu koynuma aldım. O sırada Duygu'nun telefonu çalmaya başladı.

Duygu oflaya puflaya yanımdam kalkıp telefonu açtı. "Levent hayırdır?" dedi dinleyip kapattı. "Arnavut Ethem aşağıda seni görmek istiyormuş." dedi suratını asıp.

"Beklesin. Asma suratını gel yanıma."

"İstemiyorum." dedi ve sinirle banyoya girip kapıyı çarptığında

ben ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yataktan kalktım, üzerimi bir şeyler giyip Duygu'ya bulaşmadan aşağı indim.

Arnavut Ethem elinde baston oturmuş tekli koltuğa beni görünce "İyisin iyisin! Maşallahın var." dedi onay istercesine.

"Şükür yaşıyoruz." dedim bezgince.

"Bu memnuniyetsiz halin nedendir? Benden mi?" diye direk sorduğunda yalan söylemenin bir alemi yoktu.

"Bu aralar yoğunluk var. Bir atlatayım söz yanından ayrılmayacağım."

"Bende seninle bunu konuşacaktım."

"Hayırdır!"

"Sedat bana açık oynamıyorsun. Ben senin kim olduğunu bilmeyecek bir adam mıyım?"

"Ben kimim Ethem Baba?"

"Ulan sıçtığım bok benle dalga mı geçiyorsun!"

"Haşa! Ne alakası var." dedim bezginlik sabıra dönmüştü de sabır sabır nereye kadar. "Senin eski düzeni yıkıp yeni düzen getiren olduğunu biliyorum! Bizim gibilere tasma takıp kukla gibi oynattığını biliyorum Sado! Elinin kolunun uzunluğunun en tepede olduğunu biliyorum! Dengeleri yine alt üst etiğini biliyorum Sado!"

"Ethem Baba biliyorsan bana niye eziyet ediyorsun o zaman?"

"Merak ediyorum. Benim tehditlerime boyun eğip kızımı Ali istemediği halde niye aldın? Para için mi? Sanmam. Ünvan? Sende yeterince var. Amacın ne oğlum? Niye aldın benim kızı Ali'ye? Neden bilmeliyim?" dediğinde güldüm.

"Bunun cevabı gayet basit?"

"O kadar basit olsa şuan burada olmazdım."

"Ali kızını seviyor baba. Ali elimde büyüdü, ben malımı bilirim. Yani anlayacağın kızını ben istedim diye almadım. Ali istedi diye oldu herşey." dedim memnuniyetle. Ethem bir süre sessizce durdu

ve "Mantıklı." diyerek gülmeye başladı ve gitmek adına ayaklandı. "Ethem Baba ateş almaya mı geldin?"

"Ziyaretin kısası makbuldür. Ben cevabımı aldım." dediği sırada Bekir girdi içeri. Yorgunluktanbitmiş okeye dönüyor. Ethem "Geldi kollarından biri." diyerek Bekir'le selamlaştı. Ben Ethem'i kapıya kadar geçirip geri geldiğimde Bekir yığılmış koltuğa kafasını dayamış gözleri kapalıydı. Gelip koltuğa oturdum. Söyleyecek birşey yoktu. Neresinden tutarsak tutalim bu hayatı, giren çıkan bizeydi.

Bekir "Lan bu toplantı ayağına eve gidemez oldum. Bugün öğlen doktor kontrolü vardı. Selma'nın karnına dikkat ettim. Bayağı bir büyümüş." dedi ya gülsem mi üzülsem mi bilemedim.

Kime koşayım? Hangisinin işini, hayat yükünü üzerinden alıp rahatlatayım artık ipin ucu kaçmıştı bende. Bekir neyse de Ali'nin hali hal değildi.Aslı hayatına gireli bir ay bile olmadı, o her duygusunu gülüşünün, serseriliğinin altına gizleyen yıllardır tanıdığım Ali gitti, yerine ölü balık gibi duran, suratı beş karış, böğürüp duran yeni biri geldi.

Haklı bir yerde...Ne olduğunu anlamadan kız istendi. Evlilik tarihi alındı. O daha duygularını sindiremeden evcilik oynamaya başladı. Gerçi Ali ne kadar istemiyorum dese bile yan cebime koy halleri bizi gülümsetirken onun adına korkmuyorda değildim. Çünkü Ali bir kadını ne sevmeyi, ne de bir kadın tarafından sevilmeyi biliyordu. Öğrenir miydi? Aslı ona iyi gelir miydi? bilmiyorum ama annesinin açtığı boşluğu hovardalıkta, haytalıkta, bıçkın delikanlı ayaklarında doldurmaya uğraşırken onu dizginleyen bizler olmasak ne olurdu düşünmek bile istemiyorum.

Duygu onun uysallığını açığa çıkarırken bana olan minnet duygusu ve Bekir'e vefası onu ayakta tutuyordu. Aslı onun kalbinde tutunabilecek miydi?Bunu zaman gösterecekti. Aslı'ya acımıyorda değildim yani. Zordu işi...

Dertler derya olmuş, bende bir sandal...

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

İşler yüzünden karısına hasret kalan laz oğlunu evine gönderip otele geçtim mecburen. Duygu'nun yanına yukarı bilerek çıkmadım. Çıksam inememe riskim çoktu. Tam otele girdim tabii geliş haberimi alan herkes başıma üşüştü.

Öncelik Müjde'de. Başladı nefes almadan anlatmaya.

"Müjde..." dedim ama işe öyle konsantre olmuş ki beni duymadı. En sonunda "Müjde!" diye bağırdım ancak "Efendim abi!" diye gözümün içine baktı.

"Şu olay..." dedim dilim varmıyor onu yüzlemeye.

"Abi..." dedi gözlerini kaçırıp başını öne eğdi. Kızgınlığım geçmişti. Gönül ota da konuyor bokada.

"Ali gerekeni yapmış, iyi de yapmış. Benim kızdığım noktayı sana söyleyeyim ki bir daha ayağını denk al. Sen bu zamana kadar beni ilgilendiren bir olayı, bir lafı benden sakladın mı?"

"Hayır abi..."

"O zaman Ali'nin bu olayı benden saklamasını nasıl istersin?"

"Ama abi..."

"Konu kapandı Müjde! Seni haketmeyen, döven söven keşin birine yem ol diye kollamadım ben. Yemin olsun kim olduğuna

bakmam seni kendi ellerimle evlendiririm. Umarım söylediklerimi anlamışsındır. Ali'yle aranı düzelt!" dedim sertçe.

"Tamam abi."

"Şehmuz nerede?"

"Lobideki barda abi."

"Tamam. Hazırla ne rapor vereceksen."

"Olur abi." dedi ve Müjde yanımdan ayrılırken ben Şehmuz'un yanına geçtim.

Kederli hali canımı sıktı. Kendimi suçlu hissettim. Kırk yılda bir benimle konuşmak istemiş ben vakit ayırmamıştım. Hoş onun derdine yetip yetemeyeceğimi bilmiyordum ama en azından dinlerdim. Gerçi kelin merhemi olsa başına sürerdi. Şehmuz beni farketmedi. Omuzunu güçlüce sıkıp "Hadi yukarı gel, bir çilingir kurulur bu akşam."

"Benim gibi Ali'nin başınıda yaktın. Birde kutlayalım diyorsun?"

"Mantıklı." dedim gülümseyerek.

"Sıçtın sıvama." dedi sinirle. Hayda noluyor lan!

"Senin benimle ne derdin var? Çilingir sofrası yerine gidip çimlerde dövüşelim istersen. Elektriğini alır hem." dedim ve onun yanına oturmaktan vazgeçip odaya çıktım.

On dakika sonra kapı çaldı. Gelen Müjde, ağlamış belli sesi boğuk çıkıyordu. Oralı olmadım. Şimdi ağlasın, ileride hayatını bok etmesin. Allahın safı.

"Abi akşam yemeği yememişsindir diye düşündüm." dedi ve arkasından bir görevlinin ittiği servis arabası girdi.

"Müjde, Şehmuz hala lobide mi?"

"En son yemek için restorana iniyordu." dediğinde sinirle Şehmuz'u arıyordum.

İlk çalışta açıldı telefon ve "Şehmuz odaya gel!"

"Yemek yiyorum."

"İşimiz var." dediğimde sorgusuz sualsiz "Geliyorum." diyerek telefonu kapattı. Beş dakika geçmeden kapı çalındı ve Şehmuz gö-

ründü. Ben oturmuşum rakı sofrasına bardağımı dolduruyordum. Şehmuz "Hayırdır?" diye sordu. "Yarım kalan bir konuşmamız vardı." dedim demesine de o sırada telefonum çaldı. Şehmuz beni öyle iyi tanıyordu ki Duygu'nun aradığını anladı ve "Ben bir ayakyoluna gideyim." dedi ve görünürden kayboldu.

Telefonu açıp "Canom..."dedim can içime.

"Sedat neredesin?" dedi Duygu kırgınca.

"İş Duygum."

"Beni görmeden gittin."

"Kıyamadım sana." dedim yalan değildi. Kıyamaz yine onu sarar sarmalar evden çıkamazdım. Sesim durgunlaşmış sönük çıkmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Duygu.

"Değilim." Yalan değildi onsuz ben hiç iyi değildim.

"Neyin var?" dedi sesi titreyerek.

"Özledim."

"Gel o zaman."

"Bu gece zor canom." dedim ya alışık değil reddedilmeye kapris yapmaya çalışan ruh hali geri geldi.

"Keşke Selma'nın yanına gitseydim. Tıktın beni buraya Sedat ya! Madem gelemeyeceksin ben niye buradayım anlamıyorum ki. Orası en azından kendi evim." diye nefes almadan konuşurken

"Duygu delirtme adamı! Ne demek tıktın? Ne demek niye oradasın? Senin evin ben nerede yaşıyorsam orası."

"Kadıköy de senin evin, niye oraya üvey evlat muamelesi yapıyorsun?" diye sordu ya sessizce sırıtıyordum. "Orası çok küçük."

"Ay nesi varmış çok şirin bir kere benim evim."

"Öperim." dedim direkt, çünkü içimden geçen buydu. Şimdi yanında olup onu koklamalı derin derin solumalıydım. Tabii benim hatunun duygusallığı bir yere kadar "Sedat konuyu değiştirip sanal öpüşlere bağlamasana. Ben geçiyorum Kadıköy'e, bu gece Selma'da kalırım."

"Ömrümü yedin Duygu! Kapat telefonu iki dakikaya arayacağım seni." diye telefonu hızla kapatıp Levent'i aradım.

"Buyur abi!"

"Neredesin?"

"Beykoz abi, nerede olacağım?"

"Kaç kişi var yanında?"

"Abi beş araba full."

"Tamam Duygu Kadıköy'e geçiyor. Bu aralar dikkatli ol Levent. Ortalık karışık."

"Biliyorum abi! Aklın kalmasın Duygu bana emanet."

"Sadece Duygu için söylemiyorum Levo!" diye sinirle telefonu kapatıp Duygu'yu aradım. Telefon açıldı ama kapris yine binbeşyüz.

"Alo Buyrun. Ömrünüzü yemekte kararlı Duygu ben."

"Oy sadece ömrümü mü yiyeceksin? Beni de yesen. Sonra ben seni yesem." dedim gözümde canlanan halimizle. Allahım bu kadına doyamayacaktım ben.

"Gelsene!" dedi kedi gibi sesiyle ya bende film koptu kopacak ama gidemem. Şehmuz'a ayıp olurdu.

"Hani Kadıköy'e gidiyordun sen kadın! Delirtecek misin beni?"

"Ay tamam Sedat ya gelme!"

"Duygu, Levent'in sözünden çıkmıyorsun. Bir delilik yapmak, onu ekmeye çalışmak yok. Bak fena olur. Beni manyağa bağlatma."

"İyi valla ya! Yok delirtecek misin? Manyağa bağlatma! Bu ne ya! Bu kadar memnuniyetsizsen görüşmeyelim. Aaaa!" diyerek telefonu yüzüme kapattığında telefon elimde bir iki saniye öylece kala kaldım. Lan ben ne demiştim? Onun için endişelenmek de mi suçtu? O sırada Şehmuz kapıda göründü, Duygu'yu geri arayamadım.

"Gel Şehmuz gel." dedim sıkıntıyla. Onun boş bardağına uzanıp rakıyla doldurdum. Şehmuz gelip oturduğunda bodoslama daldım olaya "Anlat bakalım." dedim.

"Senin halin hal değil. Sen anlat!"

"Yoruldum. Yaşladım. Duygu'yu özledim onun için. Sen niye sinirlisin?"

"Ne geldiyse başımıza bu hatunlardan geldi hala akıllanmadın. Lan sardın benim başıma da evliliği yıllardır ayıklıyorum pirincin taşını. Seni gebertmem lazımda işte."

"Şehmuz..." dedim şaşırmış bir yüz ifadesiyle.

"Ne!" dedi sinirle.

"Lan ömrünün en uzun cümlesini kurdun ya!"

"O kadar boka battım yani."

"Ne oldu?" dedim telaşla çünkü boka battım diyorsa gerçekten ciddi birşey vardı.

"Ne olacak! Ben daha birinci çocuğu nasıl korurum nasıl yeterimdiye düşünürken Gülşah ikinciye hamile." dediğinde ilk kaşlarım yukarı doğru kalktı ve "Bu mu?" dedim. Bozulmuş hatta dağılmıştım.

Duygu geldi aklıma. Her fırsatta açmaya çalıştığı bebek olayı içimi delmeye başladı. Hemde ne delmek. Kör testereyle milim milim kesiyordu içimi bebek konusu. Şehmuz yıllardır sıçtığım boku bilir.

Haliyle "Niye kaydı şaftın?" diye sordu. "Tek derdin onları korumak olsun. Gücümüz yettiği yere kadar. Yetmediğinde ülke dışına çıkarır izlerini kaybederiz. Bu mu derdin?" dedim gülümsemeye çalışarak.

"Sedat, sende var bişi anlat!" dedi sertçe.

"Benim hiç çocuğum olmayacak." dedim acıyla.

"Nasıl yani?"

"Duygum, canom istiyor ama olamaz."

"Nereden biliyorsun denedin de olmadı mı? Doktor mu söyledi?"

"Benimle ilgili değil. Duygu anne olamıyor. Geçirdiği tedaviler sonucu ömrü boyunca hamile kalamayacak. Bir bebeği olmayacak yani."

"Ulan kırk yılda bir bir şey konuşayım dedim. Konuştuğum adama bak! Hay ağzıma sıçsınlar. İyi bok yedim." dedi Şehmuz ve rakıyı kafasına dikti.

"Tam isabet Şehmuz. Kaldı ki Duygu'nun hiçbir şeyden haberi yok. Küçüktü söylemeye gerek duymadım. Üzülmesin dedim. Büyüdü kıyamadım. Şimdi ömrüm oldu. Gözümün içine bakıyor bebek diye ama söyleyemiyorum."

"Başkasının derdini bilmeyen kendininkini dert sanırmış. Benim ki o hesap." dedi Şehmuz bardağını doldururken.

"Senin benim fark eder mi? Diyeceğim o ki su yolunu bulur Şehmuz. Hayrını şerrini düşündükte ne oldu. Herşey olacağına varmıyor mu?"

Şehmuz sessiz, ben sessiz bir iki saat sadece içtik. Sonra mı? Duyan geldi.

Ali "Yok artık. Alem yapıyorsunuz biz yokuz." diye oturdu surat beş karış.

Sonra Bekir geldi. Geldi de, bitmiş konuşacak hali yok "Ulan beynimi sikti Selma kaprisleriyle. Duygu geldi üzerine ağzıma sıçtılar. Kaçtım. Ali koy ordan bir kadeh de bana." diye.

Baktım gecenin üçü benim odada adım atılacak yer yok. Fellahlar, Dursun ve Durmuş, Necati, Nazlı ve diğerleri. Bir ara ben yayılmışım tekli koltuğa etrafı seyrederken Müjde geldi yanıma. "Abi raporlar?"

"Bu kafayla zor Müjde."

"Abi sabah erken kalkılacak. İstersen seni başka bir odaya alalım."

"Hayır demem." dedim ve kimsenin keyfini bozmadan çıkmanın iyi bir fikir olduğuna karar verip ayaklandım. Tam kapıdan çıktım Nazlı "Sedat konuşabilir miyiz?" diye arkamdan seslendi. "Acil mi?" dedim bezgince.

"Benim için evet." dediğinde koridorda Müjde önümüzde biz onun arkasında yürüyorduk. "Dinliyorum." dedim demesine de Nazlı "Yalnız konuşmak istiyorum." dedi sıkıntıyla.

O sırada Müjde kapısında bizim çocukların beklediği bir odayı işaret ederek "İyi geceler abi." dedi.

"Bu odadan kimsenin haberi yok değil mi Müjde?" diye sordum. Müjde herzaman olduğu gibi bu seferde beni şaşırtmıştı. Her zaman benim rahatım için yedek bir planı oluyordu.

"Bekir, Ali ve şuan itibariyle Nazlı Hanım'ın haberi var."

"İyi geceler Müjde." dediğimde Müjde "Size de." diyerek uzaklaştı. Nazlı bizim çocuklara bakarak "İçerde konuşalım." dediğinde kapıyı açtım ve Nazlı girdiğinde kapıyı kapattım.

"Nedir konu?" diye sorarken cekedimi çıkardım.Nazlı masanın üzerinde duran içkilerden bir bardağa doldururken ayakkabılarımdan kurtulup bana uzattığı kadehin birini aldım. Nazlı huzursuzdu. "Yine mi Meltem mevzu?" diye sorarken koltuğa oturmuş sırtımı dinlendirmek için geriniyordum.

"Hayır konu biziz." dediğinde gözlerinin içine baktım hayrola dercesine ve "Biz derken?" diye açıklamasını istedim.

"Bak Sedat sana her zaman dürüst oldum. Sayende aklıma bile gelmeyecek kadar rahat bir yaşamım var ama sensiz olmuyor."

"Yani? Bırakmak mı istiyorsun?" diye sordum. Cinler tepeme toplanmaya başlamış, ben aklıma gelenin Nazlı'nın ağzından çıkmasını istemiyordum. Bir nebze Nazlı'nın sağlığı için aptala yatıyordum.

"Bu da nereden çıktı benim anlatmak istediğim..." diye başladığı cümleyi bitirmesine izin vermedim. "Bana bak Nazlı sakın ağzından aşklı meşkli sözler çıkmasın. Yeminle seni otelin bahçesine gömerim."

"Seviyorum seni. Göm! İstersen öldür! Bununla beni korkutacağını mı sanıyorsun. O sıska kız..." dediği anda gözlerim kararıvermiş hangi ara Nazlı'yı boğazından tutup duvara yapıştırıp nefesini kestim bilmiyorum.

Hırlayarak "Sen ve Haşim'e niye bu kadar sabırlıyım biliyor musun?" diye sordum en manyak sesimle. Nazlı nefes alamıyordu ki cevap versin. Zaten cevap verse ebesini sikeceğim. Onun yerine ben cevap verir gibi "Sadece çocukluğum Nazlı... Sadece çocukluğumun

hatırına size göz yummam. Ulan sen benim yatağımdan çıkıp Haşim'in yatağına girdin. Onca sene yediğin bokları bilmediğimi mi sanıyorsun. Senin hayatındır beni ilgilendirmez ama şimdi kalkmış bana seviyorum ayaklarıyla girme! Yemezler." diyerek tuttuğum gibi yere fırlattım. Kapıyı açıp "Senin İstanbul'da işin bitti.Toplantıya kalmıyorsun. Siktir olup Samsun'a geri dön, bir daha benden habersiz bırak İstanbul'a gelmeyi sıçmaya bile gitmeyeceksin." dedim.

Kapıda duran bizim çocuklara "Alın bunu, toplatın bavullarını. Bu gece Samsun'a bilet alıp yolculayın." dediğimde Gökhan hızla içeri girip yerde öksüren Nazlı'yı kolundan tutup yavaşça kaldırdı. "Peki abi." diyerek Nazlı'yla birlikte odadan çıktı. Kapıyı sinirle çarpmamla masanın üzerinde duran telefonu elime alıp Bekir'i aramam bir oldu. İlk çalışta açıldı açılmasına da bizim laz oğlu yine tek kadehte yamulmuş anlaşılan "Söyle bebişim!" diye güldü kaymış sesiyle.

"Sana da bebişine de. Gel ulan buraya!"

"Orası neresi tatlım?" diyen gerçekten Bekir miydi diye düşündüm bir an. Tatlım ne lan! Bekir'le uğraşmayı bırakıp kapıyı açtım ve Taylan'a "Koçum git Bekir abini getir gel." dedim. Zaten sinir tavan. Bir an önce Nazlı'yı Bekir'e anlatayım ki içim ferahlasın. Taylan şaşkınca yüzüme baktı ve "Emrin olur abi!" diyerek koridorun sonuna doğru koşmaya başladı. Çok değil on dakika geçti geçmedi Bekir geldi. Çok sarhoş değildi Allah'tan.

"Noldu Sedatım?" dedi hınzır hınzır.

"Lan sen benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Tamam lan! Bir şaka yaptırmıyorsun hayvan herif. Ne çağırdın beni partinin ortasında.Tam kızlar gelecekti." dedi.

"Ne kızı lan!" diye kükredim ya içeri eli belindeki silahta Taylan girdi. Dedim ben Şehmuz'a bu Taylan'dan koruma olmaz ancak araba yıkar diye dinletemedim. Taylan "Pardon abi!" dedi ya hırsımı çıkarmam lazım. "Sıkaydın iki kurşun sonra özür dilerdin canım benim! Ulan kurayla mı veriyorlar sizi bana. Delirtecek misiniz siz

beni!" diye bağırırken Bekir "Sedat yeter bağırdın. Yeminle kulak suyum kurudu. Neyin var? Kim yine ne yaptı?"

"Nazlı'yı Samsun'a postaladım. Gerçi onu otelin bahçesine gömseydim iyiydi de son bir şansı var." dediğimde laz oğlu kendine geldi. O sırada Taylan ayısı ancak odadan çıktı.

"Şunu doğru dürüst anlat." dedi Bekir.

"Noldu benzinci birden ayıldın." dedim alayla.

"Ya tamam iyi ki bir Duygu'yu taklit ettik. Hemen göm."

"Yok seni sonra gömeceğim. İlk o Nazlı dengesizini gömeceğim."

"Tamam da! Gömeriz. İlk ne yaptı onu de sen bana."

"Duygu'ya sıska dedi ya lan!"

"Ha yani bunun için mi?" dedi Bekir hayretle ve ben olayı yanlış yerinden anlatmaya başladığımı fark ettim.

"Yok... aslında evet lan bu bile geçerli bir sebep ama bu değil."

"Ya sabır! Ulan anlatsana!"

"Bağırma lan hayvan!" diye gerisin geri bağırdım da herif içmiş dövsen dövülmez. Merakla "Sen kaç kadeh içtin Bekir?" diye sordum.

Cevap bomba "Bana sarhoş muamelesi yapma! Anlat hadi!" dedi.

"Senin içmenin içine sıçayım. Nerenle içiyorsun bilmiyorum ki. Nazlı'yı gönderdim çünkü hanımefendi beni geri istiyormuş. Unutamamış. Aklınca eskiye dönecek."

"Gençliğinize mi?"

"Ulan ben yaşlı mıyım?" diye sordum. Aklıma öksüzüm düştü. Çok yaş farkı vardı aramızda diyordum için için.

"Sedat sen iyice manyağa bağladın. Git yat ulan! Nazlı senin ayarını iyice kaçırmış."

"Kaçırdı yeminle. Duygu bir duyarsa bittiğimin resmidir."

"O zaman Duygu haklıymış kıskanmakta."

"Ulan sen nereden biliyorsun?"

"Duygu bangır bangır Selma'ya anlatıyor. Duyuyorum. Sonra *Ay*

Bekirimde buradaymış diyor ve anlatmaya devam ediyor. Duygu'nun bizden ne zaman gizlisi oldu ki?"

Benim yelkenler yine suya inmiş "Olmadı değil mi?" diye pamuk gibi olmuştum.

Bekir "Bence böyle bir şeyi ondan saklama. Git babalar gibi itiraf et." dedi ya "Oha! Keser elime verir lan!" diye ilk aklıma geleni söylemiştim.

"Neyi?" dedi pezevenk.

"Siktir git lan Bekir! Ali'yi aratmadın."

"Ali'nin devri bitti." diye gülmeye başladı ya bende güldüm.

"Napıcaz senin ayıyla?" diye sordum Ali'yi kastederek.

"Sike sike sevmeyi öğrenecek. Ya da Aslı'yı kaybedecek." dedi ya haklıydı.

"Ulan seni güya bana çözüm üret diye çağırdım. İçimi kararttın."

"Ürettim en hasından. Git anlat, ye azarı kurtul. Ben öyle yapıyorum."

"Diyorsun."

"Tecrübeyle sabit." dedi Bekir ve "Nazlı ne olacak?" diye sordu ciddiyetle.

"Bundan sonra o senin kontrolünde. Benimle telefonda dahi görüşmeyecek. En ufak bir hatasında koy kapıya. Alışıktır o. Gider Haşim'in yanına." dediğimde Bekir "Nazlı'yıda soktun kıçıma. Kaldı mı başka?"

"Kime vereyim lan? Duygu'ya diyeyim istersen. Bekir yoğunmuş ben ilgilenmek zorundayım diye."

"Lan sen beni öldürtmek istiyorsun herhalde. Duygu kazana koyup su doldururken Selma ateşi yakar."

"Valla maşallah ne manyak bir karın var."

"Tencere dibin kara seninki benden kara."

"Siktir git Bekir. Bu konuşma burada kalsın. Hatunlardan tırstığımızı bir yerden duymayayım. Yeminle seni öne atarım."

"Tamam ya! Bu gidişle evin yolunu zor bulurum zaten. Ben kaçar gider yatar. Sende korkma artık." diyerek pis pis sırıtırken kapıdan hızla çıkması bir oldu. Biliyor yiyecek yumruğu kaçtı tabii.

Bekir çıktı ya duşa girip, havlu belimde oturdum yatağa aklımda Duygu... Gitsem mi? Gitmesem mi? Nazlı olayı ağzımdan kaçar mı? Kaçmaz mı? diye verdiğim savaştan aklımın yusuflamasıyla vazgeçtim. Sabah olsun hayrolur ümidiyle sırtımı verdim yatağa.

Bir kerede haklı çıkma be Canom. Bir kerede beni sana mahçup etme. Bir kerede beni sana hayran bırakma. Ve inşallah burnumdan fitil fitil getirmezsin diye yattığım yerden Duygu'ya evren aracılığı ile pozitif mesaj gönderiyordum. Ali haklıydı yeminle. Aşk maymunluktan başka bir bok değilmiş.

Sabah uyanamadığımı söylememe gerek yok sanırım. Nazlı'nın olayı tuzu biberi olmuş, haliyle bezginlik ve yorgunlukla uyuyakalmışım. Müjde bakmış ne telefonla ne kapıyı çalmakla beni uyandıramayacak. Girmiş içeri dikilmiş tepeme. "Abi! Hadi kalkman gerek." diye uzaktan bir ses duydum mu duymadım mı diye düşünürken gözlerimi açtım. Müjde arkası dönük bir yandan konuşuyor bir yandan elindeki dosyayı açıp bir şeyleri inceliyordu.

"Abi, biliyorum yorgunsun ama saat sekiz buçukta ki kahvaltıda üç millet vekiliyle şu boşta kalan bölgeyi kime vereceğini açıklaman gerek. Herkesin gözü orada. Talipleri çok. Öğlen Katar'dan gelen ve bizzat Enerji Bakanı'nın bizden aldığı randevuyla seninle görüşmek isteyen heyetle yemek yiyeceksin ki bunun iki saati geçmemesi gerekiyor çünkü dörtte..."

"Müjde nefesini kesmeden kaybol!" diye bir kükremişim ki elinden dosya yere düştü. Bir iki saniye donup dosyayı yerden alırken sanki ben bağırmamışım gibi "Günaydın Abi! Saat sekiz yarım saat sonra aşağıda olmalısın." diyerek jet hızıyla odadan çıktı.

Yatakta gerinirken aklımda sadece Duygu vardı. Aşk yanına gitmek için bahaneler üretip aklımı çelmeye çalışırken derin bir nefes alıp duşa girdim. Duşta fazla vakit kaybetmeden çıkıp giyindim ve

telefonu hoparlöre alıp Sinan'ı aradım. İstanbul'a gelmiş olmalıydı. "Günaydın komutanım. Nerdesiniz? Bizim çocuklarla buluşabildiniz mi?" dedim gülerek.

"Sedat, ne komutanı halen? Artık asker bile değilim.Tarık yanımda arabadayız. Gelmek üzere olduğumuzu söyledi." dediğinde "Tamam, seni benim yanıma yönlendirsin hemen. Restoranda olacağım." dedim ve kapattım. Aşağı inip asansörün yan tarafında beni bekleyen Müjde'nin yarım bıraktığı konuşmayı dinledim.

"Müjde yavaş yavaş asistan gibi birşey oldun sen."

"Abi ben şimdi anlamadım. Kötü birşey mi söyledin? İyi birşey mi? Ben bu toplantıyı yönet dediğin için..." derken karşımızdan iki milletvekili bize doğru geliyordu. Müjde'nin gözleri dolmuş ağladı ağlayacak.

"İyi birşey söyledim." dedim. Baktım Müjde canlandı. Yüzü gülmeye başladı. Müjde milletvekillerine yerini bildirircesine "Sedat Beyi tanıyorsunuz. Sedat Bey sizi Hakkı ve Saadettin Beylerle tanıştırmak isterim. İsmet Bey restoranda." diyerek gülümsediğinde biz tokalaşıyorduk.

"Hoşgeldiniz."

"Asıl siz hoşgeldiniz Sedat Bey. Günlerdir bu buluşma için bekliyoruz."

"Buyrun o zaman." diyerek restoran girişine yönlendirdim. Onlar restorana girerken "Tarık, Sinan diye birini getirecek. Odası hazır. İlk bir odaya çıkart. Geciktirmeden yanıma getir."

"Tamam abi ama Sinan kim?" diye sordu Müjde.

"Akdeniz Bölgesi'nin sahibi." dediğimde Müjde "Tamam abi." dedi ve tam yanımdan ayrılacaktı ki "Cihan ve Osman geldi mi?" dedim.

"Abi..." dedi Müjde.

"Ne oldu yine?"

"Sana söylemedi mi Ali?"

"Neyi Müjde?" dedim bezginlikle. Yine bir bok yemişti bunlar ve Ali'nin aklı bir karış havadaydı.

"Abi Cihan ve Osman Küba'da hapistelermiş."

"Ne!" diye bir bağırmışım ki etrafımızdaki herkes dondu.

"Abi bizim avukatlardan iki tanesini gönderdik. Hallederler."

"Ulan hadi Cihan'ı anladım. Osman niye hapiste?"

"Abi öyle değil bu ikisi üç günlük tatile gitmişler ama olay ne bilmiyorum." dediğinde "Tamam sen Sinan'ı karşıla!" diyerek Ali'yi aradım.

Telefon ilk çalışta "Buyur abi!" diye açıldı ama ses ölü balık gibi.

"Niye bana Cihan ve Osman'ın hapiste olduğunu söylemedin?"

"Çıktılar abi!" dedi Ali. Sesi ölmüş ağlayanı yok.

"Neredeler şimdi?"

"Abi yeminle bilmiyorum. Hapisten çıkardım ama geri dönmediler. Telefonları kapalı."

"Bul o itleri! Zamanı geldi bir işin ucundan tutsunlar artık." dedim sinirle ve telefonu kapattım. Kapatmasam Ali'ye saracaktımda Ali havasında değildi.

Restorana girip milletvekilleriyle yemeğe oturup işe döndüm. Vekiller belirlemişler bir aday, Akdeniz'i kendi seçtikleri adama vermem için beni ikna etmeye uğraşıp duruyorlardı. Söyleyeceklerini dinledim tabii ki. Bu kadar ısrar etmelerindeki sebebi bu konu açıldığından beri merak ediyordum.

"Sedat Bey Akdeniz her bölgemiz için ince bir çizgi. Biz bir tanışın görüşün isteriz ki tanıdıktan sonra neden bu kadar ısrarcı olduğumuzu anlayacaksınız." dedi biri.

"O zaman bu toplantıya adayınızı da getirmek daha doğru olmaz mıydı?"

"Size saygısızlık etmek istemedik. Aklınıza gelebilecek her sorunun cevabını şahıs hakkında hazırladığımız bu dosyada bulabilirsiniz."

"Adayınızı gerçekten merak ettim başka bir yerde değerlendirelibilir ama bölgenin artık bir sahibi var. Bu toplantıyı kabul etmemdeki en önemli sebep sizleri onunla tanıştırmaktı." dediğimde hepsi şaşırdı. Masada duran telefonu elime alıp Müjde'yi aradım.

"Müjde Sinan geldi mi?" diye sordum.

"Asansördeyiz. Beş dakikaya yanınızda oluruz." dediğinde kapatıp garsona işaret ettim. Garson gelip siparişleri alırken Sinan ve Müjde kapıdan girdi. Sinan İstanbul'a yanıma geldiği zamandan bu yana daha iyi görünüyordu. Artık karısına ve iki çocuğuna rahat rahat bakabilecekti. İstanbul'da beni tanıyana kadar yaşadığı ikilemlerin artık kafasında olmadığını yüzünden anlayabiliyordum.

Sinan masaya geldi ve Müjde herzaman ki gibi "Sinan Bey, Akdeniz sorumlusu. Bu beyler milletvekillerimizden Hakkı Bey ve Saadettin Bey." diyerek olayı özetledi.

Ben ayağa kalkıp Sinan'a "Hoşgeldin komutanım." dedim gülerek.

Sinan mahçup bir şekilde "İnşallah hoşgelmişimdir." dedi benim duyabileceğim şekilde. Sinan oturduğunda memnuniyetsiz görünen ama sezdirmemeye çalışan milletvekilleri Sinan'a soru sormaya başladılar başlamasına da Sinan "Sizin değil benim sormam gereken sorular var." diye konuyu ele aldığında ben aç karnımı doyurup memnuniyetle onları dinlemekle yetindim.

Omuzlarımdan bir yük daha inmiş ama endişeler hanesine Sinan ve ailesi eklenmişti.

Bir Serap gördüm...

Geçmiş zamanlar... İstanbul...

Altı ay sürdü İstanbul sefam. O vakitler Serap beni hiçbir konuda yalnız bırakmadı. Bir nevi içine girdiğim dünyanın rehberi olmuş, neyin ne olduğunu, kimin dost, kimin post, kimin ne kadar işe yarar kimin düşman olduğunu tek tek anlamamı sağladı. Şehmuz'la birlikte her olayda bana ışık tutup yol gösteriyor, yalnış kararlar almamı engelliyorlardı. Şehmuz, Serap'ın sunduğu fikirleri onaylıyor, çoğu zaman *Serap Hanım ne dediyse doğrudur.* diye kendiyle alay eder hale gelmişti. O kadar ki Serap kadınlara merhaba bile demeye erinen Şehmuz'un bile takdirini kazandı. Erdemi, konuşması, adamına göre sesini ayarlaması insan seçmemesiyle Serap sadece Şehmuz'un değil, herkesin hayranlığını kazanın yapısıyla bizim takımdan tam not aldı. Ben bile ona zamanla hayranlık dolu bir saygı duymaya başlamıştım. Bazen sabahlara kadar fikir ayrılıklarımızı tartışıyor, bazen yeryüzünde bir kadın o bir erkek ben kalmışçasına sevişip duruyorduk. Kendime aramızda ki neydi diye sorsam bir anlam yükleyemem. Ne öznesi, ne sıfatı vardı. Bir adı yoktu. Aşk bu olmasa gerek diyordum.

Aşk başkaydı... Nefessiz kalıp, onunla nefes almaktı ki ben hiç nefessiz kalmamıştım.

Serap'la tutku, şehvet bütünken aşk neredeydi bilmiyordum ama çok da aradığım söylenemezdi. Tek bildiğim cazibesi, kadınlığı ve koşulsuz sunduğu her şeyiyle beni kendine çekip bağlıyordu. Durgunluktu, gülüştü benim için. Sığınacağım bir limandı. O haşin, yırtıcı görünen kadının ardındaki uysal kediyi bana gösterip, her istediğini yaptırabilendi. Kadın gibi kadındı Serap. Bazen onun geçmişini merak etmiyor değildim. Yetimhanede büyüdüğüme kadar her şeyi bilirken, onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ben.Ama hiç sormadım. Zamanı gelince konuşulur diyerek öteledim çünkü birlikte geçirdiğimiz anları bana öyle güzel paketleyip sunuyordu ki ne geçmişin tozu, ne geleceğin kaygısı barınmıyordu aklımda. Yatağımı süsleyip, bana hayata karşı farklı bakış açıları gösterirken ilişkimizi bilen bir tek Şehmuz'du.

İtiraf etmeliyim ki bu bizi kimsenin bilmeme işi canımı sıkıyor onun gibi güzel bir kadını sahiplenme dürtüsüne yenik düşüyordum. İlk kavga bundan çıktı. Zaten son kavgaydı. Herifin biri restoranın ortasında Serap'a sarılınca bende film koptu. Hangi ara adamın burnunu kırdım. Hangi ara Serap'ı restoranın tuvaletine sürükledim yorum yok.

Serap "Sen! Sen napıyorsun? Burnunu kırdın..." diye bağırıyordu.

"Dua etsin burnunu beyninden çıkarmadım..."

"O adam benim abim! Irak'tan geldi hayvan herif!" diye bağırdı ama ben onu dinlemiyordum.

"Oradan gavat gibi mi duruyorum!" diye bağırırken abim dediğini algıladığımda duraksamıştım. Tabii sonra roller değişti. Serap benim durgunlaşmamla benden uzaklaştı.

"Kendine gel Sedat! Bizi ifşa etmen sana da, bana da zarardan başka bir şey getirmez. Seni öldürmek isteyen tonla insan var. Beni öğrenince bunu kullanmaya çalışmayacaklarını mı sanıyorsun. Bu söylediğim benim içinde geçerli. Sabahlara kadar bağırta bağırta konuşturmaya çalıştığım insanların bana ulaşmak için seni kullanmayacaklarını mı sanıyorsun? Bunu bir düşün istersen!" diye çıldırmış

gibi bağırdı ve cevap vermemi beklemeden çekip gitti ve bir hafta gelmedi.

Sonra mı? Memduh'tan adresini alıp ertesi akşam gittim evine. İlk gidişimdi. Yüzüne karşı özürdileyemesem bile oraya gitmeliydim. Kapıyı çaldım, kapı kamerası çalıştı ama ne ses var ne kapıyı açan.

Bir daha çaldım. Kamera yine açıldı. "Serap aç kapıyı? Yoksa zorla girerim" dedim.

"Çok merak ettim nasıl gireceksin?" diye Serap'ın alaylı sesi duyuldu.

"Burada sen o evden çıkana kadar bekleyebilirim. Sonra sıkılır, geleni gideni döver sen inene kadar yine beklerim. Sonra gelir evinin kapısını kırar içeri girerim. Daha bir sürü seçenek üterebilirim de, sen kapıyı açsan ben içeri girsemde bir konuşsak. Belki sonra benimle sevişebilirsin."

"Sevişmek çok cazip bir teklif ama..."

"Aması olmasın Serap, lütfen. Abin olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim."

Özür dilemiştim işte, ama hala açılmamıştı kapı. Öküzlük yapmıştım. Hak etmiştim. Tam vazgeçmiş, gitmek için hareketlenmiştim ki kapı açıldı ve ben içeri girip asansöre bindim. Asansör kapısı direk dairenin içine açılıyormuş zaten. Kapı açılır açılmaz Serap üzerime atlayıp "Özlemişim!" diyerek dudaklarıma yapışmıştı. Sevişmeye ne ara başladık bilmiyorum ama çoraplarım ayağımda seviştiğim ilk seferdi.

Serap nefes nefese "Yine muhteşemdim." diyerek üzerimden yere kaydığında ben nefes nefese yere yapışmıştım zaten. Yattığı yerden doğrulup dudaklarıma uzun bir öpücük verip doğruldu ve beni elimden tutup yerden kaldırdı. Yatak odasına götürüp çoraplarımı çıkardı. Sonra beni banyoya sokup her zaman olduğu gibi özenle yıkadı, kuruladı ve pamuklara sararcasına tekrar sevişti benimle.

Kadın bedeninin narinliğini, zevklerini, nasıl sevilmesi gerektiğini yalan yok Serap'tan öğrendim. Bir nevi beni eğitti diyebiliriz. Yorgunlukla uyumuşum.

Gözlerimi açtığımda Serap yanımda elinde sigara,konsolun üzerinde bira şişesi gözlerini televizyona dikmiş öylece duruyordu. Konsolun üzerindeki saate ilişti gözüm. Sabah olmak üzereydi. Uyandığımı anlayıp "Bu gün işe gitmek, evden çıkmak istemiyorum" dedi sıkıntıyla. Ona eşlik etmek cazip geldi.

"Bana uyar." dedim çünkü onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Bir süre öylece televizyona baktık. Serap normalin aksine bugün daha bir sessizdi.

"Birşey var sende?" dedim ona bakmadan.

"Bir iş teklifi aldım ve kabul ettim."

"Yani?"

"Yani İtalya'ya gidiyorum. Burada işim bitti." dediğinde gözümü televizyondan çekip ona inanmayan gözlerle baktım.

Serap bana açıklama yapmak yerine sigarasını söndürdü. Birasından bir yudum alıp, televizyonu kapatıp dudaklarıma yapıştı. Benimle o kadar ateşli sevişti ki. Yorgunluktan tekrar uyuyakalmışım. Uyandığımda evde yalnızdım. Serap o sabah ben uyurken gitmişti. Bu bir veda değildi. Hayatıma dokunan çok değerli bir kadın hep benimle kalacak anılar bırakıp tarih olmuştu. Tebessüm dolu bir Serap görmüştüm ve uyanışım çok sancılı oldu.

Sudan çıkmış balık gibi etrafta gezinirken üzerine Şehmuz'un Irak'a dönmek zorunda kalmasıyla iyice işler üzerime bindi. İdare edip, geceli gündüzlü yetmeye çalışıyordum da yalnızdım. Saz üçlüsü sabah akşam yanımda boşluk doldurmaya çalışırken bana renk oluyorlardı da işler büyüdükçe ben yalnızlaşıyordum. Zaman su gibi akıp geçti de deldi geçti.

Dişe diş... göze göz...

Geçmiş zamanlar... İstanbul - Diyarbakır...

İstanbul'u ele alalı iki yıl geçmişti, bir çok kilit yer denetimim altındaydı da heryere yetişemiyordum. İstanbul yetmezmiş gibi Diyarbakır'da sorunlar bitmek bilmiyordu ki bu sefer oraya gitmek farzdı çünkü Ali iki haftadır ortada yoktu.

Diyarbakır'dan aldığım haberler Ali adına hoşuma gitse de Haşim'le dalaşmasını istemiyordum ve en sonunda korktuğum başıma geldi. Delirmek üzereydim. Elimde telefon dört dönüyor Cemşit'in sorularıma bırak cevap vermesini çare olmasını istiyordum. Normalinde bu kadar büyütmezdim. Ali'dir ne yapsa yeridir derdim ama son konuşmamızda Ali, Haşim'in arkamdan iş çevirdiğini, İstanbul'a gelip yüz yüze konuşmak istediğini söylemişti.

"Sen Haşim'e bulaşma gerekeni yaparız. Sen bir gelde."demiştim. Ali "Ben haftaya ancak gelirim abi. Bir kaç iş var." dedi ve kapattı.

Ali'yi ertesi gün aradım telefonu kapalı. Sonraki gün aradım kapalı. Babamı aradım görmemiş. Necati nerede olduğunu bilmiyor. Bende ilk bir delikte sızmıştır diye düşündüm ama iki hafta oldu. Benimle konuşmak isteyip ertesi gün ortadan kaybolması hayra alamet değildi.

İki hafta sonunda deli gibi salonun ortasında dönüp dururken

Cemşit'ten alıyordum hırsımı. "Ulan beni getirmeyin oraya ne demek bulamıyoruz."

"Abi kimse nereye gittiğini bilmiyor. En son eve gidiyorum diye çıkmış çıkış o çıkış. Aramadığımız yer kalmadı. Komşu illere kadar aradık. Yetmedi belki aklına esmiştir Irak'a gitmiştir dedik ama yok abi. Sen dedin İstanbul'a gelmek istiyor diye bütün uçakları araştırdık. Yol güzergahlarına adamları gönderdik birşey çıkmadı."

"Kapat lan!" dedim sinirle,hemen Haşim'i aradım.

Son bir yıldır kulağıma yine yaptığı bir çok pis iş gelmişti, ama benim onunla uğraşmaya ne vaktim, ne enerjim vardı. Gün gelecek hepsini teker teker götüne sokacaktım da ilk hazmetmeli ve Haşim'le olan çocukluğumun vefa dolu anılarından uzaklaşmalıydım.

"Alo Sedat kardeş nasılsın?" diye açtı Haşim telefonu.

"Ali nerede? Niye bana etrafta olmadığını söylemiyorsun. Ulan ben demiyor muyum herşeyden haberim olacak diye."

"Sedat bir dur ya! Genç delikanlı çocuk bu. Almıştır arkadaşlarını yanına takılıyordur. Kaç gün oldu şurada?"

"Ulan iki haftadır yok Ali! Arkadaşlarının da haberi yok."

"Büyütme Sedat! Çıkar bugün yarın." dedi Haşim ya sesindeki bir şey beni rahatsız etti. Çok umursamaz davranıyor desem değil. Ali'nin kayboluşuyla bir ilgisi var desem buna cesaret edemez. Bu huzursuzlukla "Kapat telefonu Haşim." dedim ve kapattım. Ne yapacağımı biliyordum aslında ama tek başına bu işi halletmek çok zamanımı alacaktı. Haşim'in artık suyu ısınmıştı ve ben yine vicdan yapıp Haşim'e kanmamak için Şehmuz'u aradım.

İlk çalışta açtı telefonu.

"Söyle ya habibi!" dedi ya ben bir durdum. Şehmuz Irak'ta espri yapar olmuştu. Ne sinir kaldı ne birşey. Güya bana gönderme yapacak onu Irak'ta tutuyorum diye.

"Bir akıllısı beni bulsun lan!" dedim sinirle.

"Sen günde iki kere aramazdın beni hayırdır?" dedi Şehmuz.

"Ali'den bugün de ses yok. Bugün Diyarbakır'a gidiyorum. Sende yola çık." dediğimde Şehmuz neden bile diye sormadı.

Yanımda dikilen Kemal'e "Hazırlıkları yapın. Hikmet'i çağır ben gelene kadar buraya gözkulak olsun." dedim ve kimseye haber vermeden ilk uçakla Diyarbakır'a uçtum. Bu sefer gözdağı bütün Diyarbakır'a şart. Uçak benim yeni adamlarla doluydu. Hadi hayırlısı.

Diyarbakır'a iner inmez Ali'nin arkadaşlarıyla konuşmak için takıldıkları kahveye gittim. Çocuklar beni ve sokağa yayılmış otuza yakın kişiyi görünce heyecan yaptılar. Bütün kahve ayağa kalkıp hoşgeldinlerini sunduktan sonra oturduk çocuklarla. Hepsi bir o kadar hevesli kabadayılığa, gözümün içine bakıyorlar beni yanına al diye. İçlerinden en cesaretlisi ön saflara geçip "Abi, Ali kaybolmadan önce bir iş kovalıyordu. Bize senin için *Abi bütün bunları duyunca bakalım ne yapacak. İspatlamam lazım ki bu sefer canını okusun şerefsizin!* diye söylenip duruyordu. *Kimin defterini dürecek Abi?* diye sorduk söylemedi. Kaybolduğu günün sabahı buraya geldi. *Herşey tamam bütün delilleri topladım. Abiye anlattım mı? Sıçacak ağzına.* dedi ve eve gidiyorum diye çıktı bir daha da görmedik." diyerek konuşmasını bitirdiğinde Ali'yi kimin ortadan kaybettiğini az çok biliyordum ama konduramıyordum. Onun kılına zarar verdiyse,- kendi ellerimle canlı canlı gömecektimde dur bakalım. İnşallah düşündüğüm gibi çıkmaz dedim kendime.

Planı değiştirip konuştuğum Ali'nin arkadaşlarına "Ben buraya gelmedim. Siz benimle konuşmadınız." dedim ve yanımda duran çocuklara "Otele geçelim sonra size ne yapmanız gerektiğini söyleyeceğim." dedim ve Şehmuz'u aradım. Şimdi gidip Haşim'in ağzını yüzünü dağıtıp ölene kadar tekmelemek vardı da o zaman Ali yaşıyorsa ona ulaşamayabilirdim. Şehmuz telefonu açtı ve "Akşama doğru ordayım." dedi.

"Ofise geçme bizim otele gel. Büyük ihtimal Ali'yi Haşim yok etti." dediğimde Şehmuz "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu.

"Dua et yaşasın Ali! Şu an yaşıyor mu yaşamıyor mu onu öğrenmemiz lazım." dedim.

"Tamam. Ben bir kaç yeri ararım şimdi. Yaşıyorsa elbet çıkar piyasaya." diye Şehmuz'la konuşurken otelin önünde durmuştuk. Yanımda oturan Bedri'ye "Kaç kişisiniz?" diye sordum. "Otuz iki."

"Tamam sen odaları hallet. Oda yok derse adımı ver. Kimse benim geldiğimi dillendirmesin herkesi uyar." dedim ve arabadan inip otelin lobisine geçtim. Lobide duran barmene rakı söyleyip başladım telefonla konuşmaya. İlk Bakır Nevruz'u aradım. Durumu anlattım. "Abi Allah yanına almadıysa bulur getiririm. Emrin olur." dedi kapattı.

Sonra Diyarbakır'ın bütün çingene pazarını elinde bulunduran Karton Şemsi'yi aradım. "Şemsi naber?"

"İyilik Sedatım canım sıkıldı çöp karıştırıyorum." dedi ya gülesim geldi.

"Harbi mi lan?"

"Yeminle doğru ben bu çöp kokusuyla büyüdüm. Bırakamıyorum." diye kahkaha atarken doğru söylediğine emindim.

"Dikkat et telefonun kirlenmesin." dedim alayla.

"Koçum İstanbul'a gittin ellere karıştın. Gel bir gün rakıya oturalım özlettin."

"İşim düştü sana Şemsi. Benim Ali yok piyasada. Bir baktır etrafa. Kimsenin haberi olmasın."

"Tamam ağam. Buluruz." dedi Şemsi ve kapattı.

Aradığım insanların çoğuyla yurttan arkadaştım. Bazılarıyla iş ilişkim yoktu bile. Onlar benim için hayatın artılarıydı. Vefakar, bir o kadar can. Sekiz dokuz telefon konuşmasından sonra yanıma gelen Bedri'ye "Siz buralarda tanınmıyorsunuz. Vereceğim adreslere ikişer kişi gönder. Ali'nin resmini ver ellerine. Bakalim bir şey çıkacak mı?" dediğimde "Abi sen korumasız kalacaksın."

"Burası benim evim Bedri. Sen dediğimi yap." dediğimde Bedri hoşnutsuz bir şekilde yanımdan ayrıldı.

O sırada Cemşit'i aradım. İlk söylemedim burada olduğumu. "Cemşit nedir durum?"

"Arıyoruz abi. Benim köyden bir kaç kişiyi çağırdım. Apo'yla birlikte her deliğin altına bakıyoruz."

"Tamam ben bizim oteldeyim. Akşama Şehmuz burada olur. Sizden başkası bilmesin burada olduğumu." diyerek telefonu kapattım.

O sırada Kemal geldi. "Abi herkesi salmışsın. Niye haber etmiyorsun?"

"Ulan daha on dakika olmadı."

"Tamam abi ben kalırım seninle."

"Diyorsun ki burada oturup bekleyelim." dedim üzerine atlama pozisyonu almış gibi.

"Sen ne dersen abi ama biri görse, haber etse Ali tehlikeye girmez mi?" dediğinde haklıydı.

İstanbul'dan gelmem ne boka yaradıysa otelin içinde dört dönüyor etrafa telefon açıp bağırıp çağırmaktan başka birşey yapmıyordum. Şehmuz akşam gelir gelmez benim çaresizliğimi gördü tabii.

"Ben Ali'nin anasına ne derim Şehmuz?" dedim o sinirle.

Şehmuz dediğimi es geçip "Bu şerefsiz bildik bir yere götürmez bu çocuğu. Ya öldürüp bir yere attı. Ya da köylerden birinde tutuyor." diyerek olaya farklı bir açı getirdiğinde "Onca köyü nasıl ararız?"

"Götürebileceği yerler bellidir. Herkes kabul etmez zaten. Bir düşün, Haşim'i senden iyi kimse tanıyamaz." dediğinde yanımda dikilen çocuğa "Koş bana bir bilgisayar getir." dedim sinirle.

Bilgisayar geldi ve açtım haritayı tek tek Haşim'in götürebileceği yerleri buldum.

"Sal çocukları buralara. Haketmeyen kimseye zarar vermesinler. Şayet Ali bulunursa yanında kim var kim yok canlı istiyorum." dedim.

Şehmuz'a dönüp "Eğer dediğin doğru çıkarsa o köyü yakarım." dediğimde Şehmuz rakısını kafasına dikmiş yorum yapmamıştı.

Birlikte görüşmediğimiz günlerin acısını çıkarırcasına içip iş konuşup durduk. Gece gözüme uyku girmeyince kalkıp giyinip lobiye indiğimde Şehmuz elinde telefon dolanıyordu. "Hayırdır bir haber mi var?"

"Henüz belli değil ama Bismil'e bağlı Arıkgöl köyünde bir eve giren çıkan belli değilmiş." dedi ya "Gidelim en azından hava almış oluruz." dedim. Otelden çıkınca gecenin serini yüzüme çarpmış, ciğerlerim temiz havayla bayram ederken Şehmuz iki arabanın açmış bagajlarını Kemal'e birşeyler söylüyordu. Yanlarına geçtiğimde bagajın ağzına kadar silah dolu olduğunu gördüm. "Hayırdır savaş çıktı haberim mi yok?" diye sordum.

"Neyle karşılaşacağımız belli olmaz. Ali seni öldürmek için yem olabilir." dediğinde Şehmuz'un aklına bir kere daha şaştım kaldım.

Bir insan bu kadar öngörülü olabilirdi.

"Sen şimdi bana otelde kal da dersin." dedim alayla.

"Kalmayacağını biliyorum." dedi Şehmuz ve arabaya bindi. Biz dört araba Bismil'e doğru yola çıktık. Yol bitmek bilmedi. Apo arabayı kullanıyor, Cemşit önde Kemal ve Şehmuz yanımda oturuyordu. "Yine buluştunuz muhteşem dörtlü." dedim ciddiyetle.

"Allah ayırmasın abi!" dedi Cemşit mutlulukla. Kemal gülümsemekle yetindi.

Bismil'e vardığımızda Şehmuz arabaları durdurdu ve "Hazırlanın." diye bağırdı. Önceden konuşmuş belli. Bagajlar açıldı herkes birer ikişer silahları aldı. O an farkettim kıyafetlerini. Hepsi tek tip siyah asker botları, siyah arazi pantolonları ve üzerlerinde asker yelekleri vardı. O an elimdeki bu gücü daha yararlı bir şeylere kullanabileceğimi farkettim. Ve bunu düşünmeyi sonraya bıraktım. Herkes hazır olduktan sonra Bismil'e on beş kilometre olan Arıkgöl'e yola çıktık. Köye girmeye az bir yol kala arabalar durdu ve bizim çocuklar

köyü ablukaya almak için sağlı sollu dağıldıklarında ben Şehmuz, Apo, Kemal ve Cemşit köyün girişine doğru yürüdük. Gecenin karanlığında etrafta kimseler yoktu. Bir tane sokak lambasının aydınlattığı yolda birbirinden bir hayli uzak köy evleri ve yeni yapılmakta olan beton iki katlı evler göze çarpıyordu.

Kemal "Bize söylenen şu ev olmalı. Altında köyün tek bakkalı varmış." dediğinde evin etrafını sarmış bizim çocukları görmem bir oldu. Ev üç katlı yeni bir evdi. Orta katının bir odasının ışığı yanıyor diğer katlar karanlıktı.

Şehmuz "Her kata üç kişi diğerleri civar evlerin önlerinde beklesinler. Herhangi bir şeyde her eve girilecek." dedi ve evin demir kapısını çoktan açmış olan bizim çocuklardan birinin sırtını sıvazladı ve içeri girecek olanları bekledi. Çocuklar seri şekilde içeri girerken benim sabrım bitmiş "Biz girseydik önce." dedim sinirle.

"Buna alış. Senin için işlerini yapacak hatta uğruna ölecek yüzlerce adamın var. Bekleyecek ve son noktayı sen koyacaksın. Sana birşey olsa onca adamın hali ne olur onu düşün ve sabırlı ol." dedi.

Biryerde haklıydı da adamlarımı öne sürmek yiğitliğe bok sürmek gibiydi. En nihayetinde bizde kapıdan içeri girdiğimizde bizi uzun dar bir merdiven karşıladı. Şehmuz elinde silah benim önümde yürürken karanlıkla arkadaş olmuş bedeninden hiçbir yer göremiyordum. Evin ilk kapısı ardına kadar açık her kattan eş zamanlı sesler yükselmişti. Şehmuz içeri daldığında, bizim çocukların "Yat! Yat, yat yere yat!" diye bir kaç kişiyi çevrelediğini gördüm. Gözlerim Ali'yi ararken Şehmuz küçük evde diğer odalara baktı ama kimseyi göremedi. O sırada orta kattan inen bizim çocuklardan biri "Abi Ali yukarda!" dedi ya ben bir iki saniye hareket edemedim. Şehmuz benim sormaya cesaret edemediğim soruyu sordu "Yaşıyor mu?"

"Abi durumu kötü." dediğinde ancak hareket ettim. Hızla merdivenleri tırmanıp çocukların yönlendirdiği odaya girdiğimde yatağa yatırdıkları Ali'yi tanıyamadım. O irileşmiş kendini bulmuş Ali'nin

yerinde yeller esiyordu. Bacaklarına kaydı bakışlarım. Kırılmadık kemiği kalmadığı herhalinden belliydi. Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküp başını okşadım ve "Ali!" dedim dişlerimi sıkarak. Ses yok. Şehmuz'la göz göze geldim çare üretsin, yine beni bu zor durumdan kurtarsın diye. Sessiz bir yalvarıştı benimkisi. "Hastaneye götürelim." dedi Şehmuz ve hızla gelip Ali'yi iki kişiyle birlikte yavaşça yerinden kaldırdı.

Ben mi? İçimdeki öfkeyi dizginleyemiyordum ve önüne geçmeye ne aklımın ne ızdırap içinde kaybolan vicdanımın niyeti yoktu. "Siz gidin. Şehmuz ayrılma Ali'nin yanından." dedim ve "Kemal!" diye bağırdım

"Buyur abi!"

"Topla buradaki köpekleri. Cemşit kaldır bütün köy halkını çoluk çocuk kim varsa getir meydana!" diye kükrediğimde kimse lafımın üzerine laf söyleyemedi. Sinirden ellerim titriyordu ama kendimdeydim.

Diyarbakır'ı aramanın vakti gelmişti. En güvendiğim adamlardan Hasan'ı aradım. Telefon ikinci çalışta açıldı. Şaşkındı Hasan gecenin kaçı olmuş ben arıyordum.

"Buyur abi!" dedi.

"Hasan topla bizim çocukları. Haşim'i kaldırıyorsun ve Bismil Arıkgöl köyüne getiriyorsun."

"Abi.."

"Sana ne diyorsam onu yap! Karşı çıkarsa bacaklarına sık. Yanında sana kim efelenirse gebert! Yoksa ben senin kafana sıkarım." diyerek telefonu kapattığımda yanımda Apo elinde silah tetikteydi.

Bütün köy halkı uyanmış köy meydanında toplatılırken ben Ali'nin yanında bulunan adamları bir odaya toplattım. Dizlerinin üzerinde elleri arkadan bağlı adamlar it gibi titriyorlardı. İçlerinden hiçbirini tanımıyordum.

"Siz kimin adamlarısınız?" diye sordum.

"Diyarbakır'ın sahibi Sedat Kara'nın!" dediklerinde Apo ile birbirimize baktık. "Peki görseniz tanır mısınız?" diye sordu Apo.

"Tanırız beyim." dedi içlerinden biri.

"Peki o çocuğu siz mi bu hale getirdiniz?"

"Hayır beyim. Patron getirdi."

"Neden burada o çocuk?"

"Bilmiyoruz beyim bize Patron emir verdi biz yerine getirdik."

"Patron kim lan?" diye bağırdım sinirle.

"Sedat Kara beyim." dedi bir diğeri. Daha fazla sinirlenip elin salaklarını gebertmeden "Haşim'i getirdiklerinde haber verin." diye sinirle bağırdım ve odadan dışarı çıktım. Apo peşimde "Abi emir kulu bu salaklar. Daha kime hizmet ettiğini bilmiyorlar."

Ben "Bu kadar salak olunmaz ki!" diye bağırırken Apo sessizdi. O sinirle inip köy meydanına doğru yürümeye başladım ve "Getirin o salakları!" dedim. Sakinleşmiş, yürümek bana iyi gelmişti. Yürürken sağım solum benim çocuklarla doluydu. Hepsinin ellerinde uzun namlulu tüfekler vardı.

"Kimse ben emir vermeden hiçbir şey yapmayacak." dedim. Kimseden çıt çıkmadı. Meydana geldiğimde bütün köy halkı korkuyla bana bakarken ben sağa sola yürüyüp duruyordum. O sırada Haşim'in adamlarını getirip meydanın ortasına diz çöktürdüklerinde köy halkı iyice bir huzursuz oldu. Kadınlar küçük çocuklarını kucaklamış endişeyle sarılırken bazı çocuklar annelerinin kucağında ağlıyordu.

"Bu köyün muhtarı kim?" diye sordum sesimi yükselterek. İki çocuğun elinden tutmuş bir adam çocukların ellerini bırakarak "Benim beyim." diyerek bir adım öne çıktı.

"Kaç hane var burada muhtar?"

"Otuz beyim."

"Bu otuz hanenin hepsini tanırsın o zaman."

"Evet beyim."

"Peki iki haftadır bu evde olanları görmedin mi?" diye sorarken onu parçalara ayırabilirdim.

"Beyim bilmiyordum." dediğinde adamın yüzüne tokadı patlatmamla yere yapışması bir oldu. "Birdaha bana yalan söyleyen birini duyarsam tokatla kurtulamazsınız."

"Söyle şimdi bu olanları bilmeyen var mı bu köyde!" diye bağırdım. Muhtar yerden dizlerinin üzerine doğruldu ve "Beyim Haşim ağa sesimizi çıkarırsak köyü kapatacağını söyledi." dediğinde "Ulan devletin köyünü şerefsizin biri kapatacağını söylüyor. Gelip burnunuzun dibinde bir çocuğu alı koyuyor, ona işkence yapıyor, siz de köy kapanacak diye susuyorsunuz öyle mi?"

"Köyü yakalım! Kapatmakta neymiş" diye bağırdığımda ağlayışlar yükseldiğinde "Bu mudur yani?" diye bağırdım.

"Devlet bize sahip mi çıkıyor beyim?" diye bağıran kalabalığın içinden bir kadın sesiydi. "Siz kendinize sahip çıkın. Toprağınıza susmakla sahip çıkamazsınız." diye bağırdığımda üç araba köyün girişinden bize doğru geldi.

Arabalar önümüzde durduğunda içinden Şehmuz'un çıkmasını beklemiyordum. Şehmuz arka kapıyı açtı ve elini uzatıp hızla dışarı doğru çekmesiyle Haşim'in iplerle bağlı bedeni yere yuvarlandı. "Abi istemişsin getirdik." dedi. Haşim kin dolu bakışlarla bana bakarken derin bir soluk aldım. Şehmuz'un yanına gidip "Ali nasıl?" diye sordum. "Yaşayacak ama yürüyebilecek mi belli değil! En son röntgen çekiliyordu." dediğinde gözlerim kapanmış ciğerlerime oksijen sığmıyordu.

"Çözün!" diye bağırıverdiğimde Şehmuz "Herkesin önünde öldürme." dedi.

Bizim çocuklar Haşim'i çözüp ayağa kaldırdığında "Getirin!" diyerek onu Ali'yi hapis tutan Haşim'in adamlarının yanına götürdüler. "Bu kim?" diye sordum.

Adamlar Haşim'e bakarak "Sedat Kara!" diye her biz ağızdan

korkarak mırıldandılar. "Götür bunları Şehmuz ne istersen yap!" dedim ve Haşim'e döndüm.

"Söyle Haşim şimdi sana ne yapayım?" diye sordum en sapık sesimle. Haşim "Sık kafama yoksa bir gün ölümün elimden olacak."

"Ölüm ne sana kolay ne bana! Yaşattıklarını yaşamadan ölmene izin vereceğimi sanıyorsan..." diye yumruğu yüzüne vurmamla hangi ara üzerine çıkıp onu ölesiye dövmeye başladım bilmiyorum ama Haşim yerle bir olup kıpırdamaz hale geldiğinde ancak durdum. Nefes nefese "Kemal!"

"Buyur abi!" dediği an dibimde bitti.

"Git bana kürek getir." dediğimde Şehmuz yapma dercesine bana bakıyordu da ben ipimden kopmuştum. Kemal koşarak gidip bir bahçeden demir uçlu küreği getirdi.

"Bana karşı gelen. Beni arkamdan vurup, canımın canını yakanlara merhamet gösterilmeyecek. Yarın bu olanları bütün Diyarbakır duyacak. Ali sakat kalır yürüyemezse Haşim yürüyemeyecek. Ali ölürse Haşim ölecek. Dişe diş! Göze göz!" dedim ve elimdeki küreği ölesiye Haşim'in bacaklarına vurmaya başladım. Ta ki gücüm tükenene kadar...

***

Aylar boyunca İstanbul Diyarbakır arasında mekik dokudum. Şükür ki Ali'nin iki bacağında düşünüldüğü gibi çok bir kırık yoktu. Alçılı bile olsa iki ayın sonunda robot misali yürümeye başladı. Şimdi koşuyor hergele.

Ben işlerde boğulmuş, iki gündür hiç uyumamış İstanbul'a gitme planları yaparken Şehmuz "Senin Ali gece yine birilerini hırpalamış." dedi.

"İyi bir şey yaparsa Ali. Kötü bir şey yaparsa senin Ali. İyiymiş." dedim sırıtarak.

"Gönder Ali'yi buradan yoksa Haşim'le uğraşmaya devam edecek."

"Nereye göndereyim? İstanbul'a gelsin istiyorum ama gelmez."

"Irak'a gönder olmadı. Madem beni buraya çivileyeceksin."

"Onda öyle bir akıl var ki ziyan olsun istemiyorum. Okumadı, okusaydı gerçekten iyi biryerlere gelebilirdi." dedim kederle.

"İlla okuması mı lazım? O zaman Avrupa'ya gönder. Nazlı'nın yanına mesala. Orada elbet bir şeyler öğrenir." dediğinde bir kaç gün bunun üzerine düşündüm.

Ali iyileştiğinden beri iyice asileşmiş, ölümün soğuk nefesi onu amaçsız biri haline getirmeye başlamıştı.

Onu yanıma çağırıp "Ali, Diyarbakır ve Irak senin için bitmiştir koçum. Paris'e gidecek, oradaki işleri devralmak için önce Fransızca öğreneceksin. Sana iki sene veriyorum." dediğimde önceleri beni vazgeçirmeye çalıştı. Sonra isyan edip tehditler savurdu ve yola gelip sonunda Paris'e gitti...

Sana dair geceden karanlık korkularım...

Şimdiki zamanlar... İstanbul...

Sabah yine hüzün doluydu gözleri. Benden duymak istediklerini anlatmaya çalışıyordu bakışları. Çaresizlik beni boğarken yine ona hoyratça davranıp bebek konusunu kapatmasını istedim. Oysa sadece "Sedat yine korunmadın galiba." demişti konuyu açmaya çalışmadan.

"Bana bırakmanı söylediğimi hatırlıyorum." dedim sertçe.

"İyi de bebek istemiyorsun ama korun..."

"Bebek istemiyorsam istemiyorum. Bunu devamlı yüzüme vurmana gerek yok."

"Ben sadece sordum."

"Sen sormuyorsun. Kafama vurup duruyorsun."

"Neyi kafana vuruyorum. Ben..." dedi ama onu konuşturmadım. Konuşsa haklı çıkacak ve benim bulacak bahanelerim kalmayacaktı.

"Her birlikte olduğumuzda bu konuyu dile getirmen canımı sıkıyor bilesin. Korundum diyorsan korunmuşumudur! Olay kapandı. Artık soruyor musun kafama mı vuruyorsun napıyorsan bu konuyu açmanı bile istemiyorum!" diye hayvan gibi bağırdım.

Lanet olsun sana adi herif! diye sessiz küfürler gönderdim kendime. Duygu gözleri dolu dolu bana bakarken "Ölesiye bebek iste-

mezken nasıl olurda korunmam!" diye sesimin tonunu ayarlamadan kalkıp banyoya girip kapıyı hızla kapattım. Çıktığımda Duygu yoktu. O sinirle hırsla giyinip çıktım. Ondan uzaklaşıp normale dönmeliydim. Arabaya binip evden uzaklaşırken telefonum çalıyordu. Ali arıyor.

"Söyle!" dedim sertçe.

"Abi nereye?"

"Noldu Ali?"

"Abi naptın Duygu'ya kız yine salya sümük. Yanına geçiyorum." dediğinde geri dönmek için can atan ruhumu dinleyemezdim. Geri dönüp ne diyecektim? Neyi neresinden tutup açıklayacaktım.

"Tamam."diyerek devamını dinlemeden kapattım.

Telefon elimde Duygu'yu aramakla aramamak arasında sıkışmışken arabayı Serdar'ın olduğu hastaneye doğru sürdüm. Bir yolu olmalı, bu cehennemden çıkmak için bir çözüm bulmalıydım. Serdar'ın ofisinin kapısını açıp içeri girdiğimde Serdar beni gördüğünde dondu kaldı. Habersiz geldiğim çok nadirdi.

"Sedat hayırdır? Birine birşey mi oldu?" diye sorarken ayağa kalktı.

"Otur." dedim sertçe. Tereddütle yerine oturduğunda "Duygu bebek istiyor." dedim direkt. Serdar bir iki saniye sessiz kaldı. "Bu imkansız biliyorsun."

"Bir yolu olmalı."

"Sana bunu daha öncede açıkladım. Böbreklerini kurtarmak için gördüğü tedavi sonucu rahim kanalları hasar aldı. Bebeğinin olması mümkün değil." dediğinde oturduğum koltuğun kollarına vurarak "Bir yol bul! Bir sürü çocuk sahibi olamayan insanın çocuğu oluyor. Tüp müdür nedir onu denesek."

"Tüp bebek yöntemi sağlıklı bir kadın için geçerli. Duygu için değil." dediğinde söylenecek birşey yoktu. Serdar'ın yanından geldiğimden daha büyük bir hüsranla çıktım. Bir mucize olup onun yü-

zünü güldüremez miydim? Herşeyimi vermeye razıydım. Çökmüş bir vaziyette arabaya binip otele doğru ağır ağır ilerledim. Kabullenmeli Duygu'yu bebek konusundan uzak tutmalıydım. Başka çarem yoktu. Lanet olsunki başka çarem yoktu. Duygu öğrenirse kendini benden uzak tutmak için elinden geleni yapardı. Bencildi yüreğim. Onsuz kalamayacak kadar egoisttim. Cehennemlik olduğumu bile bile Allah'a yalvaracak kadar yüzsüzdüm. Yeterki Duygum hep mutlu olsun...

Çare bulamayıp otele geçtim ve Müjde'nin hazırladığı raporların beynimi yıkamasına izin verdim. Bir iki saat sonunda otel odamın kapısı açılıp içeri Ali girdi. Yine asmış suratını, ne selam ne sabah verdi odanın bir köşesinde duran içkilere doğru yürüdü. İki kadehe içki koyup benim çalışma masasının önündeki koltuğa çöküp bir bardağı benim masaya bıraktı.

"Çalışıyorum ve kafamın ayık olması lazım Ali."

"Abi..."

"Hımm."

"Duygu'ya bir şekilde bebeği olamayacağını söylemelisin. Bırakmış bebek olayını senin sevgini sorgulamaya girmiş. Niye bağırıp çağırıp *Ya ben ya bebek!* diyorsun anlamıyorum ki?"

"Tamam Ali söyleyelim Duygu'ya. Sen meyve veremeyen bir ağaçsın diyelim. Sonra ne olacak?" diye yerimden kalkmış odanın içinde dönüp dururken nefes almakta zorlanıyordum.

"Abi uygun bir dille anlatırız. Duygu üzülür ama bizimle atlatacaktır."

"Ali, Duygu'yu tanımıyormuş gibi konuşma. Bebeği olmayacağını öğrenirse beni kendi elleriyle başka biriyle evlendirir. Kahrından ölür ama yine gülümser."

"Doğru..." dedi Ali kederle ve konuşulacak söylenecek bir söz kalmadı.

Müjde'nin gelmesiyle biz yine işlere gömüldük. Büyük toplantı için herkes hazırdı. Son olarak bizimkilerle akşam toplantıda olacakların üzerinden geçtik. Ekibe yeni katılan Sinan suskun kalırken Bekir "İşler karışacak bunu hepimiz biliyoruz. Bizim kellelerin koltuklarda olmasına alışığızda İstanbul dışında kalan ailelerinizi buraya getirtmeliyiz diyorum. Sinan ve Şehmuz'un aileleri gibi." diye olayı farklı bir boyuta taşıdığında herkes sessiz kaldı.

Şehmuz "Bende bir sorun yok. Aşiretin ortasında kimse benimkilere dokunamaz."

"Sen ne diyorsun Sinan?" diye sordum.

"Benim hiçbir korumam yok. Bir apartman dairesinde kendi başına yaşıyorlar." dediğinde Müjde'ye dönüp "Sinan'a bir ev bul. Gerekeni yap. Şimdilik İstanbul'da yaşamaları daha uygun." dedim.

Müjde "Tamam o iş bende abi. İki gün içinde ev yerleşmiş olur."

"Başka?" diye sordum masadaki herkese.

Necati "Nazlı nerede?" diye sordu.

"Nazlı toplantıya kalamadı. İşi çıktı." dedim ne diyeyim. Necati yutmadı ama birşey demedi. Ciddi konuşmalar bitmiş Dursun ve Durmuş Ali ile uğraşmaya başlamışlardı.

"Ula Dursun ha bu Ali artık bizden değildur değil mi?"

"Değildur. Artık o da evliler kervanındadır." dedi Durmuş.

Ali dişlerinin arasından "Benimki evlilik sayılmaz." dedi sinirle.

"Niye da? Bal gibi evleneysun." dedi Durmuş.

"Beni zorla verdiler ya lan!" dediğinde Bekir ensesine tokadı geçirip "Yalan konuşma lan! Silah zoruyla mı evet dedin?" diye çıkıştı.

Ali "Bir o kaldı canına yandığımının." diye ayağa kalkıp odadan çıktığında masada kim var kim yok kahkahalarla gülmeye başladı.

Şehmuz "Haklı!" dedi çünkü onu da ben evlendirmiştim.

Ayakta dikilen Kemal ki Şehmuz'un nasıl evlendiğinin canlı şahidiydi, "Aha yarası olan konuştu." diye mırıldandığında Şehmuz'un ona bakışıyla ikiye ayrılmadıysa bir daha sırtı yere gelmez.

Tabii Kemal'in o bakışla apar topar kendini dışarı atmasıyla tekrar gülmeye başladık. Herkes yarınki toplantıya zinde girmek için odalarına çekildiğinde Şehmuz ve Bekir kaldık. Şehmuz'a "Gülşah'ı ve Ahmet'i İstanbul'da daha iyi koruyabileceğimizi biliyorsun." dedim.

"Gülşah istemiyor."

"Neden?"

"Bütün hayatı orada. Anası, kardeşleri."

"Onları da al gel." dedi Bekir gülerek.

"Köyü mü?" dedi Şehmuz sinirle gülerek.

"Tatile diye getirsen. Duygu zaten gerisini halleder." dedi Bekir.

Şehmuz'la göz göze geldiğimizde "Şimdilik kalsın. Ben kaçar." dedi ve kapıyı açtığında dışarıda bekleyen Kemal'e yine ters ters bakıp yürüdü gitti.

Bekir "Ne oldu şimdi?" dedi şaşkınca.

"Duygu'nun bebeği olamayacağını öğrendi."

"Yani?"

"Gülşah hamile."

"Ha şu mesele." dedi Bekir ve efkarla "Ali'ye hak veriyorum. Duygu'ya söylemeliyiz."

"Belki daha sonra." dedim kestirmeden bir kaçış gibi.

"Sedat ha şimdi ha sonra ne fark edecek." dediğinde elimdeki bardağı duvara fırlatmamla bu konuda saklanmış herşey açığa çıktı.

"Korkuyorum Bekir! Beni bırakmasından ölesiye korkuyorum. Ben ondan her gelene razıyım da benim için bizden vazgeçmesinden çok korkuyorum." diye avaz avaz bağırdım.

"Duygu sen ölürken bile senden vazgeçmedi." diyerek kapıdan usulca çıktığında ben koltuğa yığılıp kalmıştım. Doğruydu ölüm bile vız gelirdi Duygu'ya. Peki ya bebek? Beni mahrum edeceğini bile bile aynı hevesle devam eder miydi? Etmezdi. Türlü türlü oyunla benden kopar giderdi. Bu riski alamazdım. Gerekirse ömrüm boyunca saklardım. Milyon kere yalan söyler, milyon kere çare bulur-

dum ama saklardım. Yeterki beni bırakmasın diye çıkmazlarımda kendimi arabanın içinde Duygu'ya giderken buldum. Deli gibi onu sarmak kokusunda huzur bulmak, sıcağında kendimi güvende tutmak istiyordum.

Çaresizliğimi avutabilirdim onunla. Eve girdiğimde beni karşılayan karanlık içime işledi yalan yok. Belliydi Duygu evde yoktu. Büyük ihtimal her çıkmazında sığındığı Kadıköy'deki eve geçmişti. İlk Levent'i aradım. "Lan ben demiyor muyum Duygu'nun her hareketinden haberim olacak diye!" diye bağırdım.

"Abi bismillah yeni geldik Kadıköy'e." dedi Levent alıngan bir sesle.

"Kapat lan!" diye telefonu kapatıp Duygu'yu aradım. Uyumadığına adım gibi eminim. İlk çalışta açıldı. Biliyor beni. Ses kısık, belli morali sıfır ama belli etmiyor.

"Buyrun Sedat Bey nihayet aklınıza gelebildik."

"Canom nerdesin?"

"Evdeyim."

"Bende evdeyim Duygum."

"Ben kendi evimdeyim."

"Yine mi senin evin benim evim?"

"Yoo yer bildirimi için söyledim."

"Canom geliyorum."

"Gelme Sedat! Geç oldu uyuyacağım zaten."

"Bensiz uyuyabilecek misin?" dedim gönlünü almak için.

"Beni tehdit edip duruyorsun ya alışmalıyım." diye lafı iyi oturtmuştu.

"Cano attırma tepemi!",

"Atmasın tepen Sedat, atacak bir durum yok. Zaten Selma'nın canı sıkkın onunla kalacağım."

"Lan özledim seni ne Selma'sı? Onun her zaman canı sıkkın."

"Tebrikler bencil Sedat! Şüphelerim bu konuda, kanıtlamış oldun. Kapatıyorum!" diye yine bol iğneli bir laf yemiştim.

Telefonu kapatıp sinirle evden çıktım. Gidip onu yine sırtlayıp Beykoz'a getirirdim de ya bebek konusunu açarsa ne derdim? Yine suç bastırırcasına hayvanlığa sığınır mıydım? Sorusunun ardına saklanıp otele döndüm. En iyisi gidip çalışmaktı, ki öyle yaptım ve bu kafa karışıklığıyla sabahı zor ettim.

Sabahın beşinde otelin yüzme havuzunda kendimi boğmaya çalışmam, içimdeki sıkıntıdandı. Nasıl gönlünü alacaktım hiçbir fikrim yoktu.Düşünmem gereken toplantıyı zerre kadar düşünmüyordum. Gerçi Müjde ve Bekir benim yerime herşeyi düşünmüş, en ufak detayı ince ince planlamışlardı. Onlar varken gözüm hiç arkada kalmamıştı zaten. Saat yedi gibi etraf canlanmaya başlamış, ben hazırlanmış, lobide zifiri karanlık kahve içerek kendimde kalmaya çalışıyordum.

Müjde yanıma gelip "Günaydın Abi.Toplantı salonu hazır. İstediğin düzenlemelerin doğru olup olmadığına bakalım mı?" diye sordu.

"Teras kısmı herkesten izole olduğu sürece bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Kimse yukarıda oturanları farketmeyecek. Yüzde yüz garanti." diyerek güldüğünde Bekir ve Ali, almışlar Şehmuz'u yanlarına bana doğru geliyorlardı. Bekir sinirle "Ali yeter yeminle! Bezdim."

"Ne dedim şimdi? Her lafımın ardında bir şey arıyorsun."

"Ne mi dedin? Kıza gel yukarı çıkalım dedin daha ne diyeceksin?"

"Abi şaka yaptım diyorum inanmıyorsun."

"Ya bıraksana sen hamama gidip kurnaya, düğüne gidip zurnaya aşık olansın. Anlatma bana kendini." dedi demesine de sırıtacak sırıtamıyor. Belli Aslı mevzusunu açmak istiyor laz oğlu laz.

"Nolmuş yani!" dedi Ali memnuniyetsizce.

"Ne olmuş?" dedim manyak bir sesle.

"Abi valla bir şey yok. Bekir yanlış anladı. Ben alay ediyordum. Hem Aslı..." dedi ve bizim zeki Ali aşka düşmüş aptala dönmüş Aslı'yı ağzından kaçırmıştı. Bilmiyor muyduk sanki, Aslı hayatına girdiğinden beri bırak bir kadınla birlikte olmayı kimseyi gözünün görmediğini.

Bekir sırıtarak "Evet dinliyoruz. Nolmuş Aslı'ya?" dediğinde Ali "Düştüm bir kere dilinize!" diyerek uzaklaştı.

Şehmuz "Allah yardımcısı olsun." dedi ya Bekir ve ben bön bön suratına bakıyorduk. Allah'tan Kemal yoktu da bir bomba daha patlatmadı.

Müjde kıvrım kıvrım kıvranıyor, yaptığı hazırlıkların eksiksiz olması için illa bana gösterip onaylatmak için peşimde dolanıyordu. Bekir kulağıma "Kırma hevesini." diye mırıldandığında dördümüz toplantının yapılacağı salona geçtik. Müjde ilk benim gizli işbirlikçilerimin oturacağı yeri gösterdi. On üç koltuk önlerinde küçük masalar, masaların üzerinde kulaklık, acil yardımda kullanılacak küçük telefona benzer alet vardı. Locanın bir köşesinde açık büfe hazırlanmış toplantı boyunca hizmet verilecekti.

"Büfede duracak olan kim?"

"Abi bizzat Müco duracak. Riske girmedik bizden biri olsun dedik." dedi Müjde. Seviyordum lan ben bizimkileri. Adam bir numaralı kaptı kaçtı. Benim için olmadığı kişi, yapmadığı iş kalmıyordu.

"Güvenliğin başında kim var?" diye sordum haliyle.

"Bu kattaki ekibin başında Tarık ve Cemşit var abi."

"Herşey iyi gibi görünüyor ama herhangi bir tehlikede ne olacak? Buradan inene kadar istenmedik durumlarla karşılaşabilirler."

"Abi bu loca seni ve bizi düşünülerek yapıldı. Barın arka tarafındaki gizli kapıdan otelin dışına çıkılıyor. Orada bir polis otobüsü bekliyor olacak merak etme sen." dedi Müjde ve Bekir kıs kıs gülmeye başladı.

"Ulan herşey tamam beni niye dolaştırıyorsunuz." dedim keyifle.

O sırada locanın duvarına yansıtılmış aşağıyı gösteren televizyondan Sinan'ı gördüm. Sıkıntıyla boğazını sıkan gömlek yakasını düzeltip duruyordu.

Bekir'e "Sinan hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hiç."

"Hiç ne lan?"

"Tanımıyorum. Yorum yok çünkü bende asker arkadaşınım. Zaman diyelim." dedi.

"İyi gözün üzerinde anlaşılan."

"Tam isabet." dedi Bekir ve birlikte aşağı salona indik. Yavaş yavaş konferans salonuna dönüştürülen mekan dolmaya başlamıştı. Gelenler davetiyelerini verip sıkı güvenlik tedbirleriyle içeri alınıyor,görevliler eşliğinde hepsi yerlerine oturtuluyordu. Saat dokuz son katılım saatiydi.Kapılar kapatılacak sonrasında kimse içeri alınmayacaktı. Zaten misafirlerin hepsi otelde konakladığı için kimsenin gecikmeyeceği kesindi. Müjde oturma düzenini gösterdiğinde "Kızım tiyatrocu muyuz biz?" diye sordum sakince çünkü yüksek bir platformun üzerinde gösterdiği koltuklara bizim ekibi oturtacakmış. Toplantıya katılan diğer herkes arka arkaya sıralanmış koltuklara otururken bizi rahatça görebilecekmiş.

"Hadi onlar bizi rahat duyacaklar ya biz?" dedi Bekir.

"Bütün koltuklarda oturanın sesini size ulaştıran hoparlör sistemi var. Herkesin önünde küçük ekranlar mevcut.

"Müjde abartmışsın kızım.Kürsü ne için?" diye sordu Şehmuz dayanamayarak.

"O sizin güvenliğiniz için. Aslında kürsüye çıkıp konuşmayacağınızın farkındayım. O göstermelik bir şey." diyerek kürsünün iç tarafındaki perdeyi kaldırdığında uzun namlulu bir tüfekle karşılaştık. Sadece tüfek olsa iyi. Kürsünün içinden aşağı doğru karanlık bir merdiven uzanıyordu.

"Tüfeğin başında Kemal olacak. Ardında keskin nişancılar bekleyecek. Herhangi tehlike halinde sizi buradan direk çıkışa kadar koruyacaklar. Çıkışta sizi hazır bekleyen arabalarla buradan uzaklaşabileceksiniz. "

"Müjde seni ne zaman bir psiko olarak yetiştirdi bu Sedat?" diye sordu Bekir. Müjde gururla gülümsedi ve cevap vermedi. Ben organizasyona hayran kalmakla birlikte bu detayları beklemiyordum yalan değil.

"Peki tehlike anında biz kurtulduk. Onca insana ne olacak?" diye sordum.

"Tehlikeye göre değişir. Önceliğim sizlersiniz." dediğinde soru sormaya bile gerek duymadım. Sırtım yere gelmezdi lan benim. Saat dokuzu bulduğunda salon tıka basa dolmuş, bizim ekip dahil, üç yüze yakın insan kendi koltuklarında yerlerini almıştı. Yanımda duran Müjde'ye "Loca ne durumda?" diye sordum. "Herkes gelmiş." dedi Müjde.

Bekir gergin arkamızda bekleyen korumalara bir şeyler söyleyip duruyordu ve hepsinin gözü benim üzerimdeydi. Ali sağımda yerini almış, başbakan yardımcısıyla sohbet ederken Müjde benden onay almak istercesine "Otelin giriş çıkışları kapatıldı. On dakika sonra toplantı salonunun kapısı kapatılacak."

"Sızıntı olmasın."

"Osman burada." dediğinde ben yine şaşkındım.

"Hani nerede olduğu belli değildi?" diye sordum. Cevap Ali'den geldi. "Dün sabah geldiler."

"Cihan?"

"Bir yerlere uzanmış tüfek elinde seni koruyor. El salla o seni görüyor." dedi Bekir.

"Ulan niye benim hiçbir şeyden haberim yok!" diye sinirle ama sessizce bağırdığımda hepsi sevgiyle bana bakıyordu.

Müjde elindeki kulaklık tarzı küçük şeyi bizlere uzatırken "Bunlar bizim ekibin hepsinde mevcut. Herhangi bir şey söylemek istediğinizde kime ne söyleyecekseniz isim verip cümle kurun. Hep bir ağızdan konuşmak kulağı çok ağrıtıyor haberiniz olsun." dedi ve kendi kulağına yerleştirip "Abi toplantıyı başlatıyorum." diyerek yanımızdan uzaklaştı.

"Bu kızı yemin ediyorum İsrail hükümeti yetiştirip bize gönderdi." diyerek dalga geçen Bekir'den başkası değildi.

Kulaklığı kulağıma yerleştirip kürsünün solunda kalan koltuklara oturduğumda herkesi bir sessizlik aldı. Çevremdeki koltuklarda oturanlara baktıkça gururlanıyordum.

Müjde kürsüye geçip kalabalığı süzdü ve bana dönüp "Sayın Sedat Kara izninizle toplantı öncesi bazı detayları misafirlerimize hatırlatmak isterim." dedi ve konuşmaya başladı. "Hepiniz hoşgeldiniz. Bundan sonra bağlı bulunup görev alacağınız bu kurum hiç bir partiye, hiç bir kuruma, hiç bir hükümete bağlı bir oluşum değildir. Kendi yasaları, kendi yaptırımlarıyla hareket eder. Tek amacı vatanın bölünmezliğini koruyup çıkarlarını gözetmektir. Bunun yanında değişmeyecek tek kural sadakattir. Birazdan yapılacak olan toplantının kayıt altına alınması, herhangi bir mecrada yayınlanması kabul edilemez. Gizlilik toplantının esasıdır." diyerek Bekir'le göz göze geldi. "Sayın Bekir Tekin" dedi ve Bekir yerinden kalktı ve kürsüye yanaşmadan sağa sola sakince adımlar atmaya başladı.

"Hepiniz hoşgeldiniz. Aylardır tek tek sizlerle görüşmeler sağlayıp bunun sonucu bu toplantıya kadar gelebildik. Çok uzatmadan toplantı amacına değinmek istiyorum ama..." dedi ve yüzündeki piç gülümsemeyle "Öncesinde bir çoğunuzun bana sorduğu soruyu yanıtlamak istiyorum. Bana sorulan iki soru şuydu. *Neden yeni bir oluşuma gitme kararı alındı? Eskilere ne olacak?"* dedi ve cekedinin ilikli tek düğmesini açıp "Rahat bize batıp yeni bir oluşumla başımızı ağrıtmayı bizde istemedik. Ta kii eski oluşumda yer alanlar amaçlarını unutup, kendi şahsi çıkarları doğrultusunda hareket etmeye, kendi-

lerini hırsın içinde kaybedene kadar. Amaç belli arkadaşım! Önce Vatan! Bu u-nu-tul-ma-ya-cak!" dedi ve cekedini çıkarıp konuşmaya devam etti. Lan Bekir konuşabiliyormuş ya!

"Gelelim ikinci sorunuzun cevabına..." dediğinde ve Müjde'ye başıyla onay verip devam etti.

"Oluşumu, yani bizleri kendi çıkarları için kullanıp gücün peşine düşenlerin ne olduğuna örnek verirsek Bavulcu Davut'u herkes bilir. Efsanedir çünkü... Küba'dan bir bavulun içinde Türkiye'ye kaçmıştır. Bavulcu Davut bizimle ilk oluşumda yer aldı. Yanlışını düzeltmek yerine meydan okumayı seçtiğinde Küba'ya iadesiz tahütsüz bir bavul içinde geri gönderildi."

O anda ekranda dikdörtgen bir bavulun içine sığdırılmış Davut'un cansız bedeninin fotoğrafı yer aldı. Salondan mırıltılar yükselip, huzursuzluk kendini belli etmişti.

"Davut'la paralel bir düşünceniz varsa burayı hemen terk edip gidin. Bu yoldan çıkmak için son şansınız." diyerek Bekir ses tonunu daha bir yükselttiğinde herkes susmuştu. Bekir biraz bekledi ve "Sanırım herkes kalmaya karar verdi." dedi ve gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. Toplantı sonunda donla kalmazsa iyi valla.

"O zaman iş konuşmaya başlayabiliriz. Görev yerleri, görev dağılımları, kimin ne iş yapacağı, bölgesinin sınırları, neye ne kadar karışacağı... Bunları hep birlikte tartışıp konuşalım. Öncelikle ben size bağlı bulunduğunuz bölge sorumlularını tanıtmak isterim. Marmara Bölgesinden ben sorumluyum. Ali Aral'dan destek almakla birlikte, her bölgede yaşanan sorunlar için bana ve Ali'ye gelebilirsiniz. Bu arada Ali Aral SD Holdinglerinin yönetim başkanı olup,yurtdışındaki işlerimizle ilgilenmektedir. Sınırlardaki her iş Ali'nin sorumluluğunda ve bilgisinde yürütülecektir." diye anlattı anlattı.

Müjde ile o kadar iyi çalışmışlardı ki ben bile merakla, bir o kadar keyifle izledim. Ekrana yansıyan haritalar. Kimin nerede ne hakka sahip olacağını gösteren belgeler. Bölgeler arası komşuların birbirinden yarar sağlayacağı işlere kadar yazılıp çizilmişti.

Ali'den başlayıp bizim ekibi yenilerle tanıştırıp her detayı anlatması devam ederken Müjde usulca kulağına fısıldadığında, Bekir "Biraz ara verelim. Yemekten sonra devam ederiz." dedi.

Saat iki olmuş, Bekir onca saat konuşup durmuştu. Kapılar açılıp herkes restoranlara dağıldığında ben gizli vatanseverlerin olduğu locaya doğru yürüyordum. Yanımda Şehmuz, Ali ve Bekir vardı.

Ali "Bekir hayatının konuşmasını yaptın. Artık iki yıl konuşmazsın."

"Sıra sanada gelecek Ali Bey." dedi Bekir ama Ali laf ebesi çene mi yetişir. Allahtan açılan loca kapısıyla susmak zorunda kaldı.

İçeriye girdiğimizde Ali soluğu bordo berelilerin en kıdemlisi, arkadaşının yanında aldı "Lan hayvan neredesin sen gece aradım aradım." diyerek başladı konuşmaya. Masalarında yerimizi aldık.

Yemek yerken telefonuma ancak bakabildim. Duygu hiç aramamıştı. Sıkıntıyla kalkıp derin bir nefes aldım çünkü görünmez duvarlar aramızda yükselmeye devam ediyordu. Ne o dillendiriyor ne ben aramızdaki aşılamazlığı hissettiriyordum da bir çare bulmalıydım. Aradım en azından sesini duyayım dedim.

Mutsuzca "Efendim Sedat." dedi.

"Canom iyi misin?"

"İyiyim Selma'yla alışverişteyiz."

"Ne alıyorsunuz?" dedim maksat onunla konuşmak.

"Bebeğe kıyafetler." dedi ya yine içime kör bıçaklar saplandı.

"Tamam. Akşam seni alırım." dedim ve cevabını bekleyemedim. Elimde olsa bütün hamilelerden bütün bebeklilerden onu uzak tutardım.

Yemek bitip biz tekrar toplantı salonuna geçtiğimizde Bekir bir saate yakın konuşmaya devam etti.

Sonrasında Ali tehditlerini ince zekasıyla kibarlığa sığdırıp,Holding hakkında bilgi verdi. Sonuçta para gelirlerini Ali yönetiyor o olaya hakimdi. Ali konuştuğu bir saatin sonunda "SD Holdinge katılmasını istediğiniz büyük küçük şirketlerinize açığım. Her türlü

desteğe, yardıma açığız. Hepinize hayırlı olsun." dedi ve sırayı diğerlerine bıraktı.

Toplantı gecenin üçüne kadar sürdü. Niye mi? Toplantı bitti dedik gecenin on birinde millet gidip odasına yatmak bilmedi. O tuttu bir şey anlattı. O bıraktı diğeri konuşmaya başladı. Saat dört gibi ancak odaya çıkabildim.

Ertesi sabah saat sekizde tekrar başlayacaktı. Duygu'nun yanına gidemedim.

***

Toplantının son gününde beklenildiği gibi yoğun, boğucu ama verimli geçmişti. Herkes anlatılanları can kulağıyla dinlerken Ali ve Bekir'in ve tabii benim konuşacak halimiz kalmamıştı.

Her toplantı sonunda Bekir'in yakası paçası dağılmış hali bizi güldürüyordu. Ali günün sonunda sabahki jilet gibi halini korurken, anlaşılmıştı ki bizim Laz oğlu kravat olayını hiçbir zaman adabıyla kullanamayacaktı. Allah bilir ceketini nerede bırakmıştı. Kravat elinde, gömleğinin önden düğmeler açılmış haliyle tam bir toplantı gazisiydi.

Akşamın sekizinde isyan edercesine "Gidiyorum ben. Yeter ya! Sabır sabır nereye kadar. Konuş konuş çenem ağrıdı." dediğinde Ali'yle neler oluyor dercesine yüzüne bakıyorduk. Bekir "Ne bakıyorsunuz?" diye çıkıştı ve "Gidip evimde uyuyacağım. Selma boşayacak yoksa." dediğinde biz daha fazla dayanamadan gülmeye başladık.

Ali "Bahaneye bak." dedi alayla. Ben ses etmedim. Bekir "Haydi sabaha görüşmeyelim da!" dedi ve yengeç yengeç uzaklaştığında sıra Ali'deydi. "Benim neyim eksik? Bende gidiyorum. Yeter da!" dedi Bekir'i taklit edercesine.

"Senin bahanen ne?" diye sordum sakince. Düşsün tuzağa Allahın ayısı.

"Benimde Aslı var abi. Ondan iyi bahane mi olur? Kızı kaç gündür görmüyorum." dedi bir çırpıda. Kaşlarımı kaldırmış yakaladım

dercesine ona bakıyordum. Ali "Ne dedim ya ben?" diye bozulmuş konuyu değiştirdi tabii hemen.

"Neyse abi, sen git ben yolcularım herkesi." dedi.

"Bırak lan yolculamayı o iş Şehmuz'da. Siktir git hadi ama üzme kızı artık." dedim ensesini tutup sallarken. Ali yaşı uymasa da bir nevi beni evlatlığım gibiydi. Duygu annesi ben babası gibi...

Ali "Varol abim benim." diyerek Levent'i alıp uzaklaşırken Şehmuz'un yanına geçtim.

"Sen ne arıyorsun hala burada?" diye sordu Şehmuz.

"Sana kıyamadım yiğidim." dedim alayla.

"Hadi lan yeme beni!" dedi Şehmuz.

"Gidecek yerim yok be Şehmuz."

"Noldu hayırdır?" dedi gözümün içine bakarak.

"Duygu tavırlı bana. Haklı da. Hayvanın tekiyim ben ama çaresizliğimden."

"Hayvan olduğunu kabullenmen güzel tabii." dedi Şehmuz ciddiyetle.

"Sağol, olmadı sık kafama."

"Hadi git hayvanlığını affettir. Hayat kısa." dedi Şehmuz, doğruydu.

"Eyvallah." diyerek otelden çıktım çıkmasına da Duygu'nun yüzüne nasıl bakacak, nasıl gönlünü alacaktım hiçbir fikrim yoktu. Evinin önüne geldiğimde arabadan inemedim bir süre. Bana kalsa apartmanın önünde liseli aşıklar gibi *Duygu! Seviyorum lan seni! Ölüyorum lan senin için!* diye bağırıp bütün dünyaya içimdekileri haykırırdım .Usul usul yukarı çıkıp Bekirlerin kapının zilini çaldım. Hoş anahtar vardı da ayıp olurdu şimdi hırsız gibi girmek. Kapıyı Duygu'nun deyişiyle gebiş Selma açtı. Bu kızın karnı ışık hızıyla mı büyüyordu diye düşünürken içimdeki sessiz çığlık Duygu'yu da böyle görmek nasip etsin diye dualar ediyordu. Lanet olsun böyle kadere.

Selma manidar bir sesle "Hoşgeldin abi." dedi. "Duygu bak kim geldi." diye devam etti. Duygu ne göründü ne sesi çıktı. Ben salona girerken benim güneşim göründü. Yüzü asık ama gözleri beni süzüyor.

"Hoşgeldin yok mu?" dedim gözlerime bakan kadınıma.

"Sen hep hoşgelirsin bana. Söylemem mi gerek." dedi ama tavırlı.

"Gidelim mi?" dedim direkt. Sabırsızdım çünkü bir an önce onun gönlünü alıp huzura kavuşmak istiyordum.

"Nereye?" diye sordu Duygu sinirle.

"Fark eder mi? Benimle nereye olursa." dediğimde Duygu kaşını kaldırmış bana bakıyordu. "Hadi Duygu!" dedim sertçe. Duygu ayaklarını yere vura vura salondan çıktı ve çantasını alıp geri geldi. Biz tam kapıdan çıkarken Selma "Ya nereye gidiyorsunuz. Sıkılıyorum ben yalnız." dediğinde Bekir kafasını kuruladığı havluyla sahnelerdeydi. "Sedat hoşgeldin ve güle güle. Ne oluyorsunuz yine?" diye bize sorup bir hışımla Selma'yı kollarına alarak "Sıkılıyorum mu dedin sen?" diye muzipçe sordu.

Duygu "Ay siz devam edin. Yürü Sedat, ben dayanamayacağım bu romantik sahnelere. Ben hiç görmediğim için." dedi ve bir hışımla çıktı ya benim öküz yanım devredeydi. "Hadi görüşürüz." diyerek Bekir'lerin kapısını çektim.

"Göstereceğim ben sana romantikliği." dedim onu kapı aralığında sıkıştırıp sararken. "Sedat biri görecek, rezil olacağız ya! Zorlama senden romantik değil ancak ormantik olur." dedi ve kendini benden kurtarıp asansöre binmek yerine merdivenlerden inmeye başladı.

Bekir devamlı sabır çekiyordu ya artık nedenini biliyordum. *Ya sabır!* dedim kendime. İndim bende peşine. Hatun oturmuş çoktan arabanın içine. Bizim çocuklarla konuşup almadım onları peşime. Bindim arabaya bastım gaza. Duygu kapatmış gözlerini belli konuşmak istemiyor. Ses etmedim. Beykoz'un üst tarafında Otağtepe'ye

geldiğimde durdurdum arabayı ve Duygu'ya bir şey demeden arabadan indim. Kapıyı açık bırakmıştım. Biliyorum uyumuyor benim hatunum, o bana dargınken uyuyamaz.

Manzara özgürlük kadar güzeldi. Tam bir yaz gecesi. Ne üşütüyor ne sıcak. Boynumu sağa sola kıvırıp günün her zerresini üzerimden atarken Duygu çıktı arabadan.

"Sedat gecenin bir yarısı ne arıyoruz burada? Levent'ler de yok." dedi bir endişeyle. Elimi ona uzatıp aldım kolumun altına "Ben seni koruyamıyor muyum?" diye sordum.

"Ne alakası var? Hadi gidelim." dedi tedirgince.

"Gideriz. Biraz nefes alalım." dedim yüzünü boşta kalan elimle yüzüme doğru çevirip, hafifçe öptüm.

Duygu "Sedat bak hiç havamda değilim. Ben...ben seninle konuşmak istiyorum ama istemiyorum da. Biz seninle ekşiyle tatlı gibiyiz..." diye devam ederken "Dans edelim mi?" diye sordum.

Duygu "Ne?" diye sordu şaşırarak.

"Bir daha söylesene ne dedin?" diyerek bana bön bön bakıyordu.

Onu iyice kendime çevirip sağ elini parmaklarıma kenetledim ve belini kavrayıp bedenime yasladım. Belini tutan elimde duran küçük alete bastığımda arabadan yükselen şarkı bir nevi Duygu ile benim şarkımdı. Tabii bundan Duygu'nun haberi yoktu orası ayrı. Kederimi anlatmak istediğim bu şarkı artık mutluluğumu anlatmaya gebeydi. Duygu şaşkındı. Gözleri gözlerimde bana bakarken şarkı anlatıyordu belki söyleyemediklerimi.

Yalnız olmaktan artık korkmuyorsa
Gururunu dost sanıp aldanıyorsa
Ne bekliyorsa yoktan olmuyorsa
Azalıyor insan, tükeniyor insan
Geçmişin üstesinden gelmiyorsa
Hesabı kesip dosttan saymıyorsa

Vicdanının sesini duymuyorsa
Yanılıyor insan, ne biliyor insan
Ağlıyor, azalıyor, tükeniyor insan
Yanılıyor, azalıyor, ölüyor aşktan

Bora Duran : İnsan

Şarkı bittiğinde biz hala aynı şekilde sallanıp dururken Duygu gülümsedi ve "Sana ormantik dediğim için özürdilerim." diyerek kafasını göğsüme yasladı.

Biz kim romantiklik kim. Saçlarına dudaklarımı dayayıp onu daha bir sararken "Canom..." dedim ama gerisi gelir mi bilmiyorum. "Hımm" dedi öksüzüm. "Duygum..." dedim kelimeleri aklımda toparlamaya çalışarak. Tabii benim sabreder mi "Ya söylesene artık, çatlayacağım burada!" diye hafifçe çemkirdi.

"Duygu, bana söyletmesen. Ben zaten eşekliğimi biliyorum." dedim ya Duygu eliyle göğsüme hafiften vurup benden uzaklaşırken "Off Sedat ya off!" diyerek arabanın içine girdi ve kapıyı kopartırcasına kapatıp kollarını göğsünde birleştirdi. Çeneme sıçayım. Arabaya ilerleyen bacaklarımın adımlarının bitmesini hiç istemedim çünkü yediğim offlara rağmen ne söylemek istediğimi söyleyebilecek ne de gerçekleri ona anlatabilecektim. Arabaya binip Duygu'nun aksine kapıyı yavaşça kapattım.

"Kokoreç yiyelim mi?" diye sordum ilk.

"Sedat bir de tüy mü dikmeye çalışıyorsun?" diye sinirle sordu. Ağır olmuştu. "Profiterol?" diye sordum kandırmak için.

"Hayır!" diye bağırdı bu sefer.

"Kürt böreği?" diye azimle sordum.

"Beni hiçbir yiyecekle kandıramazsın, yemezler!" dedi meydan okurcasına.

"Öpüşelim mi?" diye sordum o zaman bende.

"Yok sen beni eve götür sonra üzerime kapıyı kilitle anahtarı denize at ki sen gireme." dedi çemkirerek.

"Emrin olur canom!" dedim ve gaza basıp doğru Beykoz'daki eve geldim. Hatun triplerde ya arabadan inmiyor. Sabırla indim arabadan açtım kapısını elinden tutup çıkardım. Eve girdiğimde bile bırakmadım elini. Doğru yukarı, yatak odasına çıkardım öksüzümü. Yatak odasına girince kapattım kapıyı. Ona hainice sırıtıp kapıyı kilitleyip anahtarı aldım ve Duygu'ya gösterip cama ilerledim.

Camı açıp anahtarı fırlatmamla Duygu "Oha!" dedi hayretle.

"Duygu bak düzgün konuş tepemi attırma." dedim gömlek düğmelerimi açarken. "Sen sen anahtarı attın!" dedi şaşkınca.

"Sen söyledin."

"Her dediğimi yaptığını bilmiyordum." dedi gözlerini kısarak.

"Ben senin her dediğini yaparım bebişim."

"Ya Sedat beni taklit etmesene! Hem ben sen girme diye kilitle denize at dedim."

"Bak ya, ben yanlış anlamışım."

Onun üzerine doğru yürürken Duygu "Beni kandırıp durma ben... ben..." diye konuşacakken dudaklarımı dudaklarına kenetlemem bir oldu... Duygu her Sedat dediğinde bir kelimem vardı artık. Sedat dedi ya canom dedim. Sedat dedi ya ömrüm dedim. Sedat dedi ya Duygum dedim. Sedat dedi ya ölümüm dedim. Keşke anlayabilseydi çıkmazlarımı. Keşke ona nedenlerini niçinlerini korkularımı anlatabilseydim ama yapamazdım çünkü ben korkağın tekiydim...

Gülmek, geçmişin karanlığını aydınlatır...

Geçmiş zamanlar... İstanbul-Diyarbakır...

Gece işler uzayınca Bekir ve Ali'yi Duygu'nun yanına eve göndermiştim. Saat onbir gibi ancak olayı toparlamış, görüşmeyi bitirmiş eve dönerken Şehmuz'u aradım. Kafamı siksinler niye arıyorsam? Hata bende arama sorma. Bırak ne halleri varsa görsünler de işte kaşınıyorum ben.

Kazara "Herkes iyi mi?" diye sordum.

"İyi iyi herşey yolunda. İpsiz sapsız Necati bile sokaklarda ciğer satmaya başladı." dedi ya ben bir iki saniye konuşamadım.

Ne zaman sonra "Şehmuz senin ne dediğini kulağın duyuyor mu? Ne demek Necati sokaklarda ciğercilik yapıyor? Ulan her aradığımda bir olay!"

"Sedat beni oraya getirme ağzını yüzünü dağıtırım. Ulan konuşmadığım kadar çok konuştum o beyinsizle. Yakasına yapıştım gel sana dükkan açalım senin olsun dedim. Ne işin var sokaklarda dedim. Nuh dedi peygamber demedi. Takmış yoktan varolacağım diye. Bıkmış asalak gibi yaşamaktan. Bunları söyleyip durdu."

"Ulan ben onun anasını bacısını. Kapat telefonu arıyorum ben onu şimdi." kapattım telefonu o sinirle.

O hışımla Necati'yi aradım. Şerefsiz bir keyifle açtı telefonu ki sorma. Gören dünyaca ünlü restoran açmış sanır.

"Sedat toprağım naber? Nasılsın? Özlettin lan kendini!" demesin mi? Bende sabır yok zaten.

"Ulan o ciğer tezgahını senin götüne sokarım. Ne demek lan sokaklarda ciğer satmak. Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan!" diye bağırırken Necati'den çıt çıkmadı. Ne zamanki baktım bu salaktan ses çıkmıyor.

"Orda mısın lan pezevenk?" diye bağırdım. Necati'nin yanında kim varsa ya hava basmaya çalışıyordu ya da bir hatunlaydı, çünkü bunca küfüre "Çok sağol Sedat'ım hayırlı olsunları beraber rakı içerken kutlarız. Çok öpüyorum. Benim müesseseye bekleriz." diye telefonu yüzüme kapattı ya roket olup yanına uçmadıysam bu imkansızlığındandır.

O sinirle arabanın içinden tekrar Şehmuz'u aradım. Açar açmaz "Ulan o zekasızın o tezgahı götüne sokmazsam adam değilim. Müessese dedi ya lan!" diye bağırırken Şehmuz gayet sakin bir şekilde "Keselim işlerini olmazsa." dedi bir çıkar yol sunar gibi.

"Olmaz iyice inada bindirir." diye sakinledim aniden.

"Söyle ne istiyorsan onu yapalım."

"Bilmiyorum."

"Paketleyip İstanbul'a göndereyim ne istersen yap."

"At başıma at Şehmuz! Diyarbakır piri pak, burada çeksin Sedat!" diye bağırdım.

"Benim arkadaşım mı lan bana ne delleniyorsun? Banane! Uğraşmak istemiyorsan sık kafasına."

"Ne diye sıkayım. Sokaklarda ciğer satmak istiyor diye mi?"

"Olabilir." dedi Şehmuz ama güldü gülecek.

"Ne gamsız herifsin sen! Sattın ya yılların Necatisini." dedim gülerek.

"Satarım. Babamı tanımam." dedi ve biz gülmeye başladık. Gülmemiz bitince "Duygu'nun durumuna göre gelmeye çalışırım."

"Tamam bir bak sen. Bir şey yaptığı yok zaten sokakta öylece ciğer satıyor." diye son bir alay ederek kapattı.

Necati şu an burada olsa ağzını burnunu dağıtıp onun ciğerini sökerdim de yoktu. İçim sızladı bizim dertliye. İyi çocuktu Necati. Karıncayı incitmez yapısıyla bu dünyaya ait değildi. Damarına basınca çıkardı içindeki canavar.

Hayat bizi nereden nereye sürüklemişti. Hiçbir şey ummazken hayattan ne bulmuştuk. Körün şahidi şaşı misali ilerledik. Bir şekilde gidip Necati'yi kendine getirmeliydim de Duygu'yu nasıl bırakacaktım hiçbir fikrim yok. Yıllar geçse de Duygu'dan o lanet günün izlerini silemeyecektim. Herşeyimi verirdim unutması için. Herşeyi. İkı yıl... İki yıl öncesine geri dönüp herşeyi baştan yaşayıp yaşatabilsem. Zaman akıp gidiyor ve en büyük sabır zaman olmak zorunda kalıyor.

İki yıl oldu Ali Paris'ten döneli. O döndü sanki bana bir can geldi. Yalnızlığım bitti. İlk günlerde olduğu gibi gözümün içine bakıp önümde arkamda dolanmaya başladı. Her işe koşup yükümü almaya yemin etmiş gibiydi. Aldı da. O uçarı, bütün isyanını piçliğinin arkasına sığdıran Ali Paris'ten bambaşka biri olarak gelmişti. Büyümüş, eğitilmiş, nerede nasıl davranması gerektiğini öğrenmişti. Diyarbakır'da kendini kaybetmiş o çocuktan eser yoktu. Mantıklı, bir o kadar kendine güvenen biri olmuştu da halen içindeki hesaplaşmaları bitirememişti. Annesinden bahsetmeye çalıştığımda ayarı kaçıyor konuyu nasıl kapatacağını bilmiyor, beni bu konuda çıkmaza sürüklüyordu.

Ali'nin yanı sıra iki yılın içinde askerliğimden bana kalan Bekir tekrar girdi hayatıma. Beş parmağı geçmeyenlerimin yanına eklendi. Mertliği, sessizliği adam gibi adamlığıyla. Beni Talat'ın tuzağından kurtardığında kenetlendi bağlarımız. Ne zaman ki Ali'nin canını kurtarmak içinde kurşunun önüne atladı o zaman belki de tamamlandık. Benim gibi Ali'de onu hayatına sokup yüreğinin bir köşesinde yer açtı.

Bekir mi? İnsan erdemi yaşadığı yıllar boyu kazanmaz. Bir insan erdemle doğar. Erdem denilince akla Bekir gelmeli. Kitaplar yazmalı onun erdemini. Olgunluk bizim Laz oğlunun pantolon paçalarından akarken akılcı tavırlarıyla istese dünyayı yönetir de onun gönlü yok. Ona yükle yükleyebildiğini sana canım dediyse canını verir yine yapar o işi. Akılcı yanı bir yerde bitiyordu Bekir'in. Selma denilince akan sular durup mantığı devre dışı kalıyor suskunluğa boğuluyordu. İçin için kor ateşlerde yanıyordu ya bazen taşıyordu aşkı. Taşıyor seçtiği kelimelerle anlatıyordu herşeyi. O vakitlerdi Duygu'ya olan hislerimin ne olduğunu anladığım.

"Nasıl sabrediyorsun?" diye sormuştum.

"Etmiyorum, seviyorum."

"İyi de al getir. Sevgin bitmez ya zorladın diye."

"Zorla güzellik olmaz. O zaman sevgimin bir anlamı da kalmaz."

"Buna ne kadar daha dayanabilirsin Bekir?"

"Nefesim yettiğince, çünkü bunu yaşamak bile güzel." dedi ya Duygu geldi aklıma.

Niye aklımdaydı gecenin bir yarısı? Sabaha kadar bu soruyu sordum kendime. Yatağın içinde sağa sola dönmeyi bırakıp kalkıp Duygu'nun odasına geçtim. Odasında bütün ışıklar açıktı. Gülümsedim istemsizce. Kendimi nimetten sayıp odanın ışığını kapattım. Bununla da yetinmeyip yatağın yanındaki ışıkları alçalttım. Ben vardım ya korkmazdı Duygum. Işığı olmuş gibi hissettim ilk kez. Gururla kabardı içimdeki duygular. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Usulca uzandım yanına. Sokulabildiğim kadar sokuldum. Aşina olduğum koku sızdı ciğerlerimden içeri. Derin derin soluduğumu farkettiğimde yine sırıtıp keşfettiğim duyguları içtenlikle kabul ediyordum. Duygu rahatsızca kıpırdanıp bana doğru döndüğünde iyice yayıldı saçları yastığının üzerine. İlk defa hayrandı bakışlarım. Başka bir gözdü ona bakan gözlerim. Bir erkektim, aşık olduğu kadına yaklaşan. Dudakları takıldı gözlerime. Ne kadarda güzeldi. Boğazım kuruduğunda deli gibi kaçtım yanından. On daki-

ka deli danalar gibi dolandım koridorda. Dayanamadım tekrar girdim yanına. Paniğimden kurtulup yeni duygularımı kabullenirken Bekir'in söyledikleriyle şekil aldı hislerim. Seslice *"Seviyorum lan ben bu kızı!"* dediğim anda sanki bitti karanlıklar. Allah'tan Duygu uyanmadı ve ben o gece sabaha kadar ilklerimi doyasıya yaşadım...

Sonrasında hep Bekir'i gözledim. Aşk ne demek ondan öğrendim. Yanıp yanıp yok olurken küllerinden tekrar doğmaktı aşk ve ben Duygu'da kayboldum. Bekir'in yaşadığı vuslat güç verdi bana. Kederini, dalıp giden gözlerinde gördükçe kabullendim aşkımı.

Duygu mu? Benden, aşkımdan bir haberdi. Öksüzüm diyorum artık ona. Ne anası kaldı ne babası. En son anasının intihar etmiş cesedinin üzerinden aldım ya onu, herşey için son noktaydı. Kimseye bırakmayacak onu ömür boyu koruyacaktım.

İçim eriyordu aklıma her geldiğinde. Yetişemedim. Kurtaramadım. Ne onu, ne Nejat Savcıyı. Ne lanet olsunlar yetiyor...Ne keşkeler...Ne belkiler... O günleri tekrar ne gönlüm kaldırır, ne kelimeler yeter anlatmaya. Duygu'yu yaşattım ya bir tek o var artık aklımda. Varsın beni sığınak bilsin, aşkımı hiç bilmesin. Varsın gözümün önünde yuva kursun. O mutlu olsunda gerisi yalan dünya diyerek çıkmıştım yola.

Altı ay oldu olmadı Duygu yanımıza yerleşeli. Bekir ve Ali gözünün içine bakıyor, o gülsün diye yapmadıkları kalmıyor. Ali onu annesi yerine koydu gibi. Bekir babası rolünü üstlendi. Ben ne bokum bilmiyorum ama yanımda uyuyup öyle bir sarılıyor ki bana, kendimi onun aşkına karşı savaşmaya çalışan Don Kişot gibi hissediyorum.

Beykoz'a vardığımda gözüm bizim eve takıldı. Duygu geldiğinden beri sabah akşam yanan ışıkları gördüğümde içim huzur doluydu. Karanlıklar düşmandı o bize geldiğinden beri. Elimden gelse hep gün ışığını sunardım ona...

Sitenin kapısında ve evin kapısında bekleyen çocuklara selam verip anahtarımla içeri girdiğimde şaşkınlıktan öylece kaldım. Evin her

yanı rengarenk balonlar doluydu. Tam salona adım attım ki Ali'nin "Lan hile yapma o balonu ben yakaladım." diye sesi duyuldu. Bekir "Ver lan o Duygu'nun balonu!" diye böğüren sesiyle Duygu'nun gülüşünü duydum ya herşey silindi. Uçuşan balonların arasında Duygu elinde koca balonla durup benimle göz göze geldiğinde "Hoşgeldin." diyerek elindeki balonu kenara atıp bana sarıldığında onu göğsüme bastırmam ömürdü.

"Canom..." dedim gözlerimi kapatıp saçlarını koklarken.

"Sedat bak Ali bir sürü balon şişirdi. Bekir patlatıp duruyor ama balonlarımı." diye şımarık bir kahkahayla şikayet ederken Bekir "Bak ya! Bunca balon var iki balon patlattık diye şikayet ediyor." diye gülüyor.

Ali kucaklamış üç dört balonu "Duygu balonları kapıdan salalım mı?" diye gözleri parladığında Duygu "Salalım!" diye bağırırken kollarımdan çıktı ve pencereye koşup evin içindeki balonları dışarı bırakmaya başladığında "Sedat hadi balonları özgür bırakalım." dedi ya yanına gidip tuttuğum balonu ona vermeye başladım. Ali ve Bekir açmışlar balkon kapısını tekme tokat balonları dışarı atıyorlardı.

"Ulan Ali nasıl şişirdin bu kadar balonu!" dedim.

"Makinesini aldım abi iki saniyede şişiriyor."

Bekir "Seni de bir şişireydi." dediğinde Duygu'nun kahkahaları ömrüme ömür katıyordu.

Gece saat bir olmuş biz ancak odalara dağıldığımızda Duygu giymiş ayılı pijamalarını her gece olduğu gibi salonda beni bekliyordu.

Duş alıp eşofmanlarımı giyip indim aşağı. Oturdum yanına aldım ellerini avuçlarımın en derinine "Bu gece kendin uyumak ister misin?" diye sordum.

Gözlerindeki paniği ölseydim de görmeseydim. Ben onunla bırak her geceyi mezarda bile uyurdum da, artık korkmasın, huzurla uyusun dim dik ayakta dursun istiyordum.

Kafasını sağa sola hayır anlamında salladı.

"Peki o zaman seni yatıralım." dedim ve ellerini dudaklarıma götürüp parmaklarında halen taze olan ameliyat izlerini öptüm tek tek.

"Serdar Amca ilerinde hiç iz kalmayacağını söyledi." dedi hüzünle.

"Kalmayacak canom. Ne ruhunda, ne bedeninde hiç izi kalmayacak. Sadece zamana ihtiyacın var." diyerek onu elinden tutup kaldırdım ve odasına götürdüm.

Odanın ışığını ben açarken Duygu yatağının başındaki iki küçük lambayı açtı. Ben yatağa uzanırken o banyoya geçti ve dişlerini fırçalayıp bir kedi gibi yanıma girip omzuma uzandığında onu sarmam bir oldu. Alnına dayadığım dudaklarımı bir süre çekmedim. Özümsedim kokusunu. Ellerim saçlarına gitti. Parmaklarım saçlarını tel tel okşarken uyuduğunda, bende riyakarlık diz boyuydu. Onu daha bir sarıp alnından öpücük çalarkendi aşkımı yaşamaya başladığım vakitler. Yüzümü boynuna gömüp saatlerce onu koklamaktı yaşamak. Sabaha dek onun özlemini gidermek, gün ağırırken uykusuzluğa yenilmekti Duygu...

Sabah telefonun çalan sesiyle gözlerimi açamadığımda Duygu'nun yanımda olmadığını anlamamla açıldı gözlerim.

İlk onu merak edip aşağı inmekle telefona bakmak arasında kaldım ve telefona uzandım.

Arayan Şehmuz "Söyle Pala!" dedim gıcığına.

"Bıyıkları keseli yıllar oldu halen Pala mı diyorsun?"

"Anılar gözümde canlandı." dedim alayla.

"Sabah sabah ya sabır! Necati geldi sabah."

"Eee" dedim manyakça.

"Söyle o abine beni delirtmesin gelsin ciğerimi yesin dedi gitti."

"Beni niye aramıyormuş?" dedim gülerek.

"Götü yemiyordur." dedi Şehmuz gülerek.

"Bu iş böyle olmayacak benim gelmem şart. Bildiririm sana."

"Tamam." dedi Şehmuz ve kapattık.

Aşağı indiğimde herkes evdeydi. Kimsenin işe gitmeye niyeti yok. Bekir elinde tepsi içinde çay bardakları salona götürürken Ali mutfakta üzerinde şort atlet ocağın başında bir şeyler yapıyordu. Elinde yumurtalar bekleyen ayılı pijamaları içinde Duygu'ya "Yumurtayı ayrı yapalım ben karışık sevmiyorum." dediğinde "Alim sucuklu yumurta candır. Ayrısı olmaz." dedi Duygu.

"Tamam ya! Kır hadi!" dediğinde usulca yukarı çıktım. Elimi yüzümü yıkayıp giyindim. Aşağı indiğimde masaya oturmuşlardı çoktan. Beni giyinmiş halde görünce şaşırdılar önce.

"Benim Diyarbakır'a gitmem gerekiyor." Dedim. Duygu'nun yüzünün rengi soldu. Gece nasıl uyuyacağını düşündüğüne adım gibi eminim.

"Akşama dönmüş olurum." dediğimde Ali ve Bekir ayaklanıp yanıma geldiler.

Bekir "Neler oluyor?" dedi ciddiyetle. Ali "Bende geleyim." dedi hemen.

"Gerek yok. Necati'yi alıp geleceğim."

Bekir tanımıyordu pek Necati'yi.

Ali "Valla mı? Noldu? Haşim şerefsizi bir şey mi yapmış?"

"Hayır. Necati'nin buraya gelme zamanı geldi." dedim.

Bekir "Kendi gelemiyor mu? Niye sen gidiyorsun?" diye sordu.

"Zorla gelecek ama nasıl ikna edeceğim bir fikrim yok. Aklımda ona bir lokanta açmak var ama kabul etmez."

Biz üçümüz kafa kafaya vermiş konuşuyorduk.

Duygu mırıl mırıl "Lokantayı hazırlayıp ona sürpriz yapsan olmaz mı?" dediğinde üçümüzde ona dönmüştük. Biz gülmeye başladığımızda ne ara Duygu'ya sarıldım bilmiyorum ama fikir gayet iyiydi.

"O zaman sen git al gel Necati'yi dükkan işi bende." dedi Ali. Plan yapılmış, üçü beni yolcularken Ali'ye "Bugün Duygu yalnız kalmasın. Olmadı gidin birlikte bakın dükkanlara. Güzel bir yer ol-

sun." dediğimde Bekir "Lan nereye gönderiyorsun yalnız bunları!" dedi sinirle.

Duygu "Sende gel o zaman!" dedi ya Bekir'in yelkenler suda.

"Gelirim tabii sen iste babam." dedi onun başını okşarken.

Ben yüzümde gülümseme arabaya bindim. Duygu koşa koşa geldi, arabanın camından kafasını içeri sokup yanağıma küçük bir öpücük koydu. Uzun saçları yeni çıkmış sakallarıma tıpkı benim gibi ayrılmak istemezcesine takılı kaldı. Kendini çekerken "Dikkatli ol!" dedi gözümün içine baka baka.

"Olurum canom."

Uçakta aklım başıma geldi. Duygu dışarıda korkmaz mıydı? Çok çıkmıyordu dışarı. Acaba ben söyledim diye mi gidiyordu. Diyarbakır'a iner inmez Bekir'i aradım. İlk çalışta açıldı telefon "Bekir nerdesin?"

"Dükkan bakıyoruz. Bıraktık işi gücü."

"Duygu yanınızda mı?"

"Evet elinde kocaman bir gazete güya dükkan arıyor. Ellemiyorum bende."

"Bekir..."

"Söyle devrem."

"Dikkatli olun olur mu?"

"Merak etme sen, canın canımdır." dedi ya rahatlamıştım.

Şehmuz'u arayıp "Geldim ben. Nerede duruyor bu Necati salağı?" diye sordum ya bir iki saniye durdu Şehmuz ve "Ulan ben sana yıllardır öğretemedim planlı hareket etmeyi! Niye geldiğini haber vermiyorsun hayvan herif!" diye bana bağırırken beni bıraktı telefonda "Apo! Cemşit! Uçun havalimanına Sedat gelmiş. Kemal pezevengini bulun, ayrılmayın Sedat'ın dibinden."

"Ayrılma sakın oradan yemin olsun sikerim belanı! Ulan ben seni yaşatayım diye götümü yırtmadım mı? Bıktım ulan senin bu sorumsuzluğundan. Aklından zorun mu var lan senin elini kolunu

sallaya sallaya geliyorsun buraya! Kal orada Sedat!" diye bağır bağır bağırdı. Ben mi? Bu kadar sakin olduğum görülmemiş. "Sen gelsene bu kadar bağıracağına!" dedim ya yine sustu bir iki saniye ve yine beni telefonda bırakıp "Apo! Bekle lan!" diye küfür sallayarak telefona geri döndü. "Geliyorum. Göstereceğim ben sana ebeni! Seni köprüye götürmek farz oldu." dediğinde gülerek telefonu kapattım.

Bizim Lal Şehmuz yıllar içinde konuşmuyor artık küfürün bini bir para şakıyordu. Diyarbakır istemese de ona kalmıştı ya onun siniri bu yüzdendi. Allahın sopası yok gözüne soksun. Sen yıllarca Diyarbakır bana kalmasın diye şerefsiz Abdullah'ı öldürme, bana vurdur. Al işte! diye düşünürken keyif aldım yalan yok.

Yarım saatin içinde Şehmuz ve üçlü saz grubu bir geldi, pir geldi. Çocuklar bana sarılırken Şehmuz öldürürcesine bakmaya devam etti.

Şehmuz'a "Özlemedin mi beni?" diye sordum.

"Sevişeceğiz dur sen. Necati'nin tezgaha saklıyorum hıncımı."

"Uğraşma lan elin garibiyle."

"Herkes onun gibi garip olsa daha ne ister. Sana dua etsin o!" dediğinde biz arabaya doğru yürümeye başlamıştık. "Üzülme götüreceğim İstanbul'a kurtuluyorsun."

"Haşim'den ne zaman kurtulacağız. Onu da Allah'a kavuştursak ya."

"Zamanı var." dedim dişlerimi sıka sıka. Ali'nin olayında aynısını ona yaşattığımda Haşim bir süre ortadan kaybolmuştu. Sonra bana meydan okurcasına çıktı piyasaya. Şimdi benim dolayısıyla Şehmuz'un baş düşmanı halini aldı. İstesem onu yok etmek bir ayımı alırdı da beni ne tutuyordu artık biliyordum.

Sanki Haşim'le birlikte çocukluğumda iyiliğe dair ne varsa yok olup gidecekti. İçim el vermiyordu onu yok etmeye.

Biz arabaya binip Diyarbakır'ın en işlek soğağına gittik. Baktım yolun sol tarafına Necati harbiden ciğercilik yapıyor. Yüzü gülüyor, mutluydu. Bir an kıskandım onu. Sorumsuzluğunu, gamsızlığını

kıskandım. Ne kaygısı vardı, ne derdi gibi geldi bana. Arkamda benim çocuklar, yanımda Şehmuz vardık yanına. Necati ilk Şehmuz'u gördü sonra gözü bana kaydı. Anladı sinirimi ama çaktırmadı.

"Oooo Sedatım. Hoşgeldin." dedi ve küçük mangalın önüne koyduğu minik tabureyi alıp yanına koydu.

"Hoşbuldum Necati! Hazırla bakalım şurdan beş dürüm." dedim manyak sesimle. Necati gerildi tabii. Sokağın bütün esnafı kaçamak kaçamak çıktı dükkanlardan. Meraklı gözlerle süzüyorlar. Belli Necati hiç ses etmemiş, geçmişiyle ya da bizle ilgili. Necati başladı alelacele ciğerleri pişirmeye.

Şehmuz, Kemal'e "Kak lan git ayran al gel!" dedi sinirle. Kemal'in surat beş karış "Tamam ağam." dedi fırladı.

"Hayırdır?" dedim vardı birşey. Şehmuz hazır patlamaya "Biri ciğere merak sardı, biri saçı uzuna. Allah sonumuzu hayır etsin. Kimse demiyor tutalım bir işin ucundan diye." Söylene söylene Necati'ye baktı. Necati oralı olmadan ciğeri sarıp soğanı domatesi koyduğu dürümü bana uzattı. Aldım sakin sakin. Hayvan çok güzel yapmıştı gerçekten. O sırada Kemal geldi. Ayranı açıp uzattı. Çekiniyor belli konuşmaya. Gerek yok Şehmuz gelir hakkından diye hiç açmadım konuyu.

Necati teker teker bizimkilerin dürümlerini verdi. Kimseden çıt çıkmıyor. Bitirdik dürümleri içtik ayranları.

"Eeee Necati jübileni beş dürümle yaptın. Hadi bakalım topla tezgahı gidiyoruz." dedim. Necati şok olmuş pörtletmiş gözlerini "Ne?" diye durdu elinde maşası.

"Diyarbakır senin için bitmiştir. Sana ihtiyacım var. İstanbul'da yaşayacaksın."

"Sedat..." diye lafa girecek oldu.

"Sana ihtiyacım var diyorum Necati!" diye sertçe baktım gözlerine.

Necati gözlerini kıstı "Onca adamın var. Ben bir boka yaramam. Beceremiyorum." dedi dürüstçe.

"Ne boka yaradığına İstanbul'da karar veririz. Olmadı Diyarbakır yerinde duruyor."

"Sedat, bir otur konuşalım."

"İstanbul'da konuşuruz. Vaktim yok Necati. Kemal getir arabayı. Toparla Necati'nin tezgahı." dedim ya Necati renkten renge girdi ama sesi çıkmadı.

Necati tezgahı toparlarken Şehmuz "Ulan ne bok varsa sende kimse hayır diyemiyor." dedi sinirle.

"Sen diyorsun ya yeter Şehmuz." dedim alayla. Necati yolda ne yüzüme baktı ne tek kelime laf etti. Uçaktan indiğimizde bizi Ali karşıladı. Necati'yle bir sarıldılar ki sorma. Ali "Abi hoş geldin, iyi ki geldin!" dedi ya Necati ses etmedi.

Ali "Akşama bir mangal yaparız dimi Necati abi!" dedi ya.

Necati "Sen iste Ali yaparız tabii." dediği anda Ali "Duygu çok sevinecek." diyerek telefonuna sarıldı.

"Levo bizim kasaptan mangallık ayarlat geçerken al gel." dedi ve kapattı.

Ali yine bir olayda ortalığı idare eden olmuş, Necati en azından konuşur hale gelmişti. Beykoz'daki eve geçtiğimizde Duygu ve Bekir bizi kapıda karşıladı. Bekir ve Necati tanışırken Duygu önüme dikilmiş gözlerimin içine bakıp "Hoşgeldin." dedi ya sanki beni ilk kez görüyor.

Sert duruşumu bozmadan "Hoşbulduk Duygum." dedim gözlerim gözlerinde.

Ellerimi açtığımda Duygu bunu bekliyormuşçasına gelip belime sarıldı.

Ali "Kızım sanki yıllar oldu gideli. Necati bak bu bizim çirkin Duygu." dedi.

Duygu yabancılara yeni yeni alışıyordu. Elini uzatmakla uzatmamak arasında "Hoşgeldiniz." dedi, sonrasında benden güç alıp

elini uzattı. Necati bir Duygu'ya bir bana baktı ve o içten gülüşüyle Duygu'ya "Merhaba." dedi.

Gece Duygu tedirginliğini atsada Necati'ye karşı duvarlarını indirmedi. Bekir ve Necati iyi anlaşmış mangalın başına beraber geçmişlerdi. Ali yanıma yanaştı "İstiklal'de bir dükkan var. Hacizliydi. Mutfağı masaları, herşeyi tam bir restoran. Bugün orayı aldım. Necati için mükemmel."

"Yarın bir bakalım."

"Tamam abi, beğenmezsen başka bir yer bakarız." dediğinde "Sen Beyoğlu'na gider miydin?" diye sordum.

"Eski çamlar bardak oldu abi. Geçmişten bir şey yok artık."

"Ya annen?" diye sordum yine ama imdadına Duygu yetişti "Alim ya Bekir bana sucuk vermiyor!" dediğinde Ali kaçacak yer buldu ve "Geldim çirkin" diye uzaklaştı.

Mangal bitiminde Ali, Duygu'ya yeni aldığı bilgisayar oyununu gösterirken Bekir telefon elinde sıvamış pantolon paçalarını konuşarak bahçeyi turluyordu.

Necati tavırlı bana ama "Bu o kız değil mi?" diye sordu ya bir durdum.

"Hangi kız?" dedim tabii.

"Lan bana ayak yapma! İzmir'deki kız mı?"

"Sen nereden biliyorsun?"

"Sana yakın olan herkes biliyordu Sedat. İzmir'i ayak yoluna döndürmüştün ve seni korumalıydık." dediğinde saklanacak bir şey kalmamıştı.

"Düşündüğün gibi değil."

"Ne düşündüğümün bir önemi yok. Hayat kısa ve ona söyle gitsin. Gözünün içine bakıyor zaten."

"Necati yok öyle birşey."

"He Sedat he! Herkese yalan söyle ama bana söyleme yemem." dediğinde haklıydı. İnkar etmedim "İmkansızı istemeye gerek yok."

"İmkansız mı, etrafına bak. Bundan beş yıl önce bunları hayal edebilir miydin?"

"Ne hayali Necati?"

"Sedat biz küflü ekmeğe şükür edenlerdik." dediğinde herşeyi özetlemişti aslında. Sustum ve Necati devam etti. "O yüzden senin hayatında imkansız diye birşey yok."

"Niye bana kızgınsın peki?" diye sordum konuyu ona döndürerek.

"Değilim Sedat."

"Necati sen beni nasıl tanıyorsan bende seni tanıyorum."

"Seninle ilgisi yok. Tek başına bir baltaya sap olmalıydım ve bunu ben başarmalıydım. Ne senin ne de bir başkasının yardımı olmadan. Sorun bu!"

"İyi." dedim daha fazla birşey söylemeden. Kendine göre haklıydı. Bana göre değildi. Necati benim sessiz kalmamla "Ben nerede yatacağım?" diye sordu sinirle. " Eve bile uğratmadın. Donum bile yok yanımda." diye söylendi.

"Alt katta üç odadan biri senin." dedim sakince.

Necati ayaklandığı gibi "Ulan yanımda donum bile yok!" diye söylenmeye devam ederken benim sabır bitti.

"Sanki benim donumu hiç giymedin hayvan herif! Bu mu şimdi sorun ettiğin şey!" diye bağırmamla Necati "Don bu hikayenin en sonunda. Sorun ne biliyor musun Sedat Bey! Sedat istiyor olacak! Sedat söyledi yapılacak! Ulan tırnaklarımla yaptığım tezgahın içine ettin iki dakikada!"

"Ohooo, Necati seni istediğin şeylerle başbaşa bıraksaydık babamın yanında hala bulaşık yıkardın. Gerizekalı ne zamandan beri sen ben yapar oldun."

"Sen yaptın değil mi? Hüsnü Baba'ya beni kapıya koymasını sen söyledin! Seni adi herif!"

"Evet ben söyledim. Bulaşık yıkamak yerine bana, kendine bir faydan olsun diye."

"Fayda mı? Bana İstanbul'a gel bile demedin. Sen ben yapan şimdi ben mi oldum?" diye biz avaz avaz bağırırken Ali ve Duygu kapıda belirdi.

Duygu'nun renk gitmiş, Ali'nin eline sarılmış korkuyla bana bakıyordu.

Bekir bahçe kapısında elinde telefon dondu kaldı. Duygu'yu görmemle sakinleştim sesimi alçaltıp "Hayatını riske atamazdım. Şimdi herşey benim elimde." dedim.

"Tamam ya tamam hep bir haklı yönün var zaten." diye içeri girdi Necati.

Duygu'nun gözünden akan yaşı görmemle aklımdaki herşey silindi. Yanına gidip "Canom korktun mu?" diye sormam bir oldu.

Ali "Ne korkacak abi aslan gibi Alisi var onun yanında." dediğinde şirin şirin ikisi birbirine sırıtırken rahatladım.

"Duygum uykun geldi mi?" diye sordum çünkü saat bire geliyordu.

Duygu hevesle kafasını salladı.

"Canom gelirim ben çık sen!" dedim ve Bekir'e doğru yürüdüm.

Bekir "Necati Diyarbakır'a dönmezse iyi."

"Dönemez."

"Niye bağlayacak mısın?"

"Boşver sen onu. Necati'yi gördün. Az çok bedeni göbeği belli dolununa kadar aldır çocuklara. Odasına koyalım. Zor durumda kalmasın."

"Kıyafetleri görünce daha bir ağzına sıçsın diye mi?"

"Halledeceğim. Hadi gittim ben." diyerek yukarı Duygu'nun yanına çıktım. Kapıyı usulca araladım. Duygu üzerinde iç çamaşırları yatağa oturmuş elinde krem puro izlerine sürüp duruyordu. Bir iki saniye herzamanki gibi duraladım. Araftı bu hali benim için. Erkekliğimle merhametim arasında sıkışıp kalmaktı. Puro izlerine baktıkça parçalanan ruhuma, onun güzelliği karşısında tutulan nutkum eşlik ediyordu.

Derin bir nefes alıp yanına oturdum ve "Bir dahaki kışa bu izler için tedavi olmaya başlayacaksın zaten." dedim.

"Belki gerek kalmaz." dedi gözüme bakarak.

Gülümsemeye çalışarak elinden kremi aldım. Sırtından aşağı dökülen uzun düz saçlarını sol omzudan önüne koyarak bana sırtını döndürdüm ve sırtındaki lekere ufak ufak kremi sürmeye başladım. "Sen ne istiyorsan onu yaparız." dedim. Duygu elimde duran kremden biraz alıp bacaklarındaki izlere sürmeye başladı. Sessiz bir o kadar sakin bir şekilde on beş dakikayı bedenindeki puro izlerine krem sürerek geçirdik. Duygu ağladı ağlayacak. "Canom üzülme, sana söz verdim hepsi geçecek."

"Seni de üzüyorum."

"Sen yanımdasın ya! İyisin ya! Yeter be canom."

"İyiyim... İyiyiz... Biz hep iyi oluruz." dedi bana sarılırken. "Oluruz." dedim saçlarına gömdüm yüzümü. Duygu benden kopup gözyaşlarını silerken "Pijamamı giysem iyi olur." dedi ve ayağa kalkıp saçlarını toparlamaya başladı. Ben mi? Bir ben var benden daha içeri...

***

Ertesi gün Bekir'le Necati'yi Şişli'deki ofise postalayıp Duygu'yu da yanımıza alıp İstiklal'e geçtik. Duygu'nun eli elimdeydi ama ben yine de tedirgindim. Ona bir şey olacak, biri onu görüp bana karşı kullanacak diye ödüm patlıyordu. Duygu halinden gayet memnun elimi sıkı sıkı tutup Ali'yle kıkırdayıp duruyordu. Ali çocukluğunun ve kötü anılarının geçtiği yerleri bir kere daha arşınlıyordu. Ne avutacak kelime vardı ne yaralarına merhem olacak bir avuntu. Ben anlıyordum gülüşünün sahteliğini, soğukluğunu, gözlerindeki kederi de diyecek bir şey yoktu.

"İşte burası abi." dedi Ali yüzünün rengi gitmiş o ıslahevinde tanıdığım küçük Ali geri gelmişti. Gösterdiği dükkana bakmadan önce "Ali..." dedim.

"Evet abi!" dedi yüzüme bakarak.

"Geçti. Bitti. Noktayı koydun. Bırak artık." dediğimde Ali'nin gözlerinde gördüğüm yaş mıydı? Bilmek dahi istemiyorum.

Duygu merakla "Neresi ben anlamadım?" derken Ali bana bakmamaya özen göstererek "Bıraktım abi." dedi ve "İşte şurası kız. Nasıl abi?" dedi.

Ben kafamı çevirip gösterdiği yere bakınca ilk küfür edecektim de sustum. Şimdi küfür etsem Duygu'nun yine gözleri dolacak. Ali'sine bağırdım diye. Gösterdiği yer İstiklal Caddesi ile bütünleşmiş barok mimarisi bir binanın altındaki kocaman demir kapıydı. Kapının ardında sanki küçük küçük dükkanlar var gibi geldi bana. Hüsranla "Ali dükkan bu pasajın içinde mi?" diye sordum.

"Ne pasajı abi bu kapı dükkanın bahçesine açılıyor. Avlu gibi bir şey. Yeni bir çiçek pasajı yapar işte." dedi ya sanki birden üzerimize güneş açtı.

Ali demir kapıyı açıp bizi içeri soktuğunda şaşkındım, Necati buraya bayılacaktı. Duygu "Burası çok güzel." dedi ve de dışarıya çıktığından bu yana ilk defa elimi bırakıp kendi kendine etrafı incelemeye başladı. Ali ile göz göze geldik.

"Kız çirkin seni buraya komi alırız olmaz mı?" dedi Ali gülerek.

"Olur. Sen de gelirsen benimle her işi yaparım." dedi gülerek. Dükkan gerçekten güzeldi. Necati'nin bırak hayalini süslemesini, ben bile onun için böyle bir yer olabileceğini düşünmemiştim.

"Ali sen burayı o fiyata nasıl aldın?"

"Abi dedim ya hacizliydi diye."

"Ulan Ali kedi olalı bir fare tuttun." dedim ensesinden tutup sarsarken. Mekanın küçük dokunuşlara ihtiyacı vardı.

O sırada Duygu bizden on on beş metre uzaklaştığının farkına vardı. Yüzünün rengi gitmiş, adeta kendini soyutlamış gibi boş boş bakmaya başladığında hızla yanına gidip "Duygum." dedim. Gözleri dolmuş, biraz önceki neşeli halinden eser yoktu. Elini tutup anla-

mamış gibi "Hadi gel içeriyi gezelim." dediğimde elimi daha bir sıkı tutup tamam anlamında başını salladı.

Ali'ye dönüp "İşlemlere başla. Necati'nin üzerine geçir burayı."

"Zaten onun üzerine aldım abi." dedi gururla.

"Aferin lan!"

"Aferini aldım ya senden sırtım yere gelmez artık." dedi benle alay edercesine. Duygu biraz olsun bizim neşemizle kendine geldi. Ali'ye "Çağır Bekir'i alsın gelsin Necati'yi. Bizde oturup birşeyler içelim onlar gelene kadar." dedim.

"Kokoreç yiyelim abi. Birayla mükemmel gider. Kız çirkin kokoreç yersin değil mi?" diye sordu.

Duygu "Severim." dedi gülümseyerek.

"Bira ne lan! Rakı içelim."

"Abi kokoreçle mi?"

"Ne o beğenemedin mi Paris conconu."

"Abi Pariste kokoreç ne arasın?" dedi ya üçümüz birden gülmeye başladığımızda biz şampiyon kokoreççisinin bulunduğu sokağa girmiştik.

Arkamızda korumalar biz önde günün bu saatinde oturacak yer bulmak zordu. Duygu yavru Ceylan gibi dibimde bana sokulmuş kalabalıkta huzursuzdu ama alışmalıydı. Ali bir çare ararken "Sardır ekmek arası." dedim sırıtarak. Ali bir mutlu bir mutlu. O dev görüntüsünün ardında halen bir çocuktu Ali. Yaşayamadı ki garibim çocukluğunu. Aldık elimize yarım ekmek kokoreçi. Tabii bir yer biri bakar kıyamet ordan kopar. Bizim korumalara da aldık yarımşar kokoreç.

Girdik bir sokak arasına oturduk kaldırım taşına başladık yemeye. Duygu sırıtıyor gözüme bakıp yarım ekmek kokoreçi yerken. Bizim korumalar ilk bir yadırgadı. Tarabyalı'da böyle bir şey mi görmüşler.

"Oturun yiyin lan ayaklarınıza gitmesin yedikleriniz." dedi Ali alayla. Biz sokağın ortasında üzerimizdeki takım elbiselere inat ço-

cuklar gibi oturup ekmeklerimizi yedik. Duygu'ya "Beğendin mi?" diye sordum. Gözüme minnetle bakarak "Seninle olsun da ne olursa olsun yerim ben." dedi mutlulukla. İçim erirken içimdeki aşık Sedat yine dualar ediyordu. Hep benimle olsun. Onunla öleyim.

Sonrasında zaten Bekir aradı. "Abi geldik biz." dedi ya beni aldı bir heyecan.

"Sevinecek lan!" dedim Ali'ye.

"Valla sevinecek abi." dedi mutlulukla. Girdiğimiz sokaktan çıkıp yürüdük dükkanın olduğu yere. Bekir gelmiş bizi gördü sırıtıyor. Önceliği Duygu. Yanımıza gelip "Babam sen dışarı mı çıktın? Maşallah benim kızıma." dedi onu teşvik ederek. Duygu sırıttı sadece. Necati "Naber karakız?" dedi sırıtarak. Duygu ona da gülümsedi ve "Merhaba." dedi mutlulukla. Necati bir köyden indim şehire etrafı inceliyor.

"Necati beğendin mi İstiklal Caddesini!" diyen Ali'ydi.

"Kalabalıktan başka bir şey göremedim." dedi memnuniyetsizce.

Bekir "Nerede bolluk orda bereket." dedi.

Ali "Abi o nerde çokluk orda bokluk değil miydi?" dediğinde Bekir Ali'nin ensesine geçirdi tabii. "Çok bilmiş hadi ne göstereceksen göster!" dedi gülerek.

Ali acıyla inlerken Necati bana dönüp "Yine seni akıllısı bulmamış." dediğinde "Vallahi doğru!" dedim gülerek.

Ali, Bekir'den uzaklaşıp "Abi sen mi? Ben mi?" dediğinde "Sen söyle." dedim keyifle. Ali, Necati'nin koluna girip "Abi bak şimdi burası..." diyerek onu demir kapının önüne getirdi ve "Artık burada güzel güzel yemekler yapıp bizi doyurursun." diyerek bitirdiğinde Necati demir kapıdan girmiş bahçenin ortasında durmuş şaşkın şaşkın bakınıyordu. Bekir "Hayırlı olsun Necati!" dedi. Ben bir bokluk bekliyordum bizim şişkodan.

"Ben bunu kabul edemem." dedi Necati hayran hayran etrafı incelerken.

Bekir "Ali, gel lan bana da kokoreç ısmarla. Duygu gel hadi sana da dondurma alalım." dediğinde Duygu gözüme baktı. Gitsem mi dercesine.

"Hadi git tut senin develerin elini gezin biraz." dedim ya gitti. Tuttu iki devesinin elini. Bizim öküz Ali anlamadı tabii. "Noldu şimdi ya!" diye onlarla uzaklaştı.

Sıra bendeydi. "Necati kabul etsende etmesende buranın tapusu senin üzerine. Al sana ayaklarının üzerinde durman için bir fırsat."

"Ne anladım ben bu işten. Benim paramla mı alındı burası?"

"Bana bak taş kafalı bir kere daha senin paran benim param gibi cümleler kuracak olursan Allah yarattı demem suyunu çıkarırım. Çalış öde lan o zaman hıyar! Taze gelinler gibi kırıtıp duruyorsun. Hemde bana! Hayalin lan burası! Bırak hayali, burayı hakediyorsun lan sen! Sana yarına kadar süre. Ya adam et burayı yaşa hayalini, ya da siktir ol dön Diyarbakır'a aç tezgahını otur başında." diyerek demir kapıdan çıktığımda Duygu elinde koca dondurma, Bekir'in elinde yarım ekmek kokoreç beni bekliyorlardı. Benim Necati yüzünden devreler yanmış. Elimi uzattığımda Duygu sorgusuz sualsiz elimi tuttu. "Ali kal sen Necati'yle, yalnız bırakma." diyerek İstiklal'de yürümeye başladım. Bundan sonrası Necati'ye kalmıştı...

Abir zamanlar...

Ve yıllar geçer...

Necati aramış akşam onun mekanda yapacağım toplantı yemeği ile ilgili bilgi alıyordu. Necati yıllar içinde ona sağladığım imkanı iyi kullanmış, ilmek ilmek çalışıp İstanbul'un en iyi restoranlarından biri olarak adını duyurmuştu. Yoğunluğu karşılamakta zorlanıyor yeni şubeler açmaya hazırlanıyordu.

Necati "Sedat dilersen mekanı kapatalım. Rahat edersin." dediğinde telefonda konuşuyorduk.

"Gerek yok. Benimle birlikte dört kişi olacak. Sen bize kuytu bir yerde masa ayarla yeter." dedim ve çalan diğer telefonu elime aldım. Ali arıyordu.

Necati "Ben söyledim. Bir sorun olacaksa kapatırız mekanı. Araşırız yine." dedi ve telefonu kapattığında diğer telefonu açtım.

"Söyle Ali."

Ali "Abi birşey söyleyeceğim ama yeminle benim suçum yok. Hatta Levent'in bile suçu yok."

"Noluyor lan yine ne bok yediniz?"

"Abi... Duygu'nun bugün dersi vardı ya."

"Eee."

"Duygu derse gitmemiş. Levent korkusundan seni arayamamış."

"Lan eveleyip gevelemesene!"

"Duygu Levent'i atlatmış nerede olduğu belli değil.Telefonu çalıyor ama açmıyor. Okulun çevresinde bakmadığım yer kalmadı. Civarları dolanıyorum arabayla." dediğinde benim her yanım felç olmuş gibi, telefon elimde yürürken donup kalmış ne yapacağımı bilmez haldeydim.

"Kapat Ali!" dedim hiçbir şey söylemeden. Duygu'yu aradım. Açılmadı. Oysa biliyordu ilk çalışta açılacak o telefon. Ben ne yapacağımı düşünürken katılacağım toplantıyı bırakıp yola çıktım. Yoldan Ali'yi arayıp "Geliyorum. Bekir'i ara Telsiz Yusuf'u bulsun." derken arkadan gelene arama sesiyle telefonun ekranına baktığımda Cano yazısını okudumya "Ali kapat Duygu arıyor." dedim. Duygu'nun aramasına cevap verdim.

Duygu "Sedat..." dedi ya ben onu konuşturmadan "Neredesin?" diye sordum. "Sedat iyiyim. Kızlarla kıyafet bakıyorduk. Telefonu bir mağazada unutmuşum... geldim aldım hemen seni aradım."

"Cano Levent seni korumak için var! Derse gitmemekte neyin nesi? Neredesin şimdi? Söyle bana!" diye manyağa bağlamış sesimi sakin tutmaya çalışıyordum.

"Nişantaşı'ndayım."

"Tamam bekle geliyorum. Ali de yola çıktı."

"Sedat lütfen ya ben gelirim eve. Kızlarla..." diye konuşmasına izin vermedim. Benim sabır buraya kadar "Kapat çeneni Duygu! Çabuk gir bir restorana otur yerine! Sakın kıpırdama geliyorum."

"Ama..."

"Bekliyorum telefonda gir bir yere bana adını söyle!" diye dişlerimi sıka sıka konuştuğumda Duygu'nun sesi kesildi. Diğer telefondan Ali'yi aradım ve "Ali Nişantaşı'nda Duygu. Sen neredesin?"

"Yakınım hemen geçiyorum oraya." dedi. Duygu elimdeki diğer telefondan "Mc Donalds'a girdik." dedi kırgınca.

Ali'ye döndüm bu sefer " Ali Mc Donalds'ta bekliyor Duygu." dedim ve cevabını beklemeden kapattım.

"Tamam Ali geliyor. Ben yoldayım sakın oradan bir yere çıkayım deme. Telefonu açık tut."

"Sedat abartmasan diyorum!" diye sinirle soludu.

"Abartmayı ben sana gelince göstereceğim. Bekle sen!" diye bağırdığımda Duygu "Kapatıyorum!" dedi ve kapattı ya hiç yapmadığı bir şeydi.

Hayatımın ilk paniğini o gün yaşamıştım. Duygu geçen zamanla acılarıyla yaşamayı öğrenmiş Ali ve Bekir sayesinde yaşama tutunmuş, benim zorumla liseyi dışardan bitirip üniversiteye girmiş, son sınıfa kadar gelmişti. Sosyalleştikçe çevresi genişledi ve hayatına dair hayaller kurmaya başladı. O hayata tutunmaya başladı da, ben de bu zaman diliminde ona karşı bastıramadığım duygularımda kaybolmaya başladım.

Mc Donalds'ın kapısından arkamda dört adam içeri girdiğimde, dört kızın arasında oturan Ali'yi sırıtırken gördüğümde cinler tepeme iyice toplandı. Duygu beni görünce bir panik oldu. Gözlerinde görmek istediğim bakışların yerine inşallah beni rezil etmez bakışları vardı. Oysa ki onun bakışlarındaki bir dakikalık bırak aşkı, beğeniyi görebilmek için dünyayı yakardım. Kahroluyordum artık. Her nefes aldığım an bana ızdıraba dönmüş hayattan kopuyordum. Umurumda değildi hayattan kopmak, sadece duygularımla gerçekler arasında sıkışıp kalmaktı beni bitiren. Deli gibi aşkı yaşarken, aşık reddetmeye çalışmaktı araf. Duygu'nun beni sevmediğini, bilipte kabullenememekti ölmek.

Başlarına dikilip "Gidelim!" dediğimde Ali "Abi hoşgeldin. Otursana sana da hamburger söleriz." dedi kaş göz işareti yaparken.

"Akşama yetişmem gereken bir işim var. Başka bir zaman." dedim dişlerimi sıkarak. Duygu'nun yanındaki arkadaşlarının meraklı, bir o kadar hayran bakışlarını farketmemek mümkün değildi. O hayran bakışları Duygu'nun gözünde görmemek beni isyana sürüklüyordu

da gerisi yok. İçimden bir ses *Kurşunlara gelesin Sedat!* diye niye bağırıyordu bilmiyorum. Büyük ihtimal haketmediğim bir imkansıza duyduğum aşktandı.

Yolda hırsımdan deli gibi bağırmaya devam ettim.

Ali "Abi yeter! Anladı Duygu." dedi artık ve ben ancak sustum. Duygu o gece ilk defa bensiz uyudu. Gerçi uyuyamadı biliyorum çünkü bende uyumadım. Sonra mı? Sonra ki zamanlar benim için hayatın çektiği, kaderin yönetmeliğini üstlendiği cehenneme gidiş filminin fragmanı gibiydi.

Duygu okulu bitirdi. İşe girdi. Kendi evine çıktı. O ayakları üzerinde durmaya başladıkça benim içimdeki imkansız aşk her gece öldü. Öldüğüyle kalsaydı iyiydi. Her onu görmeyi bırak her onu düşündüğünde küllerinden yeniden doğdu. Ne rakı şişelerinin dibinde unutabildim bu aşkı ne hayatıma giren kadınların teninde söndü bu yangın.

Zaman artık benim için en büyük sabırdı. Kan kusup kızılcık şerbeti içmekti. Zaman en büyük acıydı. Zaman onun aşkında ölüp karşılık bulamadan yitip gitmekti. Elinden gidendi zaman. O sıralarda aşkımın ölmesi için aradığım zamanlardı Sanem. Duygu'yu kurtaramadığım çığlıklarımdı ona sahip çıkışım. Lanet olsunları erittiğim zamanlardı Sanem'e harcadığım. Sırf yaralarımı sarabilsin, aşk benden uzak dursun dediğimdi ama olmadı. Ne Sanem zamana karşı koydu ne mantığım zaman içinde aşkıma direndi. Sanem kendi çıkmazında yok olup tarihin tozlu sayfalarında yerini aldı. Ve zaman Duygu'nun karşıma geçip evleniyorum dediği anda bitmişti.

Aşka yenilip ölümü kabullendiğim anlardı zaman...

Ölüm bile çare olmaz bazen...

Şimdiki Zamanlar... İstanbul...

Büyük toplantının bittiği günün haftası Ali nihayet istemem yan cebime koy hesabı evleniyordu. Düğün Arnavut Ethem'in Şile'deki çiftliğin bahçesinde yapılırken ne kadar adamım varsa hepsi güvenlik için oradaydı. Hayatımda ilk defa bu kadar tedirgin, ilk defa bu kadar elim kolum bağlıydı çünkü düğün o kadar kalabalıktı ki sanki hiçbir şeye hakim değil gibiydim. Yüksek sosyetenin alçak insanları, magazin basını, politikacılar, devlet büyükleri, sanatçılar yani duyan gelmişti. Kalabalığın içinde tek yapabildiğim Duygu'yu yanımdan ayırmamaktı. Elini elimden bırakmadan düğünde oradan oraya sürüklenip insanları karşılamaya uğraşıyorduk.

Levent güvenliğin başında, Bekir geleni karşılamak için kapıdaydı. Ben Enerji Bakanı'yla konuşurken Duygu ne ara yanımdan iki metre uzağıma gittiyse bana gelenler geldi. Bakana kibarca "Pardon." diyerek Duygu'nun yanına geçtim ve belinden tutup kendime çektim. Fırsat bu fırsattı. Kulağına "Duygu, deli etme beni dur yanımda. Koşturma oradan oraya!" dedim sertçe ama onu öpme arzum damarlarıma yayılmış kalbimi zorluyordu.

"Sedat!" dedi Duygu onu düğünde rahat bırakmam için de, benden yer gök Duygu.

"Öperim bak!" dedim o güneşim olmuş ben ona uçan yusufçuk misali. Dudaklarını gözleyen bakışlarımı farkettiğinde çok geçti. Duygu "Öpme, ayıp ya!" dedi ama sesi dudaklarımda boğuldu. Sıcak samimi sevgimi ama geceyi arzulayan küçük bir öpücüktü kondurduğum. O ara telefonum çaldı. Arayan Levent.

"Abi, Ali'nin komutanı geldi. Haber ver demiştin." dediğinde "Geliyorum." diyerek kapattım.

"Gel hadi!" diyerek Duygu'yu nazikçe belinin kıvrımından tutup yönlendirdim. Hayret itiraz etmedi hatun. Kapıya vardığımızda göz göze geldiğim Ali'nin askerdeki komutanına "Komutanım, hoş geldiniz!" diyerek elini sıktım. Komutan sıkılı tuttuğu elimi kendine çekerek bana sarıldığında bir an Duygu'nun elinin sıcaklığının yokluğunu fark ettim. O saniyeler bana asır gibi geldi. Komutana sarılıp ondan ayrılırken bir umut elimi arkaya doğru uzattığımda canomun eli avuçlarımın arasını bulduğunda ben yine olmak istediğim huzurun içindeydim. Komutanın meraklı gözleri Duygu'yu bulduğunda gururla "Duygu" dedim. Komutan bulunduğu ortamdan memnun bir şekilde güldü ve "Şu meşhur Duygu!" dedi ve elini uzattı. Duygu elini sıkarken "Hoşgeldiniz." dedi gülümseyerek. Tabii komutanın susmaya niyeti yoktu.

"Şu an Sedat ve ben yaşıyorsak bu senin sayende kara kız!" dediğinde ben gerim gerim gerilmiş, gülümsemeye çalışıyordum. Geçmiş benim için yaşanıp bitmiş, rafa kalkmıştı. Geçmişten bana kalan değer verdiğim insanlardı. Gerisi tozdu da Duygu merakla bana bakıyordu. O sırada hızla Ali geldi ve yanımızda durup asker selamıyla tekmil vermeye başladı. Komutan tekmil bittiğinde sırıtarak "Evlenebilirsin asker." diye aynı tonda karşılık verince Ali "Sağ ol!" diye sertçe kükredi ve komutana sarıldı.

Biz Ali ile birlikte oturma yerlerine geçip sohbete devam ederken komutan nokta atışı soruyu on ikiden vurduğunda, beni sol tarafta bir çukur açıp gömebilirlerdi. Duygu'yla göz göze gelip ne cevap vereceğimi düşünürken canom ürkekçe gözlerini kaçırdı ya içim gitti.

"Kısmet komutanım, hayırlısı." dedim nefes almaya çalışarak. Komutan bu cevaba şaşırsa mı ne yapsa bilemedi, yılların kurdu konuyu değiştirdi. Duygu bu can acısına bir on dakika daha dayandı. Haklıydı. Sevdiği adam evlilik teklifi bile etmemiş, bebek istemeyen bir hayvana dönüşmüştü. Bana doğru uzanıp "Canım ben Aslı'nın yanına geçsem?" diye sordu. Yanlız hayatta bırakmam.

"Bekle, ben seni götürürüm." dedim. Duygu kırgınca "Sedat, sen kal ben giderim." dedi.O ara komutan bir şey sorunca tekrar sohbet başladı. Duygu artık yerinde oturamaz olmuş iyice sıkılmıştı. Duygu'ya hiçbir şey yokmuş, onun kırgınlığını anlamamış gibi davranıyordum.

"Komutanım," dedim gitmem gerektiğini belli edercesine ayağa kalktım. Komutan başıyla onay verdiğinde Duygu'yu elinden tutmuş Aslı'nın yanına götürüyordum ve aptal gibi "Çok kalabalık Duygu, yanımda kal asma suratını." Demeyi de ihmal etmedim. Hayvandım ben hayvan.

"Sedat beni kim ne yapsın! Aslı'nın bana ihtiyacı olabilir." dedi Duygu gözlerini kaçırarak.

"İyi, gidelim bir sor."

Yüzüne sahte bir gülümseme kondurmaya çalışarak "Anlaşıldı, bugün seninle yapışık ikiz gibi dolanacağız" dedi. Gönlünü almalı aklından geçen evlilik mevzunu silmeliydim. Kar etmeyeceğini bile bile elini dudaklarıma götürüp öperken "Benim için sakıncası yok" dedim şirinlik yaparcasına. Duygu konuyu mu değiştirmek istedi yoksa günü bozmamak için mi bir şey söylemedi bilmiyorum ama gözü Selma'ya takıldı.

"Gebiş, sana nasıl posta koydu" dedi gülümseyerek ve ölü toprağı ikimizin üzerinden kalkmış gibi oldu. Bende ona katılarak "Bir doğursa da rahatlasak. O ne öyle salya sümük!" dedim demesine de Duygu'nun cevabıyla yine kendi cehennemimi yaşıyordum.

"Evet ya, bir doğursa da sevsek." dedi ya bende renk menk gitmiş, Duygu'ya bakıyordum. Reva mıydı bu ona? Onunda hakkı

değil miydi bebeğimizi eline almak. Cehennemdi yine dakikalar. Duygu'nun "Korkma, bebek istemeyeceğim." cümlesiyle kendime geldim. Saniyeler içinde silkinip içimde oluşan yaralara tuz basarak "Sen laf mı çarpıyorsun?" diye sordum yine hiçbir şey olmamış gibi.

"Of, Sedat ya! Merak etme hamile kalsam bile bunca söylediğin şeyden sonra sana sormadan aldırırım." dedi ya yoktu kelimeler. Ne aklımda ne ruhumda. O sıra Aslı'nın yanına geldik. Ali ve Aslı neredeyse birbirini öldürecek. Ben olaya dahil olmadım. Saygım kalsın artık o kadar. Allah'tan Duygu girdi devreye ve "Ne oluyor yine? Sizi iki dakika yalnız bırakamayacak mıyım?" diye sinirle azarladı bunları.

O ara Bekir yanıma yanaştı ve "Sedat ısrarla seninle görüşmek isteyen biri var. Bir bak istersen." dediğinde Duygu'ya dönüp "Duygu Ali'nin yanından ayrılma, hemen geliyorum." dedim.

Demez olaydım. Bekir'in beni tanıştırdığı adamı tanımaması ayrı bir teraneydi. Adam susmak bilmedi. Aklım Duygu'da konuşmayı sonlandırıp tam ayrılacağım yanıma gelen gidenden bir türlü ayrılamadım. Şükür ki Bekir imdadıma yetişti. "Nikah kıyılmak üzere." diye sohbetin arasına girip beni kurtardı. Birlikte Ali ve Aslı'nın yanına doğru yürüdük. Ali ve Aslı'nın yanında görmeyi beklediğim Duygu yoktu.

Bekir'e "Duygu nerede?" diye sordum. Bekir bön bön yüzüme bakıp "Seninleydi." dediğinde ben Ali'nin yanına geçtim ve "Duygu nerede?" diye sordum.

"Tuvalete geçti senin arkandan." dedi Ali.

"Lan o kadar saattir tuvalette mi bu kız?" dediğimde Bekir "Takılmıştır birine. Ben bulur gelirim." dedi.

Ali "Gidip alın gelin çirkini abi. Aslı'nın nikah şahidi o olacak. Sürpriz yapacaktık." dediğinde bende Bekir'le yürümeye başladım. Eve girip tuvaletlerin olduğu koridora girdiğimizde orada kimseyi göremedik. İçim sıkıldı birden.

Bekir "Araki bulasın şimdi bu kalabalıkta. Ali'yle Aslı zaten bahane arıyor evlenmemek için. Duygu şahitlik yapmazsa al sana bahane." dedi sırıtarak. O sırada tuvaletten çıkıp çıkışa doğru ilerlerken bir bir telefon sesiyle birbirimize baktık.

Bekir "Benimki değil." dediği sırada ben zaten sesin geldiği sol tarafa çoktan geçmiştim. Çalan telefonun tınısı tanıdıktı. Yerde duran telefonu gördüğümde içimde çığlıklar yükselmeye başladı. Duygu'nun telefonuydu çalan. Telefonu hızla elime aldım. Aslı arıyor. İstemsizce açtım. Aslı'nın sesini duymayı beklerken Selma "Kızım neredesin sen ya! Telefonumu bulamıyorum. Yarım saattir seni arıyorum. Çabuk Ali'yle Aslı'nın yanına gel." dediğinde "Selma benim Sedat. Duygu telefonunu düşürmüş sanırım." dedim ama niyeyse kelimeler ağzımdan zorla çıktı.

Selma "Tamam bende bakayım etrafa. Hemen gelin siz de." dedi ve kapattı. O sırada Bekir yanıma gelmiş telefona bakıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu ama telefon kapandığında telefonun ekranında benim ismimi gördüğümde iyice telaşlanmaya başladım. "Duygu..." dedim ama gerisi yok.

"Kiminle konuştun? Kimin bu telefon?"

"Duygu'nun. Selma'yla konuştum." Derken kendi telefonumu çıkarıp Levent'i aradım. Bir çalışta açıldı telefon ve "Sal adamları düğünün içine Duygu'yu bulsunlar." dedim dişlerimi sıkarken.

Telefonu kapatıp "Duygu telefonu düşürdü diyelim de en son beni arayacakmış ama aramadı." diye telefonu karıştırırken Selma'nın mesajını gördüm ya kanım çekildi.

"Selma telefonunu kaybetmiş, ama yarım saat önce eve gel kötüyüm diye mesaj çekmişse neden yarım saattir seni arıyorum diyor. Bekir birşey oldu Duygu'ya" diye kendime gelip kendimi evin dışına attığımda Bekir arkamdan "Dur bakalım yoktur birşey bizim hatunların her zamanki hali" dedi demesine de o da benimle ipinden koparılmış gibi kalabalığın içinde Duygu'yu aramaya başladık.

Tek isteğim birinin Duygu'yu bulduğunu söylemesiydi. Bekir'le ikimiz dönüp dururken "Sen sola, ben sağa bu böyle olmayacak." dediğimde Bekir sağa doğru gitti. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama telefonum çalmaya başladı. Arayan Bekir.

"Sedat, Ali huzursuzlanmaya başladı. Nikah kıyılması gerekiyor."

"Sen geç, Selma'yla şahitliğe!" dedim ve telefonu kapatıp tekrar eve girdim. Telefonu bulduğum koridorun sonundaki arka bahçe kapısına doğru ilerlerken bir hizmetli "Bu kapı niye açık yine?" diye kendi kendine söylenirken beni gördü. "Buyrun nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu direk. "Bu kapı nereye açılıyor?"

"Hizmetli kapısı diyebiliriz. Evin ihtiyaçlarının hepsi bu kapıdan gelir."

"Niye açılmış peki kapı?" diye sordum.

"Kilitli olması gerekti. Niye açık bilmiyorum. Şimdi kitleyeyim dedim ama anahtar girmiyor anlamadım bende." dediğinde kapıya gözüm takıldı. Anahtarın yuvası zedelenmiş gibi geldiğinde "Ben yardım edeyim." dedim sinirle. Kadının elindeki anahtarı aldım ve deliğe soktuğumda kapının zorlanarak açıldığını anlamamla kan beynime sıçradı. "Birşey var. Duygu neredesin?" diye seslice isyan ettim.

Ellerim titremeye başlamıştı. O sıra alkış tufanı kopmuş, büyük ihtimal Aslı ve Ali'nin nikahı kıyılmıştı. "Bu evin güvenlik kameraları olmalı nerede?" diye kadına bağırdığımda kadın "Ethem Bey'in çalışma odasında." dedi korkuyla. "Odaya götür beni!" dedim.

Kadın panik dolu bir tedirginlikle önden yürümeye başladı. O sırada telefonum çaldı. Arayan Bekir, "Neredesin?" dedi ama ses kaymış.

"Evin içindeyim. Bütün çiftliğe giriş çıkışları kapat. Duygu'yu bulana kadar kuş uçmayacak." dediğimde "Sedat olay olur bunu..."

"Sana ne diyorsam onu yap!" diye bağırdım.

O sırada Levent bir panikle arkasında on on beş kişi eve girdi.

"Levent bütün odaları arayın. Bütün heryere dik adamları. Bütün giriş çıkışları tut." dediğimde Levent endişeli gözlerle beni dinliyordu. Arkasındaki adamlara döndü ve "Sen sen üçünüz. Odalara bakın. Sen çiftliğin önündeki güvenlik ofisine git. Kameraları kontrol et. Olağan dışı birşey varsa hemen bana haber ver. Sizler diğerlerine haber verip Duygu'yu arayın." derken kameraların olduğu odaya gelmiştik.

Odaya girer girmez Levent kameranın önündeki koltuğa oturup düğmelere basmaya başladı. "İşte" dediğinde Duygu'yu gördüm evin giriş kamerasında. Elinde telefon hızla eve giriyor ama girdiği yerden çıkmıyor. Levent bir kaç düğmeye basmaya başladı. Kamerayı ileri sardı sardı sardı ama eve giren çıkan olmadı.

"Evin arka tarafındaki kameralara bak." dedim sinirle. Levent o kameraları açtı ama kameralar zifiri karanlık "Çalışmıyor." dedi ve kapıda dikilen bizim çocuklardan birine "Git şu kameranın ne derdi var anla." dediğinde çocuk "Tamam" diyerek uzaklaştı.

Gerçek beni esir almaya başlamış Duygu'ya birşey olduğunu algıladıkça çöküyordum. "Hayır! Olamaz!" dedim bir dua gibi ama kar etmedi. O sırada Bekir ve Ali girdi içeri. İkisinin de renk atmış. "Abi!" dedi Ali şaka olduğunu söylememi dilercesine.

"Duygu... Eve girmiş ama girdiği kapıdan çıkmıyor. Arka tarafın kameralarının hiçbirinde kayıt yok. Kilitli arka kapı zorla açılmış. Duygu..." dediğimde Bekir "Ali nikah öncesinde buradan ayrılan kim varsa hepsini bul. Ayrılan araçların plakalarını Telsiz Yusuf'a bildir." dedi demesine de Ali felç olmuş, kıpırdayamıyordu.

"Kimse buna cesaret edemez." dedi donuk bir sesle ama kendi de söylediğine inanmadı. Yeni oluşumun bizi zorlayacağını biliyorduk. Yeni bölge sahipleri açıklandığında her tepkiye hazırdık ama bu değildi hazır olduğumuz...

Ali "Lanet olsun!" diyerek hışımla boynundaki papyonu söküp giderken dışarıdan gelen müzik sesi on dakika içinde susmuş uğultular yükselmeye başlamıştı. Yüreğim yangın yeriydi. Ciğerimi ya-

kan Selma'nın o hamile haline aldırmadan koşarak içeri girmesiyle "Olamaz Duygu kaçırılmış olamaz Hayır! Olmamalı! Bu sefer o bunu kaldıramaz!" diye hıçkıra hıçkıra ağlayıp bayılmasıydı.

Karanlık günlerime hiçbir şey çare olmadı. Duygusuzluk bir kere daha ruhuma çöküp umutlarımı tüketirken benliğimi kaybediyordum. Onsuz ne yiyebiliyor, ne içebiliyor, ne uyuyabiliyordum. Onsuzlukla ölüm arasındaki çizgiydi günlerim. Türkiye kazan oldu ben kepçe. Nerde ne duyduysam, kimden şüphelendiysem Allah yarattı demedim. Ne mekan kaldı basmadığım ne düşman kaldı öldürmediğim. Şehir şehir dolaştım. Duyduğum her ipucuna atladım. Sorgusuz sualsizdim. Defterde kim varsa düşman dediğim hepsinin üzerini çizdim. Bana bunu yapanın cehennemde bile yeri yoktu çünkü.

Gece saat beşti. Şile'deki evin eşiğinde oturup kaldım. İçeri girmeye gücüm kalmamıştı. Ne Selma'nın perişan halini ne de Aslı'nın haber bekleyen bakışlarını görmek istemiyordum. Onlara Duygu'nun beni aradığını söylemeye yüzüm yoktu...

Günler, haftalara karışmış, tamı tamına iki ay iki gün yedi saat olmuştu ve Duygu yoktu. Sesini duyduğum için şükür mü etmeliydim? Yoksa onu hala bulamadığım için kafama sıkıp bu çaresiz acıya son mu vermeliydim? sorularına cevap yoktu. Nasıl ölürdüm onsuz. Onu bulmadan nasıl mezarımda rahat yatardım. İçeri girip onlarla yüzleşmeli, onları ayakta tutmalıydım da beni kim ayakta tutacaktı yine cevap yoktu.

Aslı ve Selma kapıyı açmamı bekliyorlarmış. Aslı çekiniyor benden birşey sormazken Selma gözünde yaş "Var mı bir haber?" diye sordu. Kafam dönmüş "Gidin yatın." dedim demesine de Aslı ve Selma, Duygu'nun ölüm haberini almış gibi birbirlerine sarılıp ağlamaya başladıklarında bana gelipte gitmeyenler kafamın içinde halay çekmeye başlamıştılar.

"Ulan Duygu öldü haberim mi yok! Bulacağım lan! Zırlamayı

kesin, benim canımı daha fazla sıkmayın! Duygu'yu öyle ya da böyle bulacağım." değimde Ali ve Bekir Selma ve Aslı'nın arkasından bana bakıyorlardı.

Kızlar benim bağırmamla yukarı çıkarken Ali ve Bekir ellerinde liste oturmuşlar masaya tarihi tekrar edercesine Duygu'yu kimin kaçırabileceğini düşünüp duruyorlardı. Bir süre masada oturduğum sandalye de onları dinledim ve "Bugün Duygu aradı." dedim ya ikisi de dondu.

"Ne?" dedi Ali panikle. Bekir birşey söylemem için yüzüme baktı.

"Sesi ağlamaklıydı. İstanbul'u rahat bırakmamı, İstanbul'da olmadığını söyledi. Bekir'in nasıl olduğunu sordu."

"Abi telefondan..."

"Çok kısa konuştu. Yetmedi zaman ama Duygu'nun söylediğini doğruluyor İstanbul'da değil Duygu. O kesin."

Bekir "İstanbul'u rahat bırak demek ne oluyor? Ne yani burada ne olup bitiyor biliyor mu? Özellikle beni niye sordu? Vurulduğumu mu biliyor?" diye sordu.

"Aramaları ülke geneline yaymalıyız." dedi Ali sinirle ayağa kalkarak ve biz yine sabahı da sabah ettik.

***

Sessiz, çaresiz bir o kadar Duygu'suz günlerim ölümden beterdi. Bekir ve Ali en az benim kadar perişan olmalarının yanı sıra beni ayakta tutmak için dik durmaya çalışıyorlardı. Bütün işlerle ilgilenip Duygu'yu deli gibi arıyor neredeyse hiç uyumuyorlardı. Benim gücüm tükenmiş artık konuşamıyordum bile.

Ta ki Şişli'deki ofiste koltukta sabahlamış, elimde Duygu'nun fotoğrafı öylece otururken içeri giren Duygu'nun eski patronu ve tabii eski nişanlısı Deniz'in babası Metin Bey'i görene kadar. Tarık "Abi bir misafirin var." diye benim onayımı almaya çalışırken Metin Bey beklemeden içeri girip "Sizinle konuşmalıyım Sedat bey." dedi.

Tanıdığım Metin Bey'in omuzları çökmüş yüzünde renk yoktu. Bir derdi vardı belli ve benden yardım istiyordu ama asıl ben yardıma muhtaçtım.

"Hayırdır Metin Bey?" dedim kanım çekilmiş bir halde.

"Buraya gelirken çok düşündüm. Doluya koydum almadı. Boşa koydum dolmadı."

"Metin Bey ne söyleyecekseniz söyleyin." dedim bezmiş bir halde. Kimseye katlanamıyor, konuşulan her şey, kelimeler beni boğuyordu. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı ve ben Duygu'suz geçen her güne lanet okuyordum.

"Konuya girmeden önce sizden söz almalıyım." dedi endişeyle de benim tahammül edecek sabrım yoktu. O sırada Bekir girdi kapıdan. Merakla Metin Bey'in neden burada olduğunu sorarcasına bir bana baktı bir Metin Bey'e.

"Bekir Metin Bey'e yardımcı ol. Bir derdi var anlaşılan." dedim başımdan atmak için. Bekir tam birşey söyleyecek Metin Bey "Bana sizden başkası yardım edemez Sedat Bey." dedi eliyle alnındaki teri silerek boynundaki kravatı genişletti.

Ben kendi derdime düşmüşüm "Metin Bey şu an sizinle ilgilenemeyecek kadar..." dedim demesine de Metin Bey bir koltuğa çökerek "Deniz İngiltere'de değil Türkiye'de ve Duygu'yu o kaçırmış." dediğinde benim için Dünya durdu. Ne ara kalkıp koltuğa yığılmış adamın yakasına yapıştım bilmiyorum.

Kendime Bekir'in araya girip Metin Bey'i elimden kurtarmasıyla geldim. Bekir beni tutup "Sedat dur adam ölürse öğrenemeyiz nerede olduğunu!" diye bağırırken ben halen "Ulan seni gebertirim. Oğlunla seni aynı çukara gömerim! Söyle lan nerede Duygu!" diye ona saldırmaya çalışıyordum.

Metin Bey kendi derdine düşmüş "Deniz'i öldürmeyeceğine söz vermediğiniz takdirde yerlerini söylemeyeceğim!" diye bağırırken kapıya doğru arka arkaya giderken Ali'ye toslayıp durduğunda bir panikle ona doğru döndü.

Tabii Ali benden manyak. Olayı benim bıraktığım yerden devralmış gibi yapıştı yakasına ve "Söyle Duygu nerede?" diye manyak bir sesle bağırdı. Bekir bıraktı beni "Hayda!" diye uçtu resmen Ali ve Metin Bey'in yanına. "Ali dur adamın zaten kalbi var. Elimizde kalacak gözünü seveyim bırak ben konuşayım." diye Ali'nin ellerini Metin Bey'in yakasından çekti. Ali ellerini pes eder gibi havaya kaldırıp "Söyle lan! Söyle Duygu nerede?" diye avaz avaz bağırırken ben Metin Bey'i parçalara ayırmamak için odanın içinde dört dönüyordum. Ali ona zarar vermemek adına uzaklaşırken çıldırdığı her halinden belliydi. Tıpkı benim gibi. Bekir sabırlı ama dişlerini sıkarak "Metin Bey geçin şöyle oturun. Ali bir bardak su getir!" dedi demesinede Ali "Ulan ne suyu geberticem herifi sen su ver diyorsun!" diye bağırdı.

Bekir "Yavaş!" diye bağırırken Ali "Ya sabır!" diyerek kapıdan çıktı. Bekir "Duygu nasıl iyi mi?" diye sordu ya ben Metin Bey'in ağzından çıkacak kelimeleri duymak için saçlarımı yolarken nefes dahi almıyordum.

"O iyi hiç bir sıkıntısı yok. Deniz ona zarar vermez." dedi ya niye rahatlayamadım bilmiyorum. Bekir "Dediğiniz doğrudur inşallah. Bakın üç aydır Duygu yok..." diye konuşuyordu ki Metin Bey "Bana söz verin oğluma bir şey yapmayacaksınız. Yoksa beni öldürsenizde yerlerini söylemeyeceğim." dedi ya yine ne ara yine Metin Bey'in üzerine saldırdım bilmiyorum.

"Senin oğlunu da seni de gebertirim lan ne demek söylemeyeceğim!" diye kendimi kaybettiğimde tek bildiğim yüzünde patlayan yumruğumla rahatlamamdı.

Bekir'in beni adamın üzerinden alıp "Sedat kendine gel!" diye kapıdan dışarı sürüklemesi bir oldu. Kapıdan çıktığımızda "Bana bak bu adam ölürse Duygu'yu sittin sene bulamayız. Ya sabırlı ol! Ya da girme içeri!" diye bağırdı. "Bekir nasıl sabırlı olayım?" diye ağlayacak gibi oldum.

"Sedat, başka çaren yok. Adama mecburuz. Deniz manyağı Duygu'yu nereye sakladıysa bulamıyoruz."

"Tamam!" diye bağırdım. Bekir ellerini yakamdan çekerken kapıyı açıp içeri girdiğinde bende arkasından girdim. O sırada Ali elinde bardak benim arkamdan ofise girdi. Bekir ilk masada duran peçeteyi alıp Metin Bey'e uzatttı. Sonra Ali'nin elinden bardağı alıp adama uzattı.

"Ben size ne söz istiyorsanız veriyorum. Deniz yaşayacak. Kılına dahi zarar gelmeyecek. Yeter ki bana Duygu nerede söyleyin." dedi.

Tabii Ali durur mu? "Ulan ben onu parçalara ayırmadan rahat edebilir miyim?" diye böğürürken Bekir "Siktir git Ali!" diye bağırdığında Ali "Deli olucam ya! Abi bir şey desene!" diye bana döndü. Bende hal kalmamış "Bekle Ali bekle!" dedim Metin Bey'in gözüne baka baka.

Bekir konuşuyordu da Ali ve ben adamı gebertmek için yer arıyorduk. Haliyle Metin Bey "Size güvenmiyorum. Buraya gelmek bir hataydı." dedi.

Tabii Bekir'in sabır bir yere kadar ince ince "Bu saatten sonra hataları konuşmaya gerek yok. Anlaşalım. Sedat ve Ali sadece Duygu'yu istiyorlar. Tabii bende. Sana hepimiz söz vereceğiz ve buradan kalkıp Duygu'nun yanına gideceğiz. Sen oğlunu alacaksın biz de Duygu'yu ve konu kapanacak." dediğinde kendimi zor tutuyordum.

Susup beklemekten başka çarem yoktu. Ben dayanamıyorum Ali nasıl dayansın "Senin hatanı sikerim lan!" diye Metin'in üzerine atlarken Bekir onu ensesinden tutup "Çık lan dışarı!" diye kapıyı açıp sürükledi ve kapıyı yüzüne kapattı.

Bekir "Bana bak Metin Bey sözüm söz. Kendi canım pahasına oğlunu koruyacağım." dediğinde Metin Bey "Siz ne diyorsunuz Sedat Bey?" diye sordu.

"Bekir ne diyorsa o...Eğer Duygu'yu söylediğin yerde bulamazsak oğlunu elbet bulacağım ve Duygu'dan ayrı kaldığım her gün için ondan parça koparıp sana göndereceğim. Ta ki ayrı kaldığım gün bitene kadar. Sonra geriye ne kaldıysa onu gelir alırsın haberin

olsun. Şimdi bize yerini söyle. Duygu'yu bulursak sözüm söz oğluna kimse dokunmayacak."

Metin Bey "Düşünmeliyim." dedi burnunu ağzını silerken.

Bekir "İyi düşün. Sedat ve Ali'yi bir iki saat sakin tutabilirim. Sonrasında ne yaparlar bilemem. Sen burada biraz otur. Düşün. Sonra bana söyle." dediğinde Metin Bey buradan çıkamayacağını anlamıştı.

Bekir ayağa kalkıp "Hadi Sedat, biz biraz çıkalım Metin Bey düşünsün." dediğinde ben bırak yerimden kıpırdamayı onu konuşturmak için tek tek organlarını sökerdim de çaresizdim. İsteksizce hareketlendim ve kapıdan çıktım. Bekir ofisin kapısında bekleyen bizim çocuklardan birine "Gir içeri gözünü üzerinden ayırma. Ali'yi de içeri sokma. Adamı öldürürse seni de ben öldürürüm." dedi ve bana yürü dercesine baktı. Yürüdüm ama yerimde duramıyorum. "Sence doğru mu söylüyor?" dedim inanmak istercesine. "Neden yalan söylesin? Baksana haline."

"Bulduk mu Bekir sence?"

"Umarım ama gözünü seveyim adama saldırma. Bırak ben konuşayım."

"Tamam. Yeter ki yerini söylesin." dedim çaresizce.

Bir saat geçti geçmedi Bekir'le birlikte içeri girdik. Metin Bey ayakta ofisi turluyor. Bizi görünce "Beni burada zorla mı tutuyorsunuz?" diye sordu panikle.

Bekir konuşacak ya yuttum ağzıma gelen kelimeleri.

"Metin Bey anlaşmaya çalışıyoruz. Sen bize şartını söyledin biz de kabul ettik. Düşün diye zaman verdik üstüne ama şansını fazla zorlama." .

Metin Bey yine koltuğa yığılıp "Tamam söyleyeceğim ama Deniz normal değil. Psikolojik sorunları var. Lütfen yalvarırım ona bir şey yapmayın."

Bekir'le göz göze geldik. Derin bir nefes alıp "Duygu bana geri dönsün de yemin olsun söz." dedim dürüstçe.

Metin Bey derin bir nefes alıp "Antalya'dalar. Elmalı'ya on dakikalık bir yerde." Dediğinde ben ayaklanmış uçmaya çalışırcasına Duygu'ya gitmek isteyen yüreğimi dizginlemeye çalışıyordum. Bekir sakince "Deniz'in sizinle konuştuğu bir telefon vardır yanında. Numarasını alırsak daha kolay buluruz." dediğinde Metin Bey'in numarayı vermesi çok sürmedi ama o verene kadar buhran geçirebilirdim. Numarayı verir vermez Bekir ayaklandı ve "Ali!" diye bağırdı. Ali'nin içeri bir girişi var hazırmış zaten. Bekir kağıda yazdığı numarayı "Osman'a ver bulsun hemen. Uçak bileti ayarla olmadı uçak kirala. Antalya'da Eren ile irtibata geçin. Kim varsa bizden hazır beklesin." diye bağırdı. Ben mi? Resmen düşünemiyordum. Vuslat sona mı eriyordu? Bir rüya mıydı şuan? Yoksa tam buldum derken yine mi hüsrana uğrayacaktım.

Ali "Tamam siz geçin havalimanına ben size yetişirim." diyerek fırladığında Metin Bey son kalan gücüyle önüme dikildi ve "Söz verdin." dedi yalvarırcasına.

"Verdim, ben sözümü tutarım." diyerek Bekir'le birlikte oradan çıktım.

Halen inanamıyordum geçen zamanla o kadar hüsrana uğramıştım ki belki de korkudan inanmak istemiyordum.

Zaman akmak bilmedi. Ne uçağın kalkmasına ne de inmesine dayanabildi sabırsız yüreğim. Antalya'da bizi Eren ve adamlarımız karşıladı. Yirmi araba. Eren mahçup bir şekilde "Sedat kusura bakma biz bulamadık..." diyerek sustu.

"Duygu iyi olsunda." dedim ve biz Antalya'dan Elmalı'ya doğru yola çıktık.

Eren "Ben iki araba gönderdim. Oradalar ama müdahale etmedim. Duygu'yu görememiş çocuklar. Adam eve girip çıkıyormuş." dediğinde biz yorumsuzduk.

Benim dilimde sürekli aynı dua "Duygu iyi olsunda."

En nihayetinde yaşadıklarını söyledikleri evin yakınında arabanın içinde durduk. Evin etrafında ne bir ev ne de yaşayan canlı var.

Ali "Yemin ederim Metin şerefsizi söylemese Duygu'yu zor bulurduk. Nasıl bir manyak çıktı lan bu Deniz." dedi ama kimse üzerine yorum yapmadı.

Eren "Nasıl giriyoruz eve?" diye sorduğunda Bekir "Öyle de böyle de geldiğimiz belli olacak. Direk arabaları son hız eve sürmekten başka bir çare yok."

"Adam dışardayken olmalı. En azından zaman kazanırız." dedi Eren. Bir on dakika uzaktan Deniz'i izledik. Deniz odun kırıp küçük küçük parçalara ayırıp evin arkasındaki mangalı yaktı. "Bence tam zamanı" diyen Ali'ye hepimiz hak verdik. Son kelime benim ağzımdan çıktı.

"Başlayalım." dediğim anda biz beş arabayı eve doğru dört bir koldan hızla sürmeye başladık. Zaten durduğumuz yer ile evin arasındaki mesafe beş yüz metre ya var ya yoktu. Evin önünde durup arabadan inmemiz bir iki dakika sürdü. Ben Deniz'e fikslenmiş evin arkasına doğru koşarken Ali ile Bekir'in eve girdiğini gördüm. Duygu içerideyse artık güvendeydi ki Duygu evde yoksa Deniz'i elimizden kaçırmamak lazımdı. Deniz'le göz göze geldiğimde elinde maşa donmuş bir şekilde bana bakıyordu. Eren ona doğru hamle yaptığında Deniz arkasını dönüp ormanlık alana doğru koşmaya başladığında Eren'e "O benim!" diye bağırıp koşmaya başladım. Babasına söz vermemiş olsam onu silahla indirip bu kaçışına bir son verebilirdim de işte söz sözdü. Deniz yalan yok bir tazı gibi koşuyordu. Tabii ormanlık alana girdiğinde engebeli arazi onu zorlamaya başladığında aramızdaki mesafe kapanmaya başlamıştı. Beni duyacak mesafeye geldiğinde "Kaçman seni benden kurtarmayacak!" diye manyakça bağırdım ki bir iki dakikanın sonunda aramızdaki mesafe Deniz'in nereye gideceğini bilmemesiyle on metreye indi. Bugün şans benden yanaydı. Deniz ayağı takılıp yere düştüğünde hafif eğimli arazide bir iki metre yuvarlandı.

Bu benim için iyi bir fırsattı. Hızımı eğimli araziye göre ayarlayıp düştüğü yöne doğru koştuğumda Deniz'in tepesindeydim. Deniz acıyla ayağa kalktığında güçsüz bir yumruk savurdu bana doğru. Kaçmaya çalışmadan havada yakaladığım yumruğunu elimle sıkıp onu diz çöktürmem saniyeler aldı.

"Şu an senin nefesini kesmeyi ölesiye istiyorum." Kendimi onu öldürmemek için zor tutuyordum yalan yok. Sıktığım elini bırakmadan cebimden telefonu çıkardım tam Bekir'in isminin üzerine basacağım. Bekir aradı. İçim korkuyla doldu. Acaba Duygu'ya bir şey mi olmuştu? Ya da orada değil miydi? Bekir'in sesini duyma sabrı gösteremeden

"Duygu nasıl? İyi mi Bekir, konuş!" dedim nefes nefese.

Ben Duygu çok iyi demesini beklerken "Benim, Duygu..." diye ömrümün sesini duydum ya yaşadığım onsuz her dakikam geçmişte kaldı. İçime dolan huzurla "Duygum!" dedim. Aylar olmuştu ona böyle seslenemediğim. Yıllar gibiydi onsuzluk. Şimdi sesiydi beni hayata döndüren.

"Sedat!" dedi ağlayarak. O ağlıyordu ya suçluluk yine her yanıma hücum etmiş lanetler içimde fırtınalar koparıyordu. "Söyle ömrüm, söyle! Sesini duydum ya!"

"Ona bir şey yapma, lütfen." dediğinde ne dediğini algılamak için avuçlarımda eli sıkılı acıyla kıvranan Deniz'e baktım. Ulan ne demekti şimdi *Ona bir şey yapma*? diye aklımdaki soruyu sonraya bıraktım.

"Duygum, sesini duydum ya! Her şey geçti." dedim tüm sevgimi sesime yansıtıp. O yaşıyordu ya yeterdi bana.

"Sedat ona bir şey yapma! O hasta!" dedi Duygu burnunu çeke çeke. Kıyamazdım ona o istesin her şeyi yapardım. "Duygum! Sen iste Canom! Ağlama geliyorum." dedim gözyaşları son bulsun diye.

Duygu "Çabuk gel, seni çok özledim." dedi ya hayat Duygu'yla benim için tekrar başlıyordu.

Tebessüm yüzüme yayılmışken Deniz "Bizi rahat bırak! Duygu seni sevmiyor!" diye kin dolu gözlerini acısını hiçe sayarak bana dikip konuştuğunda "Kapat çeneni elimde kalacaksın. Dua et babana söz verdim." dedim bağırarak ve onu ensesinden yakalayıp ayağa kaldırdım ama susacak gibi değildi. Benden kendini kurtarmaya bile çalışmadan "Duygu seninle gelmeyi istemiyor." dediğinde haline gülüyordum da kendinden öyle emin konuşuyordu ki sinirimi bozuyordu.

"Bana bak dilini koparmadan önce sus!" dedim ve onu eve doğru yürümesi için sırtından ittirdim ama Deniz konuşmaya devam etti "Korkuyor senden bunu onun gözlerine bakıp anlayabilirsin. O bencilliğini kenara bırak ve ona bir bak!" diye tökezleye tökezleye yürürken dişlerimi sıkıp "Sen gerçekten hastasın." diyerek onu yürümesi için tekrar ittim.

Bana dönüp zafer kazanmış bir edayla "Ona huzurlu bir yaşam verebilecek misin?" diye sorduğu soru benim kopma noktamdı. Burnuna yumruğu geçirdiğimde yere yapışması ve omzunu kayaya vurması bir oldu. Al başına belayı. O sinirle onu ensesinden tuttuğum gibi kaldırıp sürüklemeye başladım. Zaten Deniz'in bu vakitten sonra konuşacak hali kalmamıştı. Evin önüne geldiğimde Eren ve Levent'i gördüm görmesine de gözlerim Duygu'yu arıyordu. Sesini duymuş, Bekir'le, Ali'nin yanında olduğunu biliyordum ama onun iyi olduğunu görmeye ihtiyacım vardı. Deniz'i, Levent'in ayaklarının önüne atarken "Duygu nerede?" diye sordum. Eren "Bekir burada daha fazla durmasını istemedi." derken Deniz'i gösterdi ve "Bu şerefsizle karşılaştırmak istemedi büyük ihtimal."

İçim rahatlamıştı, biraz daha özlem çekeceğime sinirlenmemiş değildim hani. Levent'e dönüp "Al bu salağı bir hastaneye götür. Sonra İstanbul'a getir. Levent sakın elinden kaçırayım deme. Kendine mi zincirleyeceksin. Bağlayacak mısın? Sakınd" Dedim.

"Yok abi direk ben onu ayaklarını bağlayıp hiç yürütmemeyeceğim. Böylelikle kaçamaz."

Eren, Deniz'in yüzüne bakıp "Öldürseydin niye uğraşıyorsunuz anlamadım ki." dedi merakla.

"Keşke öldürebilsem de söz verdim babasına." dedim ve Duygu'nun üç aydır bulunduğu eve baktım. İçim nefretle doldu. Bu evdi beni Duygu'dan uzak tutan. Deniz'i içine koyup bu evi yakmak vardı.

"Bu evi yıkın Eren." dedim sinirle.

Eren gözlerime baktı ve "Olmuş bil." dedi.

Levent Deniz'in ayaklarını bağlayıp yerde sürükledi ve bir çuval misali arabanın arkasına fırlattı. Harbiden dediğini yapıp ayağını bağladı yani.

Ben kendi arabama binerken arkadaki arabaya apar topar Eren'nin korumaları doluşup hareket etmemi beklemeye başladılar. Belli Eren tarafından tembihlenmişler. Bu sefer korusunlar beni. Korusunlar ki vuslatım son bulana dek nefes alayım. Bir kere daha koklayıp gül kokusunu, huzuruma kavuşayım. Gözlerini görüp, kahvesinde kaybolayım. Korusunlar beni ki gözyaşları akmasın öksüzümün.

Vuslat sona ermiş miydi? Hayır. Yeni başlıyordu...

Hayal ettiğin kadardır herşey...

Bazı anlar vardır hayatta, ne bu dünyada ne öteki dünyada ne de evrenin herhangi bir zamanında unutamazsınız. Bende o anlar hep Duygu'ya ait. Ben hep Duygu'yu kaybedip bulduğum anlarda var olmuşum. Yanıp, küllerimden tekrar doğmuşum. Ve sanırım ömrümün sonuna kadar bu böyle devam edecekti. Gerçi tekrar doğduğum sürece sorun yok. Razıyım ondan her gelene. Ölüm bile unutturamaz dedikleri bu olsa gerek çünkü ben tam vazgeçtiğimde gerçekleşti imkansızlık.

Duygu'yu Deniz'in elinden kurtarıp eve getirmiştim.Her şey normale dönecek öksüzümle tekrar bir araya geldik diye düşünürken, Duygu'nun bana uzak, bir o kadar korkak hareketleriyle ben yine cehennemdeydim.

İlk beni sevmekten vazgeçti diye kendimi yedim bitirdim. Ne içki şişeleri kar etti, ne uykusuzluk. Aklımda Deniz'in bana söyledikleri...Kabusum olmuş, kalbime her saniye çivi gibi çakılıp nefesimi keserken, Duygu'nun hareketleri korkularıma tuz biber oluyordu. Gözlerindeki bensizlikle bitiyordum. Öyle çaresizdim ki yanımda olsun yine beni sevmesin diyecek haldeyken açıldı yine aramızda geçmeyecek yaraya dönmüş bebek konusu.

Sert yapıp hayvanlaşmamı yemedi bu sefer Duygu. Hatun son noktayı *Bebek yoksa Duygu'da yok Sedat!* diyerek koydu. Benden ayrıldı ve Kadıköy'deki eve gitti. İlk kapris yapıyor sandım. Günler haftalara karıştı Duygu bana mısın demedi. Kandıramadım.

Yine yanıp yanıp tekrar doğmayı bekleyen Sedat'a döndüm. Aklımca Duygu'yu kendi silahıyla vurmak için Bekir ve Ali'yi aldım yanıma. *Gitmeyeceksiniz Duygu'ya! Aramayacaksınız!* dedim. *Tamam* dediler. Ta kii bir sabah spor salonunda hırsımdan kum torbalarını yumruklarken çocuklardan birinin "Abi Bekir abim arıyor. Acilmiş" diyene kadar.

"Hayırdır Bekir iyisin değil mi?" diye sordum.

"Abi acil Duygu'nun eve gel! Duygu seninle konuşmak istiyor." dedi ya bana gelenler geldi.

"Ulan ne işin var senin orada? Ben sana gitmeyeceksiniz oraya demedim mi? Sende bana hak verip tamam demedin mi? Duygu konuşmak istiyorsa telefonum var onda niye seninle haber gönderiyor? Ulan bir akıllısı bulsun lan beni!" diye ben saydırırken Bekir gayet rahattı.

Keyifle "Abi, acil diyorum. Gel sen!" dedi ve kapattı. O ara bağırmama Ali yanımda belirmiş "Kapattı ya lan!" diye ona bir bağırışım var ki, Ali "Ben kapatmadım abi!" diye bir adım geri gitti.

"Yürü lan Ali. Mahalle camisindeki imama haber ver, öğlene senin ve o Bekir abinin selasını okutturacağız."

"Hayda! Noldu yine?" derken Ali'yle duşların olduğu tarafa geçmiştik.

Ne ara duş aldım, ne ara giyindim, sinirden hatırlamıyorum. Bekir'e söylene söylene gittik Duygu'nun evine. Ali apartmanın önünde "Ben gelmiyim abi!" dedi nedense.

"Niye lan?"

"Sen arama dedin ya abi, şimdi Duygu'nun triplerini çekmeye gerek yok."

"Yürü lan. Şahit lazım Bekir'i öldürürken." dedim.

Ali ağzının içinde memnuniyetsiz bir şekilde söylenip istemeye istemeye girdi asansöre.

Kapının önünde derin bir nefes aldım. Kaç hafta öksüzüme hasret geçmişti, ama dayanmalı onu bebek takıntısından kendi mutluluğu için vazgeçirmeliydim. Bastım zile içim içimi yerken. Kapıyı Bekir açtı. Ali'nin nesi varsa arkamda. Bizim o şen şakrak Ali'den eser yok ortada. Suçlu çocuklar gibi... Benim yüz koftiden beş karış. Bilse içimi canom nasıl hasretim ona.

Duygu bir garip, elleri göğsünde birleşmiş odanın kapıdan en uzak köşesinde. Oy yerim ben onu kilo da ne yakışmıştı benim canoma. İzin vermiyordu ki seveyim onu doya doya. Çektim ona hasret bakışlarımı ve Bekir'i öldürmeye kanalize oldum. Pişmiş kelle gibi sırıtıyordu ya hayvan.

"Bekir ne arıyorsun burada?" diye en manyak sesimle sordum sormasına da Duygu bir panter edasıyla "Tabii Sedat gelmeni yasaklamış! Ne arıyorsun Bekir burada?" diye devam etti. Ulan iyi ki benden yana bu hayvanlar. Duygu için götüme kazık bile sokarlar. Duygu manalı manalı Ali'ye bakarak "Sizin yüzünüze bakmamak lazım ya neyse!" dedi ya Ali kurbanlık koyun.

Baktım benim plan yerle bir oluyor yüklen oğlum Bekir'e diyerek "Bekir, neler oluyor?" diye sordum. Ali düşmüş kendi derdine ama beni sattığının farkına varmadan "Duygu vallahi Abi tehdit etti. Aradım ama ben seni!"dediğinde en kuvvetli tokadı geçirdim Ali'nin ensesine ve yedim azarı Duygu'dan.

"Vurma çocuğa!" biz tepişirken enteresan olanı Bekir'in yüzündeki sırıtıştı.

Tabii benim cinler iyice çıktı tepeme "Sırıtma lan!" diye Bekir'e bağırdım. Duygu almış sazı eline benim hakimiyet yerlerde.Mahkemede şahidi konuşturmak isteyen hakim edasıyla "Ne dedi Ali'm sana?" diye sordu. Ali benden bir uzaklaştı. Biliyor yiyecek yine tokadı. "Senin eve dönmen için seni görmememiz gerektiğini söyledi." dedi suçlu suçlu.

"Lan Ali! Senin ağzını yüzünü dağıtmazsam!" diye bağırdım suç bastıracağım ya. Ali'ye doğru bir adım attığımda Duygu "Evi kirletmeyin. çıkın dışarıda dövüşün!" dedi bağırarak.

Bekir hala gülüyor. Geldiler bana, bütün bunlar Bekir salağının suçu "Lan hamsi kafalı, bizi birbirimize düşürmek için mi buraya topladın?" diye sordum.

Bekir keyifle Duygu'nun yanına geçip onu şefkatle sardı. Duygu panikledi sanki, yüzünün rengi gitti birden, var bir sıkıntısı da çözemedim.

Sinirle "Çekil Bekir ya! Karışmasan olmaz!"dedi gözüme korkuyla bakarken.

Bekir "Olmaz!" dedi ve babası gibi başından öptü Duygu'yu ve "Söyle hadi!" dedi sevgiyle.

"İstemiyorum." dedi Duygu ama gözler beni süzüyor.

"Söyle dedim." dedi Bekir ısrarla.

"Lan ne oluyor?" dedi Ali'm. Bence de neler oluyordu, merak ediyordum.

"Bekir!" dedi Duygu, melül melül bakıyor söylemesin diye.

"Evet" dedi Bekir vazgeçmeyeceğini belli eden bir edayla. Duygu "Korkuyorum." dedi ya benden mi korkuyordu? Ne söyleyecekti? Yine korkularım beni bulmaya başlamıştı. Bekir "Ben yanındayım." dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Duygu ya dayanamadım. "Duygu! Bekir!" dedim sonuca varmaları için.

Bekir "Bu develer sana mutlulukla sarılmak isterlerse yemin ederim izin vermeyeceğim." dedi ya benim iyice kafam karıştı. Noluyordu bilmiyorum ama birazdan hepsini üst üste vuracaktım.

Duygu "Ne?" dedi şaşırarak.

Bekir "Söyle bak, yoksa ben söylerim." dediğinde Duygu "Of, tamam!" dedi ve bana bakarak "Hamileyim..." dedi.

Lan bunlar ne iş çeviriyor? Kim hamile? Duygu... Hamile mi? diye elektrik teline takılmış öküz gibi şoklanmıştım. Algım, aklım, düşüncelerim boşluğa düşmüştü. Yanlış duymuştum kesin. İmkansızdı.

Duygu'nun "Söylemedim sanırım." demesi üzerine Bekir'in bu zamana kadar duymadığım kahkahalarıyla kendime geldim.

Gözlerim Duygu'nun gözlerinde kilitlenmişti ama boştu bakışlarım. Duygu tekrar konuşmaya başladı.

Tekrar duyduğum o sihirli kelimeyle başladı "Hamileyim. Bir kızım olacak, adını Defne koyacağım. Biliyorum, istemiyorsun, nefret ediyorsun, ya ben ya bebek diyorsun ama hamileyim, ne yapayım! Deniz beni kaçırdığında üç aylık hamileymişim. Vallahi bilmiyordum yoksa senden habersiz aldırırdım ama şimdi aldıramam.Ben bebeğimi istiyorum. Sen iste ya da isteme, ben istiyorum." dedi ve tekrar sessizlik hakim oldu ortama.

Yoktum ben. Bir şakanın bir yalanın içindeydim de bu konuda can dediklerim asla şaka yapamazdı değil mi? Ne demişti Duygu? Ya ben ya bebek? Evet lanet olası ben bunu ona defalarca söylemiştim. Ne demişti? Hamileyim demişti. Bu imkansız! Nefret mi? Kimden?

Bekir sanırım Ali'yi de içine katarak "Babam, bunların devreler yandı. Göster kızım sen gebişi." dediğinde Duygu tedirgince üzerine giydiği yeleği araladı.

O andı küllerimden tekrar doğuşum. O andı hayal ettiğim her şeyin gerçekleştiği an. Bir ben vardı bir benden parça... Duygu nasıl oldu bilmiyorum ama benim kanıma, benim canıma hamileydi. Tam vazgeçtiğimde gerçekleşmişti imkansızlık. Yanımda benim kadar şaşırmış Ali "Harbiden hamile!" dedi ya avaz avaz bağırıyordu.

O ara Bekir'in beni saran kollarıyla can buldum. "Abi tebrikler! Hadi Ali biz kaçalım." dedi ama bende halen tık yok. Nasıl olsun ki lan! Baba mı oluyordum ben! Öleyim lan ben! Beni bu ana gömsünler.

Ali, Duygu'nun karşısına geçip ona sarılmadan önce "Lan Duygu neyin doğru ki bu doğru olsun değil mi lan! Allah ben o prensesi yemez miyim?" dedi ve karnına elini koydu ya içim eridi. Titreme geldi tüyleri ürpermiş bedenime. Ali "Abi tebrikler, sen de baba oldun ya artık ölsem gam yemem." dedi ve Duygu'ya sevgiyle sarıldı.

Ben halen ne yapacağımı düşünüyorum.

Bekir ve Ali çıkarken ben Duygu'nun gözlerine dikmiştim bakışlarımı. Onların çıkmasıyla Duygu daha bir uzaklaştı benden. Masanın arkasına geçip karnını örttü. Sabırsız, endişe doluydu bakışları. İsyan gibi bir sesle "Sedat bir şey söyle ama bağırma. Bak isteyerek yapmadım. Hem sen korunduğunu söylemiştin. Belki Deniz beni kaçırmasaydı sana hissettirmeden aldırabilirdim. Ben hep seni seçerim! Ama o zaman ben çok üzülürdüm. Ben onu istiyorum. Sen istesen de, istemesen de istiyorum. Senden babalık falan isteyecek değilim. Gelmezsin, görmezsin, ne bileyim rahatsız etmeyiz seni!" diye nefes almadan konuşurken gözlerime bakamıyordu.

Ne zamanki ben "Duygu..." dedim gözleri gözlerimi buldu.

"Cano..." diyerek ona bir adım attım ama ne yapacağımı bilmiyordum. Ona nasıl dokunacaktım. Sonra Duygu'ya doğru ilerledim. Duygu bir tedirgin oldu ilk. Korkmuş muydu benden? Bebek konusunda onu çok üzmüştüm. Lanet olsun Sedat bir kere daha sana. Tabii korkardı.

Yine savunmaya geçti benim aklımdan hiç geçmeyenler şeyler döküldü ağzından. "Sedat tamam, ben valla sana dert olmayacağım! Ama lütfen ondan nefret etme!" dediğinde yerin dibindeydim. Elleri karnında birleşmişti.

Kollarını açtırıp karnını kapatan yeleğini açtım ve titrek elimi karnına koydum. Duygu ilk kendini çekmeye mi çalıştı irkildi mi tam anlamadım. Düşmüşüm kendi derdime. Kolum uyuştu ilk, sonra sıcaklığı yayıldı parmaklarımdan taa damarlarımdaki kana kadar. Duygu tetikte.

"Korkma!" dedim sesim çıkabildiği kadar. Farkındaydım Duygu benden bir açıklama bekliyordu da, ben bende değildim ki açıklama yapayım. Geçtim onu hazmetmem gereken bir sürü şey var. Açıklamaları, cümleleri belki de ilk defa Duygu'yla beni bir kenara bırakmaya çalışarak gözlerimi kapatıp sadece elimin altındaki sıcaklığa canomun içindeki yavrumu hissetmeye çalıştım. Elimi ufak ufak

hareket ettirdim bir umut hissedebilmek için. Başka bir şeydi bu. Bambaşkaydı. Rüyaydı. Adlandırılamazdı.

Hıçkırıklara boğulmak belki de ilk defa çocuk gibi ağlamak istiyordum. "Hamilesin!" dedim ağlamamı bastırmaya çalışarak ama fazla başarılı olduğumu söyleyemeyeceğim. Ben gözyaşlarımla savaşırken Duygu vicdanımı yerle bir eden "Sedat, bu kadar üzülme!" cümlesini kurdu ya, bir de bununla yetinmeyip elini yanağıma koyup veda eder gibi okşadı ya. İçim avaz avaz *Ulan sen nasıl bir adamsın haykırsana! Anlatsana gerçekleri!*diye bağırırken sanki çenem kitlenmişti. Yanağımdaki avucunu alıp dudaklarıma götürüp öptüm doyasıya. Konuşamıyordum. Konuşamayacaktım da. Duygu maşallah her zamanki gibi formundaydı.

"Sedat!" diye tam devam edecekti ki onu konuşturmadan onu kendime çekip dudaklarını buldum. Bir o kadar nazik bir o kadar korkaktı dudaklarım. Bir elim bebeğimize kaydığında daha rahatlamıştım. Ona dokunuyordum ya sanki her şeye hakimdim. Duygu şaşkın, öpüşümle felç olmuş gibi.Ne dudakları, ne bedeni kıpırdamıyordu. Ona sızarcasına hareket ettirdim dudaklarımı. Sabırla uğraştım beklediğim cevabı almak için. Duygu gevşeyip bana cevap vermeye başladığında yine ayrı boyuttaydık. Nefesi yetmez olduğunda benden koptu haliyle. İstemiyordum bırakmak onu. Hep teni tenimde ve artık elim karnında yaşayabilirdik. Alnına dayadım dudaklarımı. Kapattım gözlerimi. Saf mutluluktu anlatılabilecek halim. Tam elimi çekeceğim elimin altında bir hareketlenme hissettim. İlk çekmek istedim elimi. Nasıl bir şeydi bu? Duygu'ya müjde verir gibi yüzüne bakıp "Kıpırdıyor?" dedim çoşkuyla. Duygu evet anlamında kafasını sallarken gözyaşları sel olmuş akıyordu.

"Sedat" dedi salya sümük ağlarken.

"Söyle ömrüm!"

"Sen şimdi kızmadın mı?" diye sorarken rahatlamış ama merakla bana bakıyordu. Mutluluktu yüzümdeki tebessüm.

"Hayır." dedim kendimden emin mutlulukla gülümseyerek.

"Ama..." dedi konuşturmadım. Aklındaki sorulara bulmak istediğini biliyordum da "Bu gece konuşmayalım, olur mu?" dedim. Huzur lazımdı bize. İlk defa üçümüz kalacaktık. Canomun canı ve ben.

"Ama..."

"Özledim seni" dediğimde gerisini getirmedi. Onu elinden tutup koltuğa doğru götürdüm ve kucağıma aldım.

"Duygum, ben seni hak etmek için ne yaptım?" diye sordum içimden gelen en büyük aşkla.

"Sen kızmadın, öyle mi?" dedi hatunum. Israrlı merakını giderecek.

"Hayır." dedim mutlulukla yüzüne bakarak.

"Bebeği istiyorsun yani..." dedi gözleri pörtlemiş şaşkındı. Tek gerçek vardı aklımda ondan gelen her şeye razıydım. İtiraf gibi "Senin olan her şeyi..." dedim.

"Ama o senin de bebeğin." dedi halen korkuyor gibi.

"Benim... tıpkı senin gibi! Sen de benimsin." diye yaptığım açıklama beni mutluluğa sürükledi. Duygu benimdi. Tıpkı benim onun olduğum gibi.

"Sedat, dalga geçmiyorsun, değil mi?" diye sordu Duygu. Desem ki evet şaka yaptım ne bebeği. Yemin ediyorum çeker vurur beni. Yada bir tekme de atar camdan aşağı. Gülmemi bastırıp o daha bir pembeleşmiş dudaklarına bakıp "Hayır" dedim ve ardından özlem dolu bir "Duygum..." çıktı ağzımdan. Çok özlemiştim ben bizi. Onunla usul usul sevgimde kaybolmayı.

"Evet" dedi ne söyleyeceğimi beklercesine.

"Koynumda uyu!" dedim içimden geçeni söyleyerek. Kesin isyan edecek dediğimde "Olur!" dedi gülümseyerek ve yavaşça kalktı kucağımdan. Dünya toz pembeydi artık. Kaç şişe rakının veremeyeceği bir huzurdu içimdeki. Onun gözlerinde kaybolmaktı mutluluk. Benim de en değerlisinden bir kanım vardı artık. Bu bana Duygu'mun hediyesiydi.

Yedi sene sonra

Canoma Trabzon'da üçüncü çocuk için neden evet dedim hiç bir fikrim yok. Bu dünyada hayır diyemediğim bir tek Duygu var sanırım. Hadi üçüncüyü doğurdu da duruldu mu? Hayır! Duygu durmak bilmiyor. Ölürdüm onun içinde bezdim artık çocuk isteğinden. Üçüncü bebeğimiz kız oldu ya, yine bir avcıya dönüşmeye başladığını ev halkı farketmese bile ben seziyorum. Nasıl sezmem. Bir avcı gibi beni tenhada kıstırmaya çalışıyor. Anlamıyor muyum? Ama bu sefer yemezler. Diren Sedat! Diren Sedat ki kadının sana kalsın.Yani beni akıllısı bulmaz diye yıllardır boşuna söylemiyorum. Aşık olduğum, uğruna ölmeye çalıştığım kadın nasıl bir erkek bebek manyağı çıktı ben bile bıraktım çözmeyi.

Sıla doğduğu gün Duygu kız olduğunu öğrendi ya "Ama ben adını Nejat koyacaktım." diye ağlamaya başladı.Yaşlı gözleriyle bana dönüp "Bu sefer adını sen koy. Ben kız ismi hiç düşünmedim." dedi ya aptala döndüm.

"Lan ben ne koyayım ismini. Ne anlarım kız isimlerinden?" dedim bir hışımla. Çenem tutulsun. Duygu daha çok ağlamaya başladı ve "Bak gördün mü sende erkek istiyordun itiraf et!" dedi.. Onu sarıp dudaklarını bulurken geldi aklıma. Duygu benim yanımdayken özlediğimdi. O tenimdeyken bile sılamdı. "Sıla" dedim. "Sıla olsun kızımızın ismi." dediğimde içim katılmış gözlerimdeki yaşları içimde özütmeye çalışıyordum. Sanırım her baba olduğumda içime yumuşak bir şey ekliyorlardı.

Sıla doğalı altı ay olmuştu, her gece tüm aileyi nöbete dikiyordu. Altı temiz, karnı tok, hasta değil ama maşallah Sıla Kara değil Sıla Boruses. Ne Defne, ne de Nehir gibi mülayim, gözünde yaş ağlayan bir bebek çıkmadı.

Ağlıyor ama gözünde yaş yok. Ağlamaya başladı mı sustur susturabilirsen. Ağzını bir açtı mı bağırsakları görünüyor. Ev halkı artık pes edip, geceleri nöbetleşe ona bakmaktan vazgeçtiğinden bu yana

giren yine bana girdi. Duygu bayılıp uyuyakaldığında kucağımda Sıla bütün evi turluyorduk. Sıla o koca koca zeytin gözleriyle yakama yapışıp kucağın keyfinde uykuya dalıyordu da, yatağında çivi var sanki yatırınca ciyak ciyak bağırıyordu. Sanki kokumu alıyor. Ben eve girer girmez terane başlıyordu. İşten gelmişim gelmemişim, duş almışım almamışım hak getire. Acıyan Allah, Defne ve Nehir'e acısın. İlk zamanlar çok ağladılar Sıla'ya gösterilen bu yersiz ilgiye. Sonra alıştılar, gıkları çıkmaz oldu.

Defne yedi yaşında olmuştu. Durgun bir deniz gibiydi Defne. Ailemizin incisiydi. Nehir mi..Garibim, ailenin kim vurduya giden kızı gibiydi ama herkese kendini sevdirecek bir şey buluyordu. Gece göremedim kızlarımı uyumuşlar. Yataklarında koklayıp öptüm meleklerimi. Sıla bir mucize gibi uyuyordu ve ben jet hızıyla duş alıp canomun yanına süzüldüğümde kendimi şanslı hissediyordum. Tam Duyguma sarılıp kokusuyla özlem gidereceğim. İbrahim Tatlıses kılıklı kızım avaz avaz bağırmaya başladı. Ulan altı aylık olmasa kasten yapıyor sanacağım. Ben ne zaman Duygu'ya sarılsam çocuk böğürmeye başlıyor. Duygu bırak oflamayı "Sedat ne ara geldin. Bak kızın kokunu aldı." diye beni yatakta piç gibi bırakıp kalktı. Sıla ile geri döndüğünde elinde boş biberon vardı. Bana işveli işveli biberonu uzattı ve "Bebişim Mücella abla çok yorgun." dediğinde zaten görev tanımım belliydi.

Elimde biberon, gecenin üçü, neymiş Sıla Hanım kakmış, süt yetmiyormuş, mama yapılacakmış. Hanimiş babasıymış. Babası yaparsa daha iyi olurmuş.

Ulan ben bu hallere düşecek adam mıydım? diye avaz avaz bağıramazdım tabii. Mutfağa indiğimde baktım Ali benim küçük Nehir'i oturtmuş tezgaha "Susamış mı benim papatyam. Kimse ona su vermemiş Ali Amca'sına mı gelmiş. Yer onu amcası! Kıyamaz ona." diye elinde bardak dayamış Nehir'in ağzına içiriyordu.

Bir süre onları seyrettim. Ali yıllar geçtikçe duruldu diyeceğim de

yalan. Yıllar onu ailesine karşı daha bir korumacı yaparken iş dünyasında büyümeye devam etti. Bir ara bizi bulunduğumuz bokun içinden çıkarmak için planlar yapıp hayata geçirmeye çalıştı. "Holding bize yedi göbek yeter be abi! Gel çekelim elimizi ayağımızı her şeyden." dediği gün ciddiye almamıştım. Sanki bilmiyor imkansızlığı. *Hayal işte* dedim güldüm geçtim. Ben güldüm geçtim de, Bekir'i geç Aslı bile bu hayale kapılmadı. Bir gece aldık Bekir'le aramızda Ali'yi gerçeklerle yüzleştirdik. İsyan etti tabii.

"Biliyorum anlatmanıza gerek yok ama etrafımıza bak abi! Altı çocuk! Kanımız canımız. Ne zamana kadar?" diye sordu. Bu soruya üçümüzünde verecek bir cevabı yoktu.

Bekir "Herkes şanslı doğmuyor Ali. Onlarda bizden gelenlere razı olacaklar." dedi ve biz içki şişelerinde gerçekleri unutmaya çalışarak kaybolduk. Ali o geceden sonra konuyu açmadı açmasına da ailemizi koruma konusunda benden daha bir manyak hale geldi. Aile bireylerinin her birinin başına birini dikti ve kimsenin bu konuda itirazını dinlemedi.

Nehir bardak ağzında mutfak kapısında dikilmiş beni gördüğünde "Baba!" diye kollarını açıp çığlık attığında Ali "Aha satış!" dedi sırıtarak.

Tabii "Kızım!" diye kollarıma almam bir oldu. Nehir üç yaşındaydı ve tam bir sevgi delisiydi. Al onu sabaha kadar saçlarınla oyna mest olur hayır demezdi.

Ali "Kız Nehir babayı gördün bizi unuttun. Hadi ben kaçar o zaman." dedi ya Nehir dudağını bükük yüzüme baktı ve "Alim gitmesin." demez mi, biz iki koca herif eriyip bitmiştik.

"Gitme lan bir yere!" dedim sırıtarak.

"Gitmem Irmak hanım. Siz emredin yeter." dedi Ali. Nehir kıkırdamaya başladı haliyle. Duygu gibi "Ay Nehiy benim adım." dedi.

O sırada mutfak kapısında sırtında Selim, Bekir belirdi ve "Kimse

uyumamış bu gece anlaşılan." dediği sırada Ali, Bekir'in sırtından Selim'i alıp "Gel lan buraya!" diye omzuna atıp "Niye uyumadın bakim sen?" diye onu döndürürken Nehir "Bende! Bende!" diye bağırıyordu. Gece üç müydü? Yok canım ne üçü öğlen gibi bizim veledler ayaktaydı. Ali, Selim'i bırakıp Nehir'i döndürmeye başladığında Bekir "Hadi Selim al Nehir'i çıkar yukarı yatağına." dediğinde Selim suyunu içiyordu.

Ali "Ben götürürüm." dedi ve Selim'e elini uzatıp tuttu.

"Size masal okuyayım mı?" diye sorarken biz Bekir'le birbirimize bakıyorduk. Bekir onlar gözden kaybolunca "Bu Ali'ye bir ayar vermek lazım. İyice oturaklı bir adam olmaya başladı." dedi gülerek.

"Arada Duygu'yu da kaynatalım." dedim ya Bekir "Noldu yine diye sormaya korkuyorum." dedi gülerek.

"Sorma Laz oğlu sorma!" dedim gülerek. Bekir dolaba gidip rakıyı çıkarırken ben mamayı hazırlamış yukarı çıkacaktım.

"Hayırdır Bekir?" dedim merakla. Nerede görülmüş Bekir'in kimse zorlamadan rakı içtiği.

"Sizinle içemediğim rakı masalarını özledim be tertip."

Doğruydu çoktandır çoluk çocuk derdinde evde şöyle ağız tadıyla bir masa kuramamıştık.

"Ben şu biberonu verip geleyim. Sen kur masayı o zaman." dedim ve yukarı çıktım. Duygu almış Sıla'yı oturmuş sallanan koltuğuna emziriyordu. "Sedat nerede kaldın?"

"Ancak... Nehir aşağıda Ali'yleydi."

"Bak ya iyi huy edindi onları uyandırmayı. Yine ne istemiş?"

"Susamış." dedim gülerek. Biberonu Duygu'ya verip "Bekir'le aşağıdayım." dediğimde "Sorun mu var?" diye sordu Duygu gözüme bakarak.

"Rakı içesi gelmiş senin devenin."

Duygu gülümserken oturduğu koltuğun kolçaklarına dayanıp dudaklarını buldum ve nefesim kesilene kadar öpüp "Uyu sen canom." dedim.

"Uyuyamazsam mesaj çekerim bebişim." dedi sırıtarak.

Aşağı indiğimde baktım Ali çoktan oturmuş mutfak masasına yarılamış rakı bardağını. "Vay Ali Bey sizi çağırdığımızı hatırlamıyorum." dedim alayla.

Ali "Hayyam ne demiş?" diye sorduğunda Bekir "Hayyam bıktı ulan bizden bişi demiyor artık." dediğinde üçümüz birden gülüyorduk. Hiç iş konuşmadık.

Ne mi konuştuk? Selim ne yapmış? Defne okulda kime ne demiş? Sıla ağlarken Nehir yüzüne yastık mı kapatmış? İşin özü çocuklar hayatımıza girdiğinden bu yana bizim her şeyimiz olmuşlardı.

Gün aydınlanmayı bırak saat dokuz olmuş, hiçbirimizin işe gitmeyeceği kesinleşmişti. Bekir "Çocuklardan bir iki saat uyuyabilirsek kardır." dediğinde üçümüz birden ayaklandık ve odalarımıza çekildik. Ben sessizce odaya girdiğimde Duygu sarılmış benim yastığa uyuyordu. Daha doğrusu ben öyle zannediyordum. Hatun pusuya yatmış haberim yok. Usulca girdim yatağa, sarıldığı yastığımı alıp başımın altına koydum ve yastığın yerini alıp onu sardım. Duygu "Sanırım bugün işe gitmeyeceksin?" dedi gayet uyanık bir sesle.

"Canom niye uyumadın?" dedim yüzümü boynuna gömerek.

"Seni bekledim."

"Niye?" diye sormamla Duygu dudaklarıma uzanırken "Ben sensiz uyuyamıyorum bilmiyor musun?" dedi.

"Sevişelim mi?" diye sordu hatun en şehvetli sesiyle.

"Ben seninle sevişmeden uyuyamıyorum bilmiyor musun?" dedim onu taklit etmeyi beceremeden.

"O zaman soyun bebişim." diyerek tişörtümü çekiştirdiği sırada kapının açılıp Nehir ve Defne'nin "Baba! Anne!" diye odaya dalmasıyla biz ne olduğumuzu şaşırdık.

Kızlar yatağa atlayıp ortamıza girerken Duygu "Yine yattı benim plan ya! Niye geldiniz ki? Size erkek kardeş ısmarlayacaktık." dedi ya hatun.

"İyi ki gelip beni kurtardınız bu annenizin elinden. Yaşasın meleklerim." diye onları gıdıklamaya başladığımda kapıdan bizi seyreden üç erkek çocuğunu görmemle "Gelin lan buraya!" diye bağırmam bir oldu.

Selim koşarak üzerimize atlarken onu havada yakaladım.

Halil'e "Halil, tut kardeşinin elini gel lan buraya!" diye seslendim. Halil dört parmak ağzında kıkırdarken Oğuzalp'in elini tutması bir oldu. Oğuzalp kibar, hiç çekmemiş babasına "Gel Halil!" diye yavaşça getirdi kardeşini.

Duygu "Ay ben hepinizi şimdi üst üste koyar tost yapıp yemez miyim?" diye başladı çığırmaya. Biz beş çocuk, iki büyük yatağın içinde tepişirken gözüm yatak odasının kapısına takıldı. Aslı'nın kucağında Sıla dururken Selma Bekir'e sarılmış gülümsüyordu. Ali mi? Kim bilir hangi korumayı hangi sudan sebepten azarlıyordu demeye kalmadı. Kapıda belirip "Yettim!" diye yatakta kendine yer açarcasına çocukları kaldırıp kondurması bir oldu.

Duygu "Ali'm ya! Bebekten betersin. Ay yatak çökecek. Sedat bari sen in şu yataktan ya!" diye Nehir'i kucağına almış ezilmesin diye korurken elim kolum çocukla doluydu. Ali "Sus kız çirkin. Yatağın lafı mı olur alırım ben sana." dediğinde Duygu "Alim daha büyük bir yatak alalım. Çocuklar çoğaldıkça bu yatak küçük bize." dediğinde kapının ağzında duran Bekir Selma ve Aslı'nın sesi soluğu kesilirken Ali yatakta çocuklar kucağında donup kaldı.

Onlar hep bir ağızdan sözleşmiş gibi "Hayır!" diye bağırırken Duygu gözümün içine bakıyordu.

Hep bu sahnede, o gözümün içine içine bakarken donup kalabilir miydi hayat?...

-SON-

AŞK...
Ya var olacak hayatında ya da yok.
Ortasında durmayacak...

Bir taş daha koy yüreğinin kıyısına Sedat.
Masumiyetine inen her darbeyi bir zırh gibi geçir üzerine.
Görmesinler canının yandığını, duymasınlar acıdan kahrolup yitip gittiğini. Geçilmez bir duvar inşa et acılarını harç edip, kimse kıramasın kalbinin çeperini, kimse göremesin içerde saklananı.
Geçit vermez bir dağ gibi dur ayakta, amansız bir tufan ol, yangın ol kaderin önünde. Olur da bir gün sızarsa biri o zırhın içine: yağmur ol, güneş ol, yüreğine nefes ol. Aşk ol Sedat.
Bırak dokunsun yaralarına, acılarına merhem olacak canana can ol.

İyiyim ... İyiyiz ... Biz hep iyi oluruz...

₺25
ISBN 978-605-9144-73-5
9 786059 144735
www.indigokitap.com
indigo kitap
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap